

1. Botanická vycházka (Bobři)

1. $\begin{array}{cc} G & C \\ D & G \end{array}$
Sotva sejde z polí sních, opouštím své stohy knih,
hned na botanický výlet odcházím,
 $\begin{array}{c} C \\ D & G \end{array}$
k určování rostlin klíč, k tomu z kolny ostrý rýč,
lupu, herbář do batohu naházím.

R: $\begin{array}{c} G \\ D \end{array}$
Hledám správnou kytku do své vázy,
tu správnou kytku pro svůj dům,
 $\begin{array}{cc} G & C \\ D & G \end{array}$
jako jetel šfavnatou, jako lípa košatou,
hledám květ, co se hodí pro můj dům.

2. Vše, co kvete, miluju, do herbáře lisuju,
kudy projdu, zejou louky prázdnou,
každou kytku prověřím, parametry proměřím,
ale hrudník se mi svírá tesknotou.

R:
3. Včera jsem tě uviděl, jak jsi plela kontryhel,
a ten nejkrásnější šok jsem utrpěl,
jen tě trochu prověřím, parametry proměřím,
a už vidím, že mám přesně, co jsem chtěl.

R: Ty jsi správná kytko do mé vázy,
ta správná kytko pro můj dům,
jako jetel šfavnatá, jako lípa košatá,
[: jsi ten květ, co se hodí pro můj dům. :]

2. Byl gól! (Bobři / Ch. Monroe)

1. $\begin{array}{c} A \\ E \end{array}$
Už tribuny bouří, začíná match,
vyhrát má náš team,
 $\begin{array}{c} A \\ E & A \end{array}$
a pan sudí je třída, každéj ho zná,
píská jak Bůh, to vím.

R1: $\begin{array}{cc} D & A \\ E & A \end{array}$
Byl gól, byl gól,
bravo, sudí, byl jasnej gól,
 $\begin{array}{c} A \\ E & A \end{array}$
ten to překrásně píská, ten má zas den,
hurá, to je náš idol!

2. Ten brankář je línej, jesle mu dej,
probůh, kde máš míč,
tak zahejbej kostrou a přihraj to dál,
cože, to nebyla tyč?

R2: Byl gól, byl gól,
je to možný, byl jasnej gól,
kam se koukáš, jdi pískat vybíjenou
tučňákům na jižní pól!

3.=2.

R2:

R2:

3. Hermelín (Bobři / John D. Loudermilk)

R: $\begin{array}{cccc} G & H & C & G \\ A & D & G & C & G D \end{array}$
Hermelín, Hermelín, král všech sýrů a přítel vín,
jemnější než popelín, Hermelín, (náš) Hermelín.

1. $\begin{array}{cccc} G & H & C & G \\ A & D & G & C & G D \end{array}$
Tento jemný sýr má příchuť houbovou od plísňe na jeho povrchu,
vypadá jak naftalín, Hermelín, náš Hermelín.

R:
2. Správně vyzrálý má lasturový lom, nemá-li, pak ještě nedozrál,
dejte ho dozrát za včelín, Hermelín, náš Hermelín.

R:
3. Výborný je rozkrojený, obalený a smažený,
nemá v sobě klobásový jed botulin, Hermelín, náš Hermelín.

$\begin{array}{ccc} G & C & G D \end{array}$
R: + Hermelín, Hermelín.

R:

4. Kruci, na mě káplo! (Bobři)

1. $\begin{array}{c} G \\ C & G \end{array}$
Krucí, na mě káplo, nedá se dál jít,
kruci, na mě káplo, nedá se dál jít,
kruci, ne mě káplo, nedá se dál jít,
 $\begin{array}{cc} D & G \end{array}$
jinej by se bál, my jdeme dál.
2. Leje jako z konve, nedá se dál jít,
leje jako z konve, nedá se dál jít,
leje jako z konve, nedá se dál jít,
jinej by se bál, my jdeme dál.
3. Brodíme se loukou, nedá se dál jít,
brodíme se loukou, nedá se dál jít,
brodíme se loukou, nedá se dál jít,
jinej by se bál, my jdeme dál.
4. Po kolena louže, to nám to klouže,
po kolena louže, to nám to klouže,
po kolena louže, to nám to klouže,
jinej by se bál, my jdeme dál.
5. Plavem proti proudu, nedá se dál jít,
plavem proti proudu, nedá se dál jít,
plavem proti proudu, nedá se dál jít,
jinej by se bál, my jdeme dál.
6. Po poprsí v blátě, nedá se dál jít,
po poprsí v blátě, nedá se dál jít,
po poprsí v blátě, nedá se dál jít,
jinej by se bál, my jdeme dál.
7. Byl to prima výlet, nedá se dál jít,
byl to prima výlet, hoši, nedá se dál jít,
byl to prima výlet, hoši, nedá se dál jít,
jinej by se bál, my jdeme dál.

5. Já do sedla vsedl (Bobří / David, Altman)

G
Mlha se záhy zrána zvedla, kopyta klapou, já do sedla vsedl,
D⁷
v prérii, kam jsem vyjel cvalem,
G G⁷
k partii šachu Fischer s Talem sedl, právě sedl,
C
avšak nemohli hrát, málem chtěli se prát,
G
a to, že jim scházal bílý kůň,
A⁷
jak mě viděli stát, hned mi koně začli brát,
D⁷
já jim šimla svého půjčil rád, ó,
G
v prérii, kam jsem vyjel cvalem,
E⁷
k partii šachu Fischer s Talem sedl, právě sedl,
A⁷ D⁷ G
já teď zapálen pro šach odcházím, na zádech sedlo.
Sportu nazdar, sportu nazdar!

6. Jen se s písničkou smát (Bobří / F. Churchill)

C Ami Dmi G C Ami Dmi G
1. Jen se s písničkou smát, a hned z bouřky je zářivý den
C C⁷ F G C Ami D⁷ G
a vítr jak fén začne teple vát,
C Ami Dmi G C Ami Dmi G
jen se s písničkou smát, a hned víš, jaký zázrak je smích,
C C⁷ F E
i mrazivý sníh bude pod ním tát.
F Fmi C Dmi G+ C
R: A tak zpívám radši, ať hloupí se mračí,
Ami D G Dmi G
vždyť tvář si znešvaří ti, co vážně se jen tváří,
C Ami Dmi G C Ami Dmi G
jen se s písničkou smát, vždycky náramně může si žít
C C⁷ F G C
a prima se mít ten, co má život rád.

R:

7. Nejsladší růže (Bobří)

D Hmi D
R: Za tou vysokou horou, kam pták jen zavítá,
G D Hmi A D
žije má nejsladší růže, je jak poupě zavítá.
D Hmi D
1. Když ráno vzhůru stoupám, stoupá i touha má,
G D Hmi A D
v duchu vídám obraz vášný - že mě růže objímá.
2. Hlas má jak potok horský a šíjí labutí,
proto třímám pevně cepín, tak se bráním sesutí.
R:
3. Však z výšin záhy klesám a v tváři otisk mám,
v červánkách jsou hory krásné, k turistům se asi dám.
G D Hmi A D
R: + žije má nejsladší růže, je jak poupě zavítá ...

8. Parní válec (Bobří)

E H⁷ E
*: Jedu tam, jedu sem, jedu tam, sem, tam, sem, tam,
já parní válec mám,
H⁷ E
jedu sem, jedu tam, jedu sem, tam, sem, tam, sem,
já strojvedoucí jsem,
mám rád všechno srovnaný, mám rád všechno placatý,
H⁷ E
jedu tam, jedu sem, jedu tam, sem, tam, sem, tam,
H⁷ E
jedu tam, jedu sem, jedu tam, sem, tam, sem, tam,
já parní válec mám, já parní válec mám, já parní válec mám,
mám rád všechno placatý, mám rád všechno placatý,
mám rád všechno placatý, mám rád všechno placatý ...
Rec: Já jsem tak šťastnej, že mám parní válce, mám rád všechno
placatý a srovnaný!
E
*: Á, pošlem poštou, pošlem poštou holubí,
á, pošlem poštou, pošlem poštou holubí parní válec ...

9. Povím to tancem (Bobří)

G Hmi B^bmi Ami
1. Povím to tancem a písní, tak hezky, jak jen já umím,
D⁷ G Emi
ty jistě poznáš hned, co chci tím povědět:
A Ami D
že drahouškem jsi dávno mým,
G G⁷ C
povím to tancem a písní, tak sladce, jak možno jen říct,
Cmi G E⁷
že celou noc a den na tebe myslím jen,
A⁷ D⁷ G
to vše a ještě mnohem víc.
G C
R: Nech se vésti písní, a všechno poznáš,
G F# F E
chceš-li chvíli jít s ní, pak lásku mou máš,
C Cmi G E⁷
o štěstí a lásce se mnou zpívej,
A Ami D⁷
dej pozor, sem se dívej.

2.=1.

10. Proč jsem mrtev? (Bobři)

1. D Emi A D
Už mne veze můj poslední vlak,
 Emi A D D^7
vlakvedoucí - černej funebrák,
 G A D Hmi
na peróně čeká na mne sup, ten milý pták,
 Emi A Hmi Emi A (-)
krátce jsem žil, teď jsem mrtev.
2. Na oběd jsem do saloonu zašel,
krkovičku v jídelníčku našel,
špatně jsem řek' objednávkou, alébrž mám kašel,
vrchní se splet', přines' mrkev.
3. E $F\#mi$ H E
Já znechuceně do talíře kouknul,
 $F\#mi$ H E E^7
jenom dvě-tři sousta těžce polknul,
 A H E $C\#mi$
vrchní zrudnul, do kuchyně houknul, tju du á,
 $F\#mi$ H $C\#mi$
„zdá se, že ten pán nejí mrkev.“
- *: A H E E^7
„Naše karotka vám tuším není zdráva,“
 A H E
řval hlavní kuchař přes lokál jak kráva,
 A H $C\#mi$ $C\#mi$
já bil se jak lev, až vytekla mi krev,
 $F\#$ H $F\#mi$ H
pak klesl udolán, kuchtíky ubodán.
4. Tak už ležím ztuhlý na marách,
tak už ležím ztuhlý na marách,
hlavní kuchař před šerifem plách',
hlavní kuchař před šerifem plách',
pohřbete mě do prerie pod zem aspoň sáh,
[: krátce jsem žil, teď jsem mrtev. :]
- $C\#mi$
*: Je mrtvej, je mrtvej, byl to Shane.

11. Strč prst skrz krk (Bobři)

- G
R: „Strč prst skrz krk“ zřetelně nám přeříkej,
 D
„strč prst skrz krk“ zřetelně nám přeříkej,
 G
„strč prst skrz krk“ zřetelně nám přeříkej,
 D G
bude z tebe zpěvák velikej, Pájo.
- G
1. Na cvičišti čtyři svišti piští,
 D
na cvičišti čtyři svišti piští,
 G
na cvičišti čtyři svišti piští,
 D G
těším se na lekcí příští, ach jo.
- R:
2. Dalajláma v lomu láme slámu,
dalajláma v lomu láme slámu,
dalajláma v lomu láme slámu,
já si na tom jazyk zlámu, ach jo.
- R:
3. Jak Julie olejuje koleje,
jak Julie olejuje koleje,
jak Julie olejuje koleje,
smrtelný pot ze mě leje, votři mě.
- R:
4. Teď už umím „kaplan plakal v kapli“,
teď už umím „kaplan plakal v kapli“,
teď už umím „kaplan plakal v kapli“,
hlasivky se mi už naply, ach jo.
- R:

12. Střel ho! (Bobři)

- G D
1. Plížíme se potají, kde kancové chrochtají,
 G D G D G
myslivcové volají: „Střel ho!“ „Střel ho!“
2. Sedím rád na posedu, palouk pěkně v nadhledu,
jiného nic nesvedu, „Střel ho!“ „Střel ho!“
3. Z lesa kanec vychází, pár sviní ho provází,
náboje nám dochází, „Střel ho!“ „Střel ho!“
4. Pořád koukám do houští, a to s prstem na spoušti,
už mě síly opouští, „Střel ho!“ „Střel ho!“
5. Střelím kance-nezbedu, padám ale z posedu,
klektáky mám z podhledu, [: „Střel ho!“ „Střel ho!“ :]

13. Šampion (Bobří)

1. Amplion řve pochod rázný,
stadion je téměř prázdný.
G A
- R: Kdo by se šel na to dívat,
G D A D
stát a koukat, nudou zívát.
2. Šampion a jeho druzi
chystají maraton v chůzi,
až dojdou, budou mít schůzi.
- R:
3. Jít závod je velká tíha,
šampion zatáčku stříhá,
střelhitě hýžděmi míhá,
za zádí prach se mu zdvihá.
- R:
4. Divákům oči se klízí,
šampion k cíli se blíží,
vtom slimák cestu mu zkříží,
těžiště atletu sníží,
marný boj se zemskou tíží.
- R: Každý se jde na to dívat,
stát a koukat, žasnout, zírát.
5. Šampion na zádech leží,
milion zevlounů běží.
- R: Každý se šel na to dívat,
[: stát a koukat, žasnout a zpívat. :]
A D
- *: [: Nádherně sebou sek', jaká to krása,
A D
v žilách krev klokotá, srdéčko jásá, :]
A D A D A D A D A D A D
na na na ...

14. Šofér (Bobří)

1. Paží, jak železo silnou paží
točit volantem se snaží,
D G
jízda blesková vždy ho blaží.
2. Nohou, trénovanou pravou nohou
laská pedál plynu s vlohou,
ti, co spěchají, jásat mohou.
- R: To je šofér, šofér Dopravního podniku
A D
a jako takový má úsměv medový,
G
když zajíždí s autobusem k chodníku.
3. Uchem, nabroušeným levým uchem
provoz kontroluje sluchem,
mírně přidušen silným vzduchem.
4. Nervy, jako špagáty má nervy,
plný veselí a verry,
s klidem převáží ty klece se lvy.
A D
- R: + a jako takový má úsměv medový,
G
když zajíždí k Dopravnímu podniku ...

15. Tér, tér, tér (Bobří / P. Henning)

1. Tér, tér, tér když míchá asfaltér,
álejí jabloní šedý čoud zavoní,
C G⁷
tu krásu tajit nebylo by fér.
C
2. Tér, tér, tér, já jsem reportér,
jen si trochu odložím, otázku vám položím:
„Na co se vám v kotli vaří tér?“
3. „Tér, tér, tér mám na zalití děr,
cestu svým konáním hlemýžďům usnadním,
vidítě, že nejsem amatér.“
- 4.=1.
5. Tér, tér, tér, já jsem reportér,
zalistuji v notesu, další dotaz nanesu:
„Na co máte přes rameno kvér?“
6. „Kvér, kvér, kvér má každý asfaltér,
fasuje ho nabitý, může být užitý
v případě, že přijde reportér.“
- 7.=1.

16. Tiskařský valčík (Bobří)

1. Jeden váš dotek v duši mé zmatek
a pocit romantický vzbudil,
Ami F Ami F
E⁷ Ami E⁷
tak já to risknu, už se k vám tisknu,
E⁷ Ami E⁷
nač bych se platonicky trdil.
- R: Vy jste to děvčátko, které jsem si přál,
G⁷ C
F G⁷ C
malé a něžné jak pel,
G⁷ C Ami
povím vám zakrátko, jak jsem pookřál,
Dmi G E⁷
když jsem se lehce k vám přitisknout směl.
2. Buďte mou knihou, poutavou, čtivou,
snad budu mít i tu kuráž,
abych to riskl, celou vás tiskl,
předsádku, obsah i tiráž.
- R: Umím to ofsetem, znám i gumotisk,
knihtisk i ocelotisk,
dovolte, rád bych se ještě pozeptal,
zda máte zájem též o hlubotisk ...
- 3.=1.

17. Už větry tichnou (Bobři)

Rec: Povstaňte, kamarádi, budeme jásat a hrát.

1. Když píseň táhle zanese vítr nad osadu,
 utichne náhle srdceryvný ryk kamarádů
 a měsíc stříbrí tam v dáli modré skály čnivé,
 nitro mé zjitří bledá tvář a tvé oči snivé.

R: Má kytara lká tu píseň smutnou,
 už z chaty poslední uhlík doplál
 a třísky keni mé po vlnách plujou, po vlnách plujou,
 peň sosny staleté šíp blesku sklál, těch ran, těch ran,
 já v lesů dál onam zbloudit se dám,
 šakal když zavolá, hola hou, obraz tvůj přivolám.

2. Odkvetly dávno tvoje rty barvy vlčích máků,
 oči tvé jasné odešly s jiskrou táboráků,
 už nejsem vesel, povadla mladost naší lásky,
 chopím se vesel, naposled zčeřím vlnám vlásky.

R: Má kytara lká tu píseň smutnou,
 z pistole poslední dým už se zved',
 uprchlo mládí mé a větry tichnou,
 polibky řeřavé jsou jako led, těch let, těch let,
 já chtěl bych hned rád zlíbat srdce tvé
 za noci bouřlivé, hola hou, ve stínu přeješ.

- *: Uprchlo mládí mé a větry tichnou, vážení přátelé,
 polibky řeřavé jsou jako led, těch let, těch let,
 já chtěl bych hned rád zlíbat srdce tvé
 za noci bouřlivé, hola hou, ve stínu přeješ,
 které mne už nezahřejí ...

18. Veselý den v lese (Bobři)

R: Šoulám se ránem, šoulám se tmou,
 řvaním zaháním vzpomínku zlou,
 šoulám se večerem, šoulám se tmou,
 netopýry vábím písničkou svou.
 1. V lese nejsem sám, jedle počítám,
 šišky na nich pěkně visí, radost z toho mám,
 sůvy smutně sedí, táhle houkají,
 jezevci se borůvkama tiše soukají.

- R:**
R:
 2. To přece není sen, i jelen přišel sem,
 užovky se pěkně plazí ztichlým večerem,
 bobři hráží staví, stromy hlodají,
 daňci támhle na pasece diskem vrhají.

19. Za touhou koňmo (Bobři)

Rec: *R: C G D G*
 Chtěl jsem ji vidět snad dřív, než jsem ji spatřil. Celý
 život mne štvála tato odvěká touha. Až dnes jsem se vydal
 na
 cestu. Musím ji uzřít - její tvář nebo její hrob.

1. Šerým kaňonem kvačím pro ni na svém koni, Hatatitla,
 jeho podkovy v letu zvoní, půdu rvou,
 špalír kaktusů teskně voní, toužím po ní,
 slunce pozlatí, když se kloní, cestu mou.

R: Hvězda vychází, jako buldozer deru se tmou,
 hřmí, břímě hřbet hrbí a třmeny dřou.
 2. Mlhu prorážím, země duní, budu u ní,
 i když za zády kojot funí zprávu zlou.

R:

3.=2.

*: Kojot funí, kojot funí, ou ou ...

20. Zuby (Bobři / C. Emmy)

- G D G*
R: Zuby, zuby, stomatolog chystá už cajk.
- G*
1. No tak další, račte dál, hned se do vás dám,
D G
á, šestka vlevo nahoře kaz.
- R:**
2. Můžete si vypláchnout, sestro, amalgám,
tak otevřít, a vrtám dál.
- R:**
3. Teď vytrhneme nerv, to vůbec nebolí,
nekousejte, nemám to rád.
- R:**
- R:** Zuby ... žuby, stomatolog chystá už cajk ...

21. Ach, ta rána (Pavel Dobeš)

- C A7*
1. Ráno se probouzím na smrt unavený,
Dmi G G7
než přijdu k vědomí, poledne je,
C A7
jsem jako motor cestou uvařený,
D7 G G7
kroužky spečené bez oleje,
C E7
a všude okolo mne už tramvaje zvoní,
A7 D7 G7
vůněmi dnešního dne mé město voní,
C E7
a stovky aut a spěch v radostných tvářích,
A7 D7 G7
co radostný člověk, to Čech, všem se to daří,
C E7
to jenom já se kaboním pod obecný vkus,
A7 D7 G C E7 A7 Dmi G G7 C G7
- R:** Ráno mě zastihlo v posteli paní Zdeny,
co tady dělám, je trapné se ptát,
sousedi dávno mají oči otevřeny,
jenom já civím, no snad ji mám rád,
je tady kalendář, a tak jím listuji,
snad najdu jméno, kterým snad přibližně se jmenuji.
3. Nechám si přes hlavu profrčet gazík,
ať se mi konečně rozední,
ať vím, kde žiji a který jazyk
je v téhle zemi úřední,
ať pochopím století a rok, co se píše,
už když se probudím, a ne, až jdu spát,
vždyť noc rychle přeletí, zas budík je slyšet,
a odkud mají lidi na mě, hm, furt ohledy brát?
4. Až budete číst tuto mou báseň
při ranní kávě, při holení,
při cestě v autobusu, v bufetu bez ubrusu,
v bivaku na Elbrusu po rozednění,
až budete číst tyto řádky
ve frontě na celer či na mrkev,
budte si jisti, že nešťastný blázen,
autor, je ještě mrtev,
a vyřídte paní Zdeně, že se jí klaní,
že na ni myslí denně před spaním
a nové plány že snuje
a za večeri, hm, že děkuje.

22. Ať mi nikdo neříká, že ne (Pavel Dobeš)

- Ami Dmi*
1. Člověk by se na tom světě nudil,
E7 Ami
kdyby bylo všechno, jak by chtěl,
Dmi
v půl dvanácté ráno by se vzbudil
E7 Ami G
a pak by si hodinku poležel.
- C D7*
•: Naštěstí, jak bylo zjištěno,
G C E7
unudit se nikdo nemůže,
A7 D7
kráva, jen si lehne na seno,
G C
hmyz ji začne bodat do kůže.
- E7 Ami*
R: Je to takzvaný odpočinek aktivní
E7 A
ve své podobě primitivní:
D
kráva nervy ztratí,
E7 A
oháňkou se do much strefuje,
D
ty zvednou se a znovu vrátí
E7 Ami
a melodie se opakuje.
2. Člověk hlavně nadává na komáry
a trpí, když mu moli žerou šat,
když červotoč se zavrtá do almary
a housenky se slezou na salát.
- :** Obdivujem roupy, co je táhne,
tady ještě jasno nemáme,
po čem jejich organismus prahne,
zatím ještě stále bádáme.
- R:** Zatím ještě stále bádáme,
zatím recept v ruce nemáme.
Zatím se pohodlně ztratí
tasemnice v našich útrokách,
i mandelinka v bramborové nati,
stejně jako myši v zásobách.
3. Jednou to tak bude zařízeno,
že se nikdo zdarma nenají,
parazitům bude odzvoněno,
už dnes je nikde rádi nemají.
- R:** Neboť člověku berou sílu, pijí krev,
probouzejí v něm hněv,
probouzejí v něm návaly zlosti,
ale až je člověk vyžene,
pracovních sil zas bude mít dosti,
ať mi nikdo neříká, že ne!

23. Blažek I. (Pavel Dobeš)

- C* *F* *C*
Měl sem rad Blažka jak svojího synka,
F *C* *G*
z jednoho hrnka sme kafe pili,
F *C* *F* *C*
vymetli sme kina, takovi sme byli,
G *C*
a žádnou srandu sme nězkazili.
- Žízeň sme hasili v knajpě na nadraží,
a jak byl v raži, jak už ho měl,
do jedné tlapy chytnul dva chlapy,
a jsi do lochu bych místo něho šel.
- Loni se u nás povyšovalo,
na vyšší místa za vyšší plat,
to se robí dycky automaticky,
jak kerysi chachar zdrhně na Zapad.
- Za ten děň pluvnul by sem si do sčichtu,
bo sem se zdržel u jedné ženy,
a jak sem po absenci přišel na sčichtu,
tak už byl Blažek povyšeny.
- Tym padem Blažek mi včil robí šefa,
tuš to je trefa, tuš to je gol,
tuš to je drama, takovy flama,
ulice máma, otec alkohol.
- Dejtě se všeci přejeť rychlikem,
kozla zahradnikem stě zrobili
a pytlaka hajnym a zlodeja tajnym,
to stě se pěkně vybarvili.
- Dyť je to gauner a sviňa sprostá,
duševně silně zakřiknuty,
na prstach s bidu počíta do sta
a vyšmatlane nosí buty.
- Od jisté doby němam rad Blažka,
k svatku mu ruku něpodam,
a jak na mopedu přes kaluž pojedu,
schvalně ho dycky ochlustam!

24. Blažek II. (Pavel Dobeš)

- C* *F* *C*
Zima jak sviňa, počasi divne,
F *C* *G*
typická chuze, napadny vzhled,
F *C* *F* *C*
jestli je to Blažek, tak to se mnou švihne,
G *C*
bo sem ho neviděl už osm let.
- A včil ho potkam na Kuřim rynku,
odepsaneho kamarada
co ty tu robíš, ztraceny synku,
tuš, to zas bude hitparáda.
- Zabuchnul Toyotu zapadni značky,
hlásil se ku mně tak jako dřív
zašli sme spolu do Džbanu dolu
na jednu kolu a čtrnact piv.
- Že prej co říkam na všechny ty změny,
no, vyhlídnul sem si šikovny smrk,
na šachtě pro mě robota neni,
a doma by ubyl hladovy krk.
- „Zanechej zpěvu truchlivých písní,
s finanční tísní si poradíš sám,
nechcu ti radit, ale obrať se na mě,
o velkých penězích sonátu znám.“
- „Celé to všecko počítač řídí,
adresy třídí, no, jasná páka,
položíš marky, seženeš lidi
a počkáš s kufrem na pošťáka.“
- Pokryl jsem utrátu - všechny ty čarčky,
kupil jsem marky a odhlasil plyn,
konto jsem poslal do Živnobanky
k účelům firmy Blažek & syn.
- Kdysi sme Blažkovi dost ukřivdili,
řeč byva někdy ostrá jak ryč,
člověk na šachtě robí bez bryli,
lehko se zmyli, no, to už je pryč.
- Už je to dobre, zima jak sviňa,
nejhorší srovnat se v kratke době
s pocitem, že jsem veliky bohač,
a jak to vysvětlit svoji robě.

25. Bleděmodře (Pavel Dobeš)

- R:** $\begin{array}{ccccc} G & & C & & G \\ \text{Bleděmodře je život nadepsaný sešit,} & & & & \\ & & D & & \\ \text{který ovšem není trhací,} & & & & \\ G & & C & & G \\ \text{zpátky dá se těžko něco řešit,} & & & & \\ & & D & & G \\ \text{v něm jenom dopředu každý list se obrací.} & & & & \end{array}$
1. Když člověk končí hru prohranou,
 $\begin{array}{ccccc} G & & C & & G \\ A & & & & D \\ \text{odstranit chce stránku z toho dne,} & & & & \\ G & & H^7 & & E^7 \\ \text{do koše ji hodí zmačkanou} & & & & \\ C & & D & & G D^7 \\ \text{a na konci mu druhá vypadne.} & & & & \end{array}$
- R:**
2. Když stránku jednou někdo polije
anebo ji v slzách umáčí,
písmo se na ní rozpije
a život není jinačí.
- R:** $\begin{array}{ccccc} G & & D & & G \\ + \text{ v něm jenom dopředu každý list se obrací ...} & & & & \end{array}$

26. California (Pavel Dobeš)

1. $\begin{array}{ccccc} E & & H & & \\ \text{Zpocená, žhavá,} & & & & \\ A & & H & & E \\ \text{opilá, pulsující, nedočkavá,} & & & & \\ & & H & & \\ \text{žárlivá, nebezpečně dravá,} & & & & \\ A & & H & & E \\ \text{spalující, zničující jako láva.} & & & & \\ E & & A & & \end{array}$
- R:** Kalifornie, z té země nelze vovedít,
 $\begin{array}{ccccc} E & & & & H \\ \text{to po mně nemůžete chtít, to přece nejde,} & & & & \\ E & & A & & E H \\ \text{to přece nejde ...} & & & & \end{array}$
2. Motýlí spřežení nese tě ulici L.A.,
opilý kalifornským vínem se nedá jít spát,
o pomoc křičíš a vysíláš signály May Day
konečky nervů spálené kůže tvých zad.
3. A písek Santa Moniky vomejvá moře,
s hukotem k tobě promlouvá oceán,
takhle je člověku, kterému není moc dobře,
takovej pocit má člověk, když zůstane sám.
- R:** To přece nejde, to přece nemůže tak být,
to po mně nemůžete chtít, to přece nejde ...
4. I dnešní noc do rána slunce zem obejde kruhem
a prsty svých paprsků opře se do hrází,
připrav se na to, že za chvíli vyjde to druhé,
myslím, že právě vychází.
5. Silnice číslo jedna se přimyká k moři,
bitevní lodě kotví u Santa Cruz
a všechny cesty i odtud vedou až po Řím,
letadla, vlaky, lodě, no tak si to zkus.
- R:** To přece nejde, to přece nemůže tak být,
to po mně nemůžete chtít, to přece nejde,
to přece nejde ...

27. Calvera (Pavel Dobeš)

1. $\begin{array}{c} C \\ \text{Zastavil jsem se v Mexico City,} \\ F \\ \text{abych tam na den, na dva zchladil city} \\ G & & C \\ \text{u Conchity Juarezové,} \\ \text{podivného chlapa potkal jsem tam v metru,} \\ F \\ \text{v kožený čapce a v umělým svetr,} \\ G & & C \\ \text{na dálku z něj bylo cítit plátno filmové.} \end{array}$
2. Určitě to bude nákej bandita,
jenže moje paměť se stále ještě nechytá,
film o sedmi statečných běží mou hlavou,
odkud já jenom znám ten jeho výraz,
Calvera, no ne, buenos dias,
odkdypak jezdíš městskou dopravou?
3. „Viš, chlapče,“ povídá ten grázl,
nejraději bych na něj jazyk vyplázl,
ale poslouchal jsem, co mi odpoví,
„viš, chlapče, přišla suchá léta,
květ našeho řemesla pomalu odkvétá
a z našich koní zbyly jenom podkovy.“
- R:** $\begin{array}{c} C \\ \text{„Jó, kdybych měl v rukou justici} \\ F & & C \\ \text{a malou policejní stanici,} \\ G & & C \\ \text{v rukavičkách bych chodil po kraji,} \\ G & & C \\ \text{[: jednou tam a jednou sem,} \\ G & & C \\ \text{pomalu bych vydrancoval celou zem.“ :]} \end{array}$
4. „Můj kolektiv dneska těžko schrástí práci,
drancování v malém už se nevyplácí,
nestojí za námi odbory a tak,
ze světa teď sice přišlo dosti žrádla,
ale když já byl na letišti, tak přistávala obinadla,
a tak teď po večerech stojím v metru jako saniták.“
5. „Abych řek’ pravdu, už si nevím rady,
pomalu řídnu naše řady
a je nás vlastně stále míň a míň,
mnozí chlapi už přesluhují
a mladí se těžko rekrutují,
naš život není jako z pláten kin.“
- R:**
6. Calvera sice mluvil otevřeně,
ale o to víc u mě klesal v ceně
a moje srdce bylo brzy jako led
a moje žluč jako zpěněná řeka,
povídám: „Calvero, Conchita čeká,
jsem americkéj agent, pomodli se naposled!“
- R:** Jó, kdybys měl v rukou justici
a malou policejní stanici,
v rukavičkách jsi moh’ chodit po kraji,
[: teď jdeš tam a já jdu sem,
kdo z nás dvou dřív vydrancuje tuto zem? :]

28. Casey R. (Pavel Dobeš)

1. Ve městě, kde se stéká řeka Labe s Orlicí,
 $\begin{matrix} D \\ E \quad A \end{matrix}$
 stojí nádraží dálkami vonící,
 D
 a vodsad' vodjždějí vlaky různé povahy,
 $\begin{matrix} A \quad D \end{matrix}$
 a některé z nich dokonce až do Prahy.
2. V ČSD tvrdilo se, že je to trať proklatá,
 nikdo z nich nevěděl už, jak vypadá výplata,
 v té době začal jezdit nákej Růža u dráhy,
 a hned byl plnej perón cestujících do Prahy.
- R:** Casey Růža strojevůdce je skvělý,
 $D(E, G)$
 $A(H, D)$
 Casey Růža - mašinfirů král,
 $D(E, G)$
 souprava se blíží, Střešovice, Kbely,
 $A(H, D) \quad D(E, G)$
 Počernice, Běchovice, Wilsonák.
3. Minulou zimu vítr zavál koleje,
 E
 $F^\# \quad H$
 sněhová bouře, čtyřmetrové závěje
 E
 a šestnáct vlaků z různých směrů míří ku Praze,
 $H \quad E$
 ale jenom jeden z nich tam dojel v tom mraze.
4. Je devět hodin ráno, letní neděle,
 rodinky s dětmi, plné kufrы, tváře veselé,
 a každý hned se táže: „Kdopak dneska vede vlak?“
 načež z tlampače se ozve: „Ano, je to tak!“
- R:**
5. Pak přišla letní vedra, prudký kopce veliký,
 F
 $G \quad C$
 a z výhně šlehaj' plameny, ohnivé jazyky,
 F
 mašina se hřeje, ale, sper to đas,
 $C \quad F$
 i tehdy dojel Casey Růža na chlup včas.
6. V hospodě na Vinglu jsme probírali u piva,
 G
 $A \quad D$
 že není možné dojet včas, když stroj se přehřívá,
 G
 zvlášť když se parametry této trati srovnají
 $D \quad G$
 s dostupnými časovými údaji.
7. Pak si vzal kabát a šel zaplatit večeri
 neznámý chlap, co seděl pod věšákem u dveří,
 v tu chvíli krve by ses nedořezal v žádném z nás,
 když pod čepicí skryl svůj ohořelý vlas.

R:

29. Country boy (Pavel Dobeš)

1. Viděl jsem ji téměř nahatou,
 $C \quad F \quad C$
 G^7
 jenom v plavkách stála před chatou,
 viděl jsem ji téměř svlečenou,
 $C \quad C^7$
 tak jsem se seznámil s Růženou.
- R:** Mé oči kloužou se po jejích tvarech,
 $F \quad C \quad C^7$
 $F \quad C$
 po tvarech nabitých v šestnácti jarech,
 $G^7 \quad C$
 ojoj, country boy.
2. Představil jsem se jí „country boy“
 a zeptal se jí na nejbližší spoj,
 chci se totiž dostat k Hodonínu,
 chtěl bych vystudovat veterinu.
- R:**
3. Už dva roky jsem tu u Kolína
 a nesvedla mě dosud žádná jiná,
 dva roky jen o Růženě zpívám,
 ve spánku se chvíli na ni dívám.
- R:** A potom kloužu se po jejích tvarech,
 po tvarech nabitých v šestnácti jarech,
 ojoj, country boy.
4. Tak jsem praštil Nobelovou cenou,
 zítra ráno jedu za Růženou,
 vtom však pošťák přináší mi psaní,
 abych více nepomýšlel na ni.
- R:** Abych šel klouzat se, kde se mi zlíbí,
 že ruší předešlé všechny své sliby,
 ojoj, country boy.
5. Přesto jsem se za ní vypravil,
 za pár hodin vlak mě dopravil,
 dopravil mě prakticky až k ní,
 netušil jsem, že je gravidní.
- R:** Mé oči kloužou se po nových tvarech,
 které jí způsobil v Karlových Varech,
 ojoj, jiný boy, ojoj, country boy.

30. Dálnice č. 35 (Pavel Dobeš)

1. C G^7 C
Na návsi kohout kokrhá, kdopak to přijel k nám,
 G^7 C
vystoupil z Tatry 603, pod paží držel plán, a povídá:
2. „Tady nebude vesnice, tady za pár let
povede krásná dálnice číslo třicet pět.“
- R:** G^7 C
Stopadesát buldozerů rozhrnuje ves,
 G^7 C
na dvorečku přestal štěkat sousedovic pes,
 F C
na kopečku dva dny už se nezelená les,
 G^7 C
jubilejní kubík hlíny vyfotíme pro noviny,
 G^7 C
neboť první fáze stavby končí právě dnes.
- Rec:** Uprostřed oslavy velkolepé na dveře štábu někdo klepe,
bouchá a mlátí: „Otevřte krám, přinesl jsem vám telegram!“
3. „Přerušete stavbu dálnice, ubrzďte nadšení, stop,
povede dál o tři vesnice, s pozdravem vedení, stop.“
4. Na návsi kohout kokrhá, přijel velký pán,
vystoupil z Tatry 603, pod paží držel plán, a povídá:
5. „Tady nebude vesnice ani zelené les,
já měl té noci živej sen, vidím to jako dnes.“
- R:** Stopadesát buldozerů rozhrnuje ves,
na dvorečku přestal štěkat sousedovic pes,
na kopečku dva dny už se nezelená les,
tja da da ...

31. Denver (Pavel Dobeš)

1. C
Z Denveru vede silnice na západ na Fair Play,
 D^7
není nijak špatná, ale není ani nej,
 G C G^7
a po hodině, po dvou jízdě dostaneš se k městečku Grant,
 C
jsou to vlastně dohromady tak dvě, tři, čtyři chalupy
 D^7
a vrakoviště aut, co nejdou už dát do kupy,
 G C G^7
odbočka na Georgetown a jeden zakouřenej kšeft.
2. Tam každé večer točí pivo zrzavej Ir,
on říká, odkud přicházím, já na to, že chci beer,
on vyprávěl mně příběhy a já u toho pil,
bavil jsem se výtečně, ale nerozuměl mnoho,
de facto jen částečně, de iure ani slovo,
ale aspoň nákej pocít mně z jeho řeči zbyl.
3. Říká: „Když chceš happy být, ty musíš ztratit
nějaký dveře, a potom vrátit,
a narodit musíš moc dobrý znamení, rozumíš?“ mně říká,
„když chceš happy být, ty musíš získat,
mít, a pak ... pískat,
život,“ mně říká, „je velký umění.“
- R1:** F G C
To say hallo your native house
 F G C
to the north to have to go when you wanted to the south.
4. Co nejvíce česky by bylo:
když chceš bezva žít, musíš umět ztrácet,
zadní vrátka mít a téma se pak vracet
a narodit se musíš na zastávce „dobrý znamení“,
když chceš bezva žít, musíš něco získat,
musíš něco mít, a pak si můžeš pískat,
jó, život žít je velké umění.
- R2:** Pod polštář skrýt nejmilejší knihu,
na sever jít, když táhne tě to k jihu.
- R1:**

32. Epitaf (Pavel Dobeš)

1. O tom, co se stalo Tondovi,
že k nám na slezinu nechodí,
zazpívám, zazpívám vám,
jen co vytáhnu si záznam notový.
2. Úvod: na procházce děvče mladé je,
Tonda za ní si to šněruje,
osloví ji, dostane košem,
rázem je po všem, ó já já já.
3. Tonda rety našpulí,
napije se čikuli,
oči vykulí,
a pak se vybulí.
4. Pojednání: Tonda jenom jednu vadu měl,
on totiž s děvčaty to neuměl,
a tak jedna chvíle slabá
nám uloupila kamaráda.
5. Dvacku dejte kameníkovi,
ať vytluče do desky žulový,
poslední pozdrav Toníkovi,
třebaže ten se to už nikdy nedoví.
- *: To ti naše parta neřekla,
proč ti každá holka utekla,
to ti už naše parta nikdy nepoví,
to, co pověděla kameníkovi.
6. Dvacku dejte šutrmajistovi,
ať nápís do kvádrů zhotoví:
chceš-li sbalit dívku z lásky,
obouvej Pumpy či Adidasky!

33. Hluchoněmá zem (Pavel Dobeš)

1. Když vlaky jedou a škvíry mezi kolejemi
připomínají rytmem synkopy,
[: kamarádi opouštějí zemi,
a já jsem zůstal tady, v srdci Evropy. :]
2. Ani nevím, co je to ta estetika,
nač si kazit zdraví otravou,
[: vždyť pražský orloj zatím ještě tiká
a voda teče Vltavou. :]
3. Každý rok z té země někdo zmizí,
přemyslím, kam vedou koleje,
připadám si často jako cizí,
včera odjel další, a nic se neděje.
4. Je nás o jednoho míň a vekslák stejně dobře prodal marku
a další kilo heroínu vyčmouchali celníci,
soused fackuje svou ženu v parku,
kdyby aspoň z toho piva někdo sundal čepici.
- R: A jen od Jakuba zvony zvoní, a nikdo neslyší mosazné tóny,
a jen od Jakuba zvony zní, a nikdo je neslyší.
5. Jsem jeden z lidí v hluchoněmé zemi,
slepé střevo v srdci Evropy,
prozatím to ujde, daří se mi
neposlouchat zvony, nevnímat synkopy.
6. Jsem jeden z lidí v hluchoněmé zemi,
slepé střevo v srdci Evropy ...

34. Honda (Pavel Dobeš)

1. *G*
Jen ty mně to nevěříš, již ví to celá Kroměříž,
D⁷ *G*
když kolem silnic louky rozkvetou,
táta vezme čepici, do ruky páku řadicí,
D⁷ *G*
jedeme do Zdounek za tetou,
Emi
máváme na jiné vozy, předjížděje,
A *D*
na sklech máme přilepené rozesmáté obličej,
G
tady jede Honda a v Hondě sedí Tonda,
D⁷ *G* *Emi* *H* *Ami* *D⁷*
ten se tedy s jízdou neondá!
2. Čtyřka, trojka, dvojka, sytič, karburátor, spojka,
jedem koryčanskou silnicí,
tady jede Lada, ukážem jí záda,
svištíme po čáře dělicí,
důvěřivý stopař na nás mává,
jen se projdi, chůze je moc zdravá,
já nedřel jsem se roky, abych šetřil tvoje kroky,
podraz si boty cvoky!
3. To se nám to jede, motor šustí, asfalt přede,
cirkuluje voda v chladiči,
to se nám to fičí kolem telegrafních tyčí,
nestačej' nám ani hasiči,
marně na nás troubíš, hochu, blikáš,
vyhrožuješ, kropíš, vodou stříkáš, inu ovšem,
my jezdíme jinak, proti nám jseš slimák,
proti nám jseš totiž Pribiňák!
4. Tady jede Jawa, mimořádná sláva,
tady jede Saab, proti nám je sláb,
tady jede Jeep, natrhnem mu zip,
na hlavě máš dort, protože jseš Ford,
poslyš, teto, někdy musíš přijet,
svezeme tě, udělej si výlet na neděli,
život, to je jízda, chvíli plyn a chvíli brzda,
až to někdy v uších hvízdá!

35. Hrušky (Pavel Dobeš)

1. *C*
Za našu stodolu hruška maslova
G *C*
a za ňu stojí dřevjany plot,
za plotem meška rodina Bušova,
G *C*
povim vam o nich takovy hlod.
2. Raz idu ze šichty a vidim Bušku -
G *C*
- kolera jasna, něvidi plot.
Drape se s kyblem na našu hrušku,
G *C*
takovy je to zgyzděny rod.
F
R: „Pomahej Panbuh“ - hned, jak ju zjavim,
C
červený zlostu ulisně pravim:
„Hledatě bryle, tuš, to se bavim,
G *C* *D⁷*
tuš to sem přišel akorat vhod,“ aů.
3. *G*
Napoly mrtva pod ovocnanem
D *G*
ležela Buška - moja oběť.
Všeci mysleli, že je s ňu amen,
D *G*
dokud' nězačla na hubě mleť.
C
R: Vyškantovala, pry esli sem chory,
G
když cely svět řeši uzemni spory
mirovu cestu - no, braly mě mory
D *G* *A⁷*
a ozval se mi v žaludku vřed, aů.
4. *D*
Povidam: „Kdyby šlo enem o politiku,
A *D*
to bysme spolu popili,
našli bysme si drahu putyku
A *D*
a tyděň by sme řešili.
G
R: Vy stě si ale popletla pojem,
tu idě o hrušky a mam taky dojem,
D
že to se řeši jedině bojem
A *D* *E⁷*
za použití nasili,“ aů.
5. *A*
Za našu stodolu hruška maslova
E *A*
a za ňu stojí železny plot,
ostnate draty, brana dubova
E *A*
a štyry dogy hlidaju vchod.

36. Interhotel Čutora (Pavel Dobeš)

1. G D^7
Kov a sklo, kůže, kámen, tapeta,
 C^7 A^7 D^7
od recepcie po vinárnu, od baru až po kavárnu,
 G D^7 C^7 $G D^7$
obora vede až do dvora - to je Interhotel Čutora.
2. Marjána, pokojská v hotelu,
třídí prádlo, cítí kliky, vysypává popelníky,
luxuje, leští a pastuje, jazykovou školu studuje.
- R:** G Ami
Je tu extra třída personál, každý v branži profesionál,
 G D^7 G D^7
talíře se svítí, přibory se třpytí, všude plno kvítí a tak dál,
 G Ami
je tu extra třída personál, každý v branži profesionál,
 G D^7 G
charaktery kovář vyková.
3. Přesto, že Marjáně láska nekvetla,
neházela nikdy do žita zbraně, věděla, že jednou dojde také
na ně,
věděla, že bude dospělá, teprve když ročník dodělá.
4. Z těchto důvodů jako čert kříží
vyhýbá se každému flirtu až do toho dne, kdy zastavil tu
Mercedes - zwei hundert zwanzig S, pozor, Máňo, by tě ne-
převéz'.
- R:**
5. V hotelu hosti se střídají
jak ředitel ve fabrice, jako hudba při muzice,
přijeli, aby se poměli, aby kdeco viděli a odjeli.
6. Sezóna končí, no, a Marjána
vydala se za pár marek do Tuzexu pro kočárek,
koupila však šňůru na prádlo, no, hlavně, že to nějak do-
padlo.

37. Jarmila (Pavel Dobeš)

1. G Hmi
Jarmila vždycky mi radila,
 D^7 $G D^7$
abych pracovní dobu dodržel,
 G Hmi
dneska mně ale náramně
 D^7 G
táhlo domů, a tak jsem prostě šel
 Emi
Jarmila má totiž dneska narozeniny,
 D^7
proto jsem dnes přišel dříve o dvě hodiny,
 G Hmi
na stole sklenice, smích slyšet z ložnice,
 D^7 $G D^7$
v předsíni stojí pánské střevice.
2. Vytahuji z aktovky květiny,
uvažuji, kdo asi přijel z rodiny,
tipuji nejspíše na strýce,
kdo jiný měl by přístup až do ložnice.
Kdo jiný, kdo jiný než strejda z dědiny,
vzpomenul si na Jarmilu, nejsem jediný,
v ruce mám kytici, už stojím v ložnici,
vidím, že nevymřem po přeslici.
3. Kdepak, jejda, není to strejda,
Františku, ty máš boty úplně jak on,
přičemž nechávám prostor úvahám,
vyhledávám optimální tón,
kterým bych oba dva jednak pohanil,
přítom abych nikoho slovem nezranil,
takže jsem chvíli stál, pak říkám: „Krucinál,
tebe bych, soudruhu, tady nehledal.“
4. Dodnes mě mrzí, že jsem byl drzý
a že jsem pracovní kázeň porušil,
dřív než o hodinu vypnul jsem mašinu,
čímž jsem rozdělanou práci přerušil.
Oba si mě postavili na kobereček
a to, jak zle mi vyčinili, nedal jsem za rámeček,
z nevěry nedělám závěry,
mrzí mě, že jsem u nich pozbyl důvěry.

38. Jihočeský děvčata (Pavel Dobeš)

1. Spadl jsem z Marsu, je to havárie,
hlásím přistání,
Jindřichův Hradec - město, textilie -
- místo konání.
- R:** Jakkak se tady holky staraj' vo svý kluky,
jakkak si zařizují domovy,
u nás na Marsu nám přímo zobou z ruky,
jsou už takový.
2. Jenomže takových tu u vás asi není,
žádnou nevidím,
přes úsměv kočky na vás tygr zuby cení,
něco mezi tím.
- R:** Tyhle bys těžko ztratil někde v davu
a i když vypadají naopak,
přivedou tě do tkalcovského stavu,
ani nevíš jak.
3. Spadl jsem z Marsu, je to havárie,
hlásím svůj přilet,
bráním se pádu křídly fantazie,
prosím, nestřílet!
- R:** Nestřílejte na mou fantazii,
na plachty lodi, která kotví tam,
v tý řece času, která všechno mívá
a vlastně jenom protýká.
- R:** Na koně a na děti a na jejich tříkolky
a na co všechno můžem připíjet,
na kytky v trávě a na hezký holky,
prosím, nestřílet!
4. Spadl jsem z Marsu, je to havárie
v meziplanetárním vydání,
Jindřichův Hradec - město, textilie,
hlásím přistání.
- R:** Jihočeský děvčata jsou jiný
nežli na Marsu anebo Venuši,
koukal jsem na ně jako krtek z plastelíny,
snad to netuší.
- R:** Děvčata, nezlobte se, tak já už zase letím,
vezmu to tady přes tu zahradu,
[: srdce mi puká, ale já ho zase slepím,
udržujte náladu! :]

39. Jumbo jet (Pavel Dobeš - Jarek Nohavica)

1. V parkhotelu rozjžděl se fet,
my museli jsme na letiště jet,
dneska už nám nikde nenalejou.
Byl to přesně ten bar,
kde kluci řezou do kytar
a furt dokola zpívaj' „go go go“.
- R:** Škoda, že holky tu nejsou s námi,
no ale lodě plujou - přístavy zůstávají.
Začínáme noční let nad planetou jménem svět,
teď ke startu se krčí naše Jumbo jet.
2. Na sto procent otáček jdou motory,
pak ohně začnou šlehat z každé komory
a zvuk se začne třepat nad plochou.
Noční Praha, neónové reklamy, pak Frankfurt, Londýn pod
námi,
a nám zní v uších stále ještě „go go go“.
- R:** V kabině budík na budíku,
naše lasery měří, jak se vzdouvaj' vlny Atlantiku,
[: rychlost: patnáct set, výška: deset pět,
nocí letí naše parta starým dobrým Jumbo jet. :]
3. Pozdravujem velitele vzdušných sil
a taky George na majáku v Orresville,
a vůbec všechny, co jsou stále na nohou.
Zvětšují se žluté pásy runwaye,
dobře víš, jak lidské slovo zahřeje,
když ve sluchátkách slyšíš „go go go“.
- R:** Škoda, že holky tu nejsou s námi,
no ale lodě plujou - přístavy zůstávají.
Ať barman dělá led, ať zablokuje levý střed,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet.

40. Koclířov 1, Svitavy 5 (Pavel Dobeš)

1. G U silnice čekám na svůj stop, D
 E mi H
uprostřed mezi lány polí,
 C G
a od obzoru po obzor je ticho jako hrob
 A mi D
tam, kde stará státní kříží cestu třicetpět,
 G
Koclířov jedna, Svitavy pět.
2. Pak slunce začlo bzučet, když jsem se k němu otočil,
a rozostřovat se mi před očima,
to žlutý práškovací čmelák vybral si mě nejspíš jako cíl,
čekám už jenom, kdy se z jeho střílny ozve těžkej kulomet,
Koclířov jedna, Svitavy pět.
3. Ve snu vidím husté řady aut,
které se po dálnicích ženou,
pak jedem spolu na velbloudech, letíme, a já jsem kosmo-
naut,
dneska už se přece nebudeme vracet zpět,
Koclířov jedna, Svitavy pět.
4. Táhneš mě jak řeka vodu z hor
a jako řeku táhne moře,
možná se jen mezi námi někde cestou zbláznil semafor,
a někdo už zařídí, že auta začnou jezdit, že odbrzdí se svět,
Koclířov jedna, Svitavy pět ...

41. Kominík (Pavel Dobeš)

1. A E^7
Vysoko nad střechami, kde jen vítr fíčí,
 A
než vyvine rychlost a letí do světa,
 E^7
vysoko tam nad námi, kde komíny se tyčí,
 A
tam kominík Magnusek je štětkou vymetá.
- R:** D A
 E^7 A
Oči modré, hluboké jak Jadran,
vercajk, šaty, účes - černý havran,
 D A
a když jdou kolem holky z fabriky, aha,
 E^7 A E^7 A
a musejí si držet knoflíky.
2. Ve městě je čisto, jasno, nikde žádná špína,
nejčastější slovesa jsou „prosím“, „děkuji“,
všude kolem spousta barev, každá z nich je jiná,
a lidé, ti si cestou z práce píseň notují.
- R:** Oči modré, hluboké jak Jadran,
vercajk, šaty, účes - černý havran,
a když jdou kolem holky z fabriky, aha,
a na blůzkách si drží knoflíky.
3. Jednou ale nepřišel, a když už se to táhlo,
město se jen trpělivě v sazích dusilo,
s lidmi se to za tu dobu povážlivě nahlo,
nic nad nimi vyššího teď už nebylo.
- R:** Žádné oči hluboké jak Jadran,
židné šaty, účes a la černý havran,
a když kolem šly holky z fabriky, aha,
už neměly proč držet knoflíky.
4. Magnusek si totiž poslal pro pivo
a kominické řemeslo hodil na skobu,
vzal do ruky majzlík a první kladivo
a začal nutit kameni svoji podobu.
- R:** Pohled, co by připomínal Jadran,
účes, kterej měl jen on a havran,
a než by pořád chodil po střeše, aha,
tak že prej si svůj pomník vyteše.
5. Začly chodit delegace lidí z okresu,
on k nim takto hovořil na jejich adresu:
„Puškin, Goethe, Kozina i Jiří z Poděbrad,
každý z nich už dávno má svůj pomník někde stát.“
- R:** „Každý má svou sochu na okrasu,
i Masaryk ji míval svého času,
a já, že jsem jen kominík, aha,
tak žádnou sochu neměl bysem mít.“
6. Toť se ví, že úředníci dali by ho do klády,
kterou mají k dispozici pro takové případy,
nechtěli však ublížit, nechtěli bejt špatní,
chtěli jenom posoudit, zda je to adekvátní.
- R:** Naštěstí měl každý vedle sebe
čtyři příslušníky PS VB,
takže mnohem dřív, než řekli „švec“, aha,
a za Magnuskem zavřela se klec.

7. Magnusku, ty šílenče, ty notorický cvoku,
pročs' nepřiznal, že ti v hlavě šibuje,
vždyť kdo si staví pomníky, je lidem sazí v oku
a nikdo už ho k ničemu nepotřebuje.

R: Nemusel jsi sedět bez příčiny
v nejsmutnějším rohu náměstí,
ten pomník by ti postavili jiní,
vždyť chodili si k tobě pro štěstí.

R: [: Svět se točí, nezná dovolenou,
malým, velkým, všem je akorát,
i holky z města brzy zapomenou,
že mohly by si něco tajně přát. :]

42. Kostelíček (Pavel Dobeš)

1. $\begin{matrix} G & & C & & G \\ \text{Na kopci je kostelíček, cesta k němu není složitá,} \\ D & & & & G \end{matrix}$
na zahradě tolik svíček, kdo je spočítá.

2. Jaro, léto, podzim, zima, nevedou tam cesty tramvají,
když tam dojdou se svým klukem, už v kostelíčku zpívají.

R: $\begin{matrix} C & & & & G \\ \text{Co naučil se chodit, tak v devět hodin ráno každou neděli} \\ D & & & & G \end{matrix}$
peřinu mi krade a skáče po mé posteli.

R: Týden člověk jezdí a těší se zas na doma,
nad ránem se vrací, a cesta bývá pitomá.

3. Po schodech nám vždycky zdrhne, žvatlá přitom ty své ne-
smysly,
prý v kostelíčku zvoní, tak abysme o nic nepřišli.

4. Zkontroluje vlčí máky, které se teď v týdnu rozvily,
hlava se mu třepe v obilí.

R: Ztratí se mi v poli, a spěch se ho už absolutně netýká,
když potká Ferdu Mravence anebo Brouka Pytlíka.

R: Leze po tý zemi, a vůbec ani neví, že je kulatá,
jó, vona není špatná, nebejt tolik od bláta.

5. Do kopce se kradem zadem až ku staré brance dřevěné,
někteří z nás ji přeskočili, někteří jí projdeme.

6. Až postaví všechny vázy, to je vždycky dávno poledne,
vítr kytky shodí, a už je nezvedne.

R: Nevěšíme hlavy, vždyť vůbec o nic neběží,
oba dva sme zdraví a nikdo nám tam neleží.

R: Nevěšíme hlavy, vždyť vůbec o nic neběží,
oba dva sme zdraví a nikdo nám tam neleží.

7. Cizí město, cizí jména, lidi vycházejí z kostela,
zbyli jsme tu sami, auta odjela.

8. Smeká se to dolů z kopce, křeníme se přitom na sebe,
zase jdeme špatně - opačně než do nebe.

R: Vracíme se domů cestou kolem košatého javoru,
jak na něm rostou vrtulky, co létají bez motoru.

R: My radujem se z toho, i když třeba tráva žloutne po létě,
my, co jsme jen jednou na světě.
My musíme být šťastní, i když jenom tráva žloutne po létě,
my, co jsme jen jednou na světě.

43. Krtci (Pavel Dobeš)

1. $\begin{matrix} G & & & & D \\ \text{Chtěl bych poděkovat docentovi z Frydku,} \\ C & & G & & D \\ \text{že třicet korun shrabnul za jednu radu,} \\ G & & & & D \end{matrix}$
že bezvadně mi pomoh', co se tyče krtku,
 $\begin{matrix} C & & G & D & G \end{matrix}$
dodněška jich mam plnu zahradu, caramba.

2. Předloni sem tvrdil bravkovi do očí,
že mu dam kobzoli denně čtyry hrnce,
ta sviňa už se ke mně slušně předkem něotoči,
bo z cele sadby vylezly mi akorat krtince, caramba.

3. Onehdy sem dostal chuť na polsky jidelniček
a nastrkal sem do hlíny hrubo fazoli,
to místo přesně pamatuju podle prazdných tyček,
ale do včílška mě z fazoli břucho něboli, caramba.

4. Předloni to byly ty něšťastne kobzole
a na žvance rozhryzeny telefonni kabl,
loni metrak žita a všecky fazole,
kdybysem měl bilancovat, tak bysem ho zabil, caramba.

5. Včera mi od něho přišla jasna zprava:
historicky pohled pry krtkum zaručuje
na mojich pozemkach dosavadni prava,
pry puda patří tomu, kdo na ni pracuje, caramba.

6. Chtěl bych touto cestou vřele poděkovat,
pane docent z Frydku, ale čert vas vem,
a tych třicet korun si dejtě zaramovat,
v ramci dobrych vztahu se soudružským pozdravem, caramba.

44. Kuvajtský šejk (Pavel Dobeš)

1. $\begin{matrix} C & & G^7 & & C \\ \text{Poslyšte pravdivý příběh, který mi vyprávěl kuvajtský šejk} \\ G^7 & & & & c \\ \text{o tom, jak začala invaze, takzvaný útočný break,} \\ F & & & & G^7 \end{matrix}$
na patře hotelu Hilton, kde v těchto dnech přechodně žil,
 $\begin{matrix} C & & G^7 & & C \end{matrix}$
vyfoukl hašíš a takto k nám všem promluvil:

2. „Šlo o to: nedělat zmatek, převahu nervových gest,
jakmile z faxu mi vypadla tahleta Jobova zvěst:
vystavit arabským hřebcům letenky na cestu ven,
dříve, než vypukne panika v hromadných ložnicích žen.

3. Děvčata nechal sem postupně vysadit na hřbety mul
kuvajtský púlměsíc po nebi poklidně plul,
[: dříve než poslední cesty jsou bloknuty nepřáteli,
odchází karavana směrem Bospor a Dardanely. :]
4. V rozbřesku nad Perzským zálivem zůstal jsem docela sám,
oč tady někomu běží, naftových věží se ptám,
a jak mám utišit gejzír vnitřního napětí strun,
jak z paměti setřít svou krajinu mešit a dun.“

5. Zřetelně ruka mu třásla se - těžko by postrouhal křen,
„omluvte, nervy mám v prdeli, ladies and gentlemen,
my děš měli v očích a jazyky vypadlé ven,
nejhůře na tom byl psychicky reportér ze CNN.

6. Na patře hotelu Hilton nám vyprávěl kuvajtský šejk
o tom, jak proběhla invaze, takzvaný útočný break,
a zatím dole do recepce dorazily čtyři muly,
přinesly pozdravy od těch, co po cestě zahynuly.

45. Leporelo (Pavel Dobeš)

1. C Země, G národ, C historie, zákon a morálka,
 G člověk, C nula, bakterie, C spravedlnost, decimálka,
 F neděle, G pondělí, C úterý, C středa, C čtvrtek, pátek, sobota,
 G prachy, C vláda, tvrdý chleba, nevědomost, jistota.
2. Prapor, Francouz, kovadlina, Marseillaisa, dějiny,
 revoluce, gilotina, vyvražděné rodiny,
 neděle, pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota,
 Napoleon, ostrov Elba, padoucnice, samota.
3. Goethe, Schiller, Nietzsche Fridrich, Hitler, říšská orlice,
 Goebbels, Göring, Marlene Dietrich, wehrmacht, Heydrich,
 Lidice,
 pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota, neděle,
 jeden Berlín, druhý Berlín, husí kůže po těle.
4. Kolben, Daněk, becherovka, Rubáňový kolektiv,
 chleba s máslem, rádiovka, osm, devět, deset piv,
 úterý, středa, čtvrtek, pátek, a co jsme tu ještě neměli?
 Osmý březen - svátek matek, subotnik, neděle a pondělí!

46. Lisa z N.Y.C. (Pavel Dobeš)

1. E Novinové stánky, billboardy a kolečkoví bruslaři, $F^\#mi H^7$
 $F^\#mi$ z Atlantiku přišla noc a stále je hic, $H^7 E$
 $F^\#mi H^7$ tisíce liber špaget a uvaření kuchaři
 $F^\#mi H^7 E$ ze žhavelch zdí mrakodrapů města a italskejch pizz,
 $Hmi A$ a můj žlutěj taxík Broadwayí to stříhá přes ulice a třídy
 $Ami E F^\#mi$ se spoustou aut a neonovejch reklam kolem nás,
 $E F^\#mi H^7$ dneska mám rande s Lisou v New York City
 $F^\#mi H^7 E F^\#mi H^7 F^\#mi H^7 E$ a běží mi čas.
2. Pak se mnou Lisa dělá chodecké závody
 od sochy Svobody po Brooklyn Bridge,
 naše dvě zničená těla - spojené národy
 padají do vody a odplouvaj' pryč,
 cítíme štiplavý dým, je situace špatná,
 nad námi firemanů team hasí hořící dům,
 prosím tě, nechej tam hrát Erica Claptona,
 tu du du du du.
3. „Zítřka mě,“ říkám tamtý, „rozhodně nevolej,
 vždyť ze všech životů tady mi poslední zbyl,
 taky jsem úplně country neboli švorcovej,
 rád projdu se vašimi sady sám napodýl,
 to možná proto, že chci umřít strachy, možná abych nebyl
 tolik pyšný,
 poskládám si sako na noc do křoví,
 nešumí tu air conditiony
 a nepřinesou žrádlo pánovi.
4. Novinové stánky, billboardy a kolečkoví bruslaři,
 Číňan, co umývá chodník, než otevře krám,
 na Bosně jezděj' tanky, střílej' se ogaři,
 nejlíp se člověku vrací, když zhruba ví, kam,
 pak bágly jedou rentgenem a ty si říkáš: možná jednou někdy
 příště,
 a pak jde všechno hladce jako poprava,
 Boeing stoupá nad letiště
 a naposledy křídly zamává.

47. Mangalia (Pavel Dobeš)

1. Když mi byla domovina těsná jako rukáv na triku,
 když mě začla Mangalia budit ze sna místo budíku,
 obešel jsem spořitelny, vybral všechny vklady rodinné,
 pak k svému kraji obrátil se ve vsí úctě zády, jak by ne.
- R:** Čeká mě šplouchání, koupání, hezkých děvčat štěbetání
 [: ve stylu Mangalia made in Romania. :]
2. Rekreaace v cizině má ovšem také svoje neduhy,
 šuškało se u nás v dílně vždycky, když se vyply soustruhy,
 znal jsem tyhle jedince a pesimismus nebral na zřetel,
 viděl jsem se tam na pláži v klubku snědých děvčat, nahých těl.
- R:** A k tomu šplouchání, koupání, hezkých děvčat štěbetání
 [: ve stylu Mangalia made in Romania. :]
3. Samozřejmě, bavíte se, neboť víte líp než tenkrát já,
 pro našince není terno Mangalia ani Mamaia,
 německy kdo nehovoří, valutami nedisponuje,
 u sousedů na jihu se přetěžko aklimatizuje.
- R:** Nebaví šplouchání, koupání, znervózňuje štěbetání
 [: i celá Mangalia made in Romania. :]

48. Mobilizace (Pavel Dobeš / Jaroslav Ježek)

1. Dovolej' mi, pane generále,
 abych je uctivě pozdravil
 a z eventuelní války nenadálé
 abych se jim předem omluvil,
 kdyby zítra namísto snídaně
 začalo se mobilizovat,
 těžko bych moh' kráčet odhodlaně
 do války se zaangažovat.
2. Museli by nejdřív přemluvit mou ženu,
 kdybych se jí od snídaně zvedl',
 nerada mě pouští do terénu,
 to bych se bál vrátit z války domů zpět,
 co by tomu řekli moji kluci,
 kdybysem se válce věnoval,
 vždycky jsem měl tisíc výmluv, hergot kruci,
 než abych si s nimi na vojáky hrál.
3. Co by tomu řeklo moje zdraví,
 to když se zkazí, už se nespraví,
 vždyť i na klinikách lékaři když slaví,
 tak připíjejí hlavně na zdraví,
 co by řek' můj nadřízený z práce,
 ten když mě pět minut nevidí,
 už to pozorují ve obálce
 ztrátou výkonnostních premií.
4. Co by řek' můj přítel z Marylandu,
 kdybych tam někde v Americe stanoval,
 často píše sice: přijed' o víkend,
 ale s jakou by mě asi přivítal,
 těžko bych moh' kráčet odhodlaně
 a do války ruksak pakovat,
 kdyby zítra namísto snídaně
 začalo se mobilizovat.
5. Závěrem chci poníženě prosit,
 kdyby si chtěli najít jinou zábavu,
 u nás nemá kdo v kýblech maltu nosit
 v akci „Z“ za novou Ostravu,
 venku by jim zčervenaly tváře,
 lid by na ně přestal hledět úkosem,
 já bych nyní nečuměl do kalamáře
 a žili bychom všichni rovnou za nosem.

49. Na hříby pod Kříby (Pavel Dobeš)

1. C F C
Něrad o tym zpívám, něrad o tym mluvím,
 G C
jak sem zbíral hříby tam, co je hotel Gruň.
 F C
Kdyby se ta šlamastyka přihodila druhym,
 G C D^7 G C D^7 G A B^b H
to bysem se řehtal upřímně jak kuň.

2. Mam šestnact roku dceru, ta ma jahodove gatě,
šminky od Diora a v hlavě Kuličky.
Od maleho fazola kličila ve vatě,
za pravdu mi datě, že to nějdě bez tyčky.

F C
R: Stačila by prosta sukova,
 G C C^7
aby děvča něbalancovalo,
 F C
něpřišla by na hul vychova
 D^7 G
a němuselo se stať, co se stalo, carija,
 C F C
něbyl bych se něchal vykyvat tak hlupě,
 G C D^7 G C D^7 G A B^b H
kdybysem měl větší slovo v chalupě.

3. Aby mělo děvča tež cosi z dovolene,
měl sem vymyšlene vytahnuť ju na hříby.
První její bylo, co si kdo na sebe veme,
a tu sem se dopustil školacke chyby.

R: Břuch mam jak naraznik z vagonu
a oblik' sem se jak na diskoteku,
podobně choďa lvi salonu -
- chlap nad chlapem dal by se do breku, carija,
kvůli pitomemu děcku sem pozbyl dobrou pověst všecku,
takovu sem měl šilenu pecku.

4. Přes kotary šli sme nahoru a dolu
s tu moju fazolu, kera všecko ví,
stokrat sem si v duchu nadal starych zvířat,
co se pasli v polu a něbyli to lvi.

R: Ze vzduchu hajny už po čuchu
ucitil v reviru naše spreje,
a tak mě tam načapal s děvuchu,
něborak, s flintu letěl zjistit, co se děje, carija,
s tchořem pry se srazil, co se z lesa v hruze plazil,
aby drubež v kurniku prosil o azyl.

5. V tak debilni paradě se těžko vysvětluje,
za jakym účelem sem ju do lesa bral,
to se dobře hajnemu do děvčata duje,
že, byť ju, tak by mi tym prazdnym košem dal.

R: Určitě bysem se urazil,
kdyby mi to pravil kery iny,
v te větě bysem ho zarazil
a řeknul bych, že mi valí klíny do hlavy,
chytnul bych ho za kravatu a pyskem o strom ani datel,
bo jak by mě chytnul rapel, tak bysem se chvěl.

6. Kdo z vas by chtěl hledat a najít pěkne hříby,
něsmi se bať trňa, haduv ani vos,
po kolenach musi prolezt' všecky Kříby
a musi měť na to specialni nos.

R: Ze vzduchu musi už po čuchu
rozeznat satana od jedle bedle
a něsmi měť na nose poruchu,
to by byl v ten moment setsakra vedle, carija,
něrad o tym zpívám, něrad o tym mluvím,
něrad se tym chlubim, bo to ani něumim.

50. Na pranýři (Pavel Dobeš)

1. C G^7 C
V hospodě Na pranýři dneska vůbec nezapadá slunce
 F G^7 C
a zavírá se o hodinu dýl
 F G^7 C Ami
na počest traktoristy Šulce,
 D^7 G G^7
co se včera znovu narodil.
2. Sedíme, a je už po půlnoci
a číšník nese další rundu s kofolou,
posloucháme, jaký je to pocit,
když se člověk nechťe stane mrtvolou.
3. Je to, jako když vám pole pod traktorem někam uhne
a pluh nemůže brázdu zachytit,
blbý na tom je, že člověk ztuhne
a nemůže to nijak ovlivnit.
4. Pak vás dají do společné šatny,
zhasnou světla a zapnou chlazení,
norkový kožich by nebyl špatný,
a něco od Rettigové ke čtení.
5. Po městě pendluje černý stejšn,
jednoho dne pro vás přihasí,
neuslyšíte „congratulation“,
odveze vás v každém počasí.
6. V očích máte smrt a na tacháči deset nebo dvacet
a stuha s tím, jak měli vás rádi, příjemně šimrá pod no-
sem,
když už si ten úřad s kosou na vás zased',
ukryje vás nejlíp černozem.
7. Jen černé turistické značky vaši cestu nyní měří
a nepomůže už žádné snažení,
pomůže jen to, v co člověk věřil,
dokud ještě chodil po zemi.
8. Všechny nás to pomyslení zebe,
jedni se bojí a druzí strachují,
my nevěříme v peklo ani nebe
a natož v lidi, co nás sledují.
9. Vytvořili jsme si svoje vlastní báje,
my nechcem mezi žádný čerty rohatý,
pojedem do březového háje
a rozptýlit se dáme děvčaty.
10. Až to na nás přijde, tak ať muzika hraje,
dechovka ať stojí před vraty,
pojedem do březového háje
 G^7 c
a rozptýlit se dáme děvčaty.

51. Nashville (Pavel Dobeš)

1. Kdo umí zahrát gé-á-há-cé, od přírody touží
 aspoň jednou podívat se za pořádnou louží.
- R:** Hej, Mary Lou, sejdem se v Nashvillu,
 sejdem se v Nashvillu, hej, hej, Mary Lou!
2. Diváci se rozcházejí, muzikanti balejí kajtry,
 právě končí v Opeře grand show ve stylu country.
- R:**
3. Až slunce mine Tennessee a město spolkně stín,
 sejdem se na parníku Music City Queen.
- R:**
4. Na tý horní palubě bourbon teče proudem,
 dělá skvělé myšlenky a projde každým oudem.
- R:**
5. Je tu houslák Jimmy a je tu basák Ben,
 prostě celá squadra samejch slavnějch jmen.
- R:**
6. Chlap, co má černou bonanzu a obě boty bílý
 říká: „Já jsem fotr bluegrassu, nákej Monroe Billy.“
- R:**
7. A pak přichází Mary Lou a učí nás svý tance
 a na břehu řeky Cumberland si zalamujem palce.
- R:** Hej, Mary Lou, sejdem se v Nashvillu,
 zase někdy v Nashvillu, hej, hej, Mary Lou!
8. A kdyby ptal se na mě Monroe Bill, kdyby položil tu větu,
 vyříd mu, že včera pil s fotrem Jumbo Jetu.
- R:** Hej, Mary Lou, sejdem se v Nashvillu,
 sejdem se v Nashvillu, tak někdy, Mary Lou!

52. Něco o lásce (Pavel Dobeš)

1. Za ledovou horou a černými lesy
 je stříbrná řeka a za ní kdesi
 stojí domek bez adresy a bez dechu,
 bydlí v něm - nechci říkat „víla“,
 ale co na tom, i kdyby byla,
 před lidmi se trochu skryla
 a víme o ní hlavně z doslechu.
- R:** Že lidi rozumné blbnout nutí
 a není na ni nejmenší spolehnutí,
 co ji zrovna napadne, to udělá:
 z pubertáků chlapy a z chlapů pubertáky,
 o ženských nemluvím, tam to platí taky,
 a urážlivá je a hořkosladkokyselá.
- *:** Genetičtí inženýři lámou její kód,
 po Praze se o nich šíří, že jezdí tramvají,
 strkají hlavy pod vodovod
 a pak i oni nakonec podléhají.
- R:** A holubicím dál rostou křídla dravců,
 družstevním rolníkům touha mořeplavců
 a lásce, té potvoře, sebevědomí,
 že jednou bude vládnout světem,
 tedy i nám a po nás našim dětem,
 které na tom budou stejně špatně jako my.
- R:** Když chlap zmagoří láskou, utíká za ní,
 platí i s úroky a napočítá s daní,
 u ženských je to přímo námět na horor,
 papuče letí pod pohovku,
 nákupní tašky padaj' na vozovku,
 ať si tramvaj zvoní, ať se zblázní semafor.
2. Až vám ta potvora zastoupí cestu,
 sedněte na zadek a sedte jak z trestu,
 jen ať si táhne, jak to dělají vandráci,
 láska se totiž, i když je převít,
 nikomu dvakrát nemůže zjevit,
 láska se totiž, i když je převít, nevrací.
3. A nesmí vám to nikdy přijít líto,
 kupte si auto a cucejte Chito,
 odreagujte se psychicky,
 protože jestli byste na ni měli myslet,
 to radši vstaňte a jděte za ní ihned,
 utíkejte, než vám zmizí navždycky.
- R:** Převrhněte stůl, opusťte dům,
 fíkusy rozdejte sousedům,
 nechte vanu vanou, ať si přeteče,
 na světě není větší víra,
 pro žádnou z nich se tolik neumírá
 ani v žádné jiné zemi na světě.
- R:** Hm hm hm ...

53. Niagara (Pavel Dobeš)

1. Když jsme přijeli dnes ráno do Buffala
a nebe bylo modrý jako Bols,
před námi volnej den a v autě hudba hrála,
tak jsme to natáhli až k Niagara Falls,
já seděl tam a tady Klára
a Péťa všechno na osmičku bral,
jak voda stříká a jak se zvedá pára
a hřmot se tříští o ostré hroty skal.
2. Na kraji propasti se přítel náhle zasní
a já se koukám, jak mu palce lezou z bot,
pak začal zpívat „škoda, že ten přelud krásný ...“
a já druhým hlasem k němu „... nelze obejmout“,
a pak to s námi seklo o zem,
policajti měli na nás čich
a už nás odvázejí přepychovým vozem
se šerifskou hvězdou na dveřích.
3. Komu chutná kafe bez cigára,
kdo touží poznat buffalský vězení
a kašle na to, co mu doma řekne stará,
ten ať si s námi v jailu místo vymění,
mezi zloděje a hašišáky
vodváží nás ten šerifskej krám,
tomu tedy říkáme „good lucky“,
tomu teda říkám „happy time“!
4. Až nás pustěj', zase budem venku,
budem vodsad' padat jak ten proud,
v prvním lokále si dáme nalejt sklenku
staré kukuřičné z těch kentuckejch hroud,
pak se rozejdeme - Péťa, já i Klára
a nebe bude znovu jako Bols
a ještě tisíc let se bude zvedat pára
nad propastí Niagara Falls.

54. Noční příloha Vyhl. 90 Sb. (Pavel Dobeš)

1. Ty se jen zajímáš, co v televizi dávají,
a vůbec nevíš, kam se chlapi na noc chystají,
je načase ti také jednou říct pár vět,
neboj se, vím, že slova stačit nebudou,
myšlenky nahoru a slova jenom dolů jdou,
to radši vezmi jednou auto svý a zkus tou jejich trasou jet.
- R:** Pak zrcátka si uprav, přikšíruj si tělo,
zařad' tam kvalt, ať vypálíš jak dělo,
až našlápneš motor a výfuk se ti rozžhaví,
až pojedou jen dálkaři, a nebude jich moc,
až přívětivé šero převálcuje noc
a jenom jejich světla budou svítit na zhaslý mapě Čech a Moravy.
2. Ti muži rozvázejí náklad z různých měst
a znají každý výmol, každé centimetr cest,
a na každém z nich na ně nebezpečí zuby cení,
vědí, kde mohou čekat větve nebo spadlej strom,
když do hor přijde bouře, vítr pere hrom
a na klikatejch cestách do zatáček vidět není.
- R:** Když zabliká ti levým, tak opovaž se jet,
šel bys tou nejrychlejší zkratkou na onen svět,
drž se v pravý lajně a čekej, co a jak,
a spolehni se na něj, že, až bude klid,
dá ti pravej blinkr, můžeš vyrazit,
před sebe tě pouští tenhle těžkej nákladák.
3. On dálkovými prosvítí tvou cestu vpřed
a potom sklopí svoje světla, aby tys' mohl jet,
protože ručí za tvou jízdu, dokud nezmižíš mu za obzor,
jiný cesty totiž v horách k cíli nevedou,
ty musíš umět věřit profíkovi před sebou,
je to jediný tvůj maják a strážník a semafor.
- R:** A nemůžeš mu poděkovat, neznáš jeho tvář,
znáš jen obrysová světla a reflektorů zář
a jak listí z větví stromů v serpentinách češe jeho truck,
můžeš podřadit na trojku, dát na zem pedál plynu,
vyrazit dopředu, z krajnice urvat hlínu
a všemi čtyřmi blinkry zablikat mu na pozdrav nebo jen
tak.
- 4.=2.
- R:** Ti nečekají na provizi z pomíjivé slávy,
nečekají ovace a roztleskané davy,
tihle muži budou inkognito vzadu stát
[: a nebudou mít nominaci ke švédskému králi
na Nobelovu cenu za to, že světu dali
noční přílohu vyhlášky devadesát ... :]

55. Oko ztratíš ve chvíli, když pracuješ bez brýlí (Pavel Dobeš)

- G Ami C*
 1. Alois byl soustružník ze staré školy
D7 G
 a deset dalších řemesel znal,
Ami C
 byl žňová hlídka, hasil stodoly,
D7 G
 v umění též se orientoval,
Ami E+ C
 veřejnost znala Aloise Crhu
D7 G
 z televize i z veletrhu,
Ami E+ C
 pořádal přednášky, rozdával podpisy,
D7 G
 večery trávil nad dopisy,
E7 A A7
 v továrních halách visely jeho portréty,
D D7 G G7 Ami D7 G Emi C D7 G
 pionýři ze špejlí, z kaštanů stavěli makety.
2. Děvčata Crhu svlékala očima,
 Crhou se nechala vodit za nos,
 byl to expert a na práci číman,
 kabruňák, moloděc, no abnormální kos,
 a když normy trhal, když soustruh roztočil,
 lítaly jiskry jak hejna vos,
 „dřeš jako Crha“ stalo se frází
 asi tak běžnou jako „polib mě v šos“,
 zase jsme měli někoho dělného původu,
 kdo se stal ozdobou prvomájových průvodů.
3. Minulý týden v pátek si přivstal
 a prvním taxíkem na šichtu jel,
 když ho nesli k soustruhu, ještě si pískal,
 ještě měl oči jako orel,
 potom však přestal vnímat lidi
 a začal vytáčet šponu krutou,
 v momentě také zřetelně vidí,
 že ji má v oku zabodnutou,
 teď poprvé chlapy přešel smích, už ani nehlesli,
 a bez hloupých narážek Crhu z dílny zas vynesli.
4. Za oknem kliniky den už se šerí,
 na stolku brambořík smutně kvete,
 bez kříže u zdi tam pacient leží
 a jeho jméno snad uhodnete,
 vždyť jste ho znali, chudáka Crhu,
 z televize i z veletrhu,
 pořádal přednášky, rozdával podpisy,
 večery trávil se nad dopisy,
 v továrních halách jsme věšeli jeho portréty,
 děcka jsme učili z kaštanů stavět makety.

- D*
 1. Z města do lesa sem-tam si zajdu,
A7
 mam v planu, že bych tam postavil chajdu,
 zarabjam slušně, a tak nikdy netvrdim,
D A7 D
 že haliřem nesmrdím.
2. Je to les pěkný, zdravý, perspektivní,
 koluju o nim ty nejlepší drby,
 zvířata vyhnaly stareho hajneho,
 tym to vyhraly - dostaly noveho.
3. Hajny je pěkný, perspektivní, zdravý,
 koluju o nim ty nejlepší zpravy,
 pečuje o revír vic než o sebe
 a jeho stromy vyrostaju do nebe.
4. Zvířata u něho dobře si žiju,
 tak dobře, že se furt enom pelešiju,
 u televize kvete blahobyť,
 všeci su radi, bo v revíru je klid.
5. Enomže vysoko vyrostle stromy
 tahaju na sebe buřku a hromy,
 nevi se, kaj to šastne, tak všeci maju strach
 a všecko skřípe jak ve starych hodinach.
6. Nikdo z nich nevi, jak dopadne buřka,
 či nebude mrtvy, jak ráno vstane z lužka,
 a v televizi, aby to čert spral,
 maju rozhleděny fajny serial.
7. Kukačka už ani něotvira zobak,
 medvěd je malatny, slaby jak chrobak,
 stary vlk schovava mezi nohy chvost,
 ten, co měl v galatach dycky mista dost.
8. Panikař zajic prodal kožku
 a utek' z lesa ven přes Jugošku,
 a kdyby v tom lese eště lide byvali,
 do toho všeckeho by manifestovali.
9. Hajny se zavíral cele dni doma
 a hajna nevěděla ani, na co ho ma,
 tak sem tam vešel, pozval sem se dal,
 řeč se točila a ja sem štengroval.
10. Jako muzikant z kavarenske praxe
 ruzne postupy a figly mam v kapse,
 při tanci nesmiju byt žadne prostoje
 a hrát se musi aji na levne nástroje.
11. Častokrat se nam to rozlaďovalo,
 museli sme robiť, aby se nic něpoznalo,
 buď muziku zabalif,
 anebo rytmus přitvrđif.
12. V tym našim lese je srandovni klima,
 raz je tam dusno, podruhe zima,
 potřeti padaju trakaře
 a listi usycha aji na jaře.
 O Pilníku, Svidříku, Vénovi a Hedvice Pavel Dobeš

- Hmi C D⁷ G*
1. Pilník je zastrčená pohraniční víska,
Hmi C D⁷ G
v té visce žije vdovec Vokatý,
Hmi C D⁷ G
z Pilníka do Svidříka vlak jen jednou píská
Hmi C D⁷ G Hmi C D⁷ G
a ve Svidříku žijou náci Bohatí.
 2. Bohatství Bohatých je v tom, že mají Věnu,
a vdovec Vokatý má dceru Hedviku,
Věna v ní poznal jednoduchou ženu
a jezdil za ní vlakem do Pilníku.
 3. Každíčkou sobotu, za sucha i deště,
v zimě i v létě stála u trati,
lámal ji řečmi o společné cestě,
která se před nimi v dálce klikatí.
 4. Co bílých lodí oceány kříží,
co ptáků lítá na svých křídlech oblohou,
a naše cesty do těch dálek aspoň míří,
když už tam nahoru za nimi nemohou.
 5. Když chlapec odjel, měla v hlavě balet,
myšlenky šťastně skotačily za Věnou
po všech těch vzdušných zámčích z levných karet,
musela si je vázat mašlí červenou.
 6. Hedvice bylo nadosmrti nanic,
když Věnu sesbírali ráno po poli,
nějak se zamontoval do přechodu hranic
a v noci byla šfára v celém okolí.
 7. Šetření skončilo, a jí, jako náky dámě,
projevil účast starší seladon,
přidržel dveře a nabídl jí rámě,
úředník z okresního města Ypsilon.
 8. „Děkuji, nechci,“ řekla, „cožpak city krađu,
cožpak jsme nebyli šťastní a bohatí,
vevnitř v mé hlavě, tam úplně vzadu
žádná zvláštní cesta už se neklikatí.“
 9. „Vím, že z těch lodí, o kterých všichni sníme,
nikdy žádná pro nás neplula přes oceán,
byla jsem ráda za všechny šťastné chvíle,
chcete-li, u přepážky vám je odevzdám.“
 10. Nechce se vždycky jen smát anebo brečet,
nedá se vždycky všemu rozumět,
co po vodě v moři, to je po lidských řečech,
v srdci to hoří a už nehřeje ...

57. Optimistická (Pavel Dobeš)

- G G⁷*
1. Život se ubírá takými cestami,
C D
s tak klopenými zatačkami,
G C
že by to bylo podezřele,
G D G
kdyby se žilo furt enom vesele.
G D G
- R:** Šabadaba hej, šabadaba hou,
D G D⁷ G C G D⁷ G
šabadaba hej, šabadaba hou.
2. Kdo není přítelem těžkého ruksaku,
zabali plavky a jedě na jih
na dovolenu polehku ve vlaku,
tak ten má jistotu, že bude padat snih.
- R:**
3. Na kolena křapně, kdo žije pyšně,
kdo chce být vysoko, spadne z višně,
rozdrape si pyžamo, kdo chodí spať do ruží,
každý má modřinu, kde si ju zasluží.
- R:**
4. Každý raz zakopně, každý raz usklhně,
každému raz za čas je podivně,
chycena zlata ryba urve se z udice,
selže vam horoskop kupeny v trafice.
- R:**
5. Dneska vas život do kopca smyčí,
zitra vas v potoku najdu hasiči,
aji z teho potoka je třeba mět
optimisticky pohled na svět.

58. O štěstí (Pavel Dobeš)

- A E⁷ A*
1. Dnes je čtvrtek, zejtra pátek, pak tu máme sobotu,
E⁷ A
štěstí, to je kolovrátek, kterej patří do šrotu.
 2. Vo štěstí se často zpívá, což je ovšem ke vzteku,
do očí se nepodívá poctivému člověku.
 3. Je to věčná parodie, kdo to někdy rozdělí,
pročpak jeden takhle žije, že se málem odstřelí.
 4. Když druhý staví hrady, zámky, plete eben s perletí,
absolvuje radovánky, bezstarostně vegetí.
 5. Žijete si, drahá slečno, lépe, než já mohu snít,
na vás bude nebezpečno zřejmě jenom pomyslit.
 6. Za chvíli se bodnu mečem, skončím život ostudou,
i když vím, že pro mne brečet vaše oči nebudou.
 7. S radostí podstoupím muka, jen abyste věděla,
když jednomu srdce puká a vlasy bělaj' doběla.
 8. Když s trapasem je jedna ruka a s ostudou se přátelí,
na druhého štěstí ťuká, chrápe v jeho posteli.
- 9.=1.**
- 10.** Na na na ...
- 11.=10.**

59. Papíroví draci (Pavel Dobeš)

1. Když vidím nad polem papírové draky,
 chtěl bych být dítětem a draka pouštět taky,
 poslat mu psaníčko po režné niti,
 nakreslit sluníčko, ať lidem svítí.

2. Ať svítí k radosti, ať lidem praví,
 od lidských starostí ať zvednou hlavy:
 podívej, člověče, nasad' si brejle,
 vezmi kus papíru, sežeň tři špejle.

R: Ať jsi, kde jsi, nikdy nejsi
 na tom světě sám.
 Zrob si draka, zazpívej si
 pam pa ram pam pam.

3. Když vidím na nebi papírové draky,
 chtěl bych být dítětem a zúčastnit se taky,
 když den se sešeří, domů utíkat,
 zasednout k večeři, vyčurat a spát.

4. Usínat s nadějí, jak usínají děti,
 že někde po nebi jejich draky letí,
 vítr je jim motorem a všude, kde je víra,
 i nebe se svým prostorem se před ním otevírá.

R:

60. Pašáci jdou do světa (Pavel Dobeš)

1. Pašáci jdou do světa, guláš, pivo, trumpetá,
 slunce stoupá oblohou, zelenaj' se volše,
 kdekdo už je na nohou, kůrovec kůru kouše,
 nad hlavou nám letí včelí roj
 a kdesi hluboko v nás šlape šicí stroj.

R1: Před námi je hotel, okna samý květ,
 a hvězd, co může mít snad jenom Interhotel Svět,
 spousty volných postelí a jídla nízkých cen
 a neznají tam zavírací den.

2. Na Brněnské přehradě sešli jsme se v dobré náladě,
 děvčata jdou po hrázi jen v Evině rouše,
 nikomu nic neschází, kůrovec kůru kouše,
 a ta jižní Morava
 dobré víno lidem podává.

3. A ti černí, to nejsou Arabi,
 to jsou ostravští parabi,
 mají rádi Radegast, když jim v břicho šplouše,
 rubou uhlí pro svou vlast, kůrovec kůru kouše,
 Staříč, Paskov, Stonava,
 Rudý říjen, Bezruč, Zárubek.

4. Řeka Váh je malý Jang'c'tjang
 a každé dievča už má vo výbave tank,
 jedú chlapi do Tater dolú bez motoru,
 Václav Klaus je amatér, kôrovec žiere kôru,
 do videnia, do počutia, hoj, ahoj,
 šlape přes nás šicí stroj.

5. My jsme ti hradecký otroci a nemůžem si jinak pomoci,
 až obejdem celý svět, oceány, souše,
 vrátíme se domů, zpět, kde kůrovec kůru kouše,
 kde se lidi strkaj' v tramvaji,
 a když se sejdou, tak si zpívají.

R2: Svět je balón, který letí na ohřátý vzduch,
 až přeletíme, zbude po nás na obloze pruh.
 Svět je balón, který s námi časem odletí
 do jednadvacátého století.

R1:

61. Pecky v čokoládě (Pavel Dobeš)

1. $\begin{array}{ccc} G & D & G \\ \text{Člověk jde cestou, aby potkával lidi,} \\ & D & G \\ \text{a když je potká, tak musí zas jít,} \\ & D & G \\ \text{a když je pozná, tak dělá, že nevidí,} \\ & D & G \\ \text{neboť kdyby se zastavil, tak nemoh' by jít.} \end{array}$
- R: $\begin{array}{ccc} G & \text{Ami} & D^7 & G \\ \text{Tak se to v životě střídá - vzestup, úpadek, bída,} \\ \text{Ami} & D^7 & G \\ \text{ohlédneš se za štěstím a vidíš jen jeho záda,} \\ & \text{Ami} & D^7 & G \\ \text{tak se to v životě střídá - vzestup, úpadek, bída,} \\ \text{Ami} & D^7 & G \\ \text{tak se to v životě jak vrabci na plotě hádá.} \end{array}$
- *: $\begin{array}{ccc} G & D & G & D & G \\ \text{Tak se snaž nemyslet už na ni, tak se snaž,} \\ & D & G & D & G \\ \text{tak to smaž, proč to děláš dlaní, tak to smaž.} \end{array}$
2. Také jsem dostal pusy od děvčete,
také jsem sháněl bonpari,
a dneska chodíme každý zvlášť po světě,
spolu jsme si ten svět malovali.
- R:
3. Ta moje měla dolík v bradě
a řasy téměř v ofině
a měla ráda pecky v čokoládě,
zbyly jen pecky, asi ne.
- R:
- 4.=1.
- R:
- *:

62. Píseň o starobylém hradu (Pavel Dobeš)

1. $\begin{array}{ccc} E & & H^7 \\ \text{Podkoní chytil myš v chalupě pod hradem,} \\ & E & \\ \text{nečekal na drába, pohrdl úradem,} \\ & A & \\ \text{za to, že snědla mu půl večere,} \\ & E & H^7 & E \\ \text{přibil ji na futra nade dveře.} \end{array}$
2. Mezitím na hradě začíná hostina,
tuk teče po bradě, kouří se z komína,
řezníci odjeli, už hrají loutny,
pekařky točí se okolo plotny.
3. Hovězí rolády plněné špekem,
červené zelí, jehně s česnekem,
telete čtvrtka, selete půl,
úzké jsou šaty a malý je stůl.
4. Podhrdlí z prasete, koření z Indie,
veselo na světě, kór když se vypije,
to se to dobře bužíruje,
to se to žere, když na to je.
5. Jen dole pod hradem nálada jiná je,
rozně se netočí, muzika nehraje,
jen dole pod hradem kručení břicha
 $\begin{array}{ccc} H^7 & E \end{array}$
nocí se nese do ticha, -cha, -cha.

63. Pojď se mnou, Marie (Pavel Dobeš)

1. $\begin{array}{ccc} A & E^7(D) & A \\ \text{Pojď se mnou, Marie, dnes večer na pivo,} \\ & E^7 & A \\ \text{já nejsem takový, jakýho mě znáš,} \\ & E^7 & A \\ \text{já nejsem votrapa, zeptej se vrchního,} \\ & E^7 & A \\ \text{já nejsem to, za co mě máš.} \end{array}$
2. Já nejsem solvina, boty od oleje,
já nejsem sako s loktama ven,
já nejsem čoveče, život bez naděje,
neblbni, Marie, já nejsem ten.
3. Já vím, jak chutnají krevety na víně,
já vím, jak vypadá francouzská spíž,
z nás nikdo rukama nejedl v rodině,
já nevím, Marie, co o mně víš.
4. Pro mne je Tahiti, Havajské ostrovy,
pro mne je Florida, Miami Beach,
pojď se mnou, Marie, a já ti slibuji,
nastoupím do jámy, vydělám víc.
5. Jestli mě vozík nezmáčkne o skálu
a jestli ve válce nepadne mír,
tak já ti slibuji snídaně v bazénu,
večery na plážích Côte d'Azur.
6. A nejsou to planá slova, co vznikají u piva,
to není pitomý bezduchý žvást,
v partě jsou samí dobří chlapi, revír prospívá,
a jednou se to musí podařit, alespoň, alespoň jednomu z
nás.

64. Pokud vím (Pavel Dobeš)

1. C^{mi} G^7
Na začátku světa, hned ze samého kraje,
 B^b E^b
člověk zkouší projít božím zákazem,
 C^{mi} G^7
za trest je pak vyhnán ze zahrady ráje,
 B^b E^b
začne lovit zvěř a obdělávat zem.
- R:** $G^{\#mi}$ $D^{\#mi}$
Pokud vím, má v bolestech se rodit,
 B^{b7} E^b
v životě starostmi se brodit za svůj hřích,
 $G^{\#mi}$ $D^{\#mi}$
a na konci své cesty nemá vědět, co si počít,
 B^{b7} E^b
zatímco svět se bude točit východ-západ-sever-jih.
2. Běží roky, staletí a člověk hledá způsob,
jak obejít nemoc, jak život nastavit,
mikroskopem proniká do útrob,
laserová souprava chystá zkušební vrt.
- R:** Uhlíkatá ocel skalpele se blýská v dlani
ve snaze do nemocných tkání zdravý orgán všít,
a transplantace nechce srůst, v těle se něco brání,
zbývá poslední klání - pečeť imunity rozlomit.
3. Do hry vstoupí kapacity všech vyspělých zemí
a karta padá na černý kontinent,
Kapské město hlásí první mezi všemi:
profesor Barnard a jeho šťastný pacient.
- R:** Pokud vím, tak do všech řečí světa
je přeložena věta, kdy člověk bude zbaven prokletí,
po velkém kroku vědy i medicína vzkvétá,
končí se šedesátá léta dvacátého století.
4. Ve světě se povídá, že roznesli ho nejspíš vrány,
někdo zase tvrdí, že se šíří sám,
rozmotejme fábory a otvírejte brány,
elixír naděje přichází k nám.
- R:** Až nikdo nikdy nikomu v bolestech nebude se rodit,
v životě starostmi se brodit, bude smazán hřích,
to jenom my na konci cesty nebudeme vědět, co si počít,
zatímco svět se bude točit východ-západ-sever-jih,
východ-západ-sever-jih, východ-západ-sever-jih.

65. Porcelánové figurky (Pavel Dobeš)

1. C G
Ta panenka je původem z míšeňského kraje
 A D
a on je karlovarský kavalír,
 C G
pod okny vily z přepychu harmonika hraje
 A D
a do klobouku mince táhne vír.
2. Ta panenka mu celý život vyčítá,
jako by on mohl za to,
že dobami, co prošli, glazura je obitá,
a na ozdobách chybí zlato.
3. Lehko se mně to, holka, neříká
a z myšlenek mám trochu strach,
kdybych představoval státníka,
stírali by ze mne denně prach.
4. Ty bys měla hadry z pozlacený sádry
a psalo by se o nás v stovkách knih
a nežil bych tu s tebou, předně, ve dřevěný bedně
po půdách a sklepeních.
5. Zbytečně se, holka, hašteříme,
stejně už nebudeme jiný,
až se podruhé narodíme,
zase nás uplácají z hlíny.
6. Zase si nás budou stavět pod svý kolo štěstí,
kterým točí jejich ruce,
střelnice bude stát na náměstí,
na Náměstí Revoluce.
7. Zase si budeme hrát na bídu
devatenáctsetdeset,
jednoho dne z práce nepřijdu
a ty budeš o mne brečet ...

66. Prague (Pavel Dobeš)

G Gmi B^b D Fmi B^bmi C ...
Rec: Třicet minut jízdy na východ od Oklahoma City za písečnou dunou kde stál jsem na jejím vyvýšeném okraji a vzduch v dolině pode mnou byl rozpálen až na sto stupňů Fahrenheita, zjevilo se mi jako na dlani město Praha, město tolik opěvované básníky a novináři.
Praha! Středoevropská metropole s překrásným panoramatem
Vyšehradu, Petřína a Hradčan. Praha v barevném koloritu revolučních přeměn. Před branami Pražského hradu se střídají
stráže. Přijíždí černý bourák Bayern Motor Werk. Přiváží primátora. Nápravy drnčí na nerovném povrchu. Rychlost otřesná, nepřiměřená. Turisté prchají přes tři nádvoří.
„Brzdě, kurva, brzdě!“ řve primátor na šoféra.
„Prásk!“
Rozbitý nárazník, urvané dveře, blinkr uražen, reflektory roztrženy, dokořán rozšklebený kufr, barumky nadranc. Z bavoráku je hromada šrotu zabořená do fortelného pilíře katedrály, která se otřásá, a mraky zvířeného prachu doprovázejí neuvěřitelnou katastrofu. Pivaři se vyřtili z Vikárky a přibíhají rovněž někteří reprezentanti Galerie extraktu národa. Prezident, předseda parlamentu, ministři, církve.
„Držte, chraňte a braňte korunovační šperky!“ křičí kancleř
na poručíka ochranky Hradu. Vrtulník Ministerstva vnitra ztrácí orientaci v prostoru.
„Orel! Orel! Prosím? Nerozumím, přepínám!“
Rádio nepracuje. Helikoptéra přistává na prolomenou střechu
chrámu nad presbytériem a propadá se. Lustry se řítí, tříští se vitráže. Na nádvoří přistávají lešenářské trubky, trámy, krovy, fragmenty pilířů i nepřírozně zpitvořené tváře chrličů. Petr Parlář by měl radost!
„Tos' přepísk'!“ říká prezident na adresu primátora.
„Sorry,“ říká provinile primátor, „příště brzdím dřív!“
„Příště,“ paroduje prezident drzého primátora, „příště přijedeš tramvaj!“
Zřím Prahu! Nervózní srdce Evropy s překrásným panoramatem
Vyšehradu, Petřína a Proseku!

67. Pražce (Pavel Dobeš)

- A*
1. Házím tornu na svý záda, feldflašku a sumky,
E⁷
navštívím dnes kamaráda z železniční průmkky.
- A*
R1: Vždyť je jaro, zapni si kšandy,
E⁷ *A*
pozdravuj vlaštovky a, muziko, ty hraj.
2. Vystupuji z vlaku, který mizí v dálce,
stojím v České Třebové a všude kolem pražce.
- R1:**
3. Pohostil mě slivovicí, představil mě Mařce,
posadil mě na lavici z dubového pražce.
- R1:**
4. Provedl mě domem - nikde kousek zdiva,
všude samej pražec, jen Máňa byla živá.
- R2:** To je to jaro, zapni si kšandy,
pozdravuj vlaštovky a, muziko, ty hraj.
5. Plakáty nás informují: „Přiď pracovat k dráze,
pakliže ti vyhovují rychlost, šmír a saze.“
- R1:**
6. A jestliže jsi labužník a přes kapsu se praštíš,
upečeš i krávu na železničních pražcích.
- R1:**
7. A naučíš se skákat tak, jak to umí vrabec,
když na nohu si pustíš železniční pražec.
- R1:**
8. Když má děvče z Třebové rádo svého chlapce,
posílá mu na vojnu železniční pražce.
- R1:**
9. A když děti zlobí, tak hned je doma mazec,
Děda Mráz jim nepřinese ani jeden pražec.
- R1:**
10. Před děvčaty z Třebové chlubil jsem se silou,
pozvedl jsem pražec, načez odvezli mě s kýlou.
- R1:**
11. Pamatuji pouze ještě operační sál,
pak praštili mě pražcem a já jsem tvrdě spal.
- R3:** A bylo jaro, zapni si kšandy,
litaly vlaštovky a zelenal se háj.

68. Príma den (Pavel Dobeš)

1. Když probouzíš se na své posteli
a den ti připomíná neděli,
když slunce zpoza rohu míří na tvou římsu zlatou kuší
a vodík barví oblohu do nejmodřejších tónů, co jí sluší.
2. Když kosi začnou snídat hltavě,
nejvíc ti malí se skořápkou na hlavě,
pod tvým oknem do náměstí,
tak to tě čeká příma den - čtyřiadvacet hodin štěstí.
- R: Probouzí se svět ulic, domů, věží,
tak seber se a leť tam, kde o něco běží,
protože kdy zas přijde den - čtyřiadvacet hodin štěstí?
3. Když slunce zvolí trasu východ-jih
a všechny hvězdy v nočních košilích
zuby si čistí, než jdou spát,
pro krásu a pro zdraví, probouzí se rozespalý sad.
4. Když potápí se v řece potápka
a ježek řepká mrknout na jabka,
když kukačka si zkouší svoje kuku-kukuruku-kuku,
tak to nás čeká příma den, tak jako tenkrát, jak za malých kluků.

R:

69. Průzkumný let (Pavel Dobeš)

- *: Člověk už od nejstarších nepoznaných dob nahoru míří,
překonává ohmataný strop i zemskou tíži.
- *: Do soubojů s přírodou se pouští a touhou hoří
poznat krutost pouští a nekonečnost moří.
1. S tím už nikdo nemůže hnout, to je zákon lidí,
že na korábech vesmírem chtějí plout až tam, co vidí.
2. S tím už nikdo nemůže hnout, to je zákon dětí,
že utrhnou se z máminých pout a samy letí.
- *: Pověst vypráví o bájných krajích,
je to kus cesty po slunci, a potom stále na jih.
- *: Jen tažní ptáci mohou cestu znát, a žádný z lidí,
tam vybuduješ obydlí a sad na březích Atlantidy.
3. Tam s trosečníky karty budeš hrát a přes moře se dívat
a z dálky budeš slyšet hudbu hrát a lidi zpívat.
4. Až na poslední průzkumný let vypraví tě žena,
i svět ti pošle tvé děti zpět, kterým jsi dal jména.
5. Víím, že bys to dokázat moh', ten přelet do neznáma,
jen zvednout křídla z travnatých ploch, a pak už nesou sama.

6.=5.

70. Puerto Montt (Pavel Dobeš)

1. Tenhleten příběh se nestal na pevnině,
jeho dějištěm je třístěžňová loď,
já chytal služebně cvrčky v Argentině,
přešli jsme Kordillery až do Puerta Montt.
2. V přístavu čekal nás, šavadapdůva,
se svojí družinou nákej Žlůva,
naprosto úplně neschopný lodivod,
aby nás převez' domů od Puerta Montt.
3. Jednapadesát stupňů jižně od rovníku,
zrovna když jsem se chystal preparovat hmyz,
brnkli jsme trupem o Ameriku,
zavadili jsme o Hornův mys.
4. Dneska je zvykem, nevím, jak kdysi,
předejít panice, dodržet řád,
na každé palubní nástěnce visí,
tak jsem šel k čerpadlům a začal pumpovat.
5. Pumpuji, pumpuji, šavadapdůva,
po očku sleduji, kdepak je Žlůva,
a jeho družstvo co má asi na práci
a jakou pro nás chystá další legaci.
6. Všichni už ve člunech, no hotoví blázni,
nechtěli čekat, až siréna zazní,
a na mě zbylo záchranné kolo,
dělal jsem na hladině vodní pólo.
7. Vlny jdou do moře, a z moře žádné schody,
a není nikdo, kdo by podal sklenku vody,
[: do pěti minut jsou tady žraloci,
poslední rychlá služba první pomoci. :]
8. Šavadapdůva, ten už je v suchu,
ten už má hubu od ucha k uchu,
ten už má starosti o nový fond
na příští plavbu k Puertu Montt.
9. Šavadapdůva, ten už je v suchu,
ten už má hubu od ucha k uchu,
ten už má starosti o nový fond,
tak šťastnou plavbu k Puertu Montt!

71. Sci-fi song (Pavel Dobeš)

1. G D^7
Vyslechete science-fiction song
 C^7 G
o Beskydských horách,
 D^7
o stoletém smrku, co stojí tady plonk,
 C^7 G
a o podzemních štolách.
- R:** E^7
Mělo by se ještě podotknout,
 A^7 D^7
že v Beskydech se zatím žije,
 G D^7
to, co vepsal básník pod linky mých not,
 C^7 G D^7
byla jenom jeho fantazie.
 G E^7 A^7 D^7
Rok, píše se rok dva tisíce dvě stě dvacet čtyři,
 G E^7 A^7 D^7
vlak-atomovák po traverze k Beskydám už míří,
 G D^7
už je to tak.
2. Písmomalíř píše laserem „STOP!“
všem turistům a chodcům,
kdo nemá ještě vykopaný hrob,
ať vyhýbá se kopcům.
- R:** Jsou tady Železárny, hutě, karolíny,
koncernový podnik,
struska, prach a jedovaté plyny -
- našich předků pomník.
Pryč je doba, kdy rýč, jediný nástroj, kousal a hryzal tuto
zem,
dnes rýč natolik kles' ve stínu souprav vrtacích,
že po něm neštěkne pes.
- 3.=1.

72. Seděli jsme v zadní lavici (Pavel Dobeš)

1. E A^7 E H^7
Seděli jsme v zadní lavici,
 E A^7 E E^7
Zouhar seděl po mé pravici,
 A^7
před Zouharem byla Běta,
 E $C^{\#7}$
přede mnou seděla Květa,
 $F^{\#7}$ H^7 E H^7
a já po zbývající Zouharově levici.
2. Zouhar od Alžběty opisoval zvesela,
zatímco mi Květa totéž dáti nikdy nechtěla,
útočil jsem na ni denně zas a znova,
měla pro mne jenom pohrdlivá slova,
takže třída celá skrze prsty na mne hleděla.
- R:** E
Chtěl bych mít postavu jak orangutan,
 H^7
chtěl bych mít výbušnost jak propanbutan,
chtěl bych mít svaly z ocele,
 E H^7
aby mi hrály na těle,
 E H^7 E
chtěl bych mít vlastní letadlo
 H^7
a všechno, co by mne kdy napadlo,
a kdyby smůla se do mne obula,
 A^7 H^7 E H^7 E $H^7(-)$
tak aby to dobře dopadlo, padada ...
3. O pěknou řadu roků posunul se v čase svět,
já učivo jsem hltal, až doktorem jsem stal se věd,
všechny svoje příjmy na knížku jsem dával,
figuru jsem trápil, s činkami jsem spával,
až mi jednoho dne v poště na inzerát přišla odpověď.
4. Několik dnů nato byl jsem pozván na kávu,
jakkoli už vzato, nečekal jsem zábavu,
prozradit chci nyní: byla to táž Květa,
za kterou jsem seděl celá školní léta,
brzy byla ruka, jak se říká, v rukávu.
- R:** Postavu má jak orangutan,
mírně vznětlivá, jak propanbutan,
a když jsem pohlédl do její postele,
smály se na mě čtyři děti veselé,
už ani nevím, co je to napadlo,
zvídaly, jestlipak mám vlastní letadlo,
teď zpívá po světě snad každá kytara
o tom, jak na body jsem přehrál Zouhara, padada ...

73. Skupinové foto (Pavel Dobeš)

1. $\begin{matrix} C & G^7 & C \\ & G^7 & C C^7 \end{matrix}$
 Kdyby mi kdosi řekl, že postaví metr piv,
 abych se mu za to postavil před objektiv,
 $\begin{matrix} F & G \\ & C \end{matrix}$
 první bych si řekl, že ho dlabu,
 $\begin{matrix} C & C^7 \\ & C \end{matrix}$
 a potom bych ho roztrhnul jak žabu,
 $\begin{matrix} F & C \text{ Ami} \\ & C \end{matrix}$
 vim, že by se mi to vymstilo,
 $\begin{matrix} C & G & C G \\ & & \end{matrix}$
 ale na take vtipy mě nikdy neužilo.
2. Možná vám to bude připadat banálně,
 ale ja sem ztratil odvalu a malem sem se octnul v pakárně,
 odvahu sem ztratil a kaj sem se hnul,
 furt mě kusek chybělo, furt mě bylo pul,
 bo bez odvahy se těžko cosi robi,
 nic tak jak odvaha chlapa něozdobi.
3. Dva dni sem ju hledal, dva dni byla k nenalezeni,
 zlomeny šel sem hlasit ztratu na oddělení,
 křížem-kražem probírali, kde sem všude byl,
 s kym sem se tam potkal, ja sem jim to vyklopil,
 případu se chytli fachmani,
 za devět hodin bylo ukončeno patrání.
4. Za devět hodin bych tak maximalně poryl zahradu,
 kolikrát eště dele čekam, než ryba zhltně navnadu,
 když za devět hodin na vysoke peci
 zrobime tři odpichy, tak zpoceni sme všeci,
 motorista za tu dobu nězarobi na blatnik
 a mala ručička neoběhne cifernik.
5. Posledni dvě hodiny už sem enom čekal v čekárně
 na dřevěne lavici jak v prvotřidni vinárně,
 v rohu seděla banda s huslami,
 chovali se spontanně, jak by tam byli sami,
 předstíral sem čtení v Kulturnim měsíčníku,
 ale pamatuju enom tolik, že basa tvrdi muziku.
6. Za devět hodin byla odvaha zpatky na světě,
 ten, co mi ju předával, pravi: dobře si ju schovejtě,
 dejtě si ju pod dva anebo pod tři zamky,
 ja mu na to pravim: co tak do švycarske banky,
 tam by mi ju zamkli a ja bysem měl svaty klid
 a zitra rano bych se s ňu moh¹ naposledy nechat vyfotit.
- *: $\begin{matrix} F & C \text{ Ami} \\ & C \end{matrix}$
 Jó, komu se to hodi a kdo ma čas, ten može přijit,
 $\begin{matrix} C & G & C \\ & & \end{matrix}$
 sraz je zitra rano v osm, jdem se nechat vyfotit.

74. Slané potočky (Pavel Dobeš)

1. $\begin{matrix} G \\ & D^7 & G \end{matrix}$
 Ostravo, Ostravo pod Beskydami,
 Pan Buh nas opatruj, zustavej s nami.
2. A v te Ostravě hluboko v zemi,
 tam žadne Las Vegas nebylo a neni.
3. A když už striptyz, leda tak mužsky,
 bo navrch nemožeš poslat prazdne vuzky.
- *: $\begin{matrix} G \\ & D^7 & G \end{matrix}$
 Bo republika žhne po antracitu,
 čeka na kvalitu.
4. Z roboty chlapi idu na dvě, na tři,
 bo prach tře splachnut, to už k temu patří.
5. Polivka chladna, kobzole zimne,
 Kurdyne, Bohušu, nehněvej ty mne.
6. Maruna vyhlida před prahem venku,
 možna, že po šichtě je na Jeremenku.
7. Esli zas budeš citět po rumě,
 neopovažuj se lehnut si ku mně.
8. Esli zas vypadaš jak u sta hromu,
 fakt se mi, Bohušu, nevracej domu.
9. U Žida neni, U Šimka tež ne,
 Kurdyne, Bohušu, to neni běžne.
10. V Lajndolfě nebyl, v Helbichu tež ni,
 kdovi, zda vyfaryl z te jamy těžni.
- *: Ženske si daly židle pod stromy
 mezi moderni domy.
11. A hned se hadaly, kery vic zlobil,
 co kere ten kery chlap horšiho zrobil.
12. Co se tě natrapil večer po večeru,
 ten ti byl, děvucho, enom na dožeru.
13. Děvucha neslyši, co pravja ine,
 voda v Ostravici nadarmo plyne.
14. Včil každa rada je malo platna,
 neříkej, Bohušu, že'ch byla špatna.
15. Přisaham na všecko, kdybys byl s nami,
 nikdy bys nemusel do te těžni jamy.
16. Kdybys baj seděl na Jeremenku,
 sama bych nalela a podala ti sklenku.
17. Nedělni oběd, děcka, se kroťte,
 na stole polivka, tatínku, pojďte ...
18. $\begin{matrix} G \\ & F & C & G \end{matrix}$
 Utichnul věter, slunečko hrálo,
 pod Beskydami začalo byt jaro.
19. Slané potočky kanú pod očky,
 slané potočenky kanú pod očenykny ...

20.=19.

75. Složitě (Pavel Dobeš)

1. Tak už jsme opět na trávě,
 neslavně skončil ten náš let,
 letěli jsme bezhlavě
 a dosáhnout jsme chtěli hvězd.
- *: Letěli jsme spolu ku štěstí,
 už vypršelo, už je po dešti.
- R: Složitě žijem, žijem, složitě,
 složitě žijem, žijem, složitě.
2. V korytě řeky se zvedá kalný proud,
 chtěla jsem létat, tak nenuťte mě plout,
 vždyť všude čtu a pokud vím,
 tak ženská, to je jenom slabej tvor.
3. Škola už také mizí pod vodou,
 místa nejsou ani náhodou,
 jen řeka stoupá z břehů
 a povodeň se šíří jako mor.
- *: Dívčí představy, ty odplouvají do dálav,
 a kluk, co jsem mu patřila, mi mlčky říká: plav.
- R:
4. Tak vidíš, holka, není to tak složitý,
 dospěli jiní, teď chápeš to i ty,
 a ještě včera bylas' hloupé rozmazlené dítě.
5. Teď plaveš řekou, vzal tě její proud,
 souhlasíš s ohněm, co musel uhasnout,
 až půjdou kolem rybáři, tak chytanou tě i do děravě sítě.
- *: Jeden z nich ozdobí ti šaty vzácným kamením,
 schováš se za jeho příjmením.
- R:

76. Souhvězdí Žab (Pavel Dobeš)

1. Při jednom ze svých vesmírných letů,
 jelikož po nocích cestuji rád,
 za zády nechal jsem naši planetu
 a přistál v souhvězdí Žab.
- Čekal jsem hojnost a úrodné roky,
 přátelský vzduch a vodu z křišťálu,
 malebnou krajinu s horskými oky,
 jejichž odlesky se třísťí o skálu.
- R: Lítal jsem nad krajinou až do mraků,
 honil se s motýli mezi květy,
 zpíval jsem písně hvězdných tuláků,
 objevoval vzdálené světy.
2. Stopadesát let jsem prožil v jejich světě
 za jediný moment svého snu,
 stopadesát roku byl jsem žábou na planetě
 s odříznutou cestou ke kosmu.
 A strašná gravitace mne ku prameni táhla,
 na němž kdo sedí, už nemůže se hnout,
 na koho kdy ta rozkošnice sáhla,
 nemůže už nikdy nebem plout.
- R: Nepozná úlety až do mraků,
 večírky s motýli mezi květy,
 nerozumí písním tuláků,
 neupřímně zní jeho věty.
3. A jenom budík mi zvoněním nadějí dává,
 že rozum zas nalezne svůj klid,
 jsem přece člověk, copak jsem žába,
 vždyť já se přece mohu probudit
 a zpívat všem, kteří jste tu
 a kdo z vás po nocích cestuje rád,
 až poletíte vstříc novému světu,
 pozor na souhvězdí Žab.
 Lítejte nad krajinou až do mraků,
 hoňte se s motýli mezi květy,
 zpívejte písně hvězdných tuláků,
 objevujte vzdálené světy.
- *: Souhvězdí Žab se pozná velmi lehce,
 tamní obyvatelé jsou zelení,
 zelené mozky v zelené lebce
 a od huby jim šlehají plameny.

77. Spolužák (Pavel Dobeš)

- G*
*: Když po dvaceti letech potkáš kamaráda,
Ami
se kterým sis na vojáky hrál,
D7
na četníky, na zloděje, na semafor u koleje,
G
na kuřáky listí a tak dál,
na doktory medicíny a na ještě větší klukoviny,
G7 C
až se dětský rozum červenal,
Ami D7
může to být radost, nebo jenom taktu zadost,
g
může se stát, že půjde dál.
1. *D7*
A ty budeš stát v dlouhé chodbě
G
a pohled z něj nespustíš,
D7
dokud ti neselžou oči obě,
G
dokud to všechno v sobě nepřekříčíš.
2. Kdybys byl poeta, napsal bys báseň,
kdybys ho neznal, snad bys mu záviděl,
ale ty jseš klaun a o otci blázen,
jakého nikdo ještě neviděl.
3. Odcházíš dolů mezi nákladřáky
a mezi lidi, co tě pozdraví,
dají ti panáka, žádné dlouhé fraky
panáka na kuráž a na zdraví.
4. A pak tě viděj' lidi v telefonní budce,
změněným hlasem přes kapesník špinavý
jak křičíš: „Chci mluvit s kamarádem,“
a telefon se s tebou nebaví.
5. My všichni měli kdysi spolužáky,
v myšlenkách vracíme se znovu do školy,
pešek okolo nás chodívá taky
a máme obyčejné idoly.
6. A tak nás viděj' lidi v telefonní budce,
změněným hlasem přes kapesník špinavý
jak křičíme: „Chci mluvit s kamarádem,“
a telefon se s námi nebaví.

78. St. Loučka Blues (Pavel Dobeš)

- C*
1. Tam, kde se cesta zvedá a kroutí do kopce
a mlha si tam sedá, v zimě mrzne k vozovce,
F
pod kaštaný stojí bouda, něco jako z papundecklu chýš,
C
nedaleko Třebové, ale k Mohelnici blíž,
G C
tam piju kafe, když ty již doma spíš.
2. Tam zastavují cyklisti, když jim v kopcích dojde dech,
a malé školní výlety s batůžky na zádech,
fára i vraky, co už brzy dojezdí,
s nákladem trucky a různé zájezdy,
a když nejsou mraky, je vidět na hvězdy.
- C*
R: St. Loučka Blues, domova kus
F C
šoférů, co nocí vedou vůz
G C
po cestách dalekých, St. Loučka Blues.
3. Projeli jsme Olomoucí, cesta sníh a sůl,
sedáme si na St. Louče, zabíráme stůl,
v udrně se topí a venku chumelí,
od Svitav prý pluhy na pomoc vyjely,
pár hodin domů, a bude pondělí.
4. Budeš mávat z okna, budeš mít radost jako šlak,
vrací se ti Franta, už troubí jeho truck,
jdu prázdným bytem, už jsou příjezdy,
slyším tvé „zhasni!“ z ložnice přes dvě zdi,
mám v očích mraky, nevidím na hvězdy.
- R:
G C
R: + po cestách dalekých, St. Loučka Blues ...

79. Tečka (Pavel Dobeš)

- D*
1. Říká se, že bude prima na světě,
G A D
cha cha cha cha cha cha cha,
až si každý před svým prahem zamete,
G A D
cha cha cha cha cha cha ...

80. Texasští střelci (Pavel Dobeš)

- D G D
1. Jdu takhle po pouti a nevzpomenu si už ani za nic,
 A
ve kterém městě to bylo a nebo co a jak,
 D G D
vtom zaslechnu píseň, co jsem slyšel u mexické hranic,
 $F\#mi$ A D
kde zastavil jsem jednou na noc svůj aufák.
2. Señorita zpívá, bandoleros na kytary hrají,
na stole fazole a potom ještě nákej divně rozpatlanej hrách
a celá hospoda se votřásá, když s ženskejma tu prachy roztá-
čejí
chlapi, jejichž ksichty na zatykačích všude tady visí po stě-
nách.
3. Bandoleros hrají, řetízkový kolotoč se točí,
„od pasu vystřelím ti růži, aby bylo trochu zábavy,“
říkám holce, která tady provokuje pohledem svých očí,
beru tři broky z pultu a vyplivuji vajgla do trávy.
4. Posílám první ránu a první kytka v suchu,
zděšeně nadskočí a posadí se níž,
druhá, ta jde ovšem jasně v prospěch cestovního ruchu,
potupně pleskne o plech a nezasáhne již.
5. Barvy se mi před očima slívají jak nějaká divná duha,
nabijím poslední a velmi dobře vím:
když tu třetí sundám, no tak se dá přehlédnout ta druhá,
a když ji nesejmu, tak prostě za nic nestojím.
6. Špejli mám před hlavní a celý Texas se mi přes rameno dívá,
spánky se potí a po studené spouští klouže prs-t,
nafouknu žvýkačkovou bublinu a señorita normálně furt zpívá,
zavírám obě oči najednou a poslepu to pálím do těch mís-
t.
7. Ležerně беру dvě kytky a, než padám z toho šmelcu,
dávám je té holce, co vočima ji měřím vod země,
říkám jí: „Ta žlutá, víš, to je pozdrav od texaskejch střelců,
a tadyhle červenou, tu si schovej vode mne,“
říkám jí: „Ta žlutá, poslyš, to je pozdrav od texaskejch střelců,
a tadyhle červenou, tu si schovej vode mne.“

81. To tedy ne (Pavel Dobeš)

- E A
1. Koukám se na svět dírou v plotě
 E H^7
ve stínu mezi baráky,
 E A
někdo má holku v Minnesottě,
 E H^7 E
někdo ji má v Kentucky.
- A E
R: To ne, no to tedy ne,
 H^7 E E^7
to se u nás nemůže stát,
 A E
to ne, no to tedy ne,
 H^7 E
to se u nás nemůže stát.
2. Každý den chodbou za úsvitu
předbívám vlastních nohou pár,
myšlenky chodí po Wallstreetu
a dolar cinká o dolar.
- R:**
3. A děcka venku válej' sudy,
jitrocel kvete na horách,
a slunce svítí na bermudy,
odráží se ve vlnách.
- R:**
4. Netrap se, hochu, co se stane,
až tě farář ožení,
nás žádná holka nedostane
v heřmanickém vězení.

82. Tum, tum, tum! (Pavel Dobeš)

- C*
1. Já miloval jsem život jako nikdo z vás,
jen pro něj jsem byl ochoten si srazit vaz,
F
mě zajímaly štítý hor a toky řek,
C
přes potoky jsem skákal, když někde nákej tek',
G⁷ *C*
a z muziky jsem šilel, když jsem slyšel „tum, tum, tum!“
2. A všichni moji kámoši, co byli stejně trefený,
dnes mají hospody a bistra, lidé vážení,
pracují v rádiích a bankách, a když byl někdo lump,
no tak holt prostě meje vokna u benzínovejch pump,
ale kam přijdu, stejně slyším jen ...
3. Mně všechna jídla začla chutnat stejně mdlé,
vepřo-knedlo-zelo, pstruzi na másle,
už ani nerozeznám nudle s mákem od masa
a ovoce od zeleniny, dofrasa,
mně do žaludku leze jenom ...
4. Já můžu jít na rande třeba s mladou Venuší,
dřív jsem v tom uměl lítat od kotníků po uši,
dnes ani nevím, jestli voní jako pytel slaniny,
jestli je černá nebo jestli si n ní čtu noviny,
vždyť jediný, co ještě vnímám ...
5. Já miloval jsem život jako nikdo z vás,
jen pro něj jsem byl ochoten si srazit vaz,
mě zajímaly štítý hor a toky řek,
přes potoky jsem skákal, když někde nákej tek',
a z muziky jsem šilel, když jsem slyšel ...
- 6.=2.
7. Mně všechna jídla začla chutnat stejně mdlé,
vepřo-knedlo-zelo, pstruzi na másle,
už ani nerozeznám nudle s mákem od masa
a ovoce od zeleniny, dofrasa,
mně do žaludku leze jenom „tum, tum, tum!“

83. Tvář města (Pavel Dobeš)

- G* *D* *C* *G*
- R: Má cesta vede z hor do údolí, kde ocel hoří,
D *C* *G* *G⁷*
tvář města zdobí flór, věží soukolí zas hvězdy šňoří.
- C* *D* *G* *C*
1. [: A lidé zrají trochu dřív než v jiných údolích,
A *D* *G*
ve kterých jsem kdy stál, trochu dřív. :]
- R:
2. [: A všechna nej- zde stárnou dřív než v jiných údolích,
ve kterých jsem kdy stál, trochu dřív. :]
- R:
3. Tam člověk, aby posvítil na cestu štěstí dětem,
sám všechny hvězdy rozsvítil nad svým světem,
tam člověk, aby posvítil na cestu štěstí dětem,
sám všechny hvězdy rozsvítil nad svým městem ...

84. Ťuky ťuky ťuk (Pavel Dobeš)

- C* *D* *mi*
- Ťuk, ťuky ťuky ťuk,
G *C*
už se klube, ani muk,
D *mi*
ťuk, ťuky ťuky ťuk,
G *C*
co to bude - asi kluk.
G *C*
Povídá si kvočna máma:
D⁷ *G*
„Sousedka má dceru, to bude drama,“
C *D* *mi*
když vtom náhle ťuk, ťuky ťuky ťuk,
G *C* *G* *C*
už se klube, „ukaz,“ je to kluk!

85. Utah (Pavel Dobeš)

- E* *H⁷* *E*
1. Když stín nad strží v Utahu skrývá rokli přes polední žár,
H⁷ *E*
je slyšet zdola ozvěnou, jak koulemi když práskne biliár,
C[#]mi *A*
a pak ten stále stejný zvuk, když teče voda
E
a chce se věřit, že se to zas jednou poddá,
G[#]mi *G* *H*
že není důvod utopit se,
E *H⁷* *E* *H⁷* *E*
tak uplývá nám láska po večerech už dlouhý měsíce.
2. V coloradských horách dravý orel z nebe náhle slít',
uklouzla mu křídla a dolů musel bez padáku jít,
to prostě přijde den, kdy ztratíš všechnu páru,
jednou nás to sejme v nějakým baru,
padneme na podlahy mramorové,
protože jsme, jak ty říkáš, sračky a kořalové.
- E* *H⁷* *E*
3. Když jsme spolu, láska moje, to první léto sloužili,
H⁷ *E* *C[#]mi* *A* *E*
v srdcích plno nepokoje a v polích zrálo obilí,
G[#]mi *G* *H*
čtyři stěny panelové,
E *H⁷* *E*
a ty mě strčíš do přihrádky „sračky a kořalové“.
- C[#]mi* *A*
- R: Jestlipak víš, co k nám táhne mladý ženský,
E
když makáme, tak proč na plný pecky,
G[#]mi *G* *H*
jsi jak za Marie Pujmanové,
E *H⁷* *E*
myslíš si proto, že jsme, láska moje, sračky a kořalové?
- R: Víš, proč nás vidíš jako šmouhu v rychlejších autech jet
a proč nás vnímá celý tenhle svět
jen jako články novinové,
myslíš proto, že jsme, láska moje, sračky a kořalové?
- R: Proč jsme schopni vrátit toky řek,
do kosmu lítat i k pólům, kde je led,
stavíme ledoborce atomové
myslíš si proto, že jsme, láska moje, sračky a kořalové?
- R: A proč se posmíváme nemocem a smrti
a času, který všechno kolem drtí
pěstí ručky hodinové,
protože jsme, prcko moje, sračky a kořalové ...

86. Večer na disku (Pavel Dobeš)

C G^7
Včera jsem na disku popíjel skotskou whisky
 C F G
s mechanikem firmy IBM,
 C G^7
brejkoval jsem chvíli, než mně došly síly,
 C G^7 C
pak povídám: co dělá Anglie?
 G D^7 G
„O Anglii mně wůbec newyprávěj,
 C D^7 G
to je, jak bych sedl uchem na špendlík,
 D^7 G
sprawedlnost nenajdeš tam žádnéj
 C D^7 G
a připadáš si jako tajtrlík.
 D^7
Reprezentanti z Oxfordu válej' si fraky ve Fordu
 G
a my musíme zpívat s nima v jednom akordu,
 D^7
ať jsou jací-tací, dávají nám práci,
 G
když se naše libra z burzy domů potácí.
 C G^7
Proto u nás v Anglii nosíváme fangli
 C F G
těm, co nám držej' štangli,
 C G^7
tvářit se však musíme, jako že nic nevíme,
 C G^7 C
no přesně jako na hlavu padlí.“
 G D^7 G D^7 G
Človče, mně se rozum hrbí nad tím, jak to tam máte blbý,
 C D^7 G D^7
my máme od lordů dávno klid,
 G D^7
vyhostili jsme je ze země a teď si žijem nádherně,
 G D^7 G G^7
u vás by to mělo také jít.
 C G^7 C
„Už vod těch dob, kdy začla téci Temže,
 G^7 C
víme, že chtělo by to strukturální čenže,
 F G^7 C G^7
vono by to chtělo být, jak by to mělo, hou, jenže
 C G^7
nikde tak ve světě corruption nekvete
 C F G
jako u nás v Anglii,
 C G^7
buď jseš loajální a držíš se tý lajny,
 C G^7 C
anebo čekej, že tě vylijí.
 G D^7
Proto každej Brit, kterej chce mít klid,
 G
chválí svoji práci, než by si ji nechal vzít,
 D^7
kdybych se, hochu, šprajcovał, pod mostem bych nocovał
 G
a ty bys nyní za mý prachy těžko tancovał.
 C G^7
Proto u nás v Anglii nosíváme fangli

C F G
těm, co nám držej' štangli,
 C G^7
as I'm not like Czech, so I carry flag,
 C
even if I go sometimes back.“

87. Vendelín Prouza (Pavel Dobeš)

- C G^7 C
1. Vendelín Prouza, všech zedníků král,
 G G^7
půl města postavil, a sám pod mostem spal,
 F G C
když přišla do Čech zima v bílém obleku,
 G^7 C G^7
chodil jsem se k němu často klouzat na řeku.
2. Čím více sněhu, tím více vody na jaře,
řeka mu odnesla vázanky, pyžamo i polštáře,
východoněmečtí celníci
poslali mu garderóbu zpátky v krabici.
- F^7
R: A tak roky běží a střídají se děje,
 C A^7
představte si: podzim, vítr od Buchlova věje,
 D^7 G^7 C G^7
Prouzová čeká dítě, Prouzu čekaj' galeje.
3. Pod paží tašku a na hlavě kulicha
vydal se Prouza do staveništního ticha,
a jak byl do zlodějství zabraný,
spatřil jsem ho, chodívám tam venčit dobrmany.
- R: Já vám řeknu upřímně, není to estráda,
vidět svého přítele, jak republiku okrádá,
hodí cihlu do aktovky a hurá, tradadá.
4. Přistižen při činu, ale to nám nestačí,
chceme znát příčinu, proč vlastně pytláci,
jenomže, Prouzo, vy tady stojíte jako vůl,
no tak se nedivte, že jste dostal dva a půl.
5. Kdo někdy mrznul u Kremelské zdi,
visel či chtěl by viset na tabuli cti,
zkrátka každý, kdo svou zemi miluje,
jeho sprostý čin odsuzuje,
každý, kdo svou zemi miluje,
jeho hnusný čin odsuzuje.
6. Vendelín Prouza, všech zedníků král,
půl města postavil, a sám pod mostem spal,
až přijde do Čech zima v bílém obleku,
s kým se budu nyní chodit klouzat na řeku,
až přijde do Čech zima v bílém obleku, -ku,
s Prouzovou se budu chodit klouzat na řeku!

88. Venku sněží (Pavel Dobeš)

1. G
Prokřehlá jako vrabec stojím tady,
 D^7
roztáčím si za sklem jízdní řády,
 C G D^7
poslední vlak zmizel z dohledu,
 G
koleje ztrácejí se v dálce,
 D^7
už nikdo nám nedrží palce,
 C G
a tak se sama brouzdám po sněhu,
 $Ami C G$
když venku sněží, je to tak,
 $Ami C D G Emi C$
že člověk nevěří na žádný další vlak pozdější, hm,
 $D G Ami C G Ami C D G$
na žádný další vlak se netěší.
2. Od nádraží vedou stopy něčí,
jsou trochu větší,
asi jako tvoje,
boty už mám samý sníh,
ale já jdu vedle nich,
aby byly dvoje,
venku sněží a, bude-li tak,
dnes dojdu asi stěží, kam nedojel vlak za tebou, hm,
kam nedojel vlak za tebou.
3. Mám pocit, že vím, kde se bude topit
a kde se může holka opít,
ten pocit zebe,
sama už jsem symbol zimy
z vloček, které ukradly mi
zbytek nebe,
jen obrazy sněžné a žádný vlak,
a koleje též ne, a sněží až do oblak a snad i výš, hm,
a sněží až do oblak a snad i výš.
4. Od nádraží vedly stopy něčí,
byly trochu větší,
asi jako tvoje,
všude už jsem měla sníh,
ale já šla vedle nich,
aby byly dvoje,
pryč z krajiny sněžné, nevidět vlak,
a koleje též ne, a letět až do oblak a snad i výš, hm,
a letět až do oblak a snad i výš ...

89. Vesnická GP (Pavel Dobeš)

1. $Ami E^7 Ami$
Vloni mně přišel domů balík jak od tety,
 $C Dmi G C$
pečená husa, štrůdl, slivovice v něm
 $Dmi Ami$
[: a dopis bez hlavičky, láhev bez viněty,
 $E^7 Ami$
podepsán nákej Váňa, ZO SSM. :]
- *: $Ami E^7 Ami$
Píše v něm: „Pořádáme závod F jedniček,
 $C Dmi G C$
sjedou se tady borci zblízka i z dálky,
 $Dmi Ami C E F$
vezmi svou rakev, kombinézu, sadu svíček, zápalky,
 $Dmi Ami Dmi Ami E^7 Ami E^7$
vezmi svou rakev, kombinézu, sadu svíček, zápalky ...“
2. Přijíždím poslední, mám to trochu z ruky,
nicméně ve vzduchu již cítím oktany,
jsou tady Masserati, Kamikadze, Žuky,
zahřmění motorů, a start je za námi.
 $G C$
- R: Tak ani nebrzdím a jedu do té vřavy,
 $A^7 Dmi$
sedmnáct závodníků беру útokem,
 $Ami C E F$
se čtvrtým v pořadí jedem na rukávy potokem,
 $Dmi Ami Dmi Ami E^7 Ami E^7$
se čtvrtým v pořadí jedem na rukávy potokem.
3. Třetího si chvíli podávám,
o pořadí připravil se sám,
do díry vlit', když chtěl vybrat zatáčku,
Good Yeary jsou na sračku.
4. Druhého jsem zablokoval zcela,
detonace, roztavený plech,
pak si ho do parády vzala vodní děla,
jsou totiž chvíle, kdy se nevyplácí spěch.
5. Cesta se svíjela jak smyčka z oběšenice,
u stánku točilo se pivo jako křen,
[: tam skončil nejrychlejší jezdec konkurence,
suverén ze stáje McLaren. :]
6. A já jedu jak při defilé
rekreačním tempem do cíle,
ležerním krokem brzy vylezu,
vlastně již stojím na stupních vítězů.
- R: Ale já kašlu vám na vaše věnce zlaté,
z těch vašich fanfár stejně cítím rekviem,
vy moji čistou duší nikdy nespoutáte vavřínem,
vy moji čistou duší nikdy nespoutáte vavřínem!
7. Nemáte právo hodnotit mou jízdu,
jen ty, má láska, mě můžeš bodovat,
nikdy jsem kvůli pánům nesešlápl brzdu,
hrnul jsem dopředu na nejrychlejší kvalt.
- R: Kolikrát motor neměl páru, došel drink,
haproval karburátor, hořely svíce,
Garmischpartenkirchen, Nürnbergring, Svojšice,
Garmischpartenkirchen, Nürnbergring, Svojšice.
8. Tak sbohem, Váňo, a zase někdy pošli husu,
třeba tu bílou z vaší zahrady,
[: docela rád bych o ni umastil svou pusou,
taková trofej mně vcelku nevdává. :]

90. Vichřice (Pavel Dobeš)

1. Děti se koupou u rybníka,
vlny se houpou, voda stříká,
lítají stromy, padají domy,
něšlape elektrika.
2. Některé kroupy jsou těžší olova,
to není průtrž, to je palba bubnová,
na naší pláži blesky se snaží,
nejhůř to odskakuje činnost mozková.
3. V hromadě suti mizí už i baroko,
jen bílá vlajka ještě visí vysoko,
některé symboly v přílehlém okolí
jsou v téhle situaci jak pěst na voko.
4. My ovšem ležíme u Ploučnice,
podobní postavám z učebnice,
[: veselý voči, červený líce,
vichřice-nevichřice. :]
5. Víme, že zítřek už zas bude pohoda,
dej, Bože, ať nám zbude aspoň hospoda,
rány se zacelí, zdraví se zocelí,
Sovětský svaz nám jistě kapky dá.

91. Víte, vono, holky (Pavel Dobeš)

1. Víte, vono, holky, když kluk se stane tátou,
voníte mu efedrinem, LSD a mátou,
budík dává na půl pátou, život by za vás dal.
2. Od božího rána dře u svýho stroje,
osm a půl hodiny nedá si pokoje,
svačinu jí v stoje, aby pro vás něco znamenal.
3. Mandarinky v ananase pokaždé, když dobírá se,
jenomže po náhém čase každé prevít přejídá se,
co je doma, počítá se, ale neláká.
4. Kachna se dá sice solit, zelí se dá octem polít,
vy, kdybyste mohly mezi chlapy ještě jednou volit,
vybraly byste si většího světáka.
5. Takovej Čenda, když se všecko daří,
pracuje hned naproti či ve vedlejší kanceláři,
šťastnější než ředitel odcházíte z každé porady.
6. Když udělá vrků, krátí se vám dech,
srdce bije v krku, hadi lezou po zádech,
kutálej' se jabka z rajské zahrady.
7. Doma se to vleče, to už se někdy stává,
většinou vás večer nějak pobolívá hlava,
komu chutná káva, pod okny je krám.
8. Argumenty máte v ruce, peníze a papír, tužku,
za dva čtyři měsíčně mu nebudete dělat služku,
dejte mu do rukou pušku, střilet už bude sám.
- 9.=1.
10. Vy víte, co je vodit dítě do mateřské školy,
když vás nohy pálí, močíte je v karlovarské soli,
ale nechápete, jak to bolí, když vám berou sebevědomí.
11. Zkuste si to někdy, zatačky brát po dvou kolech,
zkuste si to na pár týdnů v uranových dolech
a na pivem politých stolech najít sebevědomí.
12. A pak se divte tomu, a mějte mu to za zlý,
že posílá vám šeky, ale s jinejma se mazlí,
po Evropě jezdí, dělá tiráka.
13. Von teď, holka, zdá se úplně jiný lady
stejně sladkým hlasem říká to svý „baby“,
ale ani ona už neudrží doma světáka.
14. Víte, Majdalenky, když kluk se stane tátou,
voníte mu efedrinem, LSD a mátou,
budík dává na půl pátou, život by za vás dal.

92. Vrabec (Pavel Dobeš)

1. D A^7 D
Já jsem vrabec, čimčarara, vrabčice je moje kost,
 A^7 D
i když je to moje stará, občas na ni mívám zlost.
 G D A^7 D
Občas na ni mívám pifku, občas na ni trucuji,
 A^7 D
ustelu si dole v chlívků a potom tam i nocuji.
2. A našel jsem si vrabčáčku, takovou naivku,
takovou rošťačku, a nocuju s ní ve chlívků.
Občas taky zatrucuje, občas taky pozlobí,
když jseš taká, tož jseš taká, já odcházím do křoví.
3. Nakladla tam totiž vejce jedna straka strakatá,
až vylíhnou se, budu mítí exkluzivní děvčata.
Čimčarara, čimčarara, moh' bych zpívat romány,
čimčarara, čimčarara, o tom, jak jsem prohnáný.

93. Zahradník (Pavel Dobeš)

C G^7 C
S jedním rumem na kuráž jsem přepad' zahradníka
 G^7 C
a pozval jsem ho na guláš do Podvodníka,
 E F D^7
povídám: „Pochop, že svým karfiolem neokouzliš dívky,
 C G^7 C
ten si můžeš strčit maximálně do polívky.
 G^7 C
Však to, co já mám na zahradě pod okny své vily,
 G^7 C
nikdy tvoje kalné oči ještě nespátřily:
 G^7 C
sukulenty od El Pasa, z Konga banány,
 G^7 C
kokosy, že srdce jásá, třtina z Havany,
 E F D^7
borůvky až z Ontaria, jedna váží přes půl kila,
 C G^7 C
z Bretaně mám révu a je mi do zpěvu,
 G^7 C
z Caracasu ananas a palma z Guayany,
 G^7 C
sasanky a mořská řasa - vhodné do vany,
 C G^7 C
pestík nebo blizna, kdopak se v tom vyzná,
 G^7 C
metalizovanou jedli oxidí mi včera snědli,
 E F D^7
že mám doma moruši, bourec vůbec netuší,
 C G^7 C
v ložnici mám pět lian, spouštím se z nich na divan,
 G^7 C
americké brambory, těch mám plné komory,
 G^7 C
z Hokkaidó sakuru, takovou mám náuru,
 G^7 C
bavlnu mám z Colorada, když se doma sehnat nedá,
 G^7 C
tabák z Portorika mám přes Pepka-námořníka
 G^7 C
a historickou jabloň až z Garden Paradise.“
 G^7 C
Tupě hleděl do guláše, lezlo mi to na nervy,
 G^7 C
vypadal, jako když doma jedí z konzervy,
 E F D^7
povídám: „Zalov ve své paměti a střel nějaké jméno,
 C G^7 C
a když to nemám na zahradě, tak sežeru seno,
 E F D^7
znáš-li navíc jeden strom, tak v momentě sem s ním,
 C G^7 C
rád se něco přiučím, bude-li však čím.“
 G^7 C
Povídá: „Že se něco doučíš, tak tomu, mladej, nevěř,
 G^7 C
hodně stromů sice znáš, ale všechny ani téměř,
 E F D^7
to by tě z tvé zahrady milenci rychle hnali,
 C G^7 C
chybí ti tam kousek brízy, kde by se milovali,
 G^7 C
a zapomněl jsi na lípu, symbol naší vlasti,

G^7 C
 po jediném včelím mejdanu má včelař plné pláсты,
 E F D^7
 modřín je zas elegantní a, když se přelakuje,
 C G^7 C
 nevoják i pacifista před ním salutuje,
 G^7 C
 smrček sice nepřispívá chutným ovocem,
 G^7 C
 bez něj by však nebyly vůbec žádné vánoce,
 E F D^7
 a když už jsme u svátků ze všech největších,
 C G^7 C
 zapomněl jsi na šerík, takovej jseš sklerotik.“
 G^7 C
 Čapka se mi svezla z hlavy před jeho fenoménem,
 G^7 C
 беру klíče od zahrady a jdu se nacpat senem.

94. Zákony šachových polí (Pavel Dobeš)

- F C F C F G
 F C F C G C
 Evropa vstává při vůni kávy,
 F C F C F G
 F C F C F G
 rádio dává ze světa zprávy,
 F C F C F G
 F C F C F G
 rádio dává zprávy z Afriky,
 F C F C F G
 Evropa vstává, voní rohlíky.
- Když muži se seberou a jdou lesy kácet,
 třísky lítají na ten náš svět,
 lítají ve vzduchu syceném drogou,
 devětatřicítkou pod černou tógou.
- Jedni jsou černí a druzí jsou bílí
 a každý druhý do těch prvních střílí,
 to jsou ty zákony šachových polí,
 čím tenčí krajíc, tím více soli.
- Kdo stojí v polích D4, D5,
 nemůže dopředu a nesmí už zpět,
 nepatří k těm, co ještě věří
 na barevný svět z pavího peří.
- Někteří přešli na druhý břeh,
 černí střelci v bílých kabátech,
 komu ty zákony šachových polí
 k prospěchu jsou, a koho bolí?
- Evropa vstává při vůni kávy,
 rádio dává ze světa zprávy,
 rádio dává zprávy z Afriky
 a slunce za nás peče rohlíky.

95. Zapomenutý trumf (Pavel Dobeš)

- A D A
 E^7 A E^7 A E^7
 Z uhla prach a kašel, kdybys farať kaj šel,
 A D A
 tak dycky trpi pajšel, to každý havíř vi,
 E^7 A E^7 A
 tuš vylezli sme z dury, shodili mundury
 D A
 a kvuli fyzkultury sme turu podnikli.
 D A
 Hrnul sem se příkladem, bo sem nětušil,
 D E^7
 že se budě losovať, aby přehled byl,
 A D A
 kdo s kym zrobi dvojicu, aby v červencovym hicu
 E^7 A E^7 A D E A
 z Vitkovic na Ostravicu do cila dorazil.
- Štajger vypsal ceny - dvě kuže z hyeny,
 aby moh' byť odměněny ten nejzdatnější tym,
 něvim, jak to přidě, štěstí stalo kajsi indě,
 něchalo mě po krk v bryndě, esli uhodnětě, s kym:
 Bořivoja Lupeňa, mladeho kluka,
 vytahnula moja ruka přímo z klobuka,
 pozdravil: „Tu mě matě, mam tenisky od Batě,“
 od teplaku měl gatě latu na latě.
- Po startu hned, jak v lize, dostal se do krize,
 pry ponožka ho hryze a od hladu je mu mdllo,
 nic něbylo z te tury, bo nas předjízďaly fury,
 šlapaly po nim kury, no hrozne divadlo.
 Jela kolem sanitka a už se hrnul k ni,
 esli pomocť potřebuješ, enom si řekni,
 nabral sem vzduch do nader a kopnul ho do hader,
 přeci přidej, kdyžs' zde, zaber, bo sme posledni.
- Brzo rezignoval, už sem ho něprovokoval,
 psychicky něštengroval k rychlosti větši,
 stejně noha mině nohu, a tak se modlim k Bohu,
 to jako bezpartijni mohu, ale nic to něřeši.
 Posledni eso sem ale v kapsi měl,
 sam sem o něm do včilejška ani něvěděł,
 byl sem tak smiřeny s tym, že pozbuděme ceny,
 ty kožuchy z hueny, že sem si něvzpomněł.
- Dal sem mu chleba a kus špeku a ze sameho vzteku
 sem žuchlal enom veku, no co sem měl robiť,
 taky peň se těžko hleda, co ide rano bez oběda,
 ani plan se podlezt' něda, musi se překročit.
 Na šachtě su take hromske zakony,
 že jak něni špeku, tak něsu vykony,
 johoho, kdybysem byl dajny hned, jak sme vyšli z lajny,
 moh' sem ten cizokrajny kožuch dněska ponosiť.

96. Zásnuby (Pavel Dobeš)

1. C G^7
Zasnuby su planovane na středu,
 Dmi G^7 C
testině to pověděli par dni dopředu.
- R: F G^7 C
Co se dalo robiť, cha cha,
 G^7 C G^7
zasnuby su planovane na středu.
2. Testina se do Ostravy sebrala,
aby cosi šikovneho do vybavy obstarala.
- R:
3. Jak se diva do prvního vykladu,
ucitila bodnu ranu čimsi zezadu.
- R:
4. Probodnul ju krvelačně očami
jakysi chlap, sviňačisko, grazl něznamy.
- R:
5. Hučel do ni tak jak lijak do ryny,
do dědiny vratila se bez rozmaryny.
- R:
6. Něpřal bych vám slyšet toho snoubenca,
jak milemu sdělila, že už je bez věnca.
- R:
7. Tak ju chytnul, pošmajchloval, postiskal,
mezitym ju aji po pysčisku vyliskal.
- R:
8. Chcem, aby si z toho příklad sebrala
aji ta děvucha, co se eště nikdy něvdala.
- R: Ať místo riskantních vyletu, cha cha,
objedna si sypovinu v Magnetu.

97. Zátíší s červy (Pavel Dobeš)

1. G G^7
Když do ovoce dají se červi,
 C^7 G
ať už záměrně anebo náhodou,
 D^7 C^7
to aby sadař si dal do pořádku nervy,
 G D^7 G $Gdim$ $F^\#$ dim G
to aby vůbec nepočítal s úrodou.
- R: D^7 G G^7
Tihleti červi jdou všem na nervy,
 C^7 G
když si máš kousnout do plodu,
 D^7 C^7
v ústech se vrtí, když zuby je čtvrtí
 G D^7 G $F^\#$ G
a jazyk mělní na vodu.
Poslyš, ty červe tam nahoře v plodu,
 G D^7 G
tohle je moje vlastnictví,
 A^7
ať hrom tě serve za tuhle škodu,
 D D^7
co nesnáším, je cizopasnictví,
 G G^7
kde jsi byl, když jsem oral,
 C^7 G
když jsem sázel, rouboval,
 D^7 C^7
seber se, táhni, odkud jsi přišel,
 G D G
nikdo tě sem nevolal.

2.=1.

98. Zločinec (Pavel Dobeš)

1. H^7 E
Termín a místo: nyní a zde,
 H^7 E
sobotní večer v budově D,
 A H^7
svědkové další: lampa a skříň,
 E
poschodí šesté, snad o něco míň.
2. Hrají se songy o životě,
o lidské touze, štěstí a samotě,
za oknem svítá, kazeták ztich',
cítím tvé teplo a cituji z nich.
3. Pondělní ráno nic nepromíjí,
přijde tvůj chlapec a z indicí
nenajde mnoho - od láhve špunt,
rozbité hnízdo, spálený grunt.
4. Pozítří ráno zasedne soud,
zaslechneš chrastit řetízky pout,
písařky budou protokol psát,
budou chtít vědět, kdo tě měl rád.
5. Řekni, že nevíš, žes' měla strach,
že to byl zločinec a snad i vrah,
na čele znamení že měl jak Kain,
a vůbec jim neříkej, že bylo nám fajn.

99. Zpátky do trenek (Pavel Dobeš - Jarek Nohavica)

1. Jak z vypitého piva láhev se vrací,
Hmi
 jak od jihu ptáci, jak do potoka raci,
E7 A E7
 jako jaro do krajiny modrých pomněnek,
A
 jak vracejí se investice například z ropy,
Hmi
 jak východ se vrací do Evropy,
E7 a
 my ze slipů vracíme se zpátky do trenek.

2. Kdo chce s námi světem jít,
 rovnou nohou vykročit,
 po dlouhé noci najít zase den,
 mít hlavu plnou nových myšlenek,
 ten ať se vrátí do trenek,
 ať se přidá k dlouhé řadě slavných jmen.

F#mi
R: Byl to Shane, byl to Shane,
Hmi
 Tom Sawyer i Chamberlain,
E7 A E7
 Hillary, Amundsen, seržant Pepper, Manfred Mann,
A
 doktor Jekkyll i pan Hyde
Hmi
 a každý, kdo chce být allright,
E7 A E7 A
 na doma i na venek: zpátky do trenek.

3. Když s dámou chceš prožít něžný sen,
 pak přes balkon jseš vyhoštěn
 a ve slípech jdeš noční ulicí,
 v trenkách je to hned jiná,
 v trenkách jdeš jak z kasina,
 už ti chybí jenom chleba s hořčicí.

4. Svoboda, svoboda,
 volnost, rovnost, pohoda,
 po dlouhé noci přišel nový den,
 nenávisť a násilí
 jsme pohřbili a zapili,
 defilujem v dlouhé řadě slavných jmen.

R: Byl to Shane, byl to Shane,
 Tom Sawyer i Chamberlain,
 Lomikar, Kozina, i Vlasta Redl ze Zlína,
 nosí je pražská Sparta,
 Timur a celá jeho parta,
 na doma i na venek: zpátky do trenek.

100. Zum zum I. (Pavel Dobeš)

1. Chemie se stala mým hobby,
G D7
 nepovím vám už, od které doby.
G
 Za vesnicí v polích tratím hodiny
D7
 a pozoruji chemizaci pastviny,
G
 pozoruji jalovice, voly,
D7
 jak obcházejí vyvinuté stvolky.
G

G D7 G
R: Zum zum zum zum, a nejde mi to do kebuly, zum,
D7 G
 zum zum zum, a nejde mi to na rozum.

2. Každý přece ví, že tahle tráva
 delikátně chutná a je zdravá.
 Do soutěže přihlásit se nebojím
 s trávou, která rostla někde na hnoji,
 přesto tady ovšem roste ladem
 a skot se vrací do JZD hladem.

R:

3. Vyhledal jsem tudíž agronoma,
 měl jsem štěstí, chytil jsem ho doma.
 Proč výsledky práce k cíli nevedou,
 vyčesili především s předsedou,
 pak vysvětlil mi všechno fundovaně,
 tak dneska mohu agitovat za ně.

R: Zum zum zum zum, protože když to nejde do kebuly, zum,
 zum zum zum, tak to leze na rozum.

4. Je to tím, že dobytek je hloupý
 a právě proto mívá svoje roupý.
 Kdyby četl magazíny, noviny,
 nedělal by už takové kraviny,
 s rozesmátou tlamou bral by žrádlo
 a nikdy by mi ani nenapadlo.

R: Zum zum zum zum, že mi to nejde do kebuly, zum,
 zum zum zum, že mi to nejde na rozum.

R: Zum zum zum zum, hm . . . , zum,
 zum zum zum, že mi to nejde na rozum.

101. Zum zum II. (Pavel Dobeš)

1. G D^7
Zpívají o tom vrabci na Rokytě,
 G
že učenec je horší nežli dítě,
 D^7
se žábami hraje si pan Galvani,
 G
Archimedes potápí se do vany
 D^7
a, nepoučen událostmi ráje,
 G
Isaac Newton s jabkama si hraje.
- R: G D^7 G
Zum zum zum zum, a nejde mi to do kebuly, zum,
 D^7 G D^7 G D^7 G
zum zum zum, a nejde mi to na rozum.
2. Bylo to jak výbuch, jako salva,
když se žárovkou přišel Thomas Alva,
do pochodu vyhrávaly kapely,
muži pili šampus, ženy šilely,
jak když pustíš tygry do arény,
a začalo se dělat na tři směny.
- R:
3. Kdyby naši předci vstali z ledu,
podivili by se, jak jsme vpředu,
jak závazky předhánějí úkoly,
Einstein by se těžko dostal na školy,
Mozart by moh' dneska u klavíru
jen těžko dělat do muziky díru.
- *: C G^7
Michelangelo by sebral sochy
 C
a hodil by je všechny do Macochy,
 G^7
Lumire by zčervenal jak malina,
 C
kdybyste ho vzali s sebou do kina,
 G^7
jen u elektrotechnického vesla
 C D^7 G D^7 G D^7 G
ještě nákou dobu moh' by sedět Tesla.
4. Vědeckotechnická revoluce
uvolňuje lidem obě ruce,
dnes má každý vědátor už od plínky
sunarku a digitální hodinky,
s optimismem hledí k stratosféře
a Brano samo zavírá mu dveře.
- R:
5. Kdyby starý Tháles nemoh' čmárat
a kreslit si do písku podle nálad,
Mendělejev kdyby musel, vážení,
periodicky vykazovat hlášení
a osm hodin zvedat telefony,
svět by stál za pytlík bikarbony.
- R:
6. Nikdo z nás by doma neměl Sony,
dvakrát třicet wattů, čtyři ohmy,
lidé by se hnali kamsi za hmotou,
však regály by nejspíš zely prázdnotou,
neměli bychom šajn o opeře
a válčilo by se u Sudoměře.

*: Zem by byla rovná jako deska,
nebyla by kulatá jak dneska,
Adam s Evou nemuseli z ráje ven,
Giordano Bruno by nebyl upálen,
jen temno, jak když vstoupíš do komory,
a škoda každé rány z Aurory.

7. Ze všech zvířat archy Noemovy
a ze všeho, co můžem popsat slovy,
jen balvany a lidé mají odvahu
urvat se od skály a padat dolů po svahu
a na světě, který se furt mění,
překonat, co překonáno není.

R: Zum zum zum zum, protože to, co nejde do kebuly, zum,
zum zum zum, rádo leze na rozum.

R: Zum zum zum zum, hm . . . , zum,
zum zum zum, rádo leze na rozum.

102. Žabka (Pavel Dobeš)

Rec: G D^7
Přišla žabka kvečeru k zelenému jezeru,
 G
rejdily tam kačice, vítaly ji křičíce:
 C G
„Vítej, žabko, přišlas' vhod, slavíme dnes rybí hod,
 A^7 D^7 G G D^7 G C G A^7 D^7 G D^7
budeš naším hostem dnes, co ti libo, pij a jez!“
 G D^7
Hned mezi ně přisedla, chutných jídel pojedla,
 G
na zdraví všem připila, tuze všechno chválila:
 C G
„Ach, kačičky, čím, ach, čím ubohá se odvděčím?“
 A^7 D^7 G
„Ach, to je věc lehounká - máš dvě chutná stehýnka.
 D^7
Ty scházejí jedině naši slavné hostině!“
 G G C G A^7 D^7 G D^7 G D^7 G
A už divý kačí rod trhá žabku o závod.

103. Aby nás voda nesla (Hop trop)

1. Mám tisíc chutí, jó, i čas vyprávět vám tu story,
jak vyšplouchli jsme s parťákem, co plavil s náma vory,
byl hamoun, prej už odmala, a že za vším viděl prachy,
nám peklo dělal hrozně rád i z tak dost perný fachy.

R: Pevně stůj, zaber víc a drž se svýho vesla,
nezbejvá, než si přát, aby nás voda nesla,
aby nás voda nesla.

2. Měl tlapy samej sval, tak chraň se každěj jeho vzteku,
těma vorař, když se dopálí, obrátí i řeku,
znal voba břehy poslepu a všechny proudy dravý,
ale neměl páru vo tom, jak se leskne zlato pravý.

R:

3. Známe se s partou havířů v jedný podhorský obci,
maj' živobyť v uhelně, kam fáraj' dírou v kopci,
mezi uhlím občas najdou kyzu blejskavýho kusy,
kdo nezná hrudky kyzový, za zlato mít je musí.
4. Kdo naházel je do písku, to vedlejší je přece,
hlavně, že ten chlap u nohou je našel jednou v řece,
tak, zaslepenej vidinou překrutnýho zisku,
se hrdě navzdor posměchu dodneška hrabe v písku.

R: + aby nás voda nesla, aby nás voda nesla ...

104. Amazonka (Hop trop)

1. Byly krásný naše plány,
byla jsi můj celej svět,
čas je vzal a nechal rány,
starší jsme jen o pár let.
2. Tenkrát byly děti malý,
ale život utíká,
už na „táto“ slyší jinej,
i když si tak neříká.
3. Kluci tenkrát, co tě znali,
všude, kde jsem s tebou byl,
„Amazonka“ říkávali,
a já hrdě přisvědčil.
4. Tvoje strachy, že ti mládí
pod rukama utíká
vedly k tomu, že ti nikdo
„Amazonka“ neříká.

R: Nebe modrý zrcadlí se
v řece, která všechno ví,
stejnou barvu jako měly
tvoje oči džínový.

5. Zlatý kráse cingrlátek,
jak sis časem myslela,
vadil možná trampskej šátek,
nosit dáls' ho nechtěla.

R: Teď jsi víla z paneláku,
samá dečka, samej krám,
já si přál jen, abys byla
pořád stejná, přísahám,
pořád stejná, přísahám.

105. Bejvalej lodník (Hop trop)

1. Jsem bejvalej lodník, já dávno opustil člun,
hlídám starej maják, co v dále vyčnívá z vln,
ten maják můj bude pomník, tam složím sedřenej hřbet,
dej teď podruhý nalejt, už se chystám vyprávět.
- R:** Víím, jseš ještě mladej a život máš před sebou,
víím, že není lehký bejt sám,
s tím smířit se musíš, jak každěj, kdo před tebou
hlídal to světlo, co ukáže všem cestu dál.
2. Jsou zoufale smutný a dlouhý noci, když víš,
bdít že zkrátka je nutný, za mlžný noci tím spíš,
tam sám taky poznáš, jak bídnej život bys ved',
neváhej svý kotvy zvednout, vždyť lepší je poznávat svět.
- R:** + hlídal to světlo, co ukáže všem cestu dál ...

106. Betty (Hop trop)

1. Já na plachtu svého vozu jako každé jsem si psal:
„Hrab a dříví anebo umřel!“ a pak na západ se hnál,
z plachty dávno jsou už cáry, ale heslo platí dál,
mě vítá Kalifornie, tak nač bych umíral.

R: Betty, vyndej z bedny soudek, rozžvejčím a spolknou špunt,
upíchnem se právě tady, v ruce žmoulám slibnej grunt,
doufám, že to s nima zmáknou, vodsad' dál už nepudem,
navěky snad přece smůla nebude mým osudem.

2. Zarazíme první kolík, druhý támhle musí bejt,
za potok dej ty dva další, budeme v něm zlato mejt,
jedu sehnat ňakej ouřad, Betty, pojď mě vobejmout,
tebe přiklepli mi tenkrát, teď i dílec přiklepnou.

R:

R:

108. Bloudivej brzdař (Hop trop)

1. Klávesy pražců jsou němý, o šínách se mi i zdá,
vždyť já prošel po tratích celou svou zemí,
však málokdo píseň mou zná.

2. Tóny má z jisker a sazí, rytmem je dunění kol,
je silná jak rachot, když vlaky se srazí,
a temná jak smuteční chór.

R: Bloudivej vekslář mi říká: každé, kdo trošku mě zná,
tulák, co všechno už ztratil,
jen svoji písničku má.

3. Jednou, až roky mě srazí, můžete jed na to vzít,
že s tratí jsem srostlel a píseň svou přenechám
každýmu, kdo bude chtít.

R:

107. Bláto na botách (Hop trop)

1. Vlídnej mech, vůní dech podhoubí a mokřý hlíny,
jehličí a smůly borový,
žádnej spěch, příkřej břeh smáčí ubrečený ráno,
když se nízko válej' mraky syrový.

R: Máš bláto na botách a neholenou tvář,
na trati v údolí to každé šutrák poví,
že z pátku k neděli se k vechtru doflinkáš,
čekáš na vlak a hrb tě bolí.

2. Pět dní dřeš, pak zas jdeš zpátky tam, kde cejtíš vůni
jehličí a smůly borový,
a když chceš, línej jseš, lehneš si a koukáš,
jak se nízko válej' mraky syrový.

R:

109. Čas to vzal (Hop trop)

1. Nádraží večerní, kde nikdo z lidí úsměv neoplácel,
vlak, co jsme jeli s ním, tady končil a zas do města se vracel,
a my dva [: s bráchou šli jsme dál. :]
2. Nás budil v trávě den, my vídali, jak stromy ráno brečí,
a do plamínků jen mlčíváli spolu stejnou řečí,
je to tak [: dávno a čas to vzal. :]

R: Už dávno bez koní, dva stíny opěšalejch námořníků,
postavy shrbený, co při hledání zašlejch okamžiků
chtěly se [: toulat po hvězdách. :]

3. Písničky vohraný, co zpíval se mnou, opsal z mého bloku,
mý hlavě děravý napovídál občas ňákou sloku,
léta je sbíral a všechny znal, léta všechny znal.

R:

4. Náš vymyšlenej svět byl bez tupců a taky bez chytráků,
šlo v něm i nacházet, co sehnat nejde v žádným obchodáku,
třeba jen [: volnost na cestách ... :]

110. Černej den (Hop trop)

1. Ten den byl beznadějně černej
Dmi C
Dmi C
jak darebáků svědomí,
B^b A⁷
jak smutku nával nepřebernej,
B^b (A⁷) A⁷(Dmi)
kterej se náhle prolomí.
2. Pomalu stoupali jsme strání
až k jedný z nevelikejch skal,
na který nechal sny a plány
jeden z těch kluků, co jsem znal.
- *: Stačilo málo chybnejch kroků,
F C
F A⁷
vtom znenadání volnej pád,
Dmi C
je to už pěkná řádka roků,
B^b A⁷ Dmi
v noci si lesem cestu zmát'.
F C
Pak ležel s kostrou zlámanou a strašně moc chtěl žít,
Dmi A⁷
však usíná a přestanou myšlenky hlavou jít,
F C
z nás každej potom nad ním stál, chlad rána na nás dejch',
Dmi A⁷
vítr si s listím pohrával ve větvích březovejch.
3. Teď všichni, co tu se mnou stojí,
jsme mlčky „ahoj“ přišli říct
na místa, co nás dávno pojí,
že tenkrát bylo nás tu víc.

111. Dál šíny zvoní (Hop trop)

1. Tvoje psaní zpátky se zas vrátí,
Dmi Gmi Dmi
Gmi F
pošťák neví, kde mě hledat má,
C Dmi
snad mě závěs vod vagónu neumlátí,
C F
kdo jel na osách, už určitě to zná,
C Dmi
kdo jel na osách, už určitě to zná.
2. Voko železný mi kolem hlavy lítá,
vždycky dojede ten, kdo se udrží,
na mý dlouhý cestě podruhý už svítá,
[: správnej hoboje tyhle trable vydrží. :]
- R: Den jarem voní, budí mě houkání,
B^b F C F
B^b F G C Dmi
dál šíny zvoní do mýho zpívání.
3. Zatím nevím, kde tahle dráha končí,
zatím nevím, kde mě osud vyklopí,
jsem jen tulák, co se strašně lehkou loučí,
[: kdo to nezná, mě těžko pochopí. :]
- R:
4. Tak ti, drahá, přeju klidný spaní,
nejsem zvyklej říkat slůvka medový,
vím, že jinej už se nad tebou teď sklání,
[: ten ti možná na mě všechno vypoví ... :]

112. Delegace (Hop-trop)

1. Začalo to celkem nevinně,
Ami E Ami
G C
když na zvláštní dráhu Ruzyně
G C
velikánský letadlo si sedlo,
E Ami
pilotům se brzdit nepovedlo.
2. Z Unhoště když éro přitáhli,
z dvířek trupu žebřík vytáhli,
vzácný hosti z rovníkový země
lezli z TU-čka, přátelsky se tlemě.
- R: Víтали je vyčůraný panáci,
G C
G C
školní děti, kudrnatí študáci,
Ami E Ami
vopaskama utažený vojáci
E Ami
spolu s lidma, co nemaj' nic na práci.
- R: Sůl a kudlu podala jim krojovaná selka,
aby skývu zakrojili z bochníku,
selku vzali do auta a sláva byla velká,
mávaly jim davy z chodníků.
3. Mercedeskou vjeli do Šárky,
selce vorvali z kroje korálky,
potom plaňky z plotu koupaliště
začali přikládat na vohniště.
4. Dým ze šáreckýho oudolí
varuje teď celý okolí,
že tam v lůně divý vegetace
vegetuje náká delegace.

113. Dlouho nejel žádnéj vlak (Hop trop)

1. D Emi
Už dlouho nejel žádnéj vlak,
 D Emi
já ležel v náspu jenom tak
 D Hmi Emi A
pod zpola vyvrácenou tabulí,
 D Emi
tam nápis dávno sloupal čas,
 D Emi
kde jsem, to věděl jenom řas,
 D Hmi E^7 A^7
a já hladovej cpal se hrstí hořkejch bobulí.
2. Vtom nákej hlas a druhěj s ním
byl slyšet divným nádražím,
já v týle cejtil strach, co do mě vjel,
dva muži, mladší pozdravil
a starší žertem: „Copaks' pil
a proč tu ležíš, zeptat jako bych se tě směl?“
- R:** D
Tak rád já ruku svoji vložil
 Hmi E
do dlaně, co ke mě vztáh',
 D
čert vem, co dávno už jsem prožil,
 E^7 A
zase stojím pevně na nohách.
3. Tak jsem jim teda všechno řek',
jak vydal jsem se hledat flek
a chtěl se domů vrátit jako král,
jak na dráze jsem zprvu dřel
a ztrhanej jel na sever
a co kdo chtěl, tam na kytaru za pár šupů hrál.
4. Já rozmejšlel se spoustů dní:
mám chytit si vlak nákladní,
anebo pod něj lepší byl by skok,
vždyť na něm čertví kam bych jel,
ale pod ním nic nevěděl,
co bude zejtra, za měsíc a nebo příští rok.

R:

R:

114. Dobrej vítr (Hop trop)

1. Hmi D Emi G
Přejem dobrej vítr lahvím trosečnicků,
 D C D
ať nesou proudy zprávu smotanou,
 Hmi D Hmi $F^\#$
břeh ať nemá skály a slova prosebníků
 Hmi D G D
do rukou správný lidi dostanou.
2. Přejem klidný nebe stěhovavejm ptákům,
ať silný křídla je zpátky donesou,
tratím pevný mosty a volný tratě vlakům,
pošťákům psaní s dobrou adresou.
- R:** Emi A Emi A D
Ať každej další den je lepší vždycky aspoň o poznání
 $F^\#mi$ Emi A
a zdání neklamou,
 Emi A Emi A D
ať dočká se i ten, kdo marně zatím touží po setkání
 $F^\#mi$ C A^7
s dívkou hledanou.
3. Přejem cestám, který v úvozech se stáčí,
ať každej poutník má cíle poctivý,
loukám plno květů a lesní ticho spáčí
ve stínu stromů, v rose perlivý.
- R:** Ať není nikdy sám ten, kdo si starejch kamarádů váží
a žádný nezradí,
ať zády k pomluvám se postaví a pravdu nepodráží
a správný prosadí.

4.=1.

115. Do mraků (Hop trop)

1. G D G D
Zase vlahej vítr stromům větve rozkejval,
 G D Emi D
kytkama voněl stejně, jako kdysi jsem to znal,
 Emi C G D
a slunečnice u plotů si stály v zahradách
 G D G D
[: a tráva byla hebounká, když jsem si na ni sáh' :]
 Emi C
pak se do ní posadil a:
- R:** C G C G
[: Koukal se do mraků, koukal se do mraků,
 D G
jak nebem klidně jdou. :]
2. Já tak dlouho, jak jen žiju, znám už tenhle kraj,
lidi, co všechno dovedou a dobrý srdce maj',
z nich nikdo mě už nezná za tu dlouhou řádku let,
[: co já se světem protloukal, abych konečně se teď :]
do tý trávy posadil a:

R:

R:

116. Dvě noty půlový (Hop trop)

1. U chaty v údolí dvě noty půlový
A⁷ D
vandrák si na basu hrál,
G
bylo to žůžový, nikdo však nepoví,
A⁷ D
komu a kde basu vzal,
Emi A⁷ D Hmi
puchejře na rukou měl, jak celej zpocenej dřel,
Emi A⁷ D A⁷ D
do blba zíral a na lesy zpíval, že trnul, kdo vokolo šel.
D G D
R: Nebylo v chajdě hnutí, když do drátů jsem sáh',
G D
a tak svý dřevo dutý vytáh' jsem na práh,
Emi A
má chajda sotva stojí, už ňáký léta má,
D G D
a kdo se zpívat bojí, ten ať ji podpírá.
2. Bylo to náhodou, právě se za vodou
ansámbl do kupy dal,
hospoda šilela, kapela kvílela,
čert aby do toho pral,
a ten co se za celej den naučil dvě noty jen,
tu hrůzu uslyšel, vzal basu a přišel, taky se do díla dal.
- R:**
- R:** Nevadí, že jsme slabí, ne zrovna akorát,
A E
a že svý songy žabí chceme do svítání hrát,
A E
kdo plíce má, ať zpívá, a klído celej den,
F#mi H
a kdo snad nudou zívá, [: ať přijde zpívat sem ... :]

117. Dvoukolák (Hop trop)

1. Tak už podávej, ať je nacpanej koženéj cestovní vak,
A D A E⁷ A E A
D A E⁷ A E A
deky můžeš pak naházet jen tak na vrzavej dvoukolák,
D A D A E⁷ A
na vrzavej dvoukolák, co s ním bude pro nás malej svět,
A D A E⁷ A E A
mezek není zlej, tak ho poplácej, nasedej a můžem jet.
E E⁷
- R:** A že smrdím tabákem, jó, holka, smiř se s tím,
D A H⁷ E⁷
já ti na oplátku slíbím, že tě nikdy nezradím.
2. Za tím pásem hor, kterej nad obzor stojí před náma jak
zed',
bude možná líp, nebo pes tam chcíp', nepovím ti zrovna
ted',
nepovím ti zrovna ted', to ne, ale neměj z dálky strach,
beru flintu svou, kdyby náhodou na tebe snad někdo sáh'.
- R:** A že patřím jenom k těm, co krev maj' harcovnou,
vrzavýho dvoukoláku udělám tě královnou.
3. Mapu dobrou vem, ať se neleknem ani roklí, kopců, řek,
na ní prozkoumej, kde je nádhernej velikánskej bílej flek,
velikánskej bílej flek, ach jó, kam se dostat každej bál,
kdyby mezek snad utaháním pad', [: po svejch půjdem dál ... :]

118. Fajn džob (Hop trop)

1. Moje briga má jméno „Ariel“,
Gmi F Gmi
F Gmi
řekl kapitán, když mě zval,
B^b F
[: prej abych s ním jako lodník jel
Gmi F Gmi
a džob, co mi nabíd', bral. :]
2. Von veliký prachy mi sliboval,
čertví, jestli ňáký má,
[: já nevěřil, a tak žvanil dál,
že zejtra už vyplouvá. :]
- R:** Celej den a celou noc
G C G
Emi D G
stožár se pode mnou kejvá,
C G
chceš to znát - klidně pojd',
Emi D G
ať víš taky, jaký to bejvá,
C G
žaludek stoupá vejš a vejš,
Emi D G
na lodi všechno skřípá,
C G
do vočí tak jako mořská sůl
Emi D G Gmi
vostrej vítr mi štípá.
3. Kdyby do vočí někdo vám tvrdil,
že by práci pro vás měl fajn,
[: dejte si říct, to by bral jenom ten,
kdo je blázen a nemá šajn, :] že:

R:

119. Hajnej Hruška (Hop trop)

1. Emi C^7 H^7 Emi H^7 Emi
Na pařez já usednu si v lesním polořeru
 C^7 H^7 Emi H^7 Emi
a na hajnýho vzpomenu si, jenž má hezkou dceru,
 D^7 G D^7 G
na hajnýho Hrušku a jeho dceru - samej skvost,
 D^7 G $F^\#$ H^7
jenže von má pušku a s puškou střeží dcery ctnost.
2. Na pařezu přemejšlím, a dá to velkou fušku,
jak bych vyzrál na hajnýho, na hajnýho Hrušku,
na Hrušku a jeho zbraň a křepeláka Azora,
kterej hlídá jako saň vchod do hájovny ze dvora.
- R:** Emi C^7 Emi C^7
A štěká přitom na srnce, na datly i žlůvy,
 Emi C^7 Emi C^7
na řuhýka na trnce, na vejry i sůvy,
 Ami Emi Ami Emi
na chudáka vandráka von štěká ponejvíce,
 Ami Emi $F^\#$ H^7
vidí ve mně pytláka, co líčí na zajíce.
- *: Emi C^7 H^7 Emi H^7
Vrr haf, vrr haf, sypej si to, vrr haf, vrr haf, fuj fuj fuj,
 Emi C^7 H^7 Emi H^7 Emi
vrr haf, vrr haf, sypej si to, padej pryč a upaluj!
3. Hruška zbystří sluch i zrak a vzkřikne: „Namouvéru,
zas je tu ten darebák, co zprznit mi chce dceru,
zas je tu ten chuligán, co slídí, kde je dcerka,
jenže já se do něj dám a proženu mu perka!“
4. A už běží, v hubě pěnu, dělá dlouhý kroky,
pušku k palbě připravenu, má v ní srnčí broky,
letí, letí jeko blesk ze světnice na dvorek,
ve vočích má divnej lesk i jeho pejsek Azorek.
- R:** Ten, kterej má rád štvance na lišky i kance,
když vypukne pranice, vždycky v ní má šance,
on si troufne na zvíře tak, jako medvěd velký,
a milýho trempíře chce kousnout do pr...avý ruky.
5. Víím, jak vyzrát na hajnýho, ba i na Azora:
vyštuduju na vrchního lesů revizora,
až přijedu na kontrolu se služební volhou,
postavím je do pozoru, což je mojí touhou.
- R:** Počkej, hajnej, povím na tě, že jsi prodal jedli,
žeš' ji střelil nastojatě, a on bude zbledlý,
„smilujou se, revizore, vždyť mám doma dceru,“
jenže, Hruško, na tvou dceru já už dávno ... hej, beru!
- Rec:** Tak teda, tatínku, do smrti dobrý, ne?
- *: A to bude asi všecko, na zdi visí puška,
pod ní kolíbá mi děcko můj tchán - hajnej Hruška ...

120. Hej! Kapitáne! (Hop trop)

1. Dmi F
Moře už se vzteká, stožár modře bliká,
 C Dmi
to nás právě varuje sám svatej Eliáš,
 F
proto každěj smeká, na palubu kleká,
 C Dmi
mezi zuby drtí otčenáš.
- R:** Dmi C
Hej! Kapitáne!
 Dmi C Dmi
Jestli přežijem, tak se nedoplatíš!
 C
Hej! Kapitáne!
 Dmi C Dmi C
Tenhle vrak ti rozbijem a rumu vypijem
 Dmi A^7 D D A^7 D G D A^7 D
sedm galónů, a ty to zaplatíš.
2. Vítr plachty ničí, lana s námi cvičí,
za chvíli se briga kýlem na dno posadí,
my jsme chlapi ryzí, kterejm je strach cizí,
když natáhnem brka, nevadí.

R:

121. Hej, Tome! (Hop trop)

1. C G
Dobrej večer, pane, chci najít jeden dům
 Dmi F B^b G
a tohle město už jsem skoro celý prochodil,
 C G
je jako každěj jinej a podobá se stům
 Dmi F G
těch, ve kterejch jste třeba pivo pil.
2. Máte pravdu, pane, má to bejt nákej klub,
to přesně sedí, řek' jste: maj' tam fantastickéj sál,
až najdu kamaráda, co místo na náš srub
už jezdí jen na samej country bál, pak:
- R:** F Emi
Zavolám: „Hej! Tome! Co s tebou, ksakru, je,
 F Emi
tak nebuď jak ti, co jsme se jim smáli,
 Dmi C
buď zas ten bezva kluk se srdcem kovboje
 Dmi G
ze srubu v údolí u Orlí skály.“
3. Sedím venku, Tome, tak dělej, noc je blíž,
já nechci dlouho čekat, už jsou schody studený,
vlak jede každou chvíli a, snad se nezlobíš,
mám s sebou i tvý věci sbalený.

R:

122. Hřívý (Hop trop)

1. Hmi $F\#mi$
Zavátý cesty do hlubin lesů
 E Hmi
jsou ještě plný vývratů
 D C
a ve větvích se tiše skrejvaj'
 $F\#$ Hmi
jen spáry dravčích parátů.
2. Zatím jsou bílý i hory v dálce
a spí i tráva pod sněhem,
tichá je stáj a vostrej vítr
honí se prázdným výběhem.
- R: D $F\#mi$ Hmi E G
Až zase hřívý krásnejch koní, dlouhý i krátce střížený,
 D $F\#mi$ Hmi E $F\#$
černý i hnědý nebo plavý v ohradách se rozvlíní,
 G A Hmi G $F\#$
jaro se vrátí do našich kopců a všechny stráně vysuší,
 G E G $F\#$ Hmi
a pevně věřím, že se vrátí taky lidem do duší.
3. Zatím jsou klidný koryta říček,
svázanejš ledem do břehů,
po noci zlý pomalu svítaj'
postavy z dávnejch příběhů.
- 4.=2.
- R: G E G $F\#$ Hmi
+ a pevně věřím, že se vrátí taky lidem do duší ...

123. Chvíle (Hop trop)

1. E Hmi
Mám rád ty chvíle, kdy noc už pomalu končí,
 A Hmi E
chvíle, co patřej' jen těm, co neusínaj',
 Hmi
toulavejš bláznům, když právě s jarem se loučí
 A Hmi E
a za dobrý slovo ti srdce své na dlani daj'.
2. Mám rád ty chvíle, kdy holkám ve vočích svítí
slunce, když do korun stromů začlo se drát,
stejně jak v kapičkách rosy na pavoučích sítích,
to najednou chce se mi brečet a zároveň smát.
- R: A E
Ty rána s vůní borový smůly
 A E
měly by zůstat navždycky v nás,
 C Hmi
ty rána s vůní sekaný trávy
 C Hmi E
a ohně, co právě pomalu zhas'.
3. Mám rád ty chvíle, kdy kluci v duchu si říkaj',
jak je to nádherný, léto před sebou mít,
spolu si přejou, ať moc rychle dny neutíkaj'
a trápení jsou někde v dálce, a kolem je klid.
- 4.=1.
- R:

124. Já ho znal (Hop trop)

1. C F C F
Byl to nekonečnej den, kdy se z letních barev jen
 E F C
ven oknem šedý všechno zdálo,
 D G F C
u krajnice postával, zbytečně by nemával
 D F G
rukou pár že je moc málo
2. Ve dvou potom na zádech, šmír a rány na kloubech,
ten jeho vůz my spravili až k ránu,
proč bych čekal za to vděk, usmál jsem se a pak řek':
doma nečekej slavobránu.
- R: D G F C
Já ho znal, vždycky stál na stejným fleku,
 F C D G
my měli stejnou štreku i cíle pro náklad,
 D G F C
záda hřál mu, když spal, motor přes deku,
 F C D G
svou asfaltovou řeku si chvíli nechal zdát.
3. Tahal pětadvacet tun, z proudů šesti jako strun
dva krajní vybíral si tóny,
nebyl na kámoše čas, míjeli se jen o vlas,
světlem se zdraví kamióny.
- R:
4. Když pak nemoh' jet už dál a co chvíli usínal
a v polospánku přejížděl i čáru,
proč se honit jako chrt, jó, tak dát si kafe hlt,
brzda, a sáhnul po cigáru.
- R:

125. Já kdysi v dokách (Hop trop)

1. D A D F
Já kdysi v dokách jsem potkal chlápka,
 G C A
měl pichlavý voči jak vostnatejš drát,
 D A D F
docela vypadal na tichošlápka,
 G C
dobráka hledal, co šel by s ním hrát.
 G D
- R: G D
Nosíval karty se značeným rohem,
 G D
v rukávu měl eso náhradní,
 C G
že prej by vyhrál nad samotným Bohem,
 D C B^b
lepšího nezná kraj západní.
2. Řeknu vám, silnej to byl na mě tabák,
nevěděl, že jeho figle už znám,
chtěl ze mě vydřít i poslední drobák,
kterej mi zbyde a do hry ho dám.
3. Vobrázky rozdál a ztuhly mu rysy,
když já vytáh' svoje a eso mu vzal,
začal se šprajcovat, povídám: „Jdi si!“
kolem pár chlapů a každej se smál.
- R:
4. Dva tejdny chodil a byl z toho špatnej,
aby měl prachy, tak drobátko krad',
když ani vejprask mu nebyl moc platnej,
šoupli ho za lígr, do mlejna spad'.
- R:

126. Jasný jak facka (Hop trop)

1. Tak už to vře a chlapi vostrý jsou jak meče
a že maj' vztek, tak pijou, co jen trochu teče,
na lodi jak by měla přijít velká bouře,
to, co se děje, skoro podobá se vzpouře.
2. Začal si kapitán, co hrozný tvrdil věci,
za který držet by ho měli v pevný kleci,
říkal, že svět je vlastně velikánská koule,
a nikdo nevěřil mu ani na půl coule.
- R: Jasný jak facka, země je placka
a kolem dokola jen oceán,
do tisíc láter, tvrdil to páter,
a to je víc než kapitán,
ten když si nahne, hned ho to táhne
pořád na západ do Indie,
po zlatě prahne, skončí na ráhně
a dýl než tejden nepřežije.
3. Bylo by snadnější než jeho tvrdou hlavu
přesvědčit vorvaně anebo mořskou krávu,
že kdo se jednou vydal do neznámejch proudů,
dostal se zaručeně k poslednímu soudu.

R:

127. Je to děs (Hop trop)

1. Navštívil jsem přepážku, vyplnil jsem přihlášku,
napsal jméno, stav a věk, a pak přímo pod kolek,
a pak přímo pod kolek číslo bot a domu.
2. Doktor jenom rukou máv', dal mi štempl, že jsem zdrav,
celkově až na hlavu, ale jinak že mám postavu,
jinak že mám postavu, dělám přece v lomu.
- R: Je to děs, život-pes na mě vyzrál zase,
vyhláška dopravní těžká nezdála se,
je to děs, život-pes na mě vyzrál zase,
prachy mi propadly, jsou ve státní kase.
3. Jezdit totiž za tetou chtěl jsem se svou babettou,
teta, co je z Nymburka, mně i sobě do turka,
mně i sobě do turka dává prcka rumu.
4. Teď už aspoň jedno vím: na benzínu ušetřím,
díky tomu poznatku pro maličkou placatku,
pro maličkou placatku skočím do konzumu.

R:

128. Jih australskej (Hop trop)

1. Jó, jih australskej - domov můj, hola hou, hola hej,
Hornův mys jen vobepluj k jižní Austrálii,
má máma píše posedmý, hola hou, hola hej,
zanech moře, vrať se k ní, k jižní Austrálii.
- R: Králi vod, slyš píseň mou, hola hou, hola hej,
vzhůru cestou houpavou k jižní Austrálii.
2. Snad někdy radší nežil bys, hola hou, hola hej,
loď když míjí Hornův mys k jižní Austrálii,
mý ženě tryská slzí proud, hola hou, hola hej,
loď když vidí z dálky plout k jižní Austrálii.
- R:
3. Já musím v očích moře mít, hola hou, hola hej,
houpat se a whisky pít, k jižní Austrálii,
jó, jih australskej - domov můj, hola hou, hola hej,
Hornův mys jen vobepluj k jižní Austrálii.

R:

129. Joe Ventil (Hop trop)

1. Jó, minulej rok tou dobou, kdy led už pomalu tál
a z hospody voknem táhnul šedej mor,
Joe Ventil s orlí skobou si osmý pivo dal,
detvu vzal, to musí bejt luxus tabák, žádněj šmejd,
vokolo hlídal požárnickej sbor,
chcípaly mouchy a praskaly futra, fuchsie začaly schnout,
pípy se vohly, mně prachy šlohli - Vesuv Monster Show.
2. Vyčadil stovku cigár, o tácek vařana típ',
řek' si, že dejchat kyslík byl by fór,
litoval pak, co udál, v hospodě bylo mu líp,
praštil s ním hned první vdech, natáh' péra, bídně zdech',
alias Ventil - Tonda z Vopíčních hor,
velikej funus, žádněj brěč, trapeři chystaj' flám,
bude to velká pivní zteč - Joe Ventil in memoriam.

130. Jonatán (Hop trop)

1. Když jaro zařukalo na dveře roku vosmnáctsetšest,
přišel vod řeky chlap, co sem jel jen sám a na svou pěst,
na sobě hrubej pytel vod kafe nosil místo kabátu,
starý osadníci hádali, co k čertu hledá tu.
- R:** Byl vazoun děsný síly, co sto šedesát milí
se proti proudu dřel, proti proudu dřel,
kam šel, ho všude chválej', že jabloňovou alej
pro všechny vysázel, pro všechny vysázel.
2. Dva měchy, který shodil v kantýně, přivez' na dvouh ká-
noích,
a jak v lokálu svý jméno řek', v tu ránu kdekdo ztich',
tam u nás bylo sice nezvyklý, ale každej časem znal
Jonatána, co k nám jablečný jadýrka vozíval.
- R:**
3. Když léty unavenej do trávy se svez' a na zem sed',
vopřel se svejma zádamy o strom, co právě kvet',
my spát pak nechali ho na místě, kde právě přestal žít,
krásnější pomník nešel by snad vůbec postavit

R:

4. Až jednou nebudete na světě, lidi ať tu po vás maj'
třeba jabka nebo písničku, co si rádi zazpívaj',
třeba jabka nebo písničku, co si rádi zazpívaj'.

131. Kamínek (Hop trop)

1. Už ztichlo celý okolí a stromy měly dlouhatánskej stín,
já jen tak lesním údolím brodil jsem se trním ostružin,
pak záda hladil o skálu a kamínek z ní nožem vylomil,
co dražší než hrst opálů v tu chvíli pro mě doopravdy byl.
2. Pak jenom se svou samotou, když slunce v dálce zbejvalo jen
půl,
já psal si notu za notou, pár tónů, co jsem ptákům ukrad-
nul,
až budu jednou na štíru a písničky svý všechny vyzpívám,
ten zmačkanej kus papíru snad najdu, šťastnej, že ho ještě
mám.
- R:** A kdyby třeba vítr mně papír s ptačí písničkou chtěl vzít,
do kapsy stačí sáhnout a kamínkem ho dobře zatížit,
pak tichounce si hvízdát a rukou lehce struny rozehrát,
vždyť nejsou nutný slova, k tý kráse byl by hřích nějaký psát.
- *: Už ztichlo celý okolí a stromy měly dlouhatánskej stín ...

132. K horám (Hop trop)

1. Vyprahlá a rozpukaná zem, jinej dávno by zpátky obrátil,
vozy plání jely dál, první já jsem koně hnál,
za mnou přítel, co mi ještě zbyl.
- R:** K horám, k horám, dál, kam cesty nevedou,
k horám, k horám, dál pak sami jen ve dvou,
všechnu bídu, lež a zradu za tím všivým prachem vzađu
nechali jsme někde v dálce za sebou.
2. Jednou já svůj román budu psát, k tomu stránek tisíc ne-
stačí,
slova správný najdu snad, jak nás tenkrát začlo hnát
všechno, co jen srdce mrzačí.

R:

133. Kláda (Hop trop)

1. Celý roky prachy jsem si skládal,
nikdy svýho floka nepropil,
vod lopaty měl vohnutý záda,
paty od baráku jsem neodlepil,
nikdo neví, do čeho se někdy zamotá,
tohle já už dávno pochopil.
2. Taky kdysi vydělat jsem toužil,
brácha řek' mi, že by se mnou šel,
tak jsem háky, lana, klíny koupil,
a sekyru jsme svoji každej doma měl,
a plány veliký, jak fajn budem se mít,
nikdo z nás pro holku nebrečel.
- R:** Duní kláda korytem, bacha dej, hej, bacha dej,
s tou si, bráško, netykej, netykej!
3. Dřevo dostat k pile, kde ho koupí,
není těžký, vždyť jsme fikaný,
ten rok bylo jaro ale skoupý,
a teď jsme na dně my i vory svázaný,
a k tomu můžem říct jen, že nemáme nic,
jen kus práce nedodělaný.

R:

134. Kulatý obdélník (Hop trop)

R: [: Kulatý obdélníky, kulatý obdélníky,
fialovej les a žlutá voda. :]

1. Pojď se mnou, ty moje poupě,
já ukážu ti opiový doupě,
tam v těžkým dýmu omamnejch jedů
uvidíš fialovej les a žlutou vodu.

R:

2. Ležím si na břiše, na zádech bednu kytu,
v kapse hrst hašiše, žiju si v blahobytu,
dva kufry algeny dostal jsem za chatu
a potom za auťák LSD lopatu.

R:

3. Fenmetrák posvačím, čuchnu si čikuli,
mám z toho čistidla frňák jak bambuli,
konečně v kómatu rysy mi přituhly,
sako a kravatu dají mi do truhly.

R:

135. Liberátor (Hop trop)

1. Sedával v parku, sám, jen s lahví piva,
kterou si koupil kousek vedle v konzumu,
ten starej pán, co vobčas na nebe se díval
pohledem hodně zmatenýho rozumu.

2. Na saku, který z popelnice vybral,
medaile, rády, kříže, vodznak R.A.F.,
už vůbec nevypadal, že by válku vyhrál
potom, co nad průlivem vyplivoval krev.

R: Život je Liberátor temnou nocí hřmící,
a ty jen čekáš, kdy tě dostanou,

i když tě chrání pevnost létající,
jiní s ní schválně špatně přistanou.

3. Nějaký láhve, který občas našel,
za jeden Staropramen zase vyměnil,
krámem byl slyšet jeho jáchymovskej kašel,
to, co měl za sebou, by kdekdo nepřežil.

4.=2.

R:

*: Život je Liberátor temnou nocí hřmící,
a ty jen čekáš, kdy tě dostanou ...

136. Lodníkův lament (Hop trop)

1. Já snad hned, když jsem se narodil, na bludnej kámen šláp',
a do školy moc nechodil, i tak je ze mě chlap,
velký dusno, který nad hlavou mi doma viselo,
drsnýmu chlapu nesvědčí, já ťuk' si na čelo.

R: Máma mě doma držela a táta na mě dřel,
já moh' jsem jít hned študovat, kdybych jen trochu chtěl,
voženit se, vzít si ňákou trajdu copatou
a za její lásku platit celou vejplatou, hó hou.

2. Potom do knajpy jsem zašel a tam uslyšel ten žvást,
že na lodích je veselo a fasujou tam chlast,
a tak honem jsem se nalodil na starej vratkej křáp,
kde kapitán byl kořala a řval na nás jak dráb.

R:

3. Vlny s kocábkou si házely a každej dostal strach
a my lodníci se vsázeli, kdo přežije ten krach,
všechny krysy z lodi zmizely a v dále maják zhas'
a první byl hned kapitán, kdo měl korkovej pás.

R:

4. Kolem zubama už cvakali žraloci hladoví,
moc nikomu se nechtělo do vody ledový,
k ránu bouře trochu ustala, já mořskou nemoc měl,
všem, co můžou chodit po zemi, jsem tolik záviděl.

R:

5. Jako zázrakem jsme dojeli, byl každý živ a zdráv
a všichni byli veselí, jen já jsem rukou máv',
na loď nikdy víc už nevlezu, to nesmí nikdo chtít,
teď lituju a vzpomínám, jak jen jsem se moh' mít.

R:

137. Louisiana (Hop trop)

1. Ten, kdo by jednou chtěl bejt vopravdickej chlap
a na šifu křížit svět ho neleká,
teď příležitost má a stačí, aby se jí drap',
ať na tu chvíli dlouho nečeká.

R: Louisiana, Louisiana zná už dálky modravý,
bílá Louisiana, jako víra pevná loď,

podepiš a s náma pojď, taky hned si z bečky nahni na zdraví.

2. Jó, tady každej z nás má ruku k ruce blíž,
když to musí bejt, i do vohně ji dá,
proti nám je pracháč i kostelní myš,
nám stačí dejchat volně akorát.

R:

3. Až budem někde dál, kde není vidět zem,
dvě hnáty křížem vzhůru vyletí,
zas bude Černej Jack smát se nad mořem,
co je hrobem jeho obětí.

R:

138. Málem tekla krev (Hop trop)

1. Když vyřádit se chtěli a trochu vzruchu mít,
Hmi F#mi G A
to jednou chlapi u rezný se všichni začli přít,
D Hmi D F#mi
kdo umí zařvat nejmíc a hlas má jako lev,
Hmi F#mi G(D) (G) A(D)
tak hádali se dlouho a [: málem tekla krev. :]

R: Ať kdo chce co chce říká, tahle díra ospalá
G D A D C D
že by někdy tohle poznala, nemá pamětníka.

2. Hned začly padat sázky - sto krav a zlatej důl,
pod peněžma už prohejbat se málem začal stůl,
v tý haldě cennejch lejster i já svou trošku měl,
a přiznávám se rovnou, že [: řvát jsem neuměl. :]

R:

3. Jen odmávlí to klání, v tu ránu začal běs,
na řece ledy praskaly a lámal se i les,
pár balvanů se hnalo od nedalekejch skal,
v tom ryku ani nebožtik by [: mrtvej nezůstal. :]

R:

4. V tom, že jsem lehce vyhrál a všechno pěkně shráb',
C#mi G#mi A H
mi pomoh' ostře ládovanéj šestirannej křáp,
E C#mi E G#mi
je marný všechno řvaní, je marný všechen křik,
C#mi G#mi A(E) (A) H(E)
na tohle asi v životě z vás [: každěj už si zvyk'. :]

R: Ať kdo chce co chce říká, tahle díra ospalá
A E H E D E
že by někdy tohle poznala, nemá pamětníka.

139. Město (Hop trop)

1. Já město znal, kde končívá dráha,
D A Hmi
A G E A
a, jak se zdálo, končil taky svět,
E G Hmi
ulice prázdný, klikatý a šedý
A G D
jak život, kterej tady každěj nějak ved'.

2. Tam někdo snad i studny přiotrávil,
lidi se báli čistou vodu pít,
lidi se báli čistou pravdu říkat
a srdce doširoka otevřený mít.

R: Pravda, ta bejvá jako utrženéj vagón,
D G F#mi
Hmi G F#mi Emi
jednou se valí a už nejde zastavit,
A G F#mi
dopadá bídně ten, kdo brzdit se jí snaží
Hmi F#mi G D
nebo jí za jízdy chce z tratě vyhodit.

3. Já město znal, a není to tak dávno,
kde už si řekli: dál tak nejde žít,
kde už si řekli: nejde se jen dívat,
jak někdo pokouší se pravdu oběsit.

R: Hmi F#mi G D
+ nebo jí za jízdy chce z tratě vyhodit ...

140. Mokřý duše (Hop trop)

1. My seděli to zamračení ráno
Ami Emi Ami
Emi D
u řeky, jen kousek za městem,
F C Ami G
na obrácení lodi, u grogu, jak to chodí,
Dmi G E7
se vysmívali všedním starostem.

2. Ta kytara, co dal mi s sebou brácha,
kterej říkal: „Moc ji nevomlat!“,
za všechny prachy stála, hlavně, že trochu hrála,
ta překlízková hrůza, laď jak laď!
F Bb F

R: Partu cvoků, co maj' duši mokrou,
Dmi C G
život jednou do cesty mi dal,
F C
[: jsem rád, že to tak bylo, to se mu podařilo,
Dmi G C C7 E7
sám bych si snad líp nevybral. :]

3. Na břehu kalný spěchající vody,
kolem kterej vede stará trať,
my zpívali a hráli jen vo tom, co jsme znali,
a i když trochu falešně, tak ať!

R: F Bb F
+ partu cvoků, co maj' duši mokrou ...

141. Nehrálo se o ceny (Hop trop)

1. Měli jsme bundy zelený,
F#mi C#mi
D A
někomu občas lezly krkem,
Hmi E7
kdekdo si o nás myslel svý,
Hmi E7
jako by nikdy nebyl klukem.

2. Vod lidí pohled kyselej
a kam jet, to nám bylo volný,
každěj už hrozně dospělej,
i když to věkem bylo sporný.
D
R: Když na nádraží při pátku
A
nám čekání se kdysi zdálo dlouhý,
D
víc než milión v prasátku
A
bylo nabídnutí cigarety pouhý,
Hmi
tam vo zábradlí vopřený, dvě kytary
E7
a syrovej sbor hlasů,
Hmi
tam nehrálo se o ceny,
E7

4. Jméno si každěj vysloužil
ale pro radost a ukřácení času.
a bral ho stejně jako pravý,
vždyť na tom, jakěj kdo z nás byl,
stálo, jak bude přílehavý.

R: Přesto, že každěj jinam šel
životem úspěchů i pádů,
[: těžko by asi zapomněl
(A)
na partu dobrejch kamarádů. :]

142. Nultej poledník (Hop trop)

1. E
Mraky šedý jak olovený závaží
 $F^{\#}mi H^7$
přines' vítr, co listí začal vát
 $F^{\#}mi H^7 E_{sus4} C^{\#}mi$
na perón zapomenutýho nádraží,
 $C F^{\#}mi(Ami) H^7(E)$
kde na tvůj vlak já jsem čekal tolikrát.
2. Roky běží a trať už dávno zarůstá,
keře šípků tu rostou v kolejích,
smutnej dům, ve kterým nikdo nezůstal,
když vagónů pár odjelo posledních.
- $E Hmi^7 F^{\#}mi H^7 F^{\#}mi H^7$
R: Vím ale jenom já, že nultej poledník to místo protíná,
 $E Hmi^7 H^7$
jednou zastavil ten vlak a když jsem tě uviděl,
 $F^{\#}mi H^7 E$
pro mě první vteřinou začal den.
3. Tak tu stojím a zase hlavu otáčím
jako dávno k rozbíječm hodinám,
místo růží v ruce kytku bodláčí
a v krku stáhnutým jen hořký sucho mám.

R:

143. Obchodník s deštěm (Hop trop)

1. $Ami G Ami G$
Vzpomínám - jednou, to přišlo k nám vedro,
 $Ami G Ami D$
že jabka se na stromech začaly pít,
 $Ami G Ami G$
a v potocích sucho, jen kámen a písek
 $Ami G Ami D$
a prach místo vody, co měla tam týct.
 $Ami Emi Ami Emi$
Už dobytek v noci nás ze spaní budil
 $Ami G Ami D$
a řvaní to stěží už dalo se snýst,
 $Ami G Ami G$
my chlapem, co tady se objevil k ránu,
 $Ami G C G$
pak lehce a moc rádi dali se svíst.
- $Ami Emi Ami Emi$
R: „Když každéj dá dolar,“ nám řek' tenhle koumák,
 $Ami G Ami D$
„znám starý kouzlo a dešť přivolám,“
 $Ami Emi Ami Emi$
za jeden kulatej zkusit to stálo,
 $Ami Emi Ami D$
na svý si přišel - co zbejvalo nám?
2. Navečer vobzor se vybarvil duhou
a sloup suchý trávy a prachu se zved',
tak silnej, že nešlo stát na vlastních nohou,
co stálo mu v cestě, to rozbil a smet',
jak seděl chlap s námi, řek' mý sestře Líze,
že neviděl žádnou, co vo ni by stál,
a jestli mu aspoň dost malinko věří,
že jedině s ní by se vydat chtěl dál.
- R:** Najednou ticho a tma jako v hrobě,
blesky a hromy - a začalo lejt,
takovej psí čas, že do svojí boudy
i náš vlčák Johnny hned zalez' se skrejt.
3. Vtom vrznutí dveří, v nich zmáčeněj klobouk,
nám plechový hvězdy blejsk' do vočí třpyt:
„Hej! Konečně mám tě, tak vstávej a půjdem,
a hloupostí nech, jestli chceš aspoň žít!“
Za podvodný kousky se létama platí,
přesto jsme chlápka pak nechali jít,
svou pravdu měl v jednom: když po něčem toužíš,
nutný je věřit a strašlivě chtít.

144. Ohradník (Hop trop)

1. Dmi G B^b F
Už sníh se ztrácí ze strání a zem začíná žít,
 Dmi G B^b F
jenom blejsklo slunce do louží, už parťák na nás vlít',
 B^b F B^b
toho flákání prej po farmě má právě akorát,
 Dmi F G Dmi
proto: „Chlapi, skočte do vozů a natáhneme drát.“
2. Ty auťáky maj shmilej rám a rozrchtanej plech,
dva džípy z války poslední jen stěží chytaj' dech,
kolikrát mi ten můj nechtěl jet, několikrát bych do něj kop',
ale ohradníky stavím rád, je to náš jarní džob.

R: Dmi B^b F C
Stovky ran palicí a kůly budou stát
 B^b F C
pro míle dlouhý vedení,
 B^b F C G
dvě stopy nad zemí pak izolátor dát,
 Dmi F A^b Dmi
stáda nám ohlídnou dráty měděný.

3. Až pak za struny drátěný ten ohradníku drát
bolavý ruce vymění a večer začnou hrát,
budeme si všichni zpívat a spánek okradem,
ale ráno, až se rozední, tak zase dál se hnem.

R:

145. Ovce (Hop trop)

1. Jsou už ovce ostříhaný a jsem s vlnou v městě sám,
 C D^7 G
rád bych si tu ženu našel, to vám, hoši, povídám,
 C F
všechno, co má nohy dvě, láká zrak můj toužící,
 C G C
třeba jenom malej klokan, jen když háže zadnicí.
- R:** C
Tak jen zabal ten svůj krám, koukej, ať jsme venku už,
 D^7 G
já na venkov tě vezmu a ukážu ti buš,
 C F
lepšího co můžeš chtít, šanci ber a jen to zkus,
 C G C
pojď a začni kočírovat ten můj dobrej volskej vůz.
2. Já mám, hoši, prachy na vůz, bude s velkým spřežením,
a já budu spokojenej hnedka, když se ožením,
už jsem vzkázal do věznice, prej si můžu vybrat kus,
nemam váhat s offsiderkou, když mám dobrej volskej vůz.

R:

3. Žitnejch placek s hovězinou, jó, těch obstarám si dost,
pudink v škopku navaříme, a ten bude prostě skvost,
všichni známi můžou tančit, pěkně šlapat volskej trus,
k tomu budou zvonce zvonit, ty, co zdobí volskej vůz.

R:

4. Spoustu dětí naděláme, a na to my chceme dbát,
že tu bude macek Maggie a s ní dlouhonohá Pat,
že tu bude pružnej Joe, taky nezdolnej kluk Mike,
moji milí Australáci, přeče máme na to cajk.

R:

146. Piáno (Hop trop)

1. D H^7 Emi A^7
Kam se schová člověk, neví, když je dusno k zalknutí,
 D H^7 E^7 A^7
ulice jsou zaprášený a průtrž mračen k spadnutí,
 D H^7 Emi A^7
já měl zrovna ale kliku, i když peněz pomálu,
 D H^7 E^7 A^7
před bouřkou jsem zapad' vmžiku do parádního lokálu.

R: Hmi G D $F^\#$
Že mi sedřou chlupy z kůže, chvíli měl jsem nahnáno,
 Emi Hmi E $F^\#$
než mě u zdi udivilo prapodivný piáno,
 Hmi G D $F^\#$
u piána bylo prázdný polstrovaný štokrle,
 Emi Hmi E $F^\#$
štangasti i vrchní na mě nekoukali nevrle.

2. Do kouta jsem k němu zalez', rozšoupl se pořádně,
všechny klapky mělo bílý, zato mu hrály bezvadně,
na ten pajzl - žádná láce rád bych velkou chválu pěl,
vždyť jsem tady snil a smál se, všechny smutky poztrácel.

R: Že mi sedřou chlupy z kůže, chvíli měl jsem nahnáno,
než mě u zdi udivilo prapodivný piáno,
na ten pajzl - žádná láce rád bych velkou chválu pěl,
vždyť jsem tady snil a smál se, všechny smutky poztrácel.

147. Podběl (Hop trop)

1. D Emi
Podběl mi z pangejtů mává
 D
šedivým ránem přikrytej,
 Emi
mrholí, a z mlhy závoj
 D
je na mě schválně ušitej.
2. Mizerně skrz něj se kouká,
už celou noc mám za sebou,
abych neusnul, tak si broukám,
a dýzl klepe pode mnou.
- R:** G
Ráno, až se slunce nad obzorem ukáže
 D
a všem hospodskejm u silnice poví,
 C D
že by sis chtěl u nich kafe dát,
 G
tak si dodej ještě trochu kuráže,
 D
jseš chlap, kterej čas neúnavně honí
 C D
[: a svou káru musí taky hnát. :]
3. Den už se pomalu blíží
a tma je špatnej společník,
nejhorší ve chvíli zrádný,
na jaký dávno jsem si zvyk'.
4. Až zvednu od čáry bílý
konečně oči znavený,
pohládím tu, co na mě čeká,
a budu patřit jenom jí.

R:

148. Podraz (Hop trop)

1. $\text{Ami}(C)$ $C(\text{Ami})$
 Zatoužil jsem včera za kliku vzít u nočního podniku
 E^7 Ami E^7 Ami
 s balíčkem oběživa, hou hou, s balíčkem oběživa,
 C
 žízeň už na mně klečela, nebylo jistý docela,
 E^7 Ami E^7 Ami
 že Lojza točí piva, hou hou, že Lojza točí piva.
2. „U lípy“ tma jak ve stole, židle vobrácený na stole,
 jó, to byl smutnej vobraz, hou hou, jó, to byl smutnej vob-
 raz,
 tak před hospodou zavřenou s náladou rázem zkaženou
 řek' jsem si: to je podraz, hou hou, řek' jsem si: to je pod-
 raz.
 G C G C
R: A že jsem nejlepší a žádná dvojka, mistr světa, hvězda zločinu,
 G C E^7 Ami
 vedoucí výčepu Alois Chvojka zapláče, zatímco já prchnu po činu.
3. Ránu jsem dal pěští mamutí a skel ve vokně křachnutí
 rámusu dělalo fúru, hou hou, rámusu dělalo fúru,
 přes květináče shozený a cáry záclon uzžený
 dělal jsem inventúru, hou hou, dělal jsem inventúru.
- R:** Pozdě jsem ráno pak honil bycha,
 když mě tam na židli našel spát
 Lojza, co klidně do mrtvého ticha
 nade mnou na úctenku začal počítat.
- Rec:** Ami E^7
 Tak to máme: pelargonie - sto, jedno vokno - dvě stě,
 Ami
 záclony pak tři sta, a jeden Pražskej výběr, hou hou,
 E^7 Ami E^7 Ami
 a jeden Pražskej výběr, hou hou, a jeden Pražskej výběr.

149. Poslední kroky (Hop trop)

1. A^7 D
 Mráz štípá, já vlíknu se jak šnek,
 A^7 D
 i ten šnek by mi snad dal teď v chůzi flek,
 A^7 D D^7
 tím nechci říct, že bych se cesty zřek',
 $E\text{mi}$ A^7 D
 a tak se táhnu sněhem dál.
2. Můj kámoš už se dávno někam zdejch',
 mám po něm jen pár pastí rezavejch,
 sníh zavál stopy nohou pajdavejch,
 dívím se, že jsem o něj stál.
 D $F^\#$ mi G A^7 D
- R:** Jen dvanáct mi zbejvá ujít mil,
 $F^\#$ mi G A^7
 tam prodám, co jsem nalovil,
 G D $H\text{mi}$
 za hrst bídnejch centů, co za kůže mi daj',
 D A^7 D
 pět stop do zmrzlý hlíny mý kosti pochovaj'.
3. Svůj úděl jen tak jsem přežít moh',
 byl tvrdej a trnitéj jak hloh,
 na krku pět křížků, už nejsem mladej hoch,
 abych se svýho konce bál.
- R:**
4. Můj hrob jenom tráva bude krejt,
 tam kříž ani kámen nesmí bejt,
 můj pes na tom místě bude vejť,
 to abych nebyl tolik sám.
- R:**

150. Pošťák (Hop trop)

1. Ami G Ami G F
 Psal jsem ti, brácho, a na ouřad psaní šel dát,
 C $D\text{mi}$ Ami E^7
 psaní vo tom, že jsem černej, že z fleku bych krad',
 Ami G Ami G F
 z váčku jsem lovil pár centů a šéf mi vtom řek':
 C $D\text{mi}$ Ami E^7
 pošťák se nevrátil, jestli bych vzal po něm flek,
 Ami G Ami G F
 sáně mi dal, tresky v balíku pro psy a kvér,
 C $D\text{mi}$ Ami E^7
 brašnu, v ní lejstra, a po zádech plác' mi: „Buď fér!“
 A D A
R: Pošťák se má, za známky neplatí,
 D C E^7 A
 hlavně když se s pytlek prachů někam neztratí,
 D A
 pošťák se má, a když se neztratí,
 D C E^7 A
 za pět roků utopený sáně zaplatí.
2. Ten rok byl divnej, i slunce si přišlo náak dřív,
 led se měl hnout, a když ne, tak to stal by se div,
 místo jsem našel, kde předjíždět Kobuk měl jít,
 dál předák nechtěl a já nerad musel psy bit,
 zázrakem živej pak dostal se na drugej břeh
 bez psů a sání, a proklínal zbytečnej spěch.
- R:**
 A D A D C E^7 A
 La la la ...

151. Povídej chvíli (Hop trop)

1. D $H\text{mi}$ G E^7
 Kolik telefonů může ještě tohle město mít,
 G $G\text{mi}$ D
 všechny byly neúprosně němý,
 $H\text{mi}$ G E^7
 já volal marně ze všech ulic, ale ještě zkusím jít
 G $G\text{mi}$ D
 dolů, až do metra, do podzemí.
 H^7 $E\text{mi}$
- R:** Kolem uspěchaný davy, každej sám a nemá čas,
 A^7 D
 proto odsud volá tolik lidí,
 $H\text{mi}$ G E^7
 ozvi se, nevadí mi, že budeš mít užkrcenej hlas,
 G $G\text{mi}$ D
 možná ani nevíš, jak mi chybí.
 C D
- *:** Povídej chvíli jenom tak po drátě,
 C D
 povídej chvíli a o čem chceš,
 $C\text{dim}$ $E\text{mi}$
 povídej dlouho a třeba o sobě,
 $G\text{mi}$ A^7
 když jiný téma nenajdeš.
2. Další spolykaný mince, ale na lince je klid,
 poruchy a zvuk rádia z dálky,
 ze zdi vytažená šňůra a liduprázdněj byt,
 klíče, který ležej' na dně schránky.
- R:**
- *:**
3. D $H\text{mi}$ G E^7
 Kolik telefonů může ještě tohle město mít,
 G $G\text{mi}$ D
 všechny byly neúprosně němý ...

152. Překvápko I. (Hop trop / Pedro Mucha)

1. C Ami Dmi G^7 C Ami Dmi G^7
Zaslech' jsem, že tutově v Praze pět na Smíchově
 C Ami Dmi G^7 C C^7
někdo střílí indiánskou loď,
 F C^7 F C^7
hned napadlo mě bleskově, že po důkladný opravě
 F C^7 F G
s ní překvapím svou milovanou choť.
2. Já nezaváhal chvíličku, co chtěl by za tu věcičku,
hned s majitelem vyjednávám sumu,
říkal, že díky požáru má jen tu loď a kytaru
a k ní mu chybí aspoň doušek rumu.
3. Tak do nejbližší Jednoty já začal nosit hodnoty,
byly toho dvě narvaný tašky,
už mám tě, moje kocábko, pro moji drahou překvápko
mě stálo tankrát čtyřicet dvě flašky.
- R: G D^7
Poplujem spolu tam dolů tou peřejí,
 G
přestože vodákům v ČSD nepřejí,
 C Cmi G
řeka nám píseň bude hrát,
 D^7 G
že lodě nechtěj' nikde brát.
4. Den nato jsem pak z moskviče, co půjčujou nám rodiče,
vyndal dva-tři nepotřebný díly,
co neudělat pro lásku, já pro tebe, můj vobrázku,
se nerozmejším nikdy ani chvíli.
5. Šoupnul jsem do svý aktovky dvě fungl nový mlhovky,
pár součástek a taky litřík Arvy,
vše vyměnil za lepidlo, pět latí, šrouby, tužidlo
a hlavně pikslu bleděmodrý barvy.
6. Už starodávná tradice říká, že právě Lužnice
vodáků je každoročně Mekkou,
v den D u mostu v Suchdole: „No to je voda, tý vole!“,
my zírali nad rozvodněnou řekou.
7. Aby ti, co koukaj' okolo, nám neříkali „prdólo“,
my do svý lodi flegmaticky vlezli,
že přišlo velký koupání a vo šutráky drncání,
to nevadí, aspoň jsme se svezli!
- R: Koukáme spolu tam dolů tou peřejí
na trosku lodě, co volně proud nese ji,
řeka nám píseň bude hrát,
zbyla nám žížeň akorát.

153. Překvápko II. (Hop trop)

1. C Ami Dmi G^7 C Ami Dmi G^7
Když došlo k tomu koupání, kytaru kraulem dohání,
 C Ami Dmi G^7 C C^7
já sebou pleskám jako ryba v parku,
 F C^7 F C^7
to kdybych byla věděla, vyměnila bych manžela
 F C^7 F G
spíš, nežli pevnou zem za tuhle bárku.
2. Ani pochod Praha-Prčice mě neděsí jak Lužnice,
i když mi říkáš: „Oporu máš ve mně!“
Jak rejduješ to do roští, já chtěla bych bejt na poušti,
a ty mě nutíš nedržet se země.
3. Prej následovat manžela by žena váhat neměla,
co dělat, když mám vodychtivou půlku,
tak za to milý překvápko ti budu říkat „potápk“,
zděšením mi lezou oči z důlků.
4. Vám, děti, Jano, Robíku, přivezou mámu v truhlíku,
pro tátu začnou lepší časy rázem,
leč zázrakem jsme dojeli a všichni byli veselí
a ze všeho nejvíc ten můj starej blázen.
5. Jestli chce, tak po roce prubnem si keňu v potoce,
podmínku mám, záchranou chci vestu,
jinak ať hledá v rubrice pod značkou „háček - vodnice“
společnici pro vražednou cestu.

154. Příběh (Hop trop)

1. A E Emi $F^\#$
Řeka měla barvu hlíny, kterou přinášela z hor,
 Hmi E^7
a jen podvečerním tichem vlak si houknul u závor.
2. V zubech suchý stýblo trávy, který podzim pozlatil,
já si válel kosti líný a o jedný holce snil.
- R: A^7 D H^7 E^7
Která pomůže mi najít pod mý nohy pevnou zem,
 A^7 D H^7 E^7
ale brát mě musí jenom takovýho, jakej jsem,
 A^7 D H^7 E^7
vím, že tenkrát se mi zdálo, jak bych ji už léta znal,
 A^7 D H^7 E^7
najednou tam byla se mnou a já písničky svý hrál.
3. V každý příběh obyčejnej, byl jsem někdy v něm i já,
kterej všechno, co jí dluží, ani zlatem nesrovná.
- R:
4. V každý smůla byla se mnou, i když přišel tvrdej pád,
možná stokrát já se zvedal, stokrát pomohla mi vstát.
- 5.=1.

155. Příbuzná (Hop trop)

1. $\begin{array}{cccc} Hmi & & E^7 & \\ G & A^7 & D & \end{array}$
Bylo jich víc, já kouřil snad už sedmou,
písníčku psát je někdy těžší, než se zdá,
 $\begin{array}{cccc} F^\# & Hmi & E^7 & \\ (F^\#) & G(Hmi) & A^7(F^\#) & D(Hmi) \end{array}$
tak dal jsem do ní, co vyprávěl mi jednou
[: kluk, co měl roků stejně jako já. :]
2. Z papíru potom večer v obejváku
konečně celou znovu jsem ji čet'
a pak ze spousty nečitelných klikyháků
[: pečlivě přepsal do souvislejších vět. :]
- R: $\begin{array}{cccc} Hmi & D & C & Hmi \\ D & C & F^\# & \end{array}$
Byly v ní lásky, přátelství i vády,
kopance mládí a internátní svět,
 $\begin{array}{cccc} Emi & F^\# & G & \\ D & F^\# & Hmi & \end{array}$
vojenský léta, a vůbec různý chvíle,
co je k nim lepší se víc už nevracet.
3. Když jsem ji hrál, já viděl v konci sálu
kluka, co o něm písníčku jsem psal,
rozeplej kabát a pruhoivanou šálu,
[: že neměl čas, si v šatně nenechal. :]
- R:
4. Když biletářka, že nemá vychování,
baterkou blikla a na něj začla zlou,
on řek' jí klidně: já hned zas půjdu, paní,
[: já tu byl na skok jen za svou příbuznou, :]
 $\begin{array}{cccc} F^\# & Hmi & F^\# & Hmi \end{array}$
já tu byl na skok jen za svou příbuznou ...

156. Psí závody (Hop trop)

1. $\begin{array}{cccc} D & & Emi & A^7 \\ D & Emi & A^7 & \end{array}$
To jednou, je to dávno, a já měl suchej pysk
a jenom nějaký drobný jsem ještě v dlani tisk',
 $\begin{array}{cccc} Emi & F^\#mi & G & D \\ D & Emi & A^7 & D \end{array}$
jó, v kapse nic, to tíží víc než naprásknutej měch,
já vsadil všechno na dogu na psích závodech.
- R: $\begin{array}{cccc} D & Emi & A^7 & D \\ Emi & A^7 & D & \end{array}$
Léta už se blíží můj vytoužený den,
den, kdy z těchhle mříží zas vytáhnou mě ven.
2. Móc nóbl kšeft, jen samej lesk a glanc je závod psí,
z něj lepším kouká zábava, mně šance poslední,
tak dřív, než pásku cílovou přervat moh' první pes,
už byl pokladník bez kačky a ve tvářích měl děs.
- R:
3. Pak jsem se skrejval nákej čas, psal vo mně místní tisk
a někam jít a zmizet chtít byl hrozně velkej risk,
já spal ve starý cihelně, a byl to krutej vtip,
že vyčmuchar mě bleháč, co měl jsem na něj tip.
- R:
- R:
- R:

157. Ruce (Hop trop)

1. $\begin{array}{cccc} H & & A E & \\ H & A & E A E A E & \end{array}$
Dálniční pás do tmy se ztrácel,
před námi bylo město spící,
 $\begin{array}{cccc} H & & A E & \\ H & A & E & \end{array}$
to když jsem našel na řadicí páce
tvoji ruku čekající.
2. Čekala mou už hodnou chvíli,
srdce mi skoro v krku stálo,
pak světla ulic, věžáky bílý,
cesty zbejvalo jen málo.
- R: $\begin{array}{cccc} G^\#mi & D^\#mi & G^\#mi & D^\#mi \\ E & H & F^\# & \end{array}$
Tak už to bejvá, že noc je krátká
a po ní ráno přijde všední,
 $\begin{array}{cccc} G^\#mi & D^\#mi & G^\#mi & D^\#mi \\ E & H & F^\# & \end{array}$
nesmíš se dívat zpátky do zrcátka,
dokud se aspoň trochu nerozvední.
3. Snad někdy víc jen ruce poví,
nežli slova při vyznání,
možná se někdy sejdou zase, kdo ví,
je to moje tajný přání.
- R:

158. Růža (Hop trop)

1. $\begin{array}{cccc} G & Ami & D & G Ami D \\ G & F & C & \end{array}$
Čekají mě trable nemalý,
až se Růža v pátek dovalí,
 $\begin{array}{cccc} D & D^7 & G & F \\ G & D^7 & G Ami D & \end{array}$
už teď se klepu radostí, bože, kolik blbostí
zase s sebou buchta přibalí.
2. Plahočil jsem se s ní po horách
a na zádech ten její pingl táh',
jen trouba jak já dokáže Růže metrák bagáže
vláčet, aniž prach by pivem splách'.
- R: $\begin{array}{cccc} G^7 C & G & & D \\ C & & & \end{array}$
Růžo, Růžo, tak tě vyměnit za rum by bylo žůžo,
 $\begin{array}{cccc} Ami & & D & \end{array}$
až najdu v lese turistu, co by tě třeba chtěl,
snad konečně to klapne, aby jinej za mě dřel.
3. Růža se na vandr nehodí,
ani pěšky, ani do lodí,
jen třeba se víc opálí a nebo spadne ze skály
a zaručeně z toho marodí.
- R: $\begin{array}{cccc} C & G & C & G \\ C & G & C & G \end{array}$
+ Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo ...

159. Říkal mi brácho (Hop trop)

1. $\begin{matrix} C & F & Ami \\ Emi & & G \end{matrix}$
 Slunce rozpálilo střechy kodrcáku,
 špinavej plech nám záda hřál,
 $\begin{matrix} C & F & Ami \\ G & D & G \end{matrix}$
 kolejí spojky počítaly kola vlaku,
 jelo se dál, vagón to vodkejval.
2. V kapse jenom tupej zavírák a lžící,
 nic, vo co člověk by se bál,
 nikdy jsme nebyli vážení cestujícín
 co znamenaj' pro dráhu kapitál.
- R:** $\begin{matrix} Ami & & Emi \\ Gmi & & C \end{matrix}$
 Říkal mi brácho, a já měl ho proto rád,
 a naše jména byly zkrátka vedlejší,
 $\begin{matrix} Ami & & Emi \\ Gmi & & G \end{matrix}$
 oba jsme měli víc, než moh' by si kdo přát:
 společný nebe, dny a cesty včerejší.
3. Až zas jeho vlasy větrem rozevlátý
 poznám na dálku za tratí,
 přečtu si na zarostlý tváři rozesmátý,
 že dobrej chlap se prostě neztratí.
- R:**
- 4.=3. $\begin{matrix} Dmi & G & C \end{matrix}$
 + že dobrej chlap se prostě neztratí ...

160. Silnice se táhla (Hop trop)

1. $\begin{matrix} Ami & C & D & Ami \\ C & D & Ami \\ C & G & Ami \end{matrix}$
 Silnice se táhla a já sám ušlej u pangejtu stál,
 byl syrovej večer a vítr mráčky vod západu hnal,
 nákladák jel kolem, a sotva jsem kejnul, zastavil,
 šofér vylezl ven, kytaru mi vzal a naladil.
- R:** $\begin{matrix} C \\ B^b & F & C \end{matrix}$
 Povídám: „Je votřískaná z vlaků a géčko neladí,“
 von jen se tomu usmál: „To vůbec nevadí,
 jen kdybych ve svým dýzláku ji sebou vozit směl,
 $\begin{matrix} B^b & F & C \end{matrix}$
 šéf by prask', moc kiláků bych asi nenajel.“
2. Písničky znal pravdivý vo štacích, který za sebou už měl,
 vo dalekejš krajích, který já už dávno poznat chtěl,
 vo tom, jak den končí a za chvíli zase začíná,
 a vostrý slunce z vočí ruka ušmudlaná marně vytírá.
- R:**
3. Dohrál a pak zívnu, v trávě usnul hned, jak unavenej byl,
 přikrytej jen napůl, když vo deku se se mnou rozdělil,
 přední skla už hadrem blejskal, když já ještě v ranní rose
 spal,
 potom řek' mi: „Vstávej, večer budem zas vo kousek dál.“
- R:**

161. Sotva se narodíš (Hop trop)

1. $\begin{matrix} D & A^7 & D & A^7 \\ G & D & A & D \end{matrix}$
 [: Sotva se narodíš, už ti koně kovou, :]
 $\begin{matrix} A & Hmi & Emi & E^7 & A^7 \end{matrix}$
 [: šavli ti chystají ocelovou, :]
 ocelovou, bez parády,
 $\begin{matrix} G & D & A^7 & D \end{matrix}$
 [: co kmáni dostávají' u armády. :]
2. [: Sotva se narodíš, už si verbíř píše, :]
 [: že nejsi ze zámku, ale z chýše, :]
 ale z chýše pod horama,
 [: těžko se vyplácet šestákama. :]
3. [: Sotva se narodíš, už ti kulku lijou, :]
 [: kdo střílí dřív, toho nezabijou, :]
 nezabijou, a pak možná,
 [: jakej maj' mrzáci život, pozná. :]
4. [: Sotva se narodíš, už ti šijou kabát, :]
 [: kterej si volíkneš jednou-dvakrát, :]
 jednou-dvakrát, naposledy,
 [: zelený sukno je zkravený. :]
5. $\begin{matrix} E & H^7 & E & H^7 \\ A & E & H & E \end{matrix}$
 [: Kdejakej generál, kdejakej kaprál :]
 $\begin{matrix} H & C^{\#}mi & F^{\#}mi & F^{\#}mi^7 & F^{\#}7 & H^7 \end{matrix}$
 [: s flintama lidi by do pole hnal, :]
 do pole hnal proti sobě,
 $\begin{matrix} A & E & H^7 & E(C^{\#}mi) \end{matrix}$
 [: komu jsou metály platný v hrobě? :]

162. Studánka (Hop trop / Jiří Brabec)

1. $\begin{matrix} Emi & D & Emi \\ D & C & H^7 \\ Emi & D & C & H^7 \end{matrix}$
 Znáám křišťálovou studánku, kde nejhlubší je les,
 tam roste tmavé kapradí a vůkol rudý vřes,
 tam ptáci, laně chodí pít pod javorový kmen,
 $\begin{matrix} Emi & D & Emi & D & Emi \end{matrix}$
 ti ptáci za dne bílého, ty laně v noci jen.
2. Ve visce, co je opodál, moc věcí stálo pot,
 jen na vánoční koule tam snad stavěnej maj' plot,
 tam stačí koukat okolo, a hned tě jímá děs,
 když „těbůh“ dá ti trpaslík nebo sádrovej pes.
3. Ze skleněnýho kamení je skála, na ní hrad,
 dřevěnej klobouk muchomůrce ze hřebíku spad'
 a jezirkem je zrcadlo, sem stačil velkej střep,
 bejt pod ním aspoň ekrazit, jak rád bys do něj klep'.
4. Když vrtuli vítr ve vejšce rozhejbá nad latí,
 plechovej Rumcajs Manku s pilkou málem umlátí
 a chudák krtek, omylem když zabloudí snad sem,
 hned chcípne dřív, než zjistí, že zem smrdí travexem.
5. A teď zas jen tak namátkou já k tomu bych vám řek',
 že každej před svou zahrádkou má mogulovej flek,
 pan Simca s panem Škodovkou prej blejskávaj' tam lak,
 s rádiem a svou tutovkou tah Sportky čekaj' pak.
6. Jen u studánky není už, jak bejvalo tam dřív,
 jó, kdepak tmavý kapradí, to dneska je tam chlív,
 a když se najde blázen, co má odvahu z ní pít,
 v tu ránu, Bůh ho uchovej, má jistej břišní tyf.

163. Svátek (Hop trop)

1. $D G$ Ten večer jsme s kapelou neměli žádný hraní,
 D bylo už pozdě a město se chystalo k spaní,
 $Ami D$ najednou hlasy a bouchání na dveře domu,
 $Ami C D$ byl zrovna červen, a sedmadvacátej k tomu.
2. To z majáku hlídač viděl, že u mě se svítí,
tak s Bobem Greenem přinesli nějaký pití,
a dálkový šoféři, že se moc nevyznaj' v lihu,
kus palmový větve k svátku mi přivezli z jihu.
- R:** $Hmi Ami D Hmi Ami D$
To abych neslavil sám, to abych neslavil sám,
 $Ami C D Ami C G D$
přišli mě s dárkem navštívit přátelé ke jmeninám.
3. Australskej ovčák, co v buši měl drnovou chajdu,
dal bochník sejra a přived' i copatou trajdu,
vorař nes' kyzovou hroudu a pošťák psaní,
švorcák zas kytaru, co pro něj nebyla k mání.
4. Mně říkali „brácho“ Joe Ventil i obchodník s deštěm,
Růža a Betty soudek sem válely městem,
fousatej farmář, co líbil se mý ženě Zdeně,
měl na botách bláto a na šňůře přived' mi štěně.
- R:**
5. Lodníci zpívali, na rožních pekly se ryby,
vtom se mi začalo zdát, že někdo tu chybí,
že z lidí, co ke mně pár mizernejch kroků to měli,
 $Ami D C G$
nepřišel nikdo - všichni nák zapomněli ...

164. Škrábej (Hop trop)

1. Emi
 G Trojstěžníku plachty k rozervání napnutý,
 D třináctej den je to s náma nějaký nahnutý,
 Emi smůlu táhnem za kormidlem s sebou po vlnách,
 G my lodníci jsme na tom nejhůř, vím to na tuty,
 D pískovcovou cihlu v ruce, záda vohnutý,
 Emi bocman vříská, nejradši bych po krku mu sáh'.
- R:** $Emi C$
Hej, hej! Škrábej ty prkna, ať jsou bílý!
 $Emi C$
Hej, hej! Škrábej, ty prkna musej' bejt!
 $Emi C$
Hej, hej! Říkej si klidně každou chvíli:
 $Emi D Emi D Emi D Emi$
nebudem spílat, ruce spínat, žalmy zpívat, hou!
2. Bez vody jsme všichni skoro žízní leknutý,
nikomu z nás nevadí, že spíme vobutý,
stejně každej den jeden z nás končí na marách,
čert aby vzal bocmana a s ním i drhnutí,
ze kterýho máme teď ty záda vohnutý,
chcem bejt rovný, až do pekla překročíme práh.
- R:**

165. Štace (Hop trop)

1. G Až na konec vlaku jednou modrej vagón přicvaknou,
 $G C D$ budu já ten, kdo tu slávu platí,
 $Ami D Hmi C$ vagón salonní - sen můj životní,
 $G C Hmi G C D G$ házet budu mince zlatý oknem na trať tuláků.
- R:** $G Emi$
Takhle nějak jsem to viděl a za nocí o tom snil
 $C D$
na pryčně v boudě prkenný,
 $G Emi$
ale každodenní dřinu proč bych večer nezapil
 $C D$
u dráhy v horách stavěný.
2. Každou noc jen chrapot chlapů s pachem propocenejch dek,
oči pálí, když se hodně stejská,
jednou přijde den, řekneš: das to vem,
v dálce na časy se blejská, padáš na zem z oblaků.
- R:** Tak mně neměj, holka, za zlý, že mně koukaj' prsty z bot,
já zatím nemám jinačí,
z týhle zatracený štace o nejednu zkušenost
přijel jsem aspoň bohatší.
3. Každou noc jen chrapot chlapů s pachem propocenejch dek,
oči pálí, když se hodně stejská,
jednou přijde den, řekneš: das to vem,
 $G C Hmi G C Hmi$
v dálce na časy se blejská, v dálce na časy se blejská,
 $G C Hmi G C Hmi$
v dálce na časy se blejská, v dálce na časy se blejská ...

166. Štěně (Hop trop)

1. C G^7 C G^7
Stalo se to vo podzimním vikendu,
 C G^7 C
někdo v noci vylomil nám zámek
 A_{mi} E^7 F C
v chajdě, kde jsme měli večer merendu
 D^7 G^7
a po ní pak děsně tvrdej spánek.

2. Protože mě, votrlýho trapera,
aniž by se předem slušně zeptal,
vykrad' ňákej darebáckej mizera,
koumám, jak bych toho lumpa zdeptal.

*: E^7 A_{mi}
Desátýho, teda hned po vejplatě,
 E^7 A_{mi}
zakoupil jsem čistokrevný štěně,
 D G
až vyroste, bude hlídat na chatě
 D G G^7
moje klidný spaní zaručeně - štěně!

R: F C F C
[: Pak byl už jako tele a bledlo okolí,
 F C G^7 C
těžko si na vlčáka někdo něco dovolí. :]

3. Když ve frontě před nuceným výsekem
vystával jsem pro hafana flaksy,
pomalu mi docházelo s úlekem,
že mám ruku pořád na dně kapsy.

*: Chroupal jenom podpultový jatýrka,
kromě toho nebyl vůbec na nic,
zato teď ten namlsanej vyžírka
slouží rotě při ochraně hranic - a za nic!

R:

4. A tak díky jedný dobrý známosti
mám teď chajdu - prostě paráda
v pohraniční betonový pevnosti,
 D G^7 C
ať mi zloděj vzele na záda, jó,
 D_{mi} G^7 C
ať mi zloděj vzele na záda!

167. Švorcák (Hop trop)

1. D_{mi} B^b A^7
S partou kluků v koutě na perónu
 D_{mi} B^b C A^7
tejrali jsme jednou struny kytar lacinejch,
 D_{mi} B^b A^7
vo pár kroků dál se na nás díval
 D_{mi} B^b C D_{mi}
starej pán, už vod pohledu trošku podivnej.

2. Hned se vecpal s náma do vagónu,
když zahoukal k vodjezdu ten ocelovej krám,
na kytaru na mým klíně koukal
a za chvíli ptal se, jestli mu ji neprodám.

R: F G_{mi}
Nezdálo se, že je ňákej švorcák,
 F G_{mi} A
co by neměl prachy, který dal by za novou,
 F G_{mi} A
měl podivnej hlas a divný voči,
 D_{mi} B^b C D_{mi}
říkal, že měl kdysi dávno taky takovou.

3. „To vomlácený dřevo není k mání,
patří mojí máti a je starší nežli já,
je to dárek od někoho z mládí,
a ten jistě nikomu a nikdy neprodá.“

R:

4. Když jsem večer v neděli svý mámě
řek', že ňákej cizí chlap se hrozně zajímá
o věc, která cenu má jen pro ni,
divil jsem se, co ji na tom tolik dojíhá ...

168. Táhnem dál (Hop trop)

1. D $F^{\#mi}$ H_{mi} $F^{\#mi}$ G D C A
Náš vůz míří k horám, pláň je holá, po ní táhnem dál,
 D $F^{\#mi}$ H_{mi} $F^{\#mi}$ G D C A
dálka tak volá a k spánku nutí cesta únavná.

R: G $F^{\#mi}$ E_{mi} D E A
V kolejích vozů teď najdete jen křížů pár,
 G $F^{\#mi}$ E_{mi} D A E A
dva muži odešli pod zem, Bůh si je vzal.

2. Dál jdou páry koní, dálky voní štěstím vzdáleným,
snad přání se splní a projdem krajem od slunce spáleným.

R: Nám potom zůstane snad smutná vzpomínka jen,
vítr ji odvane, zmizí jak pláč našich žen.

3.=1.

169. Tak, holka, jdeme (Hop trop)

1. A tak jsem šel, když pozvali mě známí,
abych jim hrál a taky zpíval s kytarou,
z bejvalejch kamarádů pánové a dámy,
za chvíli byli všichni trochu pod parou.
2. Vedly se řeči, jak dá se světem kejšvat,
a vo tom, jak je skvělý dělat pumpaře,
jeden znal prominenty za mocný se skrejvat
a druhej zase soukromýho zubaře.
- R: Tak, holka, jdeme, když sobota je v tahu,
povídám kytaře, jak jsme tam seděli,
k nádraží cesta stojí přece za námahu,
před sebou máme ještě aspoň neděli.
3. Mně zatím teplo elektrickýho krbu
vytáhlo ze zad kapky deště poslední,
kolem si každej hledal svoji dutou vrbu,
aby si připadat moh' děsně nevšední.
- R:
4. Potom jsme brali útokem dolů schody,
vždyť se vlastně tak moc ani nestalo,
z hydrantu napil jsem se obyčejný vody
a splách' to hořko, co mi v krku zůstalo.

170. Tak si tam stůj (Hop trop)

1. Tak si tam stůj, já dál tě klidně na krajnici nechám,
tak si tam stůj, už za chvíli se hodně sešerí,
nezastavím, a nebude to tím, že zrovna spěchám,
nezastavím, když vidím, že mi někdo nevěří.
- R: Polykám dálku, letí mi čas,
když nezamáváš, tak vem tě řas.
2. Tak si tam stůj, já napíšu do špíny na kontejner,
tak si tam stůj, já cestou s někým povídat si chtěl,
nezastavil můj udejchanej zablácenej trailer,
nezastavil, tvý pohrdavý oči uviděl.
- R:
3. Tak si tam stůj, snad naloží tě nákej lepší auťák,
tak si tam stůj, už za chvíli tě večer zastudí,
zastavím tam, kde za pár hodin vystřídá mě parták,
zastavím tam, kde za zádama se mi probudí.
- *: Tak si tam stůj ...

171. Tak už se škrábu strání (Hop trop)

1. Tak už se škrábu strání plnou kamenů
a je mi fajn, vždyť každej z nich tu znám,
mě táta křtít dal vodou z horskejch pramenů,
tak mě to táhne zase domů k nám.
- R: Na horách večer se slunce v krvi utápí,
i rána znám, jsou jako jabloň zjara bílý,
už mě nic netrápí, a slzy na tvářích
jsou jenom pot a kapky dešťový.
2. Tak už se škrábu strání plnou kamení,
za chvíli sad mi z dálky zavoní,
zůstanu stát u dřevěnýho stavení,
kde chladí stín těch bílejšch jabloní.
- R: Kolik je mejlí, kterejm záda jsem už ukázal,
kolik je cest, co vedly bůhvíkam,
kolik je písniček, co na nich jsem si zazpíval,
tohle je ta, která vedla mě zas k nám.

3.=1.

172. Ten dělá to a ten zas tohle (Hop trop / Z. Petr)

- Rec:** Páni ministři, prokurátoři,
 slovutní soudci, páni strážmistři,
 kriminologové, advokáti, vyšetřovatelé, psychiatři,
 páni docenti daktyloskopie, psychologie, patologie,
 nemocí zhoubných, nemocí zjevných, nemocí latentních,
 vynálezcové zámeků patentních,
 veřejná bezpečnosti, zkrátka spravedlnosti.
1. Tady je pumpař, vekslák, řezník,
 a ten, co předražuje rajčata, je zelinář,
 z melouchu vrátil se nám zedník
 a z lochu s vojetejma autákama šmelinář.
 Ten dře lidi z kůže, ten mele flákoty,
 ten krade, jak může, i za dveřma boty,
 ten dělá to a ten zas tohle,
 a všichni dohromady vydělají moc.
2. Já беру бонь, já zas марку,
 občas mi v obálce někdo strčí Smetanu,
 беру i exkluzivní dárky,
 i když se bojím, kolik za to jednou dostanu.
 Zatím však věřím, že nepůjdu za mříže,
 než se to provalí, zdrhnu do Paříže,
 vybrat si svoje tajný vklady,
 a s nima odletím rovnou do Kanady.
3. Tady je světskej kuplíř, pingl,
 a ten, co natahuje lidi, no to je taxikář,
 kdekoho živí kšeft a švindl
 a všichni mají kolem huby svatozář.
 My dělat nebudem, nemáme náladu,
 žijeme z tuzérů, ručičky dozadu,
 ten umí to a ten zas tohle
 a všichni dohromady neumíme nic.
- *: Vždycky si pomůžem z nějaký černoty,
 když dveřma nemůžem, lezeme přes ploty,
 nacpanou šrajtofli nemáme za práci,
 zatím nás nekloufli, tak se to vyplácí,
 držíme zobáky, jak račte věděti,
 rodinný baráky stavíme pro děti,
 až všechno rozkradem, nebudem pracovat,

Dmi B^b C⁹ F
 všechno si budeme navzájem pučovat,
G⁹ F Cmi D D⁷
 ten pučí to a ten zas tohle
Gmi⁷ C⁷ F B^b F
 a všichni budem všechno mít dohromady.

173. Tety (Hop trop)

1. Na jednom úřadě, když práci neměly,
 u dortu se šlehačkou při kafi seděly:
 „Koho teď properem, vždyť bude teprv půl,
 tak ještě Kučerovou, tu, co má v rohu stůl.“
2. „Ta volno vzala si, a kdepak asi je,
 že na krku má rozvod, se tady traduje,
 prej von ji tuhle zbil, tluče ji pro všecko,
 a povídala známá, že platí na děčko.“
- R:** *F C*
 Není třeba světla, blbost aby kvetla,
A⁷ Dmi
 stačí mít jen temno v kebuli,
F C
 kancelářský tety byly samý květy,
Dmi G⁷ C
 jen votevřely trochu papuly.
3. „Prej toho jejího hned každéj by se lek’,
 jak ten vypadá dneska, vypadal pračlověk,
 má pingl s kytarou a chodí vorvanej,
 spí někde v síti v lese a není vzdělanej.“
- R:**
4. „Maj’ taky fiata, co moh’ je asi stát,
 ten přece hrozně žere, kde můžou na to brát,
 třeba si nakradou, a ty, poctivej, se dří,
 vždyť bere jen dva tácy, von usmolený tři.“
- R:**
- *: *Dmi G⁷ Dmi*
 Podívej, kvete Růža, podívej ...

174. Tři kříže (Hop trop)

1. Dmi C Ami
Dávám sbohem všem břehům prokletejm,
 Dmi Ami Dmi
který v drápech má ďábel sám,
 C Ami
bílou přídí šalupa „My Grave“
 Dmi Ami Dmi
míří k útesům, který znám.
- R:** F C Ami
Jen tři kříže z bílýho kamení
 Dmi Ami Dmi
někdo do písku poskládal,
 F C Ami
slzy v očích měl a v ruce, znavený,
 Dmi Ami Dmi
lodní deník, co sám do něj psal.
2. První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačky jen,
chřestot nožů, při kterým přejde smích,
srdce-kámen a jméno Stan.
- R:**
3. Já, Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál,
druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešný karty hrál.
- R:**
4. Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Fatty Rogers těm dvoum život vzal,
svědomí měl, vedle nich si klek' ...
- Rec:** Snad se chtěl modlit:
„Vím, trestat je lidský,
ale odpouštět božský,
snad mi tedy Bůh odpustí ...“
- R:** Jen tři kříže z bílýho kamení
jsem jim do písku poskládal,
slzy v očích měl a v ruce, znavený,
lodní deník, a v něm, co jsem psal ...

175. Veselá bída (Hop trop)

1. D D^7
My chodívali spát pod železniční most,
 G Gmi D
kousek za Severní nádraží,
 D^7
tam každěj cizí vandrák byl v naší partě host
 G Gmi D
a lidi nás nazejvali pakáží,
 Emi $F\#mi$
z nás nikdo nevěděl, kdo jakou minulost
 Emi $F\#mi$
táhne za sebou jak závaží,
 D D^7
nač by se o to staral, i tak měl svýho dost,
 G E A
a někdy i vzpomínání překáží.
- R:** G D A D
Pendrek, pouta, mříž, bachař, cela, hlad,
 G D A D
když v Boha nevěříš, co by sis nenakrad'.
2. My žili ze dne na den a bylo fuk, co kradem,
aby bylo na guláš a kořalku,
a strach pro nás tím pádem byl věrným kamarádem,
než mi pošťák dal úřední vobálku,
to advokát mi psal: jseš děsně bohatej,
dědictví užij s rovnou páteří,
a vod tý chvíle spát, klidně i hrbatej,
můžu chodit do Hiltonu do peří.
- R:**
3. Teď snídám hemenex a piju Beaujoleaux,
celý dny jen samý válení,
víc chutnávaly kdysi jen suchý fazole
a cigarety kamarádem balený,
že kumpány jsem prodal, je zatracená škoda,
život za to ze mě cvoka udělá,
krev taky není voda, a proto ve mně hlodá,
 (G) (A) (D)
[: [: [: [: že ta bída byla aspoň veselá ... :] :] :]

176. Vyjedem si taky (Hop trop)

1. A^7 D^7
Zavalenej mlhou ze suchýho ledu,
 A^7 D^7
užírám se nudou občas na dýze,
 A^7 D^7
tancovat že stejně ještě nedovedu,
 E A^7
usadím se v koutě a poslouchám hipíze, jó jó.
2. Bavili se jednou, že má jeden bráchu,
kterej jezdí každej tejden na trampy,
tuhle že byl zrovna někde na potláchu,
zakopal se mezi ty zelený vodřampy, jó jó.
- D^7
R: Berem saky-paky, vyjedem si taky,
 A^7
najednou se rozhod' Johnny Komárek,
 D^7
něco na tom bude, ptal se, kdo s ním bude,
 E A^7
já se zved', že nejsem heřmánkovéj vodvárek, jó jó.
3. V pátek na mě čekej a měj zabalíno
všechno, co je dobrý v lese k vegetu,
hlavně ať máš prachy, cigára a víno,
pokud vím, tak byla tuhle řeč i vo fetu, jó jó.
- R: Berem saky-paky, vyjedem si taky,
vychrupneme sem-tam nákej pohárek,
všude tam, kam pudem, kamarádi budem
za malýho ruma nebo aspoň za párek, jó jó.
4. Sebrali nás v Praze na nádraží Středu,
to když jsme se raflí s Johnym vo pivo,
ne, že ještě někdy někam takhle jedu,
když slyším vo trampu, tak jsem celej nakřivo, jó jó.

177. Zámky (Hop trop)

1. A H^7
Moje tajná láska z pátý třídy,
 E^7 A
kam jsem s tebou chodil jako kluk,
 H^7
nosila jsi známky - obraz bídy
 E^7 A
a říkávala všem, že je to fuk.
 $F^\#mi$ D A $F^\#mi$ D E
R: Tvoje oči připomínající zámky nedobytnějch pokladnic
 A H^7 E^7 A
uhejbaly vždycky někam stranou, bejvalo v nich velikánský nic,
 Hmi
kolikrát slyšel jsem, jak někdo říká,
 A Hmi E^7
že tě hledaj' po celým okolí,
 Hmi
vím, že by z domova nikdy neutikal
 A Hmi E^7
ten, koho tam nic neboli.
2. Doma chleba míval příchut' slanou,
táta s mámou začli k soudu psát,
rozvod se jim poved' třetí ranou,
tak se stalo, co se mělo stát.
- R: V lavici tvý místo bylo prázdný
a já do děcáku jsem ti psal,
že se jim to jednou třeba vrátí,
ale zpátky dopis nedostal.
- A H^7
*: Moje tajná láska z pátý třídy
 E^7 A
s čelem přitisknutým na sklo okenní ...

178. Z konce světa (Hop trop)

1. E $C^\#mi$ $F^\#mi^7$ E
Leželi jsme dlouho v trávě, když se v dálece objevil
 $C^\#mi$ $F^\#$ A
vlak, co jezdí tudy líně rychlostí snad jen pět mil,
 E $C^\#mi$ $F^\#mi^7$ E
z toulek se nám kámoš vracel, jak to slíbil dopisem,
 $G^\#mi$ $F^\#mi^7$ $C^\#mi$ H
každej z nás už léta myslel, že se po něm slehla zem.
2. Zamával a hodil pingl, za ním potom skočil sám,
já v tu chvíli strach měl za něj, ač ho jinak nemívám,
jen se ohlídl' za vagónem, z čela vlasy odhodil:
„Vezu jednu dobrou zprávu z konce světa, kde jsem byl!“
 $G^\#mi$ $F^\#mi^7$ H
R: Koušek štěstí já tolik jsem si přál,
 E $G^\#mi$ A H
že je ve zlatě, já si, proklatě, donedávna myslíval,
 $G^\#mi$ $F^\#mi^7$ H
mít kousek štěstí, který, když se unaví,
 E $G^\#mi$ A H E
třeba najednou se mi náhodou i do cesty postaví.
3. Jako blázen můžeš kopat, hory hlíny převrátit,
třeba stovky tisíc lopat, ale zlato nenajít,
že mě čeká teď a tady, mohlo mě dřív napadnout,
jsou to dobří kamarádi, no, a tenhle známej kout.
- E $G^\#mi$ A H E
R: + třeba najednou se mi náhodou i do cesty postaví ...

179. Znáám jich moc (Hop trop)

1. $\begin{array}{ccc} E_{mi} & A & E_{mi} \\ Jsem\ vobyčejnej\ hlídač,\ mám\ domek\ za\ tratí \\ & A & E_{mi} \\ a\ chci\ vám\ zpívat\ o\ jednom,\ co\ u\ nás\ z\ vlaku\ spad', \\ G & A & E_{mi} \\ byl\ jedním\ z\ těch,\ co\ za\ lístek\ snad\ nikdy\ neplatí \\ G & A & E_{mi} \\ a\ vyberou\ si\ z\ vagónů,\ když\ mají\ velkéj\ hlad. \end{array}$

2. Našel jsem ho ráno, já myslel, že jen spí,
ležel v trávě a víc zblízka byla vidět krev,
noha pryč, tak rychle řemen z brašny služební,
a utáhnout, co síla dá, jak nás to učil šéf.
3. Když doktor sbalil kuffík, pohladil si vous,
řek' jenom: „Pánbu pomáhej, zas brzy bude chlap,“
a ten, když procit' k vědomí a pevně zuby skous',
jen pohnul se a pověděl: „Já radši bych teď skáp'.“

- R: $\begin{array}{ccc} G & A_{mi} & E_{mi} \\ Znáám\ jich\ moc\ a\ vím,\ že\ je\ to\ tak, \\ A_{mi} & & E_{mi} \\ že\ jak\ zahouká\ vlak,\ jsou\ jako\ posedlí, \\ & G & A & E_{mi} \\ z\ nich\ tuhle\ dnešní\ noc,\ když\ projel\ nákladák, \\ A_{mi} & & E_{mi} \\ o\ tom,\ co\ bylo\ pak,\ nikdo\ neví. \end{array}$

4. „Že máš dvě zdravý ruce,“ já mu říkal, „to buď rád,
zůstaň u nás nadobro a budeš tu mít klid,
u nás budeš dobře živ a nebudeš mít hlad,
život je jen jedinej a dál se musí žít.“

- R: $\begin{array}{ccc} A_{mi} & & E_{mi} \\ +\ [:\ o\ tom,\ co\ bylo\ pak,\ nikdo\ neví\ \dots\ :] \end{array}$

180. Zvadlo (Hop trop)

1. $\begin{array}{ccc} D & E_{mi}\ A^7\ D & E_{mi}\ A^7 \\ Ze\ schránky\ vypadlo\ běloskvoucí\ zvadlo, \\ D & H_{mi} & E^7 & A^7 \\ div,\ že\ jsem\ si\ nesesed',\ tyhle\ fóry\ nemám\ rád, \\ D & E_{mi}\ A^7\ D & E_{mi}\ A^7 \\ nějakýho\ šlejšku,\ co\ študuje\ vejšku, \\ D & H_{mi} & E^7 & A^7 & D \\ u\ vorloje\ v\ deset\ budeš\ prý\ si\ dneska\ brát. \end{array}$

$F^\#$ H_{mi}
Kouknu po budíku, vlítnu do šatníku,
 E^7 A E $A\ A^7$
před léty mi v Krasu spíchli senza baloňák,
 D $E_{mi}\ A^7$ D $E_{mi}\ A^7$
ozdobím se šlajfkou a mou parádní fajfkou,
 D H_{mi} E^7 A^7 D
už voní po Tarasu historickéj Staromák.

- R: $\begin{array}{ccc} F^\# & & H_{mi} \\ K\ snídaní\ mi\ v\ krámku\ párek\ do\ rohlíku\ zapečou \\ F^\# & & H_{mi}\ F^\# & H_{mi} \\ a\ s\ ním\ pak\ protlačím\ se\ houfem\ cizích\ čumilů, \\ E^7 & & A \\ povzdechnu\ si,\ až\ tě\ ze\ žigulíku\ vyvlečou, \\ E & & A & E & A\ A^7 \\ že\ tohle\ je\ tvůj\ konec,\ Brdská\ Mary\ Lou. \end{array}$

2. Abys měla fotky, jak tě tlačej' botky,
jak tě bilej mantl škrtí, cvakne aparát,
kouli, chomout, kytku, gratulantů bitku,
chodníkovéj rantl, na kterým se budou cpát.
Nikdo při tý slávě zvědav není právě
na jednoho cvoka s pochybenou pověstí,
tak jdu na dvě deci, já neskočím přeci
kvůli tobě do kašny na Malým náměstí.

- *: $\begin{array}{ccc} D & E_{mi}\ A^7\ D & E_{mi}\ A^7 \\ Brzy,\ až\ tvůj\ pan\ Dr.\ zarazí\ ti\ vandr, \\ D & H_{mi} & E^7 & A^7 & D \\ nebude\ to\ pro\ mě\ zas\ tak\ velký\ neštěstí\ \dots \end{array}$

181. Amerika (Slávek Janoušek)

1. A^9
 Cítím, že v žilách mi bobtná krev,
 nervy mám snad i v konečcích vlasů,
 F^{maj7}
 letištní dráha je životní šev,
 A^9
 co ušili ještě za starých časů.
 F^{maj7}
 A co když odletí beze mne?
 Co když mě odhalí? Stačí jen málo,
 A^9
 bágly mám velice objemné,
 F^{maj7} G
 v srdci a hlavě vezu si nálož
 Dmi^7 G Dmi^7 G A^9
 a s tím nechci dál žít.
2. Je to určitě vidět a celník to pozná,
 ty ruce se mi tak protivně potí
 a fronta k odbavení, ta je hrozná,
 to se mi nezdá - ten chlap nás fotí!
 Kousek nad Ruzyní začíná svět,
 vem ho jak knihu a stránku si založ,
 máme však zpoždění - musím vydržet,
 tolik let zpoždění a v hlavě tu nálož
 a s tím nechci dál žít.
- Dmi^7 G A^9
R: Tak škrtni sirkou, co plamínek? Kupředu vlaje -
 Dmi^7 G A^9
 - to když silná a veliká-převeliká vůle tvá je.
 Dmi^7 G A^9
 A pak ho sfoukni, a když ti nezabliká, tak jsi silnější nikdy nebyl,
 Dmi^7 G Dmi^7 A^9
 [: zašeptej: Amerika, Amerika, Amerika, palec vztyčený k nebi. :]
3. V podstatě mají dvě možnosti -
 - buďto mě pustí, anebo ne,
 letištní dráha je předmostí,
 tonoucí stéblo neutone.
 Pokud mě z letadla teď nevyrvе hlas,
 co tolik životů přelomil v půli,
 pak vím, že právě nadešel čas,
 který už vejplůl zlomí tu zvůli
 a s tím nechci dál žít.
4. Letadlo roluje ke startu,
 horolezec si stírá pot z čela,
 motory řvou jak stádo levhartů
 a ten tlak mi trhá srdce z těla.
 Je osmého září osmdesát devět,
 jsem kapka lávy s napjatou pleťí,
 jsem pupeční šňůra ve slepém střevě
 a start mě uťal - letadlo letí
 a s tím chci dál žít.
- Dmi^7 G Dmi^7
R: + zašeptej: Amerika, Amerika, Amerika,
 A^9
 palec vztyčený k nebi,
 Dmi^7 G Dmi^7
 zašeptej: Amerika, Amerika, Amerika ...

182. A tak jsem zůstal sám (Slávek Janoušek)

1. Ami G
 Na dlouhé chodbě zavrzaly kroky,
 F G Ami A^{add9}
 jednoznačně chůze ženských bot,
 Ami G
 dokážu si představit i ty boky,
 F Ami G
 a pozor, holka, teď tam bude schod.
2. Po dlouhé chodbě se ty kroky blíží,
 moje dveře jsou jak magnety,
 a teď stojí, snad se nerozhlíží,
 a pozor, ťuká - je to tvůj souseď, a ne ty.
- Ami D_{add9}
R: A tak jsem zůstal sám,
 Ami
 aspoň mi zbude víc fernetu, já se mám,
 D_{add9}
 a tak jsem zůstal sám,
 vždyť já mám někde tebe, a ne tu vedle,
 Ami D_{add9}
 a tak jsem zůstal sám, na na na ...,
 Ami D_{add9}
 a tak jsem zůstal sám (na na na ...).
3. Tou dlouhou chodbou ozývá se šepot,
 něco si ve dveřích šuškaří,
 a ve mně cosi vře tam někde vespod,
 a za zdí, hele, už se s ničím netají.
- R:**
 Balada věnovaná slečnám
 Slávek Janoušek / Vítězslav Nezval
- C F^{maj7} D^7 G
 1. Když nemá člověk peníze, je těžko dělat hrdinu,
 E Ami D^7 B^b mi G
 když skoro týden nejí se, je jenom krůček k zločinu,
 E Ami Dmi G
 člověk je sice bez plynů, však je též trochu nevyřečný,
 E Ami A^7 D^7 G C
 a ke všemu mám rodinu, ach, věřte, věřte mi to, slečny.
2. To když byl krocán na míse, tys vyždíboval slaninu
 a pošilhávals' po Líze, co nosila ti svačinu,
 to pak líbá se to ve stínu, to může člověk být i vděčný
 a myslet na rozmarýnu, ach, věřte, věřte mi to, slečny.
3. Je těžko utkat bez příze tu nejjemnější tkaninu,
 už zase toužím po knize, v níž spatřil bych svou vidinu,
 nic neprohrál jsem v kasinu, vám, holky, nejsem nebezpečný,
 však přesto toužím po klínu, ach, věřte, věřte mi to, slečny.
4. Když nemá člověk peníze, je těžko dělat hrdinu,
 když skoro týden nejí se, je jenom krůček k zločinu,
 ó, poezie komínů, nač lhát, můj chťič je nekonečný
 a asi na něj zahynu, ach, věřte, věřte mi to, slečny.

183. Byla to jízda (Slávek Janoušek)

1. E^{maj7} A
 E^{maj7} A
 Kdysi měli úzkou postel, co se vprostřed propadala,
 C^{maj7} H^7
 bylo to jako jít spát do vany,
 C^{maj7} H^7 E^{maj7} A
 kolena obtisknutá do břicha, když ráno vstala,
 on vykloubený rameno, [: zmordovaný. :]
2. Byl jediný způsob, jak se dalo na ni vtěsnat,
 „spát na motorku“ tomu říkali,
 jeden se držel v pase, druhý řídil, troubil ze sna,
 pak vyměnili řidiče, [: když byl pomalý. :]
- R:** C H^7
 C^{dim} E^{mi} A^{mi} D G
 Byla to jízda na plný plyn,
 na život a na smrt, až za hrob a ještě dál,
 C H^7 C^{dim} E^{mi} A^{mi} D G
 byla to jízda na život a na smrt.
3. Kolikrát to byly vážně nebezpečné chvíle,
 když jejich tandem nocí letěl dál,
 řidič si jednak nesvítil a jednak neměl brýle,
 a ke všemu si, nešťastník, [: přítom klidně spal. :]
4. Vždycky večer měla lesklé oči lovců šelem,
 řídila ráda, když se řítila,
 říkal jí „dobrou noc a řiď, ať se nevymelem,“
 ta prohrábla si vlasy jen [: a rychlost zvýšila. :]
- R:**
5. Cítili, jak krásně kolem nich ten život sviští,
 copak si zrovna pro ně nachystá,
 tak hrozně zatoužili ulehnout na letišti,
 každý chtěl dost prostoru, [: mít víc místa. :]
6. Sehnali si jedno a pak ještě trochu větší
 a vyměnili i ten podnájem,
 nadšení letištem, jak jejich starou vanu předčí,
 a nikdo z nich se nemusel [: dotknout navzájem. :]
- R:**
7. Někdy hledal její ruku, nikde nemohl ji nalézt,
 bloudil po letišti mezi letadly,
 chtěl ji zas na motorce v noci ještě někam zavézt,
 jenže hlásili už odlet - [: špatně to odhadli. :]
8. I když runway byly teď už ostře rozsvícené,
 jeden druhého se nemoh' dovolat,
 říkali si: tak to přece neskončí, že ne,
 když každý ve svém tohu [: sám šel spát. :]
- R:** Ještě je šance jet na plný plyn,
 na život a na smrt, až za hrob a ještě dál,
 ještě je šance na život a na smrt,
 C H^7 C^{dim} E^{mi} A^{mi} D G E^{mi} A^{mi} D G
 ještě je šance ...

184. Divný suchý rok (Slávek Janoušek)

1. C C^{maj7}
 F^{maj7} B^b $C^\#$
 Víte, mladí lidé, je to divný rok,
 pořád taková zima,
 C C^{maj7}
 voda vzala lávku přes potok
 F^{maj7} B^b $C^\#$
 a člověku je nějak divně i mezi svýma.
2. A ani sad letos nerodil,
 spousta stromů uschla,
 dlouho jsem zase marodil,
 vzácná semena květin mi stuchla.
- R:** C C^{maj7}
 B^b $C^\#$
 Je to divný rok, nevzešlo to, co se zasil,
 půda je nějak otrávená,
 C F^{maj7}
 to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo,
 C F^{maj7}
 to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo.
3. Tam vzadu vykáceli sad,
 kořeny vyhodili do povětří,
 viděl jsem je tu už tolikrát,
 pokaždé je Alan znovu zvětrí.
4. Přál bych vám je vidět,
 jak se ti chlapi přítom smáli,
 a při té letošní bídě
 i živé stromy podřezali.
5. Napřed říkali v dědině,
 že tam prý má vést silnice,
 a pak se jeden v hospodě podřek' bábině:
 bude tam střelnice.
- R:** Je to divný rok, suché nebe vody upilo,
 tři studně museli zasypat,
 to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo,
 to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo.
6. Včera jsme ztratili souseda,
 prostě se nevrátil z města,
 a kdosi se jeho sestry ptal,
 jestli ho někdo nehledal.
7. A pak se tak divně podíval
 a řekl: „Takže nebyl tady,“
 no a ptát se přestal,
 nezávidím vám, že jste mladý.
- R:** Je to divný rok, suché nebe vody upilo,
 tři studně museli zasypat,
 to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo,
 to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo.
- *** F C F C
 B^b C F A^{mi}
 Co mu na to člověk říct má: to se vám, dědo, jenom tak zdá,
 vidíte příliš moc much a máte jen zbytečný strach,
 B^b $C^\#$ C F^{maj7} C F^{maj7}
 zase se pročistí vzduch, pišou to v novinách.
8. Na okno mi přilétají holubi
 a hlavy vám mají tak lysé,
 to cítíte blízkost záhuby,
 ale člověk nic nedozví se, nic.

9. Bojíme se jen strašáků,
něčeho z hlavy něčí,
ale nepřivedou nás ke strachu
doopravdivká nebezpečí.

R: C F^{maj7}
To nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo,
 C F^{maj7}
to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo,
 C
to nikdá nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo,
nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo,
nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo, nebylo ...

185. Halleyova kometa (Slávek Janoušek)

1. G Hmi
Courám se vesmírem už celá staletí,
 Ami C G
daleko do tmy a zas šup ke Slunci do tepla, jsem svěží,
 Hmi
a silák Jupiter přede mnou baletí,
 Ami C G
často mě zdrží, ale vždy jsem mu utekla, jsem silná.

2. Však nejvíc mě pobaví ta modrá kulička
od Slunce třetí, co s lidmi se otáčí, jsou bezva,
jsou se vším hned hotoví, pro ně jsem staříčká,
kus ledu, co letí, pak se přiblížit postačí.

R: G Hmi
[: Užívejte světa, blíží se kometa,
 Ami C G
užívejte světa, blíží se kometa. :]

3. Halleyova kometa mě v poslední době zvou,
ach, Edmond Halley, ó, jak ten mě miloval, byl bezva,
však sešel ze světa, než jsem jednou cestu svou
oběhla kolem, už na mě nepočkal.

R:

4. To tenkrát na účet nám, kometám, připsali
mory a války, i to, že třeba chleba ztvrd', jsou bezva,
papež mohl poroučet, komety nedbaly,
a tak jsi kacír, a potentát měl z toho smrt.
5. Teď už to prostě není to, to, co to bývalo,
byla jsem metlou božího hněvu, moc silná,
procesí prosilo, šilelo, zpívalo,
já byla mečem pro jejich hlavu.

R:

6. Když jsem zde byla naposled, to zas našli jed v ohonu,
psali rok deset a měli strach, že je otrávim, jsou bezva,
jedni se sami trávili, druzí létali v balónu,
žít či se věšet, to já jim nepovím.
7. Většina vzývala Františka Josefa,
báťušku cara či císaře Viléma, jsou bezva,
a když válka začala, s kým má být kometa?
Ach, co se starám, s těma či s tamtéma?

R:

8. Slunce mi kartáčem můj ohon rozčesá
jak na hlavě každé vlasaté sexbomby, jsem svěží,
a lidičky hned pláčem prosí svá nebesa,
ale jak zmizím, už zas myslí na bomby.

R:

9. Tak to jsem zvědavá, co nyní chystají,
jaké zas šprýmy a jestli mě nafotí, jsem svěží,
kdekdo je potkává, do kosmu lítají,
dokonce prý mi poletí naproti, jsou bezva.

10. Courám se vesmírem, kdeco mě potěší,
lidi si myslí, že vše je tu pro ně snad, jsou bezva,
prý se psaným papírem spor o vesmír vyřeší,
 G D
kdoví, co najdu v roce dva tisíce šedesát dva ...

R:

R:

186. Imaginární hospoda (Slávek Janoušek)

1. Emi Ami^7
Rok uplynul, a je zase po pouti,
 Hmi^7 Ami^7
vracíme se domů od Malinů,
 Emi Ami^7
čas hlídají teď k ránu už jen kohouti
 Hmi^7 Ami^7 D
a my dvěšně metrů jdem snad hodinu, hodinu, hodinu.

- *: Ami^7 D
Rozhlídnou se po měsíci,
 G $\frac{G}{F\#}$ Emi
zda mraky jeho světlo nepropustí, ale kdepak,
 Ami^7 D G
zamračeno, zataženo, jen lampa na ulici svítí,
 Emi Ami^7 D Ami^7
svítí v Ústí, v Ústí nad Orlicí a slabě mrholí,
 D
všude už je zavřino.

- X: Hmi^7
Ten rok, kluci, hergot kruci,
 Ami^7
zase přines' kulový,
ale příště, fakticky už příště,
 D
jen neslibuj, Olino.
 Hmi^7
Hele, tady tohle parkoviště,
 Ami^7 D
zde přeci stála hospoda, Frimlovi, Frimlovi,
 Ami^7 D
a zde se čuralo, a tam se pivo točilo,
 Hmi^7 Ami^7
v téhle kaluži, tady stál věšák na kabát,
 D
sem ses posadil, tudy se chodilo.
 Hmi^7
Přeci, kluci, hergot kruci,
 Ami^7
dnes ještě nepůjdem spát,
 C^{maj7}
zaparkujem? Se ví, že zaparkujem!

- R: G Hmi^7
V imaginární hospodě hned jsme si sedli,
 G Hmi^7
u imaginárního stolu půllitry jsme zvedli,
 Ami^7 D
na imaginárních židlích imaginární řeči vedli
 Ami^7 D
po roce spolu, s pocitem, že jsme v pohodě,
 Ami^7
už dávno ne.

2. Další rok uplynul, moc o sobě nevíme,
jen to, že z mnohých plánů jsme slevili,
že je pár věcí, za které se stydíme,
každý na někoho něco ví,
jak jsme se změnili, změnili, změnili.

- *: Rozhlídnou se po měsíci,
jestli ještě nám svůj koncert spustí, ale kdepak,
zamračeno, zataženo, jen lampa na ulici svítí,
svítí v Ústí, v Ústí nad Orlicí a slabě mrholí.

- R: V imaginární hospodě cítíme tu vadu,
u imaginárního stolu podepřenou bradu,
na imaginárních židlích v lokále vzadu
zpíváme spolu s pocitem, že jsme v pohodě,
píseň beze slov.

3. Na na na ...

- *: Rozhlídnou se po měsíci,
jestli ještě nám svůj koncert spustí, ale kdepak,
zamračeno, zataženo, jen lampa na ulici svítí,
svítí v Ústí, v Ústí nad Orlicí, a nebo kdekoli ...

187. Jakubovi (Slávek Janoušek)

1. A G
Ta tečka v dáli, to není loď,
 A G
to odplová rok mého narození,
 $G\#$ $F\#$
s kulatými okýnky,
 G F
maškarní rok mého narození,
 E
rok tancující a asketické naděje
 D
ve znamení budoucího komfortního života.
 F G A
A člověk se do života vrhá výhradně po hlavě,
 F G
jó, dokonce jsem se o tobě nejdřív dozvěděl,
 A
že vlasy máš tmavé,
 F G A
úplně nejdřív přicházejí v bolestech na svět vlasy,
 F G A
proto taky první, už bez bolestí, odcházejí,
 F G E
naprosto poznenáhlu, jak dým.

- R: A G
Jakube, Kubo, Jakoubku,
 A G
přesívám peří holoubků,
 F G A
copak si pro tebe připravil svět,
 F G E
copak si pro tebe připravil svět?

2. Ta tečka v dáli, to není loď,
to odplová rok tvého narození,
s kulatými okýnky,
neklidný rok tvého narození.
Rok absurdní a tápající naděje
ve znamení touhy po obyčejném životě,
a zdá-li se ti, že se ta loď naklání
a mává komínem,
tak to není mávání, to se kymácí zem.

R:

188. Jasnovidecká (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} A & & G \\ A & & G \end{matrix}$
 Včera jsem dostal psaní doporučeně,
 $\begin{matrix} A & & G & A & & G \\ A & & G & A & & G \end{matrix}$
 setřel jsem hlínu z dlaní a podepsal na stěně,
 $\begin{matrix} A & & G & A & & G \\ A & & G & A & & G \end{matrix}$
 káč, káč, píp, píp, chrochty, mňau, křičel celý dvůr,
 $\begin{matrix} A & & G & A & & G \\ A & & G & A & & G \end{matrix}$
 a pošťák uklouzl a řekl „au!“, „koko,“ řekl kur,
 $\begin{matrix} A & & G & A & & G \\ A & & G & A & & G \end{matrix}$
 „děkuji,“ řek' jsem já, „za psaní,“ dodal jsem
 $\begin{matrix} G & & A & & G & & A & & G & & A & & G & & A \end{matrix}$
 a zvony zněly za lesem, a zvony zněly za lesem.
2. Držel jsem v rukou psaní a koukal zasněně,
 razítko hladil dlaní, můj stín totéž - na stěně,
 káč, káč, píp, píp, chrochty, mňau, křičel celý dvůr,
 a já se rozhlídl a řekl „čau“, „koko,“ řekl kur,
 „odcházím,“ řek' jsem já, „do města,“ dodal jsem
 a stíhač prolít' nad lesem, a stíhač prolít' nad lesem.
- R:** $\begin{matrix} A & & G \\ A & & G \end{matrix}$
 Vám, milé slepice, vám, milá kachňata,
 $\begin{matrix} A & & G \\ A & & G \end{matrix}$
 tobě, milá prasnice, vám, milá kuřata,
 $\begin{matrix} A & & G & A \\ A & & G & A \end{matrix}$
 vám stačí buď chlívěk, nebo bedna,
 $\begin{matrix} G \\ G \end{matrix}$
 ej, jenomže mně už ne, už nesu tak mladé,
 $\begin{matrix} A & & G \\ A & & G \end{matrix}$
 tož řekli si v úradě, že už su na řadě,
 $\begin{matrix} A & & G & A \\ A & & G & A \end{matrix}$
 já dostal v sídlišti tri plus jedna,
 $\begin{matrix} G & & A \\ G & & A \end{matrix}$
 hej, já dostal v sídlišti dva plus jedna,
 $\begin{matrix} G & A & G & A & G & A \\ G & A & G & A & G & A \end{matrix}$
 hej, la la la ...
3. Už píšu šesté psaní doporučeně,
 neteče voda, teče záchod a cosi běhá ve stěně,
 křáp-křáp, your money - my life, šusty-křup, celý den řve
 dům,
 a já se rozhlídl a řek': „Jsi hňup!“, crrr, a jó, to k souse-
 dům,
 „děkuji,“ řek' jsem já, „za spaní,“ dodal jsem
 a budík drnčel nad městem, a budík drnčel nad městem.
- R:** Vám, milé slepice, vám, milá telata,
 vám, rozmilé ovce, vám, milá selata,
 vám stačí koryto, bedna a chlív,
 ej, já pro svou potěchu vylezu na střechu,
 někde krev pozbudu, já halekat budu
 [: a vás, ovce, naháňat tak jako dřív, :]
 ej, la la la ...
- ***: $\begin{matrix} A & & G \\ A & & G \end{matrix}$
 Své ručky rozhodím a sebú pohodím,
 $\begin{matrix} A & & G & A \\ A & & G & A \end{matrix}$
 poletím do oblak, tak ako vták, hej,
 $\begin{matrix} G \\ G \end{matrix}$
 ručkama rozhodím a sebú pohodím,
 $\begin{matrix} A & & G & A \\ A & & G & A \end{matrix}$
 a letěl do oblak, vták „krák-krák“ ...

189. Je to možný, tohleto? (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & B^b \\ D & & B^b & & C & & B^b & & D \end{matrix}$
 Pověz mi, dítě, proč máš hlavu v dlaních,
 $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & B^b & & D \\ D & & B^b & & C & & B^b & & D \end{matrix}$
 co nejvíce člověka, když přichází do let,
 $\begin{matrix} B^b & & E & & A \\ B^b & & E & & A \end{matrix}$
 co nejvíce na světě člověka může bolet?
 $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & B^b \\ D & & B^b & & C & & B^b \end{matrix}$
 „Tátovu občanku polil jsem medem,
 $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & A \\ D & & B^b & & C & & A \end{matrix}$
 a jak po mě skočil, tak tam byl pařež,
 $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & B^b \\ D & & B^b & & C & & B^b \end{matrix}$
 natrh' si montérky a pak stáhl řemen,
 $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & D & & B^b & & C & & D \\ D & & B^b & & C & & D & & B^b & & C & & D \end{matrix}$
 nejvíc bolí první nárez, nejvíc bolí první nárez,
 $\begin{matrix} B^b & & A \\ B^b & & A \end{matrix}$
 a pak už to jde, jó, pak už to jde.“
 $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & D \\ D & & B^b & & C & & D \end{matrix}$
- R:** No je to možný, tohleto? No možný to je,
 $\begin{matrix} D & & B^b & & C & & D \\ D & & B^b & & C & & D \end{matrix}$
 malej je malej, však to přežije,
 $\begin{matrix} B^b & & B^b & & A & & B^b & & A \\ B^b & & B^b & & A & & B^b & & A \end{matrix}$
 malej je malej, vždyť si ještě užije, jé, jé, až bude velkej.
2. Pověz mi, chlapče, proč máš hlavu v dlaních,
 co nejvíce člověka, když přichází do let,
 co nejvíce na světě člověka může bolet?
 „Mlýnskými kameny namletý prášek
 je z mého srdce, co v plástvích praská,
 mísím ho slinami v slzavý hrášek,
 nejvíc bolí první láska, nejvíc bolí první láska,
 a pak už to jde, jó, pak už to jde.“
- Rec:** I z básnit to jde, hele, co jsem vymyslel:
 „Láska ... praská ...“
- R:** No je to možný, tohleto? No možný to je,
 mladej je mladej, však to přežije,
 mladej je mladej, vždyť si ještě užije, jé, jé.
3. Pověz mi, holka, proč máš hlavu v dlaních,
 co nejvíce člověka, když přichází do let,
 co nejvíce na světě člověka může bolet?
 „Četla jsem noviny a pila koňak,
 mejdan byl nuda, já dala se vodvést,
 teď mě bolí slabiny, byl to ajznboňák,
 nejvíc bolí první bolest, nejvíc bolí první bolest,
 a pak už to jde, jó, pak už to jde.“
- R:** No je to možný, tohleto? No možný to je,
 mladá je mladá, však to přežije,
 mladá je mladá, vždyť si ještě užije, jé, jé.
4. Pověz mi, ženo, proč máš hlavu v dlaních,
 co nejvíce člověka, když přichází do let,
 co nejvíce na světě člověka může bolet?
 „Kdo se má o všechno den co den starat,
 to přeju na čas každé z těch dorot,
 co vědí vo světě leda se v sobě babrat,
 nejvíc bolí první porod, nejvíc bolí první porod,
 a pak už to jde, jó, pak už to jde.“
- R:** No je to možný, tohleto? No možný to je,
 žena je žena, však to přežije,
 žena je žena, vždyť si ještě užije, jé, jé.

5. Pověz mi, muži, proč máš hlavu v dlaních,
co nejvíce člověka, když přichází do let,
co nejvíce na světě člověka může bolet?
„Roků mi přibývá, roste mi teřich,
mladá lýtka vábí, tož šup za nima za roh,
jenže s kým jsem se to srazil za městem v keřích,
nejvíc bolí první paroh, nejvíc bolí první paroh,
a pak už to jde, jó, pak už to jde.“
- R:** No je to možný, tohleto? No možný to je,
mužskej je mužskej, však to přežije,
mužskej je mužskej, vždyť si ještě užije, já, já.
6. Pověz mi, starče, proč máš hlavu v dlaních,
co nejvíce člověka, když přichází do let,
co nejvíce na světě člověka může bolet?
„To poznáš, panáčku, co jsou to klouby,
ale horší je, že život se tak nějak zvrť,
žáda a žuby a nohy, no to je houby,
nejvíc bolí první smrt, nejvíc bolí první smrt, panáčku,
a pak už to jde, jó, pak už to jde.“
- R:** No je to možný, tohleto? No možný to je,
starej je čilej, však smrt přežije,
starej je čilej, vždyť si ještě užije, já, já.
7. Pověz mi, člověče, proč máš hlavu v dlaních,
co nejvíce člověka, když přichází do let,
co nejvíce na světě člověka může bolet?
- R:** „Proklínám jako ty války a vládce,
až blýsknou se vidle, mihne se pažba,
neschopný s vidlemi budu stát jako zrádce,
nejvíc bolí první vražda, nejvíc bolí první vražda,
 B^b
a pak už každá ...“

190. Kdo to zavinil? (Slávek Janoušek)

- D G Emi A⁷ D G Emi A⁷ ...*
- R:** Tak už to spusťte, na co ještě čekáte,
abychom si nakonec nezačali myslet, že nás jen tak lekáte,
že nás jen tak strašíte, slyšíte, tak už to spusťte,
na co ještě čekáte, tak na co ještě čekáte?
- ***: A ještě dřív, nežli se přiznau,
vylezu na nejbližší kopec s dětmi a se ženou
a budeme se dívat na ten všemocný roj, ten ohňostroj,
a synovi koupím tank, aby nebyl tak úplně bezmocný,
a budeme se dívat, jak to bude lítat,
za námi někdo začne zpívat,
jakoby John Lennon, jenže to nebude moci být už on.
- ***: The fool on the hill, what did you kill?
Blázne nahoře, blázne na kopci, kdo to zavinil?
1. Kdo to zavinil, kdo mě ozářil,
kdo mě sežehnul, kdo mě upálil,
kdo mě zamořil, kdo mě seškvařil,
kdo mě rozpustil, kdo mě nenechal v klidu žít?
2. Kdo to zavinil, kdo mě zastřelil,
kdo mě udusil, kdo mě otrávil,
kdo mě oběsil, kdo mě splynoval,
kdo mě popravil, kdo mě nenechal v klidu žít?
3. Kdo to zavinil, kdo mě umučil,
kdo mě utloukl, kdo mě zavraždil,
kdo mě utopil, kdo mě ubodal,
kdo mě zadávil, kdo mě nenechal v klidu žít?
- R:**
- ***:
4. Kdo to zavinil, kdo mě umlčel,
kdo mě zavíral, kdo mě vyslychal,
kdo mě zotročil, kdo mě zmrzačil,
prsty uřezal, kdo mě nenechal v klidu žít?
Kdo to zavinil, kdo mě podvedl,
kdo mě sužoval, kdo mě zneužil,
kdo mě obelhal, kdo mě vydíral,
kdo mě vyděsil, kdo mě nenechal v klidu žít?

R:

191. Klukovské války (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{Emi} \\ \text{Teplý večer, lidé v oknech vyloženi,} \\ \text{Ami} & & \text{Emi} \\ \text{sídlíštěm zní znělka Televizních novin,} \\ \text{Ami} & & \text{Emi} \\ \text{ze zbytků rour skáčou kluci uječení,} \\ \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} \\ \text{vedle na balkóně na hlavě stojí jogín.} \\ \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} \end{matrix}$
2. „Kluci, já jsem jako slavněj lovec,“
 $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} \\ \text{křičí náčelník a rezavý plech kropí,} \\ \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} \\ \text{„hele, von je praštěnej, ten borec,} \\ \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} \\ \text{si myslí, že ho budem poslouchat, když má kopí.“} \\ \text{Edim} \end{matrix}$
- *: Už máme luk a šíp, už máme nůž, heč,
 $\begin{matrix} \text{H}_{\text{add9}} & \text{A}_{\text{add9}} & \text{H}_{\text{add9}} \\ \text{kteří jsou kteří?} \\ \text{Ami} & \text{H}^7 & \text{C}^7 & \text{H}^7 \\ & & \text{C}^\# \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} & \text{Ami} \\ \text{Stmívá se, jak se hned zmenšil svět,} \\ \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} & \text{Ami} \\ \text{řekni, že ti to neva, že neva, že neva, že neva,} \\ \text{Hmi} & \text{Emi} & & \\ \text{řekni, že ti to nevadí, že neva, že neva,} \\ \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} & \text{Ami} \\ \text{řekni, že ti to neva, že neva, že neva, že neva,} \\ \text{Hmi} & \text{Emi} & & \\ \text{řekni, že ti to nevadí} \end{matrix}$
3. „Hele, to se musíš vyjádřit, s kým vlastně jseš,
 jestli s Nováčkem anebo se Škardou,
 a jestli s žádným, dostaneš po hubě, jak chceš,
 pic ho na smeťáku, počítej s pěknou petardou.“
- *: Už máme důvod, už máme cíl, heč,
 kteří jsou kteří?
- R:
4. Těžký mrak tu visel nad okrajem pole,
 ale vždyť se jim přece nic moc nemůže stát,
 „já jsem ještě slavnější lovec, vole,
 a kdo není se mnou, ten musí s náma bojovat.“
5. „Vy jako lovíte v mým lovišti,
 nesmí se kamenem, klackem ani pěstmi,
 zajatce upálíme tady v ohništi
 a jedem! Au! Do hlavy se mlátit nesmí!“
- *: Už letí kámen, už teče krev, au,
 kteří jsou kteří?
- R:
6. „Martine, slyšíš, Martine, puš' to dítě!“
 „Proč, mami, dyť my ho chceme přece jenom upíct.“
 „Tak Martine, kruci, pustíš ho, ale okamžitě!“
 „Horák, ty jseš mrtvej, nemůžeš přece utýct!“
7. „Martine, tak ihned nech tý války,
 jak koně se v tom blátě válej' po sobě,
 co z vás bude, lumpi, až budete velký,
 [: mazej fofrem domů, počkej, jak slízneš po hubě! :]
- *: Už máme plyn a tank, už máme atom, heč,
 kteří jsme kteří?
 $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} \\ \text{+ řekni, že ti to neva, že neva, že neva,} \\ \text{Ami} & \text{Hmi} & \text{Emi} \\ \text{že neva, že neva, že ne, že neva ...} \end{matrix}$

192. Kuchyňský rituál blues (Slávek Janoušek)

- R: $\begin{matrix} \text{Emi}^7 & \text{F}^\# \text{mi}^7 & \text{Gmi}^7 (\text{G}^6) & \text{A}^7 (\text{D}) & \text{A}+ \\ \text{No co to je, toto, no co to je, toto, no toto?} \\ \text{D} & & \text{Emi}^6 \\ \text{Už vás mám dost, už jste se zas poprali,} \\ \text{C} & & \text{H}^7 \\ \text{mám ty vaše tahanice v malíčku,} \\ \text{E}^7 & \text{A}^7 & & \text{D} \\ \text{jsm nervózní, jak se, probůh, dělá bramborák?} \end{matrix}$
1. $\begin{matrix} \text{D} & & \text{Emi}^6 \\ \text{Už vás mám dost, už jste se zas poprali,} \\ \text{C} & & \text{H}^7 \\ \text{mám ty vaše tahanice v malíčku,} \\ \text{E}^7 & \text{A}^7 & & \text{D} \\ \text{jsm nervózní, jak se, probůh, dělá bramborák?} \end{matrix}$
- R:
2. Ticho, sednout, přečtu vám, jak hledali
 malý princ a letec v poušti vodičku,
 bude kaše (nic jiného neumím), srdnatě se stavím za sporák.
- R:
- R1: $\begin{matrix} \text{G} & \text{Ddim} & \text{D} & \text{F}^\# \text{dim} \\ \text{V kuchyni se lepím na rozlitéj džus,} \\ \text{E}^7 & \text{Ddim} & \text{Emi}^7 & \text{F}^\# \text{dim} & \text{Emi}^6 & \text{A}^7 & \text{D} & \text{G}^7 & \text{D} \\ \text{a tak si hduřám svý večerní kuchyňský rituál blues.} \end{matrix}$
3. Z kostek cukru vystavěná hranička
 se v horkém cukru pomaloučku rozpouští,
 a za chvíli jakoby tam nikdy nebyla.
- R:
4. Asi se tam ještě přidá krupička,
 jak je marné hledat studnu na poušti,
 už jen nakrmit a přebalit, a bude idyla.
- R:
- R2: Za okny si letí, kam chce, hejno hus,
 a já si zpívám svý večerní kuchyňský rituál blues.
- *: $\begin{matrix} \text{G} & \text{Ddim} & \text{G} & \text{H}^7 \\ \text{Už zase řve, už zase brečí,} \\ \text{E}^7 & \text{A}^6 & \text{D}^7 \\ \text{to žádné mámě není lhostejné, už jdu,} \\ \text{G} & & \text{Ddim} & \text{G} & \text{H}^7 \\ \text{ach, ten mě štve, proč pořád ječí,} \\ \text{E}^7 & \text{A} & & & \\ \text{není mokrej? Krucifix - mokrej ne ...} \end{matrix}$
5. Podělávka, ruce jako nevinnost,
 už letíme omýt prcku do vany,
 a teď napustit ještě horkou vodu na gatě.
- R:
6. A von už zas, čuně, hryže z koše kost,
 a koš byl přitom na WC tak dobře schovaný,
 a hergot, kaše, krucinál, hrnečku, dost, proklatě.
- R:
- R3: Von už se zas vrhl na asparágus,
 a tak si hduřám svý večerní kuchyňský rituál blues.
7. Hlavou jsem si málem rozbil výparník,
 když chtěl jsem aspoň trošku kaše zachránit,
 a dětičky: prásk! - z ledničky zas letí budíček.
- R:
8. Původně tu snad měl bydlet trpaslík,
 protože když jsem běžel protlak ze zdi vočistit,
 přivřel jsem si mezi dvoje dveře malíček.
- R:
- R1:

- *: Už zase řve, už zase brečí,
to žádné mámě není lhostejné, už letím,
ach, ten mě štve, proč pořád ječí,
není mokrej? Krucifix - zase ne ...
9. Podělavka, ruce jako nevinost,
ale už mám toho dost,
a malý princ řekl: teda,
ty nevíš, že nejkrásnější věci není přece vidět,
ne? No teda, to už bys' měl vědět,
a v poušti studna je, ale jen pro toho, kdo ji hledá,
víš, kdo ji hledá ...

193. Milenky (Slávek Janoušek / Vítězslav Nezval)

1. Z vás, krásné ženy, šla by složit duha
jak z extází, jak z extází,
hle, sotva zašla jedna, je tu druhá,
a odchází, a odchází.
R: Co chtěl jsem dáti tobě, dávám jiné,
ty žárlivá, ty žárlivá,
a Vltava se třpytí, zpívá, plyne
a uplývá, a uplývá,
tadap ...
2. Z vás, ženy, šla by složit trikolóra:
rty, oči, vlas, rty, oči, vlas,
a kroky mizí v akustice dvora,
tak jako čas, tak jako čas.
R: Co chtěl jsem dáti jiné, tobě nedám,
a nikomu, a nikomu,
však ta, již celé dny a noci hledám,
jde do domu, jde do domu,
tadap ...
3. A černý prapor na počest jí vlaje
z mé ložnice, z mé ložnice,
sto nových duh a nových barev hraje,
pojd', svůdnice, pojd', svůdnice.
R: Má piková a lákající dámo,
ó, Marie, ó, Marie,
moje černé píano hrá samo
tvé árie, své árie,
tadap ...
- R: A z trikolóry zbyla černá stuha,
cár rozbitý, cár rozbitý,
jak zašla jedna, jako zašla druhá,
zajdeš i ty, zajdeš i ty,
tadap ...

194. Mumie (Slávek Janoušek)

- *: Tak už je to tady, kůže se mi scvrkává,
divné skvrny kolem brady a neustálá únava,
tam, co se nosí řády, mě často píchává,
no prostě dohromady: žádná sláva.
1. Cítím, jak vysychám
mezi čtyřmi betonovými stěnami,
já vím, že nejsem sám,
ve vchodě jsem se o tom bavil s našimi ženami.
Jedna na ukázkou odhalila svoji pleť,
řekla: „Tady tuhle vrásku, tu tam mám až teď,
ve 100+1 na obrázku jsem viděla mumii,
jen ti, co včas nasadí pletovou masku, jenom ti přežijí.“
Náš konec stejně nebude jiný,
stačí projít hrobku s kapucíny.
R: Tam stojí:
To, co jste teď vy, byli jsme i my,
to, co jsme teď my, budete i vy - vysušení.
2. Cítím, jak vysychám,
na duši kraba, srdce z betonu,
já vím, že nejsem sám,
v mém okolí ztvrdlo kdekomu.
Co kdybychom jednou na ukázkou odhalili svoji tvář,
odložili masku vedle na polštář,
kolik by tu zbylo z nás okoralých mumii,
jen ti, co vsadí na lásku, jenom ti přežijí.
Malicherná vítězství prohry a viny,
stačí projít hrobku s kapucíny.
R: Tam stojí:
[: To, co jste teď vy, byli jsme i my,
to, co jsme teď my, budete i vy :] - vysušení.
3. Cítím, jak ožívám,
oheň a růže, když se tvé kůže dotýkám,
oheň a růže, když se tvé kůže dotýkám ...

195. Nádherný letní den (Slávek Janoušek)

1. D A_{add9} D A_{add9} D A_{add9} D
 Hmi E A_{add9} D
 Z teplých peřin vstává, vypráví mi dnešní sen, co ji vyděsil,
 Hmi $C\#mi$
 přes hlavu stáhne ve dveřích košili,
 A_{add9} D A_{add9} D
 zavlní se jak rákosí, možná ještě přijde na chvíli,
 A_{add9} D A_{add9} D
 bude nádherný letní den, si povídám,
 A_{add9} D A_{add9} D
 bude nádherný letní den, si povídám.

2. Z konvice se kouří, dětem naléváme čaj k snídani,
 na bílou zeď slunce obkreslí bábovku,
 děti ji chytají do dlaní, řehtají se svému úlovku,
 někam pojedem dneska ven, si povídám,
 někam pojedem dneska ven, si povídám, á ...

- R: Dmi Dmi^7 Dmi^6 Dmi^7 A_{add9}
 To chceme jenom utlumit pocit pádu do vody,
 Dmi Dmi^7 Dmi^6 Dmi^7 A_{add9}
 ve věčném hledání, jak žít, ve chvílích pohody,
 Dmi Dmi^7 Dmi^6 Dmi^7 A_{add9}
 fotografie příjemných okamžiků
 Dmi Dmi^7 Dmi^6 Dmi^7 A_{add9}
 vyvolávám v koutě paměti,
 D A_{add9}
 jenže život z těch pohlednic vždycky uletí.

- *: Hmi $C\#mi$
 Ještě se nám zatím nestalo nic, ještě se nám zatím nestalo nic,
 A_{add9} D A_{add9} D
 zatím se nám ještě nestalo nic, ještě se nám zatím nestalo nic,
 E_{sus4} E A_{add9}
 jen do oken trochu padá stín.

3. Do ulice koukám, dole lidi na sebe řvou jak šilení,
 záclony se v tom bezvětří nepohnou,
 jen sem doléhá to kvílení, je to ve mně nebo nade mnou,
 marně, odkud to přijde dřív, se tě ptám,
 marně, odkud to přijde dřív, se tě ptám.
4. Zvenku nebo ze mě, kdopak převrátí náš stůl zrovna nám,
 v hlavě cosi táhle vyzvání, kdo jsi ty a kdo já jsem,
 že všem uši vatou ucpávám, jen ať v klidu ještě jíme džem,
 než nám botama zas duši strach rozdrťí,
 než nám botama zas duši strach rozdrťí.

- *: Hmi $C\#mi$
 Ještě se nám zatím nestalo nic, ještě se nám zatím nestalo nic,
 A_{add9} D
 zatím se nám ještě nestalo nic, a to je hlavní,
 A_{add9} D
 zatím se nám ještě nestalo nic,
 A_{add9} D
 ještě se nám zatím nestalo nic,
 E_{sus4} E A_{add9}
 jen do oken trochu nám všem padá stín.

196. Náš dům (Slávek Janoušek)

- R: D^7 C^7 B^b C^7 D^7 C^7 B^b C^7
 Náš dům je plný různých zvuků,
 D^7 C^7 B^b C^7 D^7 C^7 B^b C^7
 náš dům je plný různých zvuků.
 B^b C^7 B^b F B^b C^7 B^b F
 *: Zleva i zprava, shora i zespoda,
 D^7 C^7 B^b C^7
 toho šramotu a hihňání,
 D^7 C^7 B^b C^7 D^7 C^7 B^b C^7
 zpěvu, křiku a spílání, no hluku,
 B^b C^7 F C^7 B^b C^7 F
 protože daleko, daleko, široko
 D^7 C^7 B^b C^7 D^7 C^7 B^b C^7 B^b C^7
 není tu hospoda, není tu hospoda,
 C

všichni pořád doma jsou.

1. D^7 C^7 D^7 C^7
 Tak jsem taky doma jednou seděl,
 D^7 C^7 D^7 C^7
 počítám takhle už asi sedm neděl,
 B^b7 C^7
 a zleva zas někdo huláká
 B^b7 C^7
 a ruší mě při četbě Plzáka,
 D^7 C^7 D^7 C^7
 a tak jsem na roh linky odložil spartu,
 D^7 C^7 D^7 C^7
 a šel jsem zamlátit do ústředního topení,
 B^b7 C^7 B^b7 C^7
 a když se vrátím, díra v umakartu,
 D^7 C^7 D^7 C^7
 ale jinak je tu celkem dobrý bydlení.

R:

2. Aspoň se tu člověk nebojí,
 i když tuhle jsem zrovna seděl v pokoji,
 a vtom najednou jsem slyšel,
 jako by někdo vešel,
 do chodbičky našeho bytu,
 nastoupil na WC a spláchl si tu,
 a pak jsem slyšel,
 jak z bytu ven vyšel,
 přivolal výtah a dolů odjel.

R:

3. Když jsem se těch zvuků přestal bát,
 řekl jsem si: „Slávku, běž se podívat,
 nenech to náhodě, zjisti co tě to tak spletlo,“
 a fakt, na našem záchodě normálně svítilo světlo,
 jsme tu prostě pro všechny a všichni jsou tu prostě pro nás,
 a proto jsem na dveře nápis dal,
 jenže ještě ten den ho někdo vzal,
 a tak jsem do tmy chodby zakřičel:
 „Přijďte zas, jak libo, přijďte zas!“

R:

*:

4. Před domem na hromadách hlíny
 lezou človičkové malincí,
 a zatímco dům na ně vrhá stíny,
 z nich rostou harmoničtí jedinci,
 tak všestranně a harmonicky bohatí,
 B^b7 C^7 F
 jako tahle píseň - ti se neztratí, juch!

197. Nižší matematika (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} E_{mi} & & A_{mi} \\ \text{Hlas z rádia na stole mluví k ranní housce a k čaji,} \\ & & E_{mi} \\ \text{jak včera proběhl den v Angole a to, že tamten tamtém cosi tají.} \end{matrix}$
2. Jak dlouho trval tankový útok, kolik ztrát přiznal protivník,
jaký je dnes na Labi průtok, a pozor: objížďka na Svidník.
- *: $\begin{matrix} E_{mi} & & A_{mi} \\ \text{Z nového rekordu běžkyně se včera radovali v Berlíně} \\ & & H^7 \\ \text{a v oblačném počasí nám svět buní do krásy.} \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} A_{mi} & & D G & A_{mi} & & D & & A_{mi} & D \\ \text{Jak počítá voják, když zjištěný počet předává,} \\ & & A_{mi} & & D G & A_{mi} & D & & A_{mi} & D & E_{mi} \\ \text{kolik z napočítaného poví svému uhratému radistovi?} \end{matrix}$
3. Do ztrát patří vyřazení, to jest mrtví a poranění,
a jestlipak se taky počítají starci, děti a ženy?
- *: Zdalipak uzdravené odčítají, když už jednou byli vyřazení,
a mám-li i já být vyřazený, je líp být mrtvý či poraněný.
- R: Jak počítá voják, do kolonek se to nevejde,
po takovém tankovém útoku na tom stejně tolik nesejde.
4. Rozhodující je příprava a nejdůležitější je být připravený,
počítat s tím, že ta chvíle nastává
už třeba dnes v čas blíže neurčený.
- *: Zopakovat si aspoň krátce všechno o té situaci,
ale co když budu zrovna na zahrádce, masku mám přeci až v práci!
- R: Jak počítá voják, když zjištěný počet předává,
kolik z napočítaného poví svému zvědavému radistovi?
5. Trocha lehké hudby, opařený jazyk z čaje
a snaha nebýt hrubý na dítě, co si u snídaně hraje.
- *: To zažene všechny chmury, vždyť přece rozhodující je příprava,
to platí na noční i ranní můry, dítě mi v duchu nadává.
- R: Jak počítá dítě, když jde třeba o jeho cukroví,
kolik z napočítaného poví svému živiteli - tatíkovi?
- R: Jak počítá stařec, když jde třeba o jeho léta,
kolik z napočítaného poví svému zvědavému pravnučkovi?
- R: Jak počítá žena, když jde třeba o její lásky,
kolik z napočítaného poví svému nejdražšímu milencovi?
- R: $\begin{matrix} A_{mi} & & D G & A_{mi} & & D G \\ \text{Jak počítá voják, jak počítá dítě,} \\ & & A_{mi} & & D G & A_{mi} & & D G \\ \text{jak počítá stařec, jak počítá žena,} \\ & & E_{mi} \\ \text{a s čím počítáš ty?} \end{matrix}$

198. Odkud jdeš a kam (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} G & & C G & A_{mi}^7 & & G \\ \text{Až někdy půjdeš k ránu divnou mokrou trávou} \\ & & C G & A_{mi}^7 & & G \\ \text{a divný věci divně potáhnou ti hlavou,} \\ & & C & & H_{mi} & & A_{mi}^7 \\ \text{odkud vlastně zrovna jdeš a kam,} \\ & & & & G & & D \\ \text{a máš vůbec proč říct „dobře je mi“?} \\ & & C & & H_{mi} & & A_{mi}^7 & G \\ \text{Rozhodně rozhodni se sám,} \\ & & & & E_{mi} & & C & G \\ \text{žiješ přece ve svobodné zemi.} \end{matrix}$
2. A každým krokem blíží jsi k svému rozhodnutí,
tvé srdce i tvůj rozum už tě k němu nutí,
odkud jsi to vlastně šel a kam
a kdy jsi vůbec říkal „dobře je mi“?
Rozhodně rozhodni se sám,
žiješ přece ve svobodné zemi.
3. Tak smotej nová hesla a své ostnaté dráty,
přestaň být svým vězněm, zahod' ty staré šaty
a s nahatou vírou zamíř tam,
kde bys měl proč říkat „dobře je mi“,
rozhodně rozhodni se sám,
žiješ přece ve svobodné zemi.
4. Tak se třeba rozval pod tou starou hruškou,
ale nezapomeň, kam jsi schoval pouzdro se svou puškou,
abys věděl, odkud jdeš a kam,
abys měl proč říkat „dobře je mi“,
rozhodně rozhodni se sám,
žiješ přece ve svobodné zemi.

199. O zradě (Slávek Janoušek)

1. *Ami Dmi E Ami*
Tolik věcí se ti na světě může přihodit,
Dmi E Ami
tolik věcí se ti na světě může stát,
Dmi G
ale tohle, kdo je schopn takhle ublížit,
C C/H Ami
svědomí snad nemůže mít,
Dmi Emi
vždyť tě přeci měla ráda,
Ami Dmi E Ami
taková zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada.
2. S tolika lidmi se v životě můžeš potkat,
s tolika lidmi se v životě můžeš mít rád,
jenom ti uniklo, že támhleten tě pomlouval
a tenhle stíznosti psal,
jinej ti zabral flek, o kterým tys' mu řek,
pak se ti za zády smál,
vzteky se ti třepe brada,
taková zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada.
- R:** Zrada je fialově modrý netopýr,
Ami
blíží se k tobě zezadu, zezadu,
Dmi F E
neslyšně potmě nalétává,
Ami
stahuje smyčku pod bradu,
Dmi E
zrada je fialově modrý netopýr,
Ami
teď ti hrdlo prořízne tón ostrý jako nehet,
Dmi E
stačí napsat pár slov bez podpisu na papír,
Ami
shoříš jak věchet, věchet, věchet.
- :** Ale vždy máš možnost ohnout záda,
Ami Dmi E Ami
taková zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada.
3. Tolik lidí tě v tvém životě přece může podržet,
tolik lidí tě v tvém životě může ctít,
stačí jen chtít si nenadělat nepřátel
a s každým zadobře být tam i tam,
se zradou počítat a za ni děkovat bys měl
a sem-tam vkusně zradit sám,
ať se jim taky vzteky třepe brada, prej:
taková zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada.
4. Anebo: jenom na sebe se spolehnout můžeš zkusit,
jenom na sebe se spolehnout můžeš chtít,
na každou zradu dát primitivní odpověď
a postaru a palicí a hned,
sice pak nic neseženeš,
ale nač žít jako veš, veš, veš, veš, veš, veš, veš.
- R:**
- :** Ale vždy máš možnost neohýbat záda,
potká-li tě zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada,
zrada,
taková zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada, zrada
...

200. Počkej si na radost (Slávek Janoušek)

- :** A ona přijde, ona si tě najde, a ona přijde, ona si tě najde,
C Ami F G C Ami
když se ostatní kolem tebe radují,
F G C Ami F G C Ami F G
když se ostatní kolem tebe radují.
1. *Dmi*
Tolik různých lidí se stále vracelo
Emi
sem k tomu stolu v hospodě,
Dmi
tolik různých písní jsme zpívali už
Emi
celou noc a celý den,
Ami
tolik opuštěnejch lidí, taková snůška bláznů,
Emi
kterým teče do lodě,
Ami
a tolik okřídlených písní, a všechny z nás
Emi
lítaly a chtěly ven.
- R:** *C F G*
Počkej si na radost, až ti nebeské proudy zase zadují,
C F G
počkej si na radost, dnes co chvíli seshora ji shazují,
Dmi F G Dmi F G
a ona přijde, ona si tě najde, a ona přijde, ona si tě najde,
C Ami F G C Ami
když se ostatní kolem tebe radují,
F G C Ami F G C Ami F G
když se ostatní kolem tebe radují.
2. Tolik různých písní, co je ještě
nikdo z nás nikdy nezpíval,
tolik různých lidí křičelo své verše
o překot o pár tónů výš,
tolik nesplněných přání, tolik snů
za život z nich nikdo nevyřval,
a tolik uchvácených hlasů, když začal refrén,
to jen tak neslyšíš.
- R:**
3. A když ta krásná holka, vlasy přes obličej,
dala svoje blues,
to už jsem jenom koukal, to pro nás poslali
velkej ověncenej vůz,
tu snůšku bláznů jsem potom viděl
nastupovat do lodě,
tolik rozjásaných lidí jelo u jednoho stolu
G
v rozjásaný hospodě.
F G C Ami F G C Ami F G C
R: + když se ostatní radují ...

201. Pochodové cvičení (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Dmi} & \text{E} \\ \text{Ami} & \text{G} & \text{E} \end{matrix}$
Každý rok, když přijde květen,
pomáhám s branným cvičením,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{F} & \text{E} \\ \text{F} & \text{E} & \text{Ami G Ami} \end{matrix}$
Horák řek', že prej jsem kretén -
- céčka s ním nevyměním.
2. Janzová mi řekla: „Slávi,
sežeň mi pak dvojku masku, jo?“
„To víš, že jo, takové hlavy
je třeba chránit pro lásku.“
3. Vyznání, a poeticky
Janzová hned zčervenala,
a Horák řek': „Blbec jak vždycky,“
hodina začínala.
 $\begin{matrix} \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{Ami} \end{matrix}$
- *: „Děti, na pochodové cvičení
 $\begin{matrix} \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{Ami} \end{matrix}$
svačinu, tužku a blok,
 $\begin{matrix} \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{Ami} \end{matrix}$
a náplastí jedno balení,
 $\begin{matrix} \text{F} & \text{E} & \text{Ami G Ami} \end{matrix}$
a pláštěnku - co kdybys zmok'.“
- R:** $\begin{matrix} \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{Ami} \\ \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{Ami} \end{matrix}$
A jak se zlepšují zbraně hromadného ničení,
musíme se zlepšit i my
 $\begin{matrix} \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{Ami} \end{matrix}$
v přípravě pochodového cvičení,
 $\begin{matrix} \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{G C} \end{matrix}$
abychom byli mezi prvními.
4. „Kromě pláštěnky každý mít musí
čtyři sáčky z igelitu
a gumičku - zkontroluju si!
Kde je doba yperitu ...“
5. „Soudružko, nač jsou ty sáčky?“
„No jo, Horák zas vyrušuje!
Na nohy, Horáku, a též na ručky,
to záření pohlcuje.“
- *: „Děti, při pochodovém cvičení
nelze mít nic v pytlících,
a v pásmu radioaktivního zamoření
půjdeme ve dvojicích.“
- R:**
6. Přes boty igelifáky,
na ruce, jo, to dá práci,
a na hlavu natáhnou taky
a zajistím kapucí.
7. Horák si pytlíky nevzal,
za céčka si dva vyloudil,
ale gumičky mu nikdo nedal,
víc röntgenů by zasloužil.
- *: „Děti, po pochodovém cvičení
budem už vědět, co dělat,
po jaderném napadení
nebudem jak stádo telat.“

R:

8. Janzová mi řekla: „Slávi,
přendej mi přes ruku gumku, jo?
Kapuca, hele, mi sjela z hlavy,
na svačinu mám šunku.“
9. Náhle je na světě hezky
i v pásmu zamoření,
držíme se za pytlíky
a jdeme s Janzovou v rozechvění.
- *: Po pochodovém cvičení
budem už vědět, co dělat,
po jaderném napadení
nebudem jak stádo telat.

R:

202. Pochod veselých trosečníků (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} \text{C} & \text{F} & \text{C} \\ \text{Ami D} & \text{G} & \end{matrix}$
Hej hola hej, zas námořníci plují,
ať slunko do hlavy pálí nebo větry dují,
 $\begin{matrix} \text{C} & \text{F} & \text{Fmi} \\ \text{C} & \text{D} & \text{G C D} \end{matrix}$
ať se mlha válí v dáli na moři,
ať se útes země vynoří.
- R:** $\begin{matrix} \text{G} & \text{D} & \text{Hmi} \\ \text{Emi} & \text{A} & \text{Hmi} \end{matrix}$
I kdyby se nám sám Satan smál,
ti námořníci poplují dál,
 $\begin{matrix} \text{Emi} & \text{A} & \text{D} \end{matrix}$
námořníci poplují dál a basta!

203. Poslední komár letos (Slávek Janoušek)

- G*
1. Jednou v zimě, tak polovina prosince,
A⁷
 spal jsem v hotelu někde u Třince,
C *Cmi*
 něco zrovna si mě táhlo ve snu k Olince,
G *E⁷* *A⁷* *D⁷*
 a najednou mi komár u ucha písk',
G *E⁷* *A⁷* *D⁷* *G* *E⁷* *A⁷* *D⁷*
 zatracenej komár, bz, zatracenej komár!
2. Nestát se to v polovině prosince,
 nechám ho bzikat dlouze a tenince,
 a pak šup - a je to - zavřel bych ho ve skřínce,
 ale teď jsem vylít', až jsem se třísk', jau,
 zatracenej komár,bz, zatracenej komár!
- C* *Cmi* *G* *E⁷*
- R: Co má co dělat hmyz, a v zimě, na mé pelesti,
Ami⁷ *D⁷* *Ami⁷* *D⁷*
 říkala mi recepční: „Vám dám pokoj protekční,
C *Cmi* *G* *F[#]*
 jste sice v hotelu C, ale s ručníky a dobrou pověstí,“
Ami⁷ *D⁷* *Ami⁷* *D⁷*
 tak mám i protekčního komára, o protekční noc se postará,
G *E⁷* *A⁷* *D⁷* *G* *E⁷* *A⁷* *D⁷* *G* *D+*
 zatracenej hotel, zatracenej hotel!
3. Rozsvítím, a hle - komár nevinný
 seděl na reprodukci letní krajiny,
 dělal, jako by pil z květu jiřiny,
 ale jeho stín ho prozradil,
 zatracenej komár!
4. Složil jsem na pětkrát do pendreku noviny,
 čímž se náš konflikt dostal do jiné roviny,
 vyzbrojený pravdou a pádnými termíny
 jsem ho argumenty umlátil,
 zase jeden komár, bz, zase jeden komár!
- R: Takových, co se schovávají v pěkném obraze,
 těch bylo vždycky dost a říkaj' tomu šikovnost,
 pijí mi krev a ještě chtějí, abych tleskal jejich odvaze,
 k tomu jsem však nedorost', a to teda je troufalost,
A⁷ *D⁷*
 prej: hmyzu patří budoucnost
G *E⁷* *A⁷* *D⁷* *G* *E⁷* *A⁷* *D⁷*
 zatraceně skvělá, zatraceně skvělá!
- G* *G⁷* *C* *A⁷*
- *: A proto nemůžu klidně si spát,
G *E⁷* *A⁷* *D⁷*
 když to jen trochu půjde, praštím si rád,
G *E⁷* *A⁷* *D⁷*
 když to jen trochu půjde, praštím si rád,
G *E⁷* *A⁷* *D⁷*
 když je to jen trochu komár, praštím si rád ...

204. Razítko (Slávek Janoušek)

- D* *D⁷* *D⁷* *E*
- *: Dál! Pořád někdo otravuje, to jste zas vy?
D *D⁷* *D⁷* *E*
 Ty ksichty si člověk už pamatuje!
- D* *D⁷*
1. Uchopil aktovku, na kolena dal aktovku,
D⁷ *E*
 odemkl aktovku, otevřel aktovku,
D *D⁷* *D⁷* *E*
 vyndal z ní obálku, na stůl odložil obálku,
D *D⁷* *D⁷* *E*
 uzavřel aktovku, položil aktovku.
2. Uchopil obálku, rozevřel obálku,
 vyndal z ní razítko, prohlédl razítko,
 odložil obálku, uchopil formulář,
 přelétl formulář, přisunul podušku.
- D* *F[#]mi* *Ami* *H⁷*
- R: Na razítko jemně dých' a mimovolně si cich',
Emi *Gmi*
 rukáv si vytáhl, drobně se napřáhl,
D *E* *A*
 a celý svět náhle ztich'.
3. Odložil razítko, uchopil propisku,
 opravil nožičku křivého písmenka,
 odložil propisku, odsunul fascikly,
 uchopil formulář, podal si razítko.
- R:
- R: A řek': „Tohle je přece díl A a tohle je přece díl B,
 takže vy někde snad u sebe
 musíte mít přece ještě díl C!“
4. „Navíc tu nemáte úplné podpisy
 všech členů komise, neznáte předpisy,
 ne jakýsi, kterýsi, ne Černý, ale Jan Černý,
 no a ty zápisy, čoveče, přes kolek - no příšerný!“
- R: „Tohle je přece díl A a tohle je přece díl B,
 takže vy někde snad u sebe
 musíte mít přece ještě díl C!“
5. Odložil razítko, uchopil aktovku,
 na kolena dal aktovku, otevřel aktovku,
 uchopil obálku, vložil tam razítko,
 zalepil obálku, uschoval obálku.
6. Uzavřel aktovku, uzamkl aktovku,
 položil aktovku, vrátil mi formulář,
 „jsem přece předseda a nejsem tu pro vás jen,
 [: komise zasedá zase až za týden!“ :]
- R: Tož spláchl jsem smutně díl A a spláchl jsem smutně díl B,
 a to, co mi zbylo v ruce
D
 na tom smutným WC, to byl C díl, ach jo!

205. Revize jízdenek (Slávek Janoušek & Luboš Vondrák)

- G G# ...*
J: Vy, vy, pane, máte neplatnou jízdenku, to nesmí být.
V: Jak to?
J: Vy, vy, pane, nevíte, že ta jízdenka musí cvaknutá být.
V: Ale já jsem si cvakl.
J: Vy, vy, pane, si myslíte, že můžete zde ve voze si bez cvaklé jízdenky být.
V: Ale já si vážně cvakl.
J: Vy, vy, pane, doufáte, že se můžete zdarma bez pokuty vozit a zde ve voze bez cvaklé jízdenky být.
V: Ale to já přece vím, že se nemůžu zdarma bez pokuty vozit a zde ve voze bez cvaklé jízdenky být, ale já si vážně cvakl, vždyť to všichni viděli, tak řekněte někdo něco ...
J: Všichni, co ho viděli, tak mi okamžitě předloží jízdenku, ano, vy se tam moc nesmějte pane, ano, a vy vedle něho už vůbec ne, no, a ukažte mi, paní, tu díрку ... a najednou je ticho, co? Vy, vy, pane, tu nemáte to, co tu máte mít.
V: Ale jak to?
J: Vy, vy, pane, tu máte něco jiného, než máte mít.
V: Ale to není možný.
J: Vy, vy, pane, tu máte jinou díрку, než tu máte mít.
V: Ale vždyť já si cvakal tady na tý tyči.
J: Vy, vy, pane, tu máte jinou díрку na jízdence, než tu díрку, co tu měla na jízdence být.
V: Ale to není možný, nedal jsem vám jinou?
J+V: Tytyty, tytyty ...
J: Takže nemáte, co?
 Vy, vy, pane, mi dáte občanský průkaz nebo si zaplatíte dneska už dvě stě, poštou je pokuta dražší, a musíte si vystoupit, nebo zavolám na vás SNB, totiž šerifa!
V: Zapomněl jsem občanku, ale já už tady stejně vystupuju, tady máte tři kila, to je dobrý, nashledanou!
J: Von, von si každý myslí, že si může jezdit s neplatným lístkem, no jako tenhleten, vždyť má na tom lístku úplně jiné dírky ... a vlastně nemá, vždyť je to v pořádku, kruci! Počkat, pane, vraťte se, pane, vraťte se, počkat, pane, vraťte se, pane, vraťte se!
 Von zrychlil!
 No tak to je zaručený, načerno jezdivá, je to tak, omyl tu je vyloučený, dneska si, darebák, náhodou cvak', tak!

206. Rozhovor s nádražákem (Slávek Janoušek)

- C D7*
1. Jeden pán v modrém stejnkroji,
F C
 co čekal v Brně na vlak,
D7
 říkal, že prej v tom New Yorku stojí
F G
 nejlacinější trandák,
F
 a to prý vůbec nepřehání,
G
 ten trandák stojí jako vostřihání.
F F7
 A pak že to tam není drahý,
C
 a pak že to tam není drahý,
F D7 F D7
 a pak že to tam není drahý,
G
 takový peníze za vostřihání hlavy.
C F
R: A stejně žádnej New York není,
C F
 a stejně žádnej New York není,
C D7 Bb Bb6 F
 a stejně žádnej New York není, není, není,
G
 dyť i ty kovbojové, dyť je to všecko vymyšlený.
2. Říkám: každý den v mojí televizi mi ukazujou zbraně, že prej v tom (ani to neumím říct) došlo ke krizi, že prej tam válčej' jak saně. Tu válku hned, jak dojde ke krizi, stejně vyrábějí v televizi. Dyť kde by vzali tolik mrtvejch lidí, dyť kde by vzali tolik mrtvejch lidí, dyť, řekněte, kde by vzali tolik mrtvejch lidí, to studentům daj' kilo a režisér to řídí.
R: A stejně žádný to (ani to neumím říct) není, a stejně žádný (ani to neumím říct) není, a stejně žádný (ani to neumím říct) není, není, není, dyť i ty mrtví, ty děla tanky, dyť je to vymyšlený.
3. A hádal se chlap v modrém stejnkroji, že z Brna do Prahy je blíž přes Českou Třebovou po koleji, než do Vídně, prej: no to si piš! To každý malý dítě ví, že ne, dyť je to kousek z Brna do Vídně (jestli je), prej do Prahy se jede jen pár hodin, prej do Prahy se jede jen pár hodin, říkal: prej do Prahy se jede jen pár hodin, a do Vídně že prej celý rok.
R: A stejně žádná Vídeň není, a stejně žádná Vídeň není, a stejně žádná Vídeň není, není, není, dyť i ty báry, ty valčíky, ten Strauss, dyť je to vymyšlený.
C D7
*****: To takový si myslej', jak se mně předvedou,
F7 G7 G#7 D7 G C F C F C
 já ale přece vím, že tam žádný koleje nevedou, já.

207. Sleva na pohlázení (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} Hmi & C \\ Hmi & C \end{matrix}$
Všichni utíkali stejným směrem,
 $\begin{matrix} G & D \\ G & D \end{matrix}$
muselo to být někde za rohem,
 $\begin{matrix} Emi & Ami^7 & Hmi^7 & Emi \end{matrix}$
v kterém domě je to? Já nevím, v kerém,
prej v tamtom s tím neonovým srdcem nad vchodem.
2. Všichni mačkali se jeden na druhého,
jeden volal: „Já nemám pod nohama zem,“
museli tam mít něco kouzelného,
tam v tom domě s neonovým srdcem nad vchodem.
- *:** $\begin{matrix} Ami \\ C^{maj7} \end{matrix}$
Jenže nebylo tam zrovna nic erotického,
ani k vidění, ani ke čtení,
 $\begin{matrix} Ami^7 & Hmi^7 \end{matrix}$
nebylo tam vůbec nic takového,
 $\begin{matrix} Emi \end{matrix}$
i když měli tam jen slevu na pohlázení.
- *:** Zjistili s hrůzou, že sklad jim ve švech praská,
že vlídná slova se až po strop hromadí,
regály plné - všude samá láska,
tak s cenou dolů, to dnes už jinak nechodí.
 $\begin{matrix} Ami^7 & Hmi^7 \end{matrix}$
- R1:** Láska - hlásal slogan - život se změní,
 $\begin{matrix} Ami^7 & Hmi^7 & Emi \end{matrix}$
láska - konec osamění,
- R2:** Láska - život se změní,
láska - konec osamění.
 $\begin{matrix} Ami^7 & Hmi^7 \end{matrix}$
- X:** Copak, copak, copak se to, chlapče, s tebou stalo,
 $\begin{matrix} Ami^7 & Hmi^7 & Emi \end{matrix}$
to ta doba tě tak silně změnila, ohohó,
 $\begin{matrix} Ami^7 & Hmi^7 \end{matrix}$
copak, copak, pročpak tě to, holka, tolik vzalo,
 $\begin{matrix} Ami^7 & Hmi^7 & Emi \end{matrix}$
to ta nejistota tě vykojila, ohohó.
- R2:**
3. „Já vám to, proboha, budu dávat sama,
slevněné pohlázení dnes nabídnu všem,“
za pultem řvala statná česká máma
tam v tom domě s neonovým srdcem nad vchodem.
4. „Ale no tak, lidi, necpěte se všichni,“
jenže dav to vzal pekně útokem,
chlápek vpředu ječel: „Ty, babo, ztichni,“
tam v tom domě s neonovým srdcem nad vchodem.
- *:** No nebylo to zrova nic erotického,
ani k vidění, ani k slyšení,
nebylo tam vůbec nic takového,
měli tam jen slevu na pohlázení.
- *:** Ten, kdo zjistí s hrůzou, že mu život ve švech praská,
že vlídná slova se mu v hlavě hromadí,
a jinak prázdno, nikde žádná láska,
jen ať neztrácí víru, že ho někdo pohladí.
- R2:**
- R3:** Láska - strakatý balónek, co se třepotá,
láska - šťastná to slepota.
- R2:**
- R2:** ...

208. Spánembohem zvostávejte (Slávek Janoušek / Vlasta Redl)

1. $\begin{matrix} D & G & A^7 & D \\ G & A^7 & D \\ G & A^7 & D \end{matrix}$
Lednička v kuchyni dělá divné zvuky,
prudce se otrásá, pak si zavrní,
to třeba vysavač, ten mi žere z ruky,
 $\begin{matrix} G & E^7 & A^7 & D \end{matrix}$
a já spěchám, hopsasa, a z mé ženy jsem jak na trní.
- R:** $\begin{matrix} G & \frac{G}{F\#} & Emi & \frac{Emi}{D} \\ C & \frac{C}{H} & A & D \end{matrix}$
Francovku v policii, tu asi vypiju,
sním pohled anděla, co maloval Goya,
 $\begin{matrix} G & \frac{G}{F\#} & Emi & \frac{Emi}{D} \end{matrix}$
vždyť já dík honičce už ani nežiju,
 $\begin{matrix} C & \frac{C}{H} & A & D & G \end{matrix}$
tak odpoutat se od těla, ej, duša moja!
2. Lednička nezebe, škytla a umřela,
voda jí vytekla, už je studená,
a já chci do nebe, trouba je doběla,
a má žena do pekla, cukrovala, se vším smířená.
- R:** Francovkou z poličky vymyju ledviny,
poprosím anděla, co maloval Goya,
že už z té honičky říkám jen blbiny,
tak ať něco udělá, ej, duša moja!
- Rec:** $\begin{matrix} Hmi & G & A^7 & D \\ G & A^7 & Hmi \\ D & G & A^7 & D \\ G & E^7 & A^7 & D \end{matrix}$
A anděl od Goyi sundal perutě
a řekl: dobrá, přijmu tělo tvé,
jdi, chlapče, v pokoji, za slovo беру tě,
můžeš teď Mariim zvěstovat, že jsou těhotné - to ne!
- R:** Říkám: tu francovku, tu si vem a ani nemávejte,
já jsem teď andělem, maloval to Goya,
spánembohem zvostávejte,
letím si vesele, ej, duša moja,
 $\begin{matrix} C & \frac{C}{H} & A & D & G \end{matrix}$
já jsem teď andělem, ej, duša moja!

209. Spokojená společnost (Slávek Janoušek)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{Emi}^7 \\ \text{Dmi} & G & C G \end{matrix}$
„Však jste všichni idioti, pěkný magoři,“
jedna stará paní řekla mi,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{Emi}^7 \\ \text{Dmi} & G & C \end{matrix}$
co jsem mohl, byl jsem proti, proč to hovoří,
„kuš, vždyť já tě znám, chlape, z reklamy!“
2. „Chválil jsi tam kafe nebo prášky na praní,“
„co, to jste si mě spletla,“ povídám,
„vždycky něco navíc, bože, vy jste prohaní,
kolem vás je všude samej krám!“
- R:** $\begin{matrix} \text{Dmi} & \text{Emi} & \text{Dmi} & G & C \\ \text{Dmi} & \text{Emi} & \text{Dmi} & \text{Emi} & F & G \\ C & \text{Ami} & F & G & C & \text{Ami} & F & G \\ C & \text{Ami} & F & G & C & \text{Ami} & F & G \end{matrix}$
Ó, každej z vás jen něco chce,
ó, a na nic víc nikdo nepříjde,
spokojená, spokojená společnost,
spokojená, spokojená společnost.
3. „Však jste všichni agenti s teplou povodní,
to sedí jak kus lega do lega,“
bráním se: „Dědeček či Paleček, ti jsou mi podobní, celé já,
no musel to být leda kolega!“
4. „Kterej z vás to byl, no copak na tom záleží,
nabízíte skvělou budoucnost,
zase vám to nejmíň čtyřicet let vydrží,
než budete mít všichni všeho dost!“
- R:**
5. Pravila: „Každej honí požitky, než přijde boží soud,
prej - copak bych si něco neurval,
ztuhnete, až zastaví se teplý Golský proud,“
to řekla, zvedla kosu a šla dál.
- R:** $\begin{matrix} C & \text{Ami} & F & G & C \end{matrix}$
+ spokojená, spokojená společnost ...

210. Svatý Martin (Slávek Janoušek / Jiří moravský Brabec)

1. $\begin{matrix} G & \text{Emi} & \text{Ami} & D^7 & G \\ \text{Emi} & C & G \\ \text{Emi} & C & G \\ \text{Emi} & \text{Ami} & D^7 & G \\ C & G & D \end{matrix}$
Břěta a Cyrda byli z téže Lhoty,
dvě světla v naší kasárenské bídě,
znali hrát na všechno, neznali noty,
říkali: „Synku, civil přijde,
[: a my ťa zveme na mladé.“ :]
- R:** $\begin{matrix} D & \text{Ami} & \text{Emi} & D & \text{Ami} & \text{Emi} & D \\ \text{Ami} & \text{Emi} & G & D \end{matrix}$
Takové víno pijí vladaři v Utopii
anebo princezny z Panenských ostrovů,
v měsíčné noci bledé k nám svatý Martin jede,
když cinkneš sklenkou, kůň ztratí podkovu.
2. Přijel jsem večer těsně před Martinem,
po sedmi schodcích sestoupil jsem dolů,
vzduch voněl uzřeným, sýrem a vínem
a já byl šťastný, že jsme spolu,
[: no a s tím jejich pokladem. :]
- R:**
3. A byl tam s nimi také jistý Vlasta,
pan farář někde od Svatého Jana,
nábožně pozvedal, s vínem se laskal,
zvláště ty táhlé zpíval s náma,
[: první tři litry po tónem. :]
4. Řekli, že musím počkat do půlnoci,
až na Martina sklenky cinknout mohou,
„zákony ctíme, nejsme přece cvoci,“
kázal pan farář vratkých nohou
[: a rozmazaných obrysů. :]
- R:**
5. V paměti díry prostřelené broky,
kostelní zvony dolehly k nám zvenku,
slyšel jsem kopyta, pak něčí kroky,
ten, který vešel, zvednul sklenku,
[: Martin si s námi připíjí. :]
- R:**

211. Škoda 1000 MB (Slávek Janoušek)

1. $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ Vždycky, když nasedám do svého auta,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ už zase trnu, co mě čeká,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ vžívám se do role astronauta,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ přinejhorším v kufru je rum a deka,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ tři, dva, jedna, vrm, napoprve!

2. Kdyby se stalo, že by to kikslo,
na sebe dám deku, rum do sebe na ex,
káře bych vynadal: ty zhnílá pikslo,
zatím je to miláček značky Calex,
vrm, vrm, vrm, vrm.

R: $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ Řeknu vám to otevřeně: ve škodovce tisícovce jezdím denně
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a furt to jede, furt to jede, furt to jede,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ furt to jede, furt (zas) to jede,

$\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ holt poctivá stará česká ruční práce na koleně, na koleně,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a furt to jede, furt to jede, furt to jede,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ furt to jede, furt (zas) to jede,

$\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ sice neblíká to, netroubí to, vaří se to, netopí to,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ to nebudu lhát,

$\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ ale jede Škoda 1000 MB z roku pětadesát.

3. Tuhle, když jsem jel na Jihlavu,
přes cestu přebíhala černá kočka,
smůla - nechtě jsem jí přejel hlavu,
za mnou hledí její smutná očka,
mňau, mňau, mňau, mňau.

4. Normální kočka přece raději počká,
pokud nechce skončit nohama vzhůru,
ale obdivuji zajíce, a to úplně nejvíce,
těch přejel jsem už fůru,
jau, jau, jau, jau.

R:

5. Mám jeden osobní silniční rekord:
u Plzně jsem předjel Ford Escort,
on sice brzdil, ale já jel stovkou
tou svou škodovkou tisícovkou,
fakt, fakt, fakt, no fakt.

*: $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ A na cestě k Táboru cosi ruplo v motoru,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a toho oleje, co tam člověk naleje,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ u pumpy ve Zvolenu mali dovolenú,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ tak mě táhli na laně jak loni z Kadaně,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ na cestě z Brodu vyvařil jsem vodu,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ nedojel jsem do Kladna, hladina se dotkla dna,

$\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ cestou na Úpici přejel jsem slepici,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ cestou do Hradce přejel jsem vrabce,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a takhle se vám blížím k Brnu,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a pak jsme asi týden jedli srnu.
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ Už budu Michalovce, cez cestu chodia ovce,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a cestou z Žatce usínám sladce,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ ve značkách vidím opilce a ti mi skáčou pod kola
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a já jim lámu žebra,

$\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a pozor, přechod pro chodce, a já zahlídl buvola
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a s ním přechází zebra,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a nedaleko Žďáru, bum báb, nepřejel jsem multikáru,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a řidič vylezl a vzal železnou tyč
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a urval blatník se slovy „Ten je pryč!“,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ ale už tam mám zas novej, jen patnáct let starej.

R: $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ A zas to jede, furt to jede, zas to jede, furt to jede,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ zas to jede,

$\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ a zas to jede, furt to jede, zas to jede, furt to jede,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ zas to jede, furt to jede, zas to jede, furt to jede,
z kopce jede, furt to jede, zas to jede, z kopce jede,
s náma jede, furt to jede, zas to jede, z kopce jede,
s náma jede furt to jede, zas to jede, z kopce jede,
 $\begin{array}{c} G \\ \text{Ami}^7 \end{array}$ furt to jede, zas to jede, s náma jede, z kopce jede ...

212. Tančí a zpívá (Slávek Janoušek)

- G* *Hmi* *Ami*
1. Stála před zrcadlem v koupelně a tvářila se na sebe,
Emi *Hmi* *C*
máminou rtěnkou mázla i obočí,
G *Hmi* *Ami*
po bytě chodí nahá, je jí tak příjemně, a píše báseň pro tebe,
Emi *Hmi* *C*
kolotoč se ještě stokrát otočí.
- G* *Hmi*
R: Jaro bylo krásný, léto v plným proudu
Ami
a podzim byl daleko,
G *Hmi*
jaro bylo krásný, léto v plným proudu
Ami
a podzim byl daleko.
2. Má jen spoustu bezva známostí a ráda dělá grimasy,
jakou zvolit, když prolétne netopýr,
a den si poskládá ze samých radostí a myslí, na co asi,
v televizi zuří válka anebo je tu mír?
- R:** (Jenže) jaro bylo krásný, léto v plným proudu
a podzim je daleko a zima není,
jaro bylo krásný, léto v plným proudu
a podzim je daleko.
- G* *Hmi* *Ami* *G* *Hmi* *Ami*
*: A tak tančí a zpívá, a tak tančí a zpívá,
G *Hmi* *Ami* *Emi* *G* *Hmi* *Ami*
a tak si tančí a zpívá, a tak si tančí a zpívá.
3. Stála před zrcadlem v koupelně a smála se na syna,
její muž už zase někam šel,
v bytě cítí někdy zřetelně, jak úzkost sama začíná,
modelovat výraz našich těl.
- R:**
- *:
4. Stála před zrcadlem v koupelně a dívala se na sebe,
polekaná tváří, co je tam,
v bytě budík tiká, jí je pekelně, a slunce zašlo za nebe,
smutně říká: bože, já odkvétám.
- R:** Tělo pořád krásný, život v plným proudu
a podzim je daleko a zima není,
tělo pořád krásný, život v plným proudu
a podzim je daleko.
- *: A tak tancuj a zpívej, a tak tancuj a zpívej,
a tak si tancuj a zpívej, a tak si tancuj a zpívej ...

213. Ve vlaku cestou tam (Slávek Janoušek)

- Ami*
1. Ještě před pár dny jsem sám sebe vždycky ráno
Hmi
uměl přesvědčit,
Ami
že jsem přece pořádný a, když je to předepsáno,
Hmi
na vojnu s chutí musím jít,
C *D*
ve střelbě jsem přeborníkem byl,
H⁷ *E*
šestkrát z pěti střel jsem trefil cíl,
Ami *Edim* *G* *G[#]dim* *C* *D*
a komínek se naučím, tak co bych se netěšil.
2. Jenže pak jsme se potkali, třeba na mě zapomenou,
nebo nezbude jim tank,
nezapoměli, už mám hlavu vyholenou,
řeklas' mi, že jsem děsně punk,
cestou na nádraží, to jsem byl samej vtíp,
dalas' mi pusy, jehly, nit a zip,
píšťalíčka pískala a ty jsi plakala.
- Ami* *Hmi* *Emi*
R: Kluk v rohu kupé leží, baví se hloupou hříčkou:
Ami *Hmi* *Emi*
piva zvedá nohou z podlahy,
Ami *Hmi* *Emi*
kapky deště běží po okně úhlopříčkou,
Ami *Hmi* *Emi*
jedna vjíždí druhé do dráhy,
Ami *Hmi* *Emi*
třeba si teď říkám to, co ty,
Ami *Hmi* *Emi*
třeba spojujem i my své životy,
Ami *Hmi* *Emi*
třeba spojujem i my své životy.
3. Až tam přijedu, počkám, až si rozeberou
chlapece u vlaku,
pak teprv výstup provedu, ještě bude pološero,
já do parku sednu v gumáku,
během rozjímání cukla mašina,
kluk vylít' a řve: „Hele, kemo, Žilina!
Živý nás nedostanou!“
a zahodil láhev od vína.
- R:** Teď tu v kupé leží, ušpinil si své tričko,
občas z okna zvrací své přísahy,
a ty kapky běží po okně uhlopříčkou,
jedna vjíždí druhé do dráhy,
třeba si teď říkám to, co ty,
třeba spojujem i my své životy,
[: na dálku spojujem i my své životy ... :]

214. Zase jedou jiní (Slávek Janoušek)

1. Už dozrávají pole a lidi letí na jih
 D Ami
 a tam pak v teplých krajích si půjčí golfové hole.
- R: To je mezi prominenty jako jíst plody rajských zahrad,
 Hmi^7 Emi^7
 $F^\#mi$ C Emi_{add9}
 my zbylí, my musíme zabrat, vždyť nežije se z renty.
2. Tak třeba rolník orá pole, je do svých dálných představ za-
 brán,
 směrem, co jede teď, je Jadran, jenomže otočí, táhne brány.
3. Doma ho žena viní, že asi špatně dělá,
 vždyť přece ona k moři chtěla, a zatím - zase jedou jiní.
- R: A pažit rychle požít, seno honem složit,
 Hmi^7 Emi^7
 $F^\#mi$ C
 den v poklusu prožít a pak se potmě množit.
- R: A zase krávy dojit, ta zadní nesmí pojit,
 Hmi Emi^7
 $F^\#mi$ C Emi
 prorazit kóji, dojit, jak tohle všechno spojit a nevykolejit,
 ach, bože, nevykolejit.
4. Dnes odstavit pár telat a večer ještě stihnout schůzi,
 zase sám, hergot, kde jsou druzí, a jenom dělat, dělat, dě-
 lat.
- R: A zas už je tu žena a s ní zase ten Jadran,
 tak z hospody jde, nadrán, říká tomu, že jde z pléna.
5. Vloni stál před Čedokem švagr v lednovém mrazu, mínus dva-
 cet,
 do fronty šel prý rovnou z práce, přes noc tam vznikl přímo
 lágr.
- R: Švagr není balík z lontu, byl třiapadesátý v řadě,
 už párkrát stáli kvůli Ladě, za prachy odstojí i frontu.
6. Frontáci popijejí rumy a stojí na polystyrénu,
 za sebe k ránu pošlou ženu, no prostě: kdo umí, ten umí.
7. Tak si chtěl rolník vystát Kubu, když marně pátý rok už
 žádal,
 na slunci chtěl si spravít záda, ve frontě rozbili mu hubu.
- R: A pažit rychle požít, seno honem složit,
 den v poklusu prožít a pak se potmě množit.
- R: A zase krávy dojit, už pošla, jde se projít,
 na jatka teď dojit, jak tohle všechno spojit a nevykolejit,
 ach, bože, nevykolejit.
8. I soused vyběhané to má, jede prý za hranice přání,
 však taky celej rok jen shání, jen oni zůstanou zas doma.
9. Tak prý si vezme ňáskou fušku, říká své ženě, co se bojí,
 D Ami G
 tož sa pustí do krůžku a za rok pojedou ven v kroji.

215. Zůstat tam, kde jsem (Slávek Janoušek)

1. Stalo se mi to jednou v noci,
 G
 Emi
 za přehradou štekali psi,
 Ami^7
 nikdy nezapomenu na ten pocit,
 $\frac{D}{F^\#}$ G Emi
 jenom to jsem věděl, že tě moc chci,
 Ami^7 $\frac{D}{F^\#}$
 jenom to jsem věděl.
2. Stál jsem před tvým zavřeným stanem,
 rukou sahal na jeho zip,
 vtom představil jsem si ráno, až vstanem,
 co když neotevřít by bylo líp, by bylo líp,
 co když neotevřít by bylo líp.
- R: Zůstat tam, kde jsem, dokud noc je tichá,
 G Ami^7 G
 Ami^7 G
 zůstat tam, kde jsem, když láska ve mně vzrušeně dýchá,
 Emi Ami^7 G
 zůstat tam, kde jsem, nechat ji v sobě naplno rozeznít,
 Emi Ami^7
 zůstat tam, kde jsem,
 B^b C G
 protože co když jinak zmizí, než se rozední?
3. Měsíc se mi ironicky šklebil,
 ve vodě se třpytila loď,
 chvíli jsem dělal, že jsem tu vůbec nebyl,
 když jsi zašeptala: „Už ke mně pojd', pojd',
 já vím, že jsi tady někde, tak už pojd'!“
4. Nadšenej, jen mi trochu přišlo líto,
 že měsíc zhasnul, za mrak se skryl,
 a že už jsem neměl kdy a proč říci jí to,
 že stojí za to toužit o chvíli dýl, o chvíli dýl,
 že stojí za to toužit o chvíli dýl.
- R: Zůstat tam, kde jsem, dokud noc je tichá,
 zůstat tam, kde jsem, když láska ve mně vzrušeně dýchá,
 zůstat tam, kde jsem, nechat ji v sobě naplno rozeznít,
 zůstat tam, kde jsem,
 protože láska někdy zmizí, než se rozední,
 B^b C G
 protože láska někdy zmizí ...

216. Balada z hor (Vojta Kidák Tomáško)

1. Byl podzimní nevlídný den
a na horách už ležel sníh,
na kraji města dům poslední stál,
někdo v něm písničku hrál.
2. Tak milou a prostou jak vánek,
co na jaře přináší den,
chvillemi ostrou jak vrcholky hor,
co muže vábí a zvou.
3. Sundal jsem ze zad svou krosnu,
potichu vešel jsem dál,
u okna seděl a jenom tak hrál,
jak by mě čekal a zval.
4. Měl drsnou a zarostlou tvář
jak všichni chlapi tam z hor
a oči čistý jak srpnové den,
jen bez berlí nemoh' se hnout.
5. Podivnou baladu zpíval,
že pokořil nejvyšší štít,
na cestě zpátky jen jeden zlej krok,
když našli ho, nemoh' dál jít.
6. Byl podzimní nevlídný den
a na horách už ležel sníh,
tma jako samet, ta skryla můj stín,
a refrén mě doprovodil.

217. Bílej tirák (Vojta Kidák Tomáško)

1. Hvězdnatou nocí přijíždí můj bílej tirák,
na brzdy dupnu a zeptám se: „Pánové, kam?“,
u mě se platí písničkou za každéj kilák,
až uslyší kytaru, i hvězdy se přidají k nám.
2. Kdyby šel po světě snad jenom jedinej tulák,
zhloupnul bych pro něj a kam by chtěl, tam bych ho svez',
v nebeském hotelu ještě mu poručím tuplák,
aby ti v neděli o jednom chlápkuvi řek'.
- R: Dívej, už na nebi rozsvítíl světla bílej vůz,
dívej, zastaví hvězdám a sveze je cesty kus,
dívej, ten šofér má za sebou měsíce bílou zář,
dívej, až bude nad tebou, rukou mu zamáváš.
3. Možná, že jednou za tebou přijedu domů,
jen tak se kouknout, co nového a jakpak se máš,
malíčkej dárek přivezu ti k tomu:
stříbrnej prach, co nachytám po cestách.
4. Každou noc řídím velikej bílej tirák,
co o něm v sobotu písničky slýchávám,
odřenej frak a na hlavě černej širák,
tak, slečny hvězdy, nasedat, a jedeme dál!
- R: Hvězdnatou nocí přijíždí můj bílej tirák,
na brzdy dupnu a zeptám se: „Pánové, kam?“

218. Cesty do nadějí (Vojta Kidák Tomáško)

1. Jako by najednou zničehonic od lesa zavoněl dým
ze suchých větví a březový kůry, a kdo týrá struny, co vím,
je podivná doba a podivný čas, najednou už není kdy
na dobrý slovo a náramek z trávy, jen blázní se ženou za nadějí.
- R: Vrátit ten svět a nekončící indiánský léto,
vrátit ten svět bobříků a týpí na loukách,
vrátit ten svět, kde ti holky hlavu v trávě spletou
a nad ránem je vítr rozfouká.
2. Už se mi zdává co druhou noc, že někde někomu scházím,
někomu málo a jinýmu moc, jak písničky, co sem-tam há-
zím,
je podivná doba, podivný čas, ale tam za kolejí
jsou ještě cesty tenký jak vlas, cesty, co vedou do nadějí.
- R: + a nad ránem je vítr rozfouká ...

219. Červený kamion (Vojta Kidák Tomáško)

1. Za noci, za dne, a pořád jen dokola,
oči jak přibité na cestu, která se vlní,
za horka, za mrazu, cisternu v závěsu
do teplejch, volant, a naftou se sta koní krmí.
- *: Svítání, soumrak, z výfuku život nám plách',
červený kamion - domov na kolečkách.
- R: Červený kamion, motorest, káva, láska je dým, jen dým,
červený kamion, reklamní cedule, spojka, brzda a plyn.
2. Na jaře, na podzim, stále jen dozadu
ve zpětném zrcátku žene se čas, kterej mluví
o vyjetém oleji, naftě a převodech,
nadávce parťáka, když ruce únavou bolí.
- *:
- R: Každéj nám závisí, „poslouchej,“ povídá,
„šofér je volnej, má prachy a zná světa kus,“
co mozoly na rukách, bolesti v zádech,
zarudlý voči a na pití zteplalej džus.
- *:
- R:
- *:

220. Česačů bavlny bál (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G & H & C & D \\ J\acute{o}, & h\acute{o}lka, & h\acute{o}d' & se & aspo\acute{n} & trochu & do & gala, \\ G & D & G \\ j\acute{a} & zav\acute{r}u & dneska & d\acute{r}iv & kr\acute{a}m, \\ & H & C & D \\ v\acute{s}ude & jsou & pentle & a & sam\acute{a} & par\acute{a}da, \\ G & D & G \\ je & p\acute{r}ece & \acute{c}esa\acute{c}ů & bavlny & b\acute{a}l. \end{matrix}$

R: $\begin{matrix} G \\ Dneska & je & \acute{c}esa\acute{c}ů & bavlny & b\acute{a}l, \\ C & G \\ dneska & je & \acute{c}esa\acute{c}ů & bavlny & b\acute{a}l, \\ D & G & C & G \\ zaplat\acute{i}m & za & dva & a & p\acute{u}jdu & d\acute{a}l, \\ D & G \\ dneska & je & \acute{c}esa\acute{c}ů & bavlny & b\acute{a}l. \end{matrix}$

2. $\begin{matrix} Ulice & z\acute{a}r\acute{i} & jak & barevnej & š\acute{a}l \\ z & p\acute{u}lnoci & zpocen\acute{y}ch & t\acute{e}l, \\ v\acute{s}echno & se & spln\acute{i}, & kdo & si & co & p\acute{r}\acute{a}l, \\ v\acute{s}echno & se & spln\acute{i}, & ne\acute{z} & p\acute{r}ijde & den. \end{matrix}$

R:

3. $\begin{matrix} Hudby & se & st\acute{r}idaj' & a & v\acute{s}ude & je & shon, \\ v\acute{i}no & a & zrychlen\acute{y} & tep, \\ tam & v\acute{r}ešt\acute{i} & trubka, & tam & saxofon, \\ holky & maj' & tv\acute{a}ře & ml\acute{i}ko & a & krev. \end{matrix}$

R:

4. $\begin{matrix} A\acute{z} & p\acute{r}ijde & \acute{s}edej & a & st\acute{r}izlivej & den \\ pro & \acute{z}oky & s & bavlnou, \\ otev\acute{r}u & kr\acute{a}m & a & nech\acute{a}m & sv\acute{u}j & sen \\ \acute{z}it & v & kraji & za & duhou. \end{matrix}$

R:

R:

R:

221. Dej Bůh I. (Vojta Kidřák Tomáško)

R: $\begin{matrix} G & C & D \\ P\acute{r}ip\acute{i}t & si & v\acute{i}nem & na & vlajku & s & modr\acute{y}m & kl\acute{i}nem, \\ G & D \\ dej & B\acute{u}h, & \acute{z}e & se & krv\acute{i} & nezkr\acute{o}p\acute{i}, \\ G & C & D \\ p\acute{r}ip\acute{i}t & si & v\acute{i}nem & na & vlajku & s & modr\acute{y}m & kl\acute{i}nem, \\ G & C & D & G \\ na & p\acute{a}r & kluk\acute{u} & ze & srdce & Evropy. \end{matrix}$

1. $\begin{matrix} G \\ Z & rozbit\acute{y}ch & mrak\acute{u} & slunce & kdy\acute{z} & pad\acute{a}, \\ & F & C \\ post\acute{y} & si & p\acute{r}e\acute{c}te\acute{s}, & co & p\acute{i}\acute{s}e & m\acute{a}ma, \\ & D & G & C \\ [: & jak & se & j\acute{i} & stejsk\acute{a}, & je & \acute{c}im & d\acute{a}l, & t\acute{i}m & v\acute{i}c, \\ G & D & G \\ a & tv\acute{u}j & \acute{c}ernej & vl\acute{c}\acute{a}k & \acute{z}e & odm\acute{i}t\acute{a} & j\acute{i}\acute{s}t. :] \end{matrix}$

R:

2. $\begin{matrix} N\acute{e}kdo & se & modl\acute{i}, & n\acute{e}kdo & m\acute{a} & strach, \\ a & v\acute{s}ichni & jak & jeden & douf\acute{a}me & snad, \\ [: & \acute{z}e & do & p\acute{i}\acute{s}ku & zapadnou & kv\acute{e}ry, & a & pak \\ jed\acute{i}n\acute{a} & zbra\acute{n} & zbyde & - & klukovskej & prak. :] \end{matrix}$

R:

222. Dej Bůh II. (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G \\ Z & rozbit\acute{y}ch & mrak\acute{u} & slunce & kdy\acute{z} & pad\acute{a}, \\ & F & C \\ v\acute{e}\check{c}ern\acute{i}m & tichem & jde & p\acute{r}avo & a & zrada, \\ (C) & D & G & C \\ [: & v\acute{e}\check{c}ern\acute{i}m & tichem, & a & j\acute{a} & nejsem & si & j\acute{i}\acute{s}t, \\ G & D(C) & G \\ kdo & bude & v\acute{i}t\acute{e}z, & a & kdo & bl\acute{a}to & j\acute{i}\acute{s}t. :] \end{matrix}$
- R:** $\begin{matrix} G & C & D \\ P\acute{r}ip\acute{i}t & si & v\acute{i}nem & na & vlajku & s & modr\acute{y}m & kl\acute{i}nem, \\ G & D \\ dej & B\acute{u}h, & a\acute{t} & se & krv\acute{i} & nezkr\acute{o}p\acute{i}, \\ G & C & D \\ p\acute{r}ip\acute{i}t & si & v\acute{i}nem & na & vlajku & s & modr\acute{y}m & kl\acute{i}nem, \\ G & C & D & G \\ na & p\acute{a}r & du\acute{s}\acute{i} & ze & srdce & Evropy. \end{matrix}$
2. $\begin{matrix} N\acute{e}kdo & se & modl\acute{i}, & n\acute{e}kdo & m\acute{a} & strach, \\ jen & sliby & se & sypou & jak & pod & nohy & hr\acute{a}ch, \\ po & p\acute{r}avu & \acute{s}lapou, & co & kovanejch & bot, \\ pro & jakou & sl\acute{a}vu & a & pro & jak\acute{e}j & plot, \\ po & p\acute{r}avu & \acute{s}lapou, & co & kovanejch & bot, \\ pro & jakou & sl\acute{a}vu & vyr\acute{u}\acute{s}t\acute{a} & plot? \end{matrix}$

R:

R:

223. Dneska ráno (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C \\ Dneska & r\acute{a}no & n\acute{e}jak & divn\acute{e} & von\acute{e}l & v\acute{z}duch \\ & F \\ v & m\acute{y} & kleci & na & dev\acute{a}t\acute{y}m & poschod\acute{i}, \\ & C & F \\ dneska & r\acute{a}no & n\acute{e}jak & divn\acute{e} & von\acute{e}l & v\acute{z}duch \\ & C & G \\ jako & kdy\acute{z} & se & pe\acute{c}e & chleba & na & ohni. \end{matrix}$
2. $\begin{matrix} Jako & deka, & kterou & p\acute{r}ikryl & jsem & t\acute{e} & k & r\acute{a}nu, \\ mo\acute{z}n\acute{a} & se & mi & otev\acute{r}ela & sk\acute{i}r\acute{i}\acute{n}\acute{i}, \\ tam & vespod & mezi & spoustou & r\acute{u}zn\acute{e}jch & kr\acute{a}m\acute{u}, \\ co & ka\acute{z}d\acute{y}m & jarem & von\acute{i} & m\acute{i}\acute{n}\acute{i} & a & m\acute{i}\acute{n}\acute{i}. \end{matrix}$
- R:** $\begin{matrix} C \\ St\acute{y}\acute{s}k\acute{a} & se & m\acute{y}m & bot\acute{a}m & po & toul\acute{a}n\acute{i}, \\ & F & C \\ st\acute{y}\acute{s}k\acute{a} & se & m\acute{y}m & bot\acute{a}m & po & cest\acute{a}ch, \\ Dmi & G\acute{7} & C \\ st\acute{y}\acute{s}k\acute{a} & se & m\acute{y}m & dlan\acute{i}m & po & tv\acute{y}ch & dlan\acute{i}ch, \\ & B\flat & C \\ jsem & jenom & hloupej & zleniv\acute{e}lej & chlap. \end{matrix}$
3. $\begin{matrix} U\acute{z} & zas & sly\acute{s}\acute{i}m & dob\acute{r}e & utajenej & sm\acute{i}ch, \\ a\acute{z} & z & n\acute{a}dra\acute{z}\acute{i} & ti & dom\acute{u} & zavol\acute{a}m, \\ \acute{r}ekne\acute{s}: & bl\acute{a}zne, & zp\acute{a}tky & vra\acute{t} & se, & v\acute{s}echno & p\acute{r}ikryl & sn\acute{i}h, \\ vra\acute{t} & se & zp\acute{a}tky & do & sv\acute{y} & klece, & kde & j\acute{s}\acute{i} & spal. \end{matrix}$
4. $\begin{matrix} Jen\acute{z}e & dneska & r\acute{a}no & n\acute{e}jak & divn\acute{e} & von\acute{e}l & v\acute{z}duch, \\ tak & ka\acute{s}lu & na & to, & co & se & p\acute{o}v\acute{i}d\acute{a}, \\ ztar\acute{a} & zn\acute{a}m\acute{a} & t\acute{i}ha & v & z\acute{a}dech, & kysl\acute{i}kovéj & dluh, \\ a & hlavn\acute{e} & spr\acute{a}vn\acute{e} & zm\acute{a}\check{c}klej & \acute{s}ir\acute{a}k & do & t\acute{y}la. \end{matrix}$
- R:** $\begin{matrix} B\flat & C \\ + & jsem & jenom & hloupej & zleniv\acute{e}lej & chlap & \dots \end{matrix}$

224. Ďáblovy nástrahy (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{C} & & & & \text{G} \\ & & & & & & \text{F} & & \text{Ami} \\ \text{Ďáblovy nástrahy, ženám když zahoří tvář,} \\ \text{veselé ohníčky ukryjí za víčky, na cenu marně se ptáš,} \\ & & \text{C} & & \text{G} & & & & \\ \text{ďáblovy nástrahy, do klínů pekelný žár,} \\ & & & & & & \text{F} & & \text{Ami} \\ \text{srdce ti popálí o lásce šeptání, zůstáváš hlupákem dál,} \\ & & & & \text{C} & & \text{G} & & \\ \text{v komnatách z mramoru falešné princezny chodí,} \\ & & & & & & \text{F} & & \text{Ami G Ami} \\ \text{za řadry skrývají dýky, co bodají pokaždé, když se to hodí.} \\ & & \text{C} & & & & \text{Emi} & & \end{matrix}$
- R: Spanilá jízda se, paní má, pomalu končí,
 $\begin{matrix} \text{F} & & \text{G} & & & & \text{Ami} \\ \text{zůstaly podpisy krví a pár zhaslých loucí a svítá.} \end{matrix}$
2. V žáru a plameni motýli bláhoví shoří,
ještě se cukají, srdce jim pukají, pěstěným rukám se koří,
pekelné kočáry změní se na máry k ránu,
opilý harlekýn dopíjí zbytky vín, voják má na čele ránu,
ďáblovy nástrahy, ženy se svítání bojí,
odešli krasavci, zůstali pasáci, blátem se princezny brodí.
- R: $\begin{matrix} \text{G} & \text{Ami} \\ \text{Svítá ...} \end{matrix}$
- *: Svítá ...

225. Hospoda Svět (Vojta Kidák Tomáško)

- *: $\begin{matrix} \text{C} & & & & \text{G\#} \\ \text{V špinavým průjezdě, kde páchne to močí,} \\ \text{C} & \text{Emi} & \text{Dmi}^7 & \text{G} \\ \text{kde mají kočky svůj večerní fet,} \\ \text{C} & & & & \text{G\#} \\ \text{pár stálých holubů se dokolečka točí,} \\ \text{C} & \text{F} & \text{C} & \text{G} & \text{C} & \text{G+} \\ \text{tohle (tady) je, vážení, hospoda Svět.} \\ \text{C} & & \text{F} & & \text{Fmi} \end{matrix}$
1. Pět stolů ze skládky a Mozartova busta
 $\begin{matrix} \text{C} & & \text{A}^7 & & \text{Dmi}^7 & \text{G} \\ \text{na starým piáně, co nenaladíš,} \\ \text{Dmi}^7 & \text{G} & \text{C} & & & \text{Gdim} \\ \text{tady se dopředu nezamlouvaj' místa,} \\ \text{F} & \text{C} & \text{G\#} & \text{G} & \text{C} \\ \text{o pěknou frajli tu nezavadiš.} \end{matrix}$
2. Jako nahá pravda petrolejka svítí
na život s razítky od mušinců,
a nikde vázy, natož náky kytky,
jenom pár pohlednic z chudobinců.
3. Potkáš tu pošťáka, co jako na potvoru
dvacet let nedoručil veselej list,
a každej pátek chodívá na kontrolu
František z kotelny, co neumí číst.
4. Cikánská madona, včera ještě dítě,
ví toho vo životě setsakra dost,
mrzutej malíř, co chcípá na úbytě,
má jen svý psisko a psisko svou kost.
5. A zatím za oknem prý někde kvetou louky,
někde se milujou a někdo mačka spoušť,
co je to za kecy, že voňavý jsou holky,
náš svět je smradlavá, šedivá poušť.
- *:

226. Hvězdy nad Chicago (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} \text{C} & & \text{F} & \text{G} & \text{C} \\ \text{Dneska nejsou hvězdy nad Chicago,} \\ & & \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{C}^7 \\ \text{nebe brečí, při zemi jde dým,} \\ & & \text{F} & & \text{Emi} & & \text{F} \\ \text{[: dneska nejsou hvězdy nad Chicago} \\ & & \text{G} & & \text{F} & \text{C} & \text{G} & \text{C} \\ \text{a já mám ve svých očích stín. :]} \end{matrix}$
2. Co zbylo ze všech slov a krásných slibů:
jenom trochu vydýchaný vzduch,
[: co zbylo ze všech slov a krásných slibů:
touha přervat ten kruh. :]
3. Zvedám křídla, nenechte mě padnout
do městskejch jatek, smradu černejch stok,
[: zvedám křídla, nenechte mě padnout
před smečku žihaných dog. :]
4. Potom pošlu lístek do Chicago
od pramenů řek a hladkejch skal,
[: potom pošlu lístek do Chicago,
že se mi tu dejchá moc fajn. :]
- $\begin{matrix} \text{C} & \text{F} & \text{G} & \text{C} \\ \text{Na na na ...} \end{matrix}$
- *: Na na na ...

227. Hvězdy v Garden City (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} \text{G} & & \text{C} & & \text{D} & \text{G} \\ \text{Slíbil jsem ti hvězdy v Garden City,} \\ & & \text{C} & & \text{D} & \text{G} & \text{G}^7 \\ \text{slíbil jsem ti víc, než můžu dát,} \\ \text{C} & & \text{Hmi} & & & & \text{C} \\ \text{[: slíbil jsem ti hvězdy v Garden City} \\ \text{G} & & \text{C} & \text{G} & \text{D} & \text{G} \\ \text{a netušil, jak lehký je lhát. :]} \end{matrix}$
2. Co zbylo ze všech slov a krásných slibů:
jenom trochu vydýchaný vzduch,
[: co zbylo ze všech slov a krásných slibů:
roztříštěný zvěrokruh. :]
3. Bez křídel, až na dno volným pádem,
do městskejch jatek, smradu černejch stok,
[: bez křídel, až na dno volným pádem,
před smečku žihaných dog. :]
4. Pozdravujte hvězdy v Garden City
od milenců, řek a hladkých skal,
[: pozdravujte hvězdy v Garden City,
že nám mohlo být spolu fajn. :]

228. Jenom ať zůstanu stejnej (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C & G & C & G \\ C & F & C & G \end{matrix}$
Jenom ať zůstanu stejnej, až mi to začne líp hrát,
 $\begin{matrix} C & C & Dmi^7 & G \\ C & H & C & G \end{matrix}$
Jenom ať zůstanu stejnej, vždyť pýcha předchází pád,
 $\begin{matrix} C & C & Dmi^7 & G \\ C & H & C & G \end{matrix}$
až začnu mít letos víc, než jsem měl vloni,
 $\begin{matrix} C & G & C & G & C \end{matrix}$
až vydru z písniček prachy, co zvoní,
Jenom ať zůstanu stejnej, tak moc to nestojí.
2. Jenom ať zůstanu stejnej, a kdybych snad ztrácel svou tvář,
Jenom ať zůstanu stejnej, to radši mě do bláta sraž,
než nahoru po shodech, podrážet nohy,
to radši provaz a „sbohem“ a „sorry“,
Jenom ať zůstanu stejnej, tak moc to nestojí.

R1:

3. Jenom ať zůstanu stejnej, a ostatní všechno je fuk,
Jenom ať zůstanu stejnej, až do konce s kytarou kluk,
pak zaplatím účet a, jak už to chodí,
povolím struny a trochu se skloním,
a hlavně zůstanu stejnej, jak chlapi od koní,
a hlavně zůstanu stejnej, tak moc to nestojí ...

229. Jen tak dál (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C & C & C & G & C \\ F & C & G & C & C \end{matrix}$
Světýlka svíček a jedno jediný přání:
jen tak dál, jen tak dál,
 $\begin{matrix} C & C & G & C \\ F & C & G & C \end{matrix}$
v pokoře písnička najednou hlavu nám sklání,
jen tak dál, jen tak dál,
 $\begin{matrix} G & C \\ F & C & G \end{matrix}$
ještě v nás zůstala víra a cit,
ještě se umíme za ruce vzít,
 $\begin{matrix} C & G & C \end{matrix}$
nezasnou světýlka, když prostě nebudem chtít,
jen tak dál, jen tak dál,
 $\begin{matrix} F & C & G & C & C \\ F & C & G & C & C \end{matrix}$
jen tak dál, jen tak dál.
2. Vítr nám pohladil vlajku, a jak by chtěl říct:
jen tak dál, jen tak dál,
nevadí, málo je spánku, však zpívá se víc,
jen tak dál, jen tak dál,
s drátěnou košilí pěšáci jdou,
co letadlem do ráje nedolétnou,
řeknou si „ahoj“ a určitě dají si tón,
jen tak dál, jen tak dál,
jen tak dál, jen tak dál.
3. Kdo bez řečí nabídnul celtu, když začalo lejt,
jen tak dál, jen tak dál,
ten lásku sel po lidech, a na to netřeba glejt,
jen tak dál, jen tak dál,
za Terezou do města bez okenic
vydal se Toulavej, co zbejvá víc,
tak, jak tu sedíme, zkusíme potichu říct:
jen tak dál, jen tak dál,
 $\begin{matrix} F & C \end{matrix}$
jen tak dál, jen tak dál ...

230. Jestlipak víš (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G & Ami \\ D & G \end{matrix}$
Jestlipak víš, jestlipak víš,
kolik je na světě ztracených lásek,
 $\begin{matrix} Ami \\ D & G \end{matrix}$
jestlipak víš, jestlipak víš,
která je na tváři nejhlubší z vrásek.
 $\begin{matrix} Ami \\ D & G \end{matrix}$
jestlipak víš, kolik je slůvek,
co necinknou čistej tón.
2. Jestlipak víš, jestlipak víš,
holčičko malá důvěřivá,
jestlipak víš, jestlipak víš,
proč koním v běhu vlaje hřiva,
jestlipak víš, kdo ti to zpívá,
co vlastně o mně víš?
 G
- R: Šedej kabát noci, to se ví,
jak tvoje halenka se svlíká s ránem,
 $\begin{matrix} Ami \\ D & G \end{matrix}$
hádej, proč jsem vzhůru, všichni spí,
voniš mi marcipánem, voníš.
3. Budeš se ptát, budeš se ptát
světýlek malých třepotavých,
budeš se ptát, budeš se ptát,
kde jsem spal včera, neprozradím,
budeš se ptát, kam půjdu zítra
houpavý písničky hrát.
 $\begin{matrix} D & G & D & G \end{matrix}$
- R: + marcipánem voníš, marcipánem voníš ...

231. Kamínky na cestách (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C & G & C \\ F & C & G \end{matrix}$
Jak kamínky po cestách poztráceny,
oblázky v divokých řekách,
 $\begin{matrix} C & G & C \\ F & C & F & C \end{matrix}$
do rána nespí a utrácení,
na stovky veršů tisíce písní,
 $\begin{matrix} F & C & G \\ C \end{matrix}$
nevěří v Boha a ve skalách hnízdí,
ptáci roztoulaní.
2. Schoulený do sítí v pavučinách,
když shoří hvězda, co letí,
když kohout zaspí a nezaspívá,
je bláznivá noc, tak pro bílou paní,
budeš se bát, já chovám tě v dlani,
láska unavená.
 $\begin{matrix} Dmi & C \end{matrix}$
- R: Bláznivou noc prožijem jednou,
 $\begin{matrix} Dmi & F & C \end{matrix}$
a navždycky na duši zůstane vpálený cejch,
 $\begin{matrix} Dmi & C \end{matrix}$
mlhavým ránem blíž k sobě sednout,
 $\begin{matrix} F & G \end{matrix}$
a od větru z uhlíků oheň k nám do tváře dejch'.

3.=1.

232. Kocovina (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{array}{cccc} C & G & C & G \\ \text{[: Za vinice slunce luhá, někdo smutek, někdo zpívá, :]} \\ C & & & Edim \\ \text{[: trpce ryzlink chutná, po něm voda rmutná,} \\ Dmi & G & C & \\ \text{po něm voda rmutná nám zbývá. :]} \end{array}$
2. $\text{[: A když dojde víno v džbánu užvaněným veteránům, :]}$
 $\text{[: s kořalečkou čirou silná slova plynou}$
 $\text{o svobodě, o vlasti a právu. :]}$
3. $\text{[: Co den bolí, to noc zhojí, ráno hanbou hlavu skloní, :]}$
 $\text{[: kde je vzdor a síla, zbyla kocovina,}$
 $\text{a golem se jako hlína drolí. :]}$
4. $\text{[: Za vinice slunce luhá, někdo smutek, někdo zpívá, :]}$
 $\text{trpce ryzlink chutná, po něm voda rmutná,}$
 $\text{po něm voda rmutná nám zbývá ...}$

233. Malá víla (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{array}{cccc} G & C G & C G & \\ \text{Hledám malou vílu, bloudím, ztrácím sílu,} \\ C & & G & \\ \text{kolikrát už jsem to málem vzdal,} \\ & C & G & \\ \text{ale pak si řeknu: co když se někde skrývá,} \\ C & & G & \\ \text{ani nevím, kdo všechno se mi smál,} \\ F & C & G & \\ \text{jenom věřím, že je malá víla.} \end{array}$
2. $\text{V lesích nebo v horách, v městech, na dědinách,}$
 $\text{koně mít, tak bych ho klidně štvál}$
 $\text{z půlnoci až třeba do svítání,}$
 $\text{koně mít, tak ostruhy a cval}$
 $\text{a nedbat na to, že se třeba zraní.}$
- R: $\begin{array}{ccc} D & & G \\ \text{Víc a víc je těch, co řeknou: „Blázne, víly nejsou,} \\ D & & G \\ \text{doma seď, vždyť dávno všechno máš,“} \\ D & & G \\ \text{ale večer potom do tmy světla reflektorů blýsknou} \\ D & C & G \\ \text{a vsadím se, že každý z nás je lhář.} \end{array}$
3. $\text{Vzadu tiše stojí, křehká, až to bolí,}$
 $\text{jako dítě oči zvědavý}$
 $\text{a já nemám na to, abych jí slzy slíbal}$
 $\text{a zahodil své písně ohraný,}$
 $\text{asi bych ji stejně neuhlídal.}$
- R: $\begin{array}{ccc} D & C & G \\ \text{+ a vsadím se, že každý z nás je lhář ...} \end{array}$

234. Málo lásky (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{array}{cccc} G & C & G & C \\ \text{Když človíček pláče, když něco ho bolí,} \\ D & & G & \\ \text{kdo zastaví kroky, kdo k němu se skloní,} \\ C & & G & D \\ \text{každý jen spěchá a nahání čas.} \end{array}$
2. $\text{Když dochází síla, když štěstí se láme,}$
 $\text{k ostatním zády a jenom k nám ne,}$
 $\text{kdo nás to učil na cizím se pást?}$
- R: $\begin{array}{cccc} G C & G & F & G \\ \text{[: Málo, tak málo, tak málo lásky je v nás. :]} \end{array}$
3. $\text{Máme svá jistá a napsaná práva,}$
 $\text{klikatý paragraf a slepá dáma,}$
 $\text{ale kdo řekne, jak strmý je sráz?}$
4. $\text{Tam naproti stojí dva ranečky citů,}$
 $\text{každý půl auta a každý půl bytu,}$
 $\text{hodíš jim, přáteli, záchranný pás?}$
- R:
5. $\text{Dívej se, synku, jak všechno nám projde,}$
 $\text{až zůstanem sami, tak možná nám dojde:}$
 $\text{každý z nás maličko světýlko zhas'.$

6.=1.

R:

235. Máme to za pár (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{array}{cccc} G & D & G & \\ \text{Léta jsem držel jen hubu a krok,} \\ Emi & Hmi & C & G \\ \text{myslel si svoje a měl dobrej flek,} \\ Emi & Hmi & C & G \\ \text{občas pár známejch a vařící grog,} \\ D & & C & G \\ \text{v soukromých bytech jsme řvali svůj vztek.} \end{array}$
2. $\text{Každýmu hrajou jen chvíli, a šlus,}$
 $\text{jednomu tango a jinýmu jive,}$
 $\text{já slyšel bubny a „poklusem klus!“}$
 $\text{a žádněj playback, poctivě live.}$
- R1: $\begin{array}{ccc} G & & Emi \\ \text{Máme to za pár, pod kůží zbabělí,} \\ G & & Emi \\ \text{máme to za pár, a nikde spasení,} \\ C & D & Emi & F\#mi & C & G \\ \text{máme to za pár, než k dřevěným křížům za duše přibijou nás.} \end{array}$
- R2: $\text{Máme to za pár, pořád jen v pokoře,}$
 $\text{máme to za pár, ale tam nahoře,}$
 $\text{máme to za pár, tam k dřevěným křížům za duše přibijou}$
 nás.
3. $\text{Dejte mi pokoj a nechte mě být,}$
 $\text{co je mi do vašich sporů a pří,}$
 $\text{dejte mi pokoj, jsem hodnej jak dřív}$
 $\text{a křičím jen doma, no to se snad smí.}$
4. $\text{Po každým flámu mám kyselej dech,}$
 $\text{už ani kořalka nezabírá,}$
 $\text{vám, co se škrábete na lepší břeh:}$
 $\text{kdyby se urval, mě nedojímá.}$
- R1:
- R2: $\text{Máme to za pár, pořád jen v pokoře,}$
 $\text{máme to za pár, ale tam nahoře,}$
 $\text{máme to za pár ...}$

236. Masožravá kytká (Vojta Kidák Tomáško)

1. G C^7 G
[: Já měl jsem ženskou, a ta ženská mi pila krev, :]
 $F^\#$ F E A^7
[: já v noci nespál, zlý slova jsem šeptal
 D^7 G
a furt se mnou lomcoval hněv. :]
2. [: Když jsem ji poznal, můj život se změnil v poušť, :]
[: dýmka šla k čertu a moji sklenku
zneucnil jablečnej mošt. :]
3. [: Zakoupil jsem květináč a kytku do něj zasadil, :]
[: kytku masožravou, věčně nenažranou,
a pak jsem ji něžně pohladil. :]
4. [: Každého rána pozoroval jsem ji, jestli nechátrá, :]
[: já ji masem hostil, chroupala i kosti
a občas jsem ji skočil pro játra. :]
5. [: Vosmýho března opatrně jsem ji na stůl položil, :]
[: kytku masožravou, věčně nenažranou,
a to jsem ji už týden nekrmil. :]
6. [: Moje ženská zjihla a nějak jí zvlhnul zrak, :]
[: přičichla, jak voní, chramst a bylo po ní,
a já si skočil za roh pro tabák. :]
- 7.[: Půjčím za pár babek všem chlapům trpícím, :]
[: kytku masožravou, věčně nenažranou,
a pak si dáme spolu sklenici. :]

237. May-Day (Vojta Kidák Tomáško)

1. G D
Letíme spolu do bouřky,
 G
mraky jsou černý nad krajinou,
 D
dva náhodní piloti bez zkoušky,
 G
co hledají slunko nad Floridou,
 C
začíná peklo, ztrácíme výšku,
 G D
kompas se zbláznil, zasměj se, smíšku,
 G D G
no tohle nám příbuzní určitě neprominou,
 C G
May-Day, kontrole na zemi May-Day,
 D G
tohle nám příbuzní určitě neprominou.
2. Na startu šampaňský z pohárů,
nikdo nás předem nevaroval,
a padáky někde v hangáru,
kdo by je taky potřeboval,
z modrého nebe hledíme dolů,
ještě je krásně, ještě jsme spolu,
než první náraz letadlem zalomcoval,
May-Day, kontrole na zemi May-Day,
než první náraz letadlem zalomcoval.
3. Zmizely naše úsměvy,
jsme jako dráty pod napětím,
za jedný v bouři dospělí,
v jediný bouři bez obětí,
kam jsme to chtěli, co na tom sejde,
do vašich sluchátek křičíme May-Day,
že jedna posádka ke slunci nedoletí,
[: May-Day, kontrole na zemi May-Day,
že jedna posádka ke slunci nedoletí ... :]

238. Myš, ty a já (Vojta Kidák Tomáško)

1. E H^7 E A E
Běží myška po světlici, schovala se pod skříň,
 H^7 E A E
ty jsi z toho bleďá v líci, já teď nevím, co s tím,
 A E $C^\#7$
to byl fofr, jak jsi rychle stála na židli,
 $F^\#7$ H^7
až mám z toho těžkou hlavu, jak tě uklidním.
2. Sousedé si na ulici ťukaj' na čelo,
prej jsme voba na palici a je veselo,
stačí jedna malá myš, a ječíš fistulí,
myslím, že se ke mně večer strachy přitulíš.
3. Možná by to chtělo kočku, abys byla klidná,
kočka, ta má myšku v očku, zpod skříně ji wyndá,
jenže já si, milá, zlatá, nejsem dvakrát jist,
jestli by ta mrcha kočka nechtěla myš sníst.
4. Totiž: tahle potvůrka tu bydlí od dětství,
ještě než jsi za mnou přišla, mám ji pro štěstí,
sem-tam slupne kousek sýra a vůbec netuší,
kolik dívek díky ní jsem držel v náručí.

- *: A E $C^\#7$
A teď, holka, neposlouchej, to jen pro pány:
 $F^\#7$ H^7 E
já tu nemám past na myši, ale na dámy,
 H^7 E A H^7 E
já tu nemám past na myši, ale na dámy,
 H^7 E A H^7 E
já tu nemám past na myši, ale na dámy,
 H^7 E A H^7 E
já tu nemám past na myši, ale, ale na dámy ...

239. Na co jsme byli tak hrdí (Vojta Kidák Tomáško)

1. C F C F G
Na co jsme byli tak hrdí a komu to hromadné „vivat!“,
(G) C F G C
[: vždyť ještě špinavě studí pod kůží hloupoučkejch telat. :]
2. Pod střechou pravdy a lásky nenávisť bydlí a lež
[: a bratrstvo červený pracky a kdejaká krysa a veš. :]
3. Když Bohem vymejvaj' mozky, kážou mít na uzdě vzdor
[: a pěkně v pokoře, bosky, a pěkně po kolenou. :]
4. To přichází rovnější z rovných se smíchem zaklapnout past,
[: co se to stalo z mých hodných, věřil jsem, že vyšli z nás. :]
5. Do duše smutke mi přší, kde je ten veselej kraj,
[: Psohlavci pod hlavu vlčí napsali „Zimmer frei“. :]
6. Menší a menší jsme stádo, vlci to vědí, jdou blíž,
je půlnoc a stačí tak málo, člověče, člověčku, víš,
je půlnoc a stačí tak málo, Václave, pastýři, spíš?

240. Naděje (Vojta Kidřák Tomáško)

1. D G
Brzo se stmívá, do oken mráz kreslí lilie,
 D A
na stole víno a chléb a tichounký zpěv,
 D G
brzo se stmívá, v rámečku obrázků Marie,
 D A $A+$ D
po dveřích někdo nám sáh' a překročil práh - naděje.
2. D G
Slabá a prokřehlá naděje,
 D A D G D A $A+$
asi že nemá kam jít, u koho být, a venku pozdě je.
2. Brzo se stmívá, za chvíli noc všechno zahalí,
jenom, až půjdeme spát, dáme si zdát,
někdo nás líbá, ruka po vlasech pohladí,
a když si moc budeme přát, tak možná, že snad přijde na-
děje.
- D
*: Brzo se stmívá ...

241. Nákladák do L.A. (Vojta Kidřák Tomáško)

1. D A D A D
Tu zprávu přines' brácha můj, že našel si primovej džob,
 A D
tu zprávu přines' brácha můj, že našel si primovej džob,
 A $F\#mi$ G D
nákladní vůz mu půjčí šéf, radostí přitom hvízd',
 A D A D
vždyť bude jezdit jako pán až do Los Angeles.
2. [: Říkal, že z první vejplaty pro mámu koupí hned :]
šátek jak z chmýří bodláků s barvou podzemních bříz,
vždyť bude jezdit jako pán až do Los Angeles.
3. [: Mražený maso a kaviár a kořalku fajnovou, :]
od zítřka půjde všechno líp, z láhve si párkrát líz',
vždyť bude jezdit jako pán až do Los Angeles. :]
4. [: Ráno, snad ještě za šera, ve dveřích řekl „čau“, :]
naše máma pro štěstí mu na čelo dělá kříž,
jen abys dojel jako pán až do Los Angeles.
5. [: Navečer přišel jeho šéf a pár věcí na stůl dal, :]
co tahal bráška po kapsách, nechal tu, a nic víc,
a na cestě rozbitej nákladák do Los Angeles ...

242. Napiš mi, panenke (Vojta Kidřák Tomáško)

1. C Ami Dmi G C Ami G
Napiš mi, panenke, jednou dlouhý a voňavý list,
 F C G C F C G
[: smutno je za okny, hvězdy už blednou
 C Dmi G C
a já bych chtěl od tebe psaníčko číst. :]
2. Když náruč je prázdná a studí víc nežli kamenná zeď,
[: zdá se mi o tobě dřív, než mě vzbudí
frajtr, co křikne pár přisprostlých vět. :]
3. Svítání s pachutí louhu, když rána jsou vlhká, co víš,
[: slunce má od mříží na tvářích šmouhu,
já z mosazných nábojnic nad lůžkem kříž. :]
4. Napiš mi, panenke, zrána, kdo se ti zdává v tvých snech,
[: o naší lásce piš, hvězdičko malá,
a každé slovo - tvůj voňavý dech. :]

243. Nebe je přes léto zavřený (Vojta Kidřák Tomáško)

1. Dmi A Dmi
Hledal jsem po cestách divokou touhu,
 A Dmi
utrácel po nocích, hnal se a hnal,
 Gmi A
[: a každým milováním na slámě ve stohu,
 Dmi A $Dmi(D)$
a každým milováním opouštěl rám. :]
- R: D A G D
Nebe je přes léto zavřený, kampak se, dušičko, dáš,
 A D
nad bránou neóny barevný, Bůh si šel pro svatozář,
 G D
nebe je přes léto zavřený, račte jít o patro níž,
 A Dmi A
naplnit skleničky broušený, do šatny odložit kříž.
2. Zdupaná cestička zarůstá travou,
pošťák pár století nepřines' list,
[: nikdo se nezastaví, za okny chřadnou
lásky z mých písniček, a jinak nic. :]
- R:
3. Roky se převalí jak stáda koní
z ohrady průšvihů, pádů a ztrát,
[: hodme se do parády, vy, blázni moji,
přijíždí kejklíři, bude se hrát, :] že:
- D
R: + nebe je přes léto zavřený ...

244. Nebe plné koní (Vojta Kidřák Tomáško)

1. G C D
Tohleto hříbě podkovu neztratí
 G
na dráze závodní,
 C D
leží tu na slámě, sotva se obrátí,
 G
a v očích má napsaný, že:
- R: G Hmi C D^7 G Emi
Někde je nebe plné koní, bez ohrad, opratí,
 Ami D^7 C G
louky, co báječně voní pro hříbě střapatý,
 Hmi C D^7 G Emi
že někde je nebe plné koní a laskavých honáků,
 Ami D^7 C G
kopyta cinkavě zvoní do zlatých oblaků.
2. Klisna už větrí a u žlabu třese hřívou,
koně prý nebrečí,
kdo z vás, vy bohové zmazaní zemskou špínou,
kdo z vás ji přesvědčí, že:
- R:
3. To malý hříbě už na cestu dává se cvalem,
zpátky se nevrátí,
tak nebuď smutná, vždyť za chvíli projede rájem,
a tam bolest neplatí, vždyť:
- Ami D^7 C G
R: + kopyta cinkavě zvoní do zlatých oblaků ...

245. Nejsme svatý (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C & & F & & C \\ Dmi & & F & & C Dmi G \end{matrix}$
Občas potkám chlápka, žádnej extra fešák,
a na rukou má klouby sedřený,
 $\begin{matrix} C & & F & & C \\ Dmi & & F & & C G^7 \end{matrix}$
ale, jak jsem slyšel, na slabšího nešáh',
říká: „Všechny rány přebolí.“
- R: $\begin{matrix} C & & Ami \\ C Emi Dmi G C \end{matrix}$
Nejsme svatý, nejsme svatý,
nejsme svatý ani bez vyznání.
2. Holky z prvních járů, no to jsou vlastně dámy,
když se tajně při chemii líčí,
v hlavách místo vzorců kytarové vlání
a v srdéčkách jim první láska klíčí.
- R:
3. Že mi voní tráva, tak ještě nejsem osel,
i když táhnu náklad na hřbetě,
někdo advokáta a někdo teplou postel,
a někdo seje děti po světě.
- R:
4. No tak co, má lásco, když jsem se ti přiznal,
že se občas kouknu za jinou,
no tak co, má lásco, má to vůbec význam,
když je jasný, že jsi jedinou.
- R:
5. Do dneška jsem čistej jak nebeský mraky,
neznám, jak jde život za mříží,
a taky nemám v lásce mundúr v barvě khaki
a obušky a oči ostřížlí.
- R:
6. Abych nezapomněl, tak vřelá slova díků
lidem, co jsem potkal na cestách,
i těm, co mě vzali tam do moravskejch sklípků
a drželi, abych jim neupadl'.
- R:
7. Svět je jenom koule, tečka ve vesmíru,
co se s náma hezkejch pár let točí,
modřiny a boule a hlavy občas v lihu,
nejsme svatý, tím to prostě končí.
- R:
- R: $\begin{matrix} C & & Ami \\ C & & F C G C \end{matrix}$
Nejsme svatý, nejsme svatý,
nejsme svatý ani bez vyznání ...

246. Nezájímá (Vojta Kidák Tomáško)

1. G
Nikdo za tebe tvůj bágel nezabalí,
 Ami
nikdo za tebe tvé písne nezazpívá,
 D
a když šlapou kolem dál, někdo zdraví, kdo tě znal,
 $C D G$
tak co s tím, co s tím, co zbývá?
2. Nikdo za tebe tvůj oheň nerozsvítí,
i svý průšvihy si musíš srovnat sám,
jestli v tobě zbylo snad, pro co dovedeš se přát,
je nás víc, zase víc, a to je znát.
- R: $\begin{matrix} C & & G \\ C & & G Hmi C G \end{matrix}$
Jen máloco chráníš, co napospas nemůžeš dát,
mlčky se skláníš, tváře ti hoří, když čas přijde úroky brát.
3. Nikdo za tebe tvou lásku nepolíbí
a taky nikdo kytky neposlá,
to jsi jednou řekl „stop!“, staviš kolem sebe plot,
a stejně vlak jezdí tam, kde se zpívá.
4. Nikdo za tebe tvý pravdy nepoví,
a kdy naposledy vlastně bylo prima,
možná, že jsi něco měl, na co rád bys zapomněl,
co je pryč, to je pryč, nezájímá.
- R:
5. Nevěřím, že není kousek místa,
kde ti hvězdy spadnou do očí,
kdyby šlel celý svět, kdyby začal třeba teď,
všechno zlý v pravý čas se otočí.
6. Nikdo za mě nikdy bágel nezabalil
a tyhle písne nikdo neodzpívá,
ale místo mám tu dál, suchý klestí na podpal,
padá noc a stromů stín na nás kývá.
- R:

247. Obyčejnej vlak (Vojta Kidák Tomáško)

1. $G \quad D \quad G \quad D$
Odjel jeden obyčejnej vlak, no tak co s tím,
 $C \quad G \quad G^7$
odjel jeden obyčejnej vlak,
 $C \quad G$
vedle trati nechal stébla sluncem spálený,
 $D \quad C \quad D \quad G \quad G^7$
odjel jeden obyčejnej vlak,
 $C \quad G$
vedle trati nechal stébla sluncem spálený,
 $C \quad G \quad G^7$
černou sazi holkám ve vlasech,
 $C \quad G$
přišel čas, a tak se tady mějte, vážení,
 $D \quad C \quad D \quad G$
přišel čas jít na protější břeh.
2. Patřil k nám jak k dřevu patří suk, no tak co s tím,
někdo řek': už je to starej vrak,
čestnou stráž u závor stál jenom malej kluk,
možná přišel dálkám zamávat,
čestnou stráž u závor stál jenom malej kluk,
v ušmudlaný ruce z gumy prak,
dal kopretiny na pražce tam blízko božích muk
pro ten jeden obyčejnej vlak.
3. $G \quad D \quad G \quad D$
Odjel jeden obyčejnej vlak, no tak co s tím,
 $C \quad G \quad G^7$
odjel jeden obyčejnej vlak,
 $C \quad G$
vedle trati nechal stébla sluncem spálený,
 $D \quad C \quad D \quad G$
odjel jeden obyčejnej vlak,
 $D \quad C \quad D \quad G$
odjel jeden obyčejnej vlak ...

248. Opuštěná (Vojta Kidák Tomáško)

1. $C \quad F \quad G \quad C \quad F \quad G$
Za nádražím opuštěná, možná ujel jí vlak,
 $C \quad C^7 \quad F \quad G$
možná někdo si přál ještě naposledy
 $C \quad Ami \quad Dmi \quad G \quad C \quad F \quad G \quad C \quad Ami \quad Dmi \quad G \quad C$
oči ubrečený políbit, než půjde dál.
2. Přišlo mi líto, že vím, proč vlaky nečekají,
ale neměl dost sil říct: holka, zastav ten pláč,
s tím nic nenadělaš, lásky se nevracejí.
3. Kdo se kdy dopočítá, co stojí pár dívčích slov,
za chvíli setře je čas a zítra zapomenou
na kolej opuštěnou, [: že někdy spálil je mráz. :]

249. Pátek v dešti (Vojta Kidák Tomáško)

1. $C \quad \frac{C}{H} \quad C \quad \frac{C}{H}$
Venku je pátek a leje jako z konve,
 $C \quad A \quad D$
z novinových článků táhne chlad,
 $G \quad C$
venku je pátek a v opuštěným domě
 $Dmi^7 \quad G$
není komu sdělit: chci mít rád.
 $C \quad \frac{C}{H} \quad C \quad \frac{C}{H}$
Na orosené okno načmáral jsem prstem,
 $C \quad A \quad D$
co pod šatem nemaj' andělé,
 $G \quad C$
[: tebe, zmoklá dámo, tíží zlatý prsten
 $Dmi^7 \quad C \quad G \quad C$
a máš přísnou vrásku na čele. :]
2. Venku je pátek a leje jako z konve,
všechny holky už jsou zadaný,
nezbyla v tom dešti ani jedna pro mne,
mám jen ty svý prášky na spaní.
Neračte se, prosím, nějak pohoršovat,
to nejsou jen z mý hlavy postřehy,
[: jestli máte s kým a kde se pomilovat,
nečekejte z pátku do středy, :]
 $G \quad C$
jestli máte s kým a kde se pomilovat,
 $Dmi^7 \quad C \quad G \quad C$
nečekejte z pátku do středy ...

250. Píseň pro copatou holku (Vojta Kidák Tomáško)

1. $G \quad C \quad G$
Jak teplá náruč milenky je tráva sluncem prohřátá,
 $C \quad G$
a stráně ještě netuší, že za dveřmi už dupe bílý kůň,
 $Hmi \quad C \quad G$
pražce voní létem, po nich krásná holka copatá
 $F \quad C \quad G$
jde k nám, a černý vlasy jako lesklá tůň.
2. V puse stéblo trávy, a naoko se tvářím, že ji neznám,
prostě zase jedna, mám se zbláznit, zboří se snad svět,
až si vlasy rozpustí a nabídne je k pohlazení hvězdám,
tak vím, že těm hvězdám budu závidět.
3. Co krásnejch holek copatejch se po tom světě trávou brouzdá,
spletou hlavu tulákům a netuší, že léto chodí spát,
v opuštěných hnízdech ptáků paní Zima bílé karty rozdá,
pojď blíž, abych ti moh' dlaně dechem hrát.
4. Až první ledy povolí a slunce trávě řekne: helou, vstávej,
už dávno budu na cestě, abych, bože, něco nepropás',
najdu první sněženku a komu ji dám, jen si klidně hádej,
kdo ví, možná černý copy ustřih' mráz, kdo ví ...

251. Přece to nevzdám (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G & & C & & G \\ & & C & & D \\ & & C & & G \\ & & G & & Ami \\ & & G & & C(D^7) & G \end{matrix}$
Znám stejný nebe, vím, kam pod ním jít,
tam, kde se klikatí cestička k horám,
[: potvory boty nák začaly dřít,
no, když jsem začal, tak přece to nevzdám. :]
2. A kde jsou ti kluci, stejný jak dřív,
zmizeli mávnutím a zbyl jenom účet,
[: najednou moudří a všechno znaj líp':
do stolů třískat a na děti křičet. :]
3. A jestli jsou písňě čistě jak tenkrát,
tak vůbec jim nechybí blýskavý šat,
[: zamrazí v zádech, až nemůžeš dýchat,
musíš je bránit, když přijdou je brát. :]
4. A dobře znám pány, jak dovedou koukat,
když bojí se písni, co pálí jak líh,
[: ale zkuste jim svou pravdu do tváří foukat,
shoříte na troud jak slaměnej vích. :]
5. Ale stejný jsou holky, stejný jak dřív,
krásný jak kytky, ale nekvetou pro vás,
[: vám zůstaly chutě a narostl břich,
s přehledem profíků bijete pod pás. :]

6.=1.

252. Síla žít (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C \\ F & & C \\ F & & C \\ F & & C \\ G & & C \\ F & & C \end{matrix}$
Na zem se snáší mír a klid,
takových dnů pořád je málo,
všechno to patří všem jak dřív,
sobotní noc, nedělní ráno,
a stejný písňě znějí tmou,
to jejich tóny prověřil čas,
a z hrnku kávu spařenou
a dýmu větví bílou hráz.
- R: $\begin{matrix} C & G & C \\ G & G^7 & C \end{matrix}$
To dává sílu žít, to dává sílu žít,
to dává sílu žít tak, jak se má.
2. A nikdo bokem, nikdo sám,
do kruhu místa vždycky je dost,
všichni se vejdou, sednou tam,
kde pravdou platí za upřímnost,
jediný zákon je mít rád,
ať věříš v Krista nebo jen tak,
učit se slovům naslouchat,
odpouštět slabším jejich strach.
- R: $\begin{matrix} C \\ F & & C \end{matrix}$
+ na zem se snáší mír a klid
takových dnů pořád je málo ...

253. Svě Rocky Mountains (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} A \\ D \\ A & & D & & A \\ D \\ A & & D & & A \\ D & & G \end{matrix}$
Je srpnový pátek a na horách sněží,
někdo jde vzhůru a někdo si věří,
krosna na zádech tíží jak žulový blok,
zatímco dole je léto a stromy
a silácký řeči těch, co se bojí
do bílé pláně udělat první krok.
- R: $\begin{matrix} D & & A \\ E & & D & & A \end{matrix}$
Ale vždycky se najdou a znovu to zkouší,
slunce jak plamen bodá je v očích,
rvou se jak koně, jen aby našli své „já“.
2. Sklonil jsem hlavu a ptal se sám sebe,
jestli jak oni mám to svoje nebe
tak blízko na dosah a nejsem na kolenou,
bez velkých řečí a ohraných frází
vstával jsem do tmy a nejmíň mi schází
publikum, co chce mít za každou cenu svý show.
- R:
3. Možná mám poslední, poslední šanci
vzít svoji víru a v ledovém tanci
na vrchol vynést svou vlajku a vidět ji vlát,
má každý před sebou své Rocky Mountains,
svůj kopec z dětství, co zdál se být zlatý,
kolik jich ztratilo cepín a muselo vzdát?

R:

R:

R:

R:

254. Šlapací mlýn (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G & & D & & G \\ & & C & & D \\ C & & D & & G & & Ami \\ D & & G & & D & & G \end{matrix}$
Mám adresu docela prostou, jestli mi budeš chtít psát:
stačí jen „Hotel Sing-Sing“ a číslo stopadesát,
je tu pár známejch kluků, Johnny a plešatej Jim,
tvůj brácha sedí tu taky a roztáčí šlapací mlýn.
- R: $\begin{matrix} C & & G & & D & & G \\ C & & G & & D & & G \end{matrix}$
Šlapací mlýn, šlapací mlýn,
od rána do noci točí se, točí nohama mklů šlapací mlýn,
od rána do noci klope a skřípe dřevěnej šlapací mlýn.
2. Nevěř, když někdo ti řekne, že se tu nadřel jak ras,
že musel chodit jak blázen - mně krásně ubíhá čas,
v pět ráno s úsměvem vstávám, po práci s úsměvem spím,
někdo chce zhubnout, tak nejlí - já roztáčím šlapací mlýn.
- R:
- R:
3. Než budu, holka, končit, musím ti ještě říct,
až bachař votevře bránu, nečekám vůbec nic,
vím, že se brzy vrátím, asi je osudem mým,
chvilí se po světě toulat, pak roztáčet šlapací mlýn.

R:

R:

R:

255. Špinavé řeky (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G & & C \\ Až & moje & slova & stečou, & jako & steče & voda & ze & skal, \\ G & & C \\ až & hadi & kůži & svlečou, & řeknu: & tohle & jsem & si & nepřál, \\ D & & G \\ až & na & mých & zádech & zmizí & po & tvých & nehtech & stopy, \\ D & & C & & G \\ co & jsem & zasel, & to & se & sklízí, & já & dlouho & nepochopil. \\ G \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} G \\ Že & ve & špinavých & řekách & nejdou & umýt & slzy \\ D & & C & & G \\ a & na & tuláckých & dekách & zapomenout & brzy, \\ D & G & D & G \\ tak & brzy, & hm. \end{matrix}$
2. Když dopjím svou slávu na otevřené scéně,
tak plný strachu k ránu, že jednou klesnu v ceně,
že jednou klesnu v ceně, jak když kůň si zláme nohu,
že nevyhovím ženě, co potom ještě mohu.
- R: Když ve špinavých řekách nejdou umýt slzy
a na tuláckých dekách zapomenout brzy,
tak brzy, hm.
3. Až, pokroucený hněvem, nevyznám se v sobě,
až, otrávený jedem, tak vlastním téhle době,
vyjdu hledat Jordán, marně jako Krista,
a bible ani korán neukážou místa
- R: Kde ve špinavých řekách nejdou umýt slzy
a na tuláckých dekách zapomenout brzy,
tak brzy, tak brzy ...

256. Tak co nám schází (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} E & & H^7 & & E \\ To & přece & nevádí, & že & někdy & do & vlasů & přší, \\ & & H^7 \\ aspoň & maj' & kytky & co & pít, \\ E & & E^7 & & A \\ v & promoklých & teniskách & jdeme & a & každé & z & nás & tuší: \\ E & & H^7 & & E & H^7 \\ vykoukne & slunko & a & zas & bude & líp. \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} E & & A \\ Tak & co & nám & schází, & tak & co & nám & schází, \\ E & H^7 & E \\ tak & co & nám & schází & ke & štěstí. \end{matrix}$
2. Nemáme zájem otočit všem řekám proud,
jen ať si tečou, kam chtějí,
pro trochu snění nám postačí maličkej kout,
a, jak se zpívá, je všechno okay.
- R:
3. Jsme duše ztracený bez šance, že se to změní,
dál s krysařem „čehý“ i „hot“,
a nikdo netuší, snad ani pořádně neví,
že pro nás na cestě neplatí žádněj plot.
- R:
4. Nikdy jsme neměli nad hlavou svítící záři,
patří k nám oheň a dým,
vítr a slunko napsaly do našich tváří:
„Kdo nebyl, neviděl, nepochopil.“
- R:
- R:

257. Tak se mi nějak scvrknul (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G & & C & & G \\ Tak & se & mi & nějak & scvrknul, \\ & & & & D \\ přesto & tě & mám, & lásko, & ze & všeho & nejvíc & rád, \\ & & & & C & & G \\ bejval & jsem & pro & tebe & dělo, & jedna & duše, & jedno & tělo, \\ D \\ a & najednou & mi & říkáš & „střevo“, \\ G & & C & & G \\ snad & že & se & nějak & scvrknul \\ D & & & & G \\ na & můj & vkladní & knížce & kdysi & tak & slušnej & vklad. \end{matrix}$
2. Asi hledáš lepší bydlo,
já tě, lásko, chápu, přeju ti šťastnej let,
bylo ve mně kousek Švejka, hodně vola, málo bejka,
a ty chceš kuvařtskýho šejka,
aby měl lepší bydlo,
a na jeho jachtě rozkvetěš jak jarní květ.
- Rec: Milostivá paní ...
3. Však se mi zase zvedne,
přisahám, že jednou uslyšíš mé vábení,
docela jsem z tebe zhubnul,
všichni říkaj', jak jsem zblblnul,
v práci jsem se málem strhnul,
[: tak až se mé konto zvedne,
ze všech mužskejch slastí zbyde mi jen holení, :]
D & G
ze všech mužskejch slastí zbyde mi jen holení ...

258. To bych nebral (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C \\ Protože & jsem & o & vás, & pane, & přezkou & báglu & cink', \\ & & E_{mi} \\ nadáváte & „líná & kůže, & povaleč & a & flink“, \\ & & F & G & & C \\ tak & to & ne, & tak & to & bych & nebral, \\ řek' & jsem, & že & mi & nevoní & váš & drahej & intimspray, \\ & & & & E_{mi} \\ a & v & tu & ránu & jsem & příživník & a & klacek & zarostlej, \\ & & F & G & & C \\ tak & to & ne, & tak & to & bych & nebral. \\ C & & E_{mi} \\ R: & Nevidět & a & neslyšet & je & den & vode & dne & těžší, \\ C & & E_{mi} \\ nevidět & a & neslyšet, & když & hlava & vzteky & třeští, \\ C & & F & G & C & B^b & C & B^b & C \\ nevidět & a & neslyšet & - & to & se & nesmí. \end{matrix}$
2. Znáám přepychový paláce tam kolem líných řek,
šéfové a sekretářky, víkendovej řev,
tak to ne, tak to bych nebral,
můj svetr natáh' do sebe sto vohnů púlnočních
a já se musím smát, když chcete, abysem ho svlík',
tak to ne, to bych nebral.
- R:
3. Vidím, jak se špatnejch věcí točí víc a víc,
až vyjde druhý slunce, kdopak vydrží ten hic,
tak to ne, tak to bych nebral,
mám totiž plácek, co se v pátek v Eden promění,
a nákej cáklej oficír ho změní v kamení,
tak to ne, to bych nebral.
- R:

259. To je mi líto (Vojta Kidák Tomáško)

1. *Ami E Ami*
 Stromy maj' vršky zlámaný, to je mi líto,
E Ami
 vzdaly boj předem prohraný, to je mi líto,
C
 krutá i posedlá, na hřebci bez sedla,
G Dmi Ami
 na hřebci bez sedla krajinu objíždí smrt,
C
 ostruhy přitiskla, a krev, co vytryskla,
G Dmi E
 a krev, co vytryskla, kape a mění se v rtuť,
Dmi Ami
 kape a mění se v rtuť.
2. Má řeka vlasy rezaví jak barva mědi,
 jehličky smrků ve stráni padají k zemi,
 filmy a kazety, na stěnách tapety,
 na stěnách tapety rozkvetlých krajin,
 a smrtka šklebí se, přináší na míse,
 přináší na míse dary, co sobě jsme dali,
 dary, co sobě jsme dali.
3. Studánko, vodo zkalená, je mi tě líto,
 ruka se k ráně pozvedla, je tě líto,
 prý hory přenáší, teď leží v bodláčí,
 teď leží v bodláčí, láska jak rozbitej džbán,
 pomalu nedýchá, už někdo klopýtá,
 už někdo klopýtá ránu ji z milosti dát,
 ránu ji z milosti dát.
4. Jde krajem slepý hospodář a cestu ztrácí,
 padají slzy na oltář, když pláčou ptáci,
 schovala ostrice stoleček „prostří se“,
 stoleček „prostří se“, byl stejně prázdný,
 pro tebe, človíčku, mám jenom písničku,
 mám jenom písničku, až v zádech mrazí,
 až v zádech mrazí.

Ami E Ami
 *: Stromy maj' vršky zlámaný, to je mi líto ...

260. Tony (Vojta Kidák Tomáško)

1. *C*
 Jako dva bratři, já a Tony,
F
 a úžasní Beatles na staříčkým Sony
C F G C
 tak, jak je tenkrát odněkud přivál čas,
 potom vzal Tony vlastní dráhu,
F
 všechno je pryč, kouřím trávu
C F G C C7
 a pomalu sčítám, co bylo v každém z nás.
- F D# dim*
 *: Já míval od mládí divný touhy:
C A7
 z domova pryč na cesty dlouhý,
Dmi G C C7
 za každou cenu chtěl zpívat a hrát,
F D# dim
 Tony byl zase ostřej jak břitva,
C A7
 kdejaká rvačka, kdejaká bitva,
Dmi G C
 stokrát se za nás do krve uměl prát.
- G*
 R: Tak kde je můj kámoš, když je mi k blití,
F
 když padá vesmír a na tenký niti
C G C C7
 houpá se celý můj pitomý ubohý já,
F D# dim
 kdepak jseš, Tony, jestli mě slyšíš,
C A7
 možná, že stejně jako já křičíš,
Dmi G C
 jenže si nešlehneš zlatou, aleluja.
2. To jsem hrál jednou, poslouvej, Tony,
 podivnej koncert a nešly mi tóny,
 jen vostrý silný světla do vočí,
 potom až do rána u baru seděl,
 mlčel a pil a houby jsem věděl,
 že si mě bílej prevít ochočí.
- F D# dim*
 *: Na špičku nože, a všechno se mění,
 už je tu nápad, struny mi znějí,
 jenomže, Tony, to už jsem nehrál já,
 kam jsi šel, ksakru, kde je tvá síla,
 když po jehle touží naběhlá žíla,
 kde je tvý „vole, tohle se nedělá“?
- F D# dim*
 R: + kdepak jseš, Tony, jestli mě slyšíš,
C A7
 možná, že stejně jako já křičíš,
Dmi G C
 jenže si nešlehneš zlatou, aleluja ...

261. Toulavej (Vojta Kidřák Tomáško)

1. Někdo z vás, kdo chutnal dálku,
jeden z těch, co rozuměj',
ať vám poví, proč mi říkaj',
proč mi říkaj' Toulavej.
2. Kdo mě zná a v sále sedí,
kdo si myslí: je mu hej,
tomu zpívá pro všední den,
tomu zpívá Toulavej.
- R:** Sobotní ráno mě nevidí
u cesty s klukama stát,
na půdě celta se prachem stydí
a starý songy jsem zapomněl hrát,
zapomněl hrát.
3. Někdy v noci je mi smutno,
často bejvám doma zlej,
malá daň za vaše „umí“,
kterou splácí Toulavej.
4. Každý měsíc jiná štace,
čekáš, kam tě ulože',
je to fajn, vždyť přece zpívá,
třeba smutně, Toulavej.
- R:**
5. Víím, že jednou někdo přijde,
tiše pískne: no tak jdem,
známí kluci ruku stisknou,
řeknou: vítěj, Toulavej.
6. Budou hvězdy jako tenkrát,
až tě v očích zabolej',
celou noc jim bude zpívat
jeden blázen - Toulavej.
- R:** Sobotní ráno nám poletí vstříc,
budeme u cesty stát,
vypráším celtu a můžu vám říct,
že na starý songy si vzpomenu rád,
vzpomenu rád.
7. Někdo z vás, kdo chutnal dálku,
jeden z těch, co rozuměj',
ať vám poví, proč mi říkaj' Toulavej ...

262. U piva (Vojta Kidřák Tomáško)

1. Přes plnou sklenici pomalu sledujem svět,
s mozolem na břichu tykáme státníkům,
vííme, že mládí jde vpřed.
- R:** Naj naj naj naj na naj, hop hop hop,
naj naj naj naj na naj, hop hop hop.
2. Dámy ať prominou, totam je tajemství žen,
co skrývá ložnice, opilé palice
vyřvou do kouřových stěn.
- R:**
3. Taky jsme sportovci pevní jak staletý dub,
koukej, jak válíme, a když to nevyjde,
trenér je kretén a hňup.
- R:**
4. Mozky nám omývá zlatavě pěnivý mok,
je důvodem k napití, že Franta z trafiky
u soudu dostal jen rok.
- R:**
5. Když močíme do žlábků, jakoby básník sem vplul,
a jen se nám uleví, vyrejem do stěny,
kdo všechno v obci je vůl.
- R:**
6. Přes plnou sklenici pomalu sledujem svět,
co jsme si, to jsme si, dokola dejme si,
a všichni jsme jak z růže květ.
- R:**

263. U svatého Václava (Ave Maria) (Vojta Kidřák Tomáško)

1. Velká slova o lásce těch věčných milenců,
Romeo a Julie, kde jsou,
já courám někdy sám a někdy s partou šilenců,
co se kráse citů vysmějou.
- R:** Tam u svatého Václava až nebude co říct,
no tak jenom „čau, a někdy zas“,
nemyslím, že zrovna pro nás budou zvony znít,
a přece někdy něco zpívá v nás:
Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria.
2. Koupil jsem ti fialky, víím, že mi nevěříš,
pak se někdo z party začal smát,
prý jsem nějak změknul i v tý bundě kožený,
a tak skončily pod kolama aut.
- R:**
3. Všechno už se řeklo v tomhle bytě půjčeném,
i ta láska v cizích postelích,
hráli jsme si na city a city, čert je vem,
jsou na jiných fotkách svatebních.
- R:**

264. Už se málo milujem (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{array}{ccccc} \text{Ami} & & \text{Dmi} & & \text{Ami} \\ \text{Už se spolu, holka, nějak málo milujem,} & & & & \\ \text{řekli jsme si všechno, co jde říct,} & & & & \\ \text{[: už se spolu, holka, nějak málo milujem,} & & & & \text{Ami} \\ \text{ale jinak máme všechno, co chceš víc. :]} & & & & \text{C(Ami)} \end{array}$
2. Do duše nám, láska, žádnej felčar nevidí,
na tyhle rány ještě není lék,
[: prostě jsme se sami časem trhli od lidí
a cestou vzhůru dochází nám dech. :]
- R: $\begin{array}{c} \text{C} \\ \text{Tak v superkrásným bytě je láska na úbytě} \\ \text{a za čím se tak ženem, povídej,} \\ \text{F} \\ \text{tak v superkrásným bytě neuslyšíš slůvko „chci tě“} \\ \text{C} \\ \text{a není, kdo by zahrál Yesterday.} \end{array}$
3. Jsme potichu a prázdní jako řeka bez lodí,
a znudění se spijem pod obraz,
[: jsme potichu a prázdní jako včera, předloni,
a bojíme se, kdo nám zláme vaz. :]
4. Někde vzadu v troskách leží přátelství a cit,
ani se tam, holka, neďivej,
[: všechno, co jde koupit, žádnej problém, můžeš mít,
jen „mám tě rád“, to není na prodej. :]
- R: $\begin{array}{c} \text{C} \\ + \text{ Yesterday ...} \end{array}$

265. Vlčata (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{array}{ccccc} \text{G} & & & & \text{C} \\ \text{Spěchají, nad ránem jsou cesty plný nedočkávných vlčat,} & & & & \\ \text{který z teplých doupat utíkají žít,} & & & & \\ & & & & \text{C} \\ \text{spěchají, kde v ohni v kruhu z kamení každý to svý trápení} & & & & \\ \text{D} & & \text{G} & & \\ \text{spálí, to aby bylo líp,} & & & & \\ & & & & \text{C} \\ \text{spěchají, prsty v strunách zarytý a na rukávech vyšitý} & & & & \\ \text{D} & & \text{G} & & \\ \text{domovenky s lesní moudrostí,} & & & & \\ \text{C} & & \text{D} & & \\ \text{spěchají, aby za zády jim zůstalo} & & & & \\ \text{D}^7 & & \text{G} & & \\ \text{pár zbytečných a hloupých starostí.} & & & & \end{array}$
2. Poslouchej, možná, že jsi ztratil sílu, možná nemáš ani víru
a možná, že ti vzali mnohem víc,
poslouchej, každá kytka jednou zvadne, největší strom časem
padne
a rub může být lepší nežli líc,
poslouchej, otevřou se studánky a z lidských dlaní pohárky
a ty první podáš žíznivému pít,
poslouchej, ještě ti držím místo u ohně
a všude ticho, láska, mír a klid.
- *: $\begin{array}{ccccc} \text{G} & & & & \text{C} \\ \text{Spěchají, nad ránem jsou cesty plný nedočkávných vlčat,} & & & & \\ \text{D} & & \text{G} & & \\ \text{který z teplých doupat utíkají žít ...} & & & & \end{array}$

266. Vožralá kobyla (Vojta Kidák Tomáško)

1. $\begin{array}{ccccccc} \text{G} & & \text{D} & & \text{C} & & \text{G} \\ \text{Můj kůň je vlastně kobyla, co na hřbetě mě nosila,} & & & & & & \\ & & & & \text{D} & & \\ \text{když jsem byl ještě malý dítě hravý,} & & & & & & \\ \text{G} & & \text{D} & & \text{C} & & \text{G} \\ \text{teď ke stáří je praštěná, a když chci skočit do sedla,} & & & & & & \\ & & \text{D} & & \text{G} & & \\ \text{kope, kouše, prostě nemá mravy.} & & & & & & \end{array}$
- R1: $\begin{array}{ccccc} \text{D} & & & & \text{G} \\ \text{Když řeknu „čehý“, jde klidně „hot“,} & & & & \\ \text{A}^7 & & & & \text{D} \\ \text{když jí dám vostruhy, zastaví krok,} & & & & \\ \text{G} & & \text{D} & & \text{C} & & \text{G} \\ \text{všechno dělá navopak, teď dostala chuť na koňak} & & & & & & \\ \text{D} & & \text{G} & & & & \\ \text{a na pravej námořnickej grog.} & & & & & & \end{array}$
2. Cik-cak chodí vod mláďi, sem-tam kousne do trávy,
jen vočíčkama přivožrale mžourá,
rum už z dálky zavětří, a já tuším neštěstí,
že se dneska večer zase zbourá.
- R1:
3. Má kobyla je praštěná, kus světa se mnou sjezdila
a v každým městě po hospodě pátrá,
jak jí mám být příkladem, když mě vidí den co den,
že mi měkne mozek, tvrdnou játra.
- R2: $\begin{array}{ccccc} \text{D} & & & & \text{G} \\ \text{Řeknu „čehý“, jde klidně „hot“,} & & & & \\ \text{A}^7 & & & & \text{D} \\ \text{dám jí vostruhy, zastaví krok,} & & & & \\ \text{G} & & \text{D} & & \text{C} & & \text{G} \\ \text{všechno dělá navopak, teď dostala chuť na koňak} & & & & & & \\ \text{D} & & \text{G} & & & & \\ \text{a na pravej námořnickej grog.} & & & & & & \end{array}$
3. Až nás Pánbůh zavolá, tak moje stará kobyla
mě u nebeský brány jistě shodí,
svůj vratkej krok zamíří tam k nebeskýmu šenkýři
a vodtamtud nás nikdo nevyhodí.
- R1: $\begin{array}{ccccc} \text{G} & & \text{D} & & \text{G} \\ + \text{ [: a na pravej námořnickej grog ... :]} & & & & \end{array}$

267. Všem Juliím (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & F & E \\ \text{Jako zapálená stodola jsem shořel} \\ & & \text{Ami} \\ \text{na venkovským prázdným nádraží,} \\ & F & E \\ \text{ani popel, ani trochu kouře,} \\ & & \text{Ami} \\ \text{natož tvoje prsty na tváři,} \\ & & G \\ \text{jak nějakej papír vod cukroví} \\ C & & E \\ \text{vodkopnutej přes dvě koleje,} \\ \text{Ami} & F & E \\ \text{každá z vás se dneska pro mě strojí,} \\ & & \text{Ami} \\ \text{každá z vás se s jiným miluje.} \end{matrix}$
- R:** $\begin{matrix} C & & G \\ \text{Kolik jsem vás ztratil na svý cestě do ráje,} \\ Dmi & & \text{Ami} \\ \text{přesto hledám dál, vřdyť možná zrovna tady je,} \\ E & & \text{Ami} \\ \text{pak klopi oči hanbou, že je krásnější jak noc,} \\ E & & \text{Ami} \\ \text{a kytary zní sambou z léta do vánoc.} \end{matrix}$
2. Proč jsou tváře andělů, můj bože,
podobné všem Juliím, co znám,
žádná z nich mi neustlala lože
a žádné z nich jsem lože neustlal,
za okny zní samba a já čekám
na venkovským prázdným perónu,
sbírám síly vodjet prostě někam,
sednout do prázdného vagónu.
- R:**
- *** $\begin{matrix} \text{Ami} & F & E \\ \text{Jako zapálená stodola jsem shořel} \\ & & \text{Ami} \\ \text{na venkovským prázdným nádraží ...} \end{matrix}$

268. V údolí srub (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} C \\ \text{Já postavil tenkrát v údolí srub,} \\ & Dmi & C \\ \text{to aby, když mrazy přijdou, nezáblo do dlaní,} \\ G & & G^7 \\ \text{a pátek co pátek měl na patře chuf} \\ & & C \\ \text{naivních písni a toulání.} \end{matrix}$
2. Potkával kluky stejný jak já
a holky jak vy, slečno, krásný, s očima laní,
dneska tu zavoní jen mátový čaj
a chybí písnička k hraní.
- R:** $\begin{matrix} F & & G \\ \text{Jen kameny zvlhnou, když má přijít déšť,} \\ G^7 & & C \\ \text{to řece se po písničkách stýská,} \\ Emi & & C \\ \text{smutný jsou oči blikavých hvězd,} \\ B^b & F & G \\ \text{smutný jak má duše zblízka,} \\ B^b & F & G \\ \text{smutný jak má duše zblízka.} \end{matrix}$
3. Z okolních strání slyšet je blíž
pily, co smrt stromům nesou, už jsem si sbalil,
až zabuší pěstí, tak nebude, kdo
kávu by dřevařům nalil.
- R:**
- *** $\begin{matrix} C \\ \text{Já postavil tenkrát v údolí srub,} \\ & Dmi & C \\ \text{to aby, když mrazy přijdou, nezáblo do dlaní ...} \end{matrix}$

269. Wipi wipi (Vojta Kidřák Tomáško)

1. $\begin{matrix} G \\ \text{Z flámu jsem se vracel jak zákon káže zpít,} \\ D & & G \\ \text{když tu náhle přede mnou na chodník slít'} \\ C & G & C & G & D & G \\ \text{[: malej, bílej, takovej divnej anděl strážnej můj. :]} \end{matrix}$
2. A povídá, že někdo asi nahoře to splet',
von si přece vybral chlapa, značka: abstinent,
[: malej, bílej, takovej divnej anděl strážnej můj. :]
- R:** $\begin{matrix} G & & D & & G \\ \text{Wipi wipi wipi vap today, wipi wipi wipi vap today,} \\ & & D & & G \\ \text{wipi wipi wipi vap today, wipi wipi vap today.} \end{matrix}$
3. Co to piju, proč to piju, čím se nalejvám,
nedal pokoj, otravoval, taky ochutnal,
[: malej, bílej, takovej divnej anděl strážnej můj. :]
4. A potom se děly věci, jak si dvakrát líz',
místo aby letěl vzduchem, na zem sebou říz',
[: malej, bílej, takovej divnej anděl strážnej můj. :]
- R:**
5. Už jsem z něho na palici, ale jinak fajn,
včera mě táhl na ferneta, dneska na mejdan,
[: malej, bílej, takovej divnej anděl strážnej můj. :]
6. Drží se mě ve dne v noci, nebi za to dík,
jako klíště nacucanej anděl notorik,
[: malej, bílej, takovej divnej anděl strážnej můj. :]
- R:** $\begin{matrix} C & G & C & G & D & G \\ \text{+ [: malej, bílej, takovej divnej anděl strážnej můj. :]} \end{matrix}$

270. Zelená košile (Vojta Kidák Tomáško)

1. Vidím ti na očích,
jak strašně ráda s náma bys chtěla jet,
vidím ti na očích
a slyším, jak tvůj táta ti tenkrát řek':
- R:** Nikdy zelenou košili na sebe nesmíš vzít,
nikdy nasednout do vlaku a s partou toulavejch jít,
nikdy ze žhavých uhlíků horoskop dáleč číst,
nemusíš, holka, na světě všechno mít.
2. Vidím ti na očích
touhu, která nás na cesty provází,
vidím ti na očích
a slyším, jak nás tvý slova nachází:
- R:** Nikdy zelenou košili na sebe nesmím vzít,
nikdy nasednout do vlaku a s partou toulavejch jít,
nikdy ze žhavých uhlíků horoskop dáleč číst,
nemusím, kluci, na světě všechno mít.
3. Vidím ti na očích,
že všechny naše písničky budeš znát,
vidím ti na očích,
že jednou přijdeš, a potom tisíckrát.
- R:** Jednou zelenou košili na sebe musíš vzít,
jednou nasednout do vlaku a s partou toulavejch jít,
jednou ze žhavých uhlíků horoskop dáleč číst,
podívej, svítá, pomalu můžem jít ...

271. Země upírů (Vojta Kidák Tomáško)

1. Lezavý déšť znásilnil plameny svíček
a není s kým si zpívat „jednou budem dál“,
v rezavým zámku srdce zlomili klíček
a do prázdnoty duše někdo zavolal.
- R:** Že jsme si jen hráli sami sobě
trapně smutnou frašku na víru,
že jsme si jen hráli, věrni době,
na vzkříšení v zemi upírů.
2. Mrholí na Václavák a cestou do Evropy
necháme pár grázlů zmazat čistej štít,
a zatím na Národní jsou ještě stopy,
tak hledám sílu, hledám sílu říct.
- R:**
3. Jak ostře mrazí v zádech, cena za důvěru,
a blázen srdce tluče zase na poplach,
cožpak to neslyšíte, jak na vás serou vpředu,
vzadu chystaj' jinej listopad.
- R:** Že jste si jen hráli sami sobě
trapně smutnou frašku na víru,
že jste si jen hráli, věrni době,
na vzkříšení v zemi upírů.
4. Lezavý déšť znásilnil plameny svíček
a není s kým si zpívat „we shall overcome“,
v rezavým zámku srdce zlomili klíček ...

272. 31. kolej (Karel Kryl)

1. Pod klenbou nádraží veselí lidé se smějí,
hodina sudá či lichá, zní hovor a křik,
třicet je kolejí, které se navracejí,
třicátá prvá je tichá jak tajený vzlyk.
Možná někdo to ví, kam ty koleje vedou
a proč nastoupil smutek do vagonu,
[: za most betonový zelené vlaky jedou,
zbyly obaly z kytek na peronu. :]
2. Pod klenbou nádraží Babylon řečí a zvuků,
z ostatních kolejí veselé vlaky jedou,
na této poslední obava roztřeše ruku
v ponuré naději, že snad už neprijedou.
[: Prsten granátový barvu svou změní v šedou,
ústa šeptají ještě a zasvítí blesk,
každý dnes už to ví, kam ty vagony jedou
a proč s kapkami deště padá i stesk. :]

273. Alibi v A-moll (Karel Kryl)

1. $\text{Ami E}^7 \text{Ami}$
Znám muže, kteří za hru pošetílou
 $\text{E}^7 \text{Ami}$
páteř i čest, i život dali by,
 G C
znám jiné, kteří vzdají svoji milou,
 E^7
jen aby mohli chodit na ryby.
2. Znám mnohé, kteří vyhrožují silou
a zdravý rozum smění za sliby,
a nejvíc těch, co klečí před gorilou,
a pro škleb její ztratí pochyby.
- R: G C
[: Já v New Yorku i v Sydney nebo v Mníšku
 G C
vždy věřil, že čas mříže rozhlodá,
 Dmi Ami
a do kanálu hodiv vkladní knížku,
 E (Ami)
vzal za své to, co značí svoboda. :]
3. Je smůlou, jestli hříčkou nahodilou
máš pod kontrolou jen své pohyby
a denně jášáš s dvorní kamarilou,
že svět je z růží a nic nechýbí.
4. Já nechtěl kývat s tváří roztomilou,
změnil jsem byt, jak jiní mohli by,
jsem, jak jsem byl, a, byť mi pouští žilou,
nepatřím k těm, jimž třeba alibi!

R:

274. Anděl (Karel Kryl)

1. C Ami C G^7
Z rozmlácenýho kostela v krabici s kusem mýdla
 $\text{C Ami C G}^7 \text{C}$
přinesl jsem si anděla, polámali mu křídla,
 Ami C G^7
díval se na mě oddaně, já měl jsem trochu trému,
 $\text{C Ami C G}^7 \text{C}$
tak vtiskl jsem mu do dlaně lahvičku od parfému.
- R: C Ami C G^7
A proto, prosím, věř mi, chtěl jsem ho žádat,
 C Ami C G^7
aby mi mezi dveřmi pomohl hádat,
 $\text{C Ami G}^7 \text{C Ami G}^7 \text{(F) (G) C}$
co mě čeká a nemine, co mě čeká a nemine.
2. Pak hlídali jsme oblohu, pozorující ptáky,
debatující o Bohu a hraní na vojáky,
do tváře jsem mu neviděl, pokoušel se ji schovat,
to asi ptákům záviděl, že mohou poletovat.
- R:
3. Když novinky mi sděloval u okna do ložnice,
já křídla jsem mu ukoval z mosazný nábojnice,
a tak jsem pozbyl anděla, on oknem odletěl mi,
však přítel prý mi udělá novýho z moji helmy.

R:

275. Atlantis (Karel Kryl)

1. Ami G Ami
Z cínových mraků teče voda, teče,
 C G C
opilí mocí chytají se slámky,
 Dmi G Ami
v rytířském znaku larva obaleče
 F E Ami
a slizcí mloci na averzu známky.
 F G
Tučňáci, sysli, žáby, psi a dravci,
 Dmi G F E
lidojem pražský, kaple Husova,
 Ami Dmi
a paní Pravda mlčí na podstavci,
 $\text{Ami F}^7 \text{E Ami}$
němá a slepá - sádrová.
2. Syn kreslí vlajky, vlhčí anilínku,
zapláčou ve mně trojbarevné křídly,
na nebi krajky ze šedého zinku,
za kopcem země s erbem Atlantidy.
Na známce Svojsík, Opletal a Benka,
Heyrovský, Mozart s paní Miladou,
a ještě jedna modrá podobenka:
někdy i krále ukradou.
3. Na nebi barva zvětralého cínu,
společnost Kafků upravuje Zámek,
kuklí se larva v pachu naftalínu
a vůně čpavku halí sbírku známek.
Tu Andrej Kmeť a onde Andrej Hlinka,
Marasyk, Seifert, Palach, Martinů ...
Neopustím-li, zabijí mi synka,
a opustím-li, zahynu ...

276. Azbuk (Karel Kryl)

1. $\text{D A}^7 \text{D}$
Já sledoval jsem Azbuka, měl mundúr ze Sojůzu,
 $\text{A}^7 \text{D}$
jak Gottwald kouřil čibuka a kupoval si blůzu,
 $\text{G D E}^7 \text{A}^7$
ta blůza byla z Turecka a Azbuk zíral zhruble,
 $\text{D A}^7 \text{D}$
když musel sáhnout do vrecka a platit čtyři ruble.
2. Pak v dalším kšeftě za chvíli já viděl jsem jej opět
kupovat dámskou košilkou a kalhotky číslo pět,
pak na vysokém podpatku si k tomu koupil perka,
snad kupuje to pro matku, snad dostane to dcerka.
3. Když kupoval si paruku a punčošky a rtěnku,
já opakoval azbuku písmenko po písmenku,
však jalo se mě zděšení, když koupil přízi v klubku:
„Vot vo svobodnom vréměni ja būdu vjazát jupku!“
4. Když přízi sbalil vesele a spěchal sukni pléstí,
já tázal se jej nesměle, která že má to štěstí,
a vidím jak se červená a odpovídá skromně:
„Jsem poručice Jelena a sukně bude pro mě!“

277. Babylon (Karel Kryl)

1. Když hrdost s prasaty se válí na kompostě,
 $F \quad C \quad F$
 v korytě perly jsou a nouze v podhradí,
 $Gmi(F) \quad C \quad Dmi$
 [: jdu s tebou, plešatý, po babylonském mostě,
 $B^b \quad Dmi \quad A \quad Dmi (A)$
 pod bledou kulisou na temném pozadí. :]
2. Tvá ruka chvěje se, snad strachem nebo touhou,
 v podpaží zvlhla jsi, jen chvíli od klína,
 [: na špatné adrese, kde kdekdo chce být slouhou,
 kde všichni souhlasí a každý proklíná. :]
- R: Ach, láska, co se s námi stalo, vždyť blbství zívající
 $Dmi \quad C \quad C^7$
 $Gmi \quad Dmi$
 nám věčka prstů vzalo i světlá světla svíci,
 $B^b \quad Dmi$
 a správci staronová dál v kalné vodě loví,
 $B^b \quad A$
 zvuk mincí mezi slovy, co říci, co říci, co říci?
3. Amora bez luku už překřičely žestě,
 v hospůdce se sloupy si se mnou víno dej,
 vedu tě za ruku po babylónském městě,
 ty nejsi ke koupi, já nejsem na prodej,
 vedu tě za ruku po babylónském městě,
 $Dmi \quad B^b \quad A \quad Dmi \quad B^b \quad A \quad Dmi$
 ty nejsi ke koupi, já nejsem na prodej!

278. Bacil (Karel Kryl)

1. Jednou před lety snídal Gustav tablety,
 $G \quad F \quad E$
 vzteklý na ptáka, který zpíval Třešňáka,
 Ami
 pták sed' na budku, pak si vzpomněl na Hutku
 $C \quad G \quad C$
 a když přešel na Kryla, už lekce stačila.
 $E \quad Ami$
 Jó, Gusta křikl : „Hrom aby to bacil,
 $C \quad G \quad F \quad E$
 rozmoh' se tu nakažlivý písničkářský bacil,
 Ami
 vod tý náказы nepomůžou zákazy,
poradím se s Vasilem, co počít s bacilem.” $Ami \quad G \quad E \quad Ami \quad E$
2. V běsu zavlém koplí Hutku za Krylem,
 že snad v exilu vymaní se bacilu,
 Charlie Soukupe, vsadili tě do kupé,
 Vládu Veita s Třešňákem poslali hitlákem.
 Jó, aby čistka neskončila v půlce,
 přibalili Karáska i Vokatou i Schultze,
 pro klid soudruhů Benýška a Neduhu,
 zatočili s bacilem Gusta s Vasilem.
3. Mikeš z dědiny rve si dneska šediny,
 neb vrabci na střeše cvrlikají Dobeše,
 v tónu nedbalém Nohavicu s Plíhalem,
 celou scénu folkovou, Nose i Voňkovou.
 Jó, znějí Lutka (Hoffman), Jahelka i Merta,
 Paleček i Janík, ba i skřeky Jima Čerta,
 Vasil s Gustavem před pohřebním ústavem
 unaveně zafuní - bacil byl imunní.

279. Bakterie (Karel Kryl)

1. Mějte, prosím, na zřeteli při snídani v šatně,
 $E \quad F^\#$
 $H \quad E \quad H$
 bakterie pozřete-li, že vám bude špatné,
 $E \quad F^\#$
 stejně tak i v draperii toalety k tanci
 $H \quad E$
 třístasedm bakterií čeká na svou šanci.
 $G^\#$
- R: Při pochodu po Praze, aťs' Franta nebo Jakub,
 $C^\# \quad mi$
 chraň se proti nákaze - půllitr rumu zakup,
 H
 desinfekce pomocí (lahvinkou špiritusu)
 $G^\# \quad H$
 uchráníš se nemocí - zdravý i po funusu!
2. Když se řeční o Únoru z ideové stránky,
 vypni proud a z tranzistoru vyjmi suché články,
 zanes tisk i baterie do nejbližší sběrný,
 demagog či bakterie - refrén bude stejný.
- R:

280. Balada Manoně (Karel Kryl)

1. Sní v povlacích, vlasy má havraní,
 $A \quad C^\# \quad C \quad H$
 E
 sní o mračích s muzikou varhanní,
 $A \quad C^\# \quad F^\# \quad mi \quad H \quad mi \quad E$
 vím, že se jí zdá o pasekách s malinovým,
 $A \quad E \quad A \quad E(D)$
 řekne, až procitne, že mě sem nezvala,
 $A \quad E \quad A \quad D$
 ústa až poskytne, přečtu jí z Nezvala:
 $A \quad D \quad A \quad E$
 Manon je motýl, Manon je včela,
 $A \quad D \quad A \quad E \quad A(-)$
 a že ji nepustím, i kdyby chtěla.
2. Dál ale sní o mořích blankytných,
 snít budu s ní v trocejích nezbytných,
 vím, až se mi vzdá, nikdy že jí nedopovím
 v zeleném salóně, co tehdy neznala,
 z Balady Manoně od pana Nezvala,
 že Manon je motýl, Manon je včela,
 Manon je růže hozená do kostela,
 $A \quad D \quad A \quad E$
 Manon je motýl, Manon je plavovláška,
 $A \quad D \quad A \quad E$
 Manon je první a poslední má láska,
 $A \quad D \quad A \quad E$
 Manon je první a poslední můj hřích,
 $A \quad E \quad A \quad E$
 nepoznat Manon, nemiloval bych,
 $A \quad D \quad A \quad D \quad A \quad D \quad A$
 ach, Manon, Manon, Manon, Manon, Manon ...

281. Běla (Podběly) (Karel Kryl)

- D* *A⁷*
1. Já včera hučel do Běly o harmonii duší
D *A⁷ D*
a poslouchal jsem zardělý, kterak jí srdce buší,
G *D* *E⁷* *A⁷*
ach, Bělo, Bělo, Bělo má, sdělila jsi mi suše,
D *A⁷ D*
že člověk taky tělo má, ve kterém sídlí duše.
2. Ačkoli nejsem zbabělý, já váhal dlouho drahně:
chtít příliš mnoho od Běly a skončit v mravním bahně,
jak včera raší podběly na pasekách i jinde,
[: :já dostal dopis od Běly, :] Běla mi dala kvinde. :]

282. Bílá hora (Karel Kryl)

Emi G

Rec: Osmého listopadu šestnáctset dvacet u letohrádku Hvězda na Bílé Hoře zůstal z vojsk Království českého poslední praporec - moravský praporec Šlikův. U zdi letohrádku padl do posledního muže. Píseň nazvaná Poslední Moravan.

- Emi G* *Emi G* *Emi G* *Emi* *G* *Emi*
1. Pod bílou zdí má bláto barvu perleťovou
G *D* *Emi* *G* *Emi*
a zvony odletěly za větrem do Říma,
G *Emi G* *Emi G* *Emi* *G* *Emi*
obzor se rdí, můj táto, hanbou šarlatovou,
G *D* *Emi*
už jsme tu osaměli, z kříže se nesnímá.
2. Prapory mdlé už páli ruce vlajkonošů,
jen oči pod přílbicí snad ještě doufají,
a mlhy zlé se valí do děr od hrabošů
i do ran na orlici, kterou už poutají.

- D* *Emi*
R: Rudý kohout na obzoru roztahuje spáry,
D *Emi*
hřeben větru rozčesává pera plamenná,
D *Emi*
věřili jsme na pokoru u popravčí káry,
D *Emi* *H⁷* *Emi G*
zlatá doba nenastává, bude kamenná.
3. Je prý to ctí až na dno, zůstat pod prapory,
mít duši nestydatou a mozek bez ceny,
být králem lstí a snadno vzít si bez pokory
na svatbu se Zubatou železně prsteny.
4. Není to med, zas pítí číši vrchovatou
a věřit na proroky v chorálu polnice,
sto černých let nám svítí hvězdou jedovatou
na erbu pro otroky - pro naše dědice.

Emi H *Emi G* *Emi H* *Emi G* *Emi G* *Emi G* *Emi*

R: + bude kamenná, bude kamenná ...

283. Bivoj (Karel Kryl)

- Ami* *G* *Ami E*
1. Z chyže pod horama hotel Panorama buduji,
Ami *E* *Ami*
maje po levici svoji polovici svalnatou,
G *Ami*
v tom panoramatu mezi horama tu sleduji
E *Ami*
pannu polovici s horní polovicí hřivnatou,
C *G* *C*
panna polovice řízek z královce smažila,
G *E*
mýdlem polila se, potom holila se v poklusu,
Ami *G* *Ami*
vypadala směšně, když se bezúspěšně snažila
G *Ami*
horní polovici dáti k dispozici cirkusu,
C G *Ami E* *Ami E* *Ami E* *Ami G* *Ami E* *Ami*
la la la ...
2. V hrsti perořízek, jedl Nero řízek v jeteli,
vzadu Apeniny, kilo huspeniny v popředí,
vsedl do žiguli strýce Caliguly, chcete-li,
vzal na půdě lati, jel si udělati prostředí,
v stínu Kolosea seděls' v karose a netušil,
že je volovinou hrát si s hořlavinou u latí,
vatra nectila tě, bratranec ti latě vysušil,
domy plápolaly, požár udolali mulati,
la la la ...
3. Povím třemi slovy, co se Přemyslovi povedlo,
jeda v čele voje, našel u Bivoje Libuši,
Líba drapla dýku, křikla na vladyku: „Nemehlo!
Kde si bol tak dlho?“ , Bivoj popadl ho za uši,
na hrb si ho hodil, pak se k hradu brodil potoky,
znaje, našlápne-li někde na šrapnely, vyletí,
jeden vylekanec zařval: „Hele, kanec divoký!“ ,
pak to ohlodali, do knížek to dali pro děti,
la la la ...
4. Kterak, na mou věru, zahnat nedůvěru k vrchnosti,
když mě kontrolují, i když na Metuji vesluji,
čtu si Dürrenmatta a mám dilemata s věrností,
krátce před zatčením žiji s přesvědčením ve sluji,
a když na pivo je, myslím na Bivoje - zemana,
čtu si Calderona, myslím na Nerona - paliče,
doma v polici je tajná policie schovaná,
tak si na němého hraji v domě mého holiče,
la la la ..., tak si na němého hraji v domě mého holiče ...

284. Blátivá stráň (Karel Kryl)

1. *Ami G Ami G Ami G Ami G*
Blátivá je stráň
Ami G Ami G E
s trávou spálenou
Ami G Ami F
[: a zády k loučím lístkem se loučím,
Ami G Ami
lístkem se loučím s Alenou. :]

2. Záda císařů
nespí v bodláčí,
[: vždyť přece pro ně ranění koně,
ranění koně nepláčí. :]

G
R: Na obzor nad mou tužkou
Ami
svítání bílou stužkou
G Ami G Ami G
lhalo mi světlou barvou oceli,
G
že retы Aleniny,
Ami
rány a spáleniny
G F E
polibky hojivými zacelí.

3. Smířlivý jen děš
řekne vesele,
[: že svíce hvězdnou zítra mi vezmou,
zítra mi vezmou andělé. :]

285. Bludný Holanďan (Karel Kryl)

1. *Ami E*
Pod branou vítězů, co nikdy nevyhráli,
Ami E
bez zlatých řetězů a zvonů z katedrály,
Ami Dmi
zelení molodci z romance iluzorní,
Ami E
po matce sirotci, po otci bezprizorní
Ami E
hrajeme v karty.

2. Růžový kavalír uprostřed paviánů
zahodil bandalír i šavli z porcelánu,
svět civí na zátku, zatímco setmělo se,
pasy jsou v pořádku a whisky na podnose
s tyčinkou na rty.

E Ami
R: Hrajeme hbitě o trojitě es:
Dmi Ami
tvar hadího hřbetu či gotických sošek,
Dmi Ami
flinty jsou v žitě a na hlavních rez,
Dmi Ami E
a svoboda je tu, vždyť bijem se o šek - toť zvyk!

3. Dva centy životů a slunce sbohem dává,
hledáme jistotu, které se nedostává,
na hrdle znamená obojku otrokova,
lezeme shrbení, zaliti do olova
jakési víry.

4. Paměť je v bankrotu a z domu nevychází,
čest stojí u plotu a kamením se hází,
cit s hlavou hovězí vybírá popelnice,
a pravda? Vítězí - slepá jak řeholnice,
oděna v díry.

E Ami
R: Rezavé ráno a mlha jak med,
Dmi Ami
tak podivně sladko jak z chrlení krve,
Dmi Ami
čteš, co je psáno, až k písmenu „zet“,
Dmi Ami E Ami
už nekřičíš „matko!“, je ticho jak prve, jen vzlyk!

286. Bludiště (Karel Kryl)

1. Fasády v ulici plničké spadu,
Ami G Ami G
navěky v pozici černého vzadu,
C G Ami(C) G
ve jménu jistoty ulité z vosku
Ami G Ami G Ami
trousíme bonmoty z bludiště mozku.
2. Uvadel rozrazil na břehu Svratky,
paprsek rozmrazil vajgly a zvratky,
po léta v amoku, lhostejní lety
pálíme od boku utaté věty.
3. Vlk v kůži berana z paměti smazal,
že horší tyrana je jeho vazal,
a bída vřezala do hnízda jiřic,
že horší vazala je jeho biřic.
4. Nucení legií k povinné lásce,
v carově režii chválíme správce,
jsme ti, kdo přežijí zimy i jara,
v správčově režii vítáme cara.
5. Cívíme na Labe, doufáme skrovně,
že za nás vyhrabe kaštany z ohně,
nuzákům v chatrči daruje chleba
a kostrč nastrčí, bude-li třeba.
6. Pijeme kořalu, cpeme se masem,
opilí ze žalu, s plačtivým hlasem,
s pokorou mužiků s rukávy z klotu
Ami G Ami G
hrajem si muziku, hrajem si muziku
Ami G Ami G Ami
hrajem si muziku na cizí notu ...

287. Blůs pro papírový děfče (Karel Kryl)

1. Mý malý děfče, jsi smutný jak to blues,
Ami
F E
jsi smutný jak to blues, který si zpívám,
Ami
mý malý děfče, reklamo modrejch blůz,
F Ami E
reklamo modrejch blůz, vodpusť, že zívám.
Ami
2. Mý malý děfče, ty smutný voči máš,
F Ami E
ty smutný voči máš, tak pudu s tebou,
Ami
mý malý děfče, snad štěstí přivoláš,
F E Ami
snad štěstí přivoláš, když hnáty zebou.
Ami
3. Mý malý děfče, to děfče z plakátů,
F E
to děfče z plakátů, co visej' na rohu,
Ami
mý malý děfče snad na mě čeká tu,
F E
snad na mě čeká tu, poslaný po Bohu.
Ami
4. Mý malý děfče, z flašky ti napít dám,
F E
z flašky ti napít dám moc dobrej džús,
Ami
mý malý děfče, pak zas ti zazpívám,
F E Ami
pak zas ti zazpívám to svoje blůs ...

288. Bratři (Tak vás tu máme) (Karel Kryl)

- Ami
Tak vás tu máme, bratři z krve Kainovy,
E
poslové noci, která do zad bodá dýku,
Ami F E
tak vás tu máme, bratři, vnuci Stalinovi,
Ami Dmi E
však ne tak jako včera, dnes už bez šeríků,
Ami
však díky za železné holubičky míru
E
a díky za polibky s chutí hořkých mandlí,
Ami Dmi E
v krajině přelíbezně zavraždili víru,
F E
na cestě rudé šípky jako pomník padlých.
F Ami
- Rec:** Vám poděkování a vřelá objetí
E Ami
za provokování a střelbu do dětí,
F Ami
a naše domovy nechť jsou vám domovem,
E Ami
svědky jsou hřbitovy páchnoucí olovem.
Ami
Vím, byla by to chyba - plivat na pomníky,
E
nám zbývá naděje, my byli jsme a budem,
Ami G E
bolšoje vam spasibo, bratja zachvatčiki,
Ami G E Ami F Ami Ami⁶
spasibo bolšeje, nikogda nězabuděm, nikogda nězabuděm!

289. Bratříčku, zavírej vrátka (Karel Kryl)

- Ami C
1. Bratříčku, nevezlykej, to nejsou bubáci,
G E⁷
vždyť už jsi velikej, to jsou jen vojáci,
F E
přijeli v hranatých železných maringotkách.
2. Se slzou na víčku hledíme na sebe,
bud se mnou, bratříčku, bojím se o tebe
na cestách klikatých, bratříčku, v polobotkách.
Ami Emi Ami Emi Ami Emi Ami Emi
- R:** Prší a venku se setmělo,
Ami Emi Ami Emi Ami Emi Ami Emi
tato noc nebude krátká,
Ami Emi F Ami
beránka vlku se zachtělo,
F Ami E
bratříčku, zavřel jsi vrátka?
3. Bratříčku, nevezlykej, neplýtevej slzami,
nadávky polykej a šetři silami,
nesmíš mi vyčítat, jestliže nedojdeme.
4. Nauč se písničku, není tak složité,
opři se, bratříčku, cesta je rozbitá,
budeme klopýtat, zpátky už nemůžeme.
- R:** Prší a venku se setmělo,
tato noc nebude krátká,
beránka vlku se zachtělo,
F Ami F Ami F Ami F Ami
bratříčku, zavírej vrátka! Zavírej vrátka!

290. Bridge (Karel Kryl)

1. C G F E
Seděl jsem u vody, baštil jsem paštiku,
 C G F E
že jsem měl důvody, stražil jsem na štiky,
 G F E
stražil jsem na štiky, popíjel truňk,
 G F E
načež se z rybníku ozvalo „žbluňk!“
2. Spatřil jsem, zmámený, slečinku kouzelnou,
házela kameny ručinkou sádelnou,
že jsem měl upito několik piv,
já, staré kopyto, jsem na ni kýv’.
3. Sedla si na hýždě k rybníku na blatech,
rozsedla hlemýždě, měla flek na šatech,
měla flek na šatech, na šatech flek,
v červených kačatech jsem si k ní klek’.
4. „Koukněte, slečinko, nedbejte na fleky,
zhubněte malinko, obujte kramfleky,
přijdete z prádelny, flek bude pryč,
svět bude nádherný, budem hrát bridge.“
5. Seděla v čepečku, slzičky na kraji:
„I vy můj blbečku, já karty nehraji,
hraji jen mariáš, kanastu, skat,
že jste jak Goliáš, chci s váma hrát.“
6. Než jsem se dobelhal s kanastou kapesní,
slečinku obelhal sličný pan nadlesní,
sličný pan nadlesní, nadlesní pán,
čepičkou noblesní zkrížil mi plán.
7. Tak se té slečince dostalo pohybu,
já sedím v houštině a stražím na rybu,
smírím se s kapříkem, pak půjdu pryč
zahrát si s lesníkem bridge.

291. Buffalo Bill (Karel Kryl)

1. D A^7 D A^7
Jemnými dotyky rezavé motyky
 D G D
kopu si hrob, kopu si hrob nehotový,
 A^7 D
profesor matyky vrací se z putyky,
 A^7 D A^7 D A^7 (-)
nevinný snob, nevinný snob, kdekdo to ví.
2. Tapety do bytu utkané z blankytu
kdo si mi dal, kdo si mi dal, kdopak to byl,
chtěl bych se brzy tu zbavit pocitu,
klid že mi vzal, klid že mi vzal Buffalo Bill.
- R: Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$
Dotyčný hrdina nemíval komplexy,
 Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$
jestliže buvola s bizonem poplet’ si,
 Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$
to se však rozumí, nemyslel na pumy,
 Hmi
mohl se smát,
 Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$
dotyčný profesor oděný v mundúru
 Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$
už mě teď nenutí udělat maturu,
 Hmi $F^\#$ Hmi $F^\#$
na hlavě s pomádou, začal si s armádou
 A^7
na válku hrát.
3. Před lety v příkopu u Čierné pri Čopu
asi jsem snil, asi jsem snil, to netuše,
že tady v okopu hrobeček vykopy,
 D G D A^7
abych tu shnil, abych tu shnil, jsa bez duše,
 D G D A^7 D A^7 D A^7 D
jsa bez duše, jsa bez duše ...

292. Co řeknou? (Karel Kryl)

1. Emi D Emi D
Co řeknou ti páni, co, sedíce strnule,
 Emi D G H
plíjí tu na ty, kdo opustí vlast?
 Emi D Emi H^7
Zas budou jen mlčet, jak mlčeli minule,
 Emi D Emi D Emi
třásti se strachem a tiše si krást.
2. Co řeknou ty dámy, co sedí tu s kukátkou,
tehdy, až o pravdě zakážou hrát?
Vím, budou zas ochotně poslouchat pohádky
o tom, že pravdy je třeba se bát.
3. Co řeknou ti všichni, kdo dnes ti tu tleskají,
tehdy, až mocní ti umlčí hlas?
Zas budou jen tančit, jak jiní jim pískají,
hopsat tak dlouho, až zlámou si vaz!

293. Čardám, čardáš, čardá (Karel Kryl)

Ami E Ami G
Povedal mi ujo náš,
C Dmi Ami E
že vraj robím špionáž,
Ami G E Ami
a ja robím od nevidíš do nevidíš
E Ami
bez ohľadu na tonáž.
E Ami G
Škrabe ujo - daromník
C Dmi Ami E
kosoštvorce na pomník
Ami G E Ami
a ja idem cez Košice do Sušice,
E Ami
bude zo mňa tajomník,
Dmi E Ami
a ja idem cez Košice do Sušice,
E Ami E Ami
bude zo mňa tajomník.

294. Čarnogurské tanky (Karel Kryl)

1. Dmi F Gmi A Dmi
[: Vydám já se loupit do přešpurské banky, :]
A Dmi F Gmi A Dmi
[: abych si moh' koupit, abych si moh' koupit,
F Gmi A Dmi
abych si moh' koupit čarnogurské tanky. :]
2. [: Vždyť jsou jenom zbožím jak oříšky burské, :]
[: s požehnáním Božím, s požehnáním Božím,
s požehnáním Božím tanky čarnogurské. :]
3. [: Zboží s dobrozdáním od Fedora Gála, :]
[: snad i s požehnáním, snad i s požehnáním,
snad i s požehnáním pana kardinála. :]
4. [: Z křesťanství zbude tu andělíček s harfou, :]
[: zahude v duetu, zahude v duetu,
zahude v duetu s premiérem Čalfou. :]

295. Číslo na zápěstí (Karel Kryl)

1. Ami E Ami
Nebylo dotyků, jen ústa, která křičí,
C E
lahvičku od injekce někdo odhodil,
Ami(C) F(G) Ami
[: lehátko z plastiku a ocelových tyčí
F Ami E Ami E
a vůně desinfekce - tak ses narodil. :]
2. Toť tvoje scéna - páchne z koželužen tříslu
a čpí tu jatky, voní benzín motorů,
[: namísto jména dostals' na zápěstí číslo,
namísto matky hudbu z reproduktorů. :]
- R: C G
Toť domov tvůj, tvá vlast a tvoje štěstí,
Ami E
o čem jsi snil, už zítra nastane,
C G Ami F
ty hrdý buď, a číslo na zápěstí
Ami E(G) Ami
budiž tvůj znak a tvoje pýcha, občane!
3. Na lůžku úrazovky vymění ti plínky
za hřiště z roztrískaných karoserií,
[: za štěstí z obrazovky televizní skříňky,
za volnost oprýskaných periferií. :]
4. Hle, vůně domova, šed' betonových bloků
co láska narkotika manifestací,
[: co hudba chrámová zní melodie doků,
co štěstí (láska) panoptika manifestací. :]
- R:
5. Na nebi, v kalužích je olejová duha,
koryta potoků, v nichž voda neteče,
[: popílek na růžích je černý jako tuha
a není proroků, můj malý člověče. :]
6. Máš život v malíčku a nestaráš se o věk,
máš úspěch za víru a neznáš dojetí,
[: jen chvíli, človíčku, a bude z tebe člověk
ušíť na míru pro toto století! :]
- R: Ami F E Ami
+ budiž tvůj znak a tvoje pýcha, občane!

296. Dachau blues (Karel Kryl)

1. Když stíny k sobě v touze lnou,
tma prohlásí se kouzelnou
a někde znějí bicí,
když měsíc tepe do mřížky
dva Popelčiny oříšky
s šedivou holubicí,
když zvony půlnoc dozvoní
a vratiče se rozvoní,
zlý sen se vrací znovu,
[: jsou dosud v oknech střepy skla
a krev, jež znovu vytryskla,
skapává do proslovů. :]
2. Když úzkost chodí po špičkách
jak dívka v modrých lodičkách
a v bílé rozhalence,
když promarněno vzkříšení,
když most má pouta lešení,
jež křičí na milence,
když zlato pláče mosazí,
když vzduch se oděl do sazí
a prázdnem škváry zeje
[: zas strach má ze lži mozaiku
a za svěrací kazajku
už našel farizeje. :]
- R: Zvracíme přecpaní a měsíce se počínají pátkem,
křičíme ze spaní, zas děsí se podepsaným řádkem,
pod hranou odvahou tkví pobleďlost, jak Pilát ruce myjem,
když s chladnou rozvahou jde posedlost, pak zítřka nedožijem.
3. Když lež je pravdy zárukou,
jde volnost s pouty na rukou
a vůkol kvetou hroby,
když z lásky stal se mouřenín,
pak děvce podá růženín
a zbude bez ozdoby,
když zloba zbývá bez lásky,
pak Židům krade oblázky
a hlásá toleranci,
[: a intelekt když bez duše,
pak podoben je ropuce
či slepci s mečem v tanci. :]

297. Dalas (Karel Kryl)

1. Já mám svou panenku v Žilině,
ta si nosí nožík v holiňě,
má ho od starosty na čehúňské hosty
s šibeničkou v dolině.
2. Já mám svou panenku na Kladně,
žijem spolu trochu nákladně,
při tom dobrým pivu není ani divu,
že mám díru v pokladně.
3. Já mám svou panenku ze Zruče,
ta mi recituje Bezručě,
s knihou Slezských písní starej Magdon spí s ní,
za sebe už neručě.
4. Já mám svoje děvča od Rajca,
napilo sa vody z Dunajca,
vdaka tejto vode kričí po slobode,
stojac frontu na vajcia.
5. Já mám svou panenku z Pardubic,
ta má hodně vpředu, vzadu víc,
a že přišla z Borů, sedí v podvýboru
pro střílení jalovic.
6. Já mám svou panenku ve Žďáru,
dávala mi bacha na šfáru,
při poslední šfáře byla ale v páře,
sebrali mi kytáru.
7. Já mám svou panenku ve Ždiaru,
chodí s policajty na štiaru,
předposlední šfára kápala na Mečiara,
a teď prchá přes čáru.
8. Já mám svou panenku v Jalovci,
chodějí tam za ní svalovci,
kluci bolševičtí, socialističtí,
Klausovci i lidovci.
9. Já mám děvče v městě Hodonín,
neobejdem se s ní bez konin,
když poslouchá Zmožka, myslí na Mikloška,
na zbojníky z Polonin.
10. Já mám děvče v městě Hodonín,
neobejdem se s ní bez konin,
při tělesném styku nedbá na kritiku,
i kdybych byl Machonin.
11. Já mám děvče v městě Hodonín,
ve tváři má úsměv Madonin,
v duši ale chová křídla satanova,
a já marně žadoním.
12. Já mám svou panenku v Trutnově,
učí estetické výchově,
a že i já vždycky myslím esteticky,
bydlím radši v Mnichově.
13. Šla má holka k filmu ve Zlíně,
točí v nezávislé skupině,
pomalu si zvyká točit bez rizika
v slušovickém kravíně.

14. Šla má holka k filmu ve Zlíně
točit v nezávislé skupině
aktuálně zlínské kolo-kolo mlýnské
režiséru na klíně.
15. Já mám svou panenku ze Zlína
zauzlila se jí uzlina,
koňakem se zlila, uzal rozuzlila,
teď jí chutná zmrzlina.
16. Já má svou panenku v Teplicích,
ta si léčí stíny na plících,
ve sportovním duchu nadechla se vzduchu
na severních hranicích.
17. Ja mám svoje dievča v Martine,
vraví: hcela by som, a ty nie?
Veru nechcem, madam, výhovorky hľadám
v gréčtine aj v latine.
18. Já mám holku z kraje Smíchova,
jezdíval jsem za ní z Mnichova,
dneska se k ní krađu od Pražského hradu,
popřípadě z Chodova.
19. Já mám holku z kraje Smíchova,
tvrdí, že mi chybí výchova,
zbyla pro ni škvíra přímo u Dienstbiera ...
20. Já mám svou panenku v Kyjově,
bavíme se spolu lidově,
že je na lidovce, nařukla si vdovce,
a já dědím po vdově. (čtyři kozy, nebo dvě?)
21. Já mám holku v Lázních Letohrad,
tvrdí o chlívu, že je to hrad,
a já v okouzlení tvrdím jí, že není,
bez ohledu na obrat.
22. Já mám holku v Lázních Letohrad,
pročpak si s ní trochu nepohrát,
nedaleko Detvy zranila se větví,
a já tvrdím: byl to drát!
23. Já mám svou panenku z Lanškrouna,
koupil jsem jí včera melouna,
tupě okouněla, neboť v rukou měla
krkovičku z okouna.
24. Já mám holku z Brodu Českýho,
ta si hodně přála mužskýho,
ne bystrozrakého ani širokého,
dodali jí Dlouhýho.
25. Já mám svou panenku z Jihlavy,
ta mi pořád tluče do hlavy:
„Kašli na kytáru, zpívej u cimbaru
jako Slávek Volavý!“
26. Já mám svou panenku v Rumburku,
ta má roztomilou figurku
zezadu i zředu, prostě po ní jedu
z Mnichova i z Hamburku.
27. Já mám svou panenku v Olešné,
ona radši říká „jo“ než „ne“,
na má přání zbožná ale jenom „možná -
- zaplatíš-li pelešné!“
28. Já mám holku v Ústí nad Labem,
každý večer se s ní nadlabem,
v koránu to vězí, že je na hovězí,
snad se stanu Arabem.
29. Já mám svou panenku v Roudnici,
chodějí tam za ní proutníci,
chodějí tam za ní chlapi malovaní
v rozvinuté rojnici.
30. Já mám svou panenku v Senici,
vypili jsme spolu sklenici,
naše srdce horia vínom zo Záhoria,
když jdem stavět hranici (na přejezdu v Skalici).
31. Já mám svou panenku z Frenštátu,
chtělo se jí letět do Států,
ježto měla vztahy s dramatikem z Prahy,
je tatam, no, a já tu.
32. Já mám svou panenku v Jičíně,
ta mi pořád básní o Číně,
zadělává v díži shnilá vejce s rýží,
a já zírám nečinně.
33. Já mám holku z obce Svitavy,
napila se vody z Vltavy,
teď tý holce ze Svitav pišou epitaf ...
34. Já mám holku v obci Semily,
zkoumá politické omyly,
cestou na lustraci došlo k perlustraci,
nožičku jí zlomili.
35. Já mám svou panenku v Čáslavi,
kolik stojí kilo másla, ví,
vyměnila necky za plat poslanecký,
teď to táhne s Václavy.
36. Já mám svou panenku v Čáslavi,
trpí na májové oslavy,
ta se tuhle středu vdala za předsedu,
že si vzala osla, ví.
37. Já mám svou panenku z Kadaně,
ta mi dává bacha na daně,
při předání daní tupě civím na ni,
popřípadě na daně.
38. Ja mám dievča v Dolnom Kubíne,
rozprávame sa s ňou pri víne,
zrazu zaznie z fľaše: „Slovensko je naše
po hranice na Rýne!“
39. Já mám svou panenku od Blanska,
neví, co je dražba holandská,
stálo jí to gáží, že se nepřiráží,
provdala se za Francka.
40. Já mám svou panenku v Litomyš-li,
ta, když chce, tak dlouho nepřemýš-li,
ale chce to vždycky ryze platonicky,
a já to chci jinak, rozumíš-li?
41. Já mám svou panenku z Náchoda,
provdala se včera za Choda,
dneska sedí v baru s bandou Lomikarů
za mařeny z východa. (pane, to je výhoda!)

42. Já mám holku v Hradci Králové,
ta je přebornicí v kolové,
každý pátek v Hradci choděj' za ní spratci
od milice lidové (je to trochu jalové).
43. Já mám holku v Zadní Třebáni,
ta má hrozně ráda líbání,
kromě toho ráda mého kamaráda,
hlavně kvůli ... zobání (pro holoubky na báni)
(to to ale přehání).
44. Já mám svou panenku z Bojkovic,
navářila čaje z makovic,
napila se čaje, vlezla do partaje,
teď je v Praze, a co víc?
45. Já mám svou panenku z Bojkovic,
navářila čaje z makovic,
z čaje z makovice vznikla opozice,
povede ji Lobkovic.
46. Já mám svou panenku z Dobrušky,
žije bez druhá i bez družky,
ta, když baští pstruhy, myslí na soudruhy,
a já cítím rozbušky.
47. Já mám svou panenku z Dobrušky,
svačí na Hradčanech U hrušky,
pak jde na Vikárku, dá si párek párků,
a já baštím soudružky.
48. Já mám holku v Brodčích Železném,
občas se s ní někde naleznem,
v nývém zápolení spějem na školení
o Únoru vítězném.
49. Já má svou panenku z Vrchlabí,
řekla, že moc ráda prchla by,
v doprovodu strýce plave do Bystrice
přes hranice po Labi.
50. Já mám svou panenku ve Slapech,
chtěla čtyři stovky po chlapech,
nebylo jí zřejmé, že ji berňák sejme,
zbylo pade - měla pech.
51. Já mám holku v obci Jeseník,
vylezli jsme spolu na seník,
ale na seníku kouknu do ceníku,
teď je ze mě dráteník.
52. Já mám buchtu v městě Klatovy,
když mě vidí, fandí Gottovi,
věda, že je bota obdivovat Gotta,
bývám z toho hotový (hraju koncert beatový).
53. Já mám svoje děvča z Požoňa,
pýtala sa, kde je Bologna,
že dá zajtra „dovi“ Kňažko-Mečiarovi,
možno, že ju dohonia (nech to nechá pre koňa).

298. Darwin? (Karel Kryl)

- Dmi A⁷ Dmi
1. Svět byl kdysi rozdělen na zájmové sféry,
kdo nechtěl být „přivtělen“, musel vlastnit kvéry,
k zabránění panice roztáhly se dráty,
vyznačily hranice, a tak vznikly státy, ach jó. Dmi A⁷ B^b A⁷
- C Gmi A⁷
2. Státy měly povahu zuřivého býka,
dovolím si úvahu, corridy se týká:
vezmi hadr červený - býk je z něho jelen,
a pak mezi jeleny bude jelen vtělen, ach jó.
3. Kouká býček nebohý na skutečnost prostou:
místo rohů parohy na hlavě mu rostou,
rozdívá se všestranně, okusuje hloží,
jeví zájem o laně a vesele se množí, ach jó.
4. Hajný řeční o míru, o nadšení z práce,
mezitím mu v revíru vzrostla populace,
oblékl si halenu, zavolal si lovce,
aby mu prý z jelenů nadělali ovce, ach jó.
5. Místo lovců zeshora poslali mu vědce,
vědec je však potvora a genetiku nechce:
„Buržoazní pavědi ztěžují nám práci,
z půlky budou medvědi a z druhé půlky ptáci, ach jó!“
6. Že je věda vznešená, nezná kompromisy,
dal jelenům do sena Lysenkovy spisy,
vysoká se našrálá předepsané dávky,
velká změna nastala, ale - chyba lávky, ach jó!
7. Jelen není nadšený, že není, co býval,
z laní že jsou kačeny a on sám je - mýval:
„V postavení zoufalém pokusím se přežít,
lépe býti mývalem, nežli vůbec nežít, ach jó!“
8. Kačeny i mývali mají rádi vodu,
potají se stýkali - dali základ rodu,
nahore se radují z územního zisku,
u potoků hodují stáda ptakopysků, ach jó.
9. Zatímco se velmoži těší svému vlivu
lidstvo už se nemnoží - oddává se pivu,
nikdo už mu na hroby nepřinese věnce,
jsme tu svědky choroby zvané dekadence, ach jó.
10. Objevil se jedinec mezi ptakopysky,
obhlédl svůj zvěřinec, olízl si pysky:
„Odstraníme hranice! Otevřeme dvěře!
Dáme místo v kronice ptakopysčí éře, ach jó!“
11. Zvířena je nevinná, nezná, co je otrok,
nepřečetla Darwina a neví, co je pokrok,
otevřeli hranice, podlehli tak dravcům,
a než přišly opice, patří vláda ssvacům, ach jó.
12. Od opice k člověku je už jenom krůček,
najednou jsme v pravěku: Homo pečé bůček!
Homo se nám rozmnoží - základ pro starověk,
potom sáhne po noži - a je z něho člověk, ach jó.
13. Člověk ruce přiloží k společnému dílu,
z vítězů jsou velmoži, dosahují cílů,
ti pak, kteří prohrají, rezignují k pivu,
pomalu nám vznikají nové sféry vlivu, ach jó.
14. Svět je totiž rozdělen na zájmové sféry,
kdo nechceš být „přivtělen“, musíš vlastnit kvéry,
k zabránění panice roztáhnou se dráty,
vyznačí se hranice - a zas máme státy, ach jó ...

299. Dědicům Palachovým (Karel Kryl)

1. ^{Gmi}
Milion slepých očí, na erbu hlava hadí,
^D ^{Cmi} ^{Gmi}
jež, hledíc do měsíce, bezhlesou píseň vyje,
^{Cmi} ^{Gmi}
nad městem rytíř-kočí slepého koně hladí
^D ^{Cmi} ^D
a dole hoří svíce z Dantovy komedie.
- R:** ^{Gmi} ^{Cmi}
Kaple má okna klenutá a křížem hlásá lásku,
^{Gmi}
ústa jsou řevem zalknutá a nevydají hlásku,
^D
květiny strachu, věnce lží,
^{Cmi} ^{Gmi}
a místo slzí tence mží
^D ^{Gmi} ^{Cmi} ^{Gmi} ^D
na zvratky na obrázku.
2. Ráno, jež nenastane, nadarmo čeká žlutou,
vavříny do omáčky a slza na lafetě,
ze země netvor vstane, jenž s tváří nepohnutou,
seznav, jak vraždit ptáčky, plamenem obejmě tě.
- R:** ^D ^{Gmi} ^{Cmi} ^{Gmi} ^D
+ na zvratky na obrázku,
^{Gmi}
na zvratky na obrázku ...

300. Děkuji (Karel Kryl)

1. ^{Ami} ^G
Stvořil Bůh, stvořil Bůh ratolest,
^{Ami}
bych mohl věnce vázat,
^G
děkuji, děkuji za bolest,
^C
jež učí mne se tázat,
^G
děkuji, děkuji za nezdar:
^{Ami} ^E
ten naučí mne pít,
^{Ami} ^G
bych mohl, bych mohl přinést dar,
^{Ami} ^{F E}
byť nezbývalo síly,
^{Ami} ^F ^{Ami} ^E
děkuji, děkuji, děkuji.
2. Děkuji, děkuji za slabost,
jež pokoře mne učí,
pokoře, pokoře pro radost,
pokoře bez područí,
za slzy, za slzy děkuji:
ty naučí mne citu,
k živým, jež, k živým, jež žalují
a křičí po soucitu,
děkuji, děkuji, děkuji.
3. Pro touhu, pro touhu po kráse
děkuji za ošklivost,
děkuji za to, že utká se
láska a nevraživost,
pro sladkost, pro sladkost usnutí
děkuji za únavu,
děkuji za ohně vzplanutí
i za šumění splavu,
děkuji, děkuji, děkuji,
4. Děkuji, děkuji za žízeň,
jež slabost prozradila,
děkuji, děkuji za trýzeň,
jež zdokonál díla,
za to, že, za to, že miluji,
byť strach mi srdce svíral,
^F
beránku, děkuji,
^{Ami} ^G ^E
marně jsi neumíral,
^{Ami} ^F ^{Ami} ^{G E} ^{Ami}
děkuji, děkuji, děkuji, děkuji, děkuji...

301. Demokracie (Karel Kryl)

- C F C G⁷ C*
1. Demokracie rozkvétá, byť s kosmetickou vadou:
F C G⁷ C
ti, kteří kradli po léta, dnes dvojnásobně kradou,
F C D⁷ G⁷
[: ti, kdo nás léta týrali, nás vyhazují z práce,
C F C G⁷ C
a z těch, kdo pravdu zpívali, dnes nadělali zrádce. :]
2. Demokracie prospívá bez nás a pragmaticky,
brbláme spolu u píva, jak brblali jsme vždycky,
[: farář nám slíbil nebesa a čeká na majetky,
my nakrmíme forbesa za dvě či za tři pětky. :]
3. Demokracie zavládla, zpívá nám Gott i Walda,
zbaštíme sóju bez sádla u strejdy McDonalda,
[: král Václav jedna parta je se šmelinářským šmejdem,
pod střechou jedné partaje se u koryta sejdem. :]
4. Demokracie panuje od Aše po Humenné,
samet i něha v pánu je a zuby vylomené,
[: dali nám nové postroje a, ač nás chomout pálí,
zaujímáme postoje, místo abychom stáli. :]
5. Demokracie dozrává do žaludečních vředů,
bez poctivosti, bez práva a hlavně bez ohledů,
[: a je to mýlka soukromá, snad z optického klamu,
že místo srdce břicho má a místo duše tlamu. :]

302. Deštivý den (Karel Kryl)

- Emi Edim*
1. Deštivý den, všechno už za své vzalo,
Emi Edim
deštivý den, slunce se ukázalo,
Emi Edim Emi Edim
jenom na malou chvíli, jedním víčkem
Emi Edim Emi Edim
nahlédlo přes oponu šedých mraků,
Emi Edim Emi Edim
dešťové víly zamkly klíčkem
Emi Edim Emi Edim Emi
krabičku od bonbonů plnou draků sedmihlavých.
- Emi H⁷ Emi*
R: Na krabičce od cigaret slůvko „miluji“,
H⁷
marně prosím dámy z karet, kéž se smilují,
Emi Edim Emi Edim
kéž aspoň na několik vteřin přistoupí k oprýskaným dveřím,
Emi H⁷
u kterých čekám.
2. Deštivý den civí mi do pokoje,
deštivý den, příčina nepokoje,
který pomalou chůzí chodí kolem,
na krku s flašinetem rozladěným,
s výrazem hrůzy za mým stolem
usedl s parapletem roztaženým doširoka.

R:

303. Dívčí válka (Karel Kryl)

- Dmi A*
1. Na pahorku mezi lány suchá lípa ční,
Dmi
pod ní Vlasta kuje plány emancipační,
Gmi
dlatbat lžíce z kmene lípy se jí protíví,
A Dmi(D)
řeže luky, strouhá šípy, plete tětivy.
2. Na pahorku blíže bučí cestou k Zbirohu
kníže Ctirad Šárku učí foukat do rohu,
a že nedbal na ledviny kníže zhýralý,
přihnul sobě medoviny, troubí „halali“.
- D A*
R: Družina necvičí pořadovou, chrápe opilá,
D D⁷
dívčina na blůzu dvojřadovou oči sklopila,
G
rozepla první i druhou řadu,
D
v touze plá, je veta po Ctiradu,
A
za tepla upletla velezradu
D G D A
Šárka ztepilá.
3. Mezitím, co staré panny řinčí ve křoví,
žvýká Ctirad vyčerpaný bůček vepřový,
po poledním hodování bradu omyje,
věnuje se studování anatomie.
4. Vraždí dívky, vraždí lovce spící v bezpečí,
Ctirad zatím na křídlovce troubí ke zteči,
a když dojde s aprobací po pohrudnici,
tu ho Vlasta kyjem bací přes makovici.
- R: Obdržel, o co si koledoval, Ctirad-dětina,
bohužel do rohu vytruboval, což je blbina,
vladyka podlehl sebeklamu,
muzika pomoci nemohla mu,
babyka na hrobě vyrostla mu
blíže Děvína.
5. Zpola opřen o podušku nafukovací,
usilovně cucám tužku propisovací,
pokročilá hodina je u vodojemu,
a já sedím u Dunaje, píšu poemu.
6. O Ctiradu hloubám vleže, hloubám u vína,
nade mnou se tyčí věže hradu Děvína,
do čela se vryla vráska melancholie,
při myšlence na Jiráskův mizerný mi je.
- R: Zhouba je, když někdo pod Děvínem vzpouru uplete,
nedbaje, že, oděn hermelínem, bací knížete,
k tomu pak, když slovo zrada padne,
komupak tu něco nenapadne,
inu tak: nic není nezavadné,
co si přečtete.
7. Někdy zcela bez přípravy bouře mihne se,
je-li člověk prozíravý, chytře vyhne se,
a že nerad tančím z řady, bdělý ve snění,
zašel jsem si na úřady pro vobjasnění.
8. Usedl jsem na stůl, taje tvůrčí bolesti,
polohlasem předčítaje Staré pověsti,
úřednice odložila dráty pletací,
načež mne pak oblažila interpretací.

R: Učím se, podoben Ctiradovi, autocenzuře,
bojím se, až se to stará doví, bude nejhůře,
z obavy, že je to vlastizrada,
zabaví mou báseň na Ctirada,
sama ví, co je to dobrá rada
v literatuře.

304. Dívka havířka (Karel Kryl)

- D E⁷*
Já měl jsem dívku havířku, jež stála mi co model,
A⁷ D A⁷
já maloval ji na šířku, já maloval ji podél,
D E⁷
já maloval ji v krunýři a poslouchal jsem proslov
A⁷ D
na téma: „Maluj, malíři, a malbou masy oslov!
F# Hmi
Jeť rodná strana - v umění náš učitel a rádce!“
E⁷ A⁷
Pak po časovém znamení zazněla Píseň práce,
D H⁷
a dívka prý mne miluje, tak přistoupila ke zdi,
E⁷ A⁷ D
rumělkou na ni maluje dvě pěticipé hvězdi.
- Ta dívka byla atrakce, neb pravila mi: „Hošku,
rač odvrhnouti abstrakce a realizuj trošku,
já nehrozím ti kostelem a kašlu na přetvářku,
teď postojím ti modelem pro Annu Proletářku!
[: My vodkou hrdlo prolejem, můj milovanéj dědku!“
Tak vzal jsem kyblík s olejem a propláchl jsem štetku,
teď bytem voní konina, to stará dělá řízky,
já maluju si Lenina a běloskvoucí břízky. :]

305. Divný kníže (Karel Kryl)

- Ami C Ami G Ami*
Jel krajem divný kníže, a chrpy povadly,
C Ami E
když z prstů koval mříže a z paží zábradlí,
Ami G Ami G F E
[: on z vlasů pletl dráty, měl kasematy z dlaní,
Ami G Ami G Ami
a hadry za brokáty, zlá slova místo zbraní. :]
- Kam šlápl, vyrůstaly jen ocúny a blín,
když slzy nezůstaly, tak pomohl jim plyn,
[: hnal vítr plevy z polí a Kristus křičel z kříže,
když rány léčil solí ten prapodivný kníže. :]
- On pánem byl i sluhou, a svazek ortelů
si svázal černou stuhou, již smácel v chanelu,
[: a hluchá píseň slábla, když havran značil cestu,
již pro potěchu ďábla vyhlásil v manifestu. :]
- Měl místo básní spisy a jako prózu mor
a potkany a krysy a difosgen a chlor,
[: měl klobouk z peří rajky a s důstojností snoba
on vymýšlel si bajky, v nichž vítězila zloba. :]
- Měl pendrek místo práva a statky pro gardu,
v níž vrazi řvali sláva pro rudou kokardu,
[: on lidem spílal zrádců, psal hesla do podloubí,
v nichž podle vkusu vládců lež s neřestí se snoubí. :]
- Dál kníže nosí věnce tou zemí zděšenou,
on strach má za spojence, jde s hlavou svěšenou
[: a netuší, že děti z té země, v které mrazí,
prostě a bez závěti mu jednou hlavu srazí. :]

306. Dneska už se smí (Karel Kryl)

C G C G
Můj kantor míval smělé přání vtouct mi do hlavy
C G C G C
to, že všech mezí rozorání dobro připraví,
Ami G
můj táta razil jiné teze větou jedinou:
C G C G C
že rozoráš-li všechny meze, ptáci zahynou.
C F C
Dneska už se smí, co se nesmělo,
F G C F C
dneska už se smí, to nám scházelo!

307. Dopisy (Karel Kryl)

- Ami (G) (Ami)*
Jak léta jdou a hroby přibývají,
G Ami
počítám vrásky, vryté do pleti,
G Ami
koleje běží, běží za tramvají
G Ami
jak dálka - sladkohořké prokletí.
F G
Má paměť - šedý věšák na vzpomínky,
Ami F⁷ E
zítrek i dnešek změni na kdysi,
Ami F⁷ Ami
k Maxovi zajdu, místo do Demínky,
F⁷ Ami E Ami
přečíst si dopisy, dopisy, dopisy.
- Na stole kroužky po přelitých číškách,
pelyněk s vínem, leskle lepkavý,
a trapné básně v pramizerných knížkách,
řídké jak bahno ze dna Vltavy.
Zahrady oblékly se do šeriků,
na bledém nebi temné obrysy,
zčernala věž i růže na keříku,
zůstaly dopisy, dopisy, dopisy.
- Mé lásky stárnou, obklopeny vnuky,
kamínky týdnů v broži s jaspisy,
a čas, ten pianista jednoruký,
počítá dopisy, dopisy, dopisy.
Smích jako náplast na strhané rysy
a trocha citu, aspoň ke vzteku,
no zbývá, nežli čekat na dopisy,
není-li doteků, není-li doteků,
F⁷ Ami
není-li doteků, doteků, doteků,
F⁷ Ami
není-li doteků, není-li doteků?

308. Důchodce (Karel Kryl)

1. *Ami C Ami C*
Kalhoty roztržené na vnitřní straně,
Ami C Ami C
zápěstí roztržené a seschlé dlaně,
E⁷ Ami E⁷ Ami
kterými žmoulá kůrku chleba sebranou z pultu v závodce,
E⁷ Ami E
tak tedy říkejme mu třeba důchodce.
2. Rukávy u zimníku odřením lesklé,
čekává u rychlíků na zbytky ve skle,
stydlivě sbírá nedopalky ležící v místech pro chodce
a pak je strádá do obálky, důchodce.
F Ami
- *: V neděli vysedává na lavičce v sadech
G⁷ Ami
a starou špacírkou si podepírá ustaranou hlavu,
F G
sluníčko vyhledává, nařiká si na dech
E
a vůbec nikdo už mu neupírá právo na únavu.
3. Na krku staré káro a úzkost v hlase,
když žebra o cigáro, zlomí se v pase,
namísto díků sklopí zraky a není třeba žalobce,
G F G Ami G Ami
když vidím tyhle lidský vraky, třesu se strachem před přízraky,
F E Ami
že jednou ze mne bude taky důchodce ...

309. Dvacet (Karel Kryl)

1. *Ami G Ami G*
Ztichly louky i bor, mrtvé vrcholy hor,
Ami G Ami
padl žal na večer srpnový,
Dmi G Dmi G
v prachu dvaceti let zmizel oheň i led,
Dmi G E
zbyly jen carovy proslovy,
Ami F E
z větví rezavých lesů hřmí ticho děsu,
Ami
slepí a hluší dál kulmují uši
G E (G) Ami E
králi Midasovi.
2. Krví značena je dlažba u Dunaje,
hroby padlých jsou bezejmenné,
heslo o vítězství cizím perím se skví,
dávno krev vsákla do kamene,
barva rubínu z žezla v záhnědu zrezla,
zavření v kleci jsme otroky věcí,
nikdo nevzpomene.
3. Nad zemi prodanou větry až přivanou
oblaka zelená z žíravin,
vlasy tvé havraní uchopím do dlaní,
z prstenu zaplane vltavín,
snítka nachových plodů rozčeří vodu,
navzdory posté zas na břehu vzroste
Ami G Ami
rudý trs jeřabin ...

310. Elegie (Karel Kryl)

1. *Dmi Gmi A Dmi B^b A*
Na louce koně pasu za zpěvu konipasů, camcará,
Dmi Gmi Dmi
čekaje na to, kdy si zazpívám jako kdysi za cara,
Gmi
[: třesavku nevolníka pod koleny,
Dmi B^b A
z básníka na rolníka přeškolený,
Dmi Gmi A Dmi B^b A
spokojen bez rozhlasu, dočkám jak husa klasu do jara. :]
2. Na klíně Polyxenu, zajel jsem do Brixenu na lyže,
teď piju slivovici, hýčkaje krasavici z Adiže,
[: a než jí zrudnou líčka z tyrolského,
vzpomenu na Havlíčka Borovského,
namísto elegií myslím však na orgii v negligé. :]
3. Z okénka kynu vlídně, na sever jedu z Vídně bujarý,
z protější strany Dyje zaznívá melodie fujary,
[: pak někdo zahuláká Čapajeva,
to car mě zpátky láká, mně to neva,
v exilu brousím tužku pro pamflet na báťušku s bojary. :]

311. Ellena (Karel Kryl)

1. *E F[#]mi C[#]mi E F[#]mi G[#]*
Ten snímek dal jsem za mříže, abych ho neztratil,
mám kvůli němu potíže, vždyť jsem ho neplatil,
E F[#]mi C[#]mi E F[#]mi G[#]
ta dívka stojí za stolem, jako by klečela,
C[#]mi F[#]mi H G[#] C[#]mi G[#] C[#]mi H
prsty jí voní karbolem, vlasy má do čela.
- R:** *E H E*
Tak natrhal jsem v podkroví divoké víno nepitné,
A E A H A G[#] H(H, H E)
teď hledám jedno přísloví, kdo mi ho poskytne?
2. Má jemnou kůži na rukou a stůl je politý,
je posypaný antukou a týdný nemytý,
má unavená obočí a ústa sevřená
a zkouším, zda se otočí na jméno Ellena.
- R:**
3. Tak pod košatou moruší si o ní povídám,
o milosrdné Venuši, co život za ni dám,
a z rozbitého náčiní, co zbylo od válek,
já zbuduju jí svatyni a záhon fialek.
- R:** *E C[#]mi E C[#]mi E C[#]mi*
+ kdo mi ho poskytne, kdo mi ho poskytne, kdo mi ho poskytne?

312. Gero (Karel Kryl)

- Ami
1. Na čele hradní posádky jel Gero vybrat desátky,
by oslaviti mohl státní svátek,
leč prázdné město, ves i bor, neb Sasík, Praž i Branibor
už dávno přestal strádat do prasátek.
Ami E
Už nechce platit hradu hry, přes Čechy vytáh' na Uhry,
tam na Dunaji nalodil se na vor
a proti proudu pádluje a vesele si jódluje
jak Štajerák, jak Tyrolák či Bavor.
E Ami Dmi E Ami E Ami
 2. Vzal Gero jako urážku, že nikdo nechtěl bumážku
a povolení k vystavení pasu
a že dokonce farnosti už dělají mu schválnosti
a nechtějí mu plnit státní kasu.
Je divu, že je našťvaný, když uteče mu poddaný,
jenž vystaven byl léta jeho pěči,
a že se cítí uražen, když fůra mužů, fůra žen
se z jeho péče u sousedů léčí.
 3. Zří Gero oheň na střeše a alarmuje Mikeše,
by polapil tu nevolnickou chátru,
a Mikeš v roli spojence jde chytat Němce pro Němce,
neb prospívá to ledvině a játru.
A Pepa - ručky vod práce se plíží podél paláce,
jenž ukrejšvá se v malostranských střechách,
a s tváří lovce mamuta jde vykrádati auta,
jež zanechali Braniboři v Čechách.
 4. Proč by si jeden nepokrad' - jó, v tom je Pepa demokrat
a šikulovi má být dána šance,
my přežili jsme Habsburka a dneska máme wartburka
a tuzexový konto v Živnobance.
Pak odstartuje po lupu na víkendovou chalupu,
tam s kamarády švihne pivní kůru
a, na poměry skuhraje, ví, že to zas nák uhraje
[: a už se těší na demokratůru. :]

313. Gloria (Karel Kryl)

- C Ami
1. Je noc, v které nezpívá andělů chór
a nevidět více kov s příchutí slanou,
pláč na písku ulpívá u paty hor
a vánoční svíce dnes na hrobech planou,
Gloria nezní, tlí mudrci v krytech a Herodes bdí,
Gloria nezní, jsou střepiny v bytech u rozbitých zdí.
 2. Vše zalito svitem, i neony měst,
tři vteřiny ticha, v nichž umlkly zbraně,
svět pohrdl citem a táže se hvězd,
proč prorocství lichá jsou podobna hraně,
Gloria nezní, teď zpívají hlavně žal „Chtíc, aby lkal“,
Gloria nezní vzdor hvězdě, jež slavně plá nad hřbety skal.
 3. Je tichá noc svatá, v níž nepadá sníh
a šílenec Svět řekou bláta se brodí,
je slepý a hmatá po ořízkách knih,
snad po stovkách let znova Kristus se zrodí,
Gloria zazní a přeroste tráva přes písečný vír,
Gloria zazní, buď na nebi sláva a na Zemi mír.

314. Gulášová polifka (Karel Kryl)

- D A⁷
1. Já před necelou hodinou
jsem měla konflikt s rodinou,
prý nesluší se na dívku
jíst gulášovou polifku
v buffet bez gardedámy,
v buffet bez gardedámy.
 2. Teď v baru Petra Gottlieba
už milenec mě nelíbá,
ten pán se ke mně nehlásí,
vždy velmi tiše prohlásí:
zlé pryč a Pánbůh s námi!
zlé pryč a Pánbůh s námi!
 - *: Pan Bezruč za to nemůže,
že na nábytek strádám
a místo ódy na růže
teď blbě písně skládám,
však jednou přijde sobota,
já spáchám píseň pro Gotta,
a než se půlnoc překulí,
Gott bude zpívat fistulí:
mám rozprávkový dom
s vysokou strechou kdesi pod nebem...

315. Habet (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} \text{Emi} & & D & & \text{Emi} \\ G & & D & & G \end{matrix}$
Dvě hvězdy v Malém voze svítí ještě zrána,
vidí, jak po obloze přeletěla vrána,
 $\begin{matrix} D & & \text{Emi} & & H\text{mi} \end{matrix}$
rybáři vstávají a rozhazují sítě
 $\begin{matrix} \text{Emi} & D & & \text{Emi} & D & \text{Emi}(H^7) \end{matrix}$
a hvězdy zpívají, když narodí se dítě.
 $\begin{matrix} \text{Emi} & G & & D \end{matrix}$
- R: Ave padalo z nebe jako mana,
 $\begin{matrix} & & \text{Emi} & & H^7 \end{matrix}$
Ave, znělo to trochu jako hrana,
 $\begin{matrix} \text{Emi} & G & & D & & H^7 \end{matrix}$
Ave, to značí: vítejte, vy mladí,
 $\begin{matrix} \text{Emi} & & H\text{mi} & & \text{Emi} \end{matrix}$
a ruce hladí, a ruce hladí.
- R: Ave, la la la ...,
Ave, la la la ...,
Ave, to značí: vítejte, vy mladí,
a ruce hladí, a ruce hladí.
2. Mladí už nekřičí, vždyť ústa lze jim ucpat,
i tlukot slavičí lze stiskem ruky uspat
a jásat s Herodesem, tleskat v dešti díků,
než někdo za závěsem zvedne v pěsti dýku.
- R: Habet, znělo to stejně jako prve,
Habet, jen trochu víc tam bylo krve,
Habet, to značí palec směrem k hlíně
za ruce v klíně, za ruce v klíně.
- R: Habet znít bude stejně jako prve,
Habet, jen hodně víc tam bude krve,
Habet, to značí palec směrem k hlíně
za ruce v klíně, za ruce v klíně.

316. Hanina (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} C & & E & & F & & C \\ & & & & D^7 & & G \end{matrix}$
S kabinou Gemini počítám hodiny,
trvá to století, než obletí tu kouli,
 $\begin{matrix} C & & E & & F(F, \text{Ami}) & & C(C, D\text{mi}) \end{matrix}$
mlhavou patinou půjdeme s Haninou,
 $\begin{matrix} (-, C) & & G & & & & C \end{matrix}$
ač se jí nelíbím, přec políbím jí tvář.
 $\begin{matrix} E & & & & \text{Ami} \end{matrix}$
- R: Do týdne nejpozději zavolati kněze dám,
 $\begin{matrix} & & C & & D^7 & & G \end{matrix}$
sloveso „milovat“ jak časovat, se dovím,
 $\begin{matrix} C & & E & & \text{Ami} & & D\text{mi} \end{matrix}$
zahodím beznaději k neuvadlejm rezedám
 $\begin{matrix} & & C & & G & & C \end{matrix}$
a potom v lehátku já pohádku jí povím.
2. Tak příští sobotou skoncuji s samotou,
to tady pod šípkiem svým polibkem jí sdělím,
pro měsíc umístím Haninu pod listím,
aby mi záviděl, že neviděl ji dřív.
- R:
- 3.=2. $\begin{matrix} G & & C \end{matrix}$
+ [: že neviděl ji dřív ... :]

317. Hannibal (Karel Kryl)

- $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Emi} & \dots \end{matrix}$
Pod černým kloboukem
nosím si Hannibala
a tucet posvátných
bílých
neangažovaných slonů
vyprávím kolemjdoucím
nesmírně krásnou pohádku pro usnutí
zatímco okna periferních barabizen
velmi tiše
 G
a velmi zřetelně
 F
artikuluji poměrně bezvýznamná slůvka
miluji
miluješ
milují
- $C \text{ Ami } E$
jako náповěda z náповědní budky
pod černým kloboukem
nosím si Hannibala
sedí si na lůžku
pojídá parmezán
a milánskou roštěnou
a moravský vrabce
a moje hlava je špatný stůl
k požívání špatných jídel
 $G F E$
s nejhorší obsluhou
a když je nejvíc nespokojený
řekne mým čtyřem vlasům
 G
hele podte zahrajem si čtyřručně
 $D G D$
- Mikasa Sukasa
pod černým kloboukem
nosím si Hannibala
který je hubený fakír
a nohy má zkřížené
a hraje si na píšťalu
Rhythm and Blues
a tucet posvátných
bílých
neangažovaných slonů
sloupovýma nohama počítá pět
podle návodu počítej pět
a dvanáct a pět jsou čísla
která jdou velmi špatně k sobě
 D
jak říkal pan učitel
pod černým kloboukem
nosím si
 $G F E$
kromě Hannibala
kromě tuctu posvátných
bílých
neangažovaných slonů
 $D \quad G \text{ A } D \text{ Emi}$
a kromě poloprázdného povrchu
poloprázdné lebky
ještě
čtvrt kila radosti

čtvrt kila smutku
pepř
sůl
a párátka do myšlének

318. Hlas (Karel Kryl)

1. Ami G Ami F
V měsíci září, kdy jablka zrají,
 Ami G Ami E
kdy mantilu noci svit měsíce protkal,
 Ami G Ami F
když dozněla hymna, již v půlnoci hrají,
 Ami G Ami
já poprvé tehdy jsem Satana potkal.
2. Ten Satan měl líbeznou postavu panny
a nepáchla síra, však voněly květy,
a v úsměvu něha bez jediné hany,
jen z úst jako hadi mu syčely věty:
- R:** C G
„Jen nech si svou duši, ta k ničemu není,
 Ami G Ami E
vždyť mnozí i zdarma ji upsali čertu,
 Ami G Ami F
však hlas - to je zboží, jež dneska se cení
 Ami G Ami
a dobře se platí - to beze všech žertů!“
- R:** „Já pro ten tvůj hlas jsem si ohlávku uvil
a stráž mi ho do klece vsadí,
a kdybys pak stokrát i andělsky mluvil,
tvůj hlas tě zradí!“
3. Dnes jako kníže si v paláci žiji,
mám ve stájích koně a v zahradách pávy,
jím ze zlaté mísy a z křišťálu piji,
jen rádio nemám a nesnáším zprávy.
4. Neb kdykoli válkou se o lásce bájí,
když slaví se vrazi a obchody s časem,
když svatými slovy se bezpráví hájí,
když hlásá se lež - tedy vždycky mým hlasem.
- R:** Mé lůžko je měkké, však propjím noci,
mám z démantů bazén a ze zlata ryby,
mám přebytek všeho, i pýchy, i moci,
mám v paláci všechno, jen lidé tu chybí!
- R:** Dnes podruhé oko mé Satana spatří,
je krásný, byť s úsměvem krysím,
vždyť jemu dnes s hlasem i duše má patří,
když na větvi visím ...

319. Hle, jak se perou (Karel Kryl)

1. Emi D Emi D
Tak hle, jak se perou, jen pohledte na ně,
 Emi D G Ami
jak úplatky berou a svrbí je dlaně,
 Emi C D Emi
jen pohledte na ně, jak zatančí tance,
 D Emi H^7 Emi
když namísto daně jim dají kus žvance.
 $\text{C D G Emi G Emi D Emi}$
- R:** Pít, klít, rouhat se víře, pak sedět v díře nějaký rok,
 $\text{C D G Emi G Emi D Emi}$
klít, pít, co hrdlo ráčí, vždyť osud stáčí už poslední lok.
2. Tak pohleď, jak s vervou tu do sebe mlátí,
než hrdlo si servou a život si zkrátí,
tak s křikem se boulují s tupostí mezků
a páni se radují, utáhnou přezku.
- R:**
3. Když v hospodě pijí, tak pozor dej na ně
jak na klubko zmijí, jež zabíjí laně,
tak pozor dej na ně v té podivné době,
vždyť při této hraně jde o krk i tobě!
- R:**
- R:**

320. Holáryjó (Karel Kryl)

1. D A^7
Někdy se mi zachce novinářských kachen,
 D D^7 G
ale Tereza chce se mnou „Liebe machen“,
 D A^7
bejt tak trochu mladší, zvládnul bych tě, ženská,
 D G E^7 A^7
takhle sjedu radši do Těžkoslovenska,
 D A^7 D
takhle sjedu radši do Těžkoslovenska, holáryjó!
2. Škodovka se blíží ke Karlovým Varům,
oči se mi klíží: třicet mařen za room!
I pro pána Jána, i pro páma Klause:
slova nadepsána „Zimmer frei mit Brause“,
slova nadepsána „Zimmer frei mit Brause“, holáryjó!
3. V hospodě mi dají Schweineschnitzel natur,
na opravně mají Autoreparatur,
marně hledám bytnou, Frantik, Pepík, Vilík
v pasáži mi špitnou: „Junge Mädchen! Billig!“,
v pasáži mi špitnou: „Junge Mädchen! Billig!“, holáryjó!
4. Křečkové a slyší jsou tu jako vždycky,
mně to ale myslí neekonomicky,
jsem zas mezi svými, kdekdo kapsu mastí,
zvolna dochází mi, jak je to s tou vlastní,
zvolna dochází mi, jak je to s tou vlastní, holáryjó!
- G D
- *: Je mi z toho nanic a mám z toho srandu,
 G E^7 A^7
zajódluju z hranic: Sláva Vaterlandu!
 D A^7 D
Zajódluju z hranic: Sláva Vaterlandu!, holáryjó!

321. Idyla (Karel Kryl)

1. $\begin{array}{ccc} \text{Ami} & & E & & \text{Ami} \\ \text{Má idyla je vylhaná jak Praha Karla Plicky,} \\ F & & G & & C \\ \text{lže požehnání pohana, byť znělo katolicky,} \\ G & & & Dmi & E \\ \text{tma v ubikacích bojarů a mraky nad Žižkovem,} \\ \text{Ami} & & E & & \text{Ami} & E & \text{Ami} \\ \text{a gauner vzdychá po jaru a vraždí ducha slovem.} \end{array}$
2. Rum do odlivky s valiem a dojati až k pláči,
jsme šťastni, když si nalijem, a jedno, kdo nám stáčí,
sbor ropuch zpívá rekviem, jsme s nimi na prameni,
ač se lží ještě nežijem, jsme s pravdou rozvedeni.

322. Ignác (Karel Kryl)

1. $\begin{array}{ccc} \text{Ami} & F & E & \text{Ami} \\ \text{V Loyole Ignác píše Hamleta,} \\ F & G & C & E \\ \text{jenž mluví slova, slova, slova,} \\ \text{Ami} \\ \text{zrna jsou dávno v mouku semleta} \\ E & E^7 & \text{Ami} \\ \text{a hrbáč havran hlízy klová.} \\ F & & G(C) & (G) \\ \text{Jsou slova básní v pokru prohraná} \\ & & & C & E \\ \text{a dívky v hot-pants pivem zpité,} \\ \text{Ami} \\ \text{zříš lesklá pera v peří havrana} \\ E & & \text{Ami} & \text{Emi} & \text{Ami} \\ \text{a kříž, jenž drží jezuité.} \end{array}$
- R:** $\begin{array}{ccc} \text{Ami} & Dmi \\ \text{V zástupu chátka zedraná,} \\ G & C \\ \text{burlaci s písni jednotvárnou,} \\ \text{Ami} & Dmi & G(E) \\ \text{na stěně obraz tyrana,} \\ E(-) & & \text{Ami} \\ \text{krvavé hvězdy nad továrnou.} \\ Dmi \\ \text{Na nebi visí oblaka} \\ G & & C & E \\ \text{a měsíc svítí nad hvězdárnou,} \\ \text{Ami} & Dmi & G \\ \text{v Gulagu bijí kulaka} \\ \text{a hvězdy stárnou, hvězdy stárnou.} & F & E & \text{Ami} & \text{Emi} & \text{Ami} \end{array}$
2. Rudá je krev a tužka cenzora,
rudý je samet vazby spisů,
rudé jsou žilky v oku kondora,
rudá je barva kompromisu.
Jedově rudá barva minia,
pod rudým sluncem bubny znějí,
zní pochod do citátů z Plinia
pro školní výlet do Pompejí.
3. $\begin{array}{ccc} \text{Ami} \\ \text{Je k pláči řeč, jež mluví frázemi,} \\ F & G & C & E \\ \text{protože slov a vět se bojí,} \\ \text{Ami} \\ \text{je k smíchu řád, jenž získán v zázemí,} \\ E & & \text{Ami} & \text{Emi} & \text{Ami} \\ \text{zatímco chlapi v palbě stojí.} \\ F & & G \\ \text{Jestliže důsledek je příčinou} \\ Dmi & E & E^7 \\ \text{a volnost cítí mříže pastí,} \\ \text{Ami} & F & \text{Ami} \\ \text{je rodná země možná otcinou,} \\ E^7 & & \text{Ami} \\ \text{však není vlastní, není vlastní.} \\ E^7 & \text{Ami} & E^7 & \text{Ami} & \text{Ami}^6 \end{array}$
- R:** + hvězdy stárnou, hvězdy stárnou ...

323. Irena (Karel Kryl)

- F E Ami F*
1. Ač kvete u potoků černé býlí
G C E
a ač mi vadí stáří v rendez-vous,
Ami G
jde chůzí lehčí kroků lesní víly
E Ami F E
a září, září, září v úsměvu.
Ami Dmi
Ač bezjehličné lesy hyzdí rampy
G C E
a za mřížemi pláče Aladin,
Ami G
hrst kouzla nabere si z jeho lampy,
F E
svěžejší kapradin.
Ami Dmi
R1: Už zbylo jen pár vět a tráva spálená
G C E
a rozbahněná zřídla ve žlutí,
Ami G
chceš hluchým vyprávět, co píseň znamená,
E Ami F E
a slepým, co jsou křídla labutí?
R2: Už zbylo jen pár slov a slza na víčku,
a bez pardonu platí zmýlená,
nad prachem katastrof zní klapot střevíčků:
E Ami F(G7) E(Ami)
svá ústa nabídla ti Irena, Irena, Irena!
2. Byť vykolejil svět a není síly,
jež díru v lodi zvedá nad ponor,
přec hledáš cestu zpět, však černé býlí
se vyplevelit nedá: je to mor!
Plá slunce jako vích nad cestou úzkou,
svět s jepicemi tančí gavottu,
u sloupů morových začíná schůzkou
tep dalších životů!
R1:
E Ami
R2: + Irena, Irena ...

324. Jaro desáté (Karel Kryl)

- Ami G Ami(E)*
1. Trs trnů tesá „T“ a tyran tleská z trůnu,
(Ami) G Ami
je jaro desáté, jež voní po ocunu,
Dmi G E
plyš prachu píše po zdech písmena šedivá,
Ami Dmi Ami G **R1:**
ne píseň, pouhý povzdech, který se nezpívá, který se nezpívá.
2. Pláč deště kropí sních, den vypráví si s Vesnou,
kdo vzdechne po písni, jež nezrozeny zesnou,
jsou léta soudci přísní, jimž slzí nezbyvá
pro mrtvé sloky písni, jež nikdo nezpívá, jež nikdo nezpívá.
3. Tvar touhy v řezbách sní a ze snů slůvka spřádá,
chlad světa bez básní, jež nikdo nepostrádá,
vlas bardů vzkvetl plísni jak dřeva trouchnivá
nad hroby mrtvých písni, jež nikdo nezpívá, jež nikdo ne-
zpívá.
4. Strach s tichem - dary tmy, jež smíchu pouští žilou,
a tryzna za rytmy, jež buší pod mohylou,
[: jen povzdech plný stesku, když zima tesá „T“,
kříž na náhrobní desku pro jaro desáté, pro jaro desáté. :]

325. Jednou-dvakrát (Karel Kryl)

- D A7 D*
Jednou-dvakrát pěkně jsem si nakrad',
A7 D
dvakrát-třikrát ještě jsem si příkrad',
G D
neštálo to ani krejcar, uvidíš, snad budu Švejcar.

326. Jedůfka (Karel Kryl)

- D*
1. Každý vrah ví, co je v lahvi,
A
na níž lebka s hnáty je,
ví to Jahve, že se z lahve
D
s lebkou s hnáty nepije.
2. Mnohé zmýlí, scházejí-li
hnáty s lebkou na lahvi,
co tě chytí po napití,
D
to jen velký Allah ví.
G D
R1: Až dozpíváš koledu, tiše zesneš po jedu,
A D
statní ptáci - funebráci uloží tě do ledu.
3. Baštím kraby z Abu Dhabi,
naložené v curare,
k tomu colu z vitriolu,
Bože, to je soirée.
4. Žáha pálí z cyankali,
nežli usnu bez deky,
pšoukám hlínu z botulínu
s děkou nebo bezděky.
R2: Až dozpívám koledu, tiše zesnu po jedu,
statní ptáci - funebráci uloží mě do ledu.
5. Pro Moniku arseniku,
kapku rtuti, a co víc,
do košíku otrušíku
nebo odvar z makovic.
6. Vezmi k tomu špetku bromu
nebo utrejš z balíku,
přidej k vínu kromě blínu
trochu maggi z rulíku.
7. Jedu miskou v denním tisku
na rozličných rovinách,
opiátu do salátu
v televizních novinách.
8. Trocha lhaní na snídani,
větší porci k obědu,
v komentáři sedmilháři
upatlení od jedu.
R3: A pak s volhou škaredou čtyři páni přijedou,
A G A D
skončíš zdárně v kachlíkárně s touhle koledou.

327. Jeřabiny (Karel Kryl)

1. *Emi* *H⁷*
Pod tmavočervenými jeřabinami
Emi
zahynul motýl mezi karabinami,
C G Ami D
zástupce pro týl šlápl na běláška,
Ami Emi H⁷
zahynul motýl jako naše láska,
Emi H⁷ Emi
zahynul motýl jako naše láska.
2. Na břehu řeky roste tráva ostřice,
prý přišli včas, však vtrhli jako vichřice,
nad tichou zemí vrčí netopýři
a národ němý tlučou oficíři,
a národ němý tlučou oficíři.
3. Na nebi měsíc jako koláč s tvarohem,
koupím si láhev rumu v krčmě za rohem,
budeš se líbat v noci s cizím pánem,
já budu zpívat zpítý s kapitánem,
já budu zpívat zpítý s kapitánem.

328. Jidáš (Karel Kryl)

1. *Ami C E Ami*
Noc jako sluj, vteřin šest do svítání,
C G⁷ Ami E
pysk zpocený vyzývá podsvětí,
Ami C E Ami E
ó, ďáble můj, mrtvo jest slitování,
Ami E Ami E
snad zisk splacený zradu mou posvětí.
2. Cár šarlatu, v tváři hlen z poplívání,
mříž u stěny, sedlá krev na rukou,
Ami C Ami E
král bez šatů připraven k uvítání,
Ami G Ami
hle - kříž dřevěný s trnovou parukou.
- R:** *G Ami*
Jidáši, k čemu výčitky svědomí,
G Ami
Jidáši, k čemu tohleto smetí,
G Ami
farizej nikdy rukama nelomí,
pro něho účel prostředky světí! (F Ami G Ami)
3. Noc bez kazu, mincí pár zvoní v plášti,
hlas zchraptělý do pekel neletí,
Ami C E Ami G
stín provazu jako dar plný zášti
Ami G Ami
pro vás, dospělí tohoto století!
- R:** Jidáši, dnes jsi důstojným občanem,
s mincemi nemáš nijaké viny,
zítra zas třicet stříbrných dostanem:
vždyť když ne my, tedy zradí ho jiný!

329. Jupí, jupí I. (Karel Kryl)

- R:** *F C G C*
Jupí, jupí, cupity dupy,
F C G C
jupí, jupí, cupity dup.
1. *C F C*
Jó, pakliže dostanem doložku,
G
utrátím peníze za drožku,
C F
přejedem Evropu toho dne
C G C
a nasednem na koráb v Boulogne.
- R:**
2. Jó, úžinu přeplujem kvečeru
a na sever vyjedem z Doveru,
mineme Coventry pospolu
a do přístavu Liverpoolu.
- R:**
3. Než stačíš udělat bublinu,
přistaneme v Irsku, v Dublinu,
a že jsme v náladě rozmarné,
přejedem hranice do Larne.
- R:**
4. A v Larne pak přijdeme na nápad
zajet si k jezeru na západ,
podniknem výpravu na voru,
najdeme lochnesskou potvoru.
- R:**
5. A vo tomhle významným výjevu
zmíníme se v interwievu,
pak si je přečteme z Timesů,
až ti je k posteli přinesu.
- R:**
- R:**

330. Jupí, jupí II. (Karel Kryl)

1. C F C
Jó, pakliže dostanem doložku,
 G
napečem na cestu pirožků,
 C F
celník se zatváří nevlídně,
 C G C
že jedem na lyže do Vídně.

R: F C G C
[: Jupí, jupí, cupity dupy,
 F C G C
jupí, jupí, cupity dup. :]

2. Větrovku pověším na věšák,
zajedu nakoupit na blešák,
a abych uspořil večere,
pojedu lyžovat k Opěře.

R:

3. V náladě doktora Jekkyla
zachutná rakouská tequila,
a pak mě tequila, žumpajda,
promění z Jekkyla na Hyda.

R:

4. Vypijem skleničku ryzlinku
s cikánským primášem z Pezinku,
a že jsme společnost vybraná,
plácnu mu na čelo Hradčana.

R:

5. A že jsme vídeňští lyžaři,
stará nám polívku uvaří,
uvaří polívku z pytlíku,
a pak už spěcháme k rychlíku.

R: Jedem v davu na Bratislavu,
jedem v davu, cupity dup.

331. Kádrují mě (Karel Kryl)

1. D A D
Kádrují mě v Americe, taky v Kanadě,
 A D
kádrují mě v republice, ba i v úřadě,
 G D A
[: a kdyby mě stokrát znali, zase by mě kádrowali,
 D A D
vždyť to patří k politice, to je nasnadě. :]

2. Kádrují mě kolegové na své poradě,
čtyři vlády exilové, pátá na Hradě,
[: s podpisem i bez podpisu, celá halda časopisů,
asketi i kořalové s pěnou na bradě. :]
3. Kádrují mě bolševici, věrni linii,
dogmatictí heretici v Kalifornii,
[: muzikanti kvůli soundu, žvanilové z undergroundu,
v strukturách i v opozici, v české mafi. :]
4. Kádrují mě zdola, shora noví pánové,
příčinniví hoši z Fóra v Hradci Králové,
[: důchodkyně, dorostenky, kádrováci z VěPéeNky,
demokrati, byrokrati, klerikálové. :]
5. Kandiduje strana ctnosti s dvěma Vasily,
nezvolenci z Veřejnosti proti násilí,
[: v aerotaxi horko-ťažko kandiduje rektor Kňážko,
v každém pádě na akádě hledaj' posily. :]
6. Na Pasienkoch čeká Budaj, čeká v županu,
že ho zase jednou udaj' ve Vatikánu,
[: zřek' se totiž, to je k zlosti, černogurské národnosti,
takže novej vzájomnosti nejde do plánu. :]
7. Sedí Váša v Jumbo-jetu, letí do Hradce,
kancelář má na klozetu, v křeslech poradce,
[: Azbuk straší na Okoři, jeho děsí Braniboři,
takže radši v Mrtvým moři letí koupat se. :]
8. Zleva-zprava samozvanci v týmu sehraném,
každý šašek má dnes šanci stát se Reaganem,
[: Věrka, Magda nebo Rita usazeny u koryta,
jen ten chudák Mohorita chodí s naganem. :]

332. Kain IX. (Karel Kryl)

1. Jsem pán a císař Kain Devátý a tyran z Boží vůle,
Dmi A Dmi
C⁷ Gmi A
 a ne-li z vůle Boží, tedy pak tomu chtěl ďábel,
Dmi C⁷ Gmi A
 jsem pán a císař Kain Devátý, a k tomu, ke vši směle,
Dmi A Dmi C⁷
 i vrah - to kvůli noži, který odnesl si Abel,
Dmi Gmi Dmi A
 bratr můj, bratr můj, bratr můj.
2. Ten den zněl krutě kornet andělův, tvůj oheň marně hoří,
 vždyť plamen končí v pekle a má zelenavý nádech,
 tu Satan zhasil oheň Abelův a spárem, který boří,
Dmi C⁷ Gmi A
 můj nůž mi vyrval vztekle, a už odnášel si ho v zádech
Dmi C Dmi
 bratr můj, bratr můj, bratr můj.
- *: A tak bloudím po Evropě, místo nože kytku v klopě,
Dmi
Gmi Dmi
 neboť vždycky romanticky vypadati mají vrahové,
 proto lidé z lepších vrstev sdružují se do bratrstev,
Gmi A
 načež s každou bratrovraždou přemýšleti začnou o nové.
3. Teď Kainem se hemží citáty a lidé cudně blednou,
 i odsoudí ho šmahem a znovu připraví si nože,
Dmi C⁷ Gmi A
 jsem šťasten, že jsem Kain Devátý, já zabil jsem jen jednou,
Dmi C⁷
 však Abel, ten je vrahem, neboť každý z vás je, ó, Bože,
Dmi Gmi Dmi Gmi Dmi A
 bratr můj, bratr můj, bratr můj, bratr můj,
Dmi C⁷ Dmi
 bratr můj, bratr můj ...

333. Karavana mraků (Karel Kryl)

1. Slunce je zlatou skobou na vobloze přibitý,
D Hmi
G A D A⁷
 pod sluncem sedlo kožený,
D Hmi
 pod sedlem kůň, pod koněm moje boty rozbitý
G A D
 a starý ruce sedřený.
D⁷ G A Hmi
R: Dopředu jít s tou karavanou mraků,
G A Hmi
 schovat svou pleš pod stetson děravý,
Emi A⁷ Hmi Emi
 [: jen kousek jít, jen chvíli, do soumraku,
Hmi F# Hmi A⁷
 až tam, kde svítí město, město bělavý. :]
2. Vítr si tiše hvízdá po silnici spálený,
 v tom městě nikdo nezdraví,
 šerif i soudce - gangsteři, voba řádně zvolení
 a lidí strachem nezdraví.
3. Sto cizejch zabíječů s pistolema skotačí
 a zákon džungle panuje,
 provazník plete smyčky, hrobař kopat nestačí
 a truhlář rakve hobluje.
- R:** V městě je řád a pro každého práce,
 buď ještě rád, když huba voněmí,
 [: může tě hrát, že nejsi na voprátce
 nebo že neležíš pár inchů pod zemí. :]
- 4.=1.
R: Pryč odtud jít s tou karavanou mraků,
 kde tichej dům a pušky rezavý,
 [: orat a sít od rána do soumraku
 a nechat zapomenout srdce bolavý. :]

334. Kateřina (Karel Kryl)

1. Až mine neděle a usne na peřině,
 k zbláznění nesměle napíšu Kateřině
Dmi Ami
 a potom pod známku doplním poznámku,
E Ami
 že asi netušila, že mi byla vším.
2. S ranními červánky na dopis slzy skanou,
 vhodím ho do schránky, neřeknu „nashledanou“,
 prvnímú oblázku položím otázku,
 proč asi netušila, že mi byla vším.
3. A když se rozední, koupím si láhev rumu,
 ten dopis poslední napsal jsem z nerozumu,
 nad jeho kopíi tiše se opiji,
 to aby netušila, že mi byla vším ...

335. Kostelní věž (Karel Kryl)

A C#
Kostelní věž ukazuje, že se chýlí k ránu,
D A
vrchní číšník inkasuje vod vopilech pánů,
H⁷ E A E
čuc, vo korunu víc,
A C#
figurální kompozici sestavili páni,
D A
pro barovou tanečnici zbylo místo k stání,
H⁷ E A
čuc, sehnal jí ho strýc.
C# F#mi
Uklízečka myje schody, pikolící marodí,
H⁷ E
napijem se na marody, než nás barman vyhodí,
A G# G F#
dopoledne prolezeme kofeinový doupata,

336. Král a klaun (Karel Kryl)

- D C G C G C G C G
1. Král do boje táh', do veliké dálky,
C G D⁷ G
a s ním do té války jel na mezku klaun,
D C G C G C G C G
než hledí si stáh', tak z výrazu tváře
C G D⁷ G
bys nepoznal lháře, co zakrývá strach.
D⁷ G
Tíše šeptal při té hrůze: „Inter arma silent musae,“
A D⁷ C#⁷ D⁷
místo zvonku cinkal brněním,
C G C G C G C G
král do boje táh', do veliké dálky,
C G D⁷ G H C G A⁷
a s ním do té války jel na mezku klaun.
2. Král do boje táh', a sotva se vzdálil,
tak vesnice pátil a dobýval měst,
klaun v očích měl hněv, když sledoval žháře,
jak smývali v páře prach z rukou a krev.
Tíše šeptal při té hrůze: „Inter arma silent musae,“
místo loutny držel v ruce meč,
král do boje táh', a sotva se vzdálil,
tak vesnice pátil a dobýval měst.
3. Král do boje táh', s tou vraždící lůzou
klaun třásl se hrůzou a odvetu kul,
když v noci byl klid, tak oklamal strážce
a, nemaje páže, sám burcoval lid.
Všude křičel do té hrůzy, ve válce že mlčí Múzy,
muži by však mlčet neměli,
král do boje táh', s tou vraždící lůzou
klaun třásl se hrůzou a odvetu kul.
4. Král do boje táh', a v červácích vlídných
zřel, na čele bídných jak vstříc jde mu klaun,
když západ pak vzplál, tok potoků temněl,
klaun tušení neměl jak zahynul král:
kdekdo křičel při té hrůze: „Inter arma silent musae,“
krále z toho strachu trefil šlak,
klaun tíše se smál a zem žila dále
a neměla krále, klaun na loutnu hrál,
D⁷ G D⁷ G
klaun na loutnu hrál, klaun na loutnu hrál ...

337. Kyselý sníh (Karel Kryl)

- Ami G
1. Prach dní, hedvábně hebký,
F E
skryl bílé lebky do závoje,
Ami G
prach dní, skelety státních
F E
s pohledy svatých od orloje,
Ami G
prach dní v pokřiku dlasků
F E
skryl stopy svazků polosmytých,
Ami G
prach dní zahladil stezku
Ami G E Ami E
s kameny stesku po zemi té, po zemi té.
2. Zem zrůd, koktavých zkratek,
svobodných matek, bezdětných vdov,
zem zrůd, zlomené vůle,
cizácké zvůle, siláckých slov,
zem zrůd, bezzubých dásní,
servilních básní, prolhaných knih,
zem zrůd, zpanštělých vozků,
G Ami F E Ami
zem zbabělých mozků a odvážných břich.
Ami F(F, G) Ami
R: Do listů jív kyselý sníh zvolna se vpíjí,
G(G, G⁷) F(F, E) E(E, Ami)
nehybný čas rezavých trav, hubených žní,
Ami G(G, F) Ami
vše jako dřív: lkající smích s ohnutou šíjí,
G E Ami
zlomený vaz skloněných hlav v lavině dní.
3. Čas hrůz, blábolu snobů,
znectěných hrobů, znectěných vět,
čas hrůz, bezlesých svahů,
najatých vrahů, popravčích čet,
čas hrůz, špíny a vředů,
omamných jedů, otrockých mas,
čas hrůz, vězničních dvorů,
znamení moru na dlouhý čas, na dlouhý čas.
4. Dny ztrát v noci tě budí,
propadlé hrudi ještě se dmou,
dny ztrát, drogy a pití,
ortely žití vyřčené tmou,
dny ztrát, reklamních šotů,
marného potu, zmarněných snah,
dny ztrát, sto hlasů ze sta,
dobrovolná gesta a povinný strach.
- R:
5. Lze žít, jen abys přežil,
zatímco ze žil sají ti krev,
lze žít desítky roků
s holínkou v oku, jíst chleba z plev,
lze žít bez zdi a hrbů,
s malostí blbů nesoutěžít,
lze žít, se lží se měřit
a znovu vždy věřit, že i jinak lze žít.
- R:

338. Lásko! (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} \\ \text{Pár zbytků pro krysy na misce od guláše,} \\ \text{E} \quad \text{Dmi E} \\ \text{milostný dopisy s partií mariáše,} \\ \text{Dmi} \\ \text{před cestou dalekou zpocený boty zujem} \\ \text{C} \quad \text{E} \\ \text{a potom pod dekou sníme, když onanujem.} \\ \text{Ami G} \end{matrix}$
- R:** $\begin{matrix} \text{Ami G} \\ \text{Lásko, zavři se do pokoje,} \\ \text{Ami G} \\ \text{lásko, válka je holka moje,} \\ \text{C G Ami G Ami E} \\ \text{s ní se miluji, když noci si krátím,} \\ \text{Ami G} \\ \text{lásko, slunce máš na vějíři,} \\ \text{Ami G} \\ \text{lásko, dvě třešně na talíři,} \\ \text{C G Ami G Ami E} \\ \text{ty ti daruji, až jednou se vrátím.} \end{matrix}$
2. Dvacet let necelých, odznáček na baretu,
s úsměvem dospělých vytáhnem cigaretu,
v opasku u boku nabitou parabelu,
zpíváme do kroku pár metrů od bordelu.
- R:**
3. Pár zbytků pro krysy a taška na patrony,
latrína s nápisy, jež nejsou pro matrony,
není čas na spaní, smrtka nám drtí palce,
nežli se zchlastání svalíme na kavalce.
- R:**
- $\begin{matrix} \text{E} \\ \text{Rec: Levá, dva!} \end{matrix}$
- R:**

339. Ledvinové kamínky (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} \text{D} \\ \text{Jen ledvinové kamínky mi zbyly místo vzpomínky} \\ \text{A7} \\ \text{na lásku tvou a něhu, Dany M.,} \\ \text{jsem truchliv, ač ne bez viny, žal odnesly si ledviny} \\ \text{D} \\ \text{a Spolek přátel žehu, Dany M.} \\ \text{D} \end{matrix}$
2. $\begin{matrix} \text{D} \\ \text{A že mi vážně slabo je, lkám tóny z hloubi hoboje,} \\ \text{D7} \quad \text{G} \\ \text{mám na hoboji vruby, Dany M.,} \\ \text{D} \\ \text{den kutálí se k západu a já si zpívám „papadů“} \\ \text{A7} \quad \text{D} \\ \text{a „šůbydübydüby“, Dany M.} \end{matrix}$
3. Ach, chtělo by se zaplakat, když tupě civím na plakát,
jsa rozpolcený vedví, Dany M.,
ten plakát na dva turnaje, v nichž první cenou urna je,
v ní popel z mého ledví, Dany M.
4. Už nebaví mě řečičky, tak tiše saju z bečičky
svůj hektolitr piva, Dany M.,
už oboha je nachová a k areálu krchova
 $\begin{matrix} \text{A7} \quad \text{Hmi} \\ \text{jen sto yardů mi zbývá, Dany M.,} \\ \text{A7} \quad \text{D} \\ \text{a jen sto yardů mi zbývá, Dany M. ...} \end{matrix}$

340. Lektorská (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} \text{D} \quad \text{A7} \\ \text{Když strach máš, že se nenajíš, jak osel hlavou kývej,} \\ \text{D} \\ \text{a jestli něčí chleba jíš, pak jeho píseň zpívej,} \\ \text{D7} \quad \text{G} \\ \text{své city zavři na zámek a mlčky snášeš výtku,} \\ \text{D} \quad \text{A7} \quad \text{D} \\ \text{a hlavně: zdrž se poznámek, když stačí na povídku.} \end{matrix}$
2. Buď věřící jen natolik, jak se to líbí lidem,
buď protestant i katolík, buď buddhistou i Židem,
měj na paměti zásadu, že lži se úspěch získá,
znej, kterak bodnout zezadu, a tanči, jak se píská.
3. Znej rozhovory zapřádat a sedět nad dopisy
a beze studu vykrádat i cizí rukopisy,
neb ti, jimž smrdí lopata, vždy snadno prominou ti,
že radši kradeš košťata, než nehotové proutí.
4. Buď tím, co nejvíc vynese a co má větší cenu,
buď břechtan, který vine se vždy po silnějším kmenu,
znej používat nevěry co prostředníka zisku,
měj zásady co pověry, jež brání východisku.
5. Dbej, nechať každý zve tě rád, a přijď i s famílií,
a vydírej co literát, když už ti nenalijí,
buď Pompeius i Agrippa, buď Achilles i Hektor,
a máš-li trochu filipa, pak, synu můj, jsi lektor!

341. Lilie (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} \text{Dmi} \quad \text{A} \quad \text{Dmi} \\ \text{Než zavřel bránu, oděl se do oceli a zhasil svíci,} \\ \text{A} \quad \text{Dmi} \\ \text{bylo už k ránu, políbil na posteli svou ženu spící,} \\ \text{F} \quad \text{C} \\ \text{[: spala jak víla, jen vlasy halily ji,} \\ \text{Dmi} \quad \text{Bb} \quad \text{A} \\ \text{jak zlatá žíla, jak jitra v Kastilii,} \\ \text{Dmi} \quad \text{Bb A} \quad \text{Dmi} \\ \text{něžná a bílá jak rosa na lilii, jak luna bdící. :]} \end{matrix}$
2. Jen mraky šedé a ohně na pahorcích - svědkové němí,
lilie bledé svítily na praporcích, když táhli zemí,
[: polnice břeškné vojácká melodie,
potoky teskné - to koně zkalili je,
a krev se leskne, když padla na lilie kapkami třemi. :]
3. Dozrály trnky, zvon zvoní na neděli a čas se vleče,
rezavé skvrnky zůstaly na čepeli u jílce meče,
[: s rukama v týle jdou vdovy alejemi,
za dlouhé chvíle zdobí se liliemi,
lilie bílé s rudými krůpějemi trhají vkleče. :]

342. Limericky (Karel Kryl)

1. $D \quad A^7 \quad D \quad G \quad D$
 V Bystrici na konci roku dal jsem si několik loků
 $G \quad A^7 \quad D$
 [: po whisce s ledem ležím teď s vředem,
 $A^7 \quad D$
 s angínou ze streptokoků. :]
2. Viděl jsem u Kutný Hory plazit se Ibsena z nory,
 [: dlouho se plazil, až dostal azyl,
 pije jak Dán, ale s Nory. :]
3. Viděl jsem na Bílé hoře vylézat z brlohu tchoře,
 [: brloh pak vzali, přejmenovali,
 smrad ale zůstal i v noře. :]
4. V bazaru pod Pražským hradem vekslujem, šmelíme, kra-
 dem,
 po nějakým čase skončíme v base,
 alespoň neumřem hladem,
 po nějakým čase skončíme v base,
 pokud nás nepustěj' zadem.
5. Poblíže spotornský pláže stála mě buchta půl gáže,
 [: za druhou půlku koupím si kulku,
 obviněn ze špionáže. :]
6. Na louce v ligurským Noli pásol tam Jano tri voly,
 [: grappou se setl, pak si spletl
 s docenty stranické školy. :]
7. V putyce u pláže v Noli čekal jsem na alkoholy,
 [: doufaje v dusnu, že možná usnu
 u rumu bez coca-coly. :]
8. Slečinka v obci Spotorno dala si gnocchi al forno,
 [: zbaštila gnocchi, ztloustly jí boky,
 teď točí italský porno. :]
9. Kdyby ti, má milá, v Noli sežrali bikiny moli,
 [: starosti zaplaš, lehni si na pláž,
 čekej, až dostaneš roli. :]

343. Marat ve vaně (Karel Kryl)

- Rec:** Ami
 Úloha osobnosti v dějinách sestává prakticky z ochoty
 dotyčné osobnosti zemřít nebo nechat se zabít dříve, než
 stačila odvolat.
1. $Ami \quad C$
 $Ami \quad G \quad Ami \quad F \quad Ami$
 smrtka si obrátí Marata ve vaně,
 G
 stránka se otáčí, Koniáš zatleská,
 $Ami \quad F$
 Gogh leží v bodláčí, smrt bývá nehezká,
 $Ami \quad G$
 Gogh leží v bodláčí, smrt bývá nehezká,
 $Ami \quad F \quad Ami$
 smrt bývá nehezká.
- R:** $G \quad Ami$
 Laskavé šero vám přikryje tvář s grimasou hrůzy,
 $C \quad G \quad Ami$
 ruka, jež před chvílí hladila ramena, zkameněla,
 $G \quad Ami$
 na nic je pero a k ničemu snář, zemřely Múzy,
 $G \quad Ami$
 to, že se nestřílí, smrt jenom znamená pro anděla.
2. Písnička dozněla, bytem je šatlava,
 před vraty kostela uvidíš Václava,
 drží se klepadla, hrobař si ruce mne,
 odhoďte zrcadla, není to dojemné,
 odhoďte zrcadla, není to dojemné,
 není to dojemné.
3. Cromwell má namále, Hus čeká na kata,
 Smrtka má korále, korále ze zlata,
 kříž staví Kristovi, Spartakus bez meče,
 ranami nachoví, dívej se, člověče,
 dívej se, člověče, dívej se, člověče!
- R:**
4. Johanku stříhají, ruka je zemdlená,
 pacholci říhají, ocel je kalená,
 pan Lincoln v divadle dívá se na scénu,
 Smrt sedí v propadle oděna v saténu,
 Smrt sedí v propadle oděna v saténu,
 oděna v saténu.
5. Jesenin opilý chystá si oprátku,
 Puškin si zastřílí, Tyl píše pohádku,
 vidíš Fra Filippa, krev plívá do barvy,
 Gerarda Phillipa Smrtka si obarví,
 Gerarda Phillipa Smrtka si obarví,
 Smrtka si obarví.
- R:**
6. Kennedy ve voze proklíná raracha,
 pohřebním na voze uvidíš Palacha ...

344. Martině v sedmi pádech (Karel Kryl)

1. F C Ami
 V obálce džbán a květina a list, v němž ptá se Martina,
 G
 jak chutná chleba,
 (F) (G)
 co jím, když země vymetám a proč jsem tady - a ne tam,
 C G F
 kde je mne třeba?
 2. *Smažím si vejce na špeku a, ač je očím do breku,*
 ústa se smějí,
 když nad otázkou přemítám, proč nejsem tady ani tam,
 kde prý mne chtějí.
3. Smět sedět vedle Martiny a píti suché Martini
 k mokrému masu,
 sotva bych asi uznával to, co jsem doma zpíval
 za starých časů.
4. Ošlehán vichry větráků, měl bych už kolem metráku
 tak, jak se sluší,
 a kromě piva v žejdlíku měl bych i bachor z knedlíků
 a tučnou duši.
 C^7 F G C Ami
- R: Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže
 F G C C^7
 a zbývá už jen duše k proclení,
 F G C Ami
 na politickém barometru setrvalá níže,
 F G C G F
 a dokud trvá, svět se nezmění.
5. Kdybych chtěl zajet k Martině, snad bych pak dělal v Mar-
 tině
 holoubky míru,
 nebo bych bydlel v Záluží a doma z vody z kaluží
 vyráběl síru.
6. A snad bych, věru, na to dbal a chodil řvátí na fotbal -
 - to kvůli hlasu,
 v putyce zpíval s čundráky a rumem léčil mindráky
 z absence pasu.
7. Kdybych chtěl líbat Martinu, dal bych svou páteř za třtinu,
 ohnutou větrem,
 trávil si život schůzemi a večer brblal v přízemí
 nad Černým Petrem.
8. Nosil bych hesla v zástupu a třeba stavěl chalupu
 a kradl cihly,
 koupil bych láhev stoličné a z jedné sklínky hořčičné
 bychom si přihli.
- R:
9. Kdybych chtěl mluvit s Martinou, plet' bych si bukvy s lati-
 nou
 a knutu s žezlem,
 měnil bych pravdu ve lhaní, v častušku hudbu varhanní,
 plet' dobro se zlem.
10. Dbal místo snění konzumu, nabádal děti k rozumu,
 z prospěchu podlý,
 žil pěkně vprostřed ohrady a zdobil okna, výklady
 a vyzýval modly.
11. Snad moh' bych najít v Martině přítele ve zlé hodině,
 kdy člověk zoufá,
 jenž uspí v stínu borovic a ví, že chlap chce skoro víc,
 nežli si troufá.

12. Obalí trny sametem, v náruči skryje před světem,
 horečku zchladí,
 má cit i rozum člověčí a dá ti pocit bezpečí,
 když všichni zradí.
- R:
13. Svět dává nerad, Martino, zadarmo nebo lacino,
 však poznáš s lety,
 že čas i kámen rozhodá a poušť když jednou zřídlo dá,
 rozkvetou květy.
14. Až svět mne steskem obklopí, dám si tvou kytku do klopý,
 jak kážou mravy,
 po vzoru starých Habánů připiji vínem ze džbánu
 na tvoje zdraví.
- R:
- R:
- R:

345. Maškary (Karel Kryl)

1. Emi D Emi
 Ven z šedivých baráků vylezly maškary
 D Emi
 v ledovém jitra, v den po soudné noci,
 D Emi
 pět slaměných širáků, pět lahví Campari
 D Emi
 a nenávisť v nitru co odznaky moci.
 D Emi D
 Jdou cvičení sloni a cvičení pávi,
 Emi D Emi D
 pár cvičených koní a cvičené krávy,
 Emi D Emi D
 jdou cvičení švábi a cvičené žáby,
 Emi D G Ami
 jdou cvičení mroží, a za nimi s noží
 H^7 Emi
 jdou cvičení lidí.
2. Mráz dohnal je k poklusu, plameny šlehají
 modře a zlatě jak žiravé růže,
 a na púlce globusu maškary čekají
 v přepestrém šatě a s bičíky z kůže.
 A cvičené krysy a volavčí pera
 a tak jako kdysi a tak jako včera,
 i dnešní den znova vždy bojí se slova
 a s dětskými vlčky zas točí se mlčky
 i cvičení lidí.
3. A maškary kynou vstříc divnému sněmu,
 zní do ticha hlasy, jež slyšet je všude,
 až soudné dny minou, že konec je všemu,
 jen na věčné časy že masopust bude.
 Jdou cvičení sloni a cvičení pávi,
 pár cvičených koní a cvičené krávy,
 jdou cvičení švábi a cvičené žáby,
 jdou cvičení mroží, a za nimi s noží
 dál jdou cvičení lidé ...

346. Monika (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} C & & G \\ J\acute{o}, \text{ vid\acute{e}l jsem Moniku, sed\acute{e}la v les\u00edku nad p\acute{r}ehradou, \\ & F & G & C \\ \text{vpletla si do v\u00ednku dva stvoly boj\u00ednku s koz\u00ed bradou,} \\ & F & G \\ \text{s p\u00fababem and\u00edlka svl\u00e9kla se do t\u00edlka,} \\ & C & D^7 & G \\ \text{slunce j\u00ed osmahlo k\u00fa\u017ei,} \\ & C & F \\ \text{kdybych byl ko\u00f1adra, sed' bych j\u00ed na \u00f1adra,} \\ & G & C \\ \text{v zob\u00e1\u010dku dr\u017el bych r\u00fa\u017ei.} \end{matrix}$
- R:** $\begin{matrix} C & & F & C & F & C \\ \text{Moniko, Moniko, jsem jen tv\u00fa\u016f, n\u00e1sleduj,} \\ & G & C \\ \text{v\u00edm, kudy do pekla a s k\u00fdm, padadada.} \end{matrix}$
2. Hodina minula, Monika usnula u jezera,
vo\u010di si zakryla Vojnarkou vod Tyla - teda pardon, ta je vod Jir\u00e1ska.
Tak znovu:
j\u00f3, hodina minula, Monika usnula u jezera,
dala si pod hlavu z\u00e1novn\u00ed Kr\u00fat\u00f1avu vod Cikkera - teda vod Suchon\u011b,
kdybych byl brhl\u00edkem, stal bych se zvrhl\u00edkem,
co ne\u010fte Sartra ni Prousta,
s hrdost\u00ed vlastence sed' bych j\u00ed do v\u011bnce,
v zob\u00e1\u010dku dr\u017el bych chrousta.
- R:** $\begin{matrix} C & G & C \\ + \text{ v\u00edm, kudy do pekla a s k\u00fdm, padadada,} \\ & G & C \\ \text{v\u00edm, kudy do pekla a s k\u00fdm ...} \end{matrix}$

347. Monology (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} Dmi & B^{b7} & A^7 & Dmi \\ \text{Do \u010dverce patia st\u00edn pad\u00e1 mezi slova,} \\ & F & C & Dmi \\ \text{ml\u010d\u00edme ty i j\u00e1, pak promluv\u00edme znova,} \\ & Gmi & C & Dmi & B^{b7} \\ \text{\u017divot je pro\u017e\u00edt\u00fd a v rohu ml\u010d\u00ed b\u011b\u0161i,} \\ & Dmi & B^{b7} & A & A^7 & (Dmi) \\ \text{mluv\u00edme j\u00e1 i ty, a nerozum\u00edme si.} \end{matrix}$
2. Z\u0161e\u0159elou krajinou jde \u017ebr\u00e1k \u017eit\u00ed m\u011bho,
j\u00e1 mysl\u00edm na jinou, ty mysl\u00ed\u0161 na jin\u00e9ho,
zran\u011bn\u00fd p\u00e1ria a p\u00fdcha baronesy,
mluv\u00edme ty i j\u00e1, a nerozum\u00edme si.
- R:** $\begin{matrix} C \\ \text{Dva u jednoho stolu nad v\u00e1zou s kv\u011btinami,} \\ & Gmi & Dmi \\ \text{dv\u011b p\u00edsn\u011b, lhan\u011b v mollu - dv\u011b lod\u00ed mezi krami,} \\ & B^b & Dmi \\ \text{a slina z dra\u010d\u00ed tlamy ve skl\u00ednce alkoholu,} \\ & B^b & A \\ \text{t\u00edm v\u00edce jsme tu sami, \u010d\u00edm d\u011bl\u00e9 jsme tu spolu,} \\ & Dmi & B^{b7} & Gmi & A & A^7 & Dmi & B^{b7} & Gmi & A & A^7 & (Dmi) \\ \text{ta da da ...} \end{matrix}$
3. Za \u0159evem diskot\u00e9k a sv\u011bta, kde se vra\u017ed\u00ed,
jsme bl\u00edzko na dotek, a p\u0159ece oba za zd\u00ed,
mysl\u00edce na city, je\u017e byly kdysi kdesi,
mluv\u00edme j\u00e1 i ty, a nerozum\u00edme si.
4. Za slovy slova jdou a nevydaj\u00ed v\u011btu,
pod tl\u00edc\u00ed hromadou nedarovan\u00fdch kv\u011bt\u00fa,
dekret\u00fa na byty a d\u00fdchan\u00e9ho smogu
ml\u010d\u00edme j\u00e1 i ty v dvoj\u00edtem monologu.
- R:** Jen slina z dra\u010d\u00ed tlamy ve skl\u00ednce alkoholu,
tak neskonale sami, tak nekone\u010dn\u011b spolu,
dva u jednoho stolu, dv\u011b lod\u00ed mezi krami,
je p\u0159edaleko k molu a temno nad vodami,
ta da da ...

348. Morituri te salutant (Karel Kryl)

1. *Emi D Ami Emi*
 Cesta je prach a štěrka a udusaná hlína
G Ami D⁷ G
 a šedé šmouhy kreslí do vlasů
Ami D G H
 [: a z hvězdných drah má šperk, co kamením se spíná,
Emi D Emi D Emi D(-)
 a pířka touhy z kříděl Pegasů. :]
2. Cesta je bič, je zlá jak pouliční dáma,
 má v ruce štítky, v pase staniol,
 [: a z očí chtějí jí plá, když háže do neznáma
 dvě křehké snítky rudých gladiol. :]
- D*
R: Seržante, písek je bílý jak paže Daniely,
Emi
 počkejte chvíli! Mé oči uviděly
D⁷
 tu strašně dávnou vteřinu zapomnění,
Emi D⁷
 seržante! Mávnou, a budem zasvěceni!
Emi D Emi D Emi H⁷(-)
 Morituri te salutant, morituri te salutant!
3. Tou cestou dál jsem šel, kde na zemi se zmítá
 a písek víří křídlo holubí,
 [: a marš mi hrál zvuk děl, co uklidnění skýtá
 a zvedá chmýří, které zahubí. :]
4. Cesta je těr a prach a udusaná hlína,
 mosazná včelka od vlkodlaka,
 [: rezavý kvěr - můj brach a sto let stará špína
 a děsně velká bílá oblaka. :]
- R:**

349. Mořská kráva (Karel Kryl)

Mám oči jako pomněnky a sluji mořská kráva,
 můj muž má býčí zarděnky a vystudoval práva,
 on nelíbá mě na řasy, ač po něžnosti prahnu,
 tak za dobrého počasí já tu a tam mu zahnu.
 Když převlékám si kostýmy, on křičí slovy sprostými,
 ta slova letí do éteru, když vyhrožuje jeseteru,
 s ním trávíváme babí jar a pojídáme kaviár
 a manžel říká: „Nejináč, udělám z něho zavináč.“
 Mám modré oči, tlustý břich a tlustou trojitou bradu,
 já občas spáchám menší hřích, když poškrábu se vzadu,
 já skáču krokem gazelím až před pohřební ústav,
 já vesele se otelím a můj syn bude Gustav.

350. Na jednu notečku (Karel Kryl)

1. *Ami*
 Jdu k vodě lčit na jelce, mám Škvoreckého Zbabělce
Dmi
 a chléb a burty v kabelce s kořalou sladkou.
E
 když slunce vstává v rumělce, zahlédnu metat kozelce
Ami E
 zasloužilého umělce s plesnivou bradkou.
- Ami*
 2. Když v tváři rumem zruměním, tu spokojím se s domněním:
Dmi
 „Kozelce ladí s uměním jak šroubek s matkou!“
Ami
 Zní z láhve nota za notou, kabelka zeje prázdnotou
E Ami
 a já mám půdu pod botou poněkud vratkou,
E Ami E Ami
 padadadam padadam.
- Ami*
 3. Keď ide vlna za loďou, pijeme vodku s Volodou
Dmi
 a bratstvo našich národov sa takto tuží,
E
 Voloda býval barónom, teraz je z neho agronom,
Ami E
 má salaš hore nad Hronom a záhon ruží.
- Ami*
 4. Keď spieva sláčik primáša a čašník fľašu prináša,
Dmi
 môj zrak s víziou sobáša zvlhne mi plačom,
E Ami
 keď vraví: „Koniec košiarom! Predáme ovce mäsiarom!“
E Ami
 Je lepšie dať sa k žandárom, ako byť bačom!“,
E Ami E Ami
 padadadam padadam.
- Ami*
 5. Když pluje loďka za loďkou, chutná mi vodka s Volodkou,
Dmi
 on rotným je, já piločkou, bydlíme v tanku,
E
 když měsíc svítí na Něvu jak cibulička v nálevu,
Ami E
 jdem v maskovacím oděvu udělat banku.
- Ami*
 6. Plá nocí šarlat uhlíků, zní tlukot ran a slavíků
Dmi
 a v bance ani rublíku, to kvůli manku,
Ami
 tu vezmem zavděk nálevnou vypijem vodku nelevnou
E Ami
 a půjdem nocí barevnou užítí spánku,
E Ami E Ami
 padadadam padadam.

351. Nehažte kamení (Karel Kryl)

C Ami F E
Prosím, nehažte kamení, nehažte kamení na mou tvář,
Ami F D⁷ G
nosím ďáblovo znamení, na čemž nic nemění svatozář,
C Ami F E
a proto prosím, nechte těch ohledů, nechte těch ohledů bezcenných,
G Emi G
Za chvíli rozsudek hlasitě přednesou,
D Emi D G
a potom poběží pro sako z pruhů,
Emi G Emi G
prý pro můj posudek více mě nesnesou,
D Emi D H⁷
a naší mládeži půjde to k duhu.
Emi G Ami H
Spěchám, nechte těch proslavů, nechte těch proslavů o scestí,
Emi G Emi D Emi D
nechám na cestě k domovu rezavou podkovu pro štěstí,
Emi D Emi D Emi D Emi
pro štěstí, pro štěstí, pro štěstí ...

352. Nechej ho spát (Karel Kryl)

- D Hmi*
1. Usnul tu na zemi pokryté sazemi,
G A
hlavu má opřenu obočím o stěnu,
D A⁷ D A⁷
nechce se mstít, nechce se mstít,
D Hmi
bezvládnu pravici složenou v břídlíci,
G A
sní, že jí přinese korunu Ramsese,
D A⁷ D
když bude chtít, když bude chtít.
F# Hmi
R: Nechej ho spát, ať neví o ničem,
F# Hmi
nechej ho spát, na prsou s čedičem,
D A⁷
dlouho byl neznámý neznámý pocestný,
D A⁷ D A⁷
nechej ho spát, nechej ho spát.
2. V rozkvetlém konopí lehce ji uchopí,
na počest shledání stařenám zabrání
držeti půst, držeti půst,
v levici pod hlavou obálku špinavou,
na konci dopisu namísto podpisu
otisky úst, otisky úst.
- R:**
3. Na konci ulice spálené vesnice
z cihel a ze zdiva tiše se ozývá
pískot myší, pískot myší,
usnul tu na zemi pokryté sazemi,
s otvorem ve spánku volání skřivánek
neuslyší, neuslyší.
A⁷ D
R: + nechej ho spát ...

353. Nevidomá dívka (Karel Kryl)

- C Dmi C Dmi*
1. V zahradě za cihlovou zídkou,
C Dmi C Dmi
popsanou v slavných výročích,
C Dmi E Ami
sedává na podzim na trávě před besídkou
F G(-) E
děvčátko s páskou na očích.
2. Pohádku o mluvícím ptáku
nechá si přečíst z notesu,
pak pošle polibek po chmýří na bodláku
na vymyšlenou adresu.
Ami Dmi
R: Prosím vás, nechte ji, ach, nechte ji,
Ami G⁷
tu nevidomou dívku,
Dmi G⁷ E
prosím vás, nechte ji si hrát,
Dmi Ami
vždyť možná hraje si na slunce s nebesy,
F(G) G(E) E
jež nikdy neuvidí, ač ji bude hrát.
3. Pohádku o mluvícím ptáku
a o třech zlatých jabloních,
a taky o lásce, již v černých květech máku
přivezou jezdci na koních.
4. Pohádku o kouzelném slůvku,
jež vzbudí všechny zakleté,
pohádku o duze, jež spává na ostrůvku,
na kterém poklad najdete.
- R:**
- Rec.=1.**
5. Rukama dotýká se květů
a neruší ji motýli,
jen trochu hraje si s řetízkem amuletu,
jen na chvíli.

R:

354. Noviny (Karel Kryl)

- Hmi A*
1. Vane vítr z polí, vane vítr z rovin,
D F#
z nekonečných rolí tekou stránky novin,
D A⁷
zaplavuje Prahu potišťené smetí
D Emi(A) F# Hmi A⁷ Hmi F#
novin bez obsahu, novin bez paměti.
2. Heslo do titulu s hlavou politika,
cara Caligulu lidu bez jazyka,
vane vítr z rovin dneska jako kdysi,
tupé stránky novin na záchodku visí.
3. Lidu na Východě zuby vylomila
slova o svobodě cara-lidumila,
každý cara vidí: mluví o člověku,
ježto má rád lidi, nejlíp na česneku ...

355. Novoroční (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} Dmi & & A & & Dmi \\ F & & C & & Dmi \end{matrix}$
Noc brnká na spinetu tak, jako předloni,
a krčmář v kamnech zatopí,
 $\begin{matrix} Gmi & & Dmi \end{matrix}$
[: kookám se na vinětu, a rytíř na koni
 $\begin{matrix} A & & Dmi \end{matrix}$
vyměnil láhev za kopí. :]
2. Noc háže stříbro ryzí na ostny akátů,
pár minut zbývá do ledna,
[: zní z kouta píseň cizí opilejch soldátů
a major vodku objedná. :]
3. Mějte si ze mne blázna, každý vám uvěří
a snad mu srdce okřeje,
[: flaška je poloprázdná a fízl u dveří
k Novému roku popřeje. :]

356. Ocelárna (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} Ami & F^7 & & Ami & E^7 \\ Ami & F^7 & & E^7 \end{matrix}$
Mrtvou a živou míchám vodu do vín,
napolo bdělý, spící ve stoje,
 $\begin{matrix} Ami & & F^7 \end{matrix}$
na stole lživou uniformu novin
 $\begin{matrix} Ami & E^7 & & Ami \end{matrix}$
a stěnu cely ve zdi pokoje.
2. Zas budík zvoní do nočního jitra
a znovu plane hořák vaříče,
dnes jako loni, včera jako zítra,
čas věty plané vplétá do biče.
 A
- R: Na ostří nože, rezavé a tupé,
 A^7
zavěsí změny lichá sobota,
 D C^6
stelu si lože v dospávrně kupé,
 E E^7
noc ranní směny v šeru života.
3. Na okna vlaku kapky deště krápour,
jako když sprcha kape do vany,
v štrukturovém saku nevolníci chrápour
a život prchá - rezignovaný.
4. Železným dechem nadcházejí rána,
bolavá hlava hledá samotu,
struskou a plechem zívající brána,
a pak už žhavá ocel v šamotu.
- R: Na věšák šatny, zrezivělý prachem,
zavěsí změny lichá sobota,
mastný a matný, přidušený pachem,
čas ranní směny v šedi života.
5. Hlt bryndy z žita, kterou úsvit prošil
vyrudlou šedi škváry vyčpělé,
sůl potu, vrytá do flanelu košil,
škrábe a svědí, svědí po těle.
6. Kručení břicha z předražené láce
přehluší výtí sirén fabriky,
sobota lichá v heroizmu práce,
 $\begin{matrix} Ami & & F^7 \end{matrix}$
jdem domů, sytí z levného pití,
 $\begin{matrix} Ami & F^7 & & E^7 & Ami \end{matrix}$
šťastní až k zblití - čísla z matriky.

357. Od Čadce k Dunaju (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} Ami & & Dmi & & Ami & & E & Ami \\ Ami & & F & & G & & Dmi & Ami & E \end{matrix}$
Od Čadce k Dunaju počuť čudnú nôtu:
hranicu stavajú z ostnatého drôtu,
 $\begin{matrix} Ami & & F & & G & & C & E \end{matrix}$
[: kamarát-separát, nová paralýza
 $\begin{matrix} Ami & & Dmi & & Ami & & E & Ami \end{matrix}$
z Moravy do Blavy vyžaduje víza. :]
2. Nečakaj, Natalí, že za tebou prídem,
vízum mi nedali, vraj sa zaobidem,
[: čakal som deväť dní, viacej nechcem sľúbiť,
stretnem ňa vo Viedni, tam sa smieme ľúbiť! :]

358. Okupační popěvek (Karel Kryl)

D A^7 D
Přijel k nám komediant v zelený maringotce,
 G D
zapomněl na proviant, postřílel všechny ovce,
 G D E A^7
přijel k nám bratr zlý, poněkud nazrzlý,
 D A^7 D
rubašku podkasanou, vopaskem přepásanou.

359. Omezená suverenita (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} C & & & & G \end{matrix}$
Račte, panstvo, vyslechnouti baladičku,
 F G C
kterak možno usednouti na vějičku,
 (C) F C
[: slyšte slova podložená četbou Tacita
 F C G C
o tom, co je omezená suverenita. :]
2. Od zastávky u Anděla lkala Lajka,
z amplionu dováděla balalajka,
[: balalajka rozladěná, velehlásiť
učí, co je omezená suverenita. :]
3. Z poloviny skryti stínem tamaryšku,
číhali jsme s Antonínem na Maryšku,
[: *ne^boť, je - li polapena, pozná ta či ta,*
jak vypadá omezená suverenita. :]
4. Jede Mařka autokarem z Pohořelce,
povídá si s Lomikarem o veselce,
[: jen co bude začepena, hned mu spočítá,
co znamená omezená suverenita. :]
5. Do účesu vpletla stužku s pery dravice,
vzpomněla si na častušku, na Psohlavce,
[: když je pečeť přelomena, právo neskytá,
lidu zbude omezená suverenita. :]
6. S pečlivostí předojemnou palaš kuje,
dokuje, a pak si se mnou zalaškuje,
[: doma ho pak jeho žena bičem přivítá,
nastane mu omezená suverenita. :]
7. Mějte z toho poučení, lidé milí,
neházejte přesvědčení do obilí,
[: neboť, je-li zahozena flinta do žita,
přijde na vás omezená suverenita. :]
8. Za tenhleten morytátek mravokárný
zašijou tě nákej pátek do cvokárny,
[: naučí tě vyškolená autorita,
kterak chutná omezená suverenita. :]

360. Ostrov pokladů (Karel Kryl)

- C Ami F G*
1. Jsem zřejmě na hlavu, když o počty se nervu,
C Ami F G
když s proudem neplavu a raději pro Minervu
C Ami F G C Ami F G (C⁷)
přepřáhám Pegasy, přepřáhám Pegasy.
2. Jsem zřejmě na mozek, když hledám před vzlétnutím
k přistání podvozek a do vztyku se nutím
s rizikem pro vlasy, s rizikem pro vlasy.
F
- R: Když místo po Hradu sám chodím po ulici,
C D⁷ G
když smím a nekradu, jsem zřejmě na palici,
C Ami F G C Ami F G
já zůstal pozadu, hníju si na vesnici rád.
3. Jsem zřejmě na lebku, když nechci nové bohy
či pestrou nálepkou a preferuji nohy
k pohybu po zemi, k pohybu po zemi.
4. Jsem zřejmě na bednu, když nevím, kolik za to,
když strachem neblednu a píšu pro Erató,
byť zase v podzemí, byť zase v podzemí.
- R: Spláchl jsem dozadu výhodnou investici:
lépe žít o hladu, než zdobit šibenici!
C Ami F G
Svůj ostrov pokladů v domečku na vesnici,
C Ami F G
svůj ostrov pokladů v domečku na hranici,
C Ami F G C
svůj ostrov pokladů v exilu za hranicí mám ...

361. Pasážová revolta (Karel Kryl)

- Emi Ami Emi H Emi H⁷*
1. Nosíme z módy kopretiny, čímž okrádáme stáda
Emi Ami Emi H⁷ Emi
a vůl, kdys'jméno obětiny, je titul kamaráda,
Ami Emi H⁷
na obou nohách vietnamku a jako komfort hlavu,
Emi Ami Emi H⁷ Emi
na klopě placku jak psí známku - znak příslušnosti k davu.
Ami D
I naše generace má svoje prominenty,
G Ami H⁷(H⁷, H)
program je rezignace a facky argumenty,
Emi C
potlesk je k umlčení a pískot na pochvalu
D H
a místo přesvědčení jen pití piva - z žalu.
2. Pod zadkem stránku Dikobrazu, vzýváme zlatý tele,
sedáme v koutcích u obrazů, čekáme Spasitele,
cívíme lačně na měďáky, my - Gottwaldovi vnuci,
a nadáváme na měšťáky, tvořící Revoluční.
I naše generace má svoje kajčnický
a fyzly z honorace a skromné úředníky
a tvory bez svědomí a plazy bez páteře
a život v bezvědomí a lásku - k nedůvěře.
3. Už nejsme, nejsme to, co kdysi, už známe ohnout záda,
umíme dělat komromisy a zradit kamaráda
a, vděční dnešní realitě, líbáme cizí ruce
a jednou zajdem na úbytě z tý smutný revoluce.
I v naší generaci už máme pamětníky
a vlastní emigraci a vlastní mučedníky.
Emi H⁷ Emi
- Rec: A s hubou rozmlácenou dnes zůstali jsme němí,
H⁷ Emi Emi⁶
ne, nejsme na kolenou - ryjeme držkou v zemi!

362. Pieta (Karel Kryl)

- Emi Edim Emi D⁷*
1. V rohu náměstí, kousek od nádraží,
Emi D⁷ G A H
pod černým baldachýnem komínem vytvořeným,
Emi Edim Emi D⁷
němá bolestí stála nad drenáží
Emi D⁷ Emi
Madona s mrtvým synem umučeným.
2. Stála zmatená nenadálým hlukem,
na ruce dešť jí padal jak slzy velekněze,
trochu zděšená podnapilým plukem,
Emi D⁷ G A H⁷
co vůbec nevypadal na vítěze.
Emi D⁷ Emi D⁷
- R: Stojíce u Piety kouřili cigarety
Emi D⁷ G A H
a šnapsem žízeň hnali kilometr klusem,
Emi D⁷ Emi D⁷
kuplety z kabaretu zpívali pro Pietu,
Emi D⁷ G A H
a když je dozpívali, otřásli se hnusem.
3. Měli monstrance cestou nakradené
a snímky pro rodiny, jež léta neviděli,
místní sebrance, válkou nakažené,
tu trochu zeleniny záviděli.
4. Holky z ulice trochu pomuchlali
a pak jim zaplatili drždlem bajonetu,
sklady munice pečlivě zavírali,
a pak se posadili pod Pietu.
- R: Sedíce pod Pietou cpali se omeletou,
hlasitě nadávali na pitomou nudu,
čmárali po Pietě pozdravy Mariettě,
kterou si půjčovali, neznajíce studu.
5. Jednu neděli polní zabalili,
poslední pohlednici příbuzným odeslali,
potom odjeli, aniž zaplatili,
na cestě železnici usínali.
6. Nikdo neplakal, nikdo nelitoval,
nikoho nebolelo, že jeli bez loučení,
někdo přitakal, jiný poděkoval,
nikomu nescházelo poroučení.
- R: A jenom pod Pietou holčičku pětiletou
písmena zaujala načmáraná křídou,
Emi D⁷ Emi D⁷
číst se však neučila, tak nápis pohládila,
Emi
písmena rozmazala, zbytek umyl deště,
Emi⁶ Emi⁹
zbytek umyl deště, zbytek umyl deště ...

363. Píseň na vobjednátku (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} C & & G \\ \text{Ředitel} & \text{poznámenal} & \text{předloni} & \text{v} & \text{červenci}, \\ C & & G \\ \text{že} & \text{přiliv} & \text{zaznamenal} & \text{vzestupnou} & \text{tendenci}, \\ C & & F \\ \text{a} & \text{ježto} & \text{kůži} & \text{mění} & \text{jak} & \text{barvu} & \text{přelivu}, \\ C & & G & & C \\ \text{najal} & \text{mě} & \text{na} & \text{měření} & \text{v} & \text{Biskajským} & \text{zálivu}. \end{matrix}$
2. A tak mi vlnobití omejšvá holeně
a houser na zabítí loupe mně v koleně,
oblékl jsem si plavky, navnadil udice,
chytil jsem do zkumavky mořského panice.

R: $\begin{matrix} C & & G \\ \text{Slušně} & \text{mě} & \text{požádal} & \text{o} & \text{čtyři} & \text{sanoriny}, \\ C & & G & & C \\ \text{neboť} & \text{si} & \text{zažádal} & \text{o} & \text{rozvod} & \text{z} & \text{vlastní} & \text{viny}. \end{matrix}$

3. Neb každá mořská panna má svého panice,
manželství spořádaná bez kufru na klice,
a tyhle rajské slasti moc jsem mu záviděl,
poněvadž, vzdálen vlasti, pannu jsem neviděl.
4. Ptal jsem se toho chlapce, zda taky nepíše
recepty pro neplavce, jak chytat měkkýše,
prý sice mořské fauně občas se věnuje,
fauna však mnohdy tajně manželce žaluje.

R:

5. Kvečeru jsem ho pozval do chaty na kafe,
šest vypil pak se ozval: říkej mi Olafe,
Olafe, dojdem shody, moře ti nesvědčí,
o kráse sladké vody vana tě přesvědčí.
6. Tři slečny v nylvém snění seděly na břehu,
viděly dokončení tohohle příběhu,
neb Olaf časně k ránu zmlátil mě nad vanou,
protože jeho pannu měl jsem tam schovanou.

R: $\begin{matrix} C & & G \\ \text{A} & \text{už} & \text{mě} & \text{nežádal} & \text{o} & \text{čtyři} & \text{sanoriny}, \\ C & & G & & & & C \\ \text{neboť} & \text{si} & \text{zažádal} & \text{o} & \text{rozvod}, & \text{o} & \text{rozvod}, & \text{o} & \text{rozvod} & \text{z} & \text{její} & \text{viny}. \end{matrix}$

364. Píseň Neznámého vojína (Karel Kryl)

Rec: Zpráva z tisku: „Obě delegace položily pak věnce na hrob
Neznámého vojína.“ A co na to Neznámý voják?

1. $\begin{matrix} & & \text{Ami} & & & & E^7 \\ \text{V} & \text{čele} & \text{klaka}, & \text{pak} & \text{ctnostné} & \text{rodiny} & \text{a} & \text{náruč} & \text{chryzantém}, \\ & & & & & & \text{Ami} & E^7 \\ \text{černá} & \text{saka} & \text{a} & \text{žena} & \text{hrdiny} & \text{pod} & \text{paží} & \text{s} & \text{amantem}, \\ & & & & & & \text{Ami} & & E^7 \\ \text{kytky} & \text{v} & \text{dlaních} & \text{a} & \text{pásky} & \text{smuteční} & \text{civí} & \text{tu} & \text{před} & \text{branou}, \\ & & & & & & \text{Ami} & & & & \end{matrix}$

ulpěl na nich pach síně taneční s bolestí sešranou.

$\begin{matrix} F & & G \\ \text{Co} & \text{tady} & \text{čumíte?} & \text{Vlezte} & \text{mi} & \text{někam!} \end{matrix}$

$\begin{matrix} & & \text{Ami} & & G \\ \text{Copak} & \text{si} & \text{myslíte}, & \text{že} & \text{na} & \text{to} & \text{čekám?} \end{matrix}$

$\begin{matrix} & & \text{Ami} & & G^7 \\ \text{Co} & \text{tady} & \text{civíte?} & \text{Táhněte} & \text{domů!} \end{matrix}$

$\begin{matrix} & & \text{Ami} & & F & & E^7 & & \text{Ami} & E \\ \text{Pomníky} & \text{stavíte}, & \text{prosim} & \text{vás}, & \text{komu?} \end{matrix}$

2. Jednou za čas se páni ustrnou a přijdou poklečet,
je to trapas, když s pózou mistrnou zkoušejí zabrečet,
pak se zvednou a hraje muzika písničku mizernou,
ještě jednou se trapně polyká nad hrobem s lucernou.
Co tady civíte? Zkoušíte vzdechnout,
copak si myslíte, že jsem chtěl zdechnout?
Z lampasů je nám zle, proč nám sem leze?
Kašlu vám na fangle! Já jsem chtěl kněze!

3. Nejlíp je mi, když kočky na hrobě v noci se mrouskají,
ježto s těmi, co střílejí' po sobě vůbec nic nemají,
mňoukají' tence a nikdy neprosí, neslouží hrdinům,
žádné věnce pak na hrob nenosí Neznámým vojínům.
Kolik vám platějí za tenhle nápad?
Táhněte raději s děvkama chrápat!

$\begin{matrix} & & \text{Ami} & & G & & G^7 \\ \text{Co} & \text{mi} & \text{to} & \text{říkáte?} & \text{Že} & \text{šel} & \text{bych} & \text{zas?} & \text{Rád?} \end{matrix}$

$\begin{matrix} & & \text{Ami} & & F & & E & & \text{Ami} & \text{Ami}^6 \\ \text{Odpověď} & \text{čekáte?} & \text{Nasrat}, & \text{jo}, & \text{nasrat!} \end{matrix}$

365. Píseň o žrádle (Karel Kryl)

1. Ami G Ami E^7 Ami E^7
 Leže ve vaně, zamilovaně pěju Ivaně dumku,
 Ami G Ami E^7 Ami
 dumku pěju jí, čímž jí sděluji, že jí daruji sumku,
 G^7 C Dmi E^7 Ami
 zabalím jí do sumky čtyři kosti od šunky,
 E^7 Ami E^7 Ami
 k tomu pracně sehnány dva dietní párky,
 Dmi Ami Dmi E^7 Ami
 přibalím i strýčkovi deset deka svíčkový
 E^7 Ami E^7 Ami
 a půl kila sekaný na vánoční dárky,
 Dmi Ami Dmi E^7 Ami E^7 Ami E^7 Ami E^7
 laj laj ...
2. Kdo mi zamezí ležet za mezí, baštit hovězí pádlem,
 pěti s Anitou píseň masitou s bradou pokrytou sádlem,
 netřeba jest člověku, žítí zrovna v pravěku,
 chce-li slonem na špeku obohatit čundry,
 pakliže chceš dobrotu z mamutího chobotu,
 stačí zajet v sobotu do sibiřský tundry,
 laj laj ...
3. Stojte na laně, hledím na laně, angažovaně zívám,
 myslím na špitál, čtu si Kapitál, abych neškytal, zpívám,
 s bujným potem na čele zpívám píseň vesele,
 nechce se mi Angele přinášeti růže,
 usmívám se nasládle, smažím tura na sádle,
 zpívám píseň o žrádle, neboť to se může,
 laj laj ...

366. Píseň pro blbouna nejapnýho (Karel Kryl)

1. Ami E
 Samička blbouna nejapnýho
 Ami
 kráčela z Berouna do Slanýho,
 Dmi Ami
 že prý se na krásku nepromění,
 Dmi E
 dokud jí nezazní z kurníku kuropění.
2. Chtěl jsem si dokázat přesvědčení,
 že bych měl ukázat vysvědčení,
 páč jsem vždy prospíval v zoologii,
 tak jsem jí zazpíval tuhleto melodii.
- R:** A E
 Srdce mi v těle plesá tichým hlasem břehulky,
 A E
 ze Skalnatýho plesa nesu pro vás křehulky,
 A A^7 D
 tokám jak tetřev hluchý s komplexem vzdělance,
 A E A
 ač nejsem Jiří Suchý, zpívám vám romance:
 E D E A
 pro vás, slečno Didová, zní ta píseň lidová,
 E A E
 připadá vám asi snadné čekat, až vám na hřbet spadne
 A D E A E A
 místo štěstí podkova nebo kostka žulová.
- Rec:** Ami
 Blboun nejapný, latinským jménem Didus ineptus, pták tělem
 husa, křikem orel, provokoval anglické námořníky na
 E Ami E
 ostrovech do té míry, že byl vyhuben.
3. Se slečnou Didovou Ineptovou
 prošli jsme alejí jabloňovou,
 když potom kohouti kokrhali,
 to byste Didovou určitě nepoznali.
4. Když jsem jí zajíce chytil lase-m,
 řekla mi „drahoušku“ orlím hlasem,
 „nepatřím ke ptákům masožravým,“
 na což jí povídám: „Jste husa, to vám pravím!“
- R:** A D E A D A
 + pam pa ...

367. Píseň pro Zuzanu (Karel Kryl)

1. D Hmi
V ovocné směsi ční paprsek měsíční
 G A
a já si pro Zuzanu píseň skládám,
 D Hmi
a jako včera jsou pod temnou terasou
 G A
dvě křesla z molitanu prázdná.
2. S rukama za hlavou těžkou a bolavou,
tiše si pro Zuzanu píseň zpívám,
snad lásku vyslovím jí klíčem houslovým,
co v prachu na pianu čmárám.
- R:** D Hmi
Tak z okna mezaninu sleduji Zuzaninu
 G A
siluetu, jsa v pokleku,
 D Hmi
vymýšlím nezbednosti, vědom si dovednosti
 G A
Kapuletů i Monteků.
3. Klekání vyzvání večerní vyzvání
a tanec pod jabloní můry tančí,
a jestli nezhasne, určitě užasne
 G A D Hmi
nad písní, co jsem pro ni složil,
 G A D Hmi
nad písní, co jsem pro ni složil,
 G A D
nad písní, co jsem pro ni složil ...

368. Pitomý chanson (Karel Kryl)

1. C Ami C Ami
Nejdříve se objímali, novináře zajímaly
 C F E
podrobnosti z jejich životů,
 Ami C Ami C
veliteli čestné stráže pokynuli z ekvipáže,
 Ami E
shlédli stojky sedmi Pierotů.
2. Z krucifixu Krista stáhli,
na ruce mu nedosáhli,
rozdrtili dlaně o hřeby,
do čela ho posadili,
aby se s ním poradili
o předmětech denní potřeby.
- R:** Ami C Ami C
Nosili mu květiny a ozdobené koše,
 Ami C E
stavěli mu slavobrány všelijaké,
 Ami G Ami G
o prasečí štětiny na mramorové soše
 Ami F E
karty hráli s grobiány, s vrahy také, ale potom:
3. Nakrájeli Mesiáše na kostičky do guláše,
vsadili se, že ho vyloví,
sundali si epolety, k tanci hráli flašinetu
 Ami
písničky pro hlavy sádrové ...

369. Platýs (Karel Kryl)

1. Ami G E
Nač vlastně lháti, když ti stejně nikdo nevěří,
 Ami G
život se krátí, beznadějně zvoní u dveří,
 C G Ami
na dveře zíráš - pohled blázna v sadě mandloní,
 F E
pak otevíráš - chodba prázdná, nikdo nezvoní.
2. Nač vlastně bát se, když se hrozby nikdo nebojí,
trestanec vládce breptá prosby v cizím pokoji,
sta lží se kupí, platýs hlídá krok tvůj po kroku,
lesklý a tupý jako slída - démant otroků.
- R:** Ami G
Věk sinálních dní a mrazivé lundy,
 E Ami (E)
kdy z němoty zní tón ostnaté struny,
(Ami) G
teď mrazivě mží do šedého prachu,
 E Ami Emi
hle - písmena lží na pomníku strachu.
3. Nač vlastně jásat, dřinou žlutí, smrtí značení,
nač dbáti zásad, jež tě nutí lháti nadšení,
načpak se šklebit, kývat hlavou s hřívou odranou,
když být je nebýt, levá pravou, útok obranou?
4. Nač dělat cosi, co jsme ve snu nikdy nechtěli,
nevědět, kdo jsi, hledat vesnu mečem z oceli,
po čase slevíš, bleskne rudá, vetklá do klopy,
víš nebo nevíš, kdo tě udá a kdo pochopí?
- R:**
5. Tma škrtí hlasy, znějí z mlází zpěvy bojarů,
hle - nové časy, v kterých vzchází zima po jaru,
chladno je němé, svítí mastně listy jazyků,
ze strachu lžeme, nebo vlastně jen tak ze zvyku?
6. Strach nebo lhaní - stopy kroků v bílé závěži,
nezvaní zvaní na sta roků závěj navějí,
křídélka hmyzí, pískot syslí, slůvka nezvaná,
v závěži zmizí mrtvé smysly blázna skřivana.

R:

370. Plaváček (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & G & & \text{Ami} \\ \text{Tiché listy lísek, třetí kniha béd,} \\ & & C & & G & & \text{Ami} \\ \text{jako v zubech písek skřípou slova vět,} \\ & & F & & G & & \text{Ami} \\ \text{šarlat vlčích máků v němém osení,} \\ & & F & & \text{Ami} \\ \text{ztichly hlasy ptáků v mlčení.} \end{matrix}$
2. Světle bledým nebem svítí větve bříz,
pole voní chlebem z jedovatých hlíz,
ticho s hlavou vlčí v době po moru,
lidé, kteří mlčí v hovoru.
- R:** $\begin{matrix} F & & G \\ \text{Vodní tříšť břehy třísní} \\ & & C & & \text{Ami} \\ \text{kde se proud řeky kroutí,} \\ & & F \\ \text{matka loučí se písni} \\ & & \text{Ami} \\ \text{s princem v košíku z proutí,} \\ & & F \\ \text{tichý pláč skryje houští,} \\ & & G \\ \text{košík proudem když pouští,} \\ & & \text{Ami} \\ \text{snad pak nad hrází bobří} \\ & & G \\ \text{najdou rybáři dobří} \\ & & E & & \text{Ami} & F & E & & \text{Ami} & E \\ \text{malého krále, malého krále.} \end{matrix}$
3. S přeslazenou slinou v koutku rybích úst
tíše léta plynou, slyšíš trávu růst,
zrazení se krčí v hrubém oděvu,
lidé, kteří mlčí ve zpěvu.
4. Řeky plné vorů, místo vody kal,
z šumějících borů mrtvé vrchy skal,
a jen šepot syčí křídlem kačením
v zemi, která křičí mlčením.
- R:** Spěje proud dlouhou poutí
moří vstříc krajem mírným,
nese tmou loďku z proutí
k hladinám nedozírným,
k hřbetům vln s bílou krajkou,
k fregatám s carskou vlajkou,
a pak pod přídí ostrou
zmizí koš s bílou kostrou
malého krále, malého krále ...

371. Podivná ruleta (Ruská ruleta) (Karel Kryl)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & G & \text{Ami} & F & & \text{Ami} & G^9 \\ \text{V studené paradě kožených křesel,} \\ \text{Ami} & G & \text{Ami} & G & \text{Ami} & G \\ \text{kožených křesel, kožených křesel} \\ \text{Ami} & G & \text{Ami} & F & \text{Ami} & G \\ \text{sešli se k poradě výrobci hesel,} \\ \text{Ami} & G & \text{Ami} & G & \text{Ami} \\ \text{výrobci hesel, výrobci hesel,} \\ & F & \text{Ami}(C) & (Ami) & C \\ \text{mnohé, co hrozilo, pozbylo punce,} \\ \text{Ami} & G & C(\text{Ami}) & G^7(F) \\ \text{za okny mrazilo srpnové slunce} \\ & \text{Ami} & G & & \text{Ami} & F \\ \text{a křičelo na lidi „pamatuj!“,} \\ & \text{Ami} & G & & \text{Ami} & F & \text{Ami} & F & \text{Ami} & F & E \\ \text{a křičelo na lidi „pamatuj!“} \end{matrix}$
2. Pod hnědí sieny sežehlých trámů
sežehlých trámů, sežehlých trámů
hleděly hyeny na věže chrámů,
na věže chrámů, na věže chrámů,
v ulici trpěly pahýly stromů,
hleděly na střely v průčelích domů
a křičely na lidi „pamatuj!“,
a křičely na lidi „pamatuj!“
- Rec:** $\begin{matrix} \text{Ami} & G & & \text{Ami} \\ \text{Jen najatý přístěnek zapadal prachem,} \\ & G & & \text{Ami} \\ \text{jen pavouci v síti a trpký pach klihu,} \\ & F & & \text{Ami} \\ \text{a embrya myšlenek chvěla se strachem,} \\ & E\text{mi} & & \text{Ami} & & E\text{mi} & \text{Ami} & G & \text{Ami} & G & E^7 \\ \text{kěž nemusí žítí, kéž nemusí z lihu!} \end{matrix}$
3. V zelené zahradě slyšel jsem trávu,
slyšel jsem trávu, slyšel jsem trávu,
mluvila o zradě, o pěstním právu,
o pěstním právu, o pěstním právu,
mluvila o mužích s tvářemi šelem,
mluvila o růžích nad dívčím čelem,
jež křičely na lidi „pamatuj!“,
jež křičely na lidi „pamatuj!“
4. Před sebou muletu, vládci se smáli,
vládci se smáli, vládci se smáli,
podivnou ruletu s pistolí hráli,
s pistolí hráli, s pistolí hráli.
- Rec:** Minulo září, a ulicí chodí
jen milion tváří - těch zbloudilých lodí,
a žádná z nich neslyší „pamatuj!“,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & F & \text{Ami} & F & \text{Ami} \\ \text{a žádná z nich neslyší „pamatuj!“ „Pamatuj!“} \end{matrix}$

372. Pochod Gustapa (Karel Kryl)

1. *Emi* *D*
Nad mozkiem poslušnost a nad rozumem víra
Emi
a správná příslušnost je víc, než v botě díra,
Ami *D*
mámu jsme zapřeli a brácha zapřel tátu,
F#7 *H* *H7*
někdo se odstřelil a jiným zlámem hnátu,
Emi *D*
Ďábel nás hnal a šli jsme jako ovce,
Emi
každý z nás znal, že zvěř se stane z lovce,
Ami *D*
každý však šel a na chytrost měl štempl,
G *Ami* *H7* *Emi D Emi D Emi D H7*
naš cíl se skvěl, jsi proti? Pak jsi lempl!
2. Nad oči slepota, sám do uší dáš vatu,
je z tebe despota a syna dáváš katu,
k dobrému příteli zas obracíš se zády,
a když ho odstřelil? Po smrti dáš mu řády!
Žene vás čert, zas jdete jako ovce,
není to žert, už zvěř se stala z lovce,
přítel je skřet a nad rozumem víra,
Ami
vpřed! Jenom vpřed! Vpřed! Jenom vpřed!
H *Emi D Emi Emi*⁶
Vpřed! Jenom vpřed! A vpředu smrdí síra ...

373. Pochyby (Karel Kryl)

- Dmi*
1. Mlád dvacet devět let a devět měsíců,
dost starý hledět zpět do dětských střeviců,
Gmi
jsa příliš mlád, bych přezíral, co každý z vás má zásluh,
A
jsa hluchý dost, bych předstíral, že spoléhám se na sluch,
Dmi B^{b7} A⁷
hovořím k vám.
2. Vzrůst nedaleko dřepu a úsměv naruby
a ústa plná střepů náhradou za zuby,
mám oči, které nebrečí, byť nesmějí se smáti,
mám kolena, jež neklečí, když má mi někdo dáti,
tak možno žít.
3. Já zvaním tu a tam a slova nechybí,
však jistota ta tam a vládnou pochyby,
je pofiderní poslán, jež odvahu mi vrací,
a nedostatek vzdělání dnes nahrazují prací,
tak tomu jest.
4. Lze s plným pupkem mžourat a sáti tokajské
a poté krotce knourat veršíky lokajské,
lze kráčet cestou vyjetou a nepohlédnout zpátky,
lze snadno býti poetou a nestvořiti řádky,
jak mnozí činí.
5. Dát tupcům pocit lordů, být dvorním holičem,
mít roztlemenou mordou a kušnit o ničem,
pět dámám verše o mracích a dostat ránu kyjem,
pak omluvit se v rozpacích, že dosud vůbec žijem,
tak možno přežít.
6. Nuž promiňte mi, prosím, promiňte, vážení,
že dosud hlavu nosím, která je k myšlení,
já přerolické verbeží tím sloužím proti smutku,
těž do krku mi nesněží, což výhoda je vskutku
pro moje mandle.
7. Ač tu a tam je boule, obzvláště pod pleší,
však v jádru je to koule - tvar, který potěší,
i posměváčci přiznají: „Toť hlava, dá se říci
když podle ní ho poznají i páni úředníci.“
Razítko, podpis.
8. Má hlava je teď vzata beze všech předsudků
a zbývá ptát se kata po jeho úsudku,
to odborník je nesporně, jsou hlavy jeho chleba,
a předvést může názorně, k čemu je hlavy třeba:
k životu prostě.
9. Je tedy hlava v suchu anebo v paruce
a zbývá v tomto duchu přejíti na ruce,
je obvyklé, že prstů pět má každá ruka zdravá
a leccos je ti vytrpět, než poznáš, kde je pravá
a kde je levice.
10. Věz, milý tvore Boží: to lze si ověřit
že lépe nežli zboží lze ruce zpeněžit
a stvrdí ti, kdo žebrají, i rozšafní, i skoupí,
že za hlavu jim nedají, co za pět prstů koupí,
prakticky vzato.

11. Byť měl jsi hlavu schopnou, jednou se poštěstí,
že botou do ní kopnou a svázou zápěstí,
však poctivec i parazit smí lokty čelit davu
a pěstmi může prorazit, aniž si rozbil hlavu
nárazy o zeď.
12. Máš cizí ruce tisknout i s tváří kamennou,
máš vždycky něco risknout, kdyžs' pevný v ramenou,
smíš pižlat srdce na dlani či zardousití ptáče,
pak stačí trocha pokání a decilitr pláče,
lid tomu chce!
13. Ač oholen a umyt, vždy trochu špinavý,
máš dobře city tlumit, ba nemít pohlaví,
smíš hnípat, vždy však ve spěchu, a polichotit blbu,
neb předpokladem úspěchu jest implantace hrbu,
svět si ho žádá!
14. Tak pardon, je to osud, že všichni láteří,
proč nevyrostl dosud hrb na mé páteři,
co dítě spal jsem skrčený, když trápili mne pústem,
a tudíž chodím vzpřímený, jsa pidimužik vzrůstem,
jak račte vidět.
15. Šla krása jiným dětem, a tudíž sudičky
mne učinily skřetem na úkor hlavičky,
když vyňaly mne z kolébky, já neplakal jsem dosti,
i daly mozek do lebky a trochu výřečnosti -
- dost smutný dar.
16. Já záhy nožky zvedal a vlastním vzpomínku,
že v začátku jsem shledal, že vlastní maminku,
však seznámiv se s rodinou, já poznal první zmatek:
ač maminku mám jedinou, mám velké množství matek,
které mne chtějí.
17. Jak byl jsem tomu rád, že vlastním tatínka,
však řekli, že i stát mne bere za synka,
pak ten, jež zvali sluníčkem, se za tatíčka povznes',
„Vrah tatíčkem, lump tatíčkem!“, a od tehdy až podnes
jsem adoptován.
18. Nuž umím číst a psát, však na tom nedosti,
já učil se též lháti - zbraň proti podlosti,
kdo dobrem čelí násilí, jen zřídka vděčnost zplodí,
vždyť na konopnou košili zas konopí se hodí,
chceš-li ji látat.
19. Nuž věru není slastí, když děti shledají,
že jednou zve se vlastní a jindy partají,
že matkou jest, kdo zažádá, je matkou lidské plémě,
pak matkou zve se armáda a vzápětí pak Země -
- matička naše.
20. Já utržil jsem šrámů, nu, darmo počítat,
a že jsem zlobil mámu, lze těžko vyčítat,
pak dorostl jsem natolik, bych spokojil se krotce,
že matek vlastním několik, však jednoho jen otce,
konečně jistota!
21. Dost šprýmů, pojďme k věci: mistři mne učili,
že lépe, než žít v kleci, je nemít košili,
teď nemám ani kalhoty a mráz mi chladí plece,
a mistři tančí do noty a pokřikují z klece,
že prý jsem zradil!
22. Prý - nepodléhat zášti a zlu se vystavit,
když po tváři mne praští, mám druhou nastavit,
a oni - krejzlík pod krkem a zášť jim čiší z očí,
a žáčka ženou postrkem, jen do dveří jim vkročí,
sluněčkům našim.
23. Pak řekli, že prý žebrať je věcí nemožnou,
je třeba dary nebrat, pohrdat almužnou,
a sami chodí přežraní a almužny je živí,
a žáčci chodí zedraní a hlad jim z očí civí,
bída a nouze.
24. Nuž, ponechejme mistry cvrlikat na hřadě,
ne každý je dost bystrý pro místo v úradě,
kdo silný je a stydí se, nechť obsluhuje veslo,
kdo hubu má, ten hodí se na poslanecké křeslo,
případně na trh.
25. Smíš vrahem být, či ševcem, nebo být dramatik,
pak nezapolíš s dřevcem a smíš být pragmatik,
anebo staň se písařem, měj pero za suspensor,
nic neumíš? Buď bachařem! Jsi imponent? Buď cenzor
anebo fíz!
26. Bůh dal nám místa dosti, všem podle určení,
však často, což je k zlosti, čert místa vymění,
a pak jsou z lotrů právníci a z mordýřů jsou světci,
pak z umělců jsou horníci a z imponentů vědci
k obrazu svému.
27. Když domovník je knězem, kněz čistí ulice,
když lékař chodí s dřezem a pere spodnice,
pak blázen střeží reaktor a řezník básně píše,
pak z cenzora je redaktor a švec je vládcem říše
k obrazu světa.
28. Já rukama jsem měřil o chleba starosti,
své hlavě pak jsem svěřil, by dbala moudrosti,
však hlavu jsem si roztrískal a octl jsem se dole,
a tu mi rarach napískal, bych vyměnil jim role,
prý třeba změny.
29. Má hlava tudíž dřela, pečujíc o chleba,
a ruka podepřela, kde mravů potřeba,
však otřel jsem se o ševce a žehral na verpánek,
výsledek - jizvy na lebce a rozražený spánek,
prašť jako uhoď.
30. Já hledal cestu pravou a našel útěchu,
že spojit ruce s hlavou povede k úspěchu,
však zapomněl jsem, nebohý, ač ševce mohu zmlátit,
že verpánek je třínohý a nepadno jej zvrátit,
zavládl hrobař.
31. Šly ruce s hlavou k čertu, náš názor shodne se,
že hrobař nezná žertu, je vážný z profese,
chce diskusi jen s mrtvými a nezná volných sobot,
i nečekal jsem s jinými a prostě - práskl do bot,
a teď jsem tady.
32. Poslání: Dnes profesor i žák ví, že končí legrace,
když hrobař soupe rakví a čeká ovace,
a z vodorovné polohy že nejsnáze lze vstát
tak, že se opřeš o nohy a ruka pomáhá tí,
hlavou pak myslí!

374. Potkal jsem svou tchýni (Karel Kryl)

1. D
Potkal jsem svou tchýni na mostě v Bechyni,
 A D
vítr jí rozfoukal drdol,
moje milá tchýně kráčela si líně,
 A D
neboť si koupila Sidol.

G D
R: Sidol je voda na čištění kamen,
 A D
ten, kdo ji pije, s tím je provždy amen,
 A D
proto taky Sidol nepiju!

2. Když si tvoje tchýně libuje ve víně,
můžeš jí ho trochu vypít,
až to tchýně pozná, bude mela hrozná,
halt se nesmiš nechat chytit.

G A D A D
R: + -ju, -ju, -ju, proto taky Sidol nepiju!

375. Provizorní balada (Karel Kryl)

1. C F G Ami F Ami G C G
Sedí na lavičkách, hrají čaru u zdi činžáků,
 C F G Ami F Ami G Ami
hrají po uličkách na kytaru, v kapse sáček buráků,
 C F G Ami G Ami G C G
cestu předurčenou nepochválí, lžím se nediví,
 C F G Ami F Ami G Ami
hlavu přeplněnou ideály, jež bohužel neživí.

G
R: Zatímco vytrvale hledají podnájem,
 Ami F E
každý z nich okázale předstírá nezám, F E
tvrdošjně uctívají vzory ulice,
 Ami Dmi Ami Dmi E
vždyť svatí se dnes dožívají věku jepice, věku jepice.

2. Ještě provonění květy zvonků z toulek nedělních,
stojí uhonění u svých ponků nebo stavů přádelních,
práci po okolí jenom tuší, víc se čaruje,
když se nepodvolí, jak se sluší, ukazovák varuje.

R: Vůbec nic neznamená upřímné jednání,
pán starší poznamená, že nemá chování,
jestliže se nepoučí příliš mladý muž, Dmi E Ami
přelíbezně doporučí: Zařaď se a kuš! Zařaď se a kuš!

376. Prsten s kamejí (Karel Kryl)

1. Emi G
Prosím, jen vteřinu popřej mi slyšení,
 H Emi H^7
pro zbytek kopretiny zkus ještě vstát,
 C D G Emi
přes hlavu peřinu - to není řešení,
 D^7 H^7 Emi H^7
popřej mi slyšení, nebudu lhát.

2. Tabulky okenní uvidí později,
jak s tebou do povlaků ulehne pláč,
na jiné řešení, na novou naději
prstenu s kamejí budeš se ptát.

D^7 Emi
*: Přišel jsem poprosit, abys mi prominula,
 D^7 G H
chtěl jsem si vyprosit polibek slíbený od minula,
 Emi Ami
teď však mě vítají zavřené okenice,
 Emi D^7 Emi H^7
hodiny sčítají, kolikrát volal jsem ze silnice.

3. Prosím, jen na chvíli staň se tím obrazem,
na jehož objevení čekám tu sám,
půlnoční motýly pošlu ti se vzkazem:
staň se tím obrazem pro zlatý rám,
 H^7 Emi
staň se tím obrazem pro zlatý rám ...

377. Přeludium (Karel Kryl)

1. Ami E^7
Prý podle starých análů na zem když půlnoc padne,
 Ami
příšery lezou z kanálů a duše hrůzou chřadne,
 Dmi Ami
příšery kanální jsou zcela banální,
 E^7 Ami E^7
dnes každá příšera straší už za šera.
2. Po ránu, když se rozední, bezhlavě vidíš běsy
a taky takhle k poledni hnusní tě plazi děsí,
vyjdeš si na túru, užříš kreaturu,
oči má zarudlé a něco zahuhle.
3. Strašidla zblblá od nudy se po kavárnách plouží,
parfémované obludy v tanečním rytmu krouží,
zestárlé Sireny huhňají s kretény,
stoleté oslice hýkají z ulice.
4. Neslyšíc zvuky kvarteta, strašidlo s hlavou kraví
a zelenavá prateta nenučeně se baví,
půl psa - půl prasete nad stehnem z kuřete
nekouká na krásy, pod rypák chrochtá si.
5. Myslím, že je v tom prokletí, když nad tím přemýšlíme,
že ve dvacátém století strašidla dosud zříme,
v budoucnu dojista přikvačí očista
a žádným přeludem strašit se nebudem.

378. Pták Noh (Karel Kryl)

1. Pták Noh na sponě do vlasů
Gmi A Dmi C A
rval poloshnilou slámu ze stohů,
Dmi Gmi A Dmi
pár soch a střelky kompasů,
Gmi A Dmi C A
jež ukazují k chrámu bez bohů,
Gmi Dmi Gmi Dmi
barevné uniformy mužů a na chodníku dav
Gmi A Dmi Gmi A Dmi Gmi A
a stejné tváře stejných sériových hlav.

2. Ten sen měl pachůť hororů
a šíleného chóru zbabělých
a den byl plný praporů
a šedivého flóru zemřelých,
tři stovky šupinatých schodů a nebe z provazů,
setnuté hlavy v galerii obrazů.

R: Namisto býčích zápasů jen zabíjení volů,
Gmi Dmi
sto pikadorů bez pasů a matadoři z dolů,
F Dmi
když dáma růži odhodí, tak promění se v můru,
Gmi Dmi A
je černé moře bez lodí a vlci vyjí vzhůru
Dmi
na čtyři měsíce.

3. Pár hnízd pod sítí z pavučin
a utopení ptáci na řece
a hvizd, jenž zdusí v kovu čin,
než lev se dopotáčí do klece,
sad keřů se zlatými pruty, hra rtuti v potocích,
železné ryby s prašivinou na bocích.

4. Pět bran ze slupek ořechů
a pod branami kvádry ukryté,
zvuk hran už vsákl do mechu
a všude stopy sádry rozlité,
krkavci nad věžemi hradů a šelmy v podhradí
řvou „mene tekel“ na krvavém pozadí.

R: Ta země ve snu spatřená se podobala ghettu,
to hrůza s Dáblem sbratřená bubnuje na roletu
v tom snu, v němž mlčky křičíme, že nula pojde z nuly,
Dmi Gmi Dmi
je nejhorší, že nevíme, je nejhorší, že nevíme,
A Dmi
je nejhorší, že nevíme, že jsme již procitnuli ...

379. Pušky a děla (Karel Kryl)

1. Pušky a děla, vždyť to je docela
Ami E Ami E
Ami E Ami
a výhradně chlapecká příležitost,
C Dmi
ženský maj' strachy, že prochlastám prachy,
E
vždyť děcka jsou babská záležitost.

R: Feldflašku vodky a vlněný spodky
G Ami
a zelený mundúry s frčkama k tomu,
Dmi Ami
v ešusu žrádlo, a kdyby se padlo,
E Ami
tak napište starý, že nepřijdu domů.

2. Koukat se svrchu na zubatou mrchu,
co hnátama šahá po vojácích,
vylejzá z kvěrů a děsně to žeru,
když pálí ji záha po bodákách.

R: Možná, že v lednu už konečně zhebnu
a zhebnu i kluci, co dneska tu jsou,
se suchým žvancem a na hřbetě s rancem
já nadávám „krucifix himmlaudón!“

R: + [: že nepřijdu domů ... :]

380. Rakovina (Karel Kryl)

1. Zní hlasy soudních znalců a padlých andělů,
Emi Ami Emi H⁷ Emi
Ami Emi H⁷
řvou ústa slavných starců z reklamních panelů
Emi D Emi H⁷
[: a jaro karty míchá pro záda shrbená
Emi Ami Emi H(H⁷) Emi
a přetěžko se dýchá a svítí červená. :]

2. V tom jaru listy žloutnou a sněží do květin
a hrůza chodí s loutnou a s věncem kopretin,
[: té loutně struny chybí a stvůra bez tváře,
spár dravce, tlama rybí, si hýká z oltáře. :]

R: Že (už) blázni pošetili jsou na oprátce,
D Emi
D Emi
dnes vládce zavraždili, ať žije vládce!
D Emi
Tryznu mu vypravili a jde se dál,
H⁷ Emi Ami Emi H⁷
dnes krále popravili, ať žije král!!

3. Jak tóny kravských zvonců zní stránky pamfletů,
lze dobrat se konců, být stádem Hamletů,
[: být každý sobě drábem, to mnohé přehluší,
však vápno neseškrábem, když vězí na duši. :]

4. Je večer, v sálech hraje pár dalších premiér,
jak loni třešně zrají a štěká teriér
[: a znovu ptáci vzlétnou, výš k slunci! Poslepu!
To léto chodí s flétnou a sahá po tepu. :]

R:

Rec: Je známo, či je vina: to hraní s kostrami
má jméno Rakovina a voní astrami,
kůň běží bez udidla, kouř štípe do očí,
hrajem si na pravidla a deska přeskočí,
přeskočí, přeskočí, přeskočí ...

381. Romeo a Julie (Karel Kryl)

- Gmi*⁶
1. Chodili okolo kostelních portálů,
ulice spěchaly odněkud nikam,
míjeli neony večerních lokálů,
asi se divíte, proč to tu říkám,
*D*⁷ *Gmi*
dva lidé v ulici nebyli z Verony,
F *Gmi* *D*⁷
chodili okolo setmělých oken,
Gmi
vzali se za ruce, hráli si na zvony,
*D*⁷ *Gmi*
hráli si na zvony a byli spolu.
2. Dva roky později v ulici sněžilo,
na ruce s prsteny padaly vločky,
vedli se pod paží, město je střezilo,
bílé jak kožíšek angorské kočky,
dvojice pomalu vešla pak do domu,
na okna vzápětí záclony spadly,
Verona vskutku už nechybí nikomu,
nechybí nikomu z těch, kdo jsou spolu.
3. Dál chodí okolo milenci mlčící,
vítr jim ze světél plencece uvil,
chodí a nevidí ulice běžící
jako ti dva lidé, o nichž jsem mluvil,
vidám ji vracet se z půlnočních dýcháneků,
jeho zas v hospodě u sklenky rezné,
před lidmi dále si říkájí „milánku“,
proč vám to říkám, vždyť je to tak běžné, la la la ...

382. Ruka je most (Karel Kryl)

- Dmi*
1. Ruka je most a prsty jsou věže
C *B*^b *A*
a v tepně máš špinavou řeku,
Dmi
nezvaný host, chlap v poloze vleže
C *B*^b *A*
zlou lekci ti dal o člověku.
F *C*
- R1:** Zima je, králíčku, dravci jsou němí,
A
taky tě bijí?
2. Bradatý mnich a zkřížené hnáty
a zamrzlé kaluže v lomu,
na poli sníh a nad sněhem dráty
a stopy, jež nevedou domů.
- R2:** Pole nám zdupala kopyta koní,
z nebe se sypala slova, jež zvoní,
když vodku pijí!
3. S žoldáckou mzdou a v červené zbroji
zas jinde už kořist je pro ně,
znovu zas jdou a v zádech jim stojí
ti zelení kovoví koně.
- Dmi*
- R1:** + taky tě bijí ...

383. Salome (Karel Kryl)

- Ami* *C*
1. Něžná i proradná, krutá i bezradná,
G
plamen i červánek, ďábel i beránek,
E
cukr i sůl,
Ami *C*
u vůně hřebíčku, u rytmu střevíčků
G
císař dnes myslí byl, za tanec přislíbil
E
království půl.
- Ami E Ami*
- R:** Salome, noc už je na sklonku,
C
Salome, podobnas' úponku,
G
podobna kytaře pro svého vladaře,
E
Salome, tančíš.
- R:** Salome, stáli už Křtitele,
Salome, usměj se vesele,
točíš se ve víru, ústa jak upíru
Ami C F E Ami C E
krví ti planou, Salome, la la la ...
2. Noci už ubývá, císař se usmívá,
pokojně mohu žít, všeho lze použít
pro dobrý stát,
možná ho napadlo prastaré říkadlo:
dějiny když tvoří se, pro hlavy na míse
nemá se štkát.
- R:** Salome, netanči, nechceš-li,
Salome, hosté už odešli,
jenom roj komárů dopíjí z pohárů
krůpěje vína.
- R:** Salome, trochu jsi pobledla,
Salome, v koutku jsi usedla,
víčka máš šedivá, nikdo se nedívá,
Ami E Ami C G E Ami
Salome! Pláčeš ...? La la la ...

384. Sametové jaro (Karel Kryl)

- Ami* *G* *E* *Ami*
1. Je jaro, větry vanou od jihu do cely,
C *G* *E*
sbohem či nashledanou, obecné veselí,
Ami *G* *F* *E*
[: jsou stromy plné mízy a někdo jiný sklízí
Ami *G* *E* *Ami*
to, co jsme zaseli, to, co jsme zaseli. :]
2. Ačkoli dozvonilo poslední zvonění,
přec v duši temno zbylo a v srdci vězení,
[: po vinných ani slechu, a jiným ku prospěchu
jsou naši ranění, jsou naši ranění. :]
3. Je jaro, ledy plovou s narkózou do žíly
a s maskou sametovou jde ústup zdvořilý
[: a na mohyle něhy mráz uhrabává sněhy,
jež zimu přežily, jež zimu přežily. :]

385. Smečka (Karel Kryl)

1. Dmi C Gmi A Dmi
Už táhnou hejna holubic se zelenými křídly
 C Gmi A Dmi
a klecí zbylo věru víc než snů, jež v duši sídlí,
 F C Dmi A
[: po čtvrtstoletí mlčení a půlstoletí strachu,
 Dmi C Dmi A Dmi A Dmi
svou troufalostí zděšení, plijeme na papachu. :]
2. Déšť padá na sloup morový a zamořenou révu,
už táhnou koně kovoví z Augiášových chlévů,
[: a není, kdo by vykydal, vždyť rádcí samozvaní
si pěstí staré zvyky dál a kradou, lžou a žvaní. :]
3. Jak ustrašení šakali po dvacet roků hnití
my trpělivě čekali, až vlci budou sytí,
[: už táhne smečka nažraná do tajgy hluchoněmé,
my, čekající na hrana, teď o kosti se rveme. :]

386. Spásonosný song (Karel Kryl)

1. Ami E^7
Ach, slečno, máte šanci, přihlaste se do Armády spásy,
 Ami E^7
při vaší eleganci stanete se princezničkou krásy,
 Ami E^7
i vaše vychování bude vhodné, raďte nám je svěřit,
 Ami E^7
pokud jste bez vyznání, dnešního dne máte důvod věřit.
- R:** Ami G Ami E^7
 Ami E^7
Protože tohle patří k věci, berte to všechno s přehledem,
vždyť nedosvědčí žádní svědci, když vás podvedem.
2. Ach, slečno, máte možnost zapomenout na nečistý původ,
můžete lidem zbožnost připomenout, zbožnost jako úvod,
vnukněte lidem v barech, ať se modlí za lásku svých dětí,
za místa po barbarech, za pohodlí, za čistotu pleti.
- R:**
3. Ach, slečno, modlete se za pijany, kteří musí pykat,
možná, že zděsíte se, jaké pány uslyšíte vzlykat,
pak možná řeknete si: jděte k čertu, chci se taky vdávat,
boháče najdete si, a pak v žertu budete nám dávat.
- R:** Ami G Ami Dmi E^7
 Ami F^7 E^7 F^7 Ami
Protože tohle patří k věci, berte to všechno s přehledem,
vždyť nedosvědčí žádní svědci, když vás podvedem ...

387. Srdce a kříž (Karel Kryl)

1. Cmi G^7 Cmi
Kotvu mi dala a srdce a kříž,
 B^{b7} Fmi G^7
že prý mě ochrání, až budu v poli,
 Cmi B^{b7} Fmi G^7
pak se mi vzdala a noc byla skrýš,
 Cmi B^{b7} Fmi G^7
polštářem svítání, peřinou stvolý.
- R:** Cmi B^{b7}
Nad horizontem dva paprsky slunce až zaplanou,
 Fmi G^7
na krku srdce a nad sebou kříž budu mít,
 Cmi B^{b7} Cmi Fmi
potom neplač, Kamilo, potom neplač, Kamilo,
 Cmi G^7 Cmi G^7 Cmi Fmi Cmi G^7
najdi si někoho, kdo tě snad nežli já víc bude chtít.
2. Viděl jsem rybáře, nad člunem stál
za bouře na moři, kotva šla ke dnu,
z řetízku zpod tváře kotvu jsem sňal,
svět se snad nezboří, vždyť měl jen jednu.
- R:**
3. Výložky zlatil jen zviřený prach,
písek byl cínový, než jsme ho přešli,
křížek jsem ztratil a s ním i svůj strach,
nedal bych za nový zlámanou grešli.
- R:**
4. Zvedl jsem zraky a tiše se smál,
záblesk vtom zasvítíl, v prsou mě píchlo,
tam, kde jsou mraky, můj anděl mě zval,
bolest jsem necítil, pak všechno ztichlo ...
- R:**

388. Stéblo pšenice (Karel Kryl)

- D*
1. Mezi dvěma obdélníky z šedé žuly ulice,
A⁷
jimiž bylo vydlážděno kasárenské nádvoří,
D D⁷ G D
přehlížejíc plukovníky, rostlo stéblo pšenice,
A⁷
ač mělo být vyvražděno všechno kromě náloží,
D
kousíček tampónu smočil jsem v šampónu,
A⁷
omyl jsem pečlivě stonek i listy,
D
opřený o pažbu, hleděl jsem na dlažbu,
Dmi A⁷
se mnou pak tesklivě bronzové bysty,
Dmi A⁷ Dmi A⁷
a ráno při nástupu vmáčkli mě do zástupu
Dmi A⁷ Dmi A⁷
a zprávy o postupu hodlali předcítat,
Dmi Gmi Dmi A⁷ Dmi Gmi Dmi A⁷
dřív dogu pokoušeli, zkoušeli, nekouše-li,
Dmi Gmi Dmi A⁷ Dmi A⁷ Dmi A⁷
frajtři si přezkoušeli, zda umí počítat.
2. Přivedli pak velitele s hvězdnatými rameny,
spatřil mezi obdélníky malý kousek zeleně,
zeleného nepřítele sevřeného kameny,
zavolal si důstojníky, příklusali zděšeně,
hleděl jsem se strachem, jak mávl s rozmachem
k stéblu, jež doposud sveřepě žilo,
rozkázal zběsile vojenské přesile
zahrát si na osud toho, co zbylo,
a všichni shromáždění vrhli se na dláždění,
poněkud podráždění a trochu vzrušení,
protože o rolnosti s tak velkou odolností
za těchto okolností neměli tušení.
3. Sedm mužů vyčlenili, na boj zblízka cvičených,
byli lehce vyzbrojeni bajonety u pasu,
ničením je pověřili objektů již řečených,
na citečky času není při lovení lampasů,
na dvoře bez trávy dělo se bezpráví,
dobře se bavili roťáci tupí,
na velké hranici spálili pšenici,
chlastem pak slavili vítězství tlupy,
se smyslem pro pořádek napsali osm řádek
a pak je do přihrádek pečlivě složili,
já setřel slzu z lící, musím jim přece říci:
A⁷
hej, páni důstojníci, vždyť to byla vražda,
Dmi A⁷ Dmi
vždyť to byla vražda ...

389. Stín topolů (Karel Kryl)

- Ami Emi ...*
1. Tvář lehce chladí stín topolů,
Ami G Ami G
bílé dámy z výkladů
Ami G Ami G Ami
vhánějí mi stále pod obočí pláč.
2. Trochu mi tu vadí smích gigolů,
zámky na sto západů
říkají, že smím jen u tvých dveří spát.
- G Ami G Ami*
R: Zápraží studí, plášť nestačí,
G Ami G E
ráno tě vzbudí zášť pavlačí.
3. Venku už tě čeká houf ctitelů,
křídou bílím nároží,
ač jsem blázen, přesto budu tě mít rád ...

390. Strejček Strach a teta Obava (Karel Kryl)

1. F G $C E$
 Léta běží hlava-nehlava,
 F G $C E$
 monotónně hučí Vltava,
 G $Ami G$ F^7
 [: v každodenní šedi za krkem ti sedí
 Ami F^7 $Ami E^7$
 strejček Strach a teta Obava. :]
2. Malá Fatra nebo Šumava,
 Čadca, Pečky nebo Jihlava,
 [: v pondělí či v pátek mají referátek
 strejček Strach a teta Obava. :]
- R: F G
 Na poměry žehrajíce, vzpomeňte si na zajíce,
 $Ami F Ami$
 co se krčí u žita,
 F G
 domnívá se, když se bojí, že ho nechá na pokoji
 $Ami E^7 F G C E F G E Ami E^7$
 liška ryška podšitá.
3. Jednou blond a jednou zrzavá,
 za tebou se šourá postava,
 [: s tváří jako žába najali si drába
 strejček Strach a teta Obava. :]
4. Svatba, křtiny nebo výstava,
 bez panáka je to otrava,
 [: leč i z tvého piva polohlasem zpívá
 strejček Strach a teta Obava. :]
- R:
5. Ať jsi mrava nebo nemrava,
 tu a tam tě spolkně šatlava,
 [: leč i v kriminále sedí s tebou stále
 strejček Strach a teta Obava. :]
6. Jednou volby, jindy oslava,
 nad průvodem vlaje zástava,
 [: odhodlaně, směle pochodují v čele
 strejček Strach a teta Obava. :]
- R:
7. Ať jsi fešák nebo ohava,
 pro každého platí ústava,
 [: ústavu však raději do ústavu vsaděj
 strejček Strach a teta Obava. :]
8. Jednou vlevo, jednou doprava,
 vždy však středem vede doprava,
 [: a i v jízdní dráze našeptávají fráze
 strejček Strach a teta Obava. :]
- R:
9. Nad kamením socha Václava
 poslouchá, co dělá Varšava,
 [: v neustálém boji zůstalo mu dvojí:
 strejček Strach a teta Obava. :]

10. Strejček Strach a teta Obava
 praví, že je doba bolavá,
 tohle všechno jaksi kvůli profylaxi,
 G $Ami G$ Ami
 k čemu dělat šaška, však to spraví flaška,
 G $Ami G$ Ami
 lepší vrabec v hrsti nežli kulka v srsti,
 G $Ami C G C$
 kilo masa máme, kolem hrdla dáme
 G $C G C$
 pozlacený pás, pozlacený pás,
 $F G C$
 milostné zvířátko uděláme z vás,
 G $C G C$
 kolem hrdla dáme pozlacený pás,
 G $C G C$
 pozlacený pás, pozlacený pás,
 G $C G C$
 pozlacený pás, pozlacený pás ...

391. Střepey (Karel Kryl)

1. Ami E Ami
 V ulici leží stín spuštěný z vesmíru,
 E
 spadaly do hlubin figurky z papíru,
 $Ami G F^{\#}(-) F$ E
 jednoho dne tě omrzí vše, čím jsi dosud žil,
 $Ami Dmi Ami$ E (Ami)
 zbudou ti oči pro slzy a střepey z rozbitého zrcadla snů.
2. Koukáš se na lidi, všechno se propadlo,
 tvé oči uvidí odporné divadlo,
 všechno je nějak jinačí, svou kůži vyměníš
 a zjistíš, že ti nestačí jen střepey z rozbitého zrcadla snů.
- *: $Ami F$ Ami
 F Ami
 když bloumáš ulicí, cítíš se sám,
 $G F E$ Ami
 vyčteš si z křišťálu těžkou melancholii,
 F E
 říkáš si: měsíci, jsi starý krám!
3. Městem se míhají opilá zrcátka,
 oči ti říkají: lidi jsou zvířátka,
 pohled ti halí temný stín, jsi nějak rozladěn,
 $F E$ Ami
 tvůj nepochopitelný spleen jsou střepey z rozbitého zrcadla snů.

392. Svíčky (Karel Kryl)

1. A E_{mi}
 Kouř tančí nad plameny bílých a žlutých svíček,
 A H E
 vosk tiše stéká z knotů, má siluetu koně,
 A $C^\#$
 oči máš uzavřeny lehounkou brankou víček,
 $F^\#mi$ H E A H E
 máš ústa z bílých hrotů, chtěl bych se zranit o ně.

2. Katalog Henry Moora s kolosy bojovníků
 změnil se na ložnici s postelí pro Pierota,
 spí na ní noční můra pod kouřem z popelníku,
 prohlížím pohlednici s obrazem od Corrota.

*: A $F^\#mi$
 Při studiu tragédie čtu si místo Hamleta
 A H E
 tři krvavé historie Dashiella Hammetta,
 A $G^\#$ G $F^\#$
 otisk palce na obálce podobá se mému,
 H E
 trnu děsem, vrahem že jsem, a mám z toho trému.

3. Tak sedím nevidomý, na klíně s poezií,
 a slyším píseň ptačí za okny recitovat
 a vím, žeš' v podvědomí na štíru s fantazií,
 A E
 úplně že ti stačí párkrát se pomilovat,
 A E A
 párkrát se pomilovat a dost!

393. Synonymická (Karel Kryl)

1. A_{mi} G A_{mi}
 Armáda míru proudí ulicemi,
 G A_{mi}
 na líci úsměv, vlajky v pravicích,
 G F C
 [: veslaři v šiku s osmiveslicemi,
 D_{mi} A_{mi} E A_{mi}
 vápeníci s vápnem na nohavicích. :]
 F G C A_{mi}
 A já jdu s nimi a jsem dojatej
 F G C E
 a samou radostí bych juchal,
 A_{mi}
 ač zcela lysý - přece chlupatej,
 F E A_{mi}
 ač bez čichu - jsem přece čmuchač.
2. Armáda kráčí ve volání slávy
 s praporem míru v boji kaleném,
 [: hasiči v přilbách, lidé z lesní správy,
 za nimi jde vojsko v šatě zeleném. :]
 A já jdu s nimi v masce mazáka,
 a já jdu s nimi jako hajnej,
 mne v knastu znají jako bonzáka
 a v civilu jsem prostě tajnej.
3. Jde předvoj zítřka v šatě úředníků,
 vždy hledět vpřed a nikdy dozadu!
 [: Jdu s nimi též, ač stojím na chodníku,
 na vycházku kráčím, nebo do sadu. :]
 Po parcích slídím, hraju hlídače,
 nechtěje, abych nákou slízl,
 já nosím hrdé jméno práskače
 a moje příjmení je fízl.
4. Nesmíš se dáti špatnou cestou zlákat,
 náš nový svět se zítra narodí,
 [: posiluj mír, jen tak se můžeš flákat,
 k shánění má čas jen ten, kdo marodí. :]
 V čekárně tiše vrčí vysavač,
 to čistí uklízečka běhoun,
 někdo mne zná pod jménem udavač
 a jiný pod přezdívkou špehoun.
5. Armáda míru: miliony strýčků,
 tisíce známých: samí zloději,
 [: zářivý zástup malých zlodějíčků
 vítajících příchod nových nadějí. :]
 A já jdu s nimi, nejsem outsider,
 ač sedím v baru, piju tramín,
 já získal profil jako Brettschneider
 a dneska říkají mi KaMin.
6. Nadešel čas a voní galejemi,
 jsme předvoj lidu, panstvo z podruhů,
 [: pochodeň pupků, bachor s idejemi,
 pro tebe a pro mne, pro nás, soudruhu! :]
 Kdo nejde s námi, ten je rozvraceč,
 kdo proti nám, je lump a břídil,
 jde s námi špicl, špeh a donašeč,
 konfident, informant a slídil!

394. Tak jenom pojistit (Karel Kryl)

1. C Ami F G
 Tak jenom pojistit a nechat zadní dvířka,
 C Ami F G
 hrát dvoji, troji hru a o čtvrtou se snažit,
 C C^7 F G
 bambitku odjistit a dožít se zítřka,
 C Ami F G
 vždy státi na výhru a zmrtvýchvstání zažít.

R: F G F G C G
 Toť láska nevlídná jak slina na šátku,
 C G F G F G
 doba je neklidná a touha na splátku,
 C Ami G F G
 toť láska pod knutou a smrt je poslem lásky,
 C Ami F G
 smrt s dýkou vetknutou do knížky pod obrázky.

2. S úsměvem mudrce si vlastní kapsu plnit,
 dát ruku na srdce a jako had se vlnit,
 rozmlouvat o právu a bezprávím se živit,
 nadávat na slávu a pro slávu se křivit.

R:

3. Nemítí skrupulí, když o náš prospěch běží,
 mít na rtech vyznání a pod jazykem hada,
 být silným po vůli a říkat, že nám leží
 na srdci poznání, a bát se říci „zrada!“

R: C Ami F G C
 + smrt s dýkou vetknutou do knížky pod obrázky ...

395. Tekuté písky (Karel Kryl)

1. Ami G E Ami
 Jak je to hezké, když se někdo žení,
 F Dmi (G) G
 jak je to smutné, když se někdo vdává,
 Dmi E
 gumový kotouč bije do hrazení,
 Ami $E(G)$ (E) Ami
 chybějí branky, nikdo nepřihrává.
 C G
 V ruině fasád, skrytých za lešení,
 (G^7) F (G^7) $C(Ami)$
 zestárlí mladí za kvartýr a stravu,
 $G(Dmi)$ $Dmi(G^7)$ E
 vlečem se časem, zpola udušení
 Ami $E(G)$ Ami
 v tekutých píscích gubernijních mravů.
2. Zabouchli dveře? Dereme se zadem,
 zakleti v Knize lesů, vod a strání,
 nařvaná tlama hlásá za výkladem,
 že konec snů je koncem milování.
 Gumový kotouč bije do hrazení,
 není-li v kapse, nikdo nerozdává,
 ne, není hezké, když se někdo žení,
 ne, není smutné, když se někdo vdává.
3. Být špatným hercem - nad to v světě není:
 není-li dramati, stačí operetka,
 gumový kotouč bije do hrazení,
 nelze-li zkraje - tedy odprostředka.
 Husita spílá obrněným vozům
 a čas si žádá ledakterou hlavu,
 zbude-li bez ní - k čemu je ti rozum
 v tekutých píscích gubernijních mravů?
4. Lešení skrývá paranoiu fasád,
 žvanění tupců místo rozhovoru,
 než v klidu zdechneš, nezbyvá než nasát,
 utopit zbytek odvahy a vzhůru.
 Vyplníš jméno, místo narození
 a sumu cifer, jež se nepřiznává,
 tak už to bývá, když se někdo žení,
 tak už to bývá, když se někdo vdává.
5. Ze školy děti nesou vysvědčení,
 zdalipak tuší, o čem se ti zdává,
 když v noci žehlíš, stárnouc nad pečení?
 O troše lásky, jíž se nedostává?
 Nakoupíš chleba, vodu po holení
 a zapřeš víru, jež se nevyznává,
 tak už to bývá, když se někdo žení,
 tak už to bývá, když se někdo vdává.
6. Mlčení skrývá paranoiu žití,
 mlčíš a zdobíš okna pro oslavu,
 víc nežli duše platí živobytí
 v tekutých píscích gubernijních mravů.
 Z bouřlivé vášně letmé pohlazení,
 němota padá na zamrzlou vodu,
 gumový kotouč bije do hrazení
 a jen pár týdnů zbývá do rozvodu.

396. Tisící rok míru (Karel Kryl)

1. ^{Ami F Ami G Ami F E}
Květy sněží na Madonu u Božího těla,
^{Ami F Ami G Ami}
není věží, není zvonů, jež bys přelil v děla,
^{G Ami G Ami F Ami F E}
ke vši smúle není rádla k překování v meče,
^{Ami F Ami G F E Ami}
není vůle, jež by vládla, jenom voda teče, jenom voda teče.
- R:** ^{Ami G F Ami F Ami}
Místo mraků visí pod oblohou dlouhý bílý pruh,
^{F E Ami F E Ami}
vraky vlaků dýchat nepomohou ochrnutý vzduch, ochrnutý vzduch.
2. Prázdné domy, slepé dveře, šedá halda tvárníc,
šumí stromy, kvetou keře na betonu dálnic,
v klidu zbraní není torny bez maršálské hole,
není dlaní, jež by svorny obdělaly pole, obdělaly pole.
- R:** Místo dláta ryje do kamene měkký modrý mech,
cesty z bláta, krby bez plamene, podemletý břeh, podemletý
břeh.
3. Ani noha, jež by zábla, popálena mrazem,
není Boha, není ďábla, jež by přišel na zem,
bojovníci s feldmaršálky pro pravdu a víru
po tisíci letech války svorně hníjí v míru, tisící rok míru
...

397. Tragédie s agentem (Karel Kryl)

1. ^{A E}
Byla čistá jako sníh, když zjara taje,
^A
často si mě zvala do stínu,
^{D A}
kolem krku měla kůži z hranostaje,
^{E A E}
aby nedostala angínu.
2. Byla mladá něco přes půl padesáta,
dokonale znala francouzsky,
pro své pletky vždy si našla adresáta,
od něž vyžebrała na housky.
- R:** ^{A E}
„Dejte, prosím, aspoň penny chudobnému děvčeti,
^A
zařídím vám přerušení případného početí,
^D
dáte-li mi pětipenci, tak se za vás pomodlím
^{A E A}
ve svý malý rezidenci s minimálním pohodlím.“
- ^{E A}
„Dáte-li mi kus medu, ještě lépe pojedu,
^{E A D A E A}
Ježíškovi do Betléma sladký koláč zavezu.“
3. Jednou v noci našla pána bez feniku,
zřejmě člena buržoazie,
pokoušel se ulehnoti na chodníku
poblíž nové rafinerie.
4. Chvíli na to pumpovala lazebníka,
ležícího pána na mysli,
chtěla pro něj vydělati na taxíka,
poněvadž byl na ní závislý.
- R:**
5. Když ji ráno komornice oblékala,
sháněla se po svém hostovi,
návštěva už odešla, však zanechala
ctěné dámě lístek se slovy:
„Milá paní, díky za to pohoštění,
bylo ho až příliš, pohřichu,
poskytnem vám pro žebrotu povolení,
zaplatíte však daň z přepychu!“

398. Tráva (Karel Kryl)

1. Jen tráva se ptá, proč už se teď nesměji,
jen tráva se ptá, proč jsem ztratil naději,
proč teď místo květů arniky černou růží v klopě nosím,
to jen pro mrzáků trafiky, pro ty mrtvé za rákosím.
2. Jen tráva se ptá, zda ty verše zahodím,
jen tráva se ptá, proč už sem teď nechodím,
proč teď místo stvolů jetele z bloku trhám svoje snění,
to jen kvůli kusu ocele, stvořenému k zabíjení.
- R: Vítr si zpívá tu píseň monotónní,
děšť tiše smývá kameny pod jabloní.
3. Jen tráva se ptá, proč se krčím mezi stvolů,
jen tráva se ptá, proč mám oči plné soli,
to jen jedna nota půlová, zasazená v květináči,
vyrostla mi v kulku z olova, proto pláči,
proto pláči, proto pláči ...

399. Tři variace na stejné téma (Karel Kryl)

1. Jak kvítek, který vadne, jak světlo lampy za dne,
jak pousmání chladné jsi zbytečná,
jak prach, jenž na stůl sedne, jak dálky nedohledné,
jak odmocnina z jedné jsi zbytečná,
jak suché větve lísky, jak rozfoukané třísky,
jak žluté pouštní písky jsi zbytečná,
jak v mracích světlo lunny, jak pod hladinou duny,
jak roztříštěné čluny jsi zbytečná,
jsi zbytečná, má lásco.
2. Jak polámané meče, jak zmrzlé kvítky kleče,
jak mlýn, v němž není mleče, jsi zbytečná,
jak zaskřípění klíče, jak bez násady rýče,
jak polovina míče jsi zbytečná,
jak promarněná rada, jak stará kůže hada,
jak cit, když kvete zrada, jsi zbytečná,
jak nevyhrané bitvy, jak staré kroje z Litvy,
jak tupé ostří břitvy jsi zbytečná,
jsi zbytečná, má lásco.
3. Jak vzpomínky, jež bolí, jak svazek starých rolí,
jak stará děvka s holí jsi zbytečná,
jak obehrané skladby, jak rozbourané hradby,
jak hlas, jenž křičí z klatby, jsi zbytečná,
jak plachetnice v ledu, jak had, jenž nemá jedu,
jak spor, jenž marně vedu, jsi zbytečná,
jak prsten, který tísni, jak strom, jenž kvete plísni,
jak svět, jenž zhrdl písni, jsi zbytečná,
jsi zbytečná, má lásco ...

400. Ukolébavka (Karel Kryl)

1. Spinkej, synáčku, spi, zavři očička svý -
- dva modré květy hořce,
jednou zšednou jak plech, zachutná tabákem dech
a políbení hořce.
[: Na zlomu století v náruči zhebkne ti
tvá první nebo pátá,
než kdo cokoli zví, rány se zajizví
a budeš jako táta. :]
2. Spinkej, synáčku, spi, zavři očička svý,
máma vypere plenky,
odrosteš Sunaru, usedneš u baru
u trochu jiné sklenky.
[: A že zlé chvíle jdou, k vojsku tě odvedou,
zbraň dají místo dláta,
chlást místo náručí couvat tě naučí
a budeš jako táta. :]
3. Spinkáš, synáčku, spiš, nouze vyžrala spiž
a v sklepě bydlí bída,
v jeslích na nároží máma tě odloží,
když noc se s ránem střídá.
[: Receptis na lhaní dají ti na hraní
a nález bude ztráta,
kompromis, z života zbude ti samota
a budeš jako táta ... :]

401. Vánoční (Karel Kryl)

1. Dříve, než ze stromečku opadá jehličí,
lůžko ti jmelím ozdobím,
dám fotku do rámečku, olovo zasyčí,
tvůj krajíc chleba ráno ptákům rozdrobím.
2. Za tebe sfouknu svíčku, jablko rozkrojím,
bude to hvězda, či snad kříž, či snad kříž,
tvé jméno na balíčku k ostatním připojím,
to abys nemyslel, že už k nám nepatříš.
- *: Za okny spadla vložka a zvonek cinká,
Ježíšek zavřel očka a tiše spinká,
Josef mu ustlal měkce v krabici od kolekce,
spí, tichounce spí.
3. Kus loje pro sýkory, na stole cukroví,
od zítřka noci ubývá, ubývá,
mráz cukrem pokryl hory, panáček hadrový
a jedna židle, jedna židle přebývá,
a jedna židle, jedna židle přebývá ...

402. Vasil (Karel Kryl)

1. D Hmi G A
 D Hmi G A
V botičkách z kozinky vybírám rozinky z koláčků,
vybírám zběsile pro tebe, Vasile, miláčku,
 D Hmi G A
šičky už došily svatební košili z batistu,
 Hmi Emi $F\#$ Hmi A^7
krmení zvěře je, když vrznou věřeje a tys tu, a tys tu.
2. Mé oči nevěří - přišel jsi se zvěří k obědu,
neseš mi křepelky, v botičkách Popelky, k tobě jdu,
na mojí košilce šič z Košic vyšil „C“ zdvojené,
že nejsem komtesou, starosti moje jsou, tvoje ne, tvoje ne.
3. Na rtech máš enzymy, to asi od zimy třesnuté,
proti tvé nechuti na tácku nesu ti misku thé,
v čaji jsem zkvasila dva vlasy Vasila-hippieho,
jsou v něm i nějaká afrodisiaka, vypij ho, vypij ho!
4. Čaj, který vypiješ, zanechá stopy, jež trvají,
tisícem kilowatt budem se milovat, šohaji,
v milostném zátiší vášně pak nejvyšší vybuchne
tíše a všestranně - tvá láska ke straně!
„Probůh, ne! Probůh, ne!“

403. Ve jménu Humanity! - Varhany v Oliwie. (Karel Kryl)

1. Ami E Ami
 C G E
Varhany v Oliwie pozbyly zvuku,
je mlha a ticho a nevidíš břeh,
 Ami G E
a namísto mozku, jenž vedl by ruku,
 Ami E
jen pistole píší po šedivých zdech
 Ami F E
ve jménu Humanity!
2. Být vděčný té ruce, co zbytky ti hází,
když není co jíst a je vánoční čas,
být němý, jak ryba, jež na stole schází,
když na dlažbě pásy ti rozdrtí vaz
ve jménu Humanity!
- *: C G
 Ami E
Ve stáji v seně ti vykážou byt,
to abys denně se přiblížil Kristu,
 C G
a přiřazí k ceně i slovíčko „lid“,
 Ami G
a přiřazí k ceně i sádrouv bystu,
 Ami G
i slova, jež slýcháš, i vzduch, který dýcháš,
 Ami G E
tvou radost, i slzy, i hlad.
3. Od varhan v Oliwie ticho se dívá,
už pastýři Ježíše přivítali,
koleďky hladem ti žaludek zpívá
a v refrénu zahrají samopaly
[: ve jménu Humanity! :]

404. Veličenstvo Kat (Karel Kryl)

1. Dmi C Dmi
 F Gmi A
V ponurém osvětlení gotického sálu
kupčící vyděšení hledí do misálů
 Dmi B^b C F C (Gmi)
a houfec mordýřů si žádá požeňání,
 Gmi Dmi A^7 Dmi (C Dmi C)
[: vždyť první z rytířů je Veličenstvo Kat. :]
2. Kněz-dábel, co mši slouží, z oprátky má stolu,
pod fialovou komží láhev vitriolu,
pach síry z hmoždířů se valí k rudé kápi
[: prvního z rytířů, hle: Veličenstvo Kat. :]
- R: F C B^b C
 F C B^b C
Na korouhvi státu je emblém s gilotinou,
 Gmi Dmi
z ostnatého drátu páchne to shnilotinou,
v kraji hnízdí hejno krkavčí,
 Gmi A
lidu vládne mistr popravčí.
3. Král klečí před Satanem na žezlo se těší
a lůza pod platanem radu moudrých věší
a zástup kacírů se raduje a jásá,
[: vždyť prvním z rytířů je Veličenstvo Kat. :]
4. Na rohu ulice vrah o morálce káže,
před vraty věznice se procházejí strážé,
z vojenských pancířů vstříc černý nápis hlásá,
[: že prvním z rytířů je Veličenstvo Kat. :]
- R: Nad palácem vlády ční prapor s gilotinou,
děti mají rády kornouty se zmrzlinou,
soudcové se na ně zlobili,
zmrzlináře dětem zabili.
5. Byl hrozný tento stát, když musel jsi se dívat,
jak zakázali psát a zakázali zpívat,
a bylo jim to málo, poručili dětem
[: modlit se jak si přálo Veličenstvo Kat. :]
6. S úšklebkem Dábel viděl pro každého podíl,
syn otce nenáviděl, bratr bratru škodil,
jen motýl smrtihlav se nad tou zemí vznáší,
[: kde v kruhu tupých hlav dlí Veličenstvo Kat. :]

405. Vůně (Karel Kryl)

1. V tůni nad mlýnskou strouhou vteřinu pouhou zdrží se proud,
z víru nad bílou hrází rašící mlází vyráží z pout,
[: louky červených máků pod křídly ptáků oněmělých,
had, co kůži si svléká, z medu a mléka voněl mně líh. :]

R: Výsměch a potíže s kázní, jsme snílci a blázni
tří generací,
s vráskami rytými dobou, čas zmařený mdlobou
se nenavrací,

v bronzu jen tyčí se kopí, lev uší své klopí,
tak kdo by se bál,

nečiny značené vinou se dějinami vinou,
ó, Bože, co dál?

2. Vůně potu a kůže, nad něhou růže cynický smích,
láska, na konci léta osudy splétá ledový sních,
[: vůně vody a prádla, chlastu a žrádla k opojení,
lež a zrosený džbáněk pro mdlobný spánek pokolení. :]

R:

3. Schůzku nahradíš schůzí, belháním chůzí, povykem klid,
vůně piva a kvásku nahradí lásku, Boha a cit,
[: klec co náhražka křidel, kulturní příděl za umění,
dálky v zrcadle sklínky z prolhané skříňky na civění. :]

R: Výsměch a potíže s kázní, jsme snílci a blázni
tří generací,
s vráskami rytými dobou, čas zmařený mdlobou
se nenavrací,
nečiny značené vinou se dějinami vinou,
co dělat že máš:
navzdory otcům a synům se odhodlat k činům,
kde domov je náš, kde domov je náš?

406. Vzkázali mně hradní páni (Karel Kryl)

1. Kárala mě moja máti, že já chodím za děvčaty,
nestaraj sa, moja milá máti, však za tebu chodívali taky
voľakedy dávno.
2. Vzkázali mně hradní páni, že sa mám dát na pokání,
praví Pánbůh z vysokého neba: na pokání litovat je treba,
a mně líto není.

407. Za prachy (Karel Kryl)

1. Usedám k obědu vždy za kvílení sirén,
v pátek i ve středu jsem Martin nebo Iren,
usedám k obědu - žrout u rybiho filé,
u flašky Pradědu lžu píseň svojí milé
za prachy.

2. Bez otky, bez pluhu já pokouším se orat,
hraju si na sluhu a účastním se porad,
bláboly soudruhů mi sviští kolem uší,
jak hlína na kruhu jsou tvární - tak se sluší
za prachy.

3. Lze trvat na dětství, když shůry dáno není,
lhát křivá svědectví do Knihy zapomnění,
lze najít obrazy pro všechny krásy světa,
pak dělat podrazy z asyly svého ghetta
za prachy.

4. Někteří kasírují za podraz či za drb,
jiní zas mašírují tak, jak káže pabl,
někteří vodu kalí mezitím, co kradou,
aby pak naříkali nad kterousi zradou
za prachy.

5. Jedna je našišato, vidí-li dvě kila,
druhá se prodá za to, aby ctnostně žila,
té třetí stačí zlato, bourák nebo vila,
leč nikdo nemá na to, aby koupil Kryla
za prachy, za prachy ...

408. Zapření Petrovo (Karel Kryl)

1. Země je rudá od krve a mlčí stromy v Nazaretu,
dnes naposled i poprvé - jak v neskutečném kabaretu,
jsme příliš slábi ve víře, byt třeba Krista na kříž vlekou,
vždyť za^bi jí - li pastýře, pak se i ovce rozutekou.
2. Kříže se tyčí k měsíci a trny zdraví Mesiáše,
v zahradě pějí slavici, je noc, jež čeká na Jidáše,
měsíc se třpytí perletí, a třeba věrnost přísaháme,
teď podruhé i potřetí Krista i sebe zapíráme.

- Rec:** Zapřeme poprvé - ruce se dosud chvějí,
zapřeme podruhé, chválíce beznaději,
potřetí zapíráme už jen tak, ze zvyku,
a slzy polykáme, pláč místo výkřiku.
3. Země je rudá od krve, kokrhá kohout v Galileji,
vždy znovu a vždy poprvé prosíme s Petrem o naději,
jsme příliš slábi ve víře a svatou pravdu na kříž vlekou,
vždyť zabiji-li pastýře, jsme ovce, jež se rozutekou ...

409. Září (Karel Kryl)

1. Přinesl srpen září od západu,
trs aster kvete pod jeřabinami,
zubaté slunce bije do výkladů,
do stánků s buřty, květy, novinami.
- R: Několik bláznů na trh kůži nese
a časný podzim marně čeká na snih,
do cizích věcí nevměšujeme se -
- a ještě méně - vlastně - do těch vlastních.
2. A mraky jako Karavely plují
od nebe k nebi přerozličných vlastí,
odvaha váhá, váhá nad propastí,
paměti těch, kdo sotva pamatují.

R:

R:

410. Za vozem (Karel Kryl)

1. Za troskou troska, neslovanská lípa,
je nejspíš ničí tato zem,
opilý vozka na kozlíku hnípá
a lidé křičí: „Za vozem! Za vozem!“
2. Za vodkou vodka, nouze pěticipá,
a bagry ničí černozem,
dušička krotká na úbytě chcípá
a lidé křičí: „Za vozem! Za vozem!“
- R: Lidu je třeba her nebo chleba,
panského léku na závist,
není-li klasů, národ či rasu,
a ještě lépe: nenávist!
3. Zarudlé oči z trapné komedie,
vzlétly jen vrány k obloze,
opilý kočí na kozlíku pije
a veze pány na voze, na voze ...

411. Zítřa snad z oblaků (Karel Kryl)

Zítřa snad z oblaků pár litrů koňaku
naprší, naprší, naprší,
pomůže od vedra, steče pak do vědra
z návrší, z návrší, z návrší,
anebo z obláčků napadá koláčků
do džberu, do džberu, do džberu,
vepřová s knedlíkem, jídla ve velikém
výběru, výběru, výběru.

412. Zkouška dospělosti (Karel Kryl)

1. V nedělním oblečení nastoupíš před komisi,
studené vysvědčení vezme, co bylo kdysi.
2. V portmonce umístěnka, slavnostní učitelé
a lež - co první směnka úvěru pro dospělé.
- R1: Opilí od radosti si sami trochu lžeme,
že zkouškou dospělosti opravdu dospějeme.
- R2: Tak tančí, láska sladká, protančí večer celý:
ten bál je křížovatka: dospělí - nedospělí.
3. Na klopě vlají stužky, z orchestru znějí bicí,
dozrál čas pro častušky a vstupu do milicí.
4. Dozrál čas dilematu: „Být pro anebo proti?“
Pak čekat na výplatu jak jiní patrioti.
- R1:
- R2:
5. Dostaneš místo lásky od těch, co všechno vědí,
trojhlavé neotázky, čtyřhlavé odpovědi.
- R3: Šumivé víno pění a dívky oblékly si
namísto dětských snění dospělé kompromisy.
- R2:
- R1:

413. Znamení doby (Karel Kryl)

- D A D A*
1. Před okny sloup - znamení moru,
F#mi A E
předpověď provazů a divných mravů,
A A7 D
klesáme hloub se strachem tvorů
F#mi(E) C#mi F#mi E(C#mi) D(F#mi)
před ranou do vazů, před zlobou davu.
2. Na stěně mříž - znamení doby,
děším se obrázků, děším se šachu,
zbyl jenom kříž, zůstaly skoby
a myšlenka na lásku v zajetí strachu.
E F#mi
- *: Zástupy lidí jdou pozpátku vpřed tak, jako raci,
E F#mi
zbabělost - hostii každý si pozvedá, pálí ho dlaň,
E F#mi
mnozí se stydí, že stavěli svět, některý zvrací,
E F#mi C# F#mi A D A E D A E2 D
dávaje bestii ze svého oběda povinnou daň.
3. K výkazu ztrát připište sebe,
že jste jen couvali mlčky a kvapně,
zato když brát chtěli vám nebe,
že jste jim kývali, Bože, tak trapně!
4. Přes čelo stín - znamení studu,
znamení malého lidského strachu,
na pití blín, k zábavě nudu,
k důvěře podlého a nasypat hrachu!

414. Z ohlasů písní ruských (Karel Kryl)

- Dmi*
1. Byl jest Vova na honu u Rostova na Donu,
A Dmi
spatřil státi na břehu krasavici zvláštní,
na výstrahy nedbaje, žena že jen kletba je,
A Dmi
dal se za ní do běhu, neboť vzplanul vášní.
C Dmi
Krasavice tone v hněvu, kterak Vova třeští,
Gmi A Dmi
rozbíhá se ke Kyjevu, na útěku vřeští,
C Dmi
přeběhli tak přes hranici ke korytu Visly,
Bb A Dmi
kde v té chvíli krasavici opustily smysly,
la la la ...
2. Čelist vášní převislu, přeplaval s ní přes Vislu,
utíkal s ní po břehu a něžně se k ní shýbal,
a když byli za Vislou, učinil jí závislou,
jelikož ji za běhu dvěstětřikrát líbal.
Když pak běžel okolo vrat s policajty v patách,
zakopl jest o kolovrat, do louže se natáh',
ona z rukou vypadla mu do bílého snížku
a on zří, že ukradla mu komsomolskou knížku,
la la la ...
3. Maje duši bolavu, přeběhl s ní Moravu,
líbali se mnohý dni rozechvělí touhou,
krasavice líbezná dnes už, co je Liebe, zná
a náš Vova ve Vídni mívá chvíli dlouhou.
Sedává pak u Dunaje s tváří sladkých madon,
tiše sobě vzpomíná na ten hon a na Don,
krasavice jako vdova truchlí neustále,
čeká doma, až ji Vova vodnese kus dále,
la la la ...

415. Zpívání pro Miss Blanche (Karel Kryl)

- F G C Ami*
1. Zaklepu na branku s rezavou mříží,
C G C
pod okno zasadím slunečnice,
F G C Ami
zavolám na Blanku, ať na mě shlíží
C E Ami
z balkónu s kapradím do ulice.
- F G C E Ami*
R: Pod listím smokvoňovým večer co večer ji vyzývám,
F G C Ami E
s měsícem platinovým vyznání pro ni teď zpívám,
Ami G Ami G Ami G Ami E
že, až se setmí, polibkem setru veškeré slzy z tváře a ze rtů,
Ami G Ami G Ami F Ami E(Ami)
to se přec nesmí, povídat větru, že asi brzy pošle mě k čertu.
- Zaujmu odvážně hrdinskou pózu,
mám přece v malíčku historii,
a ježto převážně nerada prózu,
nesu jí v balíčku poezii.

R:

416. Zvěrokruh (Karel Kryl)

- Ami E E7 Ami*
1. Pravila mi nad bochníkem plesnivého sýra,
E E7 Ami
že jsem jejím nápadníkem ve znamení Štíra,
G C Dmi E
řekl jsem jí: milá slečno, nečtete si snáře,
Ami E E7 Ami
se štírem je nebezpečno bez veterináře.
Dmi Ami
- R: Ona ale vzpomněla si, že jsme asi Blíženci,
Dmi E
všiml jsem si její krásy a žrali mě mravenci.
2. Popad' jsem ji za ramena, slyším ji, jak říká:
sestra prý je narozena ve znamení Býka,
před měsícem prý se vdala ve znamení Střelce,
za muže si proto vzala hochu zemědělce.
- R: Seděli jsme potom v drožce v oboustranném objetí,
myslel jsem na Kozorožce, ptala se mě: Co je ti?
- Ami E E7 Ami*
*: Pak jsme spolu rozmlouvali o znamení Panny...

417. Žalm 71. (Karel Kryl)

1. Ami E^7
Tři černí mravenci topí se v slze srny,
 Ami
nápis na věnci a na koruně trny,
 E^7
padáme pod tíží a snažíme se dolézt,
vlekouce na kříži svou samotou a bolest.
- R:** F^6 Ami
Nebe je růžové, po cestě křížové
 G Ami
snad konečně spočinem jak pšenice v klásku,
 Dmi Ami
spočinem bez hněvu, přirostli ke dřevu,
 G $\text{E}(\text{E}, \text{E}^7)$ Ami E
vždyť nejtěžším zločinem je hlásati lásku.
2. Vezem se v kočáře, ve kterém přežijeme,
s obrazem mocnáře, kterého milujeme,
plačice pro mladost jsme staří, bohudíky,
řvem Ódu na radost, že nejsme mučedníky.
- R:**
3. Dozněla Devátá a končí komedie,
namísto Piláta svět si dnes ruce myje,
sám kříž si zhotoví a sám si hřeby ková
a král je křížový, hraje se Osudová.

418. Žalm 120. (Karel Kryl)

Ami F
Vyhnaný dostal jsem útulek v porobě,
 Ami G Ami
v salaších ciziny bylo mi spáti,
 F
opuštěn volal jsem, Pane můj, po tobě,
 Ami G Ami G Ami
Pane můj jediný, nedej mi lháti,
 C G
ačkoli k pokoji volaly rety mé,
 Ami E
ačkoli prosily o útěchu,
 Ami F
na hesla o boji změnili věty mé
 Ami G Ami G Ami
ti, jimž je násilí ku prospěchu.

419. Žalm za Marilyn Monroe (Karel Kryl)

- Ami E
1. Ve spaní jeví se mi přízrak němý plavovlasé ženy,
 Ami F E
je to asi plavovlasý samaritán,
 Ami E
v srovnání s bohyněmi, uvěřte mi, nemá valné ceny,
 Ami F $\text{E}(-)$ Ami $\text{E}(-)$
na cenovce pase ovce vlasatý pán.
2. V novinách čtu si zvěsti o neštěstí, které stihlo vílu,
nevidáno, říkám ráno odhodlaně,
směrovky na rozcestí smutek věští poskládaný z dilů,
v akváriu srdce ryju do vorvaně.
- R:** Ami
Jak vzorek bez ceny jsem vážený a zpívám si jen žalmy,
zabíjím v dominu svou vidinu či ve třech tazích halmy
 G E Ami E^7
a pak se plížím netopýřím šerem spát.
3. Ami
Za zvuků menuetu slova pletu přeslazeně tklivá
 G E
nevědomky lámu stromky, šlapu půdu,
 Ami E
zabalím do sametu jednu větu, bude jako živá,
 Ami F E Ami
na kocábce dojde lásce v Hollywoodu ...

420. Albatros (Nedvědi)

- Hmi
1. Totemy malovaný se sovými křídly
 E
a stopou z vlčích drápů
 Hmi D
a křeslo pro šerifa, to pro jeho vážnost,
 A
když se zasedá,
 Emi
a hlína bez trávy a z blízký skály kámen,
 Hmi
co v kruhu oheň chrání,
 G A
lampičky na chatách, když prší a je ti smutno,
 Hmi
abys' viděl, kam se dát.
2. Všude dobří lidé žijí,
ale na osadách dobro je jak zákon,
i když, jako všechno na hodnotách ztrácí,
i dobro odřenej má hřbet,
to jak se unavení lidé v pátek
zpátky na osady vrací
a ještě chvíli trvá, než si zvyknou,
že vyměnili svět.
3. A starý tepláky a konzervy a košile
a kytary a lásky
a písničky, co neztratily nikdy
moudrost ani klid,
[: chraňte tu nádheru, vy romantičtí blázní,
už pro to věčný mládí,
ten, kdo si umí hrát, ten stárnout nemá čas,
a kdo by nechtěl žít? :]

421. Bible (Nedvědi)

1. Mámo, řekni, co to máš, jakou knížku v rukách máš,
černej obal s křížkem v dlaních schováváš,
řekni, proč s ní chodíš spát, chci to tajemství tvé znát,
dospělý jsem, už nemusíš se bát.
- R: Zákon dnů, co kolem nás dával svět a dával čas,
bible skrývá to, co měl by nosit den,
zanechá ti v duši pláč, proč to všechno je a nač,
pomáhá, když na dně zmírá touhy sen.
2. Staré listy otvírám, čtu si slova, vždyť je znám,
kdo to psal, řekni, mámo, kdo to psal,
ten nás musel dobře znát, život žít snad tisíckrát,
zas ji schovej, mámo, každej by se smál.
- R:

423. Budík (Nedvědi)

1. Budík zvedá ráno a pozdvihuje víčka,
má ruka s tvou se váže na každodenní slib.
2. Kdo ví, co je láska, snad nebe plný sluncí,
nebo důvěra, co věří na každodenní slib.
- R: Jak dlouhá pouť, co míří nevímkam,
jak písnička, co zpíváš, abys' nebyl sám,
tududu ...
3. Budík zvedá ráno, zahlíd' jsem tvou kůži,
muži stárnou, když se stejská, když láska nedá spát.
4. Přes kamení světů nás neše naše touha,
těch vzestupů a pádů, co odnaučejí' lhát.
- R:
- 5.=1.

422. Brdskéj kemp (Nedvědi)

1. Každěj má tichej kout, kam chodívá,
když toulavý boty z kůže vyloví,
každěj má tichej kout, co zakrývá
smutek, pláč a kupu hloupejch starostí,
starej vak si vezme pak, odřený džíny,
neslyší, míří sám jenom tam,
kde ohně zář zastaví tvůj všední den,
je to fajn, takhle se toulat bílým dnem.
2. To se stává, že nákej vlak, že nechytíš,
když chvilku jen jsi zůstal stát na rozcestí,
to se stává, však mně se zdá, marná sláva,
že všechny vlaky, co kolem jedou, ujíždí,
to se stává, a co pak s tím, co dělat dál,
na prázdným nádraží jen málokdo by se smál,
život běží, jenom pozor, tenkrát nastal už čas,
kdy pobořil tenhleten svět i kousek z nás.
3. I já měl kout, kde každěj volnej čas jsem pobyl,
měl jméno snad, to nevím sám, však něco znám,
měl tisíc krás a tisíc kouzel, hezkejch chvil,
však jenom pro ty, co mu říkali „Brdskéj kemp“,
jednou zrána zmizel náhle, co naděláš,
někdo má rád, někdo nemá, vždyť to znáš,
život běží, jenom pozor, tenkrát nastal už čas,
[: kdy pobořil tenhleten svět i kousek z nás. :]

424. Copánek (Nedvědi)

1. Cesty bez konce, co maj' svůj rád,
a kluky-blázny, co umějí si hrát,
a holky copatý s řemínkem ve vlasech,
jak mám rád.
2. Jak je mně cizí protivnej svět
barevnejch světel a řev diskoték,
hučících ulic a špinavejch hospod,
kde člověk člověkem není snad.
- R: Po lese vítr s kouřem vál, písničku smutnou ve skalách hrál
o touze přežít náš podivnej svět tak, jak by sis přál.
3. Řeky stočený okolo měst,
palce zalomený bez velkejch gest,
a ohně s hranicí větší než dům,
jak mám rád.
- 4.=1.
- R:

425. Cos' mi chtěl (Nedvědi)

1. Do očí se dívej dál
 C
 F C (C^7)
 a řekni znovu, cos' mi chtěl,
 F B^b F
 že to, co děláš, děláš rád,
 B^b C^7
 že ti to stačí, aby ses měl,
 tak to je málo, to je málo.

2. Zapomněls', že tu nejsi sám,
 jsou lidi, co chtěj' o schod vejš,
 podívej, básníci, jak hledaj',
 chtějí být o pár veršů dál,
 to není málo, to není málo.

R: Zhasněte světla, rozsviňte lásku,
 F C
 G C
 kamenným mostem můžeme jít,
 F C
 pro dobrý bydlo zapomněl svět
 G C
 na krásu ducha, svobodu, klid.

3. Do očí se dívej dál
 a řekni znovu, cos' mi chtěl,
 mlčíš, a takovejch jsou mračna,
 účel se mění na úděl,
 a to je málo, a to je málo.

R:

R:

R:

426. Co týden dal (Nedvědi)

1. Řeka líně se loudá
 G
 D^7
 a kameny v ní dělají, že jako nic,
 v meandrech kolem chat se plíží
 G
 a kouká, kdo přijel a kdo co zase přišel říct,
 z okenic do tmy chaty svítá,
 D^7
 voní tu petrolej a vůně dřeva z vlhkejš stěn,
 narezlý panty zvedneš, otvíráš
 G
 a na chvíličku pouštíš z oken chatu ven.
 G C
R: Bude se zpívat a povídat,
 G
 co nového nám tejdenn zase dal a vzal,
 D^7
 a z korun stromů bude Manitu se dívat,
 G
 jak to vedem a jak vést to chceme dál.

2. A klacik ke klaciku,
 co děti přes den v lese našly, do kamenů poskládáš,
 na dekách, na lavičkách kolem ohně zpěvníky,
 to pro jistotu, vždyť to všechno znáš,
 taková doba je, že každěj hledá,
 kam by schoval na chvíli svůj smutnej svět,
 jak panenka mít myšlenky
 prostě zapomenout, vynechat, nic nevědět.

R:

3. Když bílý saze padaj' do tváře
 a z čerstvejch větví syčí pára, kdo by smutnej byl,
 to asi zůstalo nám z dávnějch dob,
 že když se lidi, sejdou je jim líp, jako bys je pohladil.

R:

427. Čárky (Nedvědi)

1. Máš v sobě světlo snad všech hvězd,
 C G^7 C
 G^7 C
 jak krásně umíš hlavu splést,
 F C G^7
 tak něžně jde čas, když blízko tvých řas
 C G^7 C
 svou pusou nechám ve tvé kvést.

2. Tajně poslouchám tvůj dech a tep,
 zrychlí se, když dlaně mám
 tam okolo spánku blízko tvých řas,
 když zhasnem, touha ztiší hlas.
 C G

R: Probuzená rána, když se dotknete jen,
 F C
 v koutku pusy zůstal vlas,
 F C G^7
 vůně mýdla na rukách, jak zastih' tě den,
 C G^7 C
 a vyrovnaný čárky řas.

3. Ještě nevstávej, já chci to hrát,
 teď je ta správná chvíle na písničku,
 jak panenku měl, měl Janíček rád
 tam u Hradišťa na trávníčku.
 F C G^7 C

R: + [: a vyrovnaný čárky řas ... :]

428. Číše (Nedvědi)

1. Když naplní se číše a kapku přidáš jen,
tak přes okraj ti přetéká,
tak nějak je to s náma, i pro nás skončil den
a smutnej kabát obléká.

2. Já nejsem tvoje všechno tak, jak jsi to chtěl mít,
služka, holka jenom tak,
vem si svoje věci a už můžeš jít,
stejně jseš jak černej mrak.

- R: Odnáší tenhle čas, smutnej čas všechny věci pryč,
vždyť i láska, city, všechno mizí pryč,
každý z nás myslí jen na svý já a zapomíná.

3. Ty kašleš na to, co já, tak jsi to chtěl mít,
bez starostí v pohodlí si žít,
za rohem si randit a do noci pít,
tak to ne, to klidně můžeš jít.

4.=1.

R:

429. Čtyřlístek (Nedvědi)

1. Cestou na nádraží natrhal jsem kytek pár,
to tobě, lásko, asi by tam u kolejí zvadly,
až by přišel další vlak,
a pak jsem v trávě hledal čtyřlístek,
to tobě, lásko, pro štěstí, víš,
co je dneska dobře mi, co zítra bude, nevím,
no, jsem jen chlap,
ale mám rád, mám rád, tebe mám rád.
2. Cestou na nádraží zpíval jsem si písničky,
ty tvoje, lásko, o Moravě a o tuláckým ránu,
když se v trávě probouzí,
a pak jsem do studánky u tunelu hodil peníz,
víš, to se často stává,
že se potom na ta místa lidé spolu navrací,
[: protože mám rád, mám rád, tebe mám rád. :]

430. Dobrej den (Nedvědi)

1. Ubývá dnů a noci dlouhý, a léto už dávno nechce hřát,
na cestách klid se s tichem snoubí, co víc si tulák může přát?

- R: Dobrej den, dobrej den, dobrou noc, dobrou noc,
pár kamarádů dříví posbírá,
dobrej den, dobrej den, dobrou noc, dobrou noc,
ještě do spánku ti někdo zazpívá.

2. Na čele ještě chladí tráva, zítra jak člověk zšediví,
počítáš kroky nočních pražců, dávno už dehtem nešpiní.

- R: + ještě do spánku ti někdo zazpívá ...

431. Frenky (Nedvědi / Glen Campbell)

1. Kolik je smutného, když mraky černé jdou
lidem nad hlavou, smutnou dálavou,
já slyšel příběh, který velkou pravdu měl,
za čas odletěl, každý zapomněl.

- R: Měl kapsu prázdnou Frenky dlouhán,
po Státech toulal se jen sám,
a že byl veselej, tak každej měl ho rád.
tam ruce k dílu mlčky přiloží a zase jede dál,
a každý, kdo s ním chvilku byl,
ten dlouho se pak smál.

2. Tam, kde byl pláč, tam Frenky hezkou píseň měl,
slzy neměl rád, chtěl se jenom smát,
a když pak večer ranče tiše usínaj',
Frankův zpěv jde dál, nocí s písní dál.

R:

3. Tak jednou Frenkyho vám našli, přestal žít,
jeho srdce spí, tiše smutně spí,
bůh ví, jak, za co tenhle smíšek konec měl,
farář píseň pěl, umíráček zněl.

R:

432. Generační (Nedvědi)

1. Ami
 Šel průzračnou nocí a táhl z něj rum,
 tak pět křížků moudrosti měl,
 G Ami
 někde se rozdat chtěl,
 když opustil ves a poslední dům,
 tak oheň v dálce uviděl,
 G Ami
 a tam se rozdat šel.

- R:** C G C G
 Jste proradná banda bláznivejch lidí,
 E^7 Ami
 na který my se dřem,
 C G C G
 člověk se za vás červená, stydí
 E^7 Ami
 a diví, co nosí den.

2. Tam uprostřed trampů byl i jeho kluk
 a ten se pomalu zved':
 táto, prosím tě, mlč,
 když dostal facku, tak neřek' ani muk,
 jen olíz' rozbítej ret:
 táto, prosím tě, mlč.

- R:** Kdo z nás je proradná banda bláznivejch lidí
 a kdo se na nás dře,
 kdopak se za nás červená, stydí
 a diví, co nosí den?

3. Ami
 Šel průzračnou nocí a táhl z něj rum,
 E^7 Ami
 tak pět křížků moudrosti měl ...

433. Hance (Nedvědi)

1. C C^7 F
 Ještě máš pod kůží smích,
 C G^7
 ještě pod mou hlavou ruku máš,
 C C^7 F
 tiše pod závěsy vklouznul nám den
 C G^7
 zeptat se, kolik si mě ještě dáš,
 F G
 a než ti pod nos sedne z verandy kouř,
 C C^7 F
 pomalu sprcha smývá dnešní noc,
 C
 ne, nejsem nešťastnej, vždyť mám tě,
 F G^7 C
 mám tě rád, a to je tak moc.
2. Žádný velký slova, sliby a nic,
 objetí, něha, pomoc, činy jsou víc,
 plujeme po řece, kde není snad břeh,
 myšlenkám poroučíme: jen žádněj spěch!
 Tak hezky zvolna, jednou ty, jednou já,
 už se mi po nocích, už o tobě zdá,
 tak jenom opatrně, zvolna,
 po špičkách, jak v lásce se má.
3. Ještě mám pod kůží smích,
 ještě od snídaně mléka chuť,
 a den na mě přes tvý mávnutí dých',
 dneska se stýskat bude, buď jak buď,
 Jakub si někde brumlá to svoje „dádá“,
 až ho oblíkneš, tak pusku mu dej,
 a řekni, že mě máš ráda,
 že nám bude ve čtyřech hej.
4. Žádný velký slova, sliby a nic,
 objetí, něha, pomoc, činy jsou víc,
 plujeme po řece, kde není snad břeh,
 myšlenkám poroučíme: jen žádněj spěch!
 Tak hezky zvolna, jednou ty, jednou já,
 už se mi po nocích, už o tobě zdá,
 tak hezky opatrně, zvolna,
 po špičkách, jak v lásce se má,
 [: tak hezky opatrně, zvolna,
 po špičkách, jak v lásce se má ... :]

434. Hanka (Nedvědi)

1. A
Na rameno ruku ti dám,
 D A
hlavu k ní skloníš, dotknout se chceš,
něha přišla po kůži k nám,
 D A
o svatbě zpívá kostelní věž.
 D^7 E^7
- R: Hledám slova, jak to jen říct,
 A
že tak tě mám rád,
 H^7 E^7
až nad tím vším, co dělám, jak myslím,
 A
rozum zůstává stát.
2. Včera ráno dopis jsem psal
na úřad kamsi, a byl samej verš,
pak do kafe jsem sůl nasypal
a česat se chtěl, to protože jseš.

R:

R:

436. Hlídej lásku, skálo má (Nedvědi)

1. C G^7 C
Jak to v žití chodívá, láska k lidem přichází,
 F C
přijde, jen se rozhlédne a zase odchází,
 F C
já ji potkal ve skalách, šla bosá, jenom tak,
 G^7 C
měla džíny vybledlý, na zádech starej vak.
- R: C G^7 C
Hlídej lásku, skálo má, než se s ránem vytratí,
 F C
čeká na nás těžká pouť, až se s ránem vytratí,
 F C
mezi lidma je těžké plout, až se s ránem vytratí,
 G^7 C
víš, co umí člověk, pojd', než se s ránem vytratí.
2. Když mi „ahoj“ povídá, úsměvem mě pohladí,
tak zas jedna z mála snad, co jí tulák nevadí,
sedli jsme si na stráni, dole zpíval řeky proud,
den zmizel za obzorem, stín skryl náš tichý kout.

R:

435. Hejna včel (Nedvědi)

1. Hmi $\frac{Hmi}{A}$
Nějak umírá nám láska,
 $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
my jako hejna divejch včel
 Hmi $\frac{Hmi}{A}$ $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
jdeme dál.
2. Každěj vztah je vlastně sázka
a každý ráno může zmizet,
my jdeme dál.
- R: Hmi $\frac{Hmi}{A}$
Řekněte, kdopak za to může,
 $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
kdo z nás má právo něco brát,
 Hmi $\frac{Hmi}{A}$
kdo učil lidi zlobu dýchat,
 $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$ Hmi $\frac{Hmi}{A}$ $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
kdo na vojáky chce si hrát.
3. Už zase bohatejch je spousta,
a čím víc peněz, lásky míň,
my jdeme dál.
4. A tak nám zbývá jenom doufat,
že už zítra, že už zítra snad
budeme dál.
- R:
5. Už zase umírá nám láska,
my jako hejna divejch včel
jdeme dál...

437. Holky (Nedvědi)

1. Hmi $\frac{Hmi}{A}$
Malý čísla černejch šněrovacích bot,
 $\frac{Hmi}{G}$
co se těžko sehnat daj',
 Hmi $\frac{Hmi}{A}$
dřevěný korálky a na širokým pásku
 $\frac{Hmi}{G}$
v kůži nůž a čaj.
- R: A
Trochu bezbranně, ale s odhodlanou touhou
 D G D
hledat na slunci si místa svý,
 Hmi $\frac{Hmi}{A}$
prostě něco dělat, být, žít,
 $\frac{Hmi}{G}$
a že jsou holky, co má bejt?
2. Ne, nestřídaj' se po nocích,
to jen čísi špína vylévá se z hloupých hlav,
kluci sbalej' se a jedou,
a holkám připomíná kdekdo slušnost, cit a mrav.
- R:
3. Velký košile, to po tátovi, když vojančil,
stejný bágly, co ti vodřou prst,
pár dívčích starostí, znáte to, není o co stát,
prstýnek a pláče hrst.
- R:
- R:

438. Honzík (Nedvědi)

1. Prsty otláčený od řemínků, náplast na patách,
prach až pod víčkama, sluncem znavený,
čekať' na nádražích na lavičkách,
až pojede jim ten správněj vlak.
2. Šátky na krku a širáky a páry těžkejch bot,
podle doby název pionýr či skaut,
co je po jménu, chtěť' na chvilku
si vlastní život do svejch rukou vzít.
- R: Přišli zpívat jen a hrát,
trochu si postěžovat, že se jim moc stejská,
že tak strašně máme práce,
že už nezbývá nám na ně vůbec čas.
3. Vážný, až by člověk brečel, čelem do zdi narážej',
potom s natlučeným nosem zase dál,
s léty mnohý člověk pochopí
a radši zapomene to, co tolik chtěł.

439. Hopsinky (Nedvědi)

1. Sundej kabát, sedni si sem k nám
a mlč a poslouchej a vem si hopsinku, co mám,
my jsme se sešli, abysme si hráli,
to víš, co starostí je teď,
tak jestli chceš si s námi hrát, dej ruce na stůl a sed'.
V kytarách zapláčou si Bílý skály
a na nich pampelišek žlutej květ,
přijde i kovboj, co mu bůhvíproč říkaj', že už je poslední,
tak na zdraví a na umění brečet,
aby nám Montgomery zpíval dál,
je lepší protloukat se, nežli někde brečet,
prosit o kostku cukru, co dá král.
2. Když neumíš zpívat, pískej nebo tluč,
nebo si do kuchyně skoč a dvě lžíce si puč,
v Rikátádu dělej třeba koně,
v Panence řetízky a tak,
nebo si lehni na stůl, zavři oči, spi a dělej Mrtvej vlak.
- R: A E⁷ A

R:

R:

440. Hrad (Nedvědi)

1. Ráno otevřel jsem okno ven, tak bílej den,
že jen nevěstu, a moh' se brát,
na stromech špičky stály nepohnutě, koukaly ven
jak nad Vltavou Pražskej hrad,
ráno je naděje, co neumírá před polednem,
když do oběda nevyjdeš ven,
jukneš se na teploměř nálady a podle pole
s novinama začneš den.
- R: Co člověk nemá, má, a nedá pokoj děšť, děšť tě shání,
co může nedat, dá, rovínu hledá na rovině plání,
jak smířit radost i stesk, a Boha na nebi, hej, hej,
když se mu u srdce blejská.
2. Ráno otevřel jsem okno, byl tak černej den,
že jen nevěstu, a do pekla moh',
tak rychle vyjít a po ulicích nasbírat vzdor,
co vrší se jak v létě stoh,
moudře se otočíš a za vrátčkama pohladíš den,
do oběda času dost,
jak z jinýho století, jak vnučenej sen
si připadáš, jak špatnej host.

R:

R:

R:

441. Hrášek (Nedvědi)

1. Jak v mořích slunce s tmou se ztrácí
a pokřik racků šel už spát,
tak utekla nám láska, jó, to se stává,
a najednou tě, holka, nemám rád.
Mám dost už těch tvejch věčnejch nářků
a prožárenejch hloupejch scén,
tak někdy zase brnkni, jó, to se stává,
prostě táhne mě to z kruhu ven.
- R: Já půjdu až tam na místa, kde už to znám,
pár stromů, ohniště a tunel a trať,
a kašlu na celej svět, v něm v tobě zas jsem se splet',
a postý řeknu sobě: hloupneš, tak plať.
2. Jak nabobtnalý klíčky hrášku
byly cíle tvý, a já chtěł víc,
já předelat chtěł svět, jó, to se stává,
kolik bylo nás, a stále nic.
Tak pozdravuj ty svoje sminky, lásko,
a do zrcadla zkoušej řvát,
jó, utekla nám láska, jó, to se stává,
a najednou tě, holka, nemám rád.

R:

442. Hráz (Nedvědi)

1. G $\frac{G^{maj7}}{F\#}$ Emi
 Stál tam na stráni dům, v něm židle a stůl,
 G Ami
 pár kůží a krb, co dřevo z něj voní,
 D^7
 s jarem, když máj rozdá barvy svý,
 G D^7
 tu sosna krásná nad chajdou se sklóní,
 G $\frac{G^{maj7}}{F\#}$ Emi
 a říčka, když stříbrným hávem se přikryje s ránem,
 G E
 svý ahoj jí dáš a pak je tu den,
 C Emi
 zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá,
 D^7 G D^7
 svět s ním, svět s ním.
2. Touláš se po lese, touláš a jenom tak bloumáš
 a koruny stromů tě uvítaj' rosou,
 víš, že času je dost, to znáš,
 a možná potkáš někde dívku bosou,
 po slůvkách, který se říkaj', po dnech něžných stisků
 vás uvítá chajda a pak je tu den,
 zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá,
 svět s ním, svět s ním.
3. Však náhle volání táhlé ti přeruší snění
 a oznámí všem: je poslední den,
 voda zaplaví údolí,
 sosnu, chajdu, pohled zabolí,
 ta hráze je potřebná všem, však zabíjí den,
 co nosil tě v náručí romantickém,
 zazní údolím bolest tvá, ta bolest ráno uvítá,
 svět s ním, svět s ním ...

443. Igelit (Nedvědi)

1. G D C G
 Ukrytý v stínu lesa, igelit, to kdyby přišel k ránu dešť,
 D G
 pod hlavou boty, nuž, tátovu bundu šitou z maskáčů,
 D C G
 k ránu se mlhy zvednou a ptáci volaj': hele, lidi, svítá,
 D G
 pak větvičky si nalámou na oheň, aby uvařili čaj.
- R: Emi D^7 G C G
 A všichni se znaj', znaj', znaj' a blázněj' a zpívaj'
 Emi D^7 G Ami G
 a po cestách dál, dál, dál hledaj' normální svět.
2. Ukrytý v stínu lesa, kvečeru znavený nohy skládaj',
 kytara zpívá o tom, jak dřív bylo líp,
 ten, kdo neví, nepochopí, nepromíjí čas nic, všechno vrátí,
 ta chvilka, co máš na život, ti uplyne jak od ohýnku dým.
- R:
- *: G D C G
 Ukrytý v stínu lesa, igelit, to kdyby přišel k ránu dešť ...

444. Jakub (Nedvědi)

1. Let všedních dnů vnímám jak dešť,
 kruh lidí a jmen a pravdu a lež,
 a hranice snů, v noci den, ve dne noc,
 a tu a tam vztek, když je všeho už moc.
2. A
 Někde uprostřed mám, tvůj obrázek mám,
 vždycky, když bolí den, tak si ho maluju sám,
 D A
 krásně bílá je smích, černá oči a strach,
 E^7 A
 to jak poznáváš svět, slunce, květy a prach.
3. Pojď, ruku mi dej, nechci, abys' šel sám,
 možná bude nás víc, řeknem, kdo půjde kam,
 do posledních koutů týhle planety říct,
 že nad lásku není, že nic není víc.
4. Let všedních dnů vnímám jak dešť,
 kruh lidí a jmen a pravdu a lež,
 a bezmocně koukám, jak všemu jdeš vstříc,
 vždycky zakopneš dřív, než stačím ti říct,,
- 5.=3. D A
 + [: do posledních koutů týhle planety říct,
 E^7 A
 že nad lásku není, že nic není víc ... :]

445. Jarní tání (Nedvědi)

1. Hmi Emi D
 Když první tání cestu sněhu zkrží
 G Emi $F\#$ Hmi
 a nad ledem se voda objeví,
 Emi D
 voňavá zem se sněhem tiše plíží,
 G Emi $F\#$ Hmi
 tak nějak líp si balím, proč, bůhví.
- R: G D
 Přišel čas slunce, zrození a tratí,
 G D $F\#$
 na kterých potkáš kluky ze všech stran,
 Hmi Emi
 [: Hubenej Joe, Čára, Ušoun se ti vrátí,
 G $F\#$ Hmi
 oživne kemp, jaro, vítej k nám. :]
2. Kdo ví, jak voní země, když se budí,
 pocit má vždy, jak zrodil by se sám,
 jaro je lék na řeči, co nás nudí,
 na lidi, co chtěj' zkazit život nám.
- R:
3. Zmrznout by měla, kéž by se tak stalo,
 srdce těch pánů, co je jim vše fuk,
 pak bych měl naději, že i příští jaro
 bude má země zdravá jako buk.
- R: G $F\#$ Hmi
 + oživne kemp, jaro, vítej k nám ...

446. Jaro (Nedvědi)

1. Přišlo se jaro ptát, co dělám a která se mi líbí,
jestli jsem pod rozkvetlým stromem už pusu dal,
řek' jsem mu o tobě, a ono přikývlo, jako že prima,
do vůně zrození o našem chození jsem mu hrál.
- R:** Mám rád, mám rád, co víc si můžu přát,
mám rád, mám rád, co víc si můžu,
co víc si můžu, co víc si můžu přát.
2. Přišlo se jaro ptát, jestli, když umím brát, umím i dávat,
jestli jsem hodnej, něžnej, milej, jak mám bejt,
řek' jsem mu o tobě, a ono přikývlo, jako že prima,
do vůně zrození o našem chození jsem mu hrál.
- R:**

447. Ještě ne (Nedvědi)

1. Jak by z dálky dým šel k nám
a bílým plátnem skrýval svět,
tichým nářkem, bídou hnán,
ještě ne, ještě ne.
2. Ještě sílu mám, a dost,
ještě vidím, co bych vidět měl a mám,
ještě neoslep' jsem touhou vrátit zlost,
ještě ne, ještě ne.
- R:** Nenechte mě tak blízko tý špíny stát,
copak člověk může z víry jen žít,
k tomu ještě o své milé mít věčný strach,
pomozte mi dotknout se, být.
3. Jak by z dálky dým šel k nám
a bílým plátnem skrýval svět,
snad toho pláče, snad, už bylo dost,
ještě ne, ještě ne.
4. To z nevíry, jak je snadná, já vím,
už jednou chodil poutník, říkal, kdo jsme,
dali jsme ho na kříž právě jak dnes,
ještě ne, ještě ne.
- R:**

5.=1.

6.=2.

448. Ježek (Nedvědi)

1. Listy jak unavené hlavy sklání k zemi blíž,
noci teplo ztrácej, ježci hledaj' v listí skrýš,
na kraji měst usínaj' zabalení
do kradenejch dek tuláci zla.
2. Světlo se poztrácelo, v chatách svíčky zavoní,
písničky smutnější se do zpěvníků nakloní,
potoky stmavnou, až se na hladinu
listí jako peří položí.
- R:** Tak rád, tak rád se dívám,
jak všechno Pán Bůh k spánku ukládá,
jen stát, jen stát a dívat,
jak všechno miluje se a nehádá.
3. Podzime, vítej, stromy chystaj' se svou krásu svléct,
tuláci prořídnu a tišší budou dálky cest,
obzory s podvečerem zahořej',
a my volat budem: „Bože, to je svět!“

R:

R:

449. Jižní kříž (Nedvědi)

1. Spí Jižní kříž,
jak říkali jsme hvězdám kdysi v mládí,
to na studený zemi
ještě uměli jsme milovat a spát.
2. Dál, však to znáš,
světem protloukal ses, jak ten život pádí,
dneska písničky třeba vod Červánku
dojmou tě, jak vrátil bys' to rád.
- R:** Zase toulal by ses Foglarovým rájem
a stavěl Bobří hráz,
se smečkou vlků čekal na jaro,
jak stejská se, až po zádech jde mráz.
3. Spí Jižní kříž,
vidí všechna místa, kde jsi někdy byl,
to když, naplněnej smutkem,
jsi plakal, plakal nebo snil.

R:

450. Johanka (Nedvědi)

1. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
Emi Dmi Ami
Emi Dmi G Ami
nebe nad hlavou, slyšíš dětské pláč,
Emi Dmi Ami
jenom s vírou svou stojí dívka plavá, bílá,
Emi Dmi G Ami
oheň nad hlavou, jenom s pravdou dál.
E⁷ Ami
- R: Hej, muži, přidej ohni sílu,
E⁷ Ami
vždyť lidé se nudí jen,
E⁷ F
ať plameny nesou zprávu zlou,
C G Ami
jak skončil soudný den s Johankou.
2. Dík svůj dal ti král, celá Francie si zpívá,
to se osud smál, smutek utíká,
s pannou Johankou ke štěstí se země dívá,
vítr zprávu vá, že se dýchat dá.
- R:
3. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou, slyšíš dětské pláč,
popel s vánkem ví, co se v dívčím srdci skrývá,
hra se zastaví, jiná začíná.

R:

451. Josef (Nedvědi)

1. Cesta dlouhá vedla pouští,
C
Josef za ruku si vedl osud náš,
G
Marie o synka se bála, chtěla vodu a něco jíst,
C
rabín v oáze jim přes den chodil z Bible verše číst.
2. Hledte, v Betlémě snad svítá, ta krásná, jasná zář,
už narodil se z vůle boží syn,
vemte každý, co má navíc, a spěchejte, je čas,
vemte ovečky a plátno, nocí povede nás hlas.
C
- R: Ježíš říkájí mu všichni, v jeslích leží na senách,
F
prý i králové se poklonit tam jdou,
Dmi C
vyšla hvězda, vyšlo ráno, Magdaleno, synka vem,
G C
všichni lidé budou slavit dnešní den.
3. Pastýř od dveří svý stádo stále shání,
aby zástup mohl poklonit se jít,
aby položit moh' každý dar, co z mála z domu vzal,
Marie něco tiše zpívá, aby nevbudil se, spal.
4. Oslík s volkem teplo dýchá, večer přinesl už chlad,
a lidí neubývá, každý syna zahlédl by rád,
tesař děkuje a kývá, olej v lampách dolévá,
odkudsi jasně zní a z hvězdy zář se rozlévá.

5.=2.

R:

6.=2.

R:

452. Kahánek (Nedvědi)

1. Obrisy domů ztrácí stín, po loukách bloudí mlhy dým
Dmi
a z černých krovů větví hvězdy chtěj' jít k nám,
C F
A B^b
tak ještě pod zadek si dát pár dek, co v noci budou hrát,
Gmi A Dmi
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.
2. Podivná vůně z blízkých chat, dřevo je krása, co máš rád,
když smůla z ulomených větví zdobí kmen,
do láhve z limonády dát něco, co zmírní žízeň, hlad,
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.
Dmi
- R: Písnička je lék, člověk by povstat chtěl a smeknout,
když doba na kahánku pláče smutek má,
Gmi Dmi
čistá jak studánka, když zní, nocí když rozhněvaně hřmí,
A Dmi
a vůbec nejhezčí je, když smíchem zazvoní.
3. Naposled podívat se jsou mámy, zda děti ještě spěj',
ještě se marně ladí, však taky ne moc,
a pak už cosi uvnitř rozplyne se, jen oči hledaj' dál,
tam v ohni kdesi uprostřed je všechno, co sis odjakživa přál.
R : Dmi C F A B^b Gmi A Dmi

R:

453. Kamarád (Nedvědi)

1. Měsíc cestou svoji nad řekou když hvězdy provází,
každý kamarád si s kytarou svý tóny nachází,
G D
lajlalaj ...,
A A+ D
jdeme spolu cestou dál, aby oheň věčný kamarádství plál.
D G A Hmi A D G A Hmi A D
- R: Lajlalaj ...
2. Někde v dálce život probouzí se, jinej umírá,
ještě dneska patnáct let ti bije, zejtra šedesát,
lajlalaj ...,
každou vteřinu se usmívej a v duši pláč a smutek ukrývej.
- R: Lajlalaj ...
3. A když vlasy tvoje šediví, tvá píseň utichá,
můžeš s klidem říct svý poctivý jen „ahoj“ do ticha,
lajlalaj ...,
přijdou tuláci ti sbohem dát, pak šeptem řeknou: byl to ka-
marád.

R:

454. Kamínky (Nedvědi)

1. $D \quad G \quad D \quad A^7$
Bláznivý rána a bez hříchů noc
 $D \quad G \quad A^7$
a den, co se zdá jako sen,
 $D \quad G \quad D$
a pořád se zpívá a vypráví jen
 $A^7 \quad D$
a přezdívkou zní místo jmen.
2. A ohýnky k ránu a k obědu zas
a věčně se jí, co kdo vzal,
pak uklidit trávu a sbalit a jít,
kouknout se o kousek dál. G D A⁷ D
3. Bláznivý rána a bez hříchů noc
a říčky a útesy skal
a na stráni chajda a pod chajdou břeh,
kde kamínek z vody sis vzal.

455. Komár (Nedvědi)

1. Emi
Zkouším, jak stín vrhá svíčka,
 C
blouzním, myšlenka mě hýčká,
 $Ami \quad D \quad C \quad \frac{C}{H} \quad Ami$
jak spíš, dát do ucha ti budík, dát, hm.
2. Dýcháš a občas chrupneš, lásko,
můj chlap, co víc, večer říkal jsi mi „krásko“,
ta chuť, jak spíš, do ucha ti budík dát, hm.
- Emi
R: Mám, mám, mám, z tebe krásně, lásko, čisto v duši mám, Ami
 $G \quad H^7 \quad Emi$
a jak ti z očí spících noc teď lásko, skládám,
 Ami
tajně hádám, jestli rád máš, když toužím,
 $C \quad Emi$
když kolem tebe marně kroužím, k tobě patřím jak déšť k loužím, **R:**
 $H^7 \quad Emi$
asi tě vzbudím, lásko, jestli jsem to já.
3. Loudím, ty v limbu kdesi bloudíš,
zpívej nebo mluv, říkej „ne“ anebo zívej,
zkouším do ucha ti komára dát.
- R:**

456. Kousek (Nedvědi)

1. $A \quad E$
Vítr se zdvihá a píská
 $Hmi \quad E$
a noc opilá začne se smát,
jen ten, kdo ví, jak je, když stýská se,
 $A \quad D \quad E$
jen ten umí říct, jak mi je.
2. Zavřenej s kytarou skládám,
a když neskládám, pořád bych spal,
kam se podívám, všude je tě kousek, lásko,
včera vlasy tvý jsem ze stolku vzal.
 $A \quad E$
- R:** Však víš, však víš,
taky díváš se z oken, jestli mě neuvidíš někde stát,
netrap se bůhvíproč, miláčku, doma jsem, sedím sám,
 $A \quad E$
tvůj, jen tvůj.
- R:** Vítr se chlubí a píská,
suché zemi přines' stíny a déšť,
a co já, kdo mě zchladí, kdo vískat
bude ve vlasech, když ráno chci vstát?
- R:**
- *** $A \quad E \quad A \quad E$
Však víš, však víš, však víš, však víš,
 $A \quad E \quad A \quad E \quad A$
však víš, však víš, však víš, však víš, však víš ...

457. Kroužek (Nedvědi)

1. $E \quad A$
Rozhozený vlasy, v trávě chvíli spí,
 $H^7 \quad E$
nohy unavený z těžkejš bot,
 $A \quad E \quad A \quad E$
kdo ví, co zdá se jí, co se jí zdá,
 $F\# \quad H^7$
co tam za víčkama schováno má.
2. Na zápěstí z kůže kroužek skrývá dlaň,
tak nechte ji tu chvilku spát,
ať pocit jen má bezpečí odevzdaná,
šla s námi přes den všechno stejně jak kluk.
 $A \quad E \quad H^7$
- R:** Podívej, usmívá se, tiše, vždyť spí,
 $A \quad E \quad H^7$
co kdo z nás vlastně jeden o druhým ví,
 E
tak pojďte hrát.
3. Ať probudí ji písnička, ať zpívá s ní,
ještě než otevře oči, hraj,
počkej, ta bude koukat, než zjistí, kde je,
do kolen opře hlavu vykulená.

R:

R:

4.=1.

458. Křeček (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} E mi \\ Ami & H^7 \\ Ami & H^7 \\ Ami(C) & E mi(H^7) \end{matrix}$
 Pár starejch věcí vezmem na sebe
 a na záda zelenej dům
 a jedem se toulat někam za nebe,
 kde vale dáme obyčejnejm dnům.
2. $\begin{matrix} E \\ A \\ F^\# \\ H^7 \end{matrix}$
 A po nás nikdy nikde nezbejvá
 sta konzerv a papírovej sad,
 pro zvalenej kus trávy, co nás ukrejšvá,
 nadáváte, chcete se smát.
- R: $\begin{matrix} E \\ A \\ F^\# \\ H^7 \end{matrix}$
 Půjdemě dál, a s námi ti, co chtějí v lese žít,
 půjdemě dál, když řeka v peřejích nám nese klid,
 půjdemě dál, a ten, kdo bránit nám chce, musí říct,
 co děláme špatně, musí říct.
3. Pro pár kovbojčků slyším každej den:
 co tremp, to chuligán,
 a když pozvu někoho, ať přijde jen,
 je línej a nechce se mu k nám.
4. Těžko se autem dostaneš,
 pane Křečku, do skal sem k nám,
 ty, co jsi řek', že s trampy zameteš,
 znáš je vůbec, slyšíš, já se ptám.

R:

R:

459. Křížek (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} D & D^{maj7} \\ D^7 & G \\ E mi & H^7 & E mi \\ A^7 \end{matrix}$
 Neptej se mě na nic, když tě blízko mám,
 nestačí jen být, jen být,
 kdyby život náš byl jenom dým a klam,
 tak ty jsi to, v co uvěřím.
2. $\begin{matrix} D & D \\ D^7 & G \end{matrix}$
 Víš, jak člověk někdy bývá strašně sám,
 smutnej ze svých vlastních vin,
 s tebou vždycky pocit, že i žiju, mám,
 že nejím, jenom spím a bdím.
- R: $\begin{matrix} D & D \\ D^7 & C^\# \\ A & G \\ E mi & A^7 \end{matrix}$
 Jsi můj proud, co někam odnese mě, jedno je kam,
 jsi můj rým, já verše další vždycky u sebe mám,
 co zapadnou, když napadnou.
3. Udělám ti křížek palcem na čelo,
 jak dělávala bába nám,
 aby žádný pokušení nesmělo
 přes práh dveří nikdy k nám.
4. Aby bída, co se o svět pokouší,
 s kosou chodí duše brát,
 utekla, a nikdy ať to nezkouší,
 miluješ mě, mám tě rád.

460. Kuličky (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} E & A & E \\ A & H & E \end{matrix}$
 Na tváři kuličky slz, láska si na křik nikdy nezvyká,
 sedí a hádku mlčky polyká jak pád, jen tiše naříká.
2. Ví, že jak v přívalu déšť než vsaje zem, kořínky zaplaví,
 napraví pohled zprvu tázavý, pak dotek laskavý.
3. Jen vědět, že jste jen dva, a nikdo nikde a nikdy víc,
 co možná nejčastěji si lásku říct, do očí zblízka říct.
4. Ono to všechno chce čas, zasadiš stromek, taky nerodí,
 telátko zkouší to, ale nechodí, dva k sobě hodí se i nehodí.
5. Na tváři kuličky slz, slova se jako mlha rozplynou,
 smířit se s daní lásce povinnou, vinou i nevinou.
- 6.=3. $\begin{matrix} E & A & H & E \end{matrix}$
- 7.=4.

461. Kužel (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} E mi \\ A \\ Ami \\ E mi \\ G & A & E mi \end{matrix}$
 V kuželu světél púlnočních vlaků koleje, les,
 tu a tam křídla zmatenejch ptáků, přejetej pes,
 a v křoví u trati ještě pár tuláků,
 co hledaj', kde jak spát,
 kolik je hvězd, tolik je cest, když chceš si hrát.
2. $\begin{matrix} A & Ami & E mi \end{matrix}$
 V kamenech tratí tu a tam květ, bláto a mech,
 s rachotem letí semafor vzhůru, jak jsi se lek',
 ke skále přitisknutej doufáš,
 že dveře žádný nebudou vlát,
 za vlakem vítr bude si s listím akátů hrát.
- R: $\begin{matrix} A & Ami & E mi \\ A & Ami & E mi \end{matrix}$
 Jak stejská se, když tejdenn vleče se jak pluh,
 když práce, spěch a spánek jsou jak jeden kruh.
3. $\begin{matrix} D & D \\ D^7 & C^\# \\ A & G \\ E mi & A^7 \end{matrix}$
 V kuželu světél púlnočních vlaků koleje, les,
 tu a tam křídla zmatenejch ptáků, přejetej pes,
 a tichej netopýr nad hlavou přelítne,
 možná usnul a v světle spad',
 kolik je hvězd, tolik je cest, když chceš si hrát.

R:

R:

462. Kyjov (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} E & & Hmi \\ & A & \\ & H^7 & \\ & E & \end{matrix}$ V posledních tónech cimbálu bloudí
nad Kyjovem písnička má,
ještě poslední sklínku, než si paličky bílý,
než si kamarád do kapsy dá.
2. Ještě nechce se domů, ještě člověk by zpíval,
pojdte Jarošov ještě si dát,
jak dvě voděnky kolem, tam kolem něj tečou
a drobné rybky nedaj' milencům spát.
- R: $\begin{matrix} E \\ F^\# & H^7 & E \\ & F^\# & H^7 & E \end{matrix}$ Ještě nepůjdem domů, že ne, že budem zpívat,
než ty hvězdičky sejdú s tmú,
tolik pěsniček krásných a ještě hezcích nám zbývá,
ať nás k radnici dovedú.
3. V posledních tónech cimbálu bloudí
nad Kyjovem písnička má,
už hvězdy se pletou a o spánek loudí
a chvilka něco se zdá.
4. Je smutno a veselo a mlčí se spíš,
slunéčko, chvíli počkej malinkou jen,
než řeknem: spánembohem, hele, a je tu písnička,
co pozdraví kyjovskej den.

R:

5.=1.

R:

R:

463. Kyjovská hospoda (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} D & & Emi & A^7 & D \\ & G & D \\ & G & D \\ & H^7 & Emi & A^7 & D \end{matrix}$ Z kyjovský hospody zaslech' jsem písničku, co mám rád,
většinou zaznívá z hospod jen řev,
pár chlapů zpije se, pohádá a začne rvát,
a tady se zpívalo, že Janek bude si Haničku brát.
2. Maměnky v krojích si pod bradou na uzel šátek stáhnou,
a chlapi dělať, že jakoby nic,
leštěný holínky, stužky, pás vyšívanej,
v ruce sklenku, když vyschne jim, připijou, ty, muziko, hrej.
3. Z kyjovský hospody zaslech' jsem písničku, co mám rád,
dveře u šenku malovaný,
tak jsem přidal smutek očima, chtěl jít ven,
možná stokrát jsem do Prahy přezpíval:
 D
spánembohem, spánembohem ...

464. Kytka (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} D & G & D \\ & A & D \\ & G & D \\ & A & D \end{matrix}$ Otvírám lásku na stránce „rád“,
přišel jsem, milá má, něco ti dát,
zeptat se, co děláš a jakej byl den,
pohládit tvář, tu kytku si vem.
- R: $\begin{matrix} D & G & D \\ & A & D \\ & G & D \\ & A & D \end{matrix}$ Ty jsi tak jiná, tak jiná, kdo ví,
jestli má touha tě neporání,
ty jsi tak jiná, pojd', ruku mi dej,
s tebou je celej svět jak vyměněnej.
2. Sedíme tu spolu a slova si jdou,
propletený prsty leží na kolenou,
oči jako čert a malinkej nos,
ze všech je nejhezčí, tiše, už dost.

R:

465. Lék (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} E & A & E \\ & A & E \\ & A & E \\ & A & E \end{matrix}$ Když duše má bloudí, neví, kudy se dát,
uvnitř cosi mě svírá jak žízeň, jak hlad,
dlaně obracím vzhůru a nechám se vést,
jak pastýřem stádo přes kamení cest.
2. Tak když je mi nejhůř, nejsem nikdy sám,
do jeho rukou kroky svý dám,
a bolesti slábnou, on je síla a lék
na moji slabost, pláč a vztek.
3. Ale když všechno se daří, v duši kvete mi sad
a štěstí jen hoří, pryč žízeň je, hlad,
tak z cesty svý scházím, chci stačit si sám,
na jeho lásku zapomínám.

466. Lidská přání (Toronto / Tom Paxton)

1. Měsíc dlouhou mílí na cestu mi svítíl
a já jel, dlouho jel,
krásný pampy modrej obzor tak se třpytil
a já jel, dlouho jel.
- R: Kolik přání splnit touhy člověk každě v srdci má
a já vím, že je těžké najít cíl,
hledat stále svoje cesty, dávat sám to, co sis přál,
ten, kdo ví, že není sám, tak ten se má.
2. V noci spánek, ráno slunce oči budí,
měsíc spí, někde spí,
mnoho myšlenek ti slunce ráno vnutí,
měsíc spí, někde spí.
- R:
3. Někde v dálce svý sny milá doma snívá,
že nejsi sám, že nejsi sám,
tvoje oči, tvůj hlas lidem písně zpívá,
že nejsi sám, že nejsi sám.
- R: + ten, kdo ví, že není sám, tak ten se má ...

468. Lipka (Nedvědi)

1. Naposledy, mamičko, sa podívajte,
vy, tatínku, pod kabát mi bílé dajte,
pro císaře pána tu smutnú notu hrajú,
v Hradišti ňa dneska večer mundúr dajú.
2. Ty můj kvítku malovaný, nevrátím sa,
kdesi pod tou rúžou v klopě srdce klesá,
do kostela v bílém už ňa vidím vcházet,
jestlipak i v nebi može láska scházet?
3. Spravedlnost, kde si bola, když šli drábi,
maměnky už ruky bolí, a já su zdravý,
kdo tu bude orat, kdo políčko sklízet,
kdo před domem listí z lipky, kdo uklízet?
4. Já vím, Bože, že starostí nad hlavu máš,
že už takhle hněv a bolest, že neuhlídáš,
[: až večer u okénka maměnka budú zpívat
o tom, že sa brzy vrátím, tu zkus sa dívat. :]

469. Lístek (Nedvědi)

1. Tady máš lístek z vlaku, našel jsem ho v trati,
já vím, že neslavíš nic, to je jenom tak,
večer hledat budem, kdo kam jel, kam se vrátí
a kterým tunelem jel a jaké to byl vlak.
2. Když tady na tý trati mý dějiny se psaly,
tu ještě stavěl kdysi dávno císařpán,
pak si tu chvílku Němci na vojáky hráli
a v mých snech zjevil se mi první Indián.
- R: S tmou, když usínají ptáci, ohně vidím plát
a pod čelenkou z perí s dýmku míru sebe vidím stát.
3. Podívej, Indiáni hledaj' bílý tváře,
do dřeva vagónu se zasek' čísi šíp,
a sejta prospektorů zdobí zlatá záře,
někdy pocit mám, že líp už bylo dřív.
- R:

467. Lilie (Nedvědi)

1. Noční stíny lekaly nás,
kdejaká sůva letící tmou,
zlámaný větve, možná, že laň,
my pomalu dál táhli, dál.
2. Až někdo zahlíd' světlo v dálce,
tlumený zpívání vítr tmou
zanes' až k nám, no konečně hrál,
někdo tam hrál, písničku hrál.
- R: Zazpívej, já k ohni si dám nohy blíž,
povídej, no, koho si potkal a kde tu spíš.
3. u ohně parta v pískovejch blůzách,
na krku šátky, lilie,
lámou mi palce a já zmůžu se jen:
no zaplaťpámbu, že už.
- R: Emi H⁷ Emi H⁷ C G Ami H⁷

470. Luka pod Medníkem (Nedvědi)

1. Když má člověk v kapse spoustu let
a nic neví a vlastně hledá svět,
tak se mu lehce ještě začíná
a každý ráno znovu a zas.
2. Lehce přejde každé pláč a vztek,
nic není tabu, nic není na zámek,
her, malin nezralejch krásnej čas,
to každý ráno začne zas.
- R: Taky jsem bláznil a utrácel si čas,
nádherně netušil, že jak voda klouže
životem, jak hřebenem vlas,
těch krásnejch lásek, písniček u ohňů a hvězd,
jak je to dávno ...
3. Na stránkách Medníka je spousta chat,
když někdo stavěl, pomáhal každé chlap
a ženský vařily a balily prsty,
to když se někdo do ruky sek'.
4. Večer se sneslo dříví, větve a tak,
občas nám k práci zahoukal na páru vlak,
my jako děti dřív jsme museli jít spát,
hádejte, co se zdálo nám.
- R: + jak je to dávno ...

471. Manitu (Nedvědi)

1. Měsíc trpělivě poslouchal to,
čemu ještě včera říkali jsme zpívání,
už nás zůstalo tak na trojhlas
a ptáci oznámili, že brzy přijde svítání.
2. Ještě do žhavýho přidej trochu jehličí,
ať naposled to zavoní,
a na hodinky nekoukej,
spát půjdeme, až zvony ze vsi zazvoní.
- R: A pěkně podle starých zvyků,
i když je skoro ráno, dobrou noc si popřejem
a poděkujem k východu,
že Manitu nám dopřál ještě jeden den.
3. Spousta obyčejnejch věcí tady kolem
ještě dovede nás za srdce vzít,
starý pádlo, bůhví odkud,
a bílej šátek holky, co hledala v řece klid.
4. A ranní slunce, když se korunami stromů
v mlze mezi kmeny prodírá,
a šerif, že nemůže spát, tak vezme kytaru
a něco naschvál zazpívá.

R:
R:
R:

472. Marod (Nedvědi)

1. Zase mi píšeš, že v pátek vyjždíte ven,
pozdravuj, že zas vynechám,
bílej svět bílejch stěn mě tu svírá,
vzpomínky sbírá, pozdravuj.
- R: Až půjdeš kolem křížku u Čertový skály, vzpomínej,
až večer škrtněš sirkou a kluci vstanou, vzpomínej,
když ti to vyjde.
2. Zase mi píšeš, že Káča spálila i čaj,
a v kempu někdo říznul stromm
vidíš, a já tu jako pecka tloustnu,
nechávám život na potom.
- R:

473. Máta (Nedvědi)

1. Zase mi někdo šlápnul na pravej prst,
když chodím travou, dívám se i skrz,
třeba tu někdo může ležet, tak jako já,
a povídat do nebe, na hranatý mraky se smát,
to jsem moh' zůstat na Václavským náměstí,
s lidma tlačit se, rvát.
2. Přese mě cestu vynechat by mohli jste snad,
copak to koušeš, dej mi, taky mám hlad,
to jak člověk nedělá nic, má stále chuť,
teď například půjdu si lehnout a v sedm mě vzbud',
jé, ty jsi hodná, ten polštářek si vem,
no, jsem přeci tramp.
- R: Mám rád, když kousek jehličí si pod hlavu dám
a na něj loňský listí z dubu sesbírám,
a vedle ucha kousek máty z louky jsem vzal,
ještě kdyby tu hrál, někdo hrál.
3. To stačí si pak před spaním jen něco přát,
až zatáhnou se víčka, přání bude se zdát,
jau-jau, zas mi někdo šlápl na pravej prst,
půjdu natrhat si bylinek plnou hrst,
vezmu na obkládek, ze zbytku udělám pít,
slonům prej chutná víc.
- R: E A E H E E⁷
- R:
E
- 4.=1. + jau ...

474. Mayovky (Nedvědi)

- Dmi*
1. Dávno už v polích ztichnul pokřik vran,
měsíční záře, vločky poletují tu a tam,
Gmi
to jednou večer přišla paní Zima
Dmi Ami Dmi
pozeptat se, co a jak se mám.
2. Dřevěný teplo voní po trámech,
nechal jsem vodu ohřát na čaj, na grog na kamnech,
pak v rohu u skleničky začal jsem si zpívat
o tom, jak dřív bylo líp.
- Dmi F*
- R: Asi už stárnu nebo hloupnu snad,
C Gmi
já jsem měl mayovky a Wolkera rád,
Dmi F
a než jsem šel s holkou, řek' jsem stokrát snad,
C Gmi A
jak je mi milá, něžná, hezká, a jak bych chtěl ji mít rád.
3. Najednou všechno se to zvrtilo tak,
na pramen žába sedla a na helmy černej pták,
a já si myslím,
že na tenhle podivnej svět asi nepatřím.
4. Jen ta má Sázava mi občas vrátí chuť se smát,
někdy se zastaví tam přítel, děvče, kamarád,
pak v rohu u skleničky zpíváme si o tom,
jak dřív bylo líp.

R:

5.=1.

475. Mrazík (Nedvědi)

- Ami*
1. Příroda se k spánku chystá,
hnědne listí, zima jistá,
G Ami
přesto slyšíš na cestách tulácký písň hrát.
2. Svetr navíc, rána studí,
když tě první mrazík vzbudí,
teplej čaj, než rozhlédneš se, a zas o kousek dál.
- C G*
- R: Tak jako vítr, trochu jak blázen,
Dmi Ami
ženeš to nocí, ostatní spí,
C G
nevidíš nebe, nevidíš na zem,
F Ami
vidíš pár lidí, co pochopí.
3. Z poezie paneláků,
šedejch zdí a metra vlaků
na nádraží pospícháš, aby sis spravil chuť.
4. Když se mlhy v lese zvednou,
známé tváře k ohni sednou,
ze smutného Babylonu zbyde jenom suť.

R:

476. Můra (Nedvědi)

- G C*
1. Ve světlech nočních vlaků tu a tam
G
mihne se můra nebo brouk
C
a na poslední tuláky si výr
G
na kraji lesa tajně houk'.
- D G*
- R: Ve stříbrné řece ohně hasnou, jen měsíc v ní zbyl,
D G
tak spát, ať ráno, až přijde den, můžem jít o trochu dýl.
2. Vždyť po ránu jsou cesty nejhezčí,
tichý, jak když padá sníh,
ty krok za krokem poznáváš den,
štěstí a smůlu na dlaních.
- R:
- G C*
- *: Ve světlech vlaků tu a tam ...

477. Nábřeží (Nedvědi)

- G D*
- R: Povídám anebo zpívám ti písničky, co znáš,
Emi G D A D
občas přelétne tu noční pták, neboj, jsem, jsem tu já.
- D*
1. V tmavejch okách řeky utápěj' se noční světla lamp,
Hmi A D
tu a tam je vidět spící labuť a stíny parníků,
kamenným nábřežím se touláme, kudy nedá se jít dál,
Hmi A D
boty mokré, to jak Vltava se vine k chodníkům.
- R:
2. Sem-tam tramvaj duní na mostě, co zas jiný jméno má,
kolem všechno strašně uhání, snad jen my dva máme čas,
z tvouj ruky začnu hádat, co mi čáry prozradí,
pak už ji nepustím a všechno, co v ní najdu, tobě vrátím zas.
- R:
- R:

478. Nad Sázavou (Nedvědi)

1. E_{mi}
Do noci před tunelem zahouká
poslední vlak, co veze opožděný nádražáky domů spát,
 H^7
zhasni tu písničku a napít mi dej,
 E_{mi} E_{mi} E_{mi} E_{mi}
před spaním chci si ještě přečíst pár hvězd,
 A_{mi}
ta řeka je jak pohádka,
 H^7 E_{mi}
co vyprávěli naši v chajdě, kde byl klid.
2. Mravenčí skála plná našich jmen
a pražce plný hřebů, z kterých jsi si letopočet přečíst moh',
viadukt, kam ses chodil učit bát,
jak strašně duní, když projíždí vlak,
a táta s mámou, co foukali nám rány,
když chodili jsme domů spát.
- E^7 A_{mi} D^7 G C
R: Nad Sázavou, nad Sázavou, občas vzpomene si člověk asi
 A_{mi} H^7 E_{mi}
na ty časy krásný, kdy zpívali jsme Brontosaurusy, Spirituál.
3. Do noci před tunelem zahouká
poslední vlak, co veze opožděný nádražáky domů spát,
u trati ostružiny vykvetly zas,
v Sázavě zase prej je hromada ryb,
a dokonce prý indiánský teepee se tu objevilo,
bude líp.
- R:**
- R:**

479. Na kameni kámen (Nedvědi)

- C
1. Jako suchej, starej strom,
 F^{maj7}
jako všeničící hrom,
 C
jak v poli tráva
 F^{maj7}
připadá mi ten náš svět, plnej řečí,
 A_{mi} G C
a čím víc, tím líp se mám.
 F^{maj7}
- R:** Budem o něco se rvát,
 A_{mi} G
až tu nezůstane stát
 C
na kameni kámen,
 F^{maj7}
a jestli není žádněj Bůh,
 A_{mi} G
tak nás vezme země - vzduch,
 C
no, a potom amen.
2. A to všechno proto jen,
že pár pánů chce mít den
bohatší králů,
přes všechna slova, co z nich jdou,
hrabou pro kuličku svou, jen pro tu svou.
- R:**
3. Možná jen se mi to zdá,
a po těžký noci přijde,
přijde hezký ráno,
jaký bude, nevím sám,
taky jsem si zvyk' na všechno kolem nás.
- R:**
 C F^{maj7} A_{mi} G C
Laj la laj ...

480. Neděle (Nedvědi)

- A
1. Teplo svíček a zvon, sbor shůry zní, a všude jen on,
 E^7 A
v jesličkách právě naděje přichází k nám,
ještě než den skončí pouť, než utichne oltář a chrámová loď,
 E^7 A
zase jen hřích na vlnách dnů ovládne prám.
 D^7 A
- R:** Vítr se vzdouvá a hřmí a holubic hejna
 D A E^7 A
zmateně bloudí nad stádem bez pastýřů.
2. Ještě podáš si ruku a jdeš, než kohout zavolá, zapomeneš,
a zase se vrátíš v neděli prosit a kát.
- R:**
- R:** A
+ bez pastýřů ...

481. Nitka (Nedvědi)

1. A Hmi $C^\#mi$ D
Od rána si zase pískám, nejsem smutnej, jen si stýskáám
 A E^7 A
po tobě, má milá, kdepak jseš,
 Hmi $C^\#mi$ D
ani tam a ani tady, myšlenky už blouděj' hlady,
 A E^7 A
jestli na mě nezapomeneš.

R: Dmi A
Tuhle jeden pán v novinách napsal,
 E^7 $A E^7$
že pro milování není nutná láska, nebo ne že až tak,
 A Hmi $C^\#mi$ D
moula jeden, asi nezná milování, láska něžná,
 A E^7 A
ať se přijde večer podívat.

2. Od rána až do večera jako nitka, jak provázek
obrázek tvůj omotává čas,
na stole a na hodinách, na rádiu, na novinách,
všude cítím dotyk tvůj a hlas

R:

483. Noviny (Honza Nedvěd)

1. Ami G
Jak jsem šťastnej, jak se mám,
 F Emi Ami
si někdy s chutí přečtu v novinách,
 G F
tak za padesát halírů mám možnost,
 Emi Ami
abych na pravdu si sáh'.

R: Ami
Žádný fámy, všechno jen akorát,
 F
krásně, hezky, koho mám a nemám rád,
 G Ami
touhy, přání lidí můžu tu číst,
nač mám myslet, všechno mi podají,
 F
nač co říkat, vše za mě říkají,
 G Ami
jen co s mozkiem, pořád chce se do toho plíst.

2. A tak si někdy říkám,
na co tu svou hlavu vlastně mám,
vždyť na to jsou tu jiní,
co mi ukážou, v co věřit vlastně mám.

R:

482. Noe (Nedvědi)

1. A Hmi E A
Kdo kolem řeky bloudí a hledá mělký brod,
 Hmi E A
čas marní, voda proudí, Noe postavil si loď.

R: D A
Kdo věčně něco shání, ber to, co tu je,
 Hmi E A
skromnost touhy chrání, co svět pamatuje.

2. Kdo v křiku hledá sílu, málokdy pravdu má,
kdo nemá chuti k dílu, chlubí se, jak se dá.

R: Kdo právem v ruce mává, ten prohrává soud,
kdo tiše u zdi stává, horou dokáže hnout.

3. Kdo klame, špatně spává, svědomí je klid,
kdo míru zbraně dává, chce z války dobře žít.

R: Kdo před stádo se staví a bečí, aby měl,
když vlci přijdou, zmizí za hradbou bezbranných těl.

4.=1.

484. Občanka (Nedvědi)

1. Ami Dmi
Do kapsy občanku a k tomu korun pár,
 Ami Dmi
uprostřed přírody přijímat ticha dar,
 E^7 Ami
to všechno přes škleby lidí, co nechápou nic.

2. Nechápou, že chcem jen, jenom v klidu žít,
svět je nám těsnej, když musíme jít
a říkat někde něco, co svírá nám rty.

R: Ami Dmi E^7
Otřelý fráze a sliby do očí
 Ami Dmi E^7
známe už, známe, vždycky se otočí
 F G Ami
jen proti nám, vyrost' z nich tuláckej kříž.

3. Nervózní města, hádky a štvance,
děla a zmatky, naftový pranice,
to pro nás máte, tak pěkně děkujem, ne!

4.=1.

R:

R:

485. Obrázek - oblázek (Nedvědi)

1. E
Než poslední ti sbohem dám, tak musím něco říct:
 H^7 E
v kartách žití, jak víš, se švindl nesmí hrát,
máš možná krásy trochu víc než jiná holka snad,
 H^7 E
to nic není, však víš, já nechci s tebou hrát.
- R: E A E
Co je platný, že jsi jako obrázek,
 A E
že máš kůži jako z řeky oblázek,
 H^7 E
věř, holka, nechci si tě vitríny dát,
nevím, co máš se mnou asi za plány,
 A
ale teď už je to fuk,
 E H^7 E
svět se mění, tak pal, a ani muk.
2. Tak obrať list a pozor dej na to, co jsem ti řek',
v tuhle chvíli, však víš, ti nepomůže vztek,
máš možnost vrátit všechno zpět, vždyť stačí jenom chtít,
kdo se snaží, však víš, kam chce, tam může jít.

R:

486. Ostružiny (Nedvědi)

1. Dmi Ami
Když zavíráme oči jenom na pár chvil,
 Dmi Ami
to písnička náck nechtělo se spát,
 Gmi A^7
a ptáci trochu naschvál zpívaj': prospíš den,
 Gmi A^7
a člověku se za nic nechce vstát.
2. Když první rosa padá po zdech tunelů,
koleje teplem pražce roztáhnou,
vezmeš si pár ostružin a s pusou červenou
hledáš tichej opuštěnej klín.
- R: Dmi A^7
Toulání je názor a přesvědčení z lásky
 C F
a trochu z nelásky, co život někdy dal,
 B^b Gmi
a odpověď na stesky, na otázky
 A^7 Dmi
a na mládí a na kdejaký žal.
3. Možná ti chybí táta, možná jinej cit,
třeba holka, kterou měl jsi strašně rád,
na kolejích v ruchu, smíchu zapomeneš snad,
když kolem ramen vezme kamarád.

R:

R:

487. Paneláky (Nedvědi)

1. Ami E^7 Ami Dmi Ami
Znám, znám cesty, kde se lidi nepotkávají',
 C G^7 Ami Dmi
hloupost a peníze, kariéra, neví se,
 Ami E^7 Ami
kdo to všechno přináší k nám.
2. Má, má člověk srdce čistý, když pozná svět,
pak hloupost a peníze, kariéra zjeví se,
je z něj hloupej přestárlej kmet.
- R: Dmi Ami
Dál, jenom dál, abys u cesty zas stál
 E^7 Ami
a hledal něco víc, co žene tě dál.
3. Znáš, znáš noční sídliště, svět paneláků,
tátu jen na neděli, láska se nerozdělí,
nějak jsi tu na všechno sám.
4. Víš, víš, že kytky ráno zas musej' kvést,
tak touláš se po světě, než neděle najde tě,
odkud v pátek utekls' k nám.

R:

488. Peřina (Nedvědi)

1. A E^7
Usnulas', má lásko, a já jak noční můra byl sám,
 A E^7
měl teplo na polštáři, tváří tvojí voní, jsem sám,
 A
a s křikem noční dravci ulicí se toulaj'
 D A
a tlučou do popelnic, do oken a vrat,
 E^7 A
peřinu přes oči a uši přikrýt dlaní,
 D E^7 C G^7 C G^7
nutit se do spánku, kde mohla by jsi stát.
2. Usnulas', má lásko, já ještě malou chvíli tě chtěl,
potichu si hýčkat radost něhy pálících těl,
tma zvláštní kouzlo má: plaší studu stíny,
světlo je pravda, ale ve tmě žije čas,
dotkneš se náhodou, jen tak, bez příčiny,
no a pak znovu, pak už schválně zas a zas.

489. Petrolejky (Nedvědi)

1. C F
K rytmu starejch kolejnic si písničku zpívám,
 C G C
mám před sebou pár volnejch dnů a na Sázavě srub,
 F
tam rozsvítím si petrolej, pavouky z koutů vysbírám
 C G C F C F G C
a v kamech dřevo zavoní, mám akáty a dub.
2. Až na verandu slyším řeku, někdo u ní zpívá,
to trampíci si vyjeli a pěkně jim to zní,
můry přišly za světlem a myš se ze tmy dívá,
máš smůlu, holka, nepůjdu spát, než se rozední.

490. Písek (Nedvědi)

1. Když do těch tvých vln, co nosíš nad obočím, když přijde den,
a vymaže vrásky, to že přišel jsem já, že jsem,
mám chuť křičet z lásky nebo probourat zeď
nebo postavit ti velké dům,
víš, nosíš mi sílu, víru, že smysl má
věřit jako dítě představám, snům.
2. Láska je písek, každé zrnko je touha a cit,
písníčka krásná, něco, z čeho se dá klidně žít,
ať doba se zmítá nebo plyne jak proud,
stále někdo čeká, blízký jak stín,
když tě ve dveřích svírá, že se nemůžeš hnout,
ruce zapletou se jak veršů rým.
3. Když do těch tvých vln, co nosíš nad obočím, když přijde noc,
člověk najednou cítí, jak to, co v sobě máme, má moc,
zlehka dotknout se kůže, mužem stal jsi se teď,
teď právě dokázal bys' zastavit vlak,
tak to je láska, ale kdo už ji zná,
bez křídel nevlétne, je smutná, a jak.

491. Písníčka na dobrou noc (Nedvědi)

1. Když zavíráš oči, má lásko, víš,
tuhle chvíli mám strašně rád,
když spánek ti stoupá až k víčkům,
na ruku mou ještě chceš svoji dát.
- R: Pak už touláš se, touláš v představách snů,
a snad možná v nich žiju i já,
někde před vaším domem či u řeky snad
mě vidíš s kytarou stát.
2. Když zavíráš oči, má lásko, víš,
tuhle chvíli mám strašně rád,
když zhasnem a oknem k nám proklouzne noc,
s mými vlasy si chvílku chceš hrát.
- R: Když zavíráš oči, má lásko, víš,
tuhle chvíli mám strašně rád,
když poslední pusou mi dobrou noc dáš,
noční ticho nám začíná hrát.
- R: Pak už touláš se, touláš v představách snů,
a snad možná v nich žiju i já,
někde před vaším domem či u řeky snad
mě vidíš na kytaru hrát.
- R:

492. Písníčka pro pana Gorbačova (Honza Nedvěd)

- Rec: Otvírám noviny azbukou ozdobené
a čtu si myšlenky kohosi, kdo sáhl do mého svědomí
a vynesl na světlo názory nevyřčené,
nevyřčené díky mé osobní slabosti a strachu,
myšlenky plné humanity, přátelství, svobody,
ale i socialismu, v jehož jménu kdosi zabíjel nevinné lidi,
ptáte se, kdy - ve dvacátém století,
ve dvacátém století.
- R: Kdo ví, kdo ví, co bude dál,
chcem žít, chcem žít tak, jak se má,
nebo tak, jak se dá, ale takhle už ne.
- Rec: Tak na zdraví, lásku už máte,
a myslete na to, že každé váš krok sleduje celej svět,
a kdybyste někdy projížděl Prahou,
tak se u mě klidně stavte,
otevřu ruský rybičky, pražskou šunku,
americkou vodku Gorby mám doma, a budeme si povídat,
mám toho totiž spoustu na srdci,
a nejen já, a nejen já.
- R: + kdo ví, kdo ví, co bude dál ...

493. Piškotka (Nedvědi)

1. Strání se plíží noční stín - to jsem já,
každou chvíli se v trní zamotám,
měsíc ne a ne svítit, jen podle hlasů, jak se zdá,
a podle hvězd mířím, bráskové, k vám.
- R: Už se odraz světla mihá
na kmenech stromů, padá, zdvihá,
už vidím Jima, jak sekerou čistí les,
Piškotka s Flintem větve táhnou,
u ohně zasychá a lístky zvadnou,
já trouba zakopnul a spadnul níž, zas mám to dál.
2. Možná jsem asi blázen nebo zůstal ve mně kluk,
ale když plamen mi sáhne teplem na mou tvář,
vidím indiánský teepee a kukly šamanů a bubnů zvuk,
nebo od Bobří hráze ohně zář.
- R: D G A G A D A D G A G A D

494. Plakát (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & E_{mi} & & & \\ & A_{mi} & & H_{mi} & & E_{mi} \\ \text{Až tam k vám, kde spíš, kde po nocích stýská se ti snad,} & & & & & \\ & & & & & \\ \text{v paneláku pod plakátem srdce moje slyšet musí být,} & & & & & \\ \text{hlavu dám si pod polštář a v tichu noci zapomenu,} & & & & & \\ & A_{mi} & & H_{mi} & & E_{mi} \\ \text{kde jsem včera s tebou stál a tolik tě chtěl mít.} & & & & & \end{matrix}$

R: $\begin{matrix} & A & & A_{mi} & & E_{mi} \\ \text{Kde brát, kde brát sílu pro další rána,} & & & & & \\ & A & & A_{mi} & & H_{mi} & & E_{mi} \\ \text{mám rád, mám rád, lásku pokryly stíny, je polekaná.} & & & & & \end{matrix}$

2. Neklid můj a tvůj a první pusa naposledy,
panelák, kde zhasíná se, když hlasatel řekne „dobrou noc“,
pak tam u vás, kde spíš, kde na sídlišti všem se stejská,
volat budeš jméno můj na vyvěšené tiché telefon.

R:

R:

495. Pletenka (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & A & & H_{mi} & & C^{\#}_{mi} & & D \\ \text{Vlak něco písnkul, byl poslední v řádu,} & & & & & & & \\ & E & & & & A & & \\ \text{stýská se mi, láska má,} & & & & & & & \\ & & & H_{mi} & & C^{\#}_{mi} & & D \\ \text{stožáry svítí, noc jistí si vládu,} & & & & & & & \\ & E & & & & A & & \\ \text{hvězdám asi něco se zdá.} & & & & & & & \end{matrix}$

R: $\begin{matrix} & D & & E & & A \\ \text{Do náručí prázdnou mi vklouzlo,} & & & & & \\ & D & & E & & A \\ \text{jó, chybíš mi, jsi můj, můj zvyk,} & & & & & \\ \text{ticho vlaky jen krájí, kostel „bim-bim-bam-bam“,} & & & & & \\ & E & & & & A \\ \text{jó, chybíš mi, má láska, má.} & & & & & \end{matrix}$

2. Hedvábkou krásný, můj úryvku z básní,
co o tobě jsem písničkám psal,
běhlásku z louky, pletenku z mouky,
semletý mých myšlenek vál.

R: A Hmi C#mi D E A

3. Mý sluníčko z louží, má tmo, co tu krouží,
můj varhánku, můj vlásku, co spad',
spěchej, můj plůdku, je čas vinobraní,
usínám, už půjdeme spát.

R: $\begin{matrix} & E & & & & A \\ \text{+ chybíš mi, má láska, má ...} & & & & & \end{matrix}$

496. Podvod (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & E_{mi} & & & & & & A_{mi} \\ \text{Na dlani jednu z tvých řas, do tmy se koukám,} & & & & & & & \\ & D & & & & & G & C & G \\ \text{hraju si písničky tvý, co jsem ti psal,} & & & & & & & \\ & & & & & & & \\ & A_{mi} & & & & & \frac{A_{mi}}{C} & & E_{mi} \\ \text{je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,} & & & & & & & \\ & & & & & & & \\ & A_{mi} & & & & & & H^7 \\ \text{půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?} & & & & & & & \end{matrix}$

2. Pod polštář dopisů pár, co poslalas', dávám,
píšeš, že ráda mě máš a trápí tě stesk,
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

R: $\begin{matrix} & A_{mi} & & & & & & \\ \text{Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal jsem s tebou,} & & & & & & & \\ & E_{mi} & & & & & & \\ \text{ti říct, že už ti nezavolám,} & & & & & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & & & A_{mi} & & & D \\ \text{pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy} & & & & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & G & & & & & H^7 \\ \text{podved' jsem všechno, o čem doma si sníš,} & & & & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & E_{mi} & \frac{E_{mi}}{D} & \frac{E_{mi}}{C} & \frac{E_{mi}}{H} & E_{mi} & \frac{E_{mi}}{D} & \frac{E_{mi}}{C} & \frac{E_{mi}}{H} \\ \text{teď je mi to líto.} & & & & & & & & \end{matrix}$

3. Kolikrát člověk může mít rád tak opravdu z lásky,
dvakrát či třikrát - to ne, i jednou je dost,
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

R:

R:

497. Pražce (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & E & & & & & & A \\ \text{Máš na patách kus dehtu, to od pražců, cos' šlapal tmou,} & & & & & & & \\ & & & & & & F^{\#}_{mi} & & E \\ \text{jak vydech' jsi si, když jsi nechal všechno špatný za sebou,} & & & & & & & \\ & & & & & & & A \\ \text{ta špína cesty posvátanou má vlastně tvář,} & & & & & & & \\ & & & & & & F^{\#}_{mi} & & E \\ \text{proti všem špínám, cos' tam nechal, svítí nad ní svatozář.} & & & & & & & \end{matrix}$

R: $\begin{matrix} & E & & & & & & \\ \text{Jdou nocí a pražce se houpaj'} & & & & & & & \\ \text{a do kopců stoupaj', maj' měsíce stín,} & & & & & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & & & A & & & \\ \text{maj' naruby snad život svůj,} & & & & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & E & & & & & \\ \text{jak děti chtěj' si hrát.} & & & & & & \end{matrix}$

2. Tam smáli se ti všichni, tady si tě každej ctí,
snad proto, že jsi jeden z nich, jeden z nich, a každej to ví,
a možná umíš s lasem anebo vařit dobrej čaj,
ta hra má jméno „člověk“, tak ji nezkaž, jdi a hraj.

R:

498. Pražské chrámy (Nedvědi)

1. A
Do chrámu světlo se dívá
 D^9 A
a přesvatý obrázky na skle se barví,
do schránky u vchodu ukládám
 D^9 A
s cinknutím mincí pár, kdosi mě zdraví.
- R:** D G A D A
V tichu důstojněm postávají lidé hledající klid,
 D G A D A^9
ruce sepnou a s bázní se ptají, kam až bolest může jít.
2. Obrázky na stěnách, sloupy až do mraků,
maleb, co na světle svítí,
pak dveře otvíráš, dvacáté století
náhle se na tebe řítí.
- R:**

499. Prosba (Nedvědi)

1. C F^9
Na tváři stín a pod trikem chlad,
 C F^9
z cesty nekonečný večer na zem jsi spad',
 C G^7
ticho ruší jenom netopýřích křídel šumot a chvat,
 C C^7
spočítáš hvězdy sluncem pozlacený,
 F C
jedna padá, něco můžeš si přát,
 $D^\#$ Gmi
na bolest lásku, pro lásku klid,
 F G C
v klidu se lidi můžou na lidi smát.
2. Uzavřít kruh, už pochodeň plá,
stesky do plamenů každé tiše si dá,
oheň k nebi sepne ruce, jako by prosit chtěl
za tebe, za mě a snad za celej svět,
že je hloupý čekat a stát,
na bolest lásku, pro lásku klid,
v klidu se lidi můžou na lidi smát.
3. Na tváři stín a pod trikem chlad,
ranní slunce rozdá teplo a už nemůžeš spát,
ptáci hlásí z korun stromů, že nejlepší je vyrazit hned,
naposled rozhlédneš se po okolí,
než vyjdeš, něco můžeš si přát,
na bolest lásku, pro lásku klid,
v klidu se lidi můžou na lidi smát.

500. Proužek (Nedvědi)

1. E H^7 $A E$
Ten mír, když za kopcem svítá,
 A H^7 E
když vystřídá se s nocí den,
 H^7 $A E$
a proužek dýmu z dřeva slunce vítá,
 A H^7 E
z kytky motýl vylít' ven.
- R:** E $A E$
Někdo škrtne sirkou, někdo zpívá,
 A E
někdo ještě zkouší spát,
 H^7 $A E$
u potoka do vody se dívá
 A H^7 E
jedna holka, co mám rád.
2. Vlasy sváže do uzlu a kouká,
pak vodu dlaní rozčeří,
stud jí sluší, tak jako všem holkám,
co na svou krásu nevěří.
 $R: E H^7 A E A H^7 E H^7 A E A H^7 E$
- R:**
3. Z odpadlýho kousku starý kůry
srdce jsem jí udělal
a večer, když už začly lítat můry,
tajně jí ho do spacáku dal.
 A H^7 E
- R:** + [: jedna holka, co mám rád ... :]

501. Ptáci (Nedvědi)

1. D
Měsíc z potoka se dívá, na obrázku byl by to asi kýč,
 G
stínům stromů voda zpívá, mraky ve tmě mizí pryč,
 D
a bíleý oheň sepne ruce k nebi, a s ním dým,
 C G D
plameny kreslí na skály mihotavej stín.
 G A D
- R:** Hejna ptáků, co krouží a nic víc,
 G A D
jen tak jít, něco si s kamarádem říct.
2. A do písniček zahoukal v dálce noční vlak,
to tuláci se sešli zpívat, hrát si jenom tak,
oddechnout a odpočinout, v trávě slyšet dech,
obyčejný dny vyměnit za chvíle jak mech.
- R:**
3. A starý prázdný lomy s vodou průzračnou jak sklo,
a bunkry plný slámy, kudy válka šla a zlo,
a horský boudy na hřebenech, chajdy v údolí,
a večery, kdy vypráví se smutek, pláč a smích.
- R:**
- R:**
- R:**

502. Ptáčata (Nedvědi)

1. G
Na kolejích stála a za uchem květ,
vlasý travou zavázaný,
 C G
s kytarou na zádech, strun už jen pět,
 D^7 G
hezký oči uplakaný.

2. Opuštěnejch ptáčat plnej je svět,
hnízda hledaj', neví, co dál,
vyšlápli jsme ránem a v neděli zpět,
za tejdén jsem u trati stál.

C G
R: Víš, holky těžší to maj',
 Ami C G
víš, holky těžší to maj'.

3. Říkal jsem jí „štístko zatoulaná“,
vždycky smála se a začala hrát
o potocích v trávě a o znamení,
co lidi uměj' ze zloby dát.

R:

4.=1.

503. Puškin (Nedvědi)

1. Emi Ami Emi
Pro kus pohlázení přišel jsem si, lásko má,
 Ami H^7
já vím: host a ryba a třetí den,
 Emi Ami Emi
jen si zapálím než kabát zchladne, lásko má,
 Ami H^7
zavřu dveře z druhý strany ven.

Emi Ami
R: Víš, třetí jaro přichází a já ňák ztrácím chuť,
 D^7 G
známých mám, až hanba, ale přítel chybí, buď tak hodná,
 C Emi
zhasni a pojd' ke mně nejbliž, jak jenom to jde,
 H^7 Emi Ami H^7 Emi
tvýmu chlapovi je zase jednou zle.

2. Mně ten handl se vším, holka, nějak uniká,
ten měl pro radost být, navíc, a tak,
nikdo nevidí, jak život, jak nám utíká,
peníze a peníze jak v hnízdech divejch strak.

R: Emi Ami H^7 Emi Ami H^7 C

R:

504. Razítka (Nedvědi)

1. A
Nikdy nežil jsem moc pěkně, hříchů mám,
 E
že kdybych spočítat je chtěl, sčítal bych možná i pár dnů,
mý generaci zpíval Gott, nás zdobil na hranicích plot,
 A
přes kterej všechno přišlo pozdějc o pár let.

A
2. Beatles už slyšel celej svět, nám samej pochod hlavy plet'
 E^7
a vlasý rozkazem jsme měli, jak kdo písk',
po sklepích třískali sme rock, pokrok jen v sobě, uvnitř jen,
 A
kdepak se ozvat, to hned byl doktor dělníkem.

3. Kdejaký majáles a slávu vždycky někdo nějak odnes',
vylít' ze školy, šel stavět v Praze most,
a Beatles zpívali si dál a svět se točil, točil, hrál,
a my jsme doufali, že jednou, že bude líp.

D
R: Teď je nám čtyřicet a víc, konečně chtěli bysme říct,
 A
něco v tom smyslu, že nám někdo hodně vzal,
 H^7
že chceme vidět jeho tvář, razítka, kancelář, a tak,
 E^7
když už to není pravda, tak ať je to aspoň sranda.

4. Nikdy nežil jsem moc pěkně, hříchů mám,
že kdybych spočítat je chtěl, sčítal bych možná i pár dnů,
dokážu začínat snad znovu, jen kdybych záruky tu měl,
že nákej úředník mně neotočí svět.

5. Aspoň mý děti ať se maj', vždyť to hned nemusí bejt ráj,
tak něco mezi tím, pokoj, mír a klid,
pokoj, ať myslej' si, co chtěj', mír, ať se nikdy nestřílej',
klid, v němž se milovat dá, pracovat a žít.

R: Teď je nám čtyřicet a víc, konečně chtěli bysme říct,
něco o tom smyslu, že nám někdo hodně vzal,
že chceme vidět jeho tvář, razítka, kancelář, a tak,
když už to není pravda, tak ať je to aspoň legrace.

A
*: Nikdy nežil jsem moc pěkně, hříchů mám,
 E^7 A
že kdybych spočítat je chtěl, sčítal bych možná i pár dnů ...

505. Rok '94 (Nedvědi)

1. Plakalo Dobro na rohu s Láskou,
Pokora zpívala jim druhé hlas,
před sebou klobouk a v špinavejch blůzách zpívali hlad,
a kolem lůza, v rukou kameny a bahno a žluč,
za pár drobnejch je nutila smát,
výkřiky „sražte je a nenechte být“,
někdo přines' první dříví, oni zůstali stát.

2. Moudrost je hloupost, co vymyslel někdo,
aby se lidé mohli trápit jen,
čím toho člověk ví víc, tím smutnější mu připadá svět,
jak bezohledně jednoduchost blaženě spí,
šťastná, že neví nic,
lemtá si svou skleničku a na mastnej stůl
hlava padá, co asi říct?

R: Že hvězdy za noci když na nebi svítěj',
můžeš si číst z jejich krásných jmen,
a z knížek básníků že voní to krásou, když verše zní,

že v podvědomí máme všichni jasnej cíl:
pomáhat a v ústraní být (stát),
že láska je to jediné, s čím přežít se dá,
a bolest přijde, když nejde zít.

3. Poslední první budou, až přijde ráno,
na schodech kamsi budou zástupy stát,
a ten, kdo nevěřil, co moudře je psáno, asi bude se bát,
a všechno nenávratně sečteno přijde,
aby se zpovídal, už nepůjde lhát,
domů se jde tak strašně snadno,
jsou cesty, odkud nejde vrátit se, vstát.

R:

R:

R:

506. Růže z papíru (Nedvědi)

1. Do tvých očí jsem se zbláznil a teď nemám, nemám klid,
hlava třeští, asi tě mám rád,
stále někdo říká: vzbud' se, věčně trhá nit,
studenou sprchu měl bych si dát.

R: Na pouti jsem vystřelil růži z papíru,
dala sis ji do vlasů, kde hladívám tě já,
v tomhle smutným světě jsi má naděj na víru,
že nebe modrý ještě smysl má.

2. Přines' jsem ti kytku, no co koukáš, to se má,
tak jsem asi jinej, teď to víš,
možná trochu zvláštní v dnešní době, no tak ať,
třeba z ní mou lásku vytušíš.

R: Dmi E⁷ Gmi Ami Dmi E⁷ Gmi Ami Dmi

R:

507. Rybka (Nedvědi)

1. Nad tebou toužím, hledám, kam se snést,
jsem noční motýl, co se zadíval, až spadnul z hvězd,
u dveří tisknou se dva páry bot,
na židlič sedíme a vyprávíme z dnešních not.

R: Přemýšlím, zda chtěla bys či nechtěla
pohládit vlasů kroužek, co ti spadnul do čela,

2. Občas se krásně hezky začervenáš
a prsty rovnáš ubrus pod vázou, pak pod bradu dáš je,
z blůzky ti kouká rybka narození,
řetízek končí kdesi pod vlasy a na rameni.

R:

3. Nad tebou toužím, hledám, kam se snést,
tvý oči pozorný mi začínají hlavu plést,
jen ještě kousek bude u prstu prst
pak už tě nepustím a sevru jako oříšek hrst.

R: + a jestli nebylo by lepší říct, že se mi tak líbíš ...

508. Říp (Nedvědi)

1. Vždycky ráno, když mám bohatě sil,
říkám, že jednou, jednou bude nám líp,
že je to představa krásná,
tak jasně vidím to, jak od nás z oken horu Říp,
když obloha modrá je šťastná.

2. A všem těm můrám, co nás po nocích tlačí,
dojde zákonitě dech,
a v sedmikrásce spočítaná láska
pokorně zastaví náš spěch.

R: Vždyť tolik trápení sám život přináší, sám,
všechny ty bolesti a rány,
jeden život je málo, tak nestálo by to za to,
trochu ořukat hrany?

3. To není rada, to je touha,
vždyť dobro nestojí nic,
jen myslet na druhý víc než na ten svůj klid,
já vím, ta cesta je dlouhá, tak strašlivě dlouhá.

4. Ale ta setba vyplatí se, věř
vždyť dneska dávno je zítra
a zloba nelítostná a chytrá,
a některý lidi horší než zvěř.

R:
R:
R:

509. Sedmikráska (Nedvědi)

1. V řece plavou bílý lístky, sedmikrásky někdo blízký
druhému se ptal, zda na něj myslí, vzpomíná, má-nemá rád.

2. Smutně plavou květy vodou, rozum pláče nad náhodou,
nemá, nemá, řeko nemá, pospíchej, ať nebolí to tak.

R: Chvíli si myslíš, že svět stratil tvar,
prostor se zúžil na má dáti - dal,
jak mokrá sirka připadáš si zbytečná,
jak zapálený trsy trav.

3. Uschla kytky na kamenech, vezmi ji a v knížce nech ji,
pro vzpomínku u básniček, ze kterých ti po večerech čet'.

R:
4.=1.

510. Signály (Nedvědi)

1. Cesty jsou blátem posedlý, vzduch jarní vůní zavoní
z kouřovejch signálů
a bílý stopy ve skalách umyje slunce jako prach
na cestách tuláků.

R: Zas bude teplej vítr vát a slunce skály kempu hrát,
tak ahoj, slunce, vítejte k nám,
písničku první tobě dám a budu hrát.

2. V noci je ještě trochu chlad a rána nedečkávný snad,
no, já mám čas,
stejně se zimě krátí dech, pod stromy narůstá už mech
a já mám čas.

R:

511. Sílu mi dej (Nedvědi)

Zatím chvilky jsou to jen, kdy moje duše klesá,
a já přestávám doufat, a snad mám se za to i stydět,
a tak obracím se kamsi ke hvězdám a prosím o odpuštění
a o sílu líp naslouchat a všechno jinak vidět,

sílu mi dej dívat se na strach a pláč,
vědět, že svoboda je drahá a trestat je zač,
a naději a víru, že umím být lepší, sílu mi dej,

pochopit, co rozumu se vzpírá, sílu mi dej,
uvěřit, že pravda bude vítěz, sílu mi dej,

že ponížení povýšení budou, sílu mi dej,
že od zrna oddělí se plevel, sílu mi dej,
překročit řeku plnou špíny sílu mi dej

a nemyslet jen na sebe a svou malost sílu mi dej,
dokázat odpustit svým nepřítelům sílu mi dej,
a neklesat ve víře a naději sílu mi dej,

abych nesoudila, a když, tak jenom sebe, sílu mi dej,
aby svoboda a láska nade všemi byla, sílu mi dej,

aby pomsta nezaslepila mé oči, sílu mi dej,
abych snesla všechno, co mě ještě čeká, sílu mi dej,
abych unesla tíhu svobody, sílu mi dej,

sílu mi dej, sílu mi dej ...

512. Skládanka (Nedvědi)

1. Tak od dneška vím, jak zavíráš oči, když pusu ti dávám,
jak otáčíš hlavu, všechno už víš, to, co bych chtěl,
snad se mi zdáš, nebo nechápu nic,
snad jsem jen blázen, co chtěl bych víc,
ty můj vánku, skládanko hezká z kouzelných chvil.
2. Do závěsů nutí se den a my máme půlnoc,
cítím tvůj dech a trochu se bráním hladit tě víc,
poprvé blízko, blízko tě mám
a tvoje tvář je plná stop mých,
začnu se bát, jestli to moje rád ti neublíží.
3. A už se mi stýská, pitomej čas, už musíš jít,
uklidím okurky, polštáře, naposled pusu ti dám,
ruce si chvíli nebudu mít,
pel z tvoji kůže nechci si vzít,
tak zase zítra, ty můj vánku milovaný.
- 4.=1. + milovaná ...

513. Slunovrat (Nedvědi)

1. Stíny nad obzorem pomalu jdou, noc se snáší,
paseky osvítl zář z borovejch klád zapálenejch.
- R: Sešli se zapomenout a zvednout hlavu, to stačí,
jen trochu popadnout dech, než půjdou zas dál.
2. Ohnutý lžíce a nůž, dům z igelitu, lístek zpátky,
boudy na zastávkách, kde potkáváš lidi, co potkat jsi chtěl.
- R:
3. Stíny nad obzorem pomalu jdou, právě svítá,
šlápoty, ohniště, klid, smutnej je kemp opuštěnej.
- R:

514. Solidarita (Honza Nedvěď)

1. Když pravda pláče před hloupostí, co má v ruce zbraň,
když humanitě lámou kosti a názor platí daň,
když na hlavu v davu vztyčenou si kdekdo plivnout smí,
tím vzácnější je svoboda, vzácnější vítězství.
- R: [: Solidarita, Solidarita, Solidarita, Solidarita. :]
2. V záři blesků, reflektorů tichá slova zní,
a slunci, co vždycky vyjde, Lešek vypráví,
vypráví svým dělníkům, že zítřek nastal dnes,
že všeho že je dočasu a že i moc má svou mez.
- R: + Solidarita ...

515. Spánembohem (Nedvědi)

1. Spánembohem idem od vás,
spánembohem idem od vás,
neublížil jsem, neublížil jsem žádnému z vás,
neublížil jsem, neublížil jsem žádnému z vás.
2. Ni mladému, ni starému,
ni mladému, ni starému,
neublížil jsem, neublížil jsem z vás žádnému,
neublížil jsem, neublížil jsem z vás žádnému.

516. Splav (Nedvědi)

1. Z teplého hnízda je proud vody zdvih',
vyšli brzo ráno stihnout den,
v tramvajích s nápisem Marlboro snít,
roztoulanej pěkněj den.
2. Nádražím blouděj' a hledaj' si kout,
ahoj, jak se máš, tak dneska kam,
to neptáš se na nic, jen tak chceš si říct,
že zase je ti dobře, fajn.
- R: Na kameni vprostřed splavu sám si sed'
a proti proudu rukou vodu hnal,
je studená, až bolí, dlaň si k puse zved'
a zvědavě ji ochutnal.
3. Zahřát se písničkou, nádherou hvězd,
vyšli brzo ráno stihnout den,
potkat se, zbláznit a po nebi svézt,
bezstarostně hrát si jen.
- R: + [: roztoulanej pěkněj den ... :]

517. Sponky (Nedvědi)

1. G
Snad ses mi zdála, písničko krásná,
 D^7
do spánku zněl mi tvůj tón,
až ráno proud vlasů a mír našich hlasů
 G
a v koupelně vůně a shon.
2. Mě přesvědčil vážně, že jsi, a jen z bázně
se člověk bojí skutečnejch rán,
hvězdy když zhasnou, vzpomínku krásnou
smaže světlo, když přijde k nám.
- R: C
Ale ty skutečná jsi, dotknout se tě můžu,
 G
a tak začíná mi pěkněj den,
 F
na tvářích se slunce snaží
 C G
zamalovat unaveněj noční sen.
3. Na rtech mi zůstal jeden z tvých vlasů,
směješ se a chceš mi ho vzít,
ruku pokládáš vedle, vedle mě na stůl,
ještě dotknout se, a už musíš jít.
4. Sbíráám pár věcí, co zbylo tu po nás,
pár sponek, vlasy budou ti vlát,
ještě skleničky s tácem a zmuchlanej polštář,
než vrátíš se zas, budeš se mi zdát.

R:

5.=1.

519. Stloukám den (Nedvědi)

1. C
Stloukám den, jen žít chci, žít,
 G C
mně prší pláč, jen být, jen být,
to nejsem já, ne já, já ještě sílu mám,
 G C
to uvnitř blázen, on, a já mu utíkám.
- R: C F C
Já říkám: ne, to ne, nač je ti pláč a vztek,
 G C
a on jen blátem dál žene mě, dál,
 F C
on je má tma a noc, k zoufání stres a stesk,
 G C
on nezná naději, smích, a já bych se tak smál.
2. Stloukám den, já vím, že bude líp,
a říkám: snad stačí jen chtít, jen chtít,
jednou je hvězdná noc, pak přijdou mraky, mráz,
za oknem těchhle změn utíká vzácněj čas.
- R:
- *: C
Stloukám den jen žít chci, žít,
 G C
mně prší pláč jen být, jen být ...

R:

518. Stánky (Nedvědi)

1. D G
U stánků na levnou krásu
 D $E\dim$
postávaj' a smějou se času,
 D A D
s cigaretou a s holkou, co nemá kam jít.
2. Skleniček pár a pár tahů z trávy,
uteče den jak večerní zprávy,
neuměj' žít a bouřej' se a neposlouchaj'.
- R: D^7 G A
Jen zahlídlí svět, maj' na duši vrásky,
 D Gmi
tak málo je, málo je lásky,
 D A D
ztracená víra hrozny z vinic neposbírá.
3. U stánků na levnou krásu
postávaj', a ze slov a hlasů
poznávám, jak málo jsme jim stačili dát.

R:

R:

520. Střecha (Nedvědi)

1. G
Do dřevěný střechy začal padat hustej déšť,
 Ami G
ty vzbudila ses, asis' měla strach,
pohládl jsem vlásky a řek': láska, tiše lež,
 Ami G
to jen Pán Bůh myje Zemi práh.
- R: C G
Proto já, já, jsem tu já,
 Ami D^7 G
abys mohla snít a v noci v klidu spát.
2. Všechno беру za svý, ale chlap musí bejt chlap,
aby se holka žádná nemusela bát,
možná nepostaví dům a někdy trochu bude lhát,
ale když zavoláš, tak blízko musí stát.

R:

521. Šafrán (Nedvědi)

1. Jen chvíli být, lásko má,
Ami G D
jen chvíli být bych chtěl,
být s tebou a sám, a kde, to jedno mi je,
Ami G D
v tichu laskavých nahých těl.

R: Jen mír a klid a v tichu tvůj, tvůj stud,
G D
co pak na tváři krásně máš,
moudrost lásky tvý je v tom,
Ami G D
že v ní zůstane to, co jí dáš.

2. Jen tě chvíli mít, lásko má,
jsi jak šafrán, a možná i míř,
jen tě ochutnat mít, trochu se napít, však víš,
jen mi z ramenou kus blůzky skrýt.

R:

3.=1.

R:

R:

522. Šňůrky (Nedvědi)

1. Pod strání v skále schovaný, přechkáváj' právě první déšť,
A D F#
brnkaj' si pár písniček, co znaj',
Hmi E
nad ohněm visí na šňůrkách pár věcí, na něž déšť si sáh',
A D F#
ruce hřeje jahodovej čaj.

R: „Tak ahoj!“ zazní z dálky, to zahlédli je kluci,
E D F#
co jsou vedle v náký stodole, taky zastavil je hrom,
Hmi
„tak ahoj!“ - pozdrav bez obálky, večer budou asi sedět spolu,
E A Hmi
když už se tak sešli a jsou správně v tom.

2. Potok se trochu rozpíná, zaplavil už dost nízký břeh,
kamarádi, jde se trochu výš,
když voda oheň zhasíná a úeska je na zádech,
vystupují k nebi trochu blíž.

R:

523. Táta (Nedvědi)

Rec: Často vrací se mí dětství, to jak stárnu, je to tak,
Emi
časy prázdnin kdesi na Sázavě, ohýnek a vlak,
C
a písničky, co naučil mě táta, na to si vždycky našel čas,
G D7
a máma věčně ustaraná, šedivá, to z ás,
G
a tóny levnejch kytar, pár akordů, nic moc,
Emi
a rozzařené dětský oči, jaký tajemství dovede bejt noc,
C
a mexikánský hranice a indiánská čest
G D7
a na každý, každý bezpráví výstřel nebo pěst.

1. A jen fotek pár a letný dotyk mládí,
A
to když z beden vyndám rekvizity snů,
C
co už nevrátěj' se, jen tak mile hladí,
G
vracej' myšlenky mé zpátky,
D7 G
kamsi na osadu do šťastnejch dětskejch dnů.
2. A je mi líto všech těch zatoulanejch ptáčat,
holek, kluků, na něž nikdo nemá čas,
přes den učeť se a večer jenom stárnou,
aspoň v Boha věřit nebo v lásku,
v lásku k národu, či milovat svou vlast.

3. Ale když v době mizej', mizej' kdesi cíle
a mnozí zvykaj' si už na zpáteční vlak,
tak nikdo neví nic, jen přežít tyhle chvíle,
to pak se stejská všem, nejen ptáčatům,
a každé čeká na nějaký zázrak.

4.=1.

524. Tma (Nedvědi)

1. To bys nevěřila, jak, jak sluší ti noc,
Ami H7 Emi
čtyři světýlka očí a tma,
tenhle zapadlej kout, jinak smutnej až moc,
Ami H7 Emi
tebou voní a směje se snad.

R: Jen se schovej sem ke mně, já sílu teď mám,
F C
že bych rozbíjel skály a vlaky táh' sám,
Ami Emi
a když po tváři bříšky svých prstů mi jdeš,
H7 Emi
málem váhám, zda skutečně jseš.

2. To bys nevěřila jak, jak sluší ti noc,
v tichu myšlenkám daří se líp,
víc tě vnímám, co chceš mlčky beze slov říct,
ve světle stud tvůj neřek' by nic.

R: Emi Ami H7 Emi Ami H7 Emi

R:

525. Toronto - Osadní píseň (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} Dmi & A \\ Na & břehu & řeky & Sázavy & je & tichý & klidný & kraj, \\ Dmi & A \\ na & břehu & řeky & modravý, & tam & osadu & prej & maj', \\ Gmi & Dmi \\ když & měsíc & kraj & ten & ozáří & a & přej & zašumí, \\ A & A+ & D \\ tu & kamarádi & z & osady & si & s & lesem & rozumí. \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} D & D^7 & G & D \\ Každý, & kdo & patříš & mezi & nás, & víš, & co & je & kamarád, \\ E^7 & A \\ každý, & kdo & musel & odejít, & tak & vrátil & by & se & rád, \\ G & D \\ Toronto, & má & osado, & svým & krajem & kouzelným, \\ G & A & A+ & D & A & A+ \\ říčko & moje, & Sázavo, & jen & u & vás & je & dobře, & to & já & vím. \end{matrix}$
2. $\begin{matrix} Ozvěna & hlasy & navrátí, & když & soumrak & přišel & tam, \\ tu & kamarádi & z & osady & nechťej' & být & nikdo & sám, \\ oheň & zaplál & černou & tmou & a & píseň & lesem & zní, \\ mraky & letí & oblohou, & jen & stromy & tiše & spí. \end{matrix}$
- R:
3. $\begin{matrix} Na & břehu & řeky & Sázavy & akáty & zašumí, \\ tu & kamarádi & z & osady & i & skálám & rozumí, \\ když & vláček & nocí & zahouká, & jdem & všichni & domů & spát, \\ jen & vlnka & s & listem & javoru & tu & bez & nás & bude & vlát. \end{matrix}$
- R:

526. Toulám se klínem skal (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} G & F & C & G \\ Toulám & se & klínem & skal & s & tou & rukou & tvou & a & s & kytarou, \\ F & C & G \\ písňe, & co & jsem & ti & hrál, & zní & údolím & ozvěnou. \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} D^7 & G \\ Ty & chvíle & mám & rád, & když & jde & den, & den & už & spát, \\ D^7 & G \\ stín & tuláků, & ohňů & dým, \\ D^7 & E^7 & C \\ pláč & stromů & na & stráních, & když & je & vítr & ohýbá, \\ G & D^7 & G & D^7 & G & D^7 & G \\ jako & nás & divná & doba & bláznivá. \end{matrix}$
2. $\begin{matrix} Mávám & ti, & láska & má, & zbývá & už & jen, & jen & pár & chvil, \\ na & kámen & teď & napíšem & pár & řádek & kdo, & kdo & tu & byl. \end{matrix}$
- R:

527. Tramp (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} Dmi \\ Šedivým & ránem & nad & řekou \\ Gmi & Dmi \\ ve & skalách & šlapou, & otevřenéj & den, \\ zelenej & mundúr & prastarej, \\ Gmi & Dmi \\ usárna, & ešus, & šlapou & šedým & dnem, \\ Gmi \\ mlčky & se & záda & kymáci \\ Dmi \\ cestou, & co & nikdy & neztráci \\ B^b & A & Dmi \\ kouzlo & dále & a & kamarádskej & slov. \end{matrix}$
2. $\begin{matrix} Kolik & máš & tříd & a & co & jsi & byl, \\ nehraje & roli, & mundúr & všechno & skryl, \\ ukaž & co & umíš & a & jakej & jseš, \\ zabal & si & věci, & pojd' & s & námi, & když & chceš, \\ hlavně & si & pamatuj, & že & vždycky & fér, \\ náš & grunt & je & „dávej, & potom & ber“, \\ uvidíš, & jakej & je & cíl & a & jakej & směr. \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} D \\ Můžeš & si & myslet, & že & jsme & blázni, \\ G & D \\ kteří & si & hrají & na & naivní & svět, \\ Hmi \\ asi & máš & pravdu, & pokud & blázen \\ A & Dmi \\ je & láska & lidí & prostá & jako & květ. \end{matrix}$
3. $\begin{matrix} S & večerem' & složej & hlavu & svou \\ tam, & kde & pár & kroků & čas & zastavil, \\ pár & konzerv & ohřát, & všechno & všem, \\ a & pak & tě & někdo & půlkou & deky & skryl, \\ Kytary & tón & když & zazní & tmou, \\ z & borovic & nebe & nad & hlavou, \\ to & je & to & co & znamená & slovo & „tramp“. \end{matrix}$
- R:

528. Triko (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} D & Ami \\ Blízko, & blízko & tvých & rtů, \\ G & D \\ blízko & chci & stát & jak & u & šatů & lem, \\ Ami \\ jen & touha, & kde & dýchám & rád, \\ G & D \\ jsi & mlha & z & mých & blat, & když & stíny & jdou & ven. \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} D & G \\ Jsi & krásný & půlnoční & blues, \\ Hmi & Hmi & G \\ co & vyprávělo & rádio, & když & přišla & sis & říct \\ D & Ami & G & D \\ až & k & ránu, & a & namísto & růží & triko & si & svlíct. \end{matrix}$
2. $\begin{matrix} Stroužkou & oknem & k & nám & vchází \\ briardů & touha & domů & jít & spát, \\ na & samotě & tvý & věrný & krásy \\ šťastnej & se & spasí & několikrát. \\ R : & D & Ami & G & D & Ami & G & D \end{matrix}$
- R:

529. Tulácký ráno (Nedvědi)

- Dmi*
1. Posvátný je mi každý ráno,
Ami Dmi
když ze sna budí šumící les
a když se zvedám s písničkou známou
Ami Dmi
a přezky chřestí o skalnatou mez.
- Dmi*
R: Tulácký ráno na kemp se snáší,
B^b C F
za chvíli půjdem toulat se dál,
Dmi
a vodou z říčky oheň se zháší,
B^b C Dmi
tak zase půjdem toulat se dál.
2. Posvátný je můj každý večer,
když oči k ohni vždy vrací se zpět,
tam mnohý z pánů měl by se kouknout
a hned by věděl, jakěj chcem svět.
- R:**
3. Posvátný je mi každý slovo,
když lesní moudrost a přírodu zná,
bobříků sílu a odvahu touhy,
kolik v tom pravdy, však kdo nám ji dá?
- R:**
- R:**

530. Tužka (Nedvědi)

- A E A*
1. Broukám, tak pěkně zblízka ti broukám,
D E A
doufám, že neusneš, lásko, já chci ještě hrát,
E A
ještě nesvítá, ne, to oba unaveni půjdem si stýskat,
D E A
teď ještě zblízka chci koukat, než nás rozsadí den.
- D*
R: Pokojem bloudím, potmě hledám ti básničku,
A
co na rubu lístku z krámu včera jsem psal,
E
ne, mlčky řeknu víc, než se tužkou dá napsat,
A
a pak už jsme dál.
2. Svítá, ještě si posbírat ráno,
ještě říct „ano“, než půjdem, než si omyjem noc,
zblízka po ránu sluší ti láska,
ve vlasech sponku se hlásíš, že zas večer, že jo.
- R:**
- R:**
- R:**
- R:**

531. Uličky (Nedvědi)

- E*
1. Otoč se, lásko, ke mně tak, abych ti viděl do očí,
abych se podívat moh', kde tam bydlím já,
A
abych ti prstem srdce na víčkách namalovat moh',
H E
hm, tak, jak se dá.
- E*
R: Víš, v době všelijakých salónů a holek v uličkách,
A E
víš, jsem tak šťastnej, že ještě, že umím mít rád,
H A
na bílým polštáři ti láska krásně sluší
H E
a je dům náš náš hrad.
2. Kolikrát znásobení něhou, tolikrát dostáváme sil,
nikdo nemá to dnes lehký, žádněj med,
a když mě ráno budí tvoje ruka, tak síly tolik mám,
že otočil bych svět.
- R:**
3. Otoč se, lásko, ke mně tak, abych ti viděl do očí,
abych se přesvědčit moh', že jsi, že jsem já,
že kdyby kvůli ničemu, tak kvůli dětem,
byť by stokrát bylo hůř, vše vydrzet se dá.
- R:**
- R:**

532. Už nějak zapomínám (Nedvědi)

- Dmi Gmi*
1. Už nějak, lásko, zapomínám,
Dmi A⁷
už dávno nejsem ješitnej chlap,
Dmi Gmi
už jiný přání a představy mám,
Dmi A⁷
než bych řek' „jistě“, řeknu raději „snad“.
- Dmi A⁷*
R: Pár věcí vzal mi život, pár věcí dal,
Dmi A⁷
víc bylo pláče, o to líp jsem se smál,
Gmi Dmi
čím víc mi chutná teď opravdu žít,
B^b Dmi A⁷
tím víc si říkám: stačí, stačí jen být.
2. Už nějak, lásko, zapomínám,
přiď dneska večer, přiď, lásko, k nám,
budeme zpívat a budeme hrát
o tom, co bylo, co kdo z nás měl rád.
- R:**
3. Z papíru růže pobledla nám,
zase jsme spolu, ale každý sám,
až zhasnu svíce, rozsvítím byt,
uklidím tvoji sklenku a bude klid.
- R:**

533. Užovka (Nedvědi)

1. Když jak užovka si přijde den,
znáte to, nechce se vstát,
a zipy spacáků jak vodu kmen rozevře,
někdo začne hrát,
taková přenádherná vůně dříví hořícího
pošimrá ti nos,
jak první kroky v trávě studěj',
to jak vyšláp' sis do rána bos.
2. A první písnička a první čerstvej smích,
první paprsky a stín
táhnou se z korun stromů v jasnejch přímkách
a přes ně k nebi letí dým,
a člověk pochopí, proč rána tichý jsou,
to z úcty k světu snad,
ty rozhlížíš se, málem by sis sednul,
jak to tu máš rád.
- R:** Když po kopcích se probouzí svět,
ty balíš, když jsi něco sněd',
u trati trháš první kytku, dáváš holce, však ona ví,
a první vlaky, prvních tunelů chlad
a první výhybka, tajně zkoušíš si hrát,
a první zakopnutí o ten pražec navíc, jak ses' zapovídal,
a první hlasy ptáků v komínech skal,
lavičky na nádražích, kde pohledy jsi psal,
závratě z viaduktů, kde mě to vždycky láká zkusit se vznést,
a první zátočiny stříbrnejch řek,
po stráních stáda, tichej mlčící vlek,
a telegrafní dráty, co se před tunelem sehnou trochu níž,
setkání s kamarády ze vzdálenejch měst,
navzájem píšete si adresy cest,
tu a tam káně krouží, hledá v poli myš, no, má asi hlad,
a čapí hnízda a měď kostelních střech,
zákryty vinic, nápisy na starejch zdech,
hřbitovní rozvrzaný vrátka a pan farář spěchá přes náves dál,
tududu ...

534. Už se nemrač (Nedvědi)

1. Už se nemrač, holka, nad tím, že ti každěj pátek odjíždím,
vždyť já jsem ti to všechno předem řek',
nechceš vzít si hadry na sebe a šlapat někam za nebe,
já musím, a ty neměj teď tu vztek.
- R:** Ve skalách už můj vlak zahoukal,
no tak pusů, ahoj, a jde se dál,
všechno hejbe se tu kolem, roste, kvete horem-dolem,
jenom lidi nějak zapomínaj' být,
každý ráno život kolem zase o kus, zas je dál,
jenom lidi nějak zapomněli žít.
2. Víš, mě nebaví už žít tak, jak žijou ostatní,
hezky spořádaně, kdo co dal, si vzít,
víš, mě nebaví už poslouchat ty věčný řeči o ničem,
co by bývalo mohlo nebo může být.
- R:**
3. Víš, když umíš v trávě spát a celej den si jak dítě hrát,
to pak trochu jinak chápeš svět,
vůbec nechybí ti nic z toho, co ostatní honěj',
jejich přebohatej a tak chudej svět.

535. Valčíček (Nedvědi)

- R:** Tuhle písničku chtěl bych ti, láska, dát,
ať ti každěj den připomíná
[: toho, kdo je tvůj, čí ty jsi a kdo má rád,
ať ti každěj den připomíná. :]
1. Kluka jako ty hledám už spoustu let,
takový trošku trhlý můj já.
Dej mi ruku, pojď, půjdeme šlapat náš svět,
i když obrovskou práci to dá.
- R:**
2. Fakt mi nevadí, že nos jak bambulku máš,
ani já nejsem žádný ideál,
hlavně co uvnitř nosíš a co ukrýváš,
to je pouto, co vede nás dál.
- R:**

536. Vánoční lístek (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} C & & G \\ \text{Černý stíny stromů, ranní mlhy hlásí, že zas přijde snůh,} \\ C & & G \\ \text{lidem, co se stýská, pošle někdo lístek vánoční.} \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} F & C & G \\ \text{Zástupy lidí půjdou přát,} \\ F & C & Dmi G \\ \text{proč za rok jenom jedenkrát?} \end{matrix}$
2. Tak jako by láska měla už svůj vymezený čas,
až vánoce přejdou, sebeláska zvítězí zas v nás.
- R:
3. Rozdáme si dárky, svíčky zhasnou a co bude dál?
někdo přijde první, aby nový život přivítal.
- R:
- 4.=1.

537. Vašek (Nedvědi)

1. Jak písnička zbloudilá v přítmi skal,
kde tříští ji ostří hran,
jak láska, co pláchla, to, jak ses bál,
tak čas píše po tvářích nám.
- $\begin{matrix} Ami & E^7 & Ami \\ \text{Už nehoukej, vláčku, už nemám čas,} \\ Dmi & G^7 & C \\ \text{musím pohádky klukům číst,} \\ Dmi & & Ami \\ \text{snad jednou až, jednou, snad jednou zas,} \\ H^7 & E^7 & Ami \\ \text{až obrátím tenhle list.} \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} E^7 & & Ami \\ \text{Víš, jim by se stýskalo a mně zrovna tak,} \\ A^7 & & Dmi \\ \text{kdo by ovládal jeřáb a hák,} \\ G^7 & & C & Ami \\ \text{kdo by zahoukal sanitkou a opravil vlak,} \\ H^7 & E^7 & Ami \\ \text{tak ještě chvíli, snad rok, snad pak.} \end{matrix}$
3. Ta holka, co vzal jsem si, co mám rád,
je smutná, když utíkám pryč,
ten pohled, když vidím ji ve dveřích stát,
jak zamyká nadvakrát klíč.
- R: Víš, jim by se stýskalo a mně zrovna tak,
kdo by ovládal jeřáb a hák,
kdo by zahoukal sanitkou a opravil vlak,
[: tak ještě chvíli, snad rok, snad pak. :]

538. Večerka (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} G \\ \text{Dřív, než půjdeš večer, má milá, spát,} \\ D^7 \\ \text{vzpomeň na to, že jsem a že mám tě rád} \\ \text{a že písnička, co si tu zpívám, tobě patří,} \\ G \\ \text{je z lásky a na dobrou noc.} \end{matrix}$
2. Aby, až usneš, s tebou jsem chvíli byl,
když už skutečněj svět nás dva rozdělil,
aspoň ve spánku ruku tvou do dlaní vezmu,
budu hladit ji, tisknout a hrát.
3. Svět je podivně hmutej, láska na něj ví, jak,
stačí naplno milovat a žít, je to tak,
v tu ránu nevidíš, neslyšíš, rád máš jen, rád,
všechno stranou jde, nebo to zůstane stát.
- 4.=1.
5. Věčný kompromis mezi tím, zda s tebou být,
nebo dělat to, co člověk by měl, když chce žít,
žádná povinnost není tak důležitá,
abych kvůli ní kazil si svět.
- 6.=1.
- 7.=1.
- 8.=1.

539. Velký vůz (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} A & D & A \\ \text{I noc už spí a tma na spánek střádá,} \\ D & E^7 & A \\ \text{za chvíli už přijde čas,} \\ D & A \\ \text{kdy mávnem si rukou a narovnáme záda,} \\ D & E^7 & A \\ \text{slíbíme, že příště zas.} \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} F^\#mi & D & A \\ \text{Po vagónech budem ještě zkoušet hrát} \\ D & A \\ \text{písničky, co v uších zní,} \\ D & A \\ \text{co odlétnou až k ránu, dnes nebudeme spát,} \\ D & E^7 & A \\ \text{dneska dvakrát tě mám, láska, rád.} \end{matrix}$
2. I noc už spí a hlava sem-tam padá
a domů je to ještě kus,
po těch písničkách mám hlad, tak jestli mě máš ráda,
tak ujede nám Velkej vůz.
- R: $\begin{matrix} D & E^7 & A \\ \text{+ [: dneska dvakrát tě mám, láska, rád ... :]} \end{matrix}$

540. Vlasy (Nedvědi)

- D*
1. Chvilku tu zůstaň, ty vlasy z čela nedávej si,
G
vítr už ví, kam je dát,
A
a povídej mi o tom, co mezi námi může se stát,
co pro tebe to znamená, když jeden chce tě mít rád.
 2. Chvilku tu zůstaň a beze slov mi namaluj
sem na dlaň, jak vypadá smích,
je to bílá rovná čára, nebo srdíčko a na něm sníh,
nebo smutek, kteréj nepláče, jen kapky nosí na očích.
 3. Chvilku tu zůstaň, já zkusím se tě dotknout,
uvidíš, co to s tebou udělá,
jestli vůbec nic, nebo husí kůže naskočí a proč,
kouř parníku uvidíš, nebo slunce jako jabko a proč.
- 4.=1.

541. Vločky (Nedvědi)

- D*
1. Z vlčích máků a ze sedmikrásek
Hmi
jaro mává na první vlak,
Emi
otvírá bránu, zima byla tak dlouhá,
G *A*
čekal jsi, říkals': až pak.
 2. Až z okapů dolů spadne poslední sníh,
až řeka splaví zlámanej led,
až vyrazí tráva v pražcích na nádražích,
první jarní ruku semafor zved'.
- Emi*
- R: Ještě je mráz a v noci studí tě, když nemůžeš spát,
Hmi *Hmi* *Hmi*
A *G*
pár vloček zas spadne ti do očí a donutí vstát
Emi *F#7* *Hmi*
a sbírat větve s jehličím a přikrejt ten tvůj promrzlej dům.
3. Slovo je lék, když v písničke zní
sborem v kruhu kamarádů,
až do rána budou zpívat, smát se a snít,
kameny házet řece do proudů.

R:

R:

R:

R:

542. Vodník (Nedvědi)

- D*
1. Posvěcený deštěm, který padá z nebe,
A
vlasy jako vodník, pod šosem to zebe,
Emi *A7*
z kůže břízy když narodil se oheň,
D *Hmi* *A7*
vysuší jim promáčeněj den.
 2. Malovaný sluncem, hnědou barvou klasů,
indiánský hrátky starejch dobrejch časů,
večer zvedaj' hlavu do rozsvícenejch hvězd,
lesem zazní písne dlouhejch cest.
 3. Na krku svý znamení: raka, kotvu, list,
na rukávech domovenky, z kterejch můžeš číst,
na srdci sem-tam záplata, jak život šel,
mlčeť k ohni, když se rozhořel.
- D* *A*
- R: Krásný noci plný bilejch hvězd a kamarádů,
D *A*
vyzpíváný touhy kluků z měst plný bláznivejch snů.
4. Jiný písne zazněj', než učili se zpívat,
jinak viděj' svět než učili se dívat,
v celý přírodě se nenajde tak hned
tolik hrůzy, co už stvořil ten náš svět.
 5. A tak vyslápli si ránem a první listy stránek
popisujou písmem, co poslal z lesů vánek,
hledaj' na slunci si místo, kdo z nich ví,
co zítra na ně svět zas vymyslí.

R:

543. Vrány (Nedvědi)

- Hmi*
1. Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny
G *Hmi*
naposledy kreslí, kreslí mezi mech,
D *A* *Hmi* *Emi*
a vůně hořícího jehličí, to jak na ohýnku čaj si varíš,
Hmi *F#mi* *Hmi*
do písniček provoní ti dech.
 2. Opění o stromy a na kamenech sedíme a zpíváme
o rose na kolejích a o kouzlu všech tuláckých rán,
kdy člověk nemusí nic, jenom prostě bejt a koukat,
jak je pěkněj svět, a hlavně: není sám.
- D* *A* *Hmi*
- R: Písnička pohladí ti otevřený rány,
Emi *F#mi* *Hmi*
poslední dobou ňák je toho na nás moc,
D *A* *Hmi*
kdekdo sbírá jen jak v polích setbu vrány,
Emi *F#mi* *Hmi*
a tady plameny ti dávaj' dobrou noc.- 3. A dlaně do potoka ponoříš, pohladíš uhlazenej kámen,
nevím, jak vám, mně tohle připomíná křest,
a ruku na čelo si položíš a kapky po tváři ti stékaj',
jak někdy pěkně umí život vonět, květ.

R:

- Hmi*
- *: Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny
G *Hmi*
naposledy kreslí, kreslí mezi mech ...

544. Všechno nejlepší (Nedvědi)

1. Hádej, proč přišel jsem dneska k vám,
proč za záda schovávám květ,
dvakrát jsem dneska si ruce myl,
abych popřál ti k věnečku let.
2. Nastav pusku a do vázy kytku dej,
postav na kafe, dva cukry mám rád,
koupil jsem „Člověče, nezlob se“,
budem do rána bláznit a hrát.
- R: Tak všechno nejlepší, zdraví a klid,
ať všechno ti jde tak, jak chceš,
sám nejlíp víš, co se má ti přát,
a nám stačí, že žiješ, že jseš.
3. Hele, neděkuj, kytka není až zas tak moc,
to, co uvnitř mám, neumím říct,
jako kostky je život, jak den a noc,
věčně střídá se mít-nemít nic.
- R: E A H⁷ E
- R:
- R:

545. Výroční oheň (Nedvědi)

1. S tmou, nocí zablácenou, podivný postavy jdou,
pod mrakem ztratily stín, za skálou mihnul se blesk,
výroční oheň je dnes a kroky tuláků z cest
sešly a mířeji sem přidat svou vlajku a stesk.
- R: Potkáš svý známý a palce si zalomí,
stále je na co se ptát,
až oheň svou labutí píseň vám zazpívá
k ránu, tak půjdete spát.
2. Jak někdy člověk je sám, tak se to nahne, znám to,
a pak neví už, kam, kam by se obrátit měl,
zazvoní telefon, hej, věci si do rance dej,
pojď a nepospíchej, budeš mít to, co jsi chtěl.
- R:
- R:

546. Zahrádky (Nedvědi)

1. Večer zapálil svíčky okolních lamp,
ruku na tváři, ze mě si čteš,
holka, tam smutku je na knížku, a já nevím, co s ním,
pravda s nepravdou, láska i lež.
2. A písničky smutný, že ze slz by déšť
pokryl zahrádky nad Berounkou,
tak směj se a mluv, ať cítím, že jseš,
já skloním se nad panenkou.
- R: Já oči tvý, když bouří se a lesknou, jak když spíš,
a když se nade mnou sklopí, mám rád,
jsi štěstí, co splétá mi smích na dlaních,
jsi můj jedinej hřích.
3. Večer zapálil svíčky okolních lamp,
a ty chodíš, jak bych nebyla snad,
těch večerů, co myslela jsem na tebe, víš,
jak bys odněkud zdaleka spad'.
- R: + jsi můj jedinej hřích ...

547. Zapomeň, lásko (Nedvědi)

1. Zapomeň, lásko, na to, že já
jsem jenom ješitnej chlap,
že věčněj strach, abys byla jen má
dělá ze mě horšího snad.
- R: Jsi milá tak, že jako mrak jsou chvíle, kdy jsem sám,
kdy necítím tvůj dech na ústech svých,
jsi hezká tak, že jako mrak jsou tváře těch, co znám,
a pokřik vran je každej jinej smích.
2. Snad dábel sám mi napovídal,
že pláčeš kvůli mně,
jsem trdlo, který zapomíná,
jak málo lidí jako ty je.
- R:
3. Každý den, i když mračíš se snad,
provázíš můj každičkej krok,
v myšlenkách, slovech pořád jen dál
ozývá se: lásko, vždyť já jsem cvok.
- R:

548. Zeptej se mě (Nedvědi)

1. $\begin{array}{c} C \\ \text{Zeptej se mě na cokoliv,} \\ \frac{D^7}{F^\#} \quad G \\ \text{jen ne na to, co je ve mně, jak tě mám rád,} \\ C \quad \frac{C}{H} \quad \text{Ami} \\ \text{to jako kdybys modrý z nebe} \\ \frac{D^7}{F^\#} \quad G \\ \text{chtěla stočit do ruličky a do kapsy dát.} \end{array}$

R: $\begin{array}{c} \text{Ami} \quad \frac{D^7}{F^\#} \\ \text{Někde uvnitř cosi zvoní, začne hrát,} \\ G \quad C \\ \text{stačí sponka, hřeben či vlas,} \\ \text{Ami} \quad \frac{D^7}{F^\#} \\ \text{vůně svetru, cos' mi dala, všechno snad,} \\ G \quad C \quad G \quad C \\ \text{čeho rukou tvou dotk' se čas.} \end{array}$

2. Zeptej se mně na cokoliv,
jen ne na to, co je ve mně, jak tě mám rád,
proč růže voní, vždyť to je div,
pár lístků, stonek, ty si těchhle růží sad.

R:

3. Zeptej se mně na cokoliv,
jestli chceš, tak vymyslím si několik vět,
o lásce se povídat dá,
ale co to je, to marně hledá léta svět.

R:

549. Zpráva (Nedvědi)

1. $\begin{array}{c} G \quad C \quad G \\ \text{Proud řeky si hrál s našimi stíny,} \\ C \quad G \\ \text{tys' na něj lístek ze stromu dal,} \\ D^7 \quad G \\ \text{takovou zprávu, že jsi tu byl,} \\ C \quad G \\ \text{třeba chytne ho někdo tam v dáli za malou chvíli} \\ C \quad G \\ \text{a vlepí k listům, z kterých si zpívá} \\ D^7 \quad G \\ \text{a kam si píšeš, jak jsi tu žil} \end{array}$

R: $\begin{array}{c} A^7 \quad D \quad G \\ \text{Píši tam pár slov, že z kapek déšť mi umyl tvář,} \\ A^7 \quad D \quad G \\ \text{to jak o kámen se tříštil říční proud.} \end{array}$

2. Do víru propadl se list a s ním moje zpráva,
nevadí, slunce taky ti mává,
to byla krátká čarovná noc,
proud řeky si hrál s našimi stíny
a splétal rákosí v mozaiku tónů,
který mě hladily, když jsem šla spát

R:

R:

R:

R:

550. Zrnka (Nedvědi)

1. $\begin{array}{c} A \\ \text{Už dávno se mi stejská,} \\ \text{tak ti, lásko, píšu, že bych tě moc chtěl,} \\ \text{když dívám se ti do očí,} \\ E^7 \\ \text{tak jak bych správný slova zapomněl.} \end{array}$

R: $\begin{array}{c} G \quad D \\ \text{Uspěchaná doba hledá zrnka vztahů,} \\ A \\ \text{z kterých mír a klid by vstal,} \\ \text{a není lepší lék než láska,} \\ E^7 \quad A \\ \text{s ní by o sto roků lidé byli dál.} \end{array}$

2. Už dávno se mi stejská,
a teď koukám kolem sebe ještě víc,
do zavřených srdcí slunce
těžko cestu hledá, odlétne a nic.

R:

3. Jak dávno se mi stejská,
tak ti, lásko, píšu, že bych tě moc chtěl,
po horách se s tebou toulat,
počítat hvězdy v noci rád mám, to bych chtěl.

R:

551. Balancování (Nezmaři / Louis Capart)

1. C F
 Komu tu ještě vůbec zpívat mám,
 G C
 kdo z vás se chvíli zastaví,
 F
 refrén té písně zůstal nedopsán,
 G C
 možná ho lépe znáte vy,
 F
 možná je o tom, že nám schází
 G C
 ten kousek štěstí na vahách,
 F
 když láska s rozumem se sází,
 G C
 kdo překročí svůj vlastní práh.

R: C B^b
 A v lásce se to někdy stává,
 F C
 že jeden zůstane tu stát,
 F C
 [: zatímco druhý z dálky mává,
 G C
 tak oba myslí na návrat. :]

2. Kdo nikdy sám se sebou neprohrál,
 ten jenom těžko pochopí,
 že řeka života si plyne dál,
 že do ní dvakrát nevstoupí,
 a naše nesplněná přání
 jsou tím, čím nemůžeme být,
 a každé další jarní tání
 nám bere sílu znovu chtít.

R:

3. Ráda vám ještě jednou zazpívám,
 když chvíli zůstanete stát,
 refrén té písně zůstal nedopsán,
 snad lépe budete ho znát,
 že naše nesplněná přání
 jsou tím, čím nemůžeme být,
 [: a každé další jarní tání
 nám bere sílu znovu chtít. :]

552. Barevný svět (Nezmaři / P. Yarrow)

- G Hmi C G
R: Tak se kolem dívej a pojd' kousek blíž,
 C G Emi A D
 že se tady dějou věci, to se podivíš,
 G Hmi C G
 no tak už se koukej, barev je čím dál víc,
 C G Emi A D G $D(D, D, -)$
 modrá louka, žlutá voda, slunce zelený.
 G Hmi C G
 1. To si jednou malej kluk sám s barvama hrál,
 C G Emi A D
 pustil uzdu fantazii, po zdi maloval,
 G Hmi C G
 pokoj měl hned nebe a u okna stál strom,
 C G Emi A D G D
 na něm ptáci fialoví, jak je viděl on.

R:

2. Svět barvama hýřil, jiný brejle měl
 a na tý své modrý louce spousty kytek chtěl,
 nechyběl mu motýl, co módní proužky má,
 žlutej potok podél stěny jak šála hřejivá.

R:

3. Kluk se jenom díval, velkou radost měl
 a, když přišla máma domů, pochlubit se chtěl,
 neřek' ani slůvko a za ruku ji vzal,
 ten svůj poklad pohádkovej hned jí ukázal.

R:

553. Blázen za komínem (Nezmaři)

- Emi H^7 D A
 1. Asi na tom záleží, vím, kdy neuhýbám,
 Emi H^7 C H^7
 trochu jako závaží hluchá místa jsou,
 Emi H^7 D A
 na každíčkém nádraží slepá kolej bývá,
 Emi H^7 C H^7
 ani stromy v alejích svým stínem nepohnou.
 G D Emi A^7 D
R: A já, blázen, potají sedám za komínem
 G D C H^7
 s temnou nocí na dlani tichu naslouchám,
 G D Emi A^7 D
 a když všichni rozdají to, co se léčí vínem,
 G D C H^7
 každé další vítězství splácí mlčením.
2. Na cukrových homolích málo místa zbývá,
 zablýsknutí prstenů zítřkům nepřidá,
 zamlžené okolí a sníh, co všechno skrývá,
 zůstat nebo odejít, sen hodit plamenům.
- Emi H^7 D A
*****: Nataženým budíkům hodně síly schází,
 Emi H^7 C H^7
 do děravých okapů dráty naráží.
 G D Emi A^7 D
R: + a když všichni rozdají to, co se léčí vínem,
 G D C H^7
 každé další vítězství splácí mlčením ...

554. Bláznivej den (Nezmaři / Pepa Štross)

1. D $F^\#mi$
Bláznivej den se batolí z plen,
 D^7 G
vítr jak fén a pivo jako křen,
 Gmi
znáš pár pěknějch míst,
 D H^7
že bys radostí písk',
 E^7 A^7 (D)
já blázen.
2. Sluneční zář mi rozjasní tvář,
ale i šedivej mrak má svoje kouzlo a tak,
dál šlapu světem,
a pod námětem všedních dnů
z maličkostí skládáš prostý štěstí.
- G Gmi
R: Pozoruju děti v parku nebo frontu na polárku
 D D^7
a ouřady, jak se zvolna budí,
 G Gmi D D^7
to je recept, jak se nuda nudí.
 G Gmi D
Pod pavučinou troleje zpívám si jen tak z voleje
 H^7
třeba o ničem ale s chutí,
 E^7 A^7
já blázen.
3. Jseš bláznivej flink a mák makovej,
život je swing - tvůj názor světovej,
to nemá vadu, když náladu máš toulavou,
z maličkostí skládáš prostý štěstí.
- R:**
4. Bláznivej den se batolí z plen,
vítr jak fén a pivo jako křen,
znáš pár pěknějch míst,
že bys radostí písk',
 H^7 E^7 A^7 D
z maličkostí skládáš prostý štěstí,
 H^7 E^7 A^7 D
z maličkostí skládáš prostý štěstí,
 H^7 E^7 A^7 D
z maličkostí skládáš prostý štěstí.

555. Blues o nepodané ruce (Nezmaři)

1. Dneska mám chuť uzamknout dveře na kliku,
sednout si do knajpy s partou zedníků,
schovat se pod sukni svý mámy
a nepozdravit ani známý,
to žes' mi nepodal ruku ani ze zvyku.
- E G D E
2. Neřek' jsi cokoli, cokoli, cokoli,
 $F^\#mi$ C A
lži, který nebolí, nebolí, nebolí,
 E $C^\#mi$
řek' jsi, že zášť má moje oči
 A G $F^\#mi$
a to je zřejmě těžkej zločin,
 E G A E
tak jsi mi nepodal ruku ani ze zvyku.
3. Bylo mi do pláče a z pláče do smíchu,
když se dá do deště, zmoknu bez deštníku,
chameleón zná barvy duhy,
urážkou častuje ty druhý,
taky jim nepodá ruku ani ze zvyku.
4. Příště si pamatuj, ty kluku z výlohy,
móda se mění jako školní úlohy,
užij si ve zdraví svý slávy,
tíží na rozbolení hlavy,
takže mi nepodáš ruku ani ze zvyku.
5. Budu stát na cestě, co nemá chodníky,
lidi se míjejí jako auta patníky,
to, že tě nepotkám, mě mrzí,
ale i v hrobě bude brzy,
[: tam už mi nepodáš ruku ani ze zvyku ... :]

556. Bodláky ve vlasech (Nezmaři / Miki Ryvola)

1. $\begin{array}{cccc} G & E_{mi} & A_{mi} & D \\ Do\ vlasů\ bláznivej\ kluk\ mi\ bodláky\ dával, \\ E_{mi} & C & F & D \\ za\ tuhle\ kytku\ pak\ všechno\ chtěl\ mít, \\ G & D & A_{mi} & H^7 \\ svatební\ menuet\ mi\ na\ stýblo\ hrával, \\ C & D & G & D^7(-) \\ že\ prej\ se\ musíme\ vzít. \end{array}$
2. Zelený, voňavý, dva prstýnky z trávy,
copak si holka víc může tak přát,
doznívá menuet, čím dál miň mě baví
na tichou poštu si hrát.
- R: $\begin{array}{cccc} E_{mi} & D & E_{mi} & D \\ Bez\ bolesti\ divný\ trápení,\ suchej\ pramen\ těžko\ pít, \\ G & C & E_{dim} & H^7 \\ zbytečně\ slova\ do\ kamení\ sít, \\ G^7 & C & F & B^b \\ na\ košili\ našich\ zvyků\ vlajou\ nitě\ od\ knoflíků, \\ D^\# & C & D^\# & G G^7 \\ jeden\ je\ Muset\ a\ druhej\ je\ Chtít. \end{array}$
3. $\begin{array}{cccc} C & A_{mi} & D_{mi} & G \\ Do\ vlasů\ bláznivej\ kluk\ ti\ bodláky\ dával, \\ A_{mi} & F & B & G \\ za\ tuhle\ kytku\ pak\ všechno\ chtěl\ mít, \\ C & G & D_{mi} & E \\ svatební\ menuet\ ti\ na\ stýblo\ hrával: \\ F & G & C & G(D) \\ my\ dva\ se\ musíme\ vzít. \end{array}$
4. Zelený voňavý dva prstýnky z trávy
nejsem si jistej, že víc umím dát,
vracím se zkroušenej, ale dobrý mám zprávy
o tom že dál tě mám rád.
5. $\begin{array}{cccc} G & E_{mi} & A_{mi} & D \\ Zelený,\ voňavý,\ dva\ prstýnky\ z\ trávy, \\ E_{mi} & C & F & D \\ copak\ si\ my\ dva\ víc\ můžeme\ přát, \\ G & D & A_{mi} & H^7 \\ dál\ nám\ zní\ menuet\ a\ tím\ miň\ nás\ baví \\ C & D & G & D^7 \\ na\ tichou\ poštu\ si\ hrát. \end{array}$
- *: $\begin{array}{cccc} G & E_{mi} & A_{mi} & D \\ Zelený,\ voňavý\ \dots \\ G & E_{mi} & A_{mi} & D \\ Prstýnky\ voňavý\ \dots \\ G & E_{mi} & A_{mi} & D\ G\ E_{mi} & A_{mi} & D \\ Z\ trávy\ zelený\ \dots \end{array}$

557. Cestám a stromům (Nezmaři)

1. $\begin{array}{cccc} A_{mi} & G & C & E \\ Zdálo,\ něco\ se\ mi\ zdálo, \\ A_{mi} & G & C & E \\ neříkám,\ že\ bylo\ to\ málo, \\ C & G & F^{maj7} & E \\ do\ údolí\ dravý\ proud\ se\ valí\ podle\ skal, \\ F^{maj7} & E & A_{mi} & E(G) \\ jakoby\ mu,\ jakoby\ mu\ někdo\ zatleskal. \end{array}$
2. Sbíráám, zatím síly sbíráám,
pořád ještě vodu nenabírám,
v peřejích mi do kamenů loďka naráží,
vypadá to, že mi v cestě něco překáží.
- R: $\begin{array}{cccc} C & G & D^\#dim & G\ C & G & D^\#dim & G \\ Dávno,\ je\ to\ dávno,\ to\ nám\ každý\ slovo\ v\ ústech\ sládló, \\ F^{maj7} & C & G & C \\ ještěže\ skály\ tu\ zůstanou\ stát, \\ F^{maj7} & C & G & C\ G \\ vždyť\ každá\ pýcha\ prý\ předchází\ pád, \\ C & G & D^\#dim & G\ C & G & D^\#dim & G \\ trávu\ mrazy\ spálí,\ jednu\ se\ zas\ vrátí\ slunce\ z\ dále, \\ F^{maj7} & C & G & C \\ chladivý\ vítr\ přiletí\ k\ nám, \\ F^{maj7} & E & F^{maj7} & G(-) \\ pořád\ něco\ čekám,\ ani\ neusínám. \end{array}$
3. $\begin{array}{cccc} Zdálo,\ něco\ se\ mi\ zdálo, \\ neříkám,\ že\ bylo\ to\ málo, \\ zůstanou\ jen\ prázdná\ hnízda\ stromům\ ve\ větvích \\ a\ já\ marně\ zprávu\ hledám\ ve\ tvých\ šlěpějích. \\ F^{maj7} \end{array}$
- R: + pořád něco čekám ...

558. Časy se mění (Nezmaři / Bob Dylan)

1. $\begin{array}{cccc} G & E_{mi} & C & G \\ Svět\ mění\ svou\ tvář\ a\ den\ stihá\ den, \\ C & A_{mi} & D \\ jenom\ blázen\ ostatním\ v\ cestě\ by\ stál, \\ G & E_{mi} & C & G \\ a\ ráno\ slunce\ zahání\ sen, \\ C & A_{mi} & D \\ jednu\ dokraluje\ i\ ten\ nejmější\ král. \end{array}$
- R: $\begin{array}{cccc} D^7 & \frac{D^7}{C} & \frac{D^7}{H} & \frac{D^7}{A} \\ Vždyť\ všichni,\ kdo\ vidí,\ jdou\ po\ cestě\ dál, \\ G & C & D & G\ C\ G\ D \\ ztrácí\ krok\ ten,\ který\ chvíli\ stál. \end{array}$
2. A od města k městu ta cesta směr má
a v každým žije se o něco snáz
a poznání hořký nám tahle pouť dá,
ta hořkost teď zůstává navěky v nás
- R:
3. Kdo v čele šel, bouřlivě oslavoval,
zůstal stát a ostatním pyšně se smál,
však dřív, než se z oslavy vzpamatoval,
zase poslední na konci zástupu stál.
4. Na na na ...
- R:

559. Fénix (Nezmaři)

1. $\begin{array}{cccc} G & \frac{D}{F\#} & C & G \\ \text{Ami}^7 & & D & D^7 \end{array}$
 Vlák smutně zahoukal, čas do klusu se dává,
 osud se rozběhnul a já to nevěděl,
 $\begin{array}{cccc} G & D & C & G \\ \text{Ami}^7 & & D^9 & D^7 \end{array}$
 marně jsem v okně čekal na volání „sláva!“,
 v nádražním bufetu pak jsem sám poseděl.

- R:** $\begin{array}{cccc} G & D & \text{Emi} & \\ C & H\text{mi} & \text{Ami}^7 & D^7 \end{array}$
 Posílám ti pozdrav z dálky bláznivý
 a můj stín o tebe zakopává,
 $\begin{array}{cccc} G & D & \text{Emi} & A^7 \\ C & D^7 & G & \end{array}$
 jsem tu sám, nad hlavou mraky šedivý,
 a bůhví, jestli se vrátím k vám.

2. Mládí se zdá jak sluncem prozářený ráno,
 sem-tam bouřka, ale to už k věci náleží,
 a nikdo neví, že je v předpovědi psáno,
 že se i před večerem někdy sešeří.

R:

3. Já přesto věřím, co v moudrých knihách bývá,
 i to, že naděje naposled umírá,
 a že se ten, kdo v duši spáleníšť mívá,
 ze svého popela jak Fénix posbírá.

R:

561. Hlídej (Nezmaři / Pepa Štross)

1. $\begin{array}{cccccc} A & D & A & H & D & A \\ D & A & H & D & A & \end{array}$
 Hlídej, hlídej si mě potichu a ochotně,
 hlídej, hlídej si mě líp než mlíko na plotně.
 $\begin{array}{ccc} E & D & A \\ E & D & E \end{array}$
 Jsem na bodě X, možná na nultém,
 nic novýho, láska, pod pultem,
 $\begin{array}{cccccc} A & D & A & H & D & A \\ \text{hlídej, hlídej si mě potichu a ochotně.} \end{array}$

2. Hlídej, hlídej můj stín, slunce už má namále,
 hlídej, hlídej můj splín, ať je fajn a tak dále.
 Obloha má duhovej límeč
 z Heřmanova Městce po Hrochův Týnec,
 hlídej, hlídej si mě potichu a ochotně.

3. Líbej, líbej si mě, počti si mezi řádky,
 líbej, líbej si mě, pak budu se držet zpátky.
 Mám sto chutí říct doma pod kulmou,
 že pusku dám všem, co neuhnou,
 hlídej, hlídej si mě potichu a ochotně,

560. Hej, člověče Boží (Nezmaři)

1. $\begin{array}{cccccc} \text{Ami} & \text{Emi} & \text{Ami} & C & G & C \\ \text{Ami} & \text{Emi} & \text{Ami} & F & G & \text{Ami} \end{array}$
 Hej, člověče Boží, zahodil jsi boty,
 jakpak bez nich půjdeš dál, touhletou dobou sněží,
 $\begin{array}{cccccc} C & G & C & \text{Ami} & \text{Emi} & \text{Ami} \end{array}$
 nehřeje tě slunce, mám o tebe strach.
2. Hej, člověče Boží, zahodil jsi kabát,
 jakpak bez něj půjdeš dál pár dní před Vánoci,
 nehřeje tě slunce, mám o tebe strach.
3. Hej, člověče Boží, zahodils' peníze,
 jakpak bez nich půjdeš dál, nekoupíš si chleba,
 nedají ti najíst, mám o tebe strach.
4. Hej, člověče Boží, zahodil jsi dřevo,
 jakpak chceš v tý zimě spát, čas je o Vánocích,
 světníci máš prázdnou, mám o tebe strach.
5. Hej, člověče Boží, koho jsi to vedeš,
 dívka zatoulaná bez halíře v kapse,
 cizí dítě porodí, mám o tebe strach.

6.=1.

- *: $\begin{array}{ccc} F & G & A \end{array}$
 Hej, člověče Boží ...

562. Hned teď (Nezmaři)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & D & C & E \\ \text{Ami} & D & C & E \end{matrix}$
 Jestli chceš, stáhnú tě z kůže teď hned,
 předvedu zázrak a hled,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & D & C & E \\ \text{Ami} & D & C & E \end{matrix}$
 natáhnú tě v tobě a stydne mi krev
 Ami Emi Ami Emi Ami
 a mám tě, mám tě, mám.

2. Potají stárnem, tak vyskoč a leť,
 určité přistaneš sám,
 křídla na půjčku nám poskytnete svět
 teď hned, teď hned, teď hned.

- R: $\begin{matrix} Dmi \\ Ami \end{matrix}$
 Kdo se nebojí, slyší trávu růst,
 $\begin{matrix} Ami \\ Dmi \end{matrix}$
 jen když neprší z nebe zlatý déšť,
 $\begin{matrix} Dmi \\ C & E \end{matrix}$
 kdo je hladový, snese dlouhý půst,
 a já počítám dluhy na halěř, co s tím?

3. Hodiny tikať tik-ťak a dost,
 kdepak se zastavil čas,
 zvoník to sbalil a vyhodil most,
 ten v nás, ten v nás, ten v nás.

4. Od křídel ke snům je už jenom krok,
 cupitám vesele dál,
 zázrak se nestal a já jsem ten cvok
 i král, i král, i král.

R:

5. Ohníček hasne, tak přilož a pojd',
 křídla si dáš pod polštář,
 ukaž mi cestu a po ní mě vod',
 kam znáš, kam znáš, kam znáš,
 $\begin{matrix} Emi & Ami & Emi & Ami & Emi & Ami \end{matrix}$
 [: kam znáš, kam znáš, kam znáš ... :]
 Hvězdy nad tebou

- $\begin{matrix} C & D\#dim & G\# & G & C & H & B^b & A^7 \end{matrix}$
 1. Jen měsíc smutně svítí a tma je plná pavoučích sítí
 $\begin{matrix} F & Fmi & C & G\# & G \end{matrix}$
 a světlo v dálce pohasíná, já ráno teprv vzpomínám.

2. Ty v snech se na mě díváš a v nich se jako za mlhou skrý-
 váš,
 $\begin{matrix} F & Fmi & C & G\# & G & C & E \end{matrix}$
 pak s novým ránem krutě zmizíš, já stále jenom vzpomínám.

- R: $\begin{matrix} A & F\#mi & Hmi & E & A & F\#mi & Hmi & E \end{matrix}$
 Mám přání: jen den prožít s tebou, svůj úsměv ti dát,
 $\begin{matrix} A & F\#mi & Hmi & E & A & G\# & G \end{matrix}$
 mé zdání, že jiné tě svedou, mi nedá spát.

3. Jen hvězdy smutně září, já trhám další den v kalendáři,
 $\begin{matrix} F & Fmi & C & G\# & G & C \end{matrix}$
 tvá láska zvolna pohasíná, já stále jenom vzpomínám.

R:

4. Jen měsíc smutně svítí, vítr vlét' tam do pavoučích sítí,
 už slunce hvězdám světlo jde brát, já k ránu teprv usínám.
5. Na na na ...

563. Jako když se valí kameny (Nezmaři)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & Dmi & Emi & \text{Ami} \\ \text{Ami} & D & C & E \end{matrix}$
 Jako když se valí kameny, jako když na zeď hážeš hrách,
 $\begin{matrix} Dmi & Emi & \text{Ami}(F) \end{matrix}$
 jako stromy bleskem spálený, jako smutek na marách.

2. Jako měsíc ve svém zatmění ke mně zády točíš se,
 milovali jsme se k zbláznění, čas však i tebe odnese.

- R: $\begin{matrix} Dmi & E \\ Dmi & E \end{matrix}$
 Copak jsem ti dala málo lásky,
 už ti víc nemůžu dát,
 $\begin{matrix} Ami & Dmi \\ Emi & Ami \end{matrix}$
 schovám si naše předsmrtný masky
 z dob, kdy jsme se mohli smát.

3. Toužila jsem ve svých životech vyhrát aspoň jednu z cen,
 teď chodím jako kočka po plotech a zkouším seskočit na zem.

4. Chtěla bych říct, jak tě postrádám, snad jsi mi uměl něco
 dát,
 ty hezký dny teď znova poskládám a zavřu do šanonu ztrát.

- R: $\begin{matrix} Ami & Dmi \\ Emi & Ami \end{matrix}$
 + [: schovám si naše předsmrtný masky
 z dob, kdy jsme se mohli smát ... :]

564. Jednou zrána (Nezmaři / Jim Groce)

1. $\begin{matrix} E & A^7 & F\#^7 \\ E & C\#^7 & F\#^7 & H^7 & E & H^7(E^7) \end{matrix}$
 Jednou k ránu, jednou snad možná pochopíš, než půjdeš spát,
 že tvý starosti, brácho, ty nespraví žádnéj flám.

2. Každěj káru tlačí svou, někdo stát ji má před hospodou,
 pak říká, že je volný, a neví, že ji táhne dál.

- R: $\begin{matrix} A^7 & E \\ A^7 & F\#^7 & H \end{matrix}$
 A lodě plují po vlnách moří, vezou náklad, maj' svůj cíl,
 když nejdou ke dnu za velkejch bouří, pak znovu napnou plachty svý.

3. Nech drobný, dokud jsou, dokud neproměníš všechnu touhu
 svou
 na laciný pití, ten tvůj drahej špás.

4. Na na na ...

5.=4.

R:

6. Je těžký nocí plout, když plavci nevěří na modrý horizont
 $\begin{matrix} C\#mi \end{matrix}$

a mlhavý ráno jen vítr změni v novej den,
 $\begin{matrix} A & H^7 & E \end{matrix}$
 a mlhavý ráno jen vítr změni v novej den ...

565. Jedu sám (Nezmaří / Jim Webb)

1. Jedu sám, a den se končí barevnou hrou,
 s tajemnou pokorou světlo už mizí,
 kdo má cestu dalekou v krajině cizí,
 pozná cenu dlouhé samoty stáří.
2. Jedu sám, a slunce si dlouží můj šedej stín,
 bůhví, proč ještě dnes zůstává se mnou,
 už nám v zrcadlení tváře blednou
 zdoluhavou cestou.
3. Jedu sám, v dálce město jak velkéj míč,
 jen dosáhnout očima a rukou,
 v duši mám, v duši mám prázdkno najednou,
 do rána vím, že se to nezmění,
 po noci čekám rozednění.

566. Když nad ránem ozvou se kohouti (Nezmaří / Samson)

1. Když nad ránem ozvou se kohouti,
 to nemá už cenu jít spát,
 vždyť celou noc, tak jako na pouti,
 já slyšela muziku hrát,
 písnička běžela za písni
 a kouřem mi načichly vlasy,
 když ubrus vínem se potřísnil,
 o noty jsme odřeli hlasy.
- R: A přece jen pro to zpívání
 vracím se na různá místa,
 začínám, když zvoní klekání,
 hlava je jasná a čistá,
 naplno ve druhé poledne,
 šanson, když tma je jen stínem,
 to na dno sklínky se dohlédne
 a mysl mám zjítřenou vínem.
2. Když nad ránem ozvou se kohouti
 a nehlučně zhasínaj' města,
 je pryč další den, to mě nermoutí,
 jen vím, že mě čeká zas cesta
 domů, do malého podnájmu,
 kde půjčenou mám i postel,
 a když mám vztek, kleju potajmu
 v garsonce tiché jak kostel.
- R: 3. Když nad ránem ozvou se kohouti,
 to si pak i lásku vysním,
 návrhy milostnýj projdou ti,
 když nechci, tak naoko zpřisním,
 ne že bych milovat nechtěla,
 ba ani z časové tísně,
 když nad ránem ozvou se kohouti,
 [: to pak mám nejradší písne. :]

567. Kladivo (Nezmaři / Pete Seeger)

- G Hmi C D G Hmi*
- Bylo by to krásný, bejt bleskem nebo bouří,
C D G Hmi C D
bejt vodou nebo trávou, bejt větrem, co vál,
G Emi
bejt kladivem v pěsti, bejt jiskřičkou v kouři
C G C G
a kovadlinou bejt a znít a ocelově zvonit,
C G D G Hmi C D G Hmi C D
ó, to bych si tak přál.
 - Bylo by to krásný, bejt v melodii tónem,
tím tónem, kterej hladí jak hedvábnej šál,
tím tónem, co ladí a zní pod balkónem,
bejt v melodii tón a znít a ocelově zvonit,
ó, to bych si tak přál.
 - Bylo by to krásný, bejt zvonem, kterej zpívá
a do nebe se dívá, a nebo i dál,
a zvoní, že svítá, a nebo, že se stmívá,
bejt obyčejnej zvon a znít a ocelově zvonit,
ó, to bych si tak přál.
 - Bylo by to krásný, bejt větrem nebo bouří
a kladivem i tónem a bůhví čím dál
[: a zpívat, že svítá, a nebo, že se stmívá,
bejt obyčejnej zvon a znít a zpívat dobrým lidem,
(*G Ami G*)
ó, to bych si tak přál. :]

568. Konvička (Nezmaři)

- E⁶ D[#]mi⁷ E⁶ D[#]mi⁷*
- Kdo si to tu tak po ránu píská,
E⁶ F[#] G[#] E⁶ F[#] G[#]
zase jenom konvička na čaj,
E⁶ F[#] G[#] E⁶ F[#] G[#]
nemá ponětí, jak se mi stýská,
E⁶ F[#] G[#] E⁶ F[#] G[#]
neví, po kom, po čem a tak dál.
Hmi A E⁶ G[#] G F[#]
- R1:** To se ti to píská, jsi pod párou,
H⁷ E⁶ F[#] G[#]
náladu máš stálou, ne jako já.
- R2:** Dej si pozor ať tě nevypískám,
začnu třeba to svý Summertime.
- Kdo se to tu tak po ránu kouká
zase jenom brouci z vitríny
takovej brouk nemá v hlavě brouka
šlápne-li vedle tak jen do hlíny
- R3:** Počkej brouku já tam pustím Beatles
budeš klopat krovky, to si piš.
E E⁷ A H⁷ E E⁷ A H⁷ E E⁷
- ***: Někdy je mi shůry dáno a někdy: babo, rad,
A H⁷ E E⁷ A C^{#7} F^{#7}
říkám si: no nevidáno, láska, jsi pryč, hm, tak tedy ať,
H⁷ E
no tak ať.
- ***:
- Kdo si to tu tak po ránu píská,
zase jenom konvička na čaj,
až si najdu cestu ke svejm štítkám,
rozdám si to s tebou, na to mám.
E⁶ F[#] G[#] E⁶ F[#] G[#] E⁶ F[#] G[#] E⁶ F[#] G[#]
- R1:** + ne jako já, ne jako já, ne jako já ...

569. Kukačka (Nezmaři)

- Dmi C Gmi*
- Kukačka kuká, holoubek vrká
Dmi A⁷ Dmi
na zelenej volši,
C A⁷
cožpak si myslíš, můj znejmilejší,
Dmi A⁷ Dmi A⁷ Dmi
že jsem já nejhorší, že jsem já nejhorší.
 - Ach, nejsem, nejsem, šáteček dej sem,
já ti ho vyperu,
abys' měl bílej, až půjdeš k jinej
v sobotu kvečeru, v sobotu kvečeru.
 - A když se vrátíš, můj znejmilejší,
šáteček rozvážu,
bude-li bílej jako sníh padlej,
zůstaneme spolu, zůstaneme spolu.

570. Léto (Nezmaři)

- Ami F^{maj7} E Ami*
- Možná na mě léto působí, jeho vůně, chuť i žár,
F^{maj7} C E Ami
že si chvílemi jako blázen či jak dítě připadám,
F^{maj7} C G E Ami
že si chvílemi jako blázen střípky léta v sobě strádám.
 - Provoněnými stráněmi chodím večer po špičkách,
hladím dlaněmi drsnou kůru, kapky rosy počítám,
hladím dlaněmi drsnou kůru, pod hvězdama hlavu skládám.
 - V horských tůních smejevám ulic prach, zkusím ptačí písne hrát,
i když nemají slova žádná, pokouším se tisíckrát,
i když nemají slova žádná, každá z nich svůj smysl skrývá.
 - Nedá se to říci básněmi, to samo léto píše v nás,
je jich stále víc - stránek bílých, i když se to divný zdá,
je jich stále víc - stránek bílých, které ještě popsat zbývá.
- Ami F^{maj7} E Ami*
- ***: Možná na mě léto působí, jeho vůně, chuť i žár,
F^{maj7} C G E Ami
že si chvílemi jako blázen střípky léta v sobě strádám.

571. Loď (Nezmaři / H. Gillespie, J. F. Coots)

1. $\begin{matrix} G & C \\ G & C \end{matrix}$
Až hokynáři smažou ti dluh,
příměřím bouří pročistí vzduch
 $\begin{matrix} G & E\text{mi} & A\text{mi} & D^7 & G \end{matrix}$
loď, která na dně má šrám.

2. Pak v kalendáři otočíš list
a nadějí svou si nebudeš jist,
plout proti proudu máš sám.

R: $\begin{matrix} G^7 & C \\ G^7 & C \end{matrix}$
Do týhle lodi teče,
nám šplouchá na maják,
 $\begin{matrix} A^7 & D^7 \end{matrix}$
my nečekáme vkleče,
 $\begin{matrix} A^7 & D^7 & D^+ \end{matrix}$
až zahalí nás černej mrak.

3. Kormidelník si říká Noe
a plachty jsou holky povětrné,
k nám na palubu jsi zván.

4. Už začali hrát, je nejvyšší čas
v gumovkách tančit poslední waltz,
loď, která na dně má šrám.

5. Bere nás proud a kocovina,
v plachtovní hvízdá meluzína,
mýlil se v mýlích náš plán.

R:

R:

6. Jen za kormidlo s nadějí ber,
k pevnině vždycky najde si směr
loď, která na dne má šrám,
 $\begin{matrix} G & E\text{mi} & A\text{mi} & D^7 & G \end{matrix}$
loď, která na dně má šrám,
 $\begin{matrix} G & E\text{mi} & A\text{mi} & D^7 & G \end{matrix}$
k nám na palubu jsi zván!

572. Maják (Nezmaři)

1. $\begin{matrix} G & C & G \\ H\text{mi} & C & D (A^7 D) \end{matrix}$
Čím dál víc je někde v nás,
čím dál víc nás proniká,
 $\begin{matrix} G & C & G \\ A^7 & C & D & G \end{matrix}$
že jednou prolomí se hráz
samých frází, maják naděje až zabliká.

2. Schází nám poctivej prám,
ztrácí vítr z plachtovní,
jak starej Bludnej Holanďan
stále čekám, na otázky kdo mi odpoví.

R: $\begin{matrix} C & D^7 & G \\ C & D^7 & G \end{matrix}$
Kde je síla lidí,
kde je víra v nás,
 $\begin{matrix} C & D^7 & G & E\text{mi} \\ A^7 & D^7 & G \end{matrix}$
kolikrát pravdou zbití
nastavíme ještě druhou tvář?

3. Každý má svou malou loď,
svoji vlajku vztyčenou,
a každý z nás je lodivod,
který nemá v žádných mapách cestu značenou.

R:

4. Možná, že se potkají,
až nový vítr začne vát,
k otázkám, co se šeptají,
na týhle lodi odpovědi dávno budem znát.

R: Kde je síla lidí,
kde je víra v nás,
kde je víra lidí,
kde je síla v nás?

573. Malíř (Nezmaři / Gordon Lightfoot)

1. Když se tak zpátky dívám na začátek všech svých let,
 D D C C
 prach ze vzpomínek smývám, otvírám barevný svět,
 D D⁷ G
 tak tady jsou, už si vzpomínám
 A Hmi G D
 na tváře časů těch, kdy neznala jsem spěch.
2. Přišel jsi s duhou v dlani, na plátnech byl tvůj svět,
 maloval jsi usínání, dokonce i motýlí let,
 tak tady jsou, už si vzpomínám
 na tváře přátel tvých, tam věčně byl jen smích,
 G G F# Emi A D
 a jak za týdnem týden šel, mně ze světa se pořád tajil dech.
- *: Já chtěla říct: tohle není fér,
 D D⁷ G
 brát si lásku na úvěr, já nechci druhá být,
 A Hmi G D
 co ode mě jsi z lásky vzal,
 G G F#
 Emi A Hmi G D
 to do studených pláten hned jsi dal, já nechci druhá být.
- R: Chci zase slyšet hezká slova, hebká, krásně sametová,
 G G F# Emi A
 G G F# Emi A D
 ponořit se do těch tónů, nechci, já už nechci sama být.
3. Na plochách plakátových ve stínu reklamních vět
 je o výstavách nových prý krásný malířův svět,
 tak tady jsou, už si vzpomínám
 na barvy z rukou tvých, na horko v závějích,
 G G F# Emi A Hmi
 od malovaných krásných stromů chce se mi zas jednou domů jít,
 G D
 musí to tak být.

R:

574. Mám rád to krásné děvče za řekou (Nezmaři / Jiří Voldán)

1. Za noci stříbří se řeka, vlny za vlnama jdou
 G C G D G D
 G C G D G G⁷
 a tam na lodičce čeká tulák na dívku svou,
 C G C G C A⁷ D⁷
 z lodičky skryté tam v olšové kouzelné písni za noci zní:
- R: Já mám rád to krásné děvče za řekou,
 G D⁷ G C G
 vždy, když měsíc plá, sedím u vesla,
 G⁷ C Cmi G Emi
 [: a když její hlas zaslechnu v daleku,
 G D⁷ G(C Cmi G D G) D(-)
 plují tiše za řeku. :]
2. Olše se nad vodou sklání a smačí v ní větve své,
 na lukách v podzimní záři kvetou ocúny mámivé,
 a chlapec dívá se na měsíc, jako by celému světu chtěl říct:

R:

575. Mamuti (Nezmaři / Žalman)

1. Přišel pravěk zas o něco dříve,
 D D⁷
 G D
 a s ním vítr přines' mamuty,
 Hmi F#mi
 jejich dusot už je slyšet z dálky,
 G D
 bude žrádlo na tudy.
2. Celej měsíc kopali jsme jámu,
 pak přišel očekávaný den,
 bylo slyšet těžkou tupou ránu,
 už je tam, nemůže ven.
 Hmi F#mi G D
- R: Mamuti, mamuti, na kořínky, na bobule seru ti,
 G F#mi Hmi
 kolem běhá hora masa, jó, to bude krása,
 G D
 přežerem se zase k prasknutí.
3. Mamut zmizel skoro celej v díře,
 kouká mu jen špička chobotu,
 chytrou lstí my přemohli jsme zvíře
 časně ráno v sobotu.
4. Celej tejdén ležíme a žerem,
 nemáme už na nic náladu,
 mastný brady tiše svítí šerem
 a já toužím zase po hladu.

R:

576. Mary Lou (Nezmaři)

1. Slyšíš, co zvon zpívá, malá Mary Lou,
 C F C
 Emi
 slyšíš, co zvon zpívá, malá Mary Lou,
 F G Ami C Ami
 jeho tóny sladce zní, zpívá píseň svatební,
 F C
 slyšíš, co zvon zpívá, malá Mary Lou.
2. Tvá matka slzy stírá, malá Mary Lou,
 tvá matka slzy stírá, malá Mary Lou,
 tvý šaty jsou jak sníh, jak jsou hebké na dlaních,
 tvá matka slzy stírá, malá Mary Lou.
3. Ženich vozem jede, malá Mary Lou,
 ženich vozem jede, malá Mary Lou,
 z plání vřesových už je slyšet jeho smích,
 ženich vozem jede, malá Mary Lou.
4. Proč najednou je ticho, malá Mary Lou,
 proč najednou je ticho, malá Mary Lou,
 co se stalo, kdo to ví, na plání vřesový,
 proč najednou je ticho, malá Mary Lou.
5. Tam za velkou skálou, malá Mary Lou,
 tam za velkou skálou, malá Mary Lou,
 vůz najel na kámen, Billy spad' na černou zem
 tam za velkou skálou, malá Mary Lou.
6. Slyšíš, co zvon zpívá, malá Mary Lou,
 slyšíš, co zvon zpívá, malá Mary Lou,
 jeho tóny hořce zní, zpívá píseň pohřební,

577. Modravý dým (Nezmaři)

1. $\begin{array}{cc} F & C \\ \text{Modravý dým z cigaret stoupá,} \\ F & C \\ \text{za oknem mým nebe se houpá,} \\ G & F \\ \text{z plakátů cár po dešti zbyl,} \\ C & G C \\ \text{pomalu svítá, pomalu svítá.} \end{array}$

R: $\begin{array}{cc} \text{Ami } D^7 & G \\ \text{Místo lampy večerní} \\ \text{Ami } D^7 & G \\ \text{čekám, až se rozední} \\ \text{Dmi } G & E \\ \text{den loučení.} \end{array}$

2. Čaj poslední v hrníčku míchám,
na stěně stín, dnes nepospíchám,
snad je to tím, že dnešní den
pomalu svítá, pomalu svítá.

R:

R:

579. Musíš jít dál (Nezmaři)

1. $\begin{array}{cccc} C & F & C & G C \\ \text{Když ti nohy už nějak neslouží, musíš jít, jít dál,} \\ & F & C & F G \\ \text{a když občas šlápeš do louží, musíš jít, jít dál,} \\ C & C^7 & F & Fmi \\ \text{když už nemáš střechu nad hlavou a jenom kapsu děravou,} \\ C F C & G & C F C G & \\ \text{musíš jít, jít, cíl tvůj je ze dne na den blíž.} \end{array}$
2. Když tě přítel tvůj někdy oklamal, musíš jít, jít dál,
jenom rukou mávni, čert to vzal, musíš jít, jít dál,
jenom na sebe se spoléhej, štěstí u druhých nehledej,
musíš jít, jít, cíl tvůj je ze dne na den blíž.
3. Když boj svůj předem prohráváš, musíš jít, jít dál,
a když ruce do klína pokládáš, musíš jít, jít dál,
jenom nevěš hlavu, to chce klid, uvidíš, zas bude líp,
musíš jít, jít, cíl tvůj je ze dne na den blíž.
4. Když tě smůla někdy provází, musíš jít, jít dál,
anebo když máš spoustu nesnází, musíš jít, jít dál,
jen lidem zlým se vyhýbej, názor svůj si uhlídej,
musíš jít, jít, cíl tvůj je ze dne na den blíž.

5.=1. $\begin{array}{ccc} C & F & C \\ + \text{ musíš jít, jít dál} \dots \end{array}$

578. Mosty (Nezmaři)

1. $\begin{array}{cc} \text{Ami} & C \\ \text{Tahle první zkouška našich mostů společných} \\ \text{Dmi} & \text{Ami } F G \\ \text{základy má slabý, jak se zdá,} \\ \text{Ami} & C \\ \text{do trávy tě unýst společností báječných,} \\ \text{Dmi} & \text{Ami } G \\ \text{povodeň v nás zhasí oheň dřív.} \end{array}$

R: $\begin{array}{cc} C G & F \\ \text{Tak žijem dál, ať tráva hoří,} \\ \text{Emi} & F G \\ \text{semínka ze tvých snů teď sbírám potají,} \\ C G & F \\ \text{slunce ať dál stíráš z tváří,} \\ \text{Emi} & F \text{ Ami } C G \text{ Ami } C G \text{ Ami} \\ \text{než rampouchy v nás zmrznou, roztají.} \end{array}$

2. U Zdi nářků půlnoc klade věnce pohřební,
stébla duší nechaj' trávu růst,
z mostů zbyla lávka, z řeky potok za pár dní,
drželi jsme, budem držet půst.

R:

3. Stébla trávy staví naše mosty společný,
z břehu na břeh musíš přejít sám,
převozník se opil létem, čas je zbytečný,
potají tě přes most vodívám.

R:

580. Na nejtenčí nitce (Nezmaři)

1. $\begin{array}{cc} \text{Emi} & \frac{\text{Emi}}{D^{\#}} \\ \text{Na nejtenčí nitce mě přivedeš zpátky,} \\ \text{Ami} & H^7 C^7 H^7 \\ \text{jestli budeš o to jenom trochu stát,} \\ \text{Emi} & \frac{\text{Emi}}{D^{\#}} \\ \text{až z poslední síly vyrovnám splátky,} \\ \text{Ami} & H^7 \\ \text{potom doufám, že mě ještě budeš znát,} \\ C & G \quad D^{\#} \text{dim} \quad \text{Emi } D \text{ Emi } C D D^{\#} \\ \text{nehledám znamení tam, kde nepíšíou „zde hrozí pád“ .} \end{array}$
2. Do nejhlubších studní budem kameny házet
a čekat, jestli vůbec doletí,
až srdce všech zvonů jednou podlehnou zkáze,
pak naše kroky stříbrem posvěti,
nehledám znamení tam, kde nepíšíou „zde hrozí pád“ .
- R: $\begin{array}{cccc} G & D & D^{\#} \text{dim} & C D \text{ Emi} \\ \text{V prázdných oknech věžáků teď hledám aspoň stín něčím známý,} \\ & H^7 & & \\ \text{jsme jak pyšní spáči, co proti své vůli} \\ C & H^7 C^7 H^7 & & \\ \text{se jenom občas ze sna probudí,} \\ \text{Emi} & H^7 & & \\ \text{a ty můžeš ptát se, jestli kousek té smůly} \\ C & H^7 & & \\ \text{mě jednou za čas trochu povzbudí,} \\ C & G & D^{\#} \text{dim} & \text{Emi } D \text{ Emi } C D D^{\#} \\ \text{nehledám znamení tam, kde nepíšíou „zde hrozí pád“ .} \end{array}$

581. Neuhádneš (Nezmaři / Miki Ryvola)

1. $Hmi^7 B^b mi^7 Ami^7 D^7$ $Hmi Ami$
 Neuhádneš, holka, kde se ti chlap ve snu toulá,
 $C D^7 G^{\# dim}$
 mapy v očích spánkem přikrejvá,
 $C D Hmi^7 E^7$
 jenom on to ví, ptej se, nepoví,
 $C D^7 G$
 vedle tebe v noci nebejvá.
2. Neuhádneš, holka, odkud se před ránem vrací,
 zbytečný je všechno pátrání,
 marně se ho ptáš, málo, málo znáš
 cesty, který končí svítáním.

- R: $Cmi^7 F^7 B^b maj^7$
 Každý dnešní den míval svý včera,
 $B^b mi^7 D^{\#7} G^{\#}$
 voda stojatá bejvala proud,
 $Dmi^7 G Emi^7 A^7 F$
 hádej, hádej, kam může tenhle chlap
 $C^{\# maj^7} G$
 bez tebe každou noc plout.
3. Neuhádneš, samá voda, dej se poddat,
 zbytečně a marně voláš „stůj!“,
 $C Cmi^7 G Hmi^7 Bmi^7$
 [: málo o něm víš, zatímco ty spíš,
 $Ami^7 D^7 G^{\# dim}(G)$
 od večera k ránu není tvůj. :]

582. Noc (Nezmaři)

1. $Ami F D^7 G$
 Barvím si každý večer vlasy černým flórem
 $C \frac{C}{H} A^7 Dmi$
 a místo brilantů hvězdy navlékám,
 $G C A^7 Dmi$
 [: pevný bod osamělých, bez ohně jsem dýmem,
 $C G C \frac{Emi^7}{H}$
 všude vítaná. :]
2. Pro všechny nevěřící jejich pevnou vírou
 a v každém zrození jsem navždy svobodná,
 [: odcházím bez ovací, vždycky dluhy splácím,
 slibům vzdálená. :]
3. Zvědavým milencům jsem jejich dobrou vilou
 a jiný rozměr dávím věcem zbytečným,
 [: matkou jsem opuštěných, nadějí i silou,
 ve snech zůstávám. :]
- 4.=1. $Ami F D^7 G$
 + barvím si každý večer vlasy černým flórem ...

583. Novoroční (Nezmaři)

1. $C \frac{C}{H} Ami \frac{Ami}{G} F C$
 Byl to smutnej rok, no koukej, jak se všichni tváří,
 $\frac{C}{H} Ami \frac{Ami}{G} Emi G C$
 o slepíci krok nejsou listy v kalendáři,
 $(C) F C$
 [: dvacetikorunovým vínem zvrhlí a laskaví,

584. skrytí před vlastním stínem (pijeme na zdraví. :)]

2. $\frac{C}{H} Ami \frac{Ami}{G} F C$
 Je tu nový rok, z koberce sbíráš zbytky přání,
 popsaný má blok, zatím nevinně se tváří,
 [: na dveře pokoje zavěsí cedulku „nerušit“,
 dny jako myšlenky běží, sotva je stihnem žít. :]
3. Kdepak je náš host, v podloubí nestačí mu chodník,
 asi už má dost, teď si staví vlastní pomník,
 [: slaboučký jde si zimním ránem jak žíznlivý na poušti
 a my zaspali jsme málem, že rok nás opouští, :]
 $F C$
 že rok nás opouští ...

585. Orel (Nezmaři)

1. $Emi C Ami G$
 Tam v dále jeho hora ční,
 $C Ami C G$
 kde mlha skály smáčí,
 $C Emi Ami Emi$
 tam jeho cíl je sváteční,
 $D C$
 tam navzdory všem kráčí,
 $D G C G D$
 chce být blíž, jen blíž svým snům.
2. Tisíckrát lidským světem zklamaný,
 stokrát z vrcholků se dívá,
 tak nespoutaný tak svobodný,
 o dnešním dni jen sníval,
 až bude blíž, jen blíž svým snům.
3. Tam, kde orel křídly vrhá stín,
 kde se čas jen slovem stává,
 lidská touha kráčí slunci vstříc
 a je stále blíž těm břehům,
 břehům světů svobodných.
4. Člověk uzavřený v klínu skal
 vzhůru nese svoji víru,
 co všechno ztratil, to dneska dal
 své skále, svým rukám, svou sílu
 žene dál, jen blíž svým snům.
5. On život horám odkázal,
 k slunci obracel se tváří,
 jak ten orel našel svůj klid a dál
 mu z očí svítí a září
 touha jít výš, jen blíž svým snům.

6.=3.

7. Každé vítězství má svou vlastní tvář,
 každý člověk svůj boj svádí,
 ať nosí v srdci zlobu či snář,
 vždy k výšinám nás vábí
 touha jít výš, jen blíž svým snům.

586. O stavbě světa (Nezmaři / Peter Yarrow)

1. C E
Hospodin-stavitel nakreslil kruh,
 A mi $E(C^7)$
dole buď voda, no a nad ní vzduch,
 F C A
fortel měl a k tomu píli i fór,
 D G
„glory-haleluja“ zapěl andělskej chór.
2. (Vzal) hřebíků pár a trámů,
hřebíků pár a trámů,
víte už, jak příběh začíná,
každej to kdysi čet' v dějinách.
3. Když Noe viděl, že se kaboní,
pár zeber sehnal a pár pakoní,
přitesal trámy, pak vystužil kýl,
klidně mohlo tehdy přšet o pár let dýl.
- 4.=2.
5. Tak běžel čas a vývoj šel dál,
Šalamoun král zem spravoval,
vousy si pohladil, řek': povídám,
teď hned tady postavte chrám!
- 6.=2.
7. Sám ďábel se smál, ví asi svý,
někdo má konečný řešení,
máš-li dost kuráže, tak můžeš jít blíž,
nevinnému staví kříž, staví kříž.
- 8.=2.
- 9.=2.
- 10.=2.
- 11.=2.

587. Padly vody (Nezmaři)

1. E mi A mi E mi D
Padly vody hluboký, padly vody hluboký,
 E mi H mi E mi
pobraly louky široký.
2. I to drobné kamení, i to drobné kamení,
na kterým sedá labutí.
3. Ptám já se tě, labutě, ptám já se tě, labutě,
těžko-li plynout po vodě.
4. Ne tak těžko plynouti, ne tak těžko plynouti,
jak po někom toužiti.
5. Toužení je velká moc, toužení je velká moc,
ještě horší nad nemoc.
6. Pro nemoc je bylinka, pro nemoc je bylinka,
pro toužení panenka.
7. Pro nemoc je koření, pro nemoc je koření,
pro toužení nic není ...

588. Pavučina (Nezmaři / Dick Smith, Felix Bernard)

- *: A H mi⁷ $C^{\#}$ mi⁷ D
Dlouho se zdá, že to bývám jen já,
 $C^{\#}$ mi⁷ D $C^{\#}$ mi⁷ H mi⁷
kdo spálil se postý a neví, jak dál,
 $C^{\#}$ mi⁷ $F^{\#}$ mi⁷ H^7 E^7
a možná se mýlím, když právě v té chvíli
 A H mi⁷ E^7 A H mi⁷
si zpívám.
1. E^7 A
Splétám dál svoje sítě,
 H mi E^7
uvidíš, polapím tě,
 D
klidně braň se, jak chceš,
 $C^{\#}$ dim E^7
mně stejně neunikneš,
 H^9 E^7 A
dávno už je upředen můj plán.
2. Jen já vím, jak to bude,
omotám si tě všude,
v mých pavučinách
tě opustí strach,
až zatáhnu síť a budu jen tvá.
- R: $C^{\#}$ $G^{\#}$ $C^{\#}$
Vystoupíme k nebetyčným výškám,
 $G^{\#}$ $C^{\#}$
na vrcholu budem spolu stát,
 E H^7 E $C^{\#}$ mi
uhádneš-li, po čem se mi stýská,
 $F^{\#}$ mi H^7 E $E+$
zhoupneme se lásce na vlnách.
3. Jen já vím, jak ti bude
po těle, zkrátka všude,
v mých pavučinách
tě opustí strach,
až zatáhnu síť a budu je tvá.
- *: Ničíš mé sítě, ničíš můj klid,
všechno je jinak, než mělo by být,
v tvých pevných poutech mě sám klidně houpeš
a já zpívám.
4. Naučím tě jiným trikům
proti tvým stálým zvykům,
teď necháš se vést, jak já umím plést,
mně se líbí hlad mě-obrať mě.
- R:
- 5.=4. E^7 D $C^{\#}$ dim E^7
+ teď necháš se vést, jak já umím plést,
 H^9 E^7 A
mně se líbí hlad mě-obrať mě.

589. Písek (Nezmaři)

1. Jako písek přesíváš mě mezi prsty,
Dmi E⁷ Ami G C
stejně ti dlaně prázdný zůstanou,
Dmi G
[: ani vodu nepřeliješ sítem,
C C[#] Ami
někdy je strašně málo chtít,
Dmi E⁷ Ami G(E⁷) C(Ami)
já nejsem z těch, co po těžký ráně nevstanou. :]
2. Pevnou vůli taky příliš neoplýváš,
zdá se, že nemíniš mě vážně brát.
[: kolik času nám to ještě schází,
nebo je všechen dávno pryč,
(F)
a za čím se to vlastně máme stále hnát? :]
3. Jako kámen najednou mi v cestě stojíš,
vím, že se leccos těžko obchází,
[: radši zkusím někde jiný příběh,
který bude lepší konec mít,
ale už teď ti můžu říct, že mi nescházíš. :]
4. Jako písek přesíváš mě mezi prsty,
stejně ti dlaně prázdný zůstanou,
ani vodu nepřeliješ sítem,
někdy je strašně málo chtít,
já nejsem z těch co po těžký ráně nevstanou ...

590. Píseň o větě (Nezmaři)

1. Rozečtenou knížku třímám,
C
jako by to byl ochranný štít,
G
všechny vostrý slova pěkně vodráží,
C
já se můžu mezi řádky skrýt,
G D Emi A
na křídovém papíru najdu jen tak z plezíru
G D G C D (G⁷)
větu, která hlasem zvonů chtěla znít.
2. Potom pěkně do poslední čárky
opíšu ji aspoň tisíckrát,
počítám, že stejně těžko vystačím,
jak se budou lidi o ni prát,
nakonec ji jen tak z lehu pustím rovnou do oběhu,
větu, která hlasem zvonů chtěla znít.
C G
- R: Až se ušmudlaná pěkně sama vrátí k nám,
C D
nejprve ji pošlu umejt a pak obojek jí dám.
3. Uvařím jí nejdřív silnou kávu
a pak bude nejspíš zralá spát,
až se vzbudí, tak jí možná vysvětlím,
že si se slovíčky nesmí hrát,
u okna jí nenápadně zašeptám, že není na dně,
věta, která hlasem zvonů chtěla znít.
4. Pochopí, že měla prostě smůlu,
za chvilíčku zkrotne, to já znám,
jenom doufám, že mi aspoň uvěří,
že ji ani za nic neprodám,
až přebolí ten pád z výšky, zaženu ji zpět do knížky,
Emi A
větu, která hlasem zvonů chtěla znít,
G D C D[#] G
větu, která hlasem zvonů chtěla znít.

591. Pocity (Nezmaři / Joan Baez)

1. Jen vítr zpívá si, když hvězdy blednou,
Emi D C G
Emi D
po nitích tma se rozpárá,
Emi D Ami
a v hlavě prázdko, snad chuť, touha být,
C G H⁷ Emi
duše má se už bytí vzdává.
2. Tak jak loňský sníh má den barvu šedou,
bláznů smích denně potkávám
a sama bloudím po zrcadle hrůz,
trápení se v bílém vdává.
3. Já chtěla jsem poslat jenom pár řádků,
papír má slova utopí,
obálka rozfoukla schránku jak dým,
známku spolyká pošťák hloupý.
4. Pak chtěla jsem za tebou do dálky přijít,
každá z cest se mi vyhýbá,
rozcestí spletla svůj směr do uzlů,
takové to už prý bývá.
5. A město mě zoufale za vlasy drží,
podloubí můj stín roztírá,
a jak ten stín ztrácím tvar také já,
poslední kapka černou smývá.
6. Tak chtěla bych utíkat tam, kde se bloudí,
kde jen pláž nohy zastaví,
a vidět nebe, jak moře políbí,
špína, hluk a lidi mě dává.
7. A do noci sama sobě se ztrácím,
zůstávám stát i odcházím,
něco se láme a trhá, zbude spleen,
obětní kámen bohům vrátím.

592. Poznání (Nezmaři)

1. Kolik milionů let ten náš starej dobrej svět
C G
F Dmi C
kolem vlastní osy otáčí se dál,
G
za tu dlouhou řádku dní, dřív, než přijde poslední,
F Dmi C
každej hledá ten svůj pevnej bod a cíl.
F C
R: Kolik nových lásek pozná, neví sám,
F Dmi C
ještě nezná, co je upřímnost a lest,
F C
ještě dlouhou dobu bude kráčet k vám,
F Dmi(Dmi, Fmi) C
nedoví se, kolik mine správnějch cest.
2. Zdálo by se, že se dá tahle cesta klikatá
pěkně natáhnout a zbavit se malérů,
jednou na to přijdeš sám, že je život krátkej flám,
je to jenom půjčka dnů bez úvěrů.
3. Je to přece jenom v nás, aby ten propůjčenej čas
nebyl prázdknej jako bez myšlenky rým,
až budou nám to účtovat, na straně dal a má ti dát
bude sláva jako polní trávy dým.
- R: S poslední svou láskou budem o kus dál,
snad poznáme upřímnost a lest,
za tu dlouhou dobu došli jsme až k vám,
[: po tý správný cestě nechali se vést. :]

593. Pramen lásky (Nezmaří / Denis Pépin)

1. Když potkal jsem tě tenkrát zmáčenou
 a ranní tramvaj odzváněla pátou,
 nad horkým čajem naslouchal tvým snům,
 přál jsem si být ránem všech tvých dnů.
- R: Jako proutku mávnutí sílu mít,
 z dlaní smůlou pálených vodu pít,
 živou vodu v pohádkách jen dávají,
 pramen lásky hledám dál potají.
2. Časem splnily se všechny přání tvý:
 velký auto, velké dům a spousta známých,
 zážitky z míst, který jsem z knížek znal,
 prostě život dával víc a míň si bral.
- R: Kolem míhají se stíny všedních dnů
 a místo barevnejch snů prázdný rámy,
 i plány, o který jsem kdysi stál,
 vzal strejda Čas a odnesl je v dál.

594. Praštěná láska (Nezmaří)

1. Mám z tebe hlavu jako klíčku pro ptáčky
 a věř mi, jsou to muka,
 a když se na čas ptávám kukačky,
 tak mlčí, nezakuká.
2. Mám z tebe hlavu jako kouli skleněnou,
 že unesu jí stěží,
 a když se k tobě, lásko, nakloním,
 tak mi v tý hlavě smutně a tichounce sněží.
- R: Má praštěná lásko, půjdeme spát,
 večer už přichází z polí,
 budeš zas celou noc nádherně lhát,
 potom za svítání hlava mě bolí.
 Řeči máš krásný a slibů jezero,
 sám věříš vlastnímu lhaní,
 stejně tě ráda moc poslouchám, mizero,
 k ránu, když mluvíš ze spaní.
3. Mám z tebe hlavu jako vázu hliněnou
 a s prasklinou jak nitka,
 až skončí tvoje věčný toulání,
 možná zas ve váze rozkvetne barevná kytka.

4.=1.

R:

595. Přicházíš (Nezmaří / Peter, Paul & Mary)

1. Přicházíš cestou dobře známou po špičkách
 a dobře víš, že čekám jako tolikrát,
 ve snech svých s věčnou touhou.
2. Stále víc já musela sama sobě lhát
 a věřila jsem, že se jednou vrátíš rád,
 přijdeš sám zpátky k nám.
- R: Sen je pryč, dlouhý čekání
 na jedinej den, co mi přinese klid
 a do mých očí zpátky světlo vrátí,
 ptát se „proč?“ je teď zbytečný,
 stejně odpověď nikdo nebude znát,
 proč si tedy se slovíčky hrát,
 to už znám, to už znám,
 to už znám, to dobře znám.
3. Lásko má, stokrát díky za to, že tě mám,
 ty plníš duši mou, jak plní víno džbán,
 slyším zas známý tón.

R:

596. Příště beze slov (Nezmaří)

1. Od jisté chvíle jsem nejistotou v chůzi víc než těžká,
 dva hebké tóny už neslyší láska v nás,
 neznělé tóny bloudí nocí po stěnách, kdo by je hrál,
 není to jisté, že koncert se dáva jen ve dvou flétnách,
 a je to stejné - zase říkáš: nech mě spát.
2. Představy sprádaají dny, které bývají neskutečné,
 a mně se zdává, že jeden sen splnit se má,
 stačí se dotknout jak pavučinou, je to vyjimečné
 a mám tu žízeň, co je plná vláhy, když nechci se vzdát,
 a je to stejné, zas mě spánkem probouzíš.
3. Chci se ti líbit, chci spolykat lítost, je na mých víčkách,
 kolik je lásky a naděje v pláči, už víš,
 a chci mít trému, chci vrátit se zpátky, chci teď jedenkrát,
 pak zmizí trýzeň, rty zbavené žízně snad budou chtít spát,
 a je to stejné, zase vstávám s bolestí,
 a je to stejné, zase snídám s bolestí ...

597. Ráno bylo stejný (Nezmaři / Žalman)

1. G Hmi D
 Stál na zastávce s vypůjčenou kytarou,
 Ami D G
 v druhý ruce holku, to zavazadlo svý,
 Emi D
 a tý holce v sáčku řek': „Dobrýtro, miláčku,
 C G E^7 Ami D^7 G
 podívej se do dále, uvidíš dvě smutný koleje na silnici.“
2. Ráno bylo stejný, stejný pivo, stejný blues,
 ospalí a nudní byli po flámu,
 kouřili partyzánku, dým foukali do vánku,
 dívali se do dále, viděli dvě smutný koleje na silnici.
- D C G C G
R: Ráno bylo stejný, nesváteční,
 D C G C G
 na tvářích počasí proměnlivý,
 D C G
 rádio hlásilo: na blatech svítá,
 E^7 Ami^7 D^7 G
 každěj byl tak trochu sám, hm.
3. Holka, zvedej kotvy, nikdo nás už nebere,
 pojedeme po svejch do podnájmu žít,
 koupíme na splátky jízdenku tam a zpátky,
 až omrzí nás dálky, budem jak dvě smutný koleje na silnici.

R:

598. Růže (Nezmaři)

1. (G) C G F G C
 Z prošlých bran mám ztvrdlou kůži, z pokání mám ztichlý hlas, **R:**
 G C G F G C
 usínám, na prsou růži, kráčím tam, kam poutník Čas,
 Emi Ami F G
 v myšlenkách se potká s pýchou a úctu obcházel,
 C G F G C
 poznání, den ze dne vzrůstěj, varuj nás všech příštích zel.
2. Z písni znám, že lidé selžou, v očích strach a příkoří,
 zabíjí své vlastní stíny, v touze mít jdou pokořit,
 lhostejní jsou k trnům zvůle, když lásku potřísni,
 poselstvím být, čistým štítem, modlitbou, jak přežít s ní.
- A D A G A D
 3. Každý z nás se z bídy schoulí k výmluvám a ústupkům,
 A D A G A D
 poskládá si vůli z boulí, sladí styl a faleš strun,
 $F^{\#}mi$ Hmi G A
 [: každý z nás už cítil lítost a sílu smíření,
 D A G A D
 hledat ráj je lidský úděl, víra v něj nás nezmění. :]

599. Řeka (Nezmaři / Gordon Lightfoot)

1. C $\frac{C}{H}$ Ami G F C F C
 Zase dál jako dřív, to vážně se nedá,
 $\frac{C}{H}$ Ami G F C F C
 koho z vás zajímá, co tak bídně se hledá,
 $\frac{C}{H}$ Ami Dmi C G
 jak jen mám v klidu říct, že jsem dávno svá,
 G^7 C F C
 podobných na tisíc jen se dívá.
2. Ani já nechci víc, zase tím, kdo jen platí,
 u dveří postávám, jako stín se pak ztratím,
 pramení v žilách mých řeka pálivá
 a svůj žár po nocích těžko skrývám.
3. Přibítá na polštář, do očí světlo bodá,
 napořád v zajetí, než mi klíč někdo podá,
 odejít po špičkách, dokud mám chuť vstát,
 zanechám na stěnách otisk dlaní.

600. Sen, co si dám pod polštář (Nezmaři)

1. G Hmi C
 Jako by se zdálo, že ty slova dobře znám,
 Ami Emi C D
 zůstaly mi v paměti, už si vzpomínám,
 G Hmi C
 ráno bylo stejný jako všechny předešlý,
 Ami Emi D G
 říkal jsi, že musíš jít jenom na pár dní.
- C G Hmi C
R: Ráda vrátím zpátky věty, cos' mi říkával,
 Ami Emi C D
 den zatáhne roletou a bude nocí dál,
 C G Hmi C
 jsi jako básník, který právě našel volný rým,
 Ami Emi D G
 schováš mi ho pod polštář, než se probudím.
2. Občas se mi taky stává že nic neslyším
 procházím se ulicí a lidi nevidím
 připadá mi nějak zvláštní ta má nálada
 chvíli se s ní nadnáším a chvíli propadám
- R:**
3. Na notovým papíře jsi nechal krátkej vzkaz
 že ti se mnou bylo fajn a že se vrátíš zas
 vrátíš se i s kytarou a než se probudím
 sám si dveře odemkneš klíčem houslovým.

601. Světlo v tmách (Nezmaři / Laurie Lewis)

1. $C \quad B^b \quad C$
Jdou níž mraky černý a stín na očích mám,
 $B^b \quad G$
už svý doktory nevolej, ty já nepostrádám,
 $C \quad B^b \quad C$
a vůbec neplakej, že do tmy odcházím,
 $B^b \quad G \quad C$
jen si sedni vedle mě blíž a já ti řeknu, co vím.
- R:** $C \quad B^b \quad C$
Vidím světlo v tmách, jak mě volá dolů k nám,
 $B^b \quad G$
paže přátel jsou vztažené ke mně, já se jich dotýkám,
 $C \quad B^b \quad C$
vidím světlo v tmách, bude stále při mně stát,
 $B^b \quad G \quad C$
šťastná budu a víc nemusíš se o mě bát.
2. Mně stýská se po bouřkách a od blesků mám půst,
moje tvář, sežehlá od slunce, už cítí trávu růst,
to víš, že mi nejvíc schází tvý pohazení,
víc prozradit nesmím, Pán dal mi znamení.
- R:**
- $C \quad B^b \quad G \quad C$
R: + šťastná budu a víc nemusíš se o mě bát ...

602. Ukolébavka (Nezmaři)

1. $Ami \quad C \quad G \quad Dmi$
Máš už spát, klidně spát,
 $C \quad E^7 \quad Ami$
sen ti vrátka otevírá,
 $Ami \quad C \quad G \quad Dmi$
máš už spát, klidně spát,
 $C \quad E^7 \quad Ami$
křídlem noc únavu stírá.
- R:** $C \quad F^{maj7}$
Už ovečky jdou tajemnou tmou,
 $C \quad E^7 \quad Ami$
flétna jim tichounce zpívá,
 $C \quad G \quad Dmi$
máš už spát, klidně spát,
 $C \quad E^7 \quad Ami$
sen ti vrátka otevírá.
2. Víím, právě vyplouváš na jezero snů,
mírný vánek lodku hýčká,
snad v dálce uvidíš křišťálový klíč,
tím ti den odemkne víčka.
- R:** $Ami \quad C \quad G \quad Dmi$
+ máš už spát, klidně spát,
 $C \quad E^7 \quad Ami$
sen ti vrátka otevírá ...

603. Věcí půl (Nezmaři)

1. $G \quad D \quad G \quad C \quad G$
Chtěl jsem jen říct: nebudu jak ty vůbec konvenční,
 $A \quad D$
že tvý chyby nevnímám,
 $G \quad D \quad G \quad C \quad G$
snad jsi chtěl víc a ze všech přání jedno zůstává,
 $A \quad D$
i když hvězda nepadá.
- R:** $Emi \quad Hmi$
Znáš a máš jen lež a radost z výmluvy,
 $Emi \quad Hmi$
snaž se zapomenout,
 $Emi \quad C$
smaž ty hořký dny, už nejsou námluvy,
 $A \quad D$
je čas na rozmyšlenou,
 $Emi \quad C$
vrátit zpátky sen jen o jeden den
 $A \quad D$
dřív, než určí nám soud.
2. Kdo co má mít, úřady za nás lehce rozdělí,
všechno se na půl nedává,
zůstal ti byt, mně zase párek starejch postelí,
ve kterejch nikdo nespává.
- R:** $Emi \quad Hmi$
Znám ty nálady, kdy nikdo nepřijde,
čekám zazvonění,
další návštěvě, který to nevyjde,
píšu do rozednění
o tom, že tenhle krok moh' snad počkat rok,
dát čas na usmíření.
3. Teď každej má půl, půl věcí, který smysl nedávaj',
jsou jako domy bez dveří,
jak bez židle stůl, jak víra v lásku, která zůstává,
když už se slovům nevěří.
- R:** $Emi \quad Hmi$
Ptát se budem, proč to nešlo beze lží,
kdo z nás pravdu teď má,
chtít a vědět, na čem hlavně záleží,
ta lež i pravda se zná,
není to žádněj pech, chytíme druhej dech,
zkusíme znovu jít dál.

604. Vichřice P. (Nezmaři)

1. Tady mě máš, taková jsem,
tak se s tím smíř a zahod' ranec iluzí,
tady mě máš, tak si mě vem,
a dej si pozor, možná tě to zamrzí.
- R1:** Já nejsem pláž, ale ani skála,
rodokmen můj začíná vichřicí,
tys ještě snil, já už tu stála,
vítr ve vlasech a oči dychtící.
2. Málo mě znáš, jsem jak zlej sen,
a možná bude líp, když půjdeš o dům dál,
tak proč se ptáš, jakej byl den,
když teď je noc a já už rozepínám šál.
- R2:** Už tisíc let trofeje sbírám
a zbirku mou mi bouře rozmetá,
svý tělo zničím, to nepopírám,
a svobodná duše s větrem odlétá.
- R1:**
- R1:**
3. Tak to jsem já, ty už máš strach,
tohle já poznám - koukni se mi do očí,
ale je pozdě, zvedá se prach,
obejmi mě a svět se s náma roztočí.
- R3:** Ztrácíme dech v labyrintu tónů
a smysly proplétaj' se hořkou závratí,
opadá rez na srdcích zvonů,
tahle noc už se ti nikdy nevrátí.
- R1:** + vítr ve vlasech a oči dychtící ...

605. Víím, co smím (Nezmaři)

1. Víím, co smím, když se večer přiblíží,
víím, co smím, bez nějakých potíží,
dobře víím, co mít rád, abych mohl, jak chci, hrát,
víím, co smím, a víím, co může stát.
R: Minuty jdou, krátí se den,
kdo pospíchá, jde z kola ven,
pomalu jít ale nebaví,
s napětím čekám, kdy čas se zastaví
2. Ten, kdo má času málo, než by si přál,
ten, kdo má vůli, co ho táhne dál,
měl by mít i cit, jak rychle a kudy jít,
to mu dává šanci mezi námi dlouho být.
- R:**
3. Každěj z vás je strůjcem štěstí, co ho provází,
každěj z vás je strůjcem veškerých svých nesnází,
a tak dál chci hrát a tom, co mám a nemám rád,
každěj z vás mě může až do rána poslouchat.
- R:**

606. Zamkni dům (Nezmaři / Randy Stonehill)

- R:** Zamkni dům, nech ďábla noci,
zamkni dům, ať se nedostane k nám,
zamkni dům, nech ďábla noci,
[: zapal svíci, ať je ďábel sám. :]
1. Já když jsem byla ještě malá,
zamkni dům, nech ďábla noci,
s dobrým i zlým jsem si hrála,
zamkni dům, ať se nedostane k nám,
mnoho let a mnoho smutků,
zamkni dům, nech ďábla noci,
mně dává účet ze zlých skutků,
zamkni dům, ať se nedostane k nám.
- R:**
2. Slyš dobrou radu, než tě zmámí,
zamkni dům, nech ďábla noci,
vždyť ďábel chce být stále s námi,
zamkni dům, ať se nedostane k nám,
láskou sílu Pán ti dává,
zamkni dům, nech ďábla noci,
když zlost v díle neustává,
zamkni dům, ať se nedostane k nám.
- R:**
- *: Hej, hej, hej, zamkni dům,
hej, hej, hej, zamkni dům,
hej, hej, hej, modlitbou,
ďábel nepřijde už za tebou.
3. Má máma mi tak zpívala,
zamkni dům, nech ďábla noci,
i od táty jsem slýchávala,
zamkni dům, ať se nedostane k nám,
vzhůru k sobě vzal je Pán,
zamkni dům, nech ďábla noci,
teď sama tobě zaspívám,
zamkni dům, ať se nedostane k nám.
- R:** + zapal svíci, ať je ďábel sám ...

607. Září (Nezmaři / Miki Ryvola)

1. C^{maj7} $C^\#dim$ Dmi^7 $C^\#maj7$ C^{maj7}
 V září lásce už se nedaří,
 $Cdim$ Dmi^7
 podzim zle mě napadá,
 B^bmi^7 C^{maj7} G_4^7 G
 já uvádám.
2. V září babí léto na tváři,
 nechce se mi do psaní,
 C^{maj7} $C^\#maj7$ D^{maj7} $D^\#maj7$ E^{maj7}
 je svítání.
- R:** F^{maj7}
 Jó, holka, to víš,
 $F^\#dim$ E^{mi^7}
 se mnou vždycky byl kříž,
 $D^\#maj7$ $Edim$ Dmi^7
 tenhle ten list po sobě nechci číst,
 $C^\#maj7$ $Ddim$ Cmi^7
 někdy slova jsou jako z olova,
 $C^\#maj7$ G_4^7 $G+$
 někdy i med chutná jak jed.
3. V září dopisům se nedaří,
 každý jdem svou pěšinou
 vlastní vinou.

R:

4.=3.

608. Zobák ptačí (Nezmaři)

1. C A^7 Dmi G $G+$
 Život jak obrázek od Lady dávno skončil, už jsem velká holka,
 C A^7 Dmi G $G+$
 natrpklá jak víno z Moravy, když mě občas někdo nepofouká,
 C F Fmi
 zpívám, a to mi stačí, zpívám jak zobák ptačí,
 C A^7 Dmi G C $G+(-)$
 prej kdo zpívá, ten se nebojí, tak vzhůru na refrén.
2. Stále držet krok mě nebaví, do svejch snů se tiše vkrádám,
 pořád dívat se ti do hlavy přešlo, už nestrádám,
 zpívám, a to mi stačí, zpívám jak zobák ptačí,
 prej kdo zpívá, ten se nebojí, tak vzhůru na refrén.
- R:** Dmi G $E^{mi} A$
 I skřivan přestal zpívat, tiše kouk',
 Dmi G $E^{mi} A$
 a datel, zdálo by se, v rytmu tlouk',
 Dmi G $E^{mi} A$
 a na rybníce párek labutí
 Dmi G F^{maj7} Fmi
 poslouchá, krky k prasknutí.
3. Vlák mi ujel, jizvy srůstaly
 někdy rovně, jindy šejdrem,
 koleje po něm zůstaly,
 ale o ty přece vůbec nejde,
 zpívám, a to mi stačí, zpívám jak zobák ptačí,
 prej kdo zpívá, ten se nebojí, tak vzhůru na refrén.
- R:** Na obloze hejno vrabčáků
 vyvádí jak já po jabčáku
 a nad topolem podle skal
 jakoby někdo zatleskal.
- ***: C F Fmi
 Zpívám, a to mi stačí, zpívám jak zobák ptačí,
 C A^7 Dmi G C
 prej kdo zpívá, ten se nebojí, tak vzhůru na refrén.
- R:** Zpívám beze slov, vítr je sfouk',
 slavík se přidal, předtím špačky tlouk',
 a na rybníce párek labutí
 poslouchá, krky k prasknutí.
- 4.=1. Dmi G C A^7 Dmi G C
 + ten se nebojí, ten se nebojí ...

609. Zpověď (Nezmaři)

R: G C G C G
Pane můj, cesta k tobě je krátká, noc a den, noc a den,
 D A D
pane můj, cesta k tobě je krátká, noc a den, noc a den,
 G G^7 C A^7
za noci vídám Velkej vůz, co mi zpívá smutný blues,
 G C G D G C G D
hříšná je duše má a peklo temná sluj.

- 1.** G
Řekni mý mámě tam na nebesích,
 C G
ať mi koupel připraví, koupel připraví,
 D A D
umejvám z těla každej šrám a svý nohy bolavý,
 G G^7 C A^7
doufám, doufám já, až zazpívám poslední tón,
 G C G D G C G D (-)
že mi na nebi hříchy sečtou a zazní zvon.
- 2.** A co můj táta s mámou přestal žít,
že měl jen šaty děravý, šaty děravý,
jistě si přál, aby mi život dal chlapa, co na nohy mě po-
staví,
doufám, doufám já, až zazpívám poslední tón,
že mi na nebi hříchy sečtou a zazní zvon.

R:

- 3.** A je mi líto noci probdělých
s chlapama za pár šestáků, za pár šestáků,
měla jsem jít radši po lesích než sklízet rána plný bodláků,
doufám, doufám já, až zazpívám poslední tón,
že mi na nebi hříchy sečtou a zazní zvon.

G C G C G
*****: Pane můj, cesta k tobě je krátká, noc a den, noc a den ...

611. Žárlím (Nezmaři)

G E^7
1. Žárlím, já si žárlím,
 Ami^7 D^7 G Emi Ami^7 D^7
vím, že se to nemá, mně to nedá, nedá spát,
 G E^7
žárlím, já si žárlím,
 Ami^7 D^7 G G^7
řekni, proč, řekni, na všechno pěkný, i na to tvý.

Ami^7 D^7
R: Žárlím si jen tak
 Ami^7 D^7
třeba na bouřkovéj mrak,
 Hmi G^7 $F^{\#7}$ F^7
žárlím na chvíli
 E^7 Ami^7 D^7
na křídla motýlí,
 Ami^7 D^7
žárlím na déšť, i když studí,
 Ami^7 D^7
žárlím na slunce, jak se nudí,
 Hmi G^7 $F^{\#7}$
žárlím na svěžest letních vánků,
 F^7 E^7 Ami^7 D^7
žárlím na dopis pro cizí schránku.

- 2.** Žárlím, já si žárlím,
je mi to líto, vždyť zabolí to akorát,
žárlím, já si žárlím,
řekni, proč, řekni, na všechno pěkný, i na to tvý.

R:

R: Žárlím na světlo i tmu tmoucí,
žárlím na smích kolemjdoucích,
žárlím na nekonečno světů,
žárlím na každou milou větu,
já žárlím, i když se to nemá,
žárlím zkrátka, mně to neva,
žárlím, řekni, proč, řekni,
 Ami^7 D^7 G
na všechno pěkný, na všechno pěkný, i to tvý ...

610. Zvláštní rána (Nezmaři / Jim Croce)

A^{maj7} $C^{\#mi}$
1. Když je půlnoc vzpomínkou,
 Hmi E^7
k ránu už jen chvíle zbývá,
 A^{maj7} $C^{\#mi}$
najednou se nechce spát
 Hmi E^7
a s divnou lehkostí se zpívá.

D $G^{\#7}$ $C^{\#7}$ $F^{\#mi}$ D
R: Všichni, kteří ve svý krvi stejnej bacil maj',
 A E D A
tak se v těchhle zvláštních ránech potkávaj'.

- 2.** Víno zvláštní kouzlo má,
v duších přehrady se hroutí,
pak se snadno vzpomíná
na zámek z vrbovýho proutí.

R:

- 3.** A když za oknem je den,
lampy dohasínaj',
barman dávno šel už spát,
venku ptáci forte zpívaj'.

R:

612. 1953 (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{ccccc} \text{Ami} & & E & & \text{Ami} \\ \text{Ve třicátém šestém týdnu po svém početí,} \\ & Dmi & G & C & A^7 \\ \text{já, přivázaný na pupeční šňůře,} \\ & Dmi & & \text{Ami} & \\ \text{podoběn víc kuřeti než dítěti,} \\ & E & & \text{Ami Dmi E} & \\ \text{chystal jsem se ke své dlouhé tůře.} \end{array}$
2. Březen byl, otec mi jméno vybíral
a na potocích zrovna ledy tály,
a na Kuncevské dači zrovna umíral
Josif Vissarionovič Stalin.
3. Ztvrdlá zem si rozpínala korzety
v tom březnu roku třiapadesát,
ve třicátém šestém týdnu po mém početí
do flóru se halil první revoluční stát.
4. Po městech a po vesnicích chodí rozséváč
a hrstí zrna nosí,
mrtvou vodou všechno živé zalévá
a živou vodou všechno mrtvé kosí.
5. Tolikrát už vzlétla hvězda nad betlém
a tolikrát už zavoněla sláma
a tolikrát se člověk vydal za světlem
a tolikrát se na té cestě zklamal.
6. Naděje je nejkrásnější prokletí,
naděje je jediné, co zbývá,
ve třicátém šestém roce po svém početí
zpívám, tedy jsem, jsem, tedy zpívám.

613. Afričančata (Jarek Nohavica / Karel Plíhal)

1. $\begin{array}{ccccccc} C & & \text{Ami} & Dmi & G & C \\ \text{V Africe, tam žijou sloni a podobná zvířata,} \\ & & \text{Ami} & Dmi & G & C \\ \text{mezi stromy je tam honí Afričančata,} \\ F & G & C & Dmi & G & \\ \text{načančané Afričanče jako uhel černé je,} \\ C & & \text{Ami} & Dmi & G & C & F & G & C & G & C \\ \text{ráno skočí na saranče a jede do Guineje.} \end{array}$
2. Děvčata tam honí kluky a kluci zase děvčata,
k nám to mají trochu z ruky, Afričančata,
přes moře a přes potoky, dva tisíce šestset mil,
na kole tak dva-tři roky, no a pěšky ještě dýl.
3. Průšvih je, když Afričanče černé jak mé boty
narodí se naší Anče od nás z Dolní Lhoty,
ale narodí či nenarodí, vždyť je to vlastně putna,
hlavně, že nám nemarodí a že mu u nás chutná, na na na
...

614. Ahoj, slunko (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{ccccccc} F & C & Hdim & & \text{Ami}^7 & & \\ \text{Ahoj, slunko, tobě to teda dneska sekne,} \\ & Dmi^7 & G^7 & C & C & \frac{C}{H} & \text{Ami} \\ \text{včera mi bylo smutno, ale dneska už je zase mírně pěkně,} \\ & Dmi^7 & G^7 & C & C & \frac{C}{H} & \text{Ami} \\ \text{jó, někdy se zdá, že něco nejde, ale ono to pak jde,} \\ & Dmi^7 & G^7 & F & G & C & \\ \text{doba, ta není zlá, to jenom některé vteřiny jsou zlé.} \end{array}$
2. Ahoj, ahoj, slunko, jsem rád, že jsi ještě,
osuš mi moje vlasy, jsou promáčené předvčerejším deštěm,
no, prostě jsem zmok', naštěstí voda teče vždycky shora dolů,
třicátý druhý rok to takhle přes překážky táhnem spolu.
3. Ahoj, ahoj, slunko, jsem rád, že tě vidím,
doma mi bylo smutno, a tak jsem vyšel zase mezi lidi,
srdce potřebuje svý, a kdo bere, měl by taky něco dát,
člověk, ten není zlý, jen prostě některé lidi nemám rád.
4. Ahoj, ahoj, slunko, ty máš dneska hezké tváře
a kdyby mělo snad být smutno, tak na to já mám svoje opravaře,
a tak dál mi svít, a až zalezíš za mraky jako tečka,
vylezeš zase, viď, a tu chvilku, než to bude, tu já přečkám.
- *: $\begin{array}{ccccccc} C & F & G & C & F & G & C \\ \text{Ahoj, ahoj, slunko, ahoj, ahoj, slunko,} \\ & F & G & C & G & C & \\ \text{ahoj, ahoj, slunko, ahoj} \dots \end{array}$

615. Ach, není tu, není (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{cccc} F & C & G^7 & C \\ \text{Ach, není tu, není, co by nás těšilo,} \\ F & C & G^7 & C \\ \text{ach, není tu, není, co nás těší,} \\ G^7 & C & G^7(F) & C \\ \text{co nás těšovalo, pány mrzívalo,} \\ F & C & G^7 & C \\ \text{ach, není tu, není, co nás těší.} \end{array}$
2. Jaká to ústava bez sněmu, bez práva,
jaká to ústava s obležením,
taková ústava je jako otava,
je jako otava k zaplavení.
3. Pořád nám dávají, co se nám nelíbí,
pořád nám dávají větší daně,
dávají oktrojky, šijou nám obojky,
čert by to vydržel, zhurta na ně!

616. Až to se mnu sekne (Jarek Nohavica / Pavel Dobeš)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & E^7 & \text{Ami} \\ \text{Až obuju si rano černe papirove boty,} \\ C & G & C \\ \text{až i moja stara pochopi, že nejdu do roboty,} \\ Dmi \\ \text{až vyjde dluchy pruvod smutečních hostu} \\ \text{Ami} \\ \text{na Slezsku Ostravu od Sikorova mostu,} \\ E^7 & \text{Ami} \\ \text{až to se mnu sekne, to bude pěkne,} \\ F & \text{Ami} & E^7 & \text{Ami} \\ \text{pěkne, fajne a pěkne, až to se mnu definitivně sekne.} \end{matrix}$
2. Aby všeckym bylo jasne, že mě lidi měli radi,
ať je gulaš silny, baby smutne, muzika ať ladi,
bo jak sem nesnašel šledryjan ve vyrobě,
nebudu ho trpěť, ani co sem v hrobě,
to bude pěkne,
pěkne, fajne a pěkne, až to se mnu definitivně sekne.
3. S někerym to seka, že až neviš, co se robi,
jestli pomohla by deka nebo teplo mlade roby,
kdybych si moh' vybrat, chtěl bych hned a honem,
ať to se mnu šlahne tajak se starym Magdonem,
to bude pěkne,
pěkne, fajne a pěkne, až to se mnu definitivně sekne.
4. Jedine, co nevím: jestli Startku nebo Spartu,
bo bych tam nahoře v nebi nerad trhal partu,
na každý pad s sebu beru bandasku s rumem,
bo rum nemuže uškodit, když pije se s rozumem,
to bude pěkne,
pěkne, fajne a pěkne, až to se mnu definitivně sekne.
5. Já vím, že, Bože, nejsi, ale kdybys třeba byl, tak
hod mě na cimru, kde leží stary Lojza Miltag,
s Lojzu chodili sme do Orlove na zakladni školu,
farali sme dolu, tak už doklepem to spolu,
až to se mnu sekne,
pěkne, to bude pěkne, až to se mnu definitivně sekne.
6. Až obuju si rano černe papirove boty,
až i moja stara pochopi, že nejdu do roboty,
kdybych, co chtěl, dělal, všechno malo platne,
mohlo to byt horši, nebylo to špatne,
až to se mnu sekne,
F
kdybych, co chtěl, dělal, všechno malo platne,
Ami E^7
mohlo to byt horši, nebylo to špatne,
F Ami E^7 Ami F Ami E^7 Ami
až to se mnu ... na na na ...

617. Bahama rum (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} D & \frac{D}{C\#} & \frac{G}{H} & D & C & A^7 \\ \text{Celou noc pili jsme Bahama rum a pojídali sušené keksy,} \\ D & \frac{D}{C\#} & \frac{G}{H} & D & C & A^7 \\ \text{měla jsi na sobě žluté Harley tričko a bylo ti knap a sexy,} \\ Hmi & A & D \\ \text{pak jsme se milovali a z kazefáku zpívala Barbra,} \\ G & D & C & A^7 & D & \frac{D}{C\#} & \frac{G}{H} & D \\ \text{tak to šlo noc co noc, hm hm, od Mikuláše do Vánoc.} \end{matrix}$
2. Pak došel dopis na národní výbor, tvůj soused je patrně
fízl,
řeklas' mi: chlapče, je mi toho vážně líto, ale bacha, abys něco
neslízl,
a tak jsem odešel pryč a tvoje vlasy voněly hlínou,
paks' tady nebyla, hm hm, od Vánoc do apríla, la la ...
3. V červnu mi přišla domů pohlednice s razítkem Baden Ba-
den,
jó, bylas' vždycky velká krasavice, a teď je s tebou amen,
v Potravinách mi vyprodali Bahama rum,
za noss' mě vodila, hm hm, od apríla do apríla.

618. Bláznivá Markéta (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} Cmi & G & G^7 & Cmi \\ \text{Bláznivá Markéta v podchodu těšinského nádraží} \\ Fmi & Cmi & Fdim & Cmi & G^7 & Cmi & G^7 & Cmi \\ \text{zpívá, zpívá, zpívá a zametá,} \\ G & G^7 & Cmi \\ \text{je to princezna zakletá, s erární metlou jen tak pod paží,} \\ Fmi & Cmi & Fdim & Cmi & G^7 & Cmi & G^7 & Cmi \\ \text{když zpívá, zpívá, zpívá a zametá.} \end{matrix}$
- R: $\begin{matrix} Cmi & G^7 \\ \text{Vajglové blues, rumový song, jízděnková symfonieta,} \\ Cmi & G^7 \\ \text{pach piva z úst a oči plonk, to zpívá Markéta,} \\ D\# & G^7 & Cmi & Fmi & Cmi & Fdim & Cmi & Fdim & Cmi & G^7 & Cmi \\ \text{bláznivá Markéta, la la la la la la la la la.} \end{matrix}$
2. Famózní subreta na scéně válečného šantánu
byla, byla krásná k zbláznění,
Líza i Rosetta, lechtivé snění zdejších plebánů,
byla, byla, byla, a není.
- R:
3. V nádražním podchodu jak v chrámu katedrály v Remeši
ticho, ticho, Markéta housku jí,
pak v jednom záchodu své oranžové blůzy rozvěsí,
a já ji, a já ji, a já ji miluji ...

619. Blues o hotelích (Jarek Nohavica)

1. A
Na dvanáctém patře na hotelu Gomel,
 D^7 A
na dvanáctém patře na hotelu Gomel
 E D^7 A E
mlela celou noc, tak jsem jí řekl: holka, domel.
2. A tam v šestém patře na hotelu Svět,
a tam v šestém patře na hotelu Svět
šlo to tam, a nešlo to zpět.
- R: A
Hotely, hotely, hotely, někdo umře v nemocnici, někdo v posteli,
 D^7 A
hotely, hotely, hotely, ve mně se perou čerti s anděly,
 E D^7 A E
hotely, hotely.
3. A ve čtvrtém patře na hotelu Palace,
a ve čtvrtém patře na hotelu Palace
myslel jsem si, že mi nedáš, a tys' mě za ruku vzalas'.
4. A ve čtvrtém patře na hotelu Černý kůň
a ve čtvrtém patře na hotelu Černý kůň
řekla mi: chlapče, ty jsi ale pěkný kůň.
- *: A
Hotely, hotely, hotely.
5. Ve třicátém patře na hotelu Voroněž,
ve dvacátém patře na hotelu Voroněž,
tam nespí žádné holky ani kluci, tam spí jenom moloděž.
- R:
6. A ve třetím patře na hotelu Slavia,
a ve třetím patře na hotelu Slavia
ona byla, ale taky já.
7. A tam ve výtahu na hotelu U Beneše,
a tam ve výtahu na hotelu U Beneše
když jsi plešatý, tak nikdo tě neučeše.
8. A tam u recepcce na hotelu Jelen,
a tam u recepcce na hotelu Jelen
ona byla modrá, a já byl zelen.
9. A tam v grandhotelu na hotelu Bory,
a tam v suterénu v grandhotelu Bory
popíjel jsem v čaji brom, vzpomínal na svoje love-story.
- *: A
Hotely ...
10. A tam v pátém patře na hotelu Pjast,
a tam v pátém patře na hotelu Pjast,
když jsem si na ni lehl, řekla: za to může chlast.
11. A tam v druhém patře na hotelu Trsátko,
a tam v druhém patře na hotelu Trsátko
řekla mi: pohádka, bylo to hezké, ovšem nakrátko.
12. A tam ve sklepě ve vinárně Itálie,
a tam ve sklepě v zeleném Itálie
všem bylo dobře a já jsem se veselil, vždyť taky já.
13. A tam u recepcce na hotelu Říčky,
a tam u recepcce na hotelu Říčky,
ty naše polohy, no to teda byly velké hříčky.
14. A tam na půdě na hotelu Adršpach,
a tam na půdě na hotelu Adršpach
koupila si sprej a stejně tam teda fakt byl velkej pach.

620. Blues o velkých prdelích (Jarek Nohavica)

1. E mi
Jak se tak zmenšujou byty a pokoje,
no vážně, jak se tak zmenšujou byty a pokoje,
 A mi
je stále těžší, těžší, je stále těžší
 E mi
dostat se do koupelny jen tak bez boje,
 H^7
vždycky ti pochybí místa kus,
 A mi
vždycky ti překáží nějaké panely,
 E mi
a proto zpívám blues
 H^7
o malých bytech a velkých prdelích.
2. Jak se tak zkracujou úřední hodiny,
no vážně, jak se tak zkracujou úřední hodiny,
je stále těžší, těžší, je stále těžší
dostat se do socdemo či jiné ciziny,
vždycky ti pochybí nějaké plus,
vždycky jsou nějaké malé zádrhely,
a proto zpívám blues
o malých kanclich a velkých prdelích.
3. Jak je tak stále více nomenklaturních míst,
no vážně, jak je tak stále více nomenklaturních míst,
je stále těžší, těžší, je stále těžší
mít diplom v kapse a být si jist, že budeš jíst,
vždycky jsi na hlavu mírně šus,
vždycky ti řeknou: „Takových jsme viděli,“
a proto zpívám blues
o malých mozcích a velkých prdelích.
4. Jak nám tak řídnou řady folkových zpěváků,
no vážně, jak nám tak řídnou řady folkových zpěváků,
je stále těžší, těžší, je stále těžší
nemít to na háku a nebýt v lapáku,
ať žije folkový realizmus,
ať žijou ti, co se se mnou přáteli,
já vám zpívám blues
o malých bytech, o malých židlich, o malých mozcích
 E mi H^7 E mi
a velkých, hrozně velkých prdelích ...

621. Bourrée (Jarek Nohavica / Leopold Mozart)

1. $\begin{matrix} \text{Emi} & & \text{H}^7 & & \text{Emi} & \text{Ami} \\ \text{H}^7 & & & & \text{Emi} & \text{H}^7 & \text{Emi} \end{matrix}$
Pan Mozart pozval všechny holky, které znal,
 $\begin{matrix} & & \text{H}^7 & & \text{Emi} & & \text{Ami} \end{matrix}$
a v krčmě „U dvou slunků“ uspořádal velký bál,
já tam lital jako pingl - samé Chateaux d'Papp,
 $\begin{matrix} \text{H}^7 & & & & \text{Emi} & \text{H}^7 & \text{Emi} \end{matrix}$
třicet krejcarů jsem dostal dýško, Mozart - to byl chlap,
 $\begin{matrix} \text{D} & & \text{G} & & & & \end{matrix}$
když ráno policajti zjevili se hned,
 $\begin{matrix} \text{H}^7 & & & & & & \end{matrix}$
pan Wolfgang Amadeus sed' za claviset
 $\begin{matrix} \text{Emi} & & \text{H}^7 & & \text{Emi} & & \text{Ami} \end{matrix}$
a do ticha ranní Prahy začal zvolna hrát
 $\begin{matrix} \text{H}^7 & & & & \text{Emi} & \text{H}^7 & \text{Emi} \end{matrix}$
tuhle bourrée pro pingla, který má prachy děsně rád.
2. V osm ráno spočítal jsem zbylé halíře
a najal jsem si drožku směrem Praha-Košíře,
a tady v zavšiveném pokojíku v podkroví
zpívám tuhle píseň o našťavaném pinglovi,
pan Mozart, ten si píše ty své symfonie
a neví o tom, jak se tady blbě žije,
jak se žije pinglovi, který má prachy děsně rád,
ale o prachách si může nechat leda tak zdát.

622. Buď vítán (Jarek Nohavica)

- R: $\begin{matrix} \text{C} & & \text{G} & & \text{Ami} \\ \text{C} & & \text{G} & & \text{Ami} \end{matrix}$
Buď vítán, buď vítán zase mezi svými,
 $\begin{matrix} \text{F} & & \text{Emi} & \text{F} & & \text{G} \end{matrix}$
mé klíče teď jsou i klíči tvými,
nad horami poštolka lítá, stmívalo se, a už svítá,
 $\begin{matrix} \text{C} & & \text{G} & & \text{C} \end{matrix}$
buď vítán, buď vítán, buď vítán.
1. $\begin{matrix} \text{C} & & \text{G} & & \text{C} \\ & & \text{F} & & \text{C} \end{matrix}$
Na jičínské radniční věži hodiny pomalu jdou,
přes náměstí trafikantka běží s novinama nad hlavou,
 $\begin{matrix} \text{Fmi} & & \text{Cmaj}^7 & & \text{Ami}^7 \end{matrix}$
ve výloze prodejny knih Malý Bobeš má pořád stejně pih
 $\begin{matrix} \text{C} & & \text{G} & & \text{C} \end{matrix}$
a u kašny stojí dva husaři na koních.
2. Maruška Králová je živa a zdráva a čtyři kluky má,
děda Hříbek stále ještě postonává, jestli tě to zajímá,
z gymnázia udělali soud, do sokolovny zavedli proud,
a jinak nemohl jsem na tebe, kamaráde, zapomenout.
- R:
3. Sundej si kabát, je promáčený Badenským jezerem,
na tvou počest jsem zapíchl prase, a tak ho spolu sežerem,
vína jsem nakoupil habaděj, dělej, co chceš, mlč anebo vyváděj,
v nejhorším případě se zase spolu poperem.
4. Dělal jsem si každým rokem na zárubeň jeden vryp,
všechno to šlo jaksi bokem, já doufal, že bude líp,
na prdel by zasloužili hned ti, co nám takhle popatrali svět,
ale nejdůležitější je to, že ses zase vrátil zpět.

R:

623. Byl jeden král (Jarek Nohavica / Tom Paxton)

1. $\begin{matrix} \text{G} & \text{C} & \text{G} & \text{D} & \text{G} \\ \text{C} & \text{G} & \text{D} & \text{G} & \end{matrix}$
Byl jeden král, ten kraloval, až dokraloval jaksi,
 $\begin{matrix} \text{Emi} & \text{D} & \text{Emi} & \text{D} \end{matrix}$
a tak si věci spakoval a zavolal si taxi,
měl v duši plno lítosti nad ztrátou sebe sama,
 $\begin{matrix} \text{G} & \text{C} & \text{G} & \text{D} & \text{G} \end{matrix}$
tak zajel pro pár drobností k hotelu Panorama.
2. Všem běhával mráz po těle, když rozezpíval sály,
měl všude samé přátele a hloupí se ho báli,
však kdepak jsou ti přátelé, když přišly horší časy,
stali se z nich andělé, nikoliv ale spásy.
3. Byl jeden král, ten kraloval s ideálama svýma,
svý království si maloval barvama růžovýma,
však dneska už je bez žezla, a jak tak z okna hledí,
pravda mu náhle vyhřezla, že království bylo šedý.
4. Svět zapomíná na krále, neboť má jiné trable,
a taxíky jsou pomalé a duše trochu škráblé,
tak nechme krále seděti, ať platí, kolik platí,
a pomysleme na děti a na císařovy nové šaty.

624. Co ty můžeš vědět (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} \text{D} & & \text{G} \\ \text{C} & & \text{D} \end{matrix}$
Co ty můžeš vědět, jak mi je,
jak na lůžku sebou v noci hážu,
 $\begin{matrix} & & \text{G} \end{matrix}$
básně pod jazykem jsou hořké hostie
 $\begin{matrix} \text{C} & & \text{D} \end{matrix}$
a já je spolknout nedokážu.
2. Poštovní úředník má pravidelný plat:
pět peněz na stravu, pět peněz na byt,
strach nosí kamaše a krásně umí hrát
a mnohý člověk na prsa je slabý.
- R: $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Emi} & \text{D} & \text{G} \end{matrix}$
[: Pane básníku, čím to je, čím to je, čím to je? :]

625. Cukrářská bossa-nova (Jarek Nohavica)

1. Můj přítel snídá sedm kremrolí,
a když je spořádá, dá si repete,
cukrlátko,
on totiž říká: „Dobré lidi zuby nebolí
a je to paráda, chodit po světě
a mít, mít v ústech sladko.“
- R:** Sláva, cukr a káva a půl litru becherovky,
hurá, hurá, hurá, půjč mi bůra, útrata dnes dělá čtyři stovky,
všechny cukrářky z celé republiky
na něho dělají sladounké cukrbliky
a on jim za odměnu zpívá zas a znovu
tuhletu cukrářskou bossa-novu.
2. Můj přítel Karel pije šťávu z bezinek,
říká, že nad ni není,
že je famózní, glukózní, monstrózní, ať si taky dám,
koukej, jak mu roste oblost budoucích maminek,
a já mám podezření,
že se zakulatí jako míč,
a až ho někdo kopne, odkutálí se mi pryč
a já zůstanu sám, úplně sám.
- R:**
3. Můj přítel Karel Plíhal už na špičky si nevidí,
postava fortelná se mu zvětšuje,
výměra tři ary,
on ale říká: „Glycidy jsou pro lidi,
je prý v něm kotelna, ta cukry spaluje,
někdo se zkáruje, někdo se zfetuje
a on jí bonpari, bon, bon, bon, bonpari.

R:

626. Cyklistika (Jarek Nohavica)

1. Fangle, stuhy, praporečky, diváci u trati, hohohohohohoho,
závodníci jako tečky, peletón strakatý, hohohohohohoho,
ve velkém balíku jsou všichni namačkaní,
je to sport pro chlapy,
každý zná taktiku a má své vlastní plány
do dnešní etapy.
Jó, když to jde, tak to jde,
ale plánování není ještě vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.
- R:** Jó, když to jde, tak to jde,
ale pouhá snaha není ještě vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.
2. Hele, koukej, támhle vepředu, nějaký šílenec, hohohohoho-
hoho,
řekl si: „A teď jim ujedu!“ , no je to jeho věc, hohohohoho-
hoho,
v blátě a sajrajtu cítí se vítězem,
„do toho, do toho!“ ,
přijel až z Kuvajtu, však my ho převezem,
ohohohohoho.
- R:** Jó, když to jde, tak to jde,
ale pouhá snaha není ještě vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.
3. A tam vzadu, co se děje, někomu došel dech, hohohohoho-
hoho,
v očích stopy beznaděje, životní neúspěch, hohohohohohoho,
dostal se do celku za přístup k tréninku,
a teď mu všichni mizí,
zklame svou manželku, syna i maminku
doma před televizí.
- R:** Jó, když to jde, tak to jde,
ale správný trénink není ještě vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.
4. A tam borec v žlutém triku, každému na ráně, hohohohoho-
hoho,
kolem něho pět maníků určených k obraně, hohohohohohoho,
mají své pokyny, náskok je osm vteřin,
co kdyby, nedej bože,
leader je jediný, chraňme ho před soupeři,
je to na ostří nože.
- R:** Jó, když to jde, tak to jde,
ale ochrana není ještě vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.
5. Kilometr sto dvacet pět, blíží se prémie, hohohohohohoho,
jeden už se ze sedla zved' a „sláva, ať žije!“ , hohohohoho-
hoho,
malý cíl, taky cíl, vždyť nejde o život,
jedeme pro radost,
svůj úkol vyplnil - prémie, jeden bod,
a to je taky dost.

- R:** Jó, když to jde, tak to jde,
ale prémie, ta není ještě vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.
- 6.** Číslo třicet dobře chápe, jak se stát vítězem, hohohohoho-
hoho,
kdo je blbý, ať si šlape, chytrý, ten se veze, hohohohoho-
hoho,
schovaný za zády těch, co má před sebou,
s nikým se nebratří,
vítr mu nevadí, ruce ho nezebou,
kdo šetří, má za tři.
- R:** Jó, když to jde, tak to jde,
ale chytrá hlava taky není vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.
- 7.** V bráně borců první borci jdou loket na loket, hohohohoho-
hoho,
oba favoriti horcí, to bude divoké, hohohohohoho-
stadión povstává, poslední zatáčka,
a oba končí v pádu,
jó, někdy vyhrává, kdo se moc nemačká,
ten, kdo je třetí vzadu.
- R:** Jó, když to jde, tak to jde,
ale vítězství děcka taky není vše,
jó, když to jde, tak to jde, a když to nejde,
tak se musí jet a všechno časem přejde.

628. Červený květ (Jarek Nohavica / Petr Bezruč)

- Ami Emi Ami Emi Ami Emi Ami Emi*
1. Za temným oknem, v květníku sivém,
Ami Emi Ami Emi Ami Emi Ami Emi
hrubý a špičatý krčil se kaktus,
C Dmi Ami Emi Ami F Ami Emi
jednoho jitra červený z lodyhy
C Dmi Ami Dmi E Ami
vyrazil kalich, červený květ.
- 2.** Byl u nás básník, co jiné měl oči,
co měl rád rudé voňavé růže,
distichem zvučným pochválil růži,
odsoudil pyšně ten rudý květ.
- 3.** Jsou duše drsné, co samy šly žitím,
hroty a ostny se zalily vrchem,
co měly v srdci, kvetly-li jednou,
kvetly-li v noci, byl to rudý květ.

629. Dál se háže kamením (Jarek Nohavica)

- Dmi Fdim*
1. Ve městě jménem Jeruzalém, v hlavním městě římské kolonie,
A⁷ Dmi
na sklonku velikonoc Pilát si ruce myje,
Fdim
otrhaný Ježíš stojí opodál, dav se mu směje zblízka,
A⁷ Dmi Gmi Dmi A⁷ Dmi
jak je to dál? Dál se háže kamením a píská ...
Dmi
R1: Kříže se nemění, jen příjmení a jména,
Fdim
když letí kamení, jde kolem huby pěna,
Gmi Dmi
potom se omluvíme, pomníky postavíme
A⁷ Dmi
a housky posvačíme.
- 2.** Břevnovským klášteřem jde dým, kříže se pálí,
ve jménu kalicha oltáře rozsekali
a dobrý muž schovaný za portál křičí: „To ďábel spískal!“,
jak je to dál? Dál se háže kamením a píská ...
- R2:** Kříže se nemění, jen příjmení a jména,
když letí kamení, jde kolem huby pěna,
potom se omluvíme, pomníky postavíme
a hlavy ozdobíme.
- 3.** Kostel v Arles se kácí dle žabí perspektivy,
bláznivá krásno, Vincent je jurodivý,
profesor akademie předvádí lineál: „Jak radno viděti, je to
ryska,“
jak je to dál? Dál se háže kamením a píská, na na na ...
- R2:** Malý muž s kytarou na pódiu otvírá vrátka,
Pravda je v proscéniu, krutá a bez pozlátka,
a lidé opouštějí sál, zaujmou stanoviska,
jak je to dál? Dál se háže kamením a píská, na na na ...
- R2:** *Dmi*
5. Ve městě jménem ..., to je vlastně jedno,
Fdim
na sklonku přítomnosti a historie
A⁷ Dmi
miliarda Pilátů zase si ruce myje ...

627. Černý kocour (Jarek Nohavica / Bulat Okudžava)

- Ami E*
1. V našem domě už pár pátků pod schody je kamrlík,
Ami E Ami
a tam žije jak na statku kocour jménem Nevrlík,
E
sedí, mlčí, frajer děsný, do tmy schovává svůj krk,
Ami E Ami
život pulsuje a běsní, a ten kocour ani mrk.
- 2.** Drápy má už mimo provoz, myši dávno nechytá,
loví nás na čestné slovo a na půlku jelita,
on a žádat, on a prosit, zlatý voči, nech si zdát,
každý sám mu něco nosí a je rád, že on je rád.
- 3.** Rozvalen je na podlaze jako vejce natvrdlé,
ze tmy usmívá se blaze, jde nám drápy po hrdle,
zřejmě proto je tak smutný dům, ve kterém bydlíme,
koupit lampu bude nutný, kdy se ale složíme?

630. Danse macabre (Jarek Nohavica)

- Dmi B^b Dmi B^b Dmi B^b Dmi B^b Dmi F A Dmi B^b F C F A*
- R:** Naj naj na naj ...
- Dmi B^b*
- 1.** Šest milionů srdcí vyletělo komínem,
Dmi B^b
svoje malé lži si, láska, dnes prominem,
F A
budeme tančit s venkovany,
Dmi B^b F C F A
na návsi vesnice budeme se smát, mám tě rád.
- R:**
- 2.** Láska je nenávist a nenávist je láska,
jedeme na veselku, koči bičem práská,
v červené sametové halence
podobáš se Evě i Marii, dneska mě zabijí.
- R:**
- 3.** Mé děti pochopily, hledí na mě úkosem,
třetí oko je prázdný prostor nad nosem,
Pánbůh se klidně opil levným balkánským likérem
a teď vyspává, jinak to smysl nedává.
- R:**

631. Dárky (Jarek Nohavica)

- A Hmi D A*
- 1.** Nebe je velká klouzačka ledu,
Hmi E⁷ A
na hřbetě oslíka za tebou jedu,
D Hmi E A
na krku cinká mi větévka uschlého bezu,
Hmi E⁷ A
v ošatce ze slámy dárky ti vezu.
- D A E⁷ A*
- R:** Kamaše z medvědí kůže, až půjdeš přes kaluže,
D A E⁷ A
palčáky z jezevčí srsti, až budou zábst tě prsty,
D A E⁷ A
ušanku z ovčího vlasu, až půjdeš do nečasů,
D A E⁷ A
a své srdce bouchající, až půjdeš ve vichřici.
- 2.** Škraloupy ve sněhu, vločky a jíní,
už dává se do běhu můj oslíček líný,
kouří se z komína, už čekají jenom na mě,
začíná hostina na voňavé slámě.
- R:**

632. Darmoděj (Jarek Nohavica)

- Ami Emi Ami Emi*
- 1.** Šel včera městem muž a šel po hlavní třídě,
Ami Emi Ami Emi
šel včera městem muž a já ho z okna viděl,
C G Ami
na flétnu chorál hrál, znělo to jako zvon
Emi F
a byl v tom všechen žal, ten krásný dlouhý tón,
F[#]dim E⁷ Ami
a já jsem náhle věděl: ano, to je on, to je on.
- 2.** Vyběh' jsem do ulic jen v noční košili,
v odpadcích z popelnic krysy se honily
a v teplých postelích lásky i nelásky
tiše se vrtěly rodinné obrázky,
a já chtěl odpověď na svoje otázky, otázky.
- Ami Emi C G Ami F F[#]dim E⁷ Ami Emi C G Ami F F[#]dim E⁷*
- R:** Na na na ..
- 3.** Dohnal jsem toho muže a chytl za kabát,
měl kabát z hadí kůže, šel z něho divný chlad,
a on se otočil, a oči plné vran,
a jízvy u očí, celý byl pobodán,
a já jsem náhle věděl, kdo je onen pán, onen pán.
- 4.** Celý se strachem chvěl, když jsem tak k němu došel,
a v ústech flétnu měl od Hieronyma Bosche,
stál měsíc nad domy jak čírka ve vodě,
jak moje svědomí, když zvrací v záchodě,
a já jsem náhle věděl: to je Darmoděj, můj Darmoděj.
- R:** Můj Darmoděj, vagabund osudů a lásek,
jenž prochází všemi sny, ale dnům vyhýbá se,
můj Darmoděj, krásné zlo, jed má pod jazykem,
když prodává po domech jehly se slovníkem.
- 5.** Šel včera městem muž, podomní obchodník,
šel, ale nejde už, krev skápla na chodník,
já jeho flétnu vzal a zněla jako zvon
a byl v tom všechen žal, ten krásný dlouhý tón,
a já jsem náhle věděl: ano, já jsem on, já jsem on.
- R:** Váš Darmoděj, vagabund osudů a lásek,
jenž prochází všemi sny, ale dnům vyhýbá se,
váš Darmoděj, krásné zlo, jed mám pod jazykem,
když prodávám po domech jehly se slovníkem.

633. Dcerko z Huslenek (Jarek Nohavica)

- G D*
- 1.** [: Ej, když se dívám na tě, dcerko z Huslenek, :]
G C F
padají ně gatě, padají ně gatě
D
samy od sebe.
- 2.** [: Ej, není taký špagát, aby držaly, :]
a není takých dcerek, není takých dcerek,
aby ně daly.

634. Delfini (Jarek Nohavica)

- G Ami D⁷*
1. Delfin Ma a delfinice Fí
G Ami D⁷
na sebe pískají: pípípípí,
C G D
a já čtu ve slovníku česko-delfiním
Ami G D
a hrozně moc těm dvěma závidím, protože:
2. Delfin Ma a delfinice Fí
na vlnách se něžně houpají
a pak plují dolů do hlubin
a pěna z vln je jako cherubín.
Emi D G Ami C G
R: Pod hladinou oceánů, stejně jako pod peřinou,
Ami C G Ami D⁷ G
podle svědectví kapitánů delfini nevyhynou.
- 3.=1.
Emi D G Ami C G
R: Pod hladinou oceánů, stejně jako pod peřinou,
Ami C G Ami D⁷ G
podle svědectví kapitánů delfini ani lidi nevyhynou,
Emi Ami D⁷ G D G
delfini ani lidi nevyhynou ...

635. Děvenka Štěstí a mládenec Žal (Jarek Nohavica)

- Ami F⁶*
1. Děvenka Štěstí a mládenec Žal
E⁷ Ami
spí v jedné posteli, kterou jim vítr stlal,
F⁶
v plátěných hazuchách se tulí ve spánku,
E⁷ Ami
z jednoho talíře snídají pohanku,
Dmi G⁷ C Ami
ona má bílý šlojř, on chodí v černé kutně,
Dmi G⁷ C
milenci pod obojí, jak vesele, tak smutně,
Ami Dmi Ami
v dřevěné kořence semínka po bodláčí,
Dmi E⁷ Ami
děvenka s mládenec, dva věční rozséváči.
2. Dostal jsem včera poštou obálku,
v ní Čínská modlitba štěstí,
někdo mi tímto přeje na dálku
suché a velmi rovné cesty,
mám to jen opsat desetkrát a poslat smutným lidem,
řetěz se nesmí zprerhat a štěstí samo přijde,
vložit jsem do stroje papíry s kopírky,
že komu smutno je, ať pozná radost taky.
3. Děvenka Štěstí a mládenec Žal
stáli mi za zády a četli, co jsem psal,
smáli se: hlupáček, svatá prostota,
jako by ještě neznal cesty života,
potom se líbali, bylo to vážně k vzteku,
ohledy nebrali, vlezli pod jednu deku
a ona vzdychala, on šeptal polohlasem,
páska mi dopsala a potom přerhla se.
4. Děvenka Štěstí a mládenec Žal
spí v jedné posteli, kterou jim vítr stlal,
v plátěných hazuchách se tulí ve spánku,
z jednoho talíře snídají pohanku,
ženich a nevěsta, my jejich svatebčané,
na cestách-necestách čekáme, co se stane,
pod síní svatební tančíme dole v sále,
ze síně hudební zní dlouhé pastorále.

636. Dialog u televizoru (Jarek Nohavica / Vladimír Vysoc- kij)

- Ami Dmi E Ami*
1. Jé, Váňo, koukni na ty bambuly, to budou asi komici,
Dmi E Ami
jak mají zmalovaný papuly a vypadaj' jak v opici,
A⁷ Dmi
a hele, tenhle nosatec, není to švára nakonec,
E Ami
že ten je taky opilec, je známá věc.
2. Ty, Zino, na šváru mi nešahej, ať si je, jakej chce, je náš,
a to s tím nose, to sem netahej, koukni, jak sama vypa-
dáš,
a vůbec, místo řečí spíš mi snad pro vodku doskočíš,
no, dobrá, já jdu sám, to víš, je to kříž.
3. Jé, Váňo, koukni, tenhle tanečník, jaký má sako, a ten střih,
to u nás ve fabrice konfekční by sotva někdo takhle spích',
ti tvoji známí, propána, no to je banda odraná
a nalejvaj' se svinstvama hned od rána.
4. No, nemám známý zrovna fešáky, holt šetřej, víš ty, co to
je,
a proto taky pijou dryáky, hlavně, že, holka, za svoje,
to ty a tvech pět přítelkyň jste napletly už na pět zim
a blbnete tím pletením a žvaněním.
5. Koukni, ta holka má ty triky v malíčku, no cílni na tu legraci,
a hlavně koukej na tu blůzičku, takovou, Váňo, taky chci,
až teď budeš brát prémie, tak na tu blůzku dáš mi je,
tak co, snad tě to zabije, tak co ti je?
6. Kde vůbec bereš tolik drzosti o premiích mi vyprávět,
kdopak mi psal do práce stížnosti, já je čet',
a pak, ta holka, to je kus, ty na sebe se kouknout zkus,
ty si kup radši hubertus, když nemáš vkus.
7. Koukni, ten chlápek v černým vohozu, jak hádá osud z pa-
pírku,
to dělal u nás jeden z provozu na podnikovým večírku,
to ty, když se tak podívám, přijdeš a lehneš na divan
a zase myslíš na ten krám, co z tebe mám?
8. Věčně se hádat, to jseš na koni, anebo hrát si na city,
člověk se za den tolik nahoní, pak přijde domů, a tady ty,
co potom, Zino, dělat mám, když za rohem je s vodkou krám,
tam kamarády potkávám, nepiju sám.

637. Dívky v šatech z krepdešinu (Jarek Nohavica)

- Cmi G⁷*
1. Dívky chodí v šatech z krepdešinu
Cmi G
a já se z těch dívek div nepominu,
Fmi G⁷ Cmi G⁷(-)
oči navrch hlavy, já nechci do Opavy.
2. Co má být ukryto, ať je, kruci, skryto,
kdopak má vydržet tohleto neurčito,
tyhlety siluety devatenáctiletý.
- E^b B^b Cmi G⁷*
R: Sunday, Monday, klapky na oči si, chlapče, nandej,
Fmi G⁷ Cmi
zatracený krepdešín, život už mě neteší.
3. Představa, co by bylo, kdyby bylo,
no vážně, koho by to nezabilo,
a tak teď sebou hážu a usnout nedokážu.
4. Jen jsem prošel městem, a jsem groggy,
zavolejte, prosím, psychology,
trpí moje ego, krucinál himlhergot.
- R: Sunday, Monday, klapky na oči si, chlapče, nandej,
zatracenej psycholog, copak já jsem nákej cvok?
5. Na vině je moje fantazie,
nedá mi pokoje, furt do mě ryje,
kreslí černou tuší, co jenom matně tuším.
6. A já, abych řek' pravdu, toho tuším hodně,
fantazie kreslí věrohodně,
troufne si na cokoli, má totiž na to školy.
- R: Sunday, Monday, klapky na oči si, chlapče, nandej,
zatracená fantazie, člověk klidně nepožije.
7. Slunce koncem léta bývá rozžhavené
a holky v krepdešinu jsou jako pod rentgenem,
C
lepší je doma seděti, máš-li ženu a dvě děti.

638. Divoké koně (Jarek Nohavica)

- Emi Ami Emi G Ami Emi*
1. [: Já viděl divoké koně, běželi soumrakem, :]
Ami Emi Ami Emi Adim C
vzduch těžký byl a divně voněl tabákem,
Ami Emi Ami Emi H⁷ Emi
vzduch těžký byl a divně voněl tabákem.
2. [: Běželi, běželi bez uzdy a sedla krajinou řek a hor, :]
[: sper to čert, jaká touha je to vedla za obzor? :]
3. [: Snad vesmír nad vesmírem, snad lístek na věčnost, :]
[: naše touho, ještě neumírej, sil máme dost. :]
4. [: V nozdrách sládne zápach klisen na břehu jezera, :]
[: milování je divoká píseň večera. :]
5. [: Stébla trávy sklání hlavu, staví se do šiku, :]
[: král s dvořany přijíždí na popravu zbojníků. :]
6. [: Chtěl bych jak divoký kůň běžet, běžet, nemyslet na návrat, :]
[: s koňskými handlíři vyrazit dveře, to bych rád. :]
Já viděl divoké koně ...

639. Dokud se zpívá (Jarek Nohavica)

- C Emi Dmi⁷ F C Emi Dmi⁷ G*
1. Z Těšína vyjždí vlaky co čtvrthodinu,
C Emi Dmi⁷ F C Emi Dmi⁷ G
včera jsem nespál a ani dnes nespočinu,
F G C Ami G
svatý Medard, můj patron, ťuká si na čelo,
F G F G C Emi Dmi⁷ G
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.
2. Ve stánku koupím si housku a slané tyčky,
srdce mám pro lásku a hlavu pro písničky,
ze školy dobře vím, co by se dělat mělo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.
3. Do alba jízdenek lepím si další jednu,
vyjel jsem před chvílí, konec je v nedohlednu,
za oknem míhá se život jak lepoporelo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.
4. Stokrát jsem prohloupil a stokrát platil draze,
houpe to, houpe to na housenkové dráze,
i kdyby supi se slítali na mé tělo,
tak dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.
5. Z Těšína vyjždí vlaky až na kraj světa,
zvedl jsem telefon a ptám se: „Lidi, jste tam?“ ,
a z veliké dálky do uší mi zaznělo,
[: že dokud se zpívá, ještě se neumřelo. :]

640. Dolní Lhota (Jarek Nohavica)

- D*
1. Rozkřiklo se dneska ráno v Dolní Lhotě,
že po poli chodil divný pán,
viděli ho malí kluci dírou v plotě,
nad hlavou měl kruh a v ruce džbán,
G
psi štěkali, koně ržáli, krávy se bály,
nad obilím tetelil se vzduch,
D
staré babky ve fertochnu povídaly,
C A⁷ D
že do Dolní Lhoty přišel bůh.
2. Seběhli se všichni lidé zblízka, zdáli,
nad kapličkou rozklínal se zvon,
hádali se u rybníka jako malí,
jestli je to nebo není on,
říkali si „ťululum“ a „Janku hloupý“
a do toho všeho štěkal pes,
ještě štěstí, že pak začly padat kroupy,
jinak se tam hádají i dnes.
3. V poli žita ráno svítá, večer se stmívá
a je jedno, kdo to vlastně byl,
auto jede, řeč se vede, píseň se zpívá
a mně ještě jeden refrén zbyl:
kdo máš oči ke koukání, tak se dívej,
kdo máš uši ke slyšení, slyš,
kdo mi věříš, tak se ke mně přidej a zpívej,
kdo nevěříš, mlč jako myš.
4. Od té doby povídá se ve všech Lhotách,
že přes pole žita přešel bůh,
že si odnes' klasy žita na svých botách,
a proto každý večer voní vzduch.

641. Domaslovice (Jarek Nohavica / Petr Bezruč)

1. *Ami Emi Ami*
Než na nás to přijde hoře,
Emi Ami
než padneme v polské moře,
F Dmi
než nám na šij vloží
Ami
polské jho páni z Těšína,
F Emi
pros ty za nás Hospodina,
Ami Emi Ami
služebníče Boží!
2. Než z našich žen za noc jednu zrobí
beze ptaní polské roby,
než synkům vloží
do rukou polské slabikáře,
pros ty za nás u oltáře,
služebníče Boží!
3. Než nám pluh z rukou padne,
než nás posledního za dne
pod kříž polský složí,
necht moravské žalmy vzplanou
nad mohylou nasypanou,
služebníče Boží!

642. Dopisy bez podpisu (Jarek Nohavica)

1. *Ami Emi Ami Emi Ami Emi Ami Emi*
Dopisy bez podpisu, změněným rukopisem,
C G C E⁷ Ami Emi Ami Emi
slovíčka plná hnisu, vykřičník za dopisem,
Ami Emi Ami Emi Ami Emi Ami Emi
výstřely těžkou zbraní, výstřely ze zálohy,
C G C E⁷ Ami Emi
já nemohu se bránit, prostřileli mi nohy,
C G C G C G C
někdo mi v noci vlezl do zahrady,
Ami Emi Ami Emi Ami
polámal angreštové keře,
F G F G F G F
a já jsem čekal svoje kamarády
G⁷
a nechal otevřené všechny dveře.
2. V blátivých bagančatech někdo mi v duši šlape
a blíny jedovaté zasadil pod okapem,
znát aspoň křestní jména anebo souřadnice,
ach, zlobo bezejmenná, ty bolíš o to více,
a já jsem z oken sundal žaluzie
a chodím zimou, deštěm prostovlasý,
dokud mě nějaký blesk nezabije
či dokud za blázna mě neprohlásí.
3. *Ami Emi Ami Emi Ami Emi*
Nestůjte ke mně zády, já chci vás vidět čelem,
C G C E⁷ Ami Emi
jak znám své kamarády, chci znát i nepřátele,
C G C G
jak znám své kamarády, jak znám své kamarády,
Ami E Ami Ami⁷
chci znát i nepřátele ...

643. Duben (Jarek Nohavica / Bulat Okudžava)

1. *C G C*
Ach, jak nádherně je venku po půlnoci,
E Ami
pouze máma moje, ta je ustaraná:
Dmi Ami
[: kdepak se mi, chlapče, touláš v noci,
E Ami
sám a ve tmě až do rána? :]
2. Křížem-krážem chodím s dubnem na rameně,
hvězda za hvězdou se na obloze klube,
[: mámo, mámo, jsem na noční směně,
vždyť je duben, vždyť je duben. :]
3. Chlapče, chlapče, já vím svoje, marná sláva,
oči nevyspalé máš a celé rudé,
[: pustila tě k vodě, to se stává,
nějak bylo, nějak bude. :]
4. Křížem-krážem chodím s dubnem na rameně,
hvězda za hvězdou se na obloze klube,
co tě nemá, jsem na noční směně,
vždyť je duben, vždyť je duben,
mámo, mámo, jsem na noční směně,
vždyť je duben, vždyť je duben.

644. Dvanáct (Jarek Nohavica (Alexander Blok))

1. *Emi Ami*
Tancuje vítr, bodá sních, dvanáct jich kráčí po pláních,
D G D G
vintovky černých řemenů v planoucích pláních plamenů,
H⁷ C H⁷
kšiltovky k uchu, špačky v čelistech, hahahaha,
Emi H⁷ Emi H⁷ Emi
chybí jen rudý trestanecký cejch.
- R: *Emi Ami*
Svobodu, svobodu, svoboděnkou
D G H⁷
bez kříže, bez kata, ratatata,
Emi Ami
zima je, kámoši, dejte sklenku,
H⁷ Emi H⁷ Emi
na na na na na na!
2. A Katka s Vaňkou v kutlochu na stehně cpou si punčochu,
Váňuška, ten je bohatej, byl Vaňka náš, je voják z něj,
Vaňko, ty kurvo, buržouste, hahahaha,
má holka pro tě neroste.
- R:
3. Vintovky černých řemenů v planoucích pláních plamenů,
a revoluční držte krok, nepřítel čeká na útok,
neboj se, bráško, vintovku zkus, hahahaha,
ať vodprásknem tu staroslavnu Rus.
H⁷ Emi
- R: + na na!

645. Ej, dívča, dívča (Jarek Nohavica)

- Emi H⁷ Emi G*
1. Ej, dívča, dívča, ej, dívča, dívča
Ami Emi H⁷ Emi
v černém damášku, v černém damášku,
H⁷ Emi G
něprocházej sa, něprocházej sa
Ami Emi H⁷ Emi
po mém salášku, po mém salášku.
2. Ten můj salásek, on pěkně voní,
on pěkně voní, on pěkně voní,
kdo po něm chodí, Pánbůh ho skloní,
Pánbůh ho skloní, Pánbůh ho skloní.
3. Ej, dívča, dívča, sto dáků v tobě,
sto dáků v tobě, sto dáků v tobě,
zedral jsem boty, chodáci k tobě,
chodáci k tobě, chodáci k tobě.
4. A kdybych věděl, že budeš moja,
že budeš moja, že budeš moja,
zedral bych boty třebaš i troje,
třebaš i troje, třebaš i troje.
5. Ej, hora, hora, ej, hora, hora,
vysoká hora, vysoká hora,
kdy budeš moja, kdy budeš moja,
kdy budeš moja, kdy budeš moja?
6. Ej, budu, budu, ej, budu, budu,
ale to ne včil, ale to ne včil,
počkaj, šohajku, počkaj, šohajku,
až sa podívčím, až sa podívčím.

646. Gaudeamus Igitur (Jarek Nohavica)

- Ami C*
1. V čele šly panny, celé bosé byly
G Ami
a nesly Moranu,
C
za nimi chlapci, kvítka pod košilí,
G Ami
klobouky na stranu.
F C
R: Ve stájích ržáli valaši
G Ami Ami⁷
a havran krákal k úsvitu,
F C
za stodoličkou, za naší,
Ami G C G C G E D G C E⁷ Ami
Gaudeamus Igitur, Gaudeamus Igitur.
2. Když vítr zadul, Morana jak sosna
chřestila větve,
úplně vzadu zima neúprosná
ležela při zemi, áá.
- R:
3. Šly panny s chlapci, přímrazky je zábly
a hrála naděje,
dva zvony bily, jeden pro konstábly,
druhý pro zloděje.
- R:
4. Ten průvod jara, jara ještě v plínkách
sunul se pomalu,
od úst šla pára, led o ledy břinkal
a bylo Tří králů.
Ami G C G C G E D G C E⁷ Ami
R: + Gaudeamus Igitur, Gaudeamus Igitur ...

647. Grónská písnička (Jarek Nohavica)

- D Emi A⁷ D*
1. Daleko na severu je Grónská zem,
D Emi A⁷ D
žije tam Eskymačka s Eskymákem,
Emi G D
[: my bychom umrzli, jim není zima,
Emi A⁷ D
snídají nanuky a eskima. :]
2. Mají se bezvadně, vyspí se moc,
půl roku trvá tam polární noc,
[: na jaře vzbudí se a vyběhnou ven,
půl roku trvá tam polární den. :]
3. Když sněhu napadne nad kotníky,
hrávají s medvědy na četníky,
[: medvědi těžko jsou k poražení,
neboť medvědy ve sněhu vidět není. :]
4. Pokaždé ve středu, přesně ve dvě
zaklepe na na íglů hlavní medvěd:
[: „Dobrý den, mohu dál na vteřinu?
Nesu vám trochu ryb na svačinu.“ :]
5. V kotlíku bublá čaj, kamna hřejí,
psi venku hlídají před zloději,
[: smíchem se otrásá celé íglů,
neboť medvěd jim předvádí spoustu figlů. :]
6. Tak žijou vesele na severu,
srandu si dělají z teploměřů,
[: my bychom umrzli, jim není zima,
neboť jsou doma a mezi svýma. :]

648. Haleluja - Velká zpověď (Jarek Nohavica)

- G* *Ami G C G* *Ami D G*
R: Haleluja, haleluja
- G* $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G*
R: Andělé na kůru, haleluja,
 $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G*
v bělostném mündůru, haleluja,
 $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G*
hrají na šalmaje, haleluja,
 $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G*
že bránou do ráje neprojdou já,
 $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G*
nebeská honorace, haleluja,
 $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G*
má totiž svoje informace, haleluja,
 $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G*
co chtějí, vědí o člověku, haleluja,
 $\frac{G}{F\#}$ *Emi D G C G*
mají na to kartotéku a v ní su já, haleluja.
G D C D G D C D
- 1.** Svatý Petr to tam vede na osobním oddělení,
G D C D G D C D
nenechá se opít medem a nesnáší podplácení,
G D C D G D C D
kouká shora, a co spatří, zapíše hned do šanonu,
G D C D G D
každému, co právem patří, bez pardonu, bez pardonu,
C D G D C D G D
jó, oni všechno vědí, ti, co nahoře sedí,
C D G D C D G D G
tam v modrém blankytu, andělé v hábitu, haleluja.
- R:**
- 2.** Že jsem tužkou kreslil na omítku čárečky a kosočtverce,
za copánky tahal Jitku a ukazoval to Věrce,
nechtěl chodit do holiče, věřil cizí propagandě,
na ebonitové tyče mazal sádlo kvůli strandě,
oni to na mě vědí, ti, co nahoře sedí,
tam v modrém blankytu, andělé v hábitu, haleluja.
- R:**
- 3.** Že jsem v dějepise opisoval a v občance hrál piškvorky,
za jízdy vyskakoval, okusoval KOH-I-NOOR-ky,
a pak pod lavicí čet' Rychlé šípy, učitelce říkal: účo,
kouřil astry, kouřil lípy a popíjel k tomu čučo,
čet' knížky, co jsou na indexu a nedočet' F.L.Věka,
v prvním járu propad' sexu, z čehož se už nevysekal,
pochválen byl od Rottrový, jak prý láska voní deštěm,
ale v páté řadě na Mertovi vykřikoval: Ještě, ještě!
Neustýlal, když se stlalo, čural, kde se čurat nemá
a, aby toho snad nebylo málo, spráhnul se s folkáčema,
křičel, že satanáš, to je táta, táta náš,
nečetl noviny, prý jsou tam jen koniny,
bydlel v Těšíně a učil se polštině,
měl syna Jakuba, to bude jeho záhuba,
pil gin fizz, gin fizz, gin fizz, gin fizz,
ale taky rum, rum, rum, rum, rum, rum, rum,
nevěřil vínu, vínu, vínu, vínu, vínu, vínu, vínu, vínu,
tahle píseň, to je další mínus, další mínus, další mínus, další mínus,
předvírem mi přišlo psaní poslané nebeskou počtou, hohoho,
jen ať se prý moc neoháním, že už mi to v nebi spočtou,
hohoho,
no jen si klidně spočtete, já se vás nelekám,
víte, co mi můžete a hádejte kam, haleluja.
C D G D G
- R:** + halelu-, halelu-, haleluja ...

649. Heřmánkové štěstí (Jarek Nohavica)

- G*
- 1.** Madonnu Donatella jsem zahlídl, jak zhášela svíci,
heřmánkem zavoněla, já nevěděl, co jí mám říci,
C G
nad horizontem už mi hvězda bliká,
C G Ami D⁷
ještě není moje, ještě se mě nedotýká,
G Ami
ucítil jsem vůni heřmánku,
D⁷ Emi C G
už mi to začíná, už křičím ze spánku: Martina.
- 2.** Někdo mě popadl a postavil ke zdi, měsíc se dral oknem do pokoje,
počkejte chvíli, teď padají hvězdy a jedna z nich je ta moje,
odněkud ze tmy brnká slepý kytarista,
polibek letmý, řekou plyne voda čistá,
ucítil jsem vůni heřmánku,
už mi to začíná, už křičím ze spánku: Martina.
D Emi C G C G C G
- R:** Láska je hora, vysoká hora,
D Emi C G C G C G
kdo z nás ji zdolá, kdo z nás ji zdolá,
Ami D⁷ G
láska je hora vysoká, hora vysoká.
Emi G
- *:** Venku je bláto, prší štěstí, cinká zlato,
C Emi
po náměstí s parazolem chodí lidi kolem,
G C
na nebi ptáci, brečí dítě, tramvajáci táhnou sítě,
Emi
ulicemi padají ryby k zemi,
Ami D⁷
nad domy, nad střechemi letí smutně čáp,
Ami D⁷
mávám mu gerberami, sedá si na okap.
- 3.** Herodes v bílém plášti vraždí nevíňátko,
v kamnech kosti prašit a po koláčích sladko,
pod okny na mě troubí limuzína:
nebreč a pojd', tak zle to nezačíná,
ach, smutky, smutky z heřmánku,
už mi to začíná, už křičím ze spánku: Martina.
- 4.** Ve stráních karlovických lesů červnové slunce zlátne,
co našel jsem, to u srdce si nesu, co ztratil, mizí v nenávratně,
na bříze na kmenech vyrostla holubinka,
navždycky ztracený slyším, jak srdce cinká,
ach, láska, láska z heřmánku,
už mi to začíná, už křičím ze spánku: Martina.
- R:**
- G*
- X:** Madonna Donatella, Madonna Donatella ...

650. Hlídač krav (Jarek Nohavica)

- C*
1. Když jsem byl malý, říkali mi naši:
„Dobře se uč a jez chytrou kaši,
F G C
až jednou vyrosteš, budeš doktorem práv,
takový doktor sedí pěkně v suchu,
bere velký peníze a škrábe se v uchu,“
F G C
já jim ale na to řek’: „Chci být hlídačem krav.“

C
R: Já chci mít čapku s bambulí nahoře,
jíst kaštiny a mýt se v lavoře,
F G C
od rána po celý den zpívat si jen,
F G C

zpívat si: pam pam pam ...

2. K vánocům mi kupovali hromady knih,
co jsem ale vědět chtěl, to nevyčet’ jsem z nich:
nikde jsem se nedozvěděl, jak se hlídají krávy,
ptal jsem se starších a ptal jsem se všech,
každý na mě hleděl jako na pytel blech,
každý se mě opatrně tázal na moje zdraví.

R:

3. Dnes už jsem starší a vím, co vím,
mnohé věci nemůžu a mnohé smím,
a když je mi velmi smutno, lehnu si do mokré trávy,
s nohama křížem a s rukama za hlavou
koukám nahoru na oblohu modravou,
kde se mezi mraky honí moje strakaté krávy.

R:

651. Hlupáci (Jarek Nohavica / Bulat Okudžava)

- Ami Dmi*
1. Nevím, jak bylo dřív, ale dnes je to tak,
G C
že na každý verš je jedna fráze
Ami E
a na každého moudrého jeden hlupák
Ami
a tak žije svět v rovnováze.
2. Tohle pravidlo hlupákům žluč obrací,
neboť poznat jsou zblízka i zdáli,
všichni křičí na ně: Hlupáci, hlupáci!
a ta ostuda hlupáky pálí.
3. Aby hlupák se nemusel červenat víc,
aby každý se mohl něčím chválit,
každému moudrému jednou, z ničeho nic,
na čelo nálepku dali.
4. Tenhle systém se ujal, je poznávací
a laciný při vši té bidě,
na moudré křičí se: Hlupáci, hlupáci!,
no, a hlupáky zas není vidět,
E Ami E Ami
není vidět, není vidět.

652. Holka moje zlatá (Jarek Nohavica / Vladimír Vysoc- kij)

- Ami E Ami*
1. Holka moje zlatá, neroň pro mě slzy,
Dmi G C
kamarádi moji, zaplaťte můj dluh,
A⁷ Dmi Ami
písně, co jsem zpíval, ať teď pějou druzí,
E Ami
a mým nepřítelům vyřidíte: těbůh.
2. Budete mi chybět, budete mi scházet,
kytaru mi berou na pár let,
skončily se toulky po nebeské dráze,
luna nemá nárok, slunce jakbysmet.
3. Skončila se volnost, skončilo se právo,
jedna tvrdá pelest, čtyři holé zdi,
já nemám nárok vlevo, nemám nárok vpravo,
zbyl jen kousek modré oblohy, zbyly jenom sny.
4. Sny o tom, jak vyjdu přes dveře otevřené,
kytaru mi vrátí před branou,
kdo tam bude čekat, kdo nezapomene
a kdo zazpívá mi na přivítanou?

653. Hrdina nebo dezertér (Jarek Nohavica)

- Emi*
1. Nad zemí zjizvenou zákopy létají vrány,
Ami
žížaly vylezly po dešti z podzemních děr,
G H⁷
mužové zalehli na místo, začal se okamžik nejistot:
Ami H⁷ Emi
kdo z nás je hrdina a kdo je dezertér?
2. Poručit srdci, ať nebouchá, ať jen tak cinká,
čapku si ozdobit vějířem bojarských per,
hlava, ať hlava nic netuší, že rukama sahám si na duši,
jestli jsem hrdina anebo dezertér.
3. V batůžku na zádech nosíme fotky svých blízkých,
střelka jde na jih a my musíme na sever,
nad hlavou ohňostroj zuří, ne, ještě nechce se umřít,
ani jak hrdina, ani jak dezertér.
4. Prokleté období lásek a nenávisťi,
proč jsi mi, Fauste, řekl: „Sáhni a ber!“
po dlani žížala leze mi, a já chtěl dožít zde, na Zemi
trochu jak hrdina a trochu jak dezertér.
5. Sbíráím svou odvahu, ona je schoulená v blátě,
malinký vrcholek obrovských ledových ker,
oči mám bolesti podlité, kde je, kde je můj spasitel,
[: který mi řekne: „Jsi hrdina, a ne dezertér!“ :]

654. Husita (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} D & A \\ D & A \end{matrix}$ [: Pásával jsem koně u nás ve dvoře,
ale už je nepasu, :]
 $\begin{matrix} Hmi & A & D & G \\ D & A & Hmi & G & D & A & D \end{matrix}$
chudák, ten je dole, a pán nahoře,
všeho jenom do času, jó, všeho jenom do času.

2. [: Máma ušila mi režnou kytlici,
padla mi jak ulitá, :]
táta vytáh' ze stodoly sudlici:
teď jseš, chlapče, husita, jó, teď jseš, chlapče, husita.

- R:** $\begin{matrix} D & A & D & Hmi & Emi & A^7 & D & A^7(-) \\ Hmi & Emi & A^7 & D & Hmi & Emi & A^7 & D \end{matrix}$ [: Hejtman volá: „Do zbraně, bijte pány, hr na ně!“ :]
a mně srdce buší, lásce dal jsem duši, jen ať s námi zůstane.

3. [: U města Tachova stojí křižáci,
leskne se jim brnění, :]
sudlice je těžká, já se potácím,
dvakrát dobře mi není, jó, dvakrát dobře mi není.

4. [: Tolik krásnejch holek chodí po světě,
já žádnou neměl pro sebe, :]
tak si říkám: chlapče, křižák bodne tě,
čistěj půjdeš do nebe, jó, čistěj půjdeš do nebe.

- R:**
5. [: Na vozové hradbě stojí Marie,
mává na mě zdaleka, :]
křižáci, kdo na ni sáhne, mordyje,
ten se pomsty dočeká, jó, ten se pomsty dočeká.
6. [: Chtěl jsem jí dát pusu tam, co je ten keř,
řekla: „To se nedělá,“ :]
když mě nezabijou, to mi, holka, věř,
budeš moje docela, jó, budeš moje docela.

- R:**
7. [: Už se na nás ženou křižáci smělí,
zlaté kříže na krku, :]
jen co uslyšeli, jak jsme zapěli,
zpět se ženou v úprku, jó, zpět se ženou v úprku.
8. V trávě leží klobouk, čípak mohl být,
prý kardinála z Anglie,
v trávě leží klobouk, čípak mohl být,
prý kardinála z Itálie,
tam v tý trávě zítra budeme se mít
já a moje Marie, jó,
ať miluje, kdo žije, jó,
ať žije historie!

655. Chtěl jsem vám říct (Jarek Nohavica)

Chtěl jsem vám říct, že to, co chci vám říct,
dřív, než mohu říct, musím někde říct,
a to vám teda řeknu, že hned, co to tam řeknu,
tak oni na to řeknou: „No, co jsem vám říkal?“

656. Chytnem se za ruce (Jarek Nohavica)

- $\begin{matrix} Dmi & G & C & Ami \\ Dmi & E & Ami & A^7 \end{matrix}$
Chytnem se za ruce, budeme zpívat,
no to je maso, no to je nárez, no to je síla,
 $\begin{matrix} Dmi & G & C & Ami \\ Dmi & E & Ami \end{matrix}$
chytnem se za ruce, budeme zpívat,
no to je maso, no to je nárez, no to je síla.

657. Jacek (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} G & D \\ C & G \end{matrix}$ Na druhém břehu řeky Olše žije Jacek,
 $\begin{matrix} G & D \\ C & G \end{matrix}$ mám k němu stejně blízko jak on ke mně,
máváme na sebe z říční navigace,
dva spojenci a dvě spřátelené země,
 $\begin{matrix} D \\ C & G \end{matrix}$ jak malí kluci házem z břehů žabky,
kdo vyhraje, má z protějšího strandu,
 $\begin{matrix} D \\ C & G \end{matrix}$ hlavama kroutí česko-polské babky,
děláme prostě vlastní propagandu.
2. Na mostě přátelství se tvoří dlouhé fronty
všelikých věcí za všelikou cenu,
já mám však na to velmi úzké horizonty
a Jacek velmi nenáročnou ženu,
týden co týden z břehů navigace
na sebe řveme: „Chlapče, hlavu vzhůru!“,
jak je to krásné, moci vykašlat se
na celní předpisy a na cenzuru, na na ...
3. Z Piastovské věže na nás mává kníže Měšek
a směje se, až třepe se mu brada,
ve zprávách večer běží horký dnešek,
aspoň se máme s Jackem o co hádat,
on tvrdí svoje, já zas tvrdím svoje
a domluvit se někdy bývá marno,
tak spolu vedem pohraniční boje
a v praxi demonstrujem Solidarnosc, na na ...
4. Na druhém břehu řeky Olše žije Jacek,
mám k němu stejně blízko jak on ke mně,
máváme na sebe z říční navigace,
dva spojenci a dvě spřátelené země
[: a voda plyne, plyne, plyne dlouhé věky,
řeka se kroutí jako modrá šňůrka
a my dva házem kachnám vprostřed řeky
krajíčky chleba o dvou stejných kůrkách. :]
Na na na ...

658. Já II. (Jarek Nohavica / Petr Bezruč)

Ami Emi ...
Rec: Já, Petr Bezruč, od Těšína Bezruč,
šílený rebel a bláznivý gajdoš,
zlověstný sýček na těšínské věži,
hraju a zpívám,
balvanům hraju a kamení zpívám,
Hraju a zpívám, hraju a zpívám,
hraju a zpívám ... Tož, dáte mi krejcar?

661. Já su synek (Jarek Nohavica)

Ami Dmi Ami E
Já su synek jako bříněk, břuch mám jak opálka,
Ami Dmi E Ami
a byl bych já dávno umřel, kdyby ni gořalka,
Dmi Ami E
až já umřu, ležet budu, chovejte mě v městě,
Ami Dmi E Ami E Ami
bečulenku s gořalenkú nade mnú zavěste.

659. Já na vojne jestem vzatý (Jarek Nohavica)

- Ami G C
1. Já na vojne jestem vzatý, já na vojne jestem vzatý,
Ami G C Ami E Ami
dostal jsem dva kabáty, dostal jsem, dívčino, dva kabáty.
2. A na rámě karabinu, a na rámě karabinu,
Pánbůh ví, kde já zhynu, Pánbůh ví, dívčino, kde já zhynu.
3. Či na poli, či-li v lese, či na poli, či-li v lese,
či kde mě krev zanese, či kde mě, dívčino, krev zanese.
4. Až já budu v poli státi, až já budu v poli státi,
budu ti psaní psáti, budu ti, dívčino, psaní psáti.
5. Napíšu ti dvoje psaní, napíšu ti dvoje psaní,
pošlu ho po Dunaji, pošlu ho, dívčino, po Dunaji.
6. A až ty ho čísti budeš, a až ty ho čísti budeš,
žalostně plakat budeš, žalostně, dívčino, plakat budeš.

662. Jdou po mně, jdou (Jarek Nohavica)

- D G D
1. Býval jsem chudý jak kostelní myš,
F#mi G A
na půdě půdy jsem míval svou skrýš,
G D A D
[: pak jednou v létě řek' jsem si: ať,
G D
svět fackuje tě, a tak mu to vrať. :]
2. Když mi dát nechceš, já vezmu si sám,
zámek jde lehce a adresu znám,
[: zlato jak zlato, dolar či frank,
tak jsem šel na to do National Bank. :]
- D G D
R: Jdou po mně, jdou, jdou, jdou,
G A
na každém rohu mají fotku mou,
Hmi G D
kdyby mě chytli, jó, byl by ring,
C G D A G D
tma jako v pytli je v celách Sing-sing.
3. Ve státě Iowa byl od poldů klid,
chudičká vdova mi nabídla byt,
[: jó, byla to kráska, já měl peníze,
tak začla láska jak z televize. :]
4. Však půl roku nato řekla mi: „Dost,
tobě došlo zlato, mně trpělivost,
[: sbal svých pár švestek a běž si, kam chceš,“
tak jsem na cestě a chudý jak veš. :]

660. Já neumím (Jarek Nohavica)

- G C G
1. Já neumím psát velkou poezii,
Emi Hmi C G
daktylský hexametř není můj svět,
Emi D
mám jeden starý svetr, v kterém žiji
G Ami D⁷
už moc let.
2. Pan Havlíček, než umřel na souchotě,
učil mne velkou českou abecedu,
a tak se poflakuju po životě,
jak dovedu.
R: Světem se poflakuju, tužkou ho obkresluju,
G Ami D⁷
boty si nepucuju a hřeben nemiluju,
G Ami D⁷
sám sebe povoluju, sám sebe zakazuju,
G Ami D⁷
ničeho nelituju, -ju, -ju, -ju ...
3. Jsem voják, který nemá ani frčku,
vojín, co běží vždycky v první řadě,
chrání mě jenom úzký kmínek smrčku
v kanonádě.
4. S četaři absolventy hraju pokra,
ale když přijde na lámání chleba,
je jejich obuv suchá, moje mokrá,
jak je třeba.
R: Světem se poflakuju, tužkou ho obkresluju,
boty si nepucuju a hřeben nemiluju,
sám sebe zakazuju, povoluju, nelituju, -ju, -ju, -ju ...

- R:**
5. Klenotník Smith mi do očí lhal,
dvě facky slíz' a dal, vše mi dal,
[: a pak jsem vzal nohy na ramena,
ten, kdo nemá vlohý, nic neznamená. :]
6. Teď ve státě Utah žiju spokojen,
pípu jsem utáh' a straním se žen,
[: jó, kladou mi pasti a do pastí špek,
já na ně mastím, jen ať mají vztek. :]
R: Jdou po mně jdou, jdou, jdou,
na nočních stolcích mají fotku mou,
kdyby mě klofly, jó, byl by ring,
být pod pantoflí je hůř než v Sing-sing.

663. Jen mě nelituj (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} Emi & Ami & D^7 \\ G & H^7 & \end{matrix}$
 Jen mě nelituj, neklepej na mé dveře
 s chryzantémou v dlani,
 $\begin{matrix} Ami & D^7 & G \\ Hmi & Ami & \end{matrix}$
 hra na litování končí v prvním tahu,
 neplivej lásku na podlahu,
 $\begin{matrix} D & Emi \end{matrix}$
 nestůj mi u bytu, jen mě nelituj.
 $\begin{matrix} Ami & D^7 & G & \frac{D}{F\#} \\ Ami & D^7 & G & \end{matrix}$
 Ta slova jsou jen guláš dvakrát přihřívány,
 a to mě nezachrání, a to mi nepomůže,
 $\begin{matrix} Hmi & Ami \\ D & G \end{matrix}$
 a tak nesvlíkej mě z kůže,
 celý zvědavý, celý zvědavý,
 $\begin{matrix} \frac{D}{F\#} & Emi & Ami \\ D^7 & G & \end{matrix}$
 jak vlastně vypadá takový malý pohřeb,
 na který si člověk sám nastřádá.
 $\begin{matrix} G & D \\ Emi & C & G \end{matrix}$
R: Jó, kdybych byl vrabec, sezobal bych zrní
 všem ptákům, co v okolí jsou,
 $\begin{matrix} Ami & D \\ C & G \end{matrix}$
 srdce měl bych slabé a žaloudeček plný
 a duši rozčepýřenou.
R: Jó, kdybych byl holub, roznesl bych psaní
 od domu k domu do všech světových stran,
 a pak četli bychom spolu, co píše tamta paní
 a co píše tamten pán.
 $\begin{matrix} Ami & C \\ G & \frac{D}{F\#} \end{matrix}$
***:** Jó, kdybych byl, žil bych si, žil,
 a šťastný bych byl jako pytel blech,
 $\begin{matrix} Ami & D^7 & G \end{matrix}$
 ale já jsem, co jsem, a nevěřím lítostem.
2. Jen mě nelituj, opřený o zábradlí
 mám ještě dvacet sedm zubů,
 nejsem přes palubu, ten plavčík, co to řekl, ten se spletl,
 koukni se na racka, jak vzlétl
 směrem k úsvitu, a tak mě nelituj.
 Člověk se rodí jednou a umírá i stokrát,
 slza je pořád mokrá jak za časů krále Leara,
 a já potichu v sobě sbírám sílu i odvahu,
 stojím na prahu a koukám: velká paráda,
 z mých dveří vychází pohřeb,
 na který jsem si sám nastřádal.
- R:** Jó, kdybych byl káně, vysoko bych létal
 a střemhlav padal dolů jako archanděl
 a na severní straně nejvyšší hory světa
 bych svoje tajné hnízdo měl.
- R:** Jó, kdybych byl sýček na Těšínské věži,
 purkmistry a pány ze sna budil bych,
 a k půlnoci bych křičel, jak to leží a běží,
 a k ránu bych pak ztich'.

*:
 *:

664. Jestli jsi (Jarek Nohavica)

- $\begin{matrix} (D) & (G) & (D) \\ (Hmi) & (A) \\ (D) & (Hmi) \\ (G) & (D) \\ (G) & (A) & (D) \end{matrix}$
R: Jestli jsi, tak se mi ozvi, jestli jsi, dej mi to znát,
 jestli jsi, tak se mi ozvi, já budu rád,
 není to nic moc, když nejsem si jistý,
 není to nic moc, když lítám v tom sám,
 není to nic moc, když kabát bez knoflíků mám.
- R:**
 $\begin{matrix} Hmi & G & D & A \\ Hmi & G & D & A \\ Emi & G & D & A \\ G & A & D & A \end{matrix}$
 1. Já šel jsem kraj, kraj byl plný kamení,
 poznal, že špatně četl jsem tvá znamení,
 možná jsem neviděl, co uvidět jsem měl,
 možná jsem vůbec špatně šel.
- R:**
 2. Ptal jsem se známých, ale nikdo nevěděl,
 našel jsem židle, na nich nikdo neseděl,
 v úřadech neřekli, na poštách mlčeli,
 možná, že věděli a nesměli.
- R:**
 $\begin{matrix} G & A & D & G & D & A & D \end{matrix}$
R: + není to nic moc, když kabát bez knoflíků mám ...

665. Ještě mi scházíš (Jarek Nohavica)

- $\begin{matrix} Ami & \frac{Ami}{G} & F \\ Ami & \frac{Ami}{G} & F \\ Dmi & F \\ D\#dim & E \end{matrix}$
 1. Ještě se mi o tobě zdá, ještě mi nejsi lhostejná,
 ještě mě budí v noci takový zvláštní pocit,
 ještě si zouvám boty, abych snad neušpinil
 náš nový běhoun v síni.
- $\begin{matrix} Ami & G \\ C & \frac{C}{H} & Ami \\ F & E \\ Ami & G & C \\ E & F & E & Ami & \frac{Ami}{G} & F & Ami & \frac{Ami}{G} & F \end{matrix}$
R: Ještě mi scházíš, ještě jsem nepřivykl,
 že nepřicházíš, že nepřijdeš,
 že zvonek nezazvoní, dveře se neotevřou,
 že prostě jinde s jiným jseš,
 ještě mi scházíš, ještě stále mi scházíš.
2. Ještě je na zrcadle dech, mlhavá stopa po tvých rtech
 a v každém koutě jako čert kulhavý skřítek Adalbert,
 ještě tě piju v kávě a snídám v bílé vece,
 ještě jsi ve všech věcech.
- R:**

666. Jsem tvůj muž (Jarek Nohavica)

1. $G \quad D \quad C \quad G$
Jsem tvůj muž a ty jsi moje žena,
 $D \quad C \quad G$
jsem tvoje bolest a ty jsi můj lék,
 $C \quad Ami \quad G$
jsem tvůj dům a ty jsi moje stěna, ohohó,
 $D \quad C \quad G$
jsem tvůj dar a ty jsi můj vděk.
2. Jsem tvůj muž a ty jsi moje žena,
jsem tvoje křídlo a ty jsi můj let,
jsem tvůj příboj a ty jsi moje pěna, ohohó,
jsem tvůj vesmír a ty jsi můj svět.
3. Jsem tvůj muž a ty jsi moje žena,
jsem tvůj angrešt a ty jsi můj plod,
jsem tvůj stát a ty jsi moje měna, ohohó,
jsem tvůj prostor a ty jsi můj bod.
- $G \quad D \quad C \quad G$
*: Já jsem tvůj muž a ty jsi moje žena ...

667. Kaj pokročíš, Mária (Jarek Nohavica)

1. $G \quad C \quad G$
Kaj pokročíš, Mária,
 $D \quad G \quad D \quad G$
filium deum domine Jezum, Mária.
2. Já pokročím do města,
filium deum domine Jezum, do města.
3. Co tam budeš dělati,
filium deum domine Jezum, dělati.
4. Já tam budu děcko křtít,
filium deum domine Jezum, děcko křtít.
5. Kteří budou kmotrové,
filium deum domine Jezum, kmotrové.
6. Svatá Panna s Alžbětou,
filium deum domine Jezum, s Alžbětou.
7. Jaké ty mu jméno dáš,
filium deum domine Jezum, jméno dáš.
8. Já mu jméno Ježíš dám,
filium deum domine Jezum, Ježíš dám.
9. On je mocný nebspán,
filium deum domine Jezum, nebspán.

668. Kapr (Jarek Nohavica)

1. $C \quad Dmi \quad G^7 \quad C$
Na rybníce jsou velké vlny, dělají se od přírody,
 $Dmi \quad G^7 \quad C$
kapr, ten je opatrný, nevystřelí čumák z vody.
- $C \quad Dmi$
R: [Šplouchy-šplouchy, štika žere mouchy,
 $G^7 \quad C$
žbluňky-žbluňky, a kapr meruňky. :]
2. Nevylézej, kapře milý, je tam velké vlnobítí,
chlupy vodě se naježily, mohl by ses utopití.
- R:

669. Káťa (Jarek Nohavica (Alexander Blok))

1. $Ami \quad E^7$
Či to byla kudla, Káto, co ti sjela po krčku,
 Ami
vod čeho tam skrejeváš, Káto, pod řadýrkem jizvičku?
 $Dmi \quad G \quad C \quad Dmi \quad G \quad C$
Na na na ...,
 $E^7 \quad Ami$
nožky, tančete, nožky, tančete,
 $E^7 \quad Ami$
nejhezčí jste na světě.
2. Samá krajka bejvala jsi, kdopak ti je kupoval,
s lampasama trajdala jsi, a teď se mnou trajdej dál.
Na na na ...,
se mnou trajdej teď, se mnou trajdej teď,
ať se točí celej svět.
3. Bejval, Káto, oficírek, dostal kudlu do těla,
sáhni, holka, do vzpomínek, snads' už nezapomněla?
Na na na, Káto, na na na ...,
nezapomínej, nezapomínej,
postýlku nám ustýlej.
4. Za kamaše s miňonkama, drahej s tebou bejval špás,
čuprkadet byl tvůj fláma, teď si s jiným zavdáváš.
Na na na, Káto, na na na ...,
zavdávej a hřeš, zavdávej a hřeš,
rozhřešení dostaneš.

670. Kdo na moje místo (Jarek Nohavica / Petr Bezruč)

- $Ami \quad E \quad G \quad Ami$
R: Tak málo mám krve, tak málo mám krve,
 $C \quad Dmi \quad E \quad Ami$
tak málo mám krve a ještě mi teče z úst.
- R:
- $Dmi \quad Ami \quad Dmi \quad Ami$
1. Až bude růst nade mnou tráva, až budu hnít,
 $Dmi \quad Ami \quad Dmi \quad E$
kdo na moje místo, kdo zdvihne můj štít?
- R:
- $Ami \quad C \quad G \quad Ami$
*: V dým zahalen vítkovských pecí jsem stál,
 $C \quad G \quad Ami$
noc zřela mi z očí, plam z nozdry mi vál,
 $C \quad G$
nech svítilo slunce, nech večer se šefil,
 Ami
já semknotou brvou ty vrahy jsem měřil:
 $C \quad G$
ty bohaté židy, ty grofy ze šlachty,
 $Ami \quad E$
já - škaredý horník, jak vyskočil z šachty.
- R:
- R:
2. = 3.
- R: Kdo zdvihne můj štít, kdo zdvihne můj štít,
kdo zdvihne můj štít, kdo zdvihne můj štít?

671. Kdyby (Jarek Nohavica)

- E*
1. Kdybych měl peněz, jak má pan Rotschild,
H⁷ A⁷ E
koupil bych ženě mixér a pračku,
dvoukolák vzal bych, do masny skočil
H⁷ A⁷ E
a nekoukal bych na nějakou kačku.

H⁷ A⁷ E
R: Kdyby, kdyby, kdyby, kdyby, kdyby,
H⁷ A⁷ E
mlži, plži, hlavonožci, ryby,
H⁷ A⁷ E
kdyby, kdyby, kdyby, kdyby, kdyby,
H⁷ A⁷ E H⁷ E
mlži, plži, hlavonožci, ryby.

2. Kdybych měl prsa, jak má paní Soňa,
s chlapy bych trsal tělo na tělo,
večer co večer chlastal bych koňak
a k ránu ječel, jak je veselo.

R:

3. Kdybych měl svaly, jak má pan Fredy,
to by se báli někteří muži,
vzal bych to zprava, dle abecedy
a porozdával, co komu dlužím.

R:

4. Kdybych měl oči, jak má pan Laco,
hned bych si vočih', kerý jsou kerý,
pozor bych dával, komu a za co
a nenadával bych na poměry.

R:

5. Kdybych měl plíce jak pan Zátopek,
nežil bych více s tou, s kerou žiju,
prachy bych zašil do kaliopek
a skončil v Aši, v Praze nebo v Riu.

R:

672. Když mě brali za vojáka (Jarek Nohavica)

- Ami C G C*
1. Když mě brali za vojáka, stříhali mě dohola,
Dmi Ami
vypadal jsem jako blbec,
E F G C G
jak i všichni dokola, -la, -la, -la,
Ami E Ami
jak i všichni dokola.

2. Zavřeli mě do kasáren, začali mě učit,
jak mám správný voják býti
a svou zemi chrániti, -ti, -ti, -ti,
a svou zemi chrániti.

3. Na pokoji po večerce ke zdi jsem se přitulil,
vzpomněl jsem si na svou milou,
krásně jsem si zabulil, -lil, -lil, -lil,
krásně jsem si zabulil.

4. Když přijela po půl roce, měl jsem zrovna zápal plic,
po chodbě furt někdo chodil,
tak nebylo z toho nic, nic, nic, nic,
tak nebylo z toho nic.

5. Neplačte, vy oči moje, ona za to nemohla,
protože mladá holka lásku potřebuje,
tak si k lásce pomohla, -hla, -hla, -hla,
tak si k lásce pomohla.

6. Major nosí velkou hvězdu, před branou ho potkala,
řek' jí, že má zrovna volnej kvartýr,
tak se sbalit nechala, -la, -la, -la,
tak se sbalit nechala.

7. Co je komu do vojáčka, když ho holka zradila,
nashledanou, pane Fráňo Šrámku,
písnička už skončila, -la, -la, -la,
jakkak se vám líbila, -la, -la, -la?
No nic moc extra nebyla.

673. K našim sedmdesátinám (Jarek Nohavica)

1. C F G Ami
Až se nám poslední zub vykotlá,
 F C F G C F G
nebudem nadávat z beznaděje,
 Ami F C
přejdeme z tvrdých řízků na protlak,
 F C F C
a pak si řekneme:

R1: F C F C
Ať už je, jak už je,
 Ami G
ať už je, jak už je,
 F C F G C
hlavně, že je, je, je, je, je, je, je, je.

2. My dva, a důchodci, no to je fór,
já dočtu konečně Hemingwaye,
ty budeš pěstovat celer a pór,
tak to vím bezpečně.

R1:

3. K svátku mi upleteš svetr a šál,
já svetr umažu od oleje,
šťěstí, že zrovna tebe jsem si vzal,
to jiná, můj bože.

R1:

4. Až usnou doktoři, vběhnem na dvůr,
ty budeš za četníka, já za zloděje,
nalačno nejlepší je radepur
a analgetika.

R1:

5. Jó, až nám poslední vlas vypadne,
oba se změním v čaroděje,
vykouzlíme si, co nás napadne,
a pak si povíme:

R2: Ať bylo, jak bylo,
ať bylo, jak bylo,
hlavně, že je, jó.

R1:

674. Knihovnická (Jarek Nohavica / Charles Aznavour)

1. C (C^{maj7})
Vypadám vážně srandovně,
 C^7
pět let už dělám v knihovně,
 F Fmi
a je to vážně velký šok,
 C A^7
řadit furt stejný katalog,
 Dmi G
vědět, že za pět-deset let
 C A^7
dostanu třídu T-9
 Dmi G
a vůbec nic se nezmění,
 C E mi A^7
ani ty knížky k půjčení.

R: Dmi G
Už jsem si zvyk', už jsem si zvyk',
 C Fmi C
jsem knihovník, jsem knihovník.

2. Ve studovně a čítárně
jak v poloprázdné kavárně
jsem číšník bez peněženky,
studentky jsou neodbytné,
nedají žádné spropitné,
mávají na mě culíky,
mé čárky do statistiky.

R:

3. A lidé tak, jak přichází,
mívají různé dotazy:
kdo je to ten a kým byl ten,
co je to fénix a co fén,
ve slovnících od A do Z
seřazený mám tenhle svět,
zde máte papír, račte psát,
mí malí polykači dat.

R:

4. Unavený a ospalý,
jak se tak toulám regály,
z paměti znám už MDT,
dobrý den, co si přejete,
ona chce něco o lásce,
má fotku Korna v průkazce,
je krásná jako Artemis
a já jsem v koncích se svým pis.

R:

5. Vypadám vážně srandovně,
pět let jsem dělal v knihovně
a celých dlouhých pět let
marně jsem hledal odpověď
a pátral po kartotékách,
ta čtenářka už nečeká,
venku se s jiným objímá,
a mě ten problém zajímá.

R: Jak velí zvyk, jak velí zvyk,
jsem přece správný knihovník.

675. Komenský (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} G & C & G & C & G & D & G & D(G^7) \\ C & D & G & Emi & Ami & D & G \end{matrix}$
[: Nad Havlíčkovým Brodem, carijara, rozzářil se měsíček, :]
[: loučí se tam s národem Karel Havlíček, Karel Havlíček. :]
2. [: Políbil svou ženu, carijara, rozloučil se se ženou, :]
[: odjíždí do Brixenu na dovolenou, na dovolenou. :]
3. [: Ve Fulneku na dvoře, carijara, znamená osudu, :]
[: oheň už tam dohořel, všecko je v čudu, všecko je v čudu. :]
4. [: Učitel národů, carijara, přišel o učebnice, :]
[: ze subjektivních důvodů přešel hranice, přešel hranice. :]
- R: $\begin{matrix} C & G & C & G \\ C & G & C & G \\ C & G & C & G \\ C & G & D & G \end{matrix}$
Daleko je do Prahy, cararamcamcam,
ještě dál je do Ústí, cararamcamcam,
nejdále je do Vídně, cararamcamcam,
tam už mě nepustí, cararamcamcam.

676. Kopačák (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} C & G^7 & C & F & C \\ G^7 & C & G & C \end{matrix}$
Copak se ti stalo, Kubo, Kubíku,
ukradli ti balón, Kubo, Kubíku.
2. Nevíš, kdy a kteří, Kubo, Kubíku,
věřím, já ti věřím, Kubo, Kubíku.
3. Zloděj chodí tiše, Kubo, Kubíku,
podrážky má z plyše, Kubo, Kubíku.
4. Usmívá se, směje, Kubo, Kubíku,
je to zloděj nad zloděje, Kubo, Kubíku.
5. A to tak nenecháme, Kubo, Kubíku,
a my je pochytáme, Kubo, Kubíku.
6. Uděláme zátah, Kubo, Kubíku,
budeme jim v patách, Kubo, Kubíku.
7. Chytnem mrtvé nebo živé, Kubo, Kubíku,
ty můj detektive, Kubo, Kubíku.
8. Vezmeme si lupy, Kubo, Kubíku,
chytneme ty lumpy, Kubo, Kubíku.
9. Jsou to zlodějáci hnusní, Kubo, Kubíku,
ale teď už klidně usni, Kubo, Kubíku.
- *: $\begin{matrix} C & G^7 & C & F \\ C & G^7 & C & F \\ C & G^7 & C & F & C & G^7 & C \end{matrix}$
Protože jednou všechno, co nám vzali,
zpátky k nám se přikutálí,
[: zaklepe to u dveří, a smutný ten, kdo nevěří ... :]

677. Kormidlo (Jarek Nohavica / Karel Plíhal)

$\begin{matrix} D & Emi & D & A^7 & D \\ Emi & D & A^7 & D \\ A & E^7 & A & E^7 & A \\ D & Emi & D & A^7 & D \end{matrix}$
Lívie řve, Václav slzy prolévá,
kormidlo se zase točí doleva,
počkáme, až čtyři roky prolétnou,
pak zase půjdeme zvonit s klíči na Letnou.

678. Kosatá a Zubatá (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} Ami & Dmi & E^7 & Ami \\ Dmi & E^7 & Ami \\ Dmi & E^7 & Ami \end{matrix}$
Nevím už vážně, kde to bylo, kam jsem to vlastně zašel,
v ulici světlo nesvítilo, noc měla černý kašel,
a v té tmě, horší nežli v pytli, v kterém se topí kořata,
mě náhle kolem krku chytly dvě holky - Kosatá a Zubatá.
2. Proč prý jste, pane, tolik smuten, co když vám srdce pukne,
smály se jako pomínuté a kasaly si sukně,
každá mě z jedné strany rafla, měly v tom jistě praxi,
že prý si spolu vyjdem na flám, a už volaly taxi.
3. Všecky ty knajpy, kde jsme byli, mi vypadly už z paměti,
když z poslední nás vyhodili, tak bylo nějak po třetí,
bydlely až na kraji města a postel měly s nebesy,
řek' jsem jim: kdybych ráno nevstal, tak ať se teda neděsí.
4. Jedna se ke mně vmáčkla zleva, no, a ta druhá zprava,
že ať si pospím, jim to neva, jen blbej ráno vstává,
jak jsem se vzbudil, nemám páru, rolety byly dole,
na zemi zbytky kaviáru a plno vodky kolem.
5. Cítil jsem divnou bolest v hrudi, jak bych měl ránu sečnou
a ve hlavě mi tikal budík natažený na nekonečno
a tikal tik-tak na dvě doby jak ministranti v kostele,
v kuchyni někdo myl nádobí, a tak mi začla neděle.

679. Kozel (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} G & C \\ D & G \\ D & G \end{matrix}$
Byl jeden pán, ten kozla měl,
velice si s ním rozuměl,
měl ho moc rád, opravdu moc,
hladil mu fous na dobrou noc.
2. Jednoho dne se kozel splet',
rudé tričko pánovi sněd',
jak to pán zřel, zařval „jéjé“,
svázal kozla na koleje.
3. Zahoukal vlak, kozel se lek':
„to je má smrt“, mečel „mek, mek“,
jak tak mečel, vykašlal pak
rudé tričko, čímž stopnul vlak.

680. Krajina po bitvě (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{Emi} \\ \text{Míříme na sebe, míříme já a ty,} \\ \text{Ami} & & \text{C} \\ \text{ticho je kolem, jen pes štěká za vraty,} \\ \text{Emi} & & \text{Ami} \\ \text{na louce leží mrtví motýli,} \\ \text{F} & \text{G} & \text{E}^7 \\ \text{padá déšť do esšáleků,} \\ \text{Dmi} & & \text{Ami} \\ \text{jsme poslední dva, kteří přežili} \\ \text{E}^7 & \text{Ami} & \text{Emi}^7 & \text{Ami} & \text{Emi} \\ \text{tuhletu dlouhou válku, hm.} \end{matrix}$
2. Míříme na sebe, míříme já a ty,
v uších nám ještě zní vybuchlé granáty
a smrtka s kosou dělá resumé,
prochází se v bílé róbě,
no a my dva teď tady ležíme
v zákopech proti sobě, ho hó hó.
3. Míříme na sebe, míříme já a ty,
oba jsme utekli hrobníkům z lopaty,
ve stovkách velikánských útoků
štěstí nám oběma přálo,
a teď nás dělí jenom sto kroků
a je to moc, či málo?
4. Myslíme na sebe, myslíme já a ty,
co včera platilo, dneska už neplatí,
však ještě hrůza visí nad krajem,
těžké je mít se rádi,
když jsme si postříleli navzájem
své nejlepší kamarády, ho hó hó.
5. Nevíme o sobě, nevíme vůbec nic,
vzdych krví prosycen dýcháme z plných plic,
pach smrti pod kůží je zarytý,
končí se dějství prvé,
ještě nám tady zbývá k prolití
dvakrát šest litrů krve, ho hó hó.
6. Míříme na sebe, míříme já a ty,
ospalí, žízniví, hladoví, vousatí,
nebe se šerí, už se blíží noc,
oči jsou těžké jako kámen,
ach, koho žádat o radu a o pomoc,
když oba usínáme, hm.
7. A tak míříme na sebe, míříme já a ty,
padají hvězdy, obzor je hvězdnatý,
pod jedním nebem oba ležíme,
hřejivá je náruč matky Země,
[: a jak tak spíme, oba ve snu kráčíme:
já k tobě, a ty ke mně ... :]
- 5'. Nevíme o sobě, nevíme vůbec nic,
vzdych krví prosycen dýcháme z plných plic,
můj mundúr sedmnáct má knoflíků,
osmnáctý je utržený,
vidět to hejtman, dělá rotyku,
hejtman už ale není, hm.

681. Kytky v květináči (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} \text{C} & \text{F} & \text{C} & \text{F} \\ \text{Na mé planetě je spousta domů} \\ \text{C} & \text{F} & \text{C} & \text{G} \\ \text{a jenom jeden byt,} \\ \text{C} & \text{F} & \text{C} & \text{F} \\ \text{do něj vracívám se z kosmodromu} \\ \text{C} & \text{F} & \text{C} & \text{F} \\ \text{k životu se uložit,} \\ \text{C} & \text{F} & \text{C} & \text{F} \\ \text{v kuchyni na mě čeká filé,} \\ \text{C} & & \text{F} & \text{G} \\ \text{tady vědí, že mám filé rád,} \\ \text{C} & & \text{F} & \text{G} \\ \text{a děti převlečené do košílek} \\ \text{F} & \text{G} & \text{C} & \text{G} \\ \text{po večerníčku chodí spát.} \end{matrix}$
2. Koupil jsem na trhu půl kila jahod,
když jsem se včera domů vracel,
dáme si pudink, jó, to bude blaho,
až mi v peřinách sdělíš nové informace,
že holka nejí a kluk že nechrní,
a přesto oba rostou jako z vody,
a ty žes byla celou dobu jako na trní,
ať něco se mi nepřihodí.
- R1: $\begin{matrix} \text{F} & \text{G} \\ \text{Jsme kytky v květináči,} \\ \text{C} & \text{F} & \text{C} \\ \text{které zapustily společně kořeny,} \\ \text{Dmi} & \text{G} \\ \text{a chtít nás přeonačit,} \\ \text{C} & \text{C}^7(-) \\ \text{tak to je ztracený, hm hm.} \end{matrix}$
- R2: Jsme kytky v květináči,
kopretiny líznuté kopřivou,
a jedna postel, ta nám stačí
bohatě na jeden dlouhý život.
3. Jen co nám otrne, jó, už je to tady,
že zas nevynáším ráno koš,
krev se nahrne a pak nám není rady
a z tuleně se stává mrož,
ty tvoje manýry, ty moje cigarety,
kdo má pořád luxovat byt,
kam strkáš ty papíry a co ten knoflík od manžety,
s tebou člověk nemůže žít.
4. Celý svět ví, že počasí nebývá takový,
jak si přeje meteorolog,
tlaková níže nad Azorskými ostrovy
stěhuje se celý rok,
mu jsme dvě koleje, co jdou vedle sebe
do stanice Absolutno,
a kdybys ty neměla mě a já jsem neměl tebe,
bylo by na světě velmi smutno.
- R2:

682. Kývácí plyšový pes (Jarek Nohavica)

1. ^C
Podvozku chytá se rez, a střechy taky,
^{Dmi F C}
řidič za volantem hnízdí,
kývácí plyšový pes v barvě khaki
^{Dmi F C}
dívá se po směru jízdy,
^{Ami G C}
červená, oranžová, zelená,
^{F G C}
něco se povoluje, něco je zakázáno,
^{F Emi G}
a ten pes, aniž ví, co barva znamená,
^{F G C Dmi G}
hlavou pokyvuje: ano, ano ...
2. Namísto páteře píst, nahoru, dolů,
dvojice železných ráfků,
poradce pro věci jízd nemá autoškolu,
má ale hlavičku, hlávkou,
rozhodnutí je věcí náhledu,
něco se povoluje, něco je zakázáno,
řidič se neptá, řidič hledí kupředu
a pes pokyvuje: ano, ano ...
3. Je každá křižovatka dilematem,
vpravo i vlevo se blejská,
pohledem do zrcátka porovnáte
svůj názor s názorem pejska,
dopředu, dozadu, či zůstat stát,
něco se povoluje, něco je zakázáno
a ten pes, to je síla, ten ví všechno snad,
jak hlavou pokyvuje: ano, ano ...
4. Bylo to včera a je to dnes, a bude zítra taky,
že v kalných vodách se loví,
plyšový kývácí pes v barvě khaki
za zády mnohých si hoví,
razítka, nerazítka, fascikly,
něco se povoluje, něco je zakázáno
a řidiči, i díky těm psům, si přivykli,
že se jim přikyvuje: ano, ano ...

683. Lachtani (Jarek Nohavica)

- R: [^{C F C Ami G C} Lach, lach, lach, lach. :]
1. ^{C F C}
Jedna lachtaní rodina
^{Ami G C}
rozhodla se, že si vyjde do kina,
^{F C}
jeli lodí, metrem, vlakem a pak tramvají
^{Ami G C}
a teď u kina Vesmír lachtají,
^{G C}
lachtaní úspory dali dohromady,
^{G C G}
koupili si lístky do první řady,
^{C F C}
táta lachtan řekl: „Nebudem třít bídu“
^{Ami G C}
a pro každého koupil pytlík arašidů, ó.
- R:
2. Na jižním pólu je nehezky
a tak lachtani si vyjeli na grotesky,
těšili se, jak bude veselo,
když zazněl gong a v sále se setmělo,
co to ale vidí jejich lachtaní zraky:
sníh a mráz a sněhové mraky,
pro veliký úspěch změna programu,
dnes dáváme film ze života lachtanů, ó.
- R:
3. Táta lachtan vyskočil ze sedadla,
nevídaná zlost ho popadla:
„Proto jsem se netrmácel přes celý svět,
abych tady v kině mrznul jako turecký med,
doma zima, doma zima, všude jen chlad,
kde má chudák lachtan relaxovat?“
Nedivte se té lachtaní rodině,
že pak rozšlapala arašidy po kině, jé.
- R:
4. ^{C F C}
Tahle lachtaní rodina
^{Ami G C}
od té doby nechodí už do kina, jé.
- R: [^{C F C} Lach, lach, lach, lach, jé. :]

684. Láska je jak kafemlýnek (Jarek Nohavica)

1. Láska je jak kafemlýnek, všechno semele,
 sáhne, sáhne do vzpomínek, teplo po těle,
 tvoje vlasy havran utkal, moje včelí dech,
 ty jsi řeka krásně prudká a já tichý břeh.
- R:** Každý jsme jinačí,
 protože kde je voda, je i oheň,
 když se nám to někdy rozkvačí,
 říkáme si: nebuď trdlo, jen si rychle vzpomeň,
 každý jsme jinačí,
 protože kde je voda, je i oheň,
 když se nám to někdy rozkvačí,
 říkáme si: jen si vzpomeň.
- *:** Jak nás celý týden budily až odpolední zprávy v rádiu,
 jak jsem nadával, že než bych snědl to tvé lečo, to se radši zabiju,
 jak jsi se mnou prohrávala v kostkách šestnáct miliónů ve zlatě,
 jak jsi chtěla ošetřit tu včelu, a ta včela píchla tě.
2. Láska je jak kafemlýnek, všechno semele,
 sáhne, sáhne do vzpomínek, teplo po těle,
 tobě dali učit třicet dětí, já šel k lopatě,
 chodíš domů o půl třetí, a já po páté.
- R:**
- *:** Jak jsem trnul ve skříní na kolejích, zda mě tam vrátná objeví,
 jak mě objevila: ale, pane Nohavica, to jste vy?
 Jak jsme měli geniální plán, jak rozbít hernu u Černé louky,
 jak jsme šili z plyše super extra unikátní klobouky,
 jak jsme se hádali o voloviny a zkoumali, z čí to bylo viny,
 a potom nevěděli, proč jsme se vlastně přeli,
 a lehali a běhali a spali, ale i nespali,
 a tulili se, zubili se ruku v ruce vedle sebe,
 láska je kafemlýnek, šáhne ti do vzpomínek,
 všechno semele, teplo jde po těle,
 láska je kafemlýnek, šáhne do vzpomínek,
 všechno semele, teplo jde po těle,
 láska je kafemlýnek, šáhne do vzpomínek ...
 Legenda o svatém Václavu a jeho krutém bratru Boleslavovi

1. Sto dvacet párů volů jede do Němec,
 kililijé, kililijá,
 hřivny stříbra k tomu - co za divná věc?
 Kililijé, kililijá.
2. Václav, český kníže, k nebi zdvívá dlaň,
 kililijé, kililijá,
 ve znamení kříže Němcům platí daň,
 kililijé, kililijá.
- R:** [: Sláva ti, sláva ti, vévodo náš,
 buď pozdraven ty, kdo v péči nás máš. :]
3. Je německá říše mocnější než meč,
 kililijé, kililijá,
 Václave, buď tiše, modli se a kleč,
 kililijé, kililijá.
4. Poslušnou svou hlavu sepní k ramenům,
 kililijé, kililijá,
 nevěř Boleslavu, bratru krutému,
 kililijé, kililijá.
5. Na svatého Kosmy, v září to bylo,
 kililijé, kililijá,
 v den dvacátý osmý slunce svítlo,
 kililijé, kililijá.
6. Václav bratrem pozván na hostinu jest,
 kililijé, kililijá,
 chystá se věc hrozná, krve bude téct,
 kililijé, kililijá.
- R:**
7. Hodovali, pili, Boleslav měl řeč,
 kililijé, kililijá,
 Václave můj milý, pozdvihni náš meč,
 kililijé, kililijá.
8. Na německou zemi táhni v čele vojsk,
 kililijé, kililijá,
 Václav sedí němý, neláká ho boj,
 kililijé, kililijá.
- R:**
9. Už se nebe bělá, Václav na mši jde,
 kililijé, kililijá,
 u vrat do kostela vidí tváře zlé,
 kililijé, kililijá.
10. Už Václava bodli, už se rodí báj,
 kililijé, kililijá,
 kněz Chrastěj se modlí: Sankt ty, Venceslaj,
 kililijé, kililijá.
- R:**
11. Boleslav je králem v knížectví českém,
 kililijé, kililijá,
 v čele vojska táhne na německou zem,
 kililijé, kililijá.

12. Čtrnáct let s císařem německým, čtrnáct let se bil,
kililijé, kililijá,
po letech čtrnácti meč svůj zahodil,
kililijé, kililijá.

R:

13. = 1.

14. Boleslav, ach, kníže, k nebi zdvíhá dlaň,
kililijé, kililijá,
ve znamení kříže Němcům platí daň,
kililijé, kililijá.

15. Teče voda v Labi podél kostela,
kililijé, kililijá,
bratr bratra zabil jak Kain Ábela,
kililijé, kililijá.

16. Kdo z těch dvou je v nebi, a kdo v pekle je,
kililijé, kililijá,
... tehdy nebyl a nic se neděje,
kililijé, kililijá.

685. Leninova ulice (Jarek Nohavica)

- R1:** $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Ami} & \text{Ami} & \text{Ami} \\ & \text{C} & \text{F\#} & \text{F} \end{matrix}$
Leninova ulice, barák číslo čtyřicet,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & & & \text{Dmi} \end{matrix}$
v prvním patře víra, v druhém páchne síra,
 $\begin{matrix} \text{E} & & \text{Ami} & \text{E} \end{matrix}$
ve třetím se čeká u šibenice.

- R2:** Leninova ulice, barák číslo čtyřicet,
v prvním patře víra, v druhém páchne síra,
dole ve sklepě se čeká u šibenice.

- $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{E} & & \text{Ami} & \text{E} \\ \text{Ami} & \text{Dmi} & \text{E} & & \text{Ami} \text{E}(-) \end{matrix}$
1. Na okraji města, kde už končí tramvaje,
klikatí se cesta, která ovšem slepá je.
2. Z rozkopané dlažby tam trčí trsy trav,
po příkopách pažby pušek - tudy kráčel dav.

R2:

3. Na chodbách vládne přítímí, je lesklé jako had,
vzduchem se nesou rytmy, podle nichž se musí tancovat.
4. Kočky honí krysy, vzájemně si trhají srst,
zpod sufitů visí kárající prst.

R2:

5. Vrátný, zachmuřený septik, zírá do stěny,
ze dvora páchne septik nevyvezený.
6. Z bysty dole v sále už mramor opadal,
ale v přednáškové hale je skvělá nálada.

R2:

7. Příkré dřevěné schody vedou na lepší svět,
lidé tam po nich chodí - dva kroky tam a dva zpět.
8. Tabulky směrem kudy, tabulky, kam už ne,
nahore v rohu půdy klec pro neposlušné.

R2:

9. Světla s drátěnými kryty kalně mžourají,
drátky, šroubky, nýty odpadávají.
10. Liftboy v černém sáčku úsměv má jako med,
říhne a zmáčkne páčku: „Kam že jste to chtěli jet?“

R2:

686. Litanie u konce století (Jarek Nohavica)

Těch mrtvých mužů v mrtvé trávě,
těch sirotků a vdov,
té krve k jeho větší slávě,
těch slov,
těch bůžků, bohyní a bohů,
těch smolnic na ulicích měst,
těch proroků na každém rohu,
těch gest.
Pane můj na výsostech, pane nejvyšší,
pane můj, copak nevidíš a neslyšíš,
pane můj, slepý Bože můj ...
Té lživé lúzy v pancéřových vozech,
těch morových sloupů a morových ran,
těch znamení zla na obloze,
těch vran,
těch žlutých hvězd a pruhovaných šatů,
těch provazů a gilotin,
těch malých dírek do kabátů,
těch vin.

Pane můj na výsostech, pane nejvyšší,
pane můj, copak nevidíš a neslyšíš,
pane můj, hluchý Bože můj ...
Těch studní zasypaných v písku,
těch zabloudivých karavan,
těch pomníků a obelisků,
těch bran,
těch zlatých lejn ze zlatých telat,
těch mrtvých vedle jicnů jam,
té bázně, co činit a dělat
sám.

Pane můj na výsostech, pane nejvyšší,
pane můj, copak nevidíš a neslyšíš,
pane můj, mrtvý Bože můj ...

687. Mám já jednu zahrádečku (Jarek Nohavica)

- $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{E} & \text{Ami} \\ & & & \text{G} \end{matrix}$
1. Mám já jednu zahrádečku, hm hm hm,
 $\begin{matrix} \text{C} & & & \text{G} \end{matrix}$
mám já jednu zahrádečku, paráda, paráda,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{E} & \text{Ami} \end{matrix}$
a v ní sejem rozmarýnek, čimčariára.
2. Rozmarýnek pěkně schodí, hm hm hm,
rozmarýnek pěkně schodí, paráda, paráda,
moja milá za mnú chodí, čimčariára.
3. Chodí za mnú do maštale, hm hm hm,
chodí za mnú do maštale, paráda, paráda,
mezi čtyry koně vrané, čimčariára.
4. Koničky sa polekaly, hm hm hm,
koničky sa polekaly, paráda, paráda,
moju milú pošlapaly, čimčariára.
5. Pošlapaly ně ju naznak, hm hm hm,
pošlapaly ně ju naznak, paráda, paráda,
až jí bylo podkovy znát, čimčariára.
6. Tož moja milá, k dočtorovi, hm hm hm,
moja milá, k dočtorovi, paráda, paráda,
něch zahojí štyry rany, čimčariára.
7. Štyry rany aj hlavičku, hm hm hm,
štyry rany aj hlavičku, paráda, paráda,
a to za švarnú hubičku, čimčariára.

688. Mám rád ty holky (Jarek Nohavica / Johann Sebastian Bach)

1. G Já miloval jsem černošku, C shrnovala mi předkožku, G
 A mi G A mi D
voněla po dehtu, šrámy od nehtů rolákem jsem kryl,
 G C G
já miloval jsem muslimku, kouřila mi ho jak dýmku,
 A mi G D G
mávala koránem, když mi nad ránem ubývalo sil.

$\frac{D^7}{F^\#}$
Mám rád ty holky, barevný holky ...

Mám všeho dost Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij

1. A mi
Mám všeho dost, už se unavím snadno,
 D mi
ani ty písně mi nejdou jak dřív,
 H^7
chtěl bych jak ponorka lehnout až na dno,
 E^7 A mi
někam, kde nikdo mě nezaměří.

2. Kamarád nalil mi štamprli velkou,
povídal: tohleto spraví ti chuť,
zejtra tě u vodky seznámím s Věrkou,
pak s Věrkou usni a s vodkou se vzbud.

3. Ale všechno je marný, ráno je chladno,
z Věrky i z vodky jen kocovina,
chtěl bych jak ponorka lehnout až na dno
a přestat vysílat volací znak.

4. A mi
Lezou mi z krku všichni a všechno,
 A^7 D mi
hlasivky tejrát, kytaru dřít,
 A mi
chtěl bych jak ponorka až na dno lehnout,
 E^7 A mi
někam, kde nikdo mě nezaměří ...

1. E mi A mi E mi H mi C
Točí se, točí kolo dokola a až nás smrtka zavolá,
 G E mi
tak vytáhneme rance,
 A mi E mi H mi C
sbalíme své tělesný ostatky, srazíme podpatky
 G E mi
a potom dáme se do tance,
 A mi H^7 E mi H mi C
tančí se tradičně gavotta na konci života,
 G E mi
na konci tohohle plesu,
 A mi E mi H mi C
promiňte, že vám šlapu na nohu, já za to nemohu,
 G E mi
já tady vlastně ani nejdu.

- A mi E mi
R: A krásná Margita, tanečnice smrti,
 A mi E mi
má svetr vzoru pepita a zadkem vrtí,
 A mi G D E mi
začíná maškarní ples, kams' to vlez', kams' to vlez',
 H^7 E mi
kams' to vlez', kams' to vlez'?

2. Nějakej dobrák stáhnul roletu, na tomhle parketu
je vidět jenom na půl metru,
tváře se ztrácejí v šerosvitu, každý hledí na Margitu
v pepitovým svetru,
kapelník pozvednul taktovku, vytáhnul aktovku
a v ní měl nějaký noty,
tváře se točí v tombole, někdo si sedí za stolem,
jiný se na parketu potí.

- R:**
3. Pokojská v šest přijde do práce, provětrá matrace,
pod lůžkem najde zlatou minci,
děvenka dole v recepci čte si o antikoncepci
a přemýšlí o krásným princí,
šatnářce v šatně zbyly dvě vesty, no to je neštěstí,
a co když přijde ráno kontrola,
hodiny ukazují čtyři nula nula, ručička se hnula,
vše se točí dokola.

R:

690. Martina (Jarek Nohavica / Karel Kryl)

- C*
1. Na stole chléb a květina,
v kuchyni stojí Martina a smaží ryby,
přišel mi pásek zdaleka
a na něm píseň člověka, který mi chybí.
 2. Cop jeho veršů rozplétám,
zpívá mi o tom, proč je tam a proč ne tady,
a někde dole pod slovy
je ukryt akord mollový, a to mi vadí.
 3. Dvacet let prošlo jako nic
a on, jenž jezdil na koni, byl z koně shozen,
vidím ho, jak jde za lesy,
v maršálské torně nese si kyselý hrozen.
 4. Vlkem je člověk člověku
a zvony našich útěků varovně zvoní,
to když se snáší hrozná tma
chlap svoji hvězdu poznat má a rvát se pro ni.
- R:** Je to jen dvě stě kilometrů, a možná ještě blíže,
a zbývá už jen duše k proclení,
na politickém barometru setrvalá níže,
a dokud trvá, svět se nezmění.
5. Dáti si sbohem s Martinou
a pak se vydat za jinou, žil bych si v klidu,
kašlal bych na ostnatý drát
a nemusel bych poslouchat dělnickou třídu.
 6. Zabořen v plyši Toyoty,
vietnamky dal bych za boty koupené v Linci,
smál bych se z Prahy relacím
o tom, jak mě tam podplácí jidášskou mincí.
 7. A k pátku bych si vyrazil
tam, co se říká „Nacht-asyl“, srovnat si faldy,
kolt k celníkovu úžasu
nosil bych nížko u pasu po vzoru Waldy.
 8. Ve spolku místních kurtizán
stal by se ze mne partyzán protestních songů,
řešil bych problém naděje,
zpíval o tom, jak špatně je v Grónsku či Kongu.
- R:** Je to jen dvě stě kilometrů, a možná ještě blíže ...
Maruška Jarek Nohavica
1. Má milá, rozmilá Maruška je holka fest,
ona chce černocho do lůžka, prý pašák jest,
černocho z Maroka anebo z Mali,
má drahá, divoká, brzy se spálíš,
do dne a do roka, říkám ti, stihne tě trest, protože
v Sudánu neznají ochranu
a kluci v Angole se milují na stole
a v Zambii milenky zabíjí
a kluci v Zambezi maj' radši hovézí.

2. Má milá, rozmilá Maruška je holka fest,
ona chce mulata do lůžka, prý pašák jest,
mulata z Bornea anebo z Kubu,
má oči vzdorné a tohle ji zhubí,
říkám jí: do dne a do roka stihne tě trest, protože
v Pekingu neznají pettingu
a kluci v Šanghaji blbě to dělají
a v Laose se škrábou na nose
a milenci v Íránu při tom padají z divánu.
3. Má milá, rozmilá Maruška dala si říct,
teď chce jen našince do lůžka, nikoho víc,
našince z Moravy anebo z Beskyd,
každě tě unaví, bude ti hezky,
ten pravej z Moravy už šahá do nohavic, protože
v Ostravě milujem loudavě
a kluci v Petřvaldě na šachtě na haldě
a v Českém Těšíně čtyřikrát v hodině,
v Havířově-Novém Město, tam udělají z tebe těsto.

691. Masopust (Jarek Nohavica)

1. Rozbitým oknem mi do pokoje fouká sníh jako mouka
na moje ruce skleslé v křesle závěje sněhu, už ani oheň,
rozbitým oknem mi fouká do světnice fujavice,
smutek se dveřmi dere, pláči, můj kaskadéře, nezapomeň!
- R1:** Vlaštovky ze stájí odlétly před rokem,
slepice kdákají ve sněhu hlubokém,
zbloudilé kročeje roztáčí osudí,
pálenka zahřeje, samota zastudí.
- R2:** Teplu je pokora, jabloně v ušance,
smrt šteká ze dvora, košile na brance
plápolá ve vichru, jenž vyvrátil mi plot,
proč nikdo nepřijel na masopustní hod?
- ***: Nechali mě tak, nechali mě tak, nechali mě tak.
2. V rozbité lampě ani kapka petroleje, ruka se chvěje,
pod sněhem zamrzá mi, na stěnách pod tapetami choulí se švábi,
v rozbité lampě půlnoc bliká, rampouch je klika,
v ruce ulomí se, místo dechu průzračná pára, jsem slabý.
- R1:** Teplu je pokora a zima prokletí,
než srdce okorá a jaro odletí,
zimosrás kořeny zapouští,
jsem špatným žalobcem, viníkům odpouštím.
- ***:
*****:
3. V rozbitém srdci ani špetka soli, jen trochu bolí,
když vločka z tváře skane, třpytný krystalek ledu
na uschlém stromě v opuštěném domě ...

692. Maturitní práce z českého jazyka (Jarek Nohavica)

*: $\begin{matrix} C & G & & \text{Ami} \\ & & & \\ & G & & C \\ & & & \\ & G & & \text{Ami} \end{matrix}$
 Vážené lidičky, spočítejte chvilíčku,
 čtete-li básničky, slyšte mou písničku,
 pro staré, pro mladé sepsaná tady je
 stručná historie české poezie.

1. $\begin{matrix} C & G & & \text{Ami} \\ & & & \\ & G(E) & & C(G) \\ & G & & \text{Ami} \\ & E & & \text{Ami}(G) \end{matrix}$
 Neruda Jan byl chytrý pán,
 aby snad nezmokl, nosíval binokl,
 stranil se dam, proto žil sám,
 chodíval pěšky, život měl těžký.

2. Naopak Hálek smutku byl dalek,
 ženský ho žraly, a tak je bačil,
 za zpěvů slavíka z šatů je vysvlíkal,
 napsal pár básní, byl velmi krásný.

R: $\begin{matrix} C & G & & \text{Ami} \\ & E & & C G \\ & C & & G \end{matrix}$
 Básníci - slavíci, písíci chlípíci,
 tatíci s příjící, ba i vy bez ní,
 s nadšením na líci smekám svou čepici,
 byli jste chlapíci, lvi převítězní.

3. Havlíček Borovský - to byl vůl obrovský,
 nedal si bacha na Bacha, třikrát měl zaracha,
 psal v rámci glasnosti petice, stížnosti
 a byl za odměnu vyslán do Brixenu.

4. Otokar Březina, ten se furt přepínal,
 pořád jen psal a málo spal,
 měl jednu služku, papír a tužku,
 služka se zlobila, tužka se zlomila.

R: 5. Vladimír Vašek choval se plaše,
 na poště seděl, z okna furt hleděl,
 nebyl moc do srandy ani na fešandy,
 nosíval papuče, vymyslel Bezruč.

6. Jaroslav Vrchlický, epicko-lyrický
 démon poetický skončil co profesor,
 byl velmi ploden, ženskou měl co den,
 Auguste Rodin byl jeho velký vzor.

R: 7. František Gellnerů byl přítel kellnerů,
 studoval baňu a kašlal na ňu,
 měl vlasy z rzi, byl velmi drzý,
 život bral hopem, všeho byl schop.

8. Florian Miroslav měl mozol od oslav,
 vycházel se všemi, nemaje problémy,
 říkali mu Mirek, napsal sto sbírek,
 stoprvní nestih', což bylo štěstí.

R:

693. Mávátka (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} & \text{Ami} & & & & \\ & Dmi & G & C & & E \\ & & & & & \\ & \text{Ami} & & & & \\ & G & & E & & \text{Ami} E \end{matrix}$
 Už třicet let chodím po světě
 a ten svět furt a furt se stejně točí,
 já budu klidně smát se, budu veselý,
 jenom mi vydlobněte oči.
 Neviděl bych vypasené páprdy,
 tisíce let a stále titíž,
 když něco prohnílého v státě zasmrdí,
 říkají: ty snad něco cítíš?
 $\begin{matrix} Dmi & G & C & & E \end{matrix}$
 Říkají mi dobráci v Rudém právu:
 $\begin{matrix} Dmi & G & C & & E \end{matrix}$
 není tak zle, jen, chlapče, zvedni hlavu!

R: $\begin{matrix} & \text{Ami} & & Dmi & & \text{Ami} & E & & \text{Ami} & E \\ & \text{Ami} & & Dmi & & \text{Ami} & E & & \text{Ami} & \end{matrix}$
 Dejte mi do rukou mávátka a řekněte, jak volat „Sláva!“,
 já už si najdu ten správný směr a budu mávat, mávat, mávat.

2. Můj soused odvedle je farář v kostele,
 moc příma kluk, jenže často hledí k nebi,
 já jaksi nemám v nebi žádné přátele
 a bůh, ten pro mě nikdy nebyl.
 Čtu jenom básně těch, kteří už zemřeli
 a ten svět furt a furt se stejně točí,
 já budu klidně smát se, budu veselý,
 jenom mi vydlobněte oči.
 Říkají mi dobráci u koryta:
 není tak zle, to jenom doba je složitá!

R: 3. Okresní inspektor Vlček má vilu, dům a byt,
 takové nic, a jak si krásně žije,
 já musel sedm roků bez koupelny žít,
 proto ať žije anarchie.
 Když tátu vyhodili, máma brečela,
 že nedokázal převléct vlastní kabát,
 a to mám někde na dně duše docela,
 třeště se, trůny knížat a hrabat.
 Říkají mi dobráci za koryty:
 není tak zle, ovšem musíte pochopiti ..., já zpívám:

R: $\begin{matrix} E & & \text{Ami} & E & & \text{Ami} & E & \text{Ami} \end{matrix}$
 + mávat, mávat, mávat, mávat!

694. Metro (Jarek Nohavica / Bulat Okudžava)

1. $\begin{matrix} & \text{Ami} & & E^7 & & & \text{Ami} \\ & Dmi & G^7 & C & & & \\ & & & & & & \\ & A^7 & & Dmi & & & \text{Ami} \end{matrix}$
 Metro já mám rád, v něm nikdy netísním se,
 po chodbách tam zní ta dávná píseň,
 [: ve veliký sbor se její refrén slévá:
 $\begin{matrix} E^7 & & \text{Ami} \end{matrix}$
 stůjíte zprava, procházejte zleva. :]

2. Ach, disciplíno, jak mám tě rád,
 vpravo stojí ti, kdo chtějí stát,
 [: a ten, kdo chce jít, kupředu jít,
 musí na levé straně být. :]

695. Metro pro krtky (Jarek Nohavica)

- G C D G C D*
1. Prvá, druhá, třetí, čtvrtá,
G C D G C D
na zahradě krtek vrtá,
Emi C G
drápy má jak vývrtky, ohoho,
Ami C D G C D
vrtá metro pro krtky, ohoho.
2. Rrr ...
3. Každý, kdo si zaplatí, ohoho,
smí se projet po trati, ohoho,
od okurek po macešky, jé,
dál už musí každý pěšky, jé.
C D G C D G C D G C D G C D G
- 4.=1.

696. Mladičká básnička (Jarek Nohavica)

- G Hmi Emi D*
1. Mladičká básnička s korálky nad kotníky
G Hmi Emi D
bouchala na dvířka paláce poetiky,
G Hmi Emi
s někým se vyspala, nikomu nedala, láska jako hobby,
Cmi D G Hmi Emi D
pak o tom napsala blues na čtyři doby, ho ho hó.
2. Své srdce skloňovala podle vzoru Ferlinghetti,
ve vzduchu nechávala viset vždy jen půlku věty,
plná tragiky, plná mystiky, plná spleenu,
pak jí to otiskli v jednom magazínu, ho ho hó.
3. Bývala viděna v malém baru v rozhlasu,
od sebe kolena a cizí ruka kolem pasu,
trochu se napila, trochu se opil na účet redaktora
a týden nato byla hvězdou Mikrofóra, ho ho hó.
4. Pod paží nosila rozepsané rukopisy,
ráno se budila vedle záchodové mísy,
životem potřísněná, múzou políbená, plná zázraků
a pak ji vyhodili z gymnasia a hned nato i z baráku, ho ho hó.
5. Ve třetím měsíci dostala chuť na jahody,
ale básníci-tatíci nepomýšlejí na rozvody,
cítila u srdce, jak po ní přešla železná bota,
tak o tom napsala sonet, a ten byl ze života.
- G Hmi Emi D*
*: Ach, mladé básničky,
G Hmi Emi D
vy mladé básničky,
G Hmi Emi D G
jó, mladé básničky, básničky ...

697. Mikymauz (Jarek Nohavica)

- Ami G F*
1. Ráno mě probouzí tma, sahám si na zápěstí,
E Dmi E
zda-li to ještě tluče, zda-li mám ještě štěstí,
Ami G F
nebo je po mně a já mám voskované boty,
E Dmi E Ami
ráno co ráno stejné probuzení do nicoty.
2. Není co, není jak, není proč, není kam,
není s kým, není o čem, každý je v době sám,
vzábblý Don Quijote sedlá svou Rosinantu
a Bůh je slepý řidič sedící u volantů.
E F Dmi E
- R: Zapínám telefon - záznamník cizích citů,
F Dmi E
špatné zprávy chodí jako policie za úsvitu,
Dmi G⁷
jsem napůl bdělý a napůl ještě v noční pauze,
C E
měl bych se smát, ale mám úsměv Mikymauze,
Ami $\frac{Ami}{G}$ F E Ami
rána bych zrušil.
3. Dobrý muž v rádiu pouští Čikoreu,
opravdu veselo je, asi jako v mauzoleu,
ve frontě na mumii mám kruhy pod očima,
růžový rozbřesk fakt už mě nedojímá.
4. Povídáš něco o tom, co bychom dělat měli,
pomalu vychládají naše důlky na posteli,
všechno se halí v šeru, či to bylo vinou,
že dřevorubec máchl mezi nás širočinou.
- R: Postele rozdělené na dva suverénní státy,
ozdoby na tapetách jsou jak pohraniční dráty,
ve spánku nepřijde to, spánek je sladká mdloba,
že byla ve mně láska, je jenom pustá zloba,
dráty bych zrušil.
5. Prokletá hodina, ta minuta, ta krátká chvíle,
kdy věci nejsou černé, ale nejsou ani bílé,
kdy není tma, ale ještě ani vidno není,
bdění je bolest bez slastného umrtvení.
6. Zběsile mi to tepe a tupě píchá v třísele,
usnout a nevzbudit se, nemuset na nic myslet,
opřený o kolena poslouchám tvoje slzy,
na život je už pozdě a na smrt ještě brzy.
- R: Co bylo kdysi včera, je, jako nebylo by,
káva je vypita a není žádná do zásoby,
věci, co nechceš, ať se stanou, ty se stejně stanou,
a chleba s máslem padá na zem vždycky blbou stranou,
máslo bych zrušil.
7. Povídáš o naději a slova se ti pletou,
jak špionážní družice letící nad planetou,
svlíknout se z pyžama, to by šlo ještě lehce,
dvacet let mluvil jsem a teď už se mi mluvit nechce.
8. Z plakátu na záchodě prasátko vypasené
kyne mi, zatímco se kolem voda dolů žene,
všechno je vyřčeno a odnášeno do septiku,
jenom mně tady zbývá prodýchat pár okamžiků.
- R: Sahám si na zápěstí a venku už je zítřka,
hodiny odbíjejí signály Dobrého jitra,
jsem napůl bdělý a napůl ještě v noční pauze,
měl bych se smát, ale mám úsměv Mikymauze,
lásku bych zrušil.

9.=1.

10.=1.

698. Moja mamka (Jarek Nohavica)

1. G Ami
Keď by ste to, moja mamka, vedeli,
 D G
jaký su já zarmúcený nad ženmi,
 Ami
ani by ste ve dne v noci nespali,
 G D G
len byste mi frajärenku hladali.
2. Moja milá zadrímala, já som spal,
volakdo mi zpod širáčkom pierko vzal.
A to bylo z tej červenej fialky,
škoda je tej zarmúcenej frajárky.

699. Moje malá válka (Jarek Nohavica)

1. Ami Hmi_5^7 E^7 Ami
Do klopy jsem si vetkl rekrutské třepetálky
 Hmi_5^7 C^{maj7} H^7 $B^{b,maj7}$
a odcházím dnes večer do svojí malé války,
 F^{maj7} E^7 Ami F^{maj7}
ne, není vyhlášena patentem císařpána,
 C^{maj7} Hmi^7 Dmi^7 E^7
jen ustoupit už nelze, jen ustoupit už nelze,
 Ami F E^7 Ami
jen ustoupit už nelze, když padne první rána.
2. Tamboři mého srdce do oslíh kůží bijí
a ve mně šikují se korouhve kompanií,
já, pacifista lásky a věčný mírotvorce,
kreslím teď lebku s hnáty, kreslím teď lebku s hnáty,
kreslím teď lebku s hnáty pastelkou na praporec.
3. Velice moc se bojím, držte mi, prosím, palce,
poteče hodně krve v té mojí malé válce,
vzpomeňte na mě v dobrém, až přijdou zprávy z fronty,
já prostě odcházím jen, já prostě odcházím jen,
já prostě odcházím jen bránit své horizonty.
4. Bránit svůj kousek země, čtvrt čtverečního metru,
víc místa nezabírám v botách, čapce a svetru,
berou mi moje, moje, a proto dneska večer
jdu do své malé války, jdu do své malé války,
odcházím do své války, jdu proti mečům s mečem.

700. Monika (Jarek Nohavica)

1. A_{add9} $\frac{A_{add9}}{F}$
Všechny, které jsem kdy líbal,
 Hmi^7 E^7
mají už muže a spoustu dětí,
 A_{add9} $\frac{A_{add9}}{F}$
někde stala se chyba,
 Hmi^7 E^7
kdo za to může, že mám v koši smetí.
- R: A_{add9}
Moniko, už si tě nevzpomínám,
 Hmi^7 E^7
Moniko, došli jsme každý jinam,
 A_{add9} D_{add9}
Moniko v sukýnkách nad kolena,
 A_{add9} $Ddim$
Moniko, znám tě jen podle jména,
 A_{add9} D
Moniko, uhasl uhlík žáru,
 A_{add9} D_{add9} A_{add9}
Moniko, v šest večer v minibaru.
2. Kočár s růžovými pentlemi
projíždí městem, zase je zima,
pojď, budem se živit písňemi,
prodáme srdce s bolestma svma.
- *: D A
Před hlavní poštou křižují se všechny cesty,
 E^7 A
v trafice prodávají pohlednice
 D A
a v rámci svého srdce každý hledá kousek štěstí,
 G E^7
pro sebe nejvíce.
3. Všechno chtěl jsem to jinak,
lásku v první osobě, byla tak daleko,
podej mi sklenici vína,
zpívám o sobě, jsem vejce na měkko.
- R: Moniko, už si tě nevzpomínám,
Mášo, došli jsme každý jinam,
Jitko v sukýnkách nad kolena,
Martino, znám tě jen podle jména,
lásky, uhasl uhlík žáru,
lásky mé, v šest večer v minibaru.

701. Možná, že se mýlím (Jarek Nohavica)

1. Mám rozestláno na posteli pro hosty,
 zuby si čistím cizím zubním kartáčkem,
 já, snůška zděděných vlastností
 a obyvatel planety Zem,
 bláznivé Markétě zpívám druhý hlas,
 jsem tady na světě na krátký víkend na cestovní pas.
2. Pan farář nabízel mi věčný život,
 říkal: musíš, chlapče, přece v něco věřit,
 a já si dal nalačno jedno pivo
 a spatřil anděly, jimž pelichá peří,
 bláznivé Markétě zpívám druhý hlas,
 jsem tady na světě, dokud nevyprší můj čas.
- *: Možná, že se mýlím, možná se mýlím,
 snad mi to dojde léty, snad mi to dojde léty,
 mám na to jenom chvíli, dojit od startu k cíli,
 a tak si zpívám, a tak se dívám, a tak si dávám do trumpety.
3. Jsou prý věci mezi nebem a zemí,
 já o nich nevím a možná měl bych vědět,
 já nikdy nikomu jak Ježíš nohy nemyl,
 já nechtěl nikdy na trůnu sedět,
 bláznivé Markétě zpívám druhý hlas,
 jsem tady na světě, dokud nevyprší můj čas.
4. Vy, náčelníci dobrých mravů,
 líbezní darmopilové a marnojedky,
 proutkaři pohlaví a aranžéři davů,
 vy jste mi nebyli na svatbě za svědky,
 bláznivá Markéta, ta mi svědčila,
 že kdo vchází do světa, jako bys' vypustil motýla.
- *:
5. V pokoji, kde jsem včera spal,
 vypnuli topení a topila krása,
 měli jsme na sobě jen flaušový šál
 a já jsem křičel, že láska je zásah,
 bláznivá Markéta ať nám zapěje,
 že až sejdem ze světa, čáry máry fuk, nic se neděje,
 nic se neděje, nic se neděje ...

702. Můj pes (Jarek Nohavica)

1. Můj pes je gróf mezi psy,
 co chlup, to skvost, co zub, to hrouda zlata,
 ocasem dělá elipsy,
 když vrčí na štěňata.
2. Můj pes je psem z Anglie,
 po otci lord, po mámě lady,
 hodný na hodné lidi je
 a zlý je na obejdy.
- R: Můj pes má duši, čtyři nohy, ocas a uši,
 chlupaté tělo, krásné, chytré, ale tvrdohlavé čelo,
 jí jenom maso a kosti, kouše debilní hosti,
 jinak se chová vhodně, já ho miluji hodně.
3. Můj pes je psí prototyp,
 on modelem být mohl psímu sousoší,
 od pondělí do soboty
 prolenoší.
4. Můj pes je rek - hrdina,
 běda lumpovi, jenž by na práh šláp',
 slupnut by byl jako malina,
 á, ten chlap.
- R: Můj pes má sílu, jak se má k jídlu, tak i k dílu,
 pelech má u kredence, vysoké je intelligence,
 jí jenom maso a kosti, kouše debilní hosti,
 jinak se chová vhodně, já ho miluji hodně.
- *: My dog is dog number one yeah ...

703. Muko, mučenko (Jarek Nohavica (Alexander Blok))

[: Muko, mučenko, krásně rozkvítáš,
 k smrti až, :]
 kudlu-kudličku polaskám, polaskám,
 ořech oříšku rozlouskám, rozlouskám,
 buržuji vrbacům napráskám, napráskám
 pro svou milenou, nepřebolenou.
 Dejž jí, ó, věčné odpočinutí, Pane ...

704. Muzeum (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} D & & A & & Hmi \\ G & & D & A^7 & D & A^7 \end{matrix}$
 Ve Slezském muzeu, v oddělení třetihor
 je bílý krokodýl a medvěd a liška a kamenní trilobiti,
 $\begin{matrix} D & & A & & Hmi \\ G & & D_{sus4} & G & C \end{matrix}$
 chodí se tam jen tak, co noha nohu mine,
 abys viděl, jak ten život plyne, jaké je to všechno pomíjivé živobyťi,
 $\begin{matrix} G & & D & A^7 & D \\ G & & D_{sus4} & G & C \end{matrix}$
 pak vyjdeš do parku a celou noc se touláš noční Opavou
 $\begin{matrix} G \\ D & & A & & Hmi \end{matrix}$
 a opájíš se představou, jaké to bude v ráji,
 v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
 $\begin{matrix} G & & D & & A^7 & D & A^{\#} \end{matrix}$
 sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
2. Budeš-li poslouchat a nebudeš-li odmlouvat,
 složíš-li svoje maturity, vychováš pár dětí a vyděláš dost peněz,
 můžeš se za odměnu svézt na velkém kolotoči,
 dostaneš krásnou knihu s věnováním zaručeně,
 a ty bys chtěl plout na hřbetě krokodýla po řece Nil
 a volat: „Tutanchámon, vivat, vivat!“ po egyptském kraji,
 v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
 sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
3. Pionýrský šátek uvážeš si kolem krku,
 ve Valtické poručíš si čtyři deci rumu a utopence k tomu,
 na politém stole na ubrusu přešes svou rýmovanou Odysseu,
 nežli přijde někdo, abys šel už domů,
 ale není žádné doma jako není žádné venku, není žádné venku,
 to jsou jenom slova, která obrátit se dle libosti dají,
 v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
 sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
4. Možná si k tobě někdo přisedne,
 a možná to bude zrovna muž, který osobně znal Egyptřana Sinuheta,
 dřevěnou nohou bude vyfukávat do podlahy rytmus metronomu,
 který tady klepe od počátku světa,
 nebyli jsme, nebudem a nebyli jsme, nebudem a co budem,
 až nebudem,
 jen navezená mrva v boží stáji,
 v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
 sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
5. Žena doma pláče a děti doma pláčí,
 pes potřebuje venčit a stát potřebuje daň z přidané hodnoty
 a ty si koupíš krejčovský metr a pak nůžkama odstříháváš
 pondělí, úterý, středu, čtvrtek, pátek, sobotu,
 v neděli zajdeš do Slezského muzea podívat se na vitrínu,
 kterou tam pro tebe už mají,
 v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
 sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.

705. My, ročník padesátý třetí (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} Ami \\ Dmi & G & C \end{matrix}$
 My, ročník padesátý třetí, půjdem jako první,
 vyfasuju bordel-atom, samopal a džem,
 $\begin{matrix} Dmi & F & G & Ami \\ Dmi & E & Ami & E^7 & Ami \end{matrix}$
 pošumavský lesy zalijem svou krví,
 nejhorší bude na tom, že nic nezmůžem.
2. Nikdo nic nezmůže, skončí to, a basta,
 na chodníku zbude po mém srdci stín.
 Byli lidi, byli, zůstala jen pasta,
 nebude už vinných a nebude už vin.
 Zůstane jen díra, černá díra v nebi,
 poletíme kosmem, pomletí na prach.
 Člověk všehomíra, takovej tu nebyl,
 kámo, co jsme, to jsme, k čemu je ten strach.
- 4.=1.

706. Myš na konci léta (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} Ami & E & Ami \\ C & G^7 & C & E^7 \end{matrix}$
 Všichni už spí, jenom my dva jsme vzhůru,
 poslední dva v celém domě,
 $\begin{matrix} Dmi & E & Ami & E \end{matrix}$
 já dělám na papír literaturu
 $\begin{matrix} Dmi & E & F & G & C & G \end{matrix}$
 a ona kouká se po mně,
 $\begin{matrix} Dmi & E & Ami & E \end{matrix}$
 já dělám na papír literaturu
 $\begin{matrix} Dmi & E & Ami & E & Ami \end{matrix}$
 a ona kouká se po mně.
2. Šedivá myš, zřejmě odněkud z polí,
 je konec léta a začátek sklizně,
 [: jenom si nemysli, ono to bolí,
 když někdo kosou tě řízne. :]
3. Však já si nemyslím, kámoško v bídě,
 klidně tu přenocuj, nějak se vejdem,
 [: ráno se vzbudíš dřív, než někdo přijde
 a večer se zase sejdem. :]
4. Budeme společně do noci škrábat,
 ty svými zoubky, já perem,
 [: nevádí, že máme jiná kabát,
 hlavní je, jak ten svět berem. :]
5. Je konec léta a mně přišlo líto,
 že chodí po polích vrazi,
 [: škodíš-li, neškodíš - kdo rozsoudí to,
 a tak ti nabízím azyl. :]

707. Na dvoře divadla (Jarek Nohavica)

Hmi F# Hmi
Na dvoře divadla čteme Shakespeara,
F# Hmi
na dvoře divadla Hamlet umírá,
D A D
slunce je kulisák, staví nám kulisy,
F# Hmi
z okna nám nadává herec jakýsi.
F# Hmi
Herec, který má pět let do penze
F# Hmi
a Shakespeare dostává nové dimenze,
D A D
není tu opony a ani publika,
A D
tady se nekřičí a ani nevzlyká,
A D
tady je nožem nůž a krev je krvavá,
F# Hmi
tady se miluje, tady se nadává.
F# Hmi
Já sedím na klandru a ty na sudu
F# Hmi
a každý hercem je svýho osudu,
D A D
nechceme angažmá, čtvrtletní prémie,
F# Hmi
křísíme Hamleta, který nás přežije.
F# Hmi
Na dvoře divadla hrajeme divadlo,
F# Hmi
na dvoře divadla hrajeme divadlo ...

708. Na jedné lodi plujem (Jarek Nohavica)

- Ami Ami⁷ Dmi⁶*
1. Na jedné lodi plujem, na jedné palubě,
G⁷ C E⁷
a i když neveslujem, voda nás sama nese,
Ami Dmi⁶
na jedné lodi plujem vstříc stejné záhubě,
E⁷ Ami E⁷ Ami
a mrtvé vyhazujem, a živým smějeme se.
Ami Dmi
R: Kapitán zpil se rumem, lodník leští sklíčka,
E⁷ Ami E⁷ Ami
pasažéři blíž do moře přes zábradlí,
Dmi
a někde nad rozumem visí rezná smyčka
E⁷ Ami E⁷ Ami
pro ty, kdo ještě žijí, pro ty, kdo nevypadli.
2. Obzor je někde v dáli a loď má spoustu děr,
stokrát je zacpávali tesařští tovaryši,
obzor je někde v dáli, je těžké držet směr,
když ti, co se včera báli, dnes lodní deník píší.
R:
3. A krysy cení zuby svým křivým úsměvem,
tam dole v podpalubí jsou rády, že jsou rády,
a krysy cení zuby, ach, ksakru, čert je vem,
daleko do záhuby, dokud jsme ještě tady.
R: Pirátskou vlajku vzhůru a do zubů nože,
žralokům kus žrádla, ať mají něco k jídlu,
a bodnout do azuru, sídlíš-li tam, Bože,
pro tebe padla, teď my, teď my jdeme ke kormidlu ...

709. Napil jsem se vody (Jarek Nohavica / Ludwig van Beethoven)

Ami E Ami E Ami
Napil jsem se vody, je mi zle, starý kozle, dobře ti tak,
E Ami E Ami
voda ničí ledviny a dřev a na žízeň je gruziňák,
C G Ami E
čtyři hvězdy, tři na flašce, jedna v hlavě, flaška v tašce,
Ami E Ami E Ami
cena velká, napil jsem se vody, je mi zle.

710. Našel jsem já pytlíček (Jarek Nohavica)

- Ami A Emi*
1. Našel jsem já pytlíček, našel jsem já pytlíček,
C G Ami
našel jsem já, mé srdénko, pytlíček,
[: hop, šup, pytlíček. :]
2. [: V tom pytlíčku peníze, :]
v tom pytlíčku, mé srdénko, peníze,
[: hop, šup, peníze. :]
3. [: Co si za ně koupíme, :]
co si za ně, mé srdénko, koupíme,
[: hop, šup, koupíme. :]
4. [: Koupíme si postýlku, :]
koupíme si, mé srdénko, postýlku,
[: hop, šup, postýlku. :]
5. [: V tý postýlce peřina, :]
v tý postýlce, mé srdénko, peřina,
[: hop, šup, peřina. :]
6. [: Pod peřinů dívčina, :]
pod peřinů, mé srdénko, dívčina,
[: hop, šup, dívčina. :]
7. [: Až vyrostete, bude má, :]
až vyrostete, mé srdénko, bude má,
[: hop, šup, bude má. :]

711. Našel jsem včera hvězdu (Jarek Nohavica)

- G*
1. Našel jsem včera hvězdu, pět rudých cipů měla,
Ami *D⁷* *G*
někomu zřejmě spadla z ramene nebo z čela,
G
někomu zřejmě slítila, a on si toho ani nevším',
Ami *D⁷* *G*
tak je to s každou láskou, tak je to prostě se vším.
- G*
R: Vzhlídl jsem do vesmíru a viděl na obloze díru,
Ami *D⁷* *G*
boží trest pro tebe, kdo pyšně saháš na nebe.
2. Oblohou táhla mračna, já vzpomněl na tebe, dědo,
zda vskutku všechny cesty tím správným směrem vedou,
do kapsy dal jsem tu hvězdu a pak mi velmi smutno bylo,
že se to něco krásné ve mně tak pokazilo.
- R:**
3. Proč jste mi do očí lhali, kosmičtí loupežníci,
nebe je potrhané, válí se po ulici,
našel jsem včera hvězdu, ležela v mazlavém bahnu,
na nebe bych ji vrátil, k nebi však nedosáhnou.
- R:** Tak vzhlížím do vesmíru a vidím na obloze díru,
boží trest pro tebe, kdo pyšně saháš na nebe.
4. Našel jsem včera hvězdu, našel jsem včera hvězdu,
Ami *D⁷* *G*
F[#] vyhaslou hvězdu ...

712. Na trávu tekla krev (Jarek Nohavica)

- Emi* *H⁷* *Emi H⁷*
1. Dnes v noci pod okny našeho baráku
Emi *H⁷* *G H⁷*
rvala se smečka psů, rvala se celou noc,
Emi *H⁷* *Emi H⁷*
oči jim blýskaly, krev tekla z čumáku
Ami *H⁷* *Emi H⁷*
bylo jich moc, bylo jich moc, bylo jich moc,
Emi *H⁷* *Emi H⁷*
celý dům, vykloněn jak prádlo z balkónu,
Ami *D* *G H⁷*
díval se na ten smutný kinematograf,
Emi *H⁷* *C Ami*
o co šlo, kdožpak ví, máme vše v pořádku,
hlavně se, člověče, do^bře ^bav, na na na ... *Emi H⁷* *Emi H⁷*
2. Kometa na nebi dělala obrátku,
ve městě Ypsilon vypukl hladomor,
nic moc se neděje, všechno je v pořádku,
vezmem si půjčku na nový televizor,
a tí psi celou noc hryzli se do kostí,
tichý a urputný byl jejich noční hněv,
o co šlo, kdožpak ví, máme svý starosti,
na trávu tekla krev, na trávu tekla krev, na na na ...
3. Zahřmí-li za lesy, ještě nic nehrozí,
a z mráčku jednoho ještě nezaprší,
polštář a peřiny jsou sestry narkózy,
u nočních zpráv dobře se spí, dobře se spí,
a tí psi celou noc na smrt a na život,
tichý a urputný byl jejich noční hněv,
jestli kus salámu anebo knöckenbrott,
na trávu tekla krev, na trávu tekla krev, na na na ...

713. Na zídce staré kašny (Jarek Nohavica)

- Emi* *G* *C*
1. Na zídce staré kašny, sedě vedle tebe,
G *C* *D* *G* *H⁷*
vytáh' jsem koláč z brašny, připadal si jako Mikuláš,
Emi *G* *C*
andílci prostopášní popadali z nebe,
G *C* *D* *G*
jaký jsem frajer strašný a co na mně máš.
- D* *G* *C* *G* *D* *G*
R: Stříbrný pětihalíř hozený do vody se utopil,
D *G* *C* *G* *D* *G*
zázraky se dály, neboť důvod i čas na to byl.
2. Koláč jsme napůl snědli, zbytky dali rybám,
noc byla černý rendlík, pihovatá po kometách,
kočky na půdách předly, Jupiter se hýbal
a hvězdy bíle bledly jak na počátku světa.
3. Barokní varhaníky dávno zmohlo spaní,
odešli do putyky na guláš a taky na pár piv,
a pak za zvuků harmoniky zpívali nám do svítání
o lásce za gotiky a taky ještě dřív.

R:

4. Slyšíš? To někdo zve nás k cestám po planetách,
Petr a Magdaléna, láska z roku sedmnáctset devadesát,
nezměnila se scéna na divadle světa,
chyť se mě za ramena, půjdem lítat pod nebesa.

714. Nechte to koňovi (Jarek Nohavica)

1. Hmi Emi $F\#7$ Hmi Emi $F\#7$
Táta byl kulak, máma selka
 Emi $F\#7$ Hmi Emi $F\#7$
a strejda šéfem ve Zlíně,
 Emi $F\#7$ Hmi Emi $F\#7$
ségra chtěla být učitelka
 Emi $F\#7$ Hmi
a teď má šest stovek hrubýho v kantýně.
- R:** Emi $A7$
Ten, kdo má štempl,
 D Hmi
ten je i v právu,
 Emi $A7$ D Hmi
ale písně jsou písně a nástěnky jsou nástěnky,
 Emi $A7$
řekli mi: jseš lempl,
 D Hmi
nechej to koňovi, má větší hlavu,
 Emi $A7$ D G D $F\#7$
a velká hlava, jak známo, rodí velké myšlenky.
2. Na pajdák bývá velký nával,
pět bodů minus za původ,
dostane se ten, který dával,
ale my, my jsme velmi pyšný rod.
- R:** Ten, kdo má prachy,
ten je i v právu,
ale písně jsou písně a nástěnky jsou nástěnky,
řekli mi: netřeste se strachy,
nechte to koňovi, má větší hlavu,
a velká hlava, jak známo, rodí velké myšlenky.
3. Chleba je dražší nežli pivo
a dobrá voda, to je věc,
některé stromy rostou křivo,
ale všechny skončí jako židle nakonec.
- R:** Ten, kdo má židli,
ten je i v právu,
ale písně jsou písně a nástěnky jsou nástěnky,
řekli mi: nezpívej tydli-pydli,
nechej to koňovi, má větší hlavu,
 D G
a velká hlava, jak známo, rodí někdy velké, někdy velké,
 D G D G D A D
někdy velké, někdy velké, někdy velké myšlenky.

716. Nevermore (Jarek Nohavica)

1. G C G C G C G
Seděl jsem za stolem a básně čet', rádio hrálo,
 C G
vtom slyším fukání na parapet,
 Emi D G C G
tak slabé, že se mi možná jen zdálo,
 $Cdim$ $Cmaj7$
zastřený mužský hlas z chodníku tiše se ptal:
 Hmi C G
„Nerad vás ruším, pane básniku, ale mohli bychom na chvíli dál?“
2. V předsíni podal mi deštník a plášť a láhev vína,
jako bych někde už viděl tu tvář,
byla to tvář, na kterou se nezapomíná,
v průvanu zhasla mi svíčka, zvenku studený vítr vál,
na chodbě na dlaždičkách za ním černý havran stál.
3. Usedl do křesla a černý pták sedl mu v klíně,
bodlo mě u srdce, když spatřil můj zrak,
že z podešví mu trčí koňské žíně.
„Tak nás tu máte, jak jste si přál,“ na lampu padl stín,
přes psací stůl když mi vizitku dal: firma Ďábel a syn.
4. V tolika nocích a v tolika dnech jsem ho vzýval,
volal ho na pomoc, když docházel dech,
a teď jsem se mu z očí v oči díval,
cítíl jsem konopnou smyčku, jak mi svírá krk,
když ze záhradří vytáhl ceduličku a dlouhý husí brk.
5. „Za kapku krve tě zahrnu vším, co budeš žádat,
vidět to, co jiní nevidí, tě naučím,
a slova k slovům v písně skládat.“
„Co za to žádáš,“ ptal jsem se, ptal, „jsem jen nuzný tvor,“
 G Ami C G Ami C G
a havran v rohu zakrákal: Nevermore!
6. Na dlani zaschlou kapku krve mám a tma je v sále,
když přijdou lijáky, tak bolí ten šrám,
a ono, podívej se z okna, prší stále,
nešťastně šťastný v půlce života, kymácející se vor,
 C Ami C G Ami C G
a havran na rameni skřehotá: Nevermore, nevermore, nevermore!

715. Ne, ne, ne (Jarek Nohavica)

Ne, ne, ne, ovce je ovce a vlk je vlk,
ne, ne, ne, vrba je vrba a smrk je smrk,
ne, ne, ne, když stromy vyrubeš, neroste les,
ne, ne, ne, včera je včera a dnes je dnes.

717. Nevrátil se z boje (Jarek Nohavica / Vladimír Vysočák) **719. Nový rok** (Jarek Nohavica)

kij)

1. Proč se svět jiným zdá, vždyť čím byl, je i dnes,
Ami E
Dmi G C
 dob je čtvero a oči jsou dvojce,
A⁷ Dmi Ami
 [: vzduch je stejný, i voda je stejná, i les,
E Ami
 jenom on se už nevrátil z boje. :]
2. Dnes je pozdě se ptát, kdo byl po a kdo před,
 kdo to v hádkách nás dvou více projel,
 [: nikdy víc mi tak moc nescházel jako dnes,
 když se už nevrátil zpátky z boje. :]
3. Neměl hlas, vážně ne, ale zpíval moc rád,
 ať jsem řek', co jsem řek', on mlel svoje,
 [: já byl spáč, ale on nenechával mě spát,
 no a včera se nevrátil z boje. :]
4. Ne že bych brečet chtěl, ne, to ne, nemám sil,
 ale byli jsme dva, a mám dojem,
 [: že se zved' severák, oheň můj uhasil,
 když se on nevrátil včera z boje. :]
5. Jaro stáhlo si svůj krunýřek ledový,
 povídám: „Kouřil bych, kámo, co je?“,
 [: „Dáme žváro?“ a nic, ticho mi odpoví,
 neboť on se už nevrátil z boje. :]
6. Naši padlí tu jsou, jako by nepadli,
 drží stráž, hruď na hruď vedle sebe,
 [: na nebi modravém stromy se zrcadlí,
 celý les modrý je jako nebe. :]
7. V pokoji místa dost, co teď s tím udělám,
 vše, co bývalo naše, je moje,
 [: já nechci nic, podivný pocit mám,
 že to já jsem se nevrátil z boje. :]

718. Novorozeně (Jarek Nohavica)

1. Novorozeně nic neví o jméně
Emi D
D⁷ G H⁷
 a nezná důvody, prostě se jednou narodí,
Emi D
 a pak je naživu v nekonečném údivu,
D⁷ G H⁷
 nahý uzlík z postele, neví, že cejch má na čele,
Emi D
 hvězdu nebo kříž, to se tak rychle nedozvíš,
D⁷ G H⁷
 jako kůzle na seně spí novorozeně.
2. A pak se život rozběhne, jako když tráva polehne,
 z máminy loktuše je vidět srpek Venuše,
 planetu naděje, že když dneska špatně je,
 tak třeba zítra nebude, zastav svá kola, osude,
 osud se ale nedívá, supí jak lokomotiva,
 špalířem fábory směrem nahoru.
3. A pak před branou dlouhé fronty nastanou,
 doleva-doprava, k tomu muzika vyhrává
 písně veselá a černí andělé
 nám svítí na čelo, tak fidlej, kapelo,
 a hrej nám do tance, jenom ať vlajou monstrance,
 nepoznačení budou spasení ...

1. O půlnoci, když láme se rok jako chléb,
D F#mi G D A⁷ D
Edim Hmi
 sáhnu si na tepnu, ucítím tep,
Emi A⁷ D A Hmi G A
 to tepe krev slepého hodináře
Emi A⁷ D Hmi
 a je to zvláštní pocit, a je to zvláštní pocit
Emi⁷ A⁷ D F#mi Emi F#mi A⁷ D
 sám sebe vyrvat z kalendáře.

2. Venku na obloze svá pírká rozprostřel páv,
 půlnoc je chvíle prvních agenturních zpráv
 a pevných slibů do nového roku,
 [: svět jako po narkóze :]
 vstal a volá do útoku.

- R:** V okýnku orloje se loutky uklání,
A Hmi
G D G D
 hokynář s mešcem, vojáček se zbrání,
Emi F# A⁷ D
 smrt kosu nabrousí, šašek cinkne činely
G D G A⁷ D F#mi G F#mi A D
 a lidé přejou si šťastný, šťastný, šťastný a veselý.

3. Rozcuchaná holčičko z Bangladéše,
 už tě nikdo nikdy neučeše,
 jsi moje nejsmutnější loňská fotka,
 [: láska je vyprodána :]
 a já jsem bolest potkal.
4. Jsem o rok starší a smutnější, než jsem byl,
 tak málo jsem dosud pochopil,
 i když jsem první těžkou nemoc přestál,
 [: za mým vozem se práší :]
 a vpředu neznámá je cesta.

R:

720. Obluda (Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij)

1. E Byla země, kde se všem slušně žilo, Ami
 G bez morových ran a beze vzpour, no, beze chmur, C
 Dmi tam se jednou zjevení usadilo - Ami
 E - polobuvol-polobýk-polotur.
2. Král hned vydal k junákům provolání:
„Zničíme to ohavný stvoření!
Toho, kdo ho zastřelí, bez váhání
se svou dcerou královskou ožením.“
3. Kolik měl těch junáků, no, to je sporný,
jenom jeden však měl odvahy dost,
býval prvním ze střelců v gardě dvorní,
než ho stihla královská nemilost.
4. Král mu pravil důstojně: „Tvůj trest ruším,
nabízím ti místo něj odměnu,
jestli skolíš obludu, namouduší,
moji dceru dostaneš za ženu.“
5. „Pane králi, co je to za odměnu,
spíš dej nalejt kořalu do sudu
a tu princeznu si nech, nechci ženu,
však i bez ní přemůžu obludu.“
6. „Budeš nadosmrťi hnit v kriminále,
když si, lumpe, nevezmeš princeznu,
marná sláva, ona je dcera krále,“
nato junák: „Jak jsem řek’ - nevezmu.“
7. A zatímco se s ním král handrkoval,
polobuvol-polobýk žral a žral,
ke královu zámku se přibližoval,
živou duši za sebou nenechal.
8. Tak co naplat - dostal pít po libosti
a když skolil obludu, tak roha vzal,
tak ten střelec, i když byl v nemilosti,
králi i dvořanům lekcí dal.

721. Odyssea (Jarek Nohavica)

1. G Na pobřeží ohně hoří, C G
 C proplul jsem už sedm moří, F C
 Ami na cestách mě chránil Zeus, F C
 G C vracím se jak Odysseus.
2. Na těle mám ne jeden šrám,
vyplul jsem a nevěděl kam,
chleba jedl a vodu pil,
s obry jsem se udatně bil.
3. Devětkrát jsme ztroskotali,
deset^bouří překonali. Ami F C G C
4. V Ostravě nám dali na frak,
utekli jsme jenom tak-tak,
Karel zůstal nahý a bos,
Pepíkovi rozbili nos.
5. Krmili jsme racky chlebem,
klouzali se modrým nebem
a když vítr hnal nás do záhuby,
zpívali jsme z podpalubí.
6. Někdy bylo hůře a někdy snáz,
ale hlasy Sirén nesvedly nás,
na palubě naší lodi
propluli jsme černé vody.
7. A když v Plzni se nám ulomil kýl,
když jen jeden stožár nám zbyl,
nahlas předčítal jsem klukům z knížky
Staré řecké báje od Petišky.
8. Neboť tam to všechno vypsáno jest,
jak se muži vracejí z cest,
orvaní a bez knoflíků,
banda věčných námořníků.
Jsme orvaní a bez knoflíků,
prostě banda věčných námořníků.

722. O Jakubovi (Jarek Nohavica)

1. [: Naše první lásky jsou jako báby bezzubé,
jako báby bezzubé, když olizují cukrlátka. :]
- R1: Proč se nám směješ, ty můj malý, nerozumný Jakube,
že to snad vezmeš jiným směrem, vezmeš hopem, vezmeš zkrátka.
- R1:
2. [: Pejsek (člověk) zašteká, a už mu na nos dají náhubek,
misku guláše mu podstrčí a zarýglují vrátka. :]
- R1:
R1:
R2: Jakube, Jakube, Jakube, Jakube,
no to jsem zvědav, jak ti bude, až ti roků přibude,
Jakube, Jakube, Jakube, Jakube,
věř, že to všechno už tu bylo a zase bude.
3. [: Když není co do huby, tak se bije na buben,
špejle z jitrnic se předělávají na párátka. :]
- R1:
R1:
4. Tolik trubačů a hasičmajstrů dulo do trubek,
až z té kupy moudrosti světa vyrašila bradka.
- R1:
R1:
R2:

723. Ondřej muzikant (Jarek Nohavica)

1. Ondřej dřevařem byl a na housle hrál,
v karlovských hospodách frajer i grand,
borovou z decovky pil a na svém si stál
a ve vsi mu říkali Ondřej muzikant, on zpíval:
- R: [: Pětibído, pětibído, čert tě vem,
jednou lepší časy přijdou a my za nima teď jdeme. :]
2. Pět synů a pět dcer měl a ženu Magdalénu,
dům stavěný ze smrků, kácel je sám,
kdo jednou tím krajem šel, ten ví, co má cenu,
a s pětibídu na krku šestou radost má, zpívá si:
- R:
3. Pak přišel hladový rok a pán je pán,
obsílka z úřadu, buď rád, že jsi rád,
nejhorší je první krok a nebát se ran,
zbojnickou armádu nezlomí hlad, hm.
- R:
4. Ondřej do jedné ruky hůl a do druhé skřípky,
jenom ať poznají sedlák či fabrikant,
obrátil notářův stůl a rozehnal sklípky,
bandurskou zahrál jim Ondřej muzikant, zahrál jim:
- R:
5. Je horký červnový večer pod staletou lípou,
za domem ze smrků nad ohněm dým,
a Bečva dál dole teče a z dálky skřípky skřípou
písničku pravnukům Ondřejovým.
- R:

724. Opuštěná (Jarek Nohavica)

1. Pod nohama bortí se jí zem, v srdci má nepořádek,
chce napsat dopis lidem všem, a nemá první řádek,
v klíně klubko bílé bavlny s jehlicí na pletení,
kouzelný děda přání neplní
a zlatá rybka není, není, není, není,
není, není, není, není, není, pro ni není,
jsou jen lidé, jsou jen lidé bezjemní,
chodí jako loutky v orloji, odleva doprava,
a ona ve svém prázdném pokoji
si sama sobě ruku podává, podává.
- R: Celá se choulí, jak tak mlčí, opuštěná,
zpod víček růžek smuténky jí trčí, opuštěná,
nikomu o tom nepoví, neboť se stydí, opuštěná,
uprostřed samoty v krajině lidí, opuštěná,
vlající jako prádlo na plotě,
zbloudilá ve svém vlastním životě,
opuštěná, opuštěná.
2. Ve chvílích největšího ticha poslouchá Cohena,
nikam už nepospíchá ta Venuše kamenná,
torzo antické krásy pod hladinou moří,
ale srdce se pořád hlásí
srdce pořád hoří, hoří,
hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, pořád hoří,
kdepak jsou, kdepak jsou požární inspektoři,
kdepak jsou, kdepak jsou šohaji s pirkama chocholáče
ona sedí dívá se po kraji a pláče, ona pláče.
- R:

725. Osmá barva duhy (Jarek Nohavica)

1. *Ami Dmi Ami Dmi*
Chladná jsou dubnová rána,
Ami Dmi C E⁷
ze slunce je vidět jenom kousek,
Ami Dmi Ami Dmi
ve flašce od Cinzana
Ami G Ami
úhoři, úhoři trou se.
- R:** *Dmi Ami F Dmi E⁷*
Všichni moji známí teď spí, spí, spí doma s manželkami,
Dmi Ami E⁷ Ami
zůstali jsme sami - já a já.
Města jsou jedno jako druhý, černá je osmá barva duhy,
Dmi E⁷ Ami
černá je barva, kterou mám teď nejraději,
jó, je to bída, je to bída, hledal jsem ostrov jménem Atlan-
tida
Dmi E⁷ Ami
a našel vody, vody, vody, vody, vody habaděj.
2. Kdyby měl někdo z vás zájem,
uděláme velikánský mejdan,
projdeme tam a zpět rájem
a svatý Petr bude náš strejda.
- R:**
3. Pod okny řve někdo: kémo,
každý správný folkáč nosí vousy,
já umím jen písničky v E moll
a prsty jsem si až do masa zbroutil, protože:
- R:** Všichni moji známí teď spí, spí, spí doma s manželkami,
zůstali jsme sami - já a vy.
Města jsou jedno jako druhý, černá je osmá barva duhy,
černá je barva, kterou mám teď nejraději,
jó, je to bída, je to bída, hledáme ostrov jménem Atlan-
tida
a nacházíme vody, vody, vody, vody, vody, vody,
vody, vody, vody, vody, vody, vody,
vody, vody, vody, vody, vody, vody habaděj.
Ostravská častuška Jarek Nohavica (Erich Sojka/Ivan Rů-
žička)
1. *D A D*
Soudruh Gottwald na Ostravsko pismo dluhe napsal,
A D
že prej u nas cely revir pětiletku zaspal.
- R1:** *A D G D*
Ja, ja, ja, zaspali sme, ale vstanem zase,
G D A D
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
2. Uhla malo pro fabriky, pro socializmus,
to by nas moh' chachar Truman pres pazury piznut.
- R2:** Ja, ja, ja, bylo malo, ale bude zase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
3. Ve straně a v ROHu u nas malo se starali,
aby vsude jako Miska haviře rubali.
- R3:** Ja, ja, ja, nerubali, rubat budum zase
tak, jak slavni komsomolci rubum na Donbase.
4. Svazaci na šachtach enem se podřimovali,
někdy aji zazpivali, ale nerubali.
- R3:**
9. Aby sme se špendličkami v uhlu něhrabali,
kombajny a nakladače pošle soudruh Stalin.
- R4:** Ja, ja, ja, ukolu dost plnit budem zase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
10. Absence je u nas velka, aji fluktuace,
bulači se rozmnožili, něvoni jim prace.
- R5:** Ja, ja, ja, něvoněla, vonět bude zase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
12. Uřady a kancelare z cele republiky
na Ostravsko posilaju nove brigadniky.
- R6:** Ja, ja, ja, haviřu dost u nas bude zase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
13. Ale včil, jak soudruh Gottwald napsal do Ostravy,
do šachet a do rabuňku fukne vjatr zdravy.
- R7:** Ja, ja, ja, soudruh Gottwald napravil to zase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
14. Do předkuv se budem vozit na malych vozikach
a v rabuňku bude za nas robit elektrika.
- R8:** Ja, ja, ja, elektrika v cele svoji krase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
15. Aby sme se po novemu u nas robit zvykli,
do překopuv, do rabuňkuv zavedeme cykly.
- R9:** Ja, ja, ja, praca v cyklu težbu zdvihne zase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.
16. Z rabuňkuv se telefonem brňknem jako pani,
inženýr či štajger přijde jak na zavolani.
- R10:** Ja, ja, ja, tak to bude, něrobime špase,
na Ostravsku budem rubat jako na Donbase.

726. Osud (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & C \\ & & G \end{matrix}$
Papoušek arara zobákem z krabičky
vytáh' mi před léty na pouti los,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{Adim} \end{matrix}$
stálo tam: čeká tě kytara, sláva a písničky,
 E
smůla a rozbitý nos.
2. Řek' jsem mu: máš krásné peří, papoušku-hlupáčku,
pouťový čaroději,
ale kdo by dnes věřil osudům za kačku,
poukázám na naději.
- $\begin{matrix} \text{Ami} & & C & & G \\ C & & G & & \text{Ami} & E \end{matrix}$
R: Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & & C & & G \\ \text{Ami} & & E & & \text{Ami} \end{matrix}$
osud je malůvka na lemu talíře,
vystydlá polévka zchudlého malíře, malíře, hm.
3. V zahradě za domem trnul jsem v úžasu,
když potom jednoho dne
spatřil jsem Salome s lilí u pasu,
jak ke mně pomalu jde.
4. Mé srdce spálila kopřiva, že něco nesmí se,
i když by mělo se díť,
pohřbený zažívá, pak s hlavou na míse,
bylo mi od toho dne těžko žít.
- R:** Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je malůvka, vítr ji pomačká,
pečená brambora zmoklého pasáčka, pasáčka, hm.
5. S rukama nad hlavou, sám sobě rukojmím,
bojácný o vlastní strach,
procházel Ostravou trhovec odbojný,
já mu šlapal po patách.
6. Prodával zeli a kedlubny, nohy nás bolely,
zvolna se rozpadal šat,
on tloukl na bubny a já na činely,
tak jsem se naučil hrát.
- R:** Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je ikona visící v kostele,
knoflíky po kapsách dobrého přítele, přítele, hm.
7. Salome, vrať se mi, volal jsem do noci
květnaté přívaly vět,
jsem nemocen písněmi, není mi pomoci,
horečka bortí můj svět.
8. K bytu mi přichází nožíři, cákance na botách,
na zádech plátěný vak,
hraju jen na čtyři akordy života, už jen tak-tak,
už jen tak-tak.
- R:** Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je malůvka hebká jak oblaka,
šaškovská čepice zchudlého zpěváka, zpěváka, hm.

9. Končí se dostihy smutku a radosti,
sázky se vyplácí,
napsal jsem do knihy přání a stížností
o svojí beznaději.
10. Žokej se pousmál, ukázal na koně:
Plemenný arabský chov.
Koni jsem cukřík dal, pak k senu přivoněl
a zazpíval beze slov:
- R:** Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je malůvka, tisíc let nepřechká,
balónek vnoučete, hůlčička stařečka, stařečka, hm.
O Volodovi Vysockém (česká část)
Jarek Nohavica / Bulat Okudžava
- $\begin{matrix} & & \text{Emi} & & H^7 \\ & & \text{Ami} & & H^7 \end{matrix}$
1. Zbývá nám jen pár chvil, a pak my, stejně tak jak on,
vyjdem na dlouhou pouť, ve stopách jeho budeme kráčet,
 $\begin{matrix} & & & & \text{Ami} \\ & & H^7 & & \text{Emi} \end{matrix}$
ať dál nad námi krouží jeho ochraptělý baryton
a my společně s ním budem plakat, a potom pláčem,
 $\begin{matrix} & & & & \text{Ami} \\ & & H^7 & & \text{Emi} \end{matrix}$
ať dál nad námi krouží jeho ochraptělý baryton
a my společně s ním chvíli smějeme se a chvíli pláčem.
2. ... bílý moskevský čáp na bílou oblohu vzlétl,
černý moskevský čáp na černou zemi se spustil ...

727. Panoptikum lásek a hrůz (Jarek Nohavica / Luděk Lešnovský)

- $\begin{matrix} C & & Dmi & F^{maj7} & C \\ & & Dmi & F^{maj7} & C \\ F^{maj7} & & C & Dmi & F^{maj7} & C \\ & & F^{maj7} & C & Dmi & F^{maj7} & C \end{matrix}$
1. Jsme děti kosmických sfér, mrazivých dálek,
napojeni na dekodér systémů válek,
nikdo kolem nezná náš kód, ztrácí se víra,
v našich žilách koluje jód a v srdcích síra.
- $\begin{matrix} C & & Dmi \\ & & F^{maj7} & C \end{matrix}$
R: Nejsme ztraceni, ne ne ne ne,
jsme jen ve znamení Štíra zrozeni.
2. Jsme jen kvítko galaxií na kupce jílu,
z třívoltových baterií bereme sílu,
ke snídani barbiturát, na zádech kširy,
kdyby ryby uměly řvát, byly by výry.
- R:**
3. Na zahrádce vesmírných sfér pěstujem pýchu,
rodičové budoucích ér k pláči i k smíchu,
kytarista brnká nám blues Bachovy fugy,
v panoptiku lásek a hrůz tančíme boogie.
- R:**
- R:**

728. Panna na oslu jede (Jarek Nohavica)

1. Panna na oslu jede, panna na oslu jede,
Emi H⁷ Emi G D G
 Ami H⁷ Emi Ami Emi H⁷ Emi
 osel má uši šedé, osel má uši šedé.
2. [: Dříve, než hvězda vyjde, :]
 [: hodinka její přijde. :]
3. [: Josef se třese zimou, :]
 [: kdepak je na noc přijmou? :]
4. [: Za okny tma je jatá, :]
 [: hospodář zamkl vrata. :]
5. [: Čtyři psi vedle plotu :]
 [: štěkají špatnou notu. :]
6. [: Pastýřům zvonce zvoní, :]
 [: na seně seno voní. :]
7. [: Hospodář usnul v křesle, :]
 [: do noci svítí jesle. :]

729. Pánové nahoře - Dezertér (Jarek Nohavica / Boris Vian)

1. Pánové nahoře, já píšu vám dnes psaní
C Emi Dmi⁷ G⁷
Dmi⁷ C Dmi⁷ G⁷
 a nevím vlastně ani, budete-li ho číst,
C Emi Dmi⁷ G⁷
 přišlo mi ve středě do války předvolání,
Dmi⁷ C Dmi⁷ G⁷ C
 je to bez odvolání, tím prý si mám být jist.
F Cdim Emi
 Pánové nahoře, já už to lejtro spálil,
Ami Dmi⁷ G⁷
 už jsem si kufrý sbalil, správčové vrátil klíč,
C Emi Dmi⁷ G⁷
 pánové nahoře, uctivě se vám klaním
Dmi⁷ C Dmi⁷ G⁷ C Emi Dmi⁷ G⁷
 a zítra vlakem ranním odjízďím někam pryč.
2. Co už jsem na světě, viděl jsem zoufat matky
 nad syny, kteří zpátky se nikdy nevrátí,
 slyšel jsem dětský pláč a viděl jejich slzy,
 které snadno a brzy se z očí neztratí.
 Znáám vaše věznice, znáám vaše kriminály,
 i ty, kterým jste vzali život či minulost,
 vím také, že máte solidní arzenály,
 i když jste povídali o míru víc než dost.
3. Pánové nahoře, říká se, že jste velcí
 a na věci to přece vůbec nic nemění,
 pánové nahoře, na to jste vážně malí,
 abyste vydávali rozkazy k vraždění.
 Musí-li války být, běžte si válčit sami
 a vaši věrní s vámi, mě, mě nechte být,
 jestli mě najdete, můžete klidní být,
C Emi Dmi⁷
 střílejte, neváhejte, já zbraň nebudu mít,
G⁷ C Emi Dmi⁷ G⁷ C
 nebudu mít, nebudu mít ...

730. Par nobile (Jarek Nohavica / Petr Bezruč)

1. Jak různou ti dva mají krev
Ami Dmi
F E Ami
 a jedno stejné zaměstnání:
Dmi
 tož vodku pálí Nathan Löw
F E Ami
 a pálí vodku markýz Gero.
2. Lid pracuje, až dým jde z cév,
 a přes noc pije do svítání;
 když nedá na dluh Nathan Löw,
 snad počká dobrý markýz Gero.
3. Hřmí Ostraváci hukot dřev,
 v žold goralům, co skáceli je,
 krev tráví kvitem Nathan Löw
 a dere rozum markýz Gero.
4. Ty peněz půjč, ty daně slev -
 - na goralu rtu prosba žije -
 - a šlape po něm Nathan Löw
 a plije po něm markýz Gero.
5. Do tiché noci zní můj zpěv,
 než zahynem, než jitro vzplane,
 půl zásluhy má Nathan Löw
 a druhou půlku markýz Gero.
6. Na jejich hlavy naše krev,
 když z našich kostí mstitel vstane:
 na prvou vrbu Nathan Löw
 a vedle něho Markýz Gero,
 Nathan Löw, Markýz Gero ...

731. Partyzán (Jarek Nohavica / Leonard Cohen)

1. Když přišli, bylo léto,
C C/H Ami
C C/H Ami
 spálená pole páchla krví
G
 a kdo se vzdal, byl ušetřen,
Dmi F C C/H Ami
 a já vzal zbraň do rukou, hm.
2. Svoje pravé jméno už neznám,
 ženu nemám a syna také ne,
 a je nás víc podobných,
 a naše oči hledí vpřed, hm.
3. Včera spali jsme v rozbité kůlně,
 stará žena nám vařila polívku,
 ráno přišli vojáci,
 její dům hoří, a ona v něm, hm.
4. Bylo nás osm, a jsme jen tři,
 bůhví, kolik nás bude zítra,
 ale jít musíme dál,
 hory jsou naše vězení, hm.
5. A vítr fouká, vítr fouká,
 nad lesy krouží bílí sokolí,
 den svobody se blíží,
 pak sejdem z hor do údolí, hm.
6. Na na na ...
- 7.=5.

732. Pavilon č. 5 (Jarek Nohavica)

Dmi A⁷ Dmi F C⁷ F C A⁷ Dmi A Dmi
R: Cha cha cha ...

Dmi Gmi Dmi Gmi Dmi A
1. Dostal jsem papíry na hlavu, žiju v ústavu, kde se léčí rozum,
Dmi Gmi Dmi Gmi Dmi A Dmi
 dělám si, co se mi zalíbí, mám pevné alibi, lékařskou diagnózu.
F C
 V erárním pyžamu, co sahá na kotníky,
F A⁷
 denně pět oxazepamů a čtyři skotský stříky,
Gmi⁷ A⁷ Dmi
 na zahradě okopávám len a nemůžu ven.
A
 Včera jsem měl kázání v Betlémské kapli,
Dmi A
 nadával jsem na pány, nežli mě chňaplí,
F C C⁷
 zapálili hranici u mojí postele,
F A
 na naší světnici bývá často vesele,
Dmi A Dmi A Dmi A Dmi A Dmi
 pavilon číslo pět, pavilon číslo pět, to je můj celej svět.

R:

2. V neděli disciplína poleví, přichází návštěvy ve vsí slávě,
 příbuzní hledí na mě zkoumavě, zda mám máslo na hlavě
 anebo máslo v hlavě.
 A já v erárním pyžamu, co sahá na kotníky,
 dostanu štangli salámu a tři krabičky Viki
 a jsem velice spokojen, že s nima nemusím ven.
 Zalezu na klozet, mušle je trůnem,
 a jsem od A do Z Giordanem Brunem,
 netřeba odvolat vyřčené názory,
 v nejhorším sestra zavolá nějaký doktory
 a dají mi meprobat, dají mi meprobat, dají mi mepro-
 bamat.

R:

3. Devět - to je čas velké vizity, stojím jak přibitý u pelesti,
 primář nás vesele pozdraví, poptá se na zdraví a přeje hodně
 štěstí.
 A já v erárním pyžamu, co sahá na kotníky,
 do kávy si nalámu tři rohlíky
 a z okna koukám se ven a někdy taky pleju len.
 Když si chci spravit náladu, neb' je mi nevrlo,
 rozložím svoji armádu u města Waterloo
 a lumpa Anglána zničí má dělostřelba,
 bitva je vyhrána, ať žije ostrov Elba,
 ať žije ostrov Elba, ať žije ostrov Elba, ať žije ostrov Elba.

R:

4. Dostal jsem papíry na hlavu, žiju v ústavu, kde se léčí ro-
 zum,
 dělám si, co se mi zalíbí, mám alibi, dementní diagnózu.

733. Peklo a ráj (Jarek Nohavica)

Emi Ami H⁷
1. Nuda a šed, mlha v rezavé rýně,
G H⁷ Ami H⁷
 maková chuť, chromý kůň kope kopyty,
Emi Ami H⁷
 kácí se zeď a ze staré skříně
G H⁷ Ami H⁷
 vytéká rtuť - můj krevní obraz rozlitý.
Emi Ami H⁷
R: Peklo a ráj, malá kropenatá vrána
Emi Ami H⁷
 krákorá na plotě vedle mých vrat,
Emi Ami H⁷
 peklo a ráj, zavržala stará brána,
Emi Ami H⁷
 poprvé v životě budu se bát.

2. Formanský vůz plný hadrů a cárů
 projíždí les, vozka má brýle beze skel,
 nuda a hnus, psi páří se v páru,
 nahoře bez, obrázky lásky nehezské.

R: Peklo a ráj, na žebříku kvete plíseň,
 kabátek z mohéru, kolkolem puch,
 peklo a ráj, zezdola i shora píseň,
 procesí truvérů, pálí se vzduch.

3. Kápy káp káp, černá infuze hrůzy,
 studený pot, spirála marných nadějí,
 jsem jako krab, mám už krabatou chůzi,
 sedám na schod, snad mi tu ještě nalejí.

R: Peklo a ráj, štamprlátka-pimprlátka
 jak hejna komárů sajou mi krev,
 peklo a ráj, Herodova nevinátka
 ničí mou kytaru, ničí můj zpěv.

734. Petěrburg (Jarek Nohavica)

Ami F E Ami
1. Když se snáší noc na střechy Petěrburgu, padá na mě žal,
F E Ami
 zatoulaný pes nevzal si ani kůrku chleba, kterou jsem mu dal.
C Dmi E
R: [: Lásku moji kníže Igor si bere,
F D[#]dim H⁷ E
 nad sklenkou vodky hraju si s revolverem,
Ami F E Ami
 havran usedá na střechy Petěrburgu, čert aby to spral.

2. Nad obzorem letí ptáci slepí v záři červánků,
 moje duše, širošírá stepi, máš na kahánku.

R: [: Mému žalu na světě není rovno,
 vy jste tím vinna, Naděždo Ivanovno,
 vy jste tím vinna, až mě zítra najdou s dírou ve spánku.
 :]

735. Pijte vodu (Jarek Nohavica)

- C*
R: [: Pijte vodu, pijte pitnou vodu,
G C
pijte vodu a nepijte rum! :]
- C*
1. Jeden smutný ajznbónák
G C
pil na pátém nástupišti ajrkoňák,
C
huba se mu slepila
G C
a diesellokomotiva ho zabila.
- R:**
- 2.** V rodině u Becherů
pijou becherovku přímo ze džberů,
proto všichni Plíhali a Becheři
mají trable s játrama a páteří.
- R:**
- 3.** Pil som vodu značky Gorbačov
a potom povedal som všeličo a voľačo,
vyfásol som za to tri roky,
teraz pijem chlórované patoky.
- R:**
- 4.** Jestes my chlupci z Warszawy,
chodime pociagem za robotou do Ostravy,
štery litry vodky i mnuzstvo piv,
bardzo fajny kolektiv.
- R:**
- 5.** Jedna paní v Americe
ztrapnila se převelice,
vypila na ex rum,
poblila jim Bílý dům.
- R:**

736. Píseň amerického vojína (Jarek Nohavica / Bulat Okudžava)

- Ami E Ami*
1. Já navlíknu si mantl barvy khaki
E Ami
a vezmu helmu, vak a saky-paky.
G C
[: Jó, todle místo, to je prima štace,
E Ami
ach, jak je prosté vojákem stát se. :]
- 2.** Nechal jsem doma všechny mizeráble,
k čemu je práce, prachy, nač ty trable.
[: Mám samopal a hlaveň se mu svítí,
ach, jak je prosté vojákem býti. :]
- 3.** A kdyby něco kikslo, žádný strasti,
vždyť, jak se říká, sloužíme svý vlasti.
[: Je příjemňoučké nebýt ničím vinen,
být prostě jenom prostým vojínem. :]

737. Píseň o převtělování (Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij)

- Ami Dmi*
1. Někdo věří Aláhovi, někdo věří Kristu,
G C
někdo vůbec ničemu a, k řasu, čert je vem,
Dmi Ami
a víra ze všech nejlepší je víra hinduistů,
E Ami
ti věří, že když umřeme, tak vlastně neumřem.
- R:** Loučit se chceš se světem,
Dmi Ami
A⁷ Dmi
vždyť narodíš se zase,
Ami
když ovšem byl jsi prasetem,
E Ami
tak budeš zase prase.
- 2.** Tak drž se svého koryta a tvař se trochu směle,
a zas se narodíš, a třeba dvacetkrát,
a jestli jsi zažil teď smrt svého nepřítele,
tak hned v tom dalším životě ho budeš mít rád.
- R:** Normálně žij, nic nezkoušej,
chce to klidný přístup,
snad se tvá duše prokouše
až k vedoucímu místu.
- 3.** Pak žij si klidně jako otrok, příště budeš drábem,
a po drábovi narodíš se jako Mohamed,
jestli ale narodíš se stromem baobabem,
tak budeš stromem baobabem nejmíň tisíc let.
- R:** Než ale žít jak papoušek
a čekat, co zas přijde,
je líp už teď se pokoušet
žít jako slušní lidé.
- 4.** A kdo je kdo a kdo byl kým, už to mám pomíchané,
i genetici ruce spráskli nad chromozómem,
a možná tenhle hrozný pes byl kdysi hodným pánem
a tenhle dobrý pán byl kdysi nevraživým psem.
- R:** V srdci mám euforii
a v duši plno smíru,
to vymysleli v Indii
moc pohodlnou víru.

738. Píseň o příteli (Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & E \\ \text{Myslel sis: přítel můj, a teď} \\ & & \text{Ami} \\ \text{ryba, rak nebo tak či tak,} \\ & A^7 & & \text{Dmi} \\ \text{odpověď bys rád chtěl znát,} \\ & & E \\ \text{můžeš-li na něj dát:} \\ & & \text{Dmi} \\ \text{s sebou do hor ho vem a jdem,} \\ & & \text{Ami} \\ \text{vzhůru po boku bok co krok,} \\ & & E \\ \text{lanem svým s ním se svaž, ať znáš,} \\ & & \text{Ami} \\ \text{s kým čest máš, s kým čest máš,} \\ & \text{Dmi} & \text{Ami} & E & \text{Ami} \\ \text{na na na ...} \end{matrix}$
2. Jestli zlomí jej vzdor těch hor,
skrčí nos, ohne hřbet, chce zpět,
z ledovců na skalách když má strach
a přemýšlí, jak by plách',
pak ho znáš, pak ho znáš až-až,
jen ho nech, ať si jde, kam chce,
nežli s ním, radši sám jdu, sám,
takovým nezpívám,
na na na ...
3. Ale když nekňučel a šel,
neskuhral, na dně sil když byl,
a když z výšky jsi slít', on tě chyt',
neboť byl, kde měl být,
[: když se bil, když se rval a hnal,
zmámen na štítech skal pak stál,
je to on, přítel tvůj, při něm stůj,
jemu jen důvěřuj! :]

739. Píseň o té revoluci 1848 (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} C & G^7 & C & & \text{Dmi} & G \\ \text{[: Generál Windischgrätz měl bílou čepici, :]} \\ & F & C & G & C \\ \text{[: vylezl na Petřín, pokynul pravici. :]} \end{matrix}$
2. [: Vojáci, vojáci, vy slavní junáci, :]
[: spusťte své kanóny, konejte svou práci. :]
3. [: Na Prašnou bránu padají šrapnely, :]
[: Čechové, Pražané, všechno je v jeteli. :]
4. [: Schovejte kokardy, zmuchlejte prapory, :]
[: učte se mlčení, učte se pokory. :]
5. [: František Palacký píše své Dějiny :]
[: a těch pár, co padlo, zahrabem do hlíny. :]
6. [: Kolo se otáčí, my stárneme, stárneme, :]
[: pivíčko v sklenicích zvedneme, zvedneme. :]
7. [: Pivíčko v sklenicích a dobré uzené, :]
ty naše Rakousko, už to máš spočtené,
 $\begin{matrix} C & F & C & & G \\ \text{ty naše Rakousko, to jsme ti to dali,} \\ C & & G^7 & C \\ \text{tak už to máš spočtené.} \end{matrix}$

740. Píseň o veliké zimě (Jarek Nohavica)

- Na na na ...
1. $\begin{matrix} G \\ \text{Daří se mi, daří,} \\ \text{Ami} & & D & & G \\ \text{jako když se v zimě oteplí,} \\ & C & & D & G & \text{Emi} \\ \text{mí kamarádi chodí rozeplí} \\ & & \text{Ami}^7 & & D \\ \text{v kabátech bez límce} \\ & C & D & \text{Ami} & D^7 & G \\ \text{a já mám pořád půlku prosince.} \\ \text{Snad je to chyba v kalendáři,} \\ \text{Ami} & & D & & G \\ \text{snad jsem zimomřivý nadprůměr,} \\ & C & & D & G & \text{Emi} \\ \text{jó, kdybych tak sám sobě rozuměl,} \\ & \text{Ami}^7 & & D \\ \text{to bych se předělal} \\ & C & D & \text{Ami} & D^7 & G \\ \text{a rozpálil se jak pec do běla.} \\ \text{Na na na ...} \end{matrix}$
2. Vede se mi, vede,
žádná velká sláva to není,
předvírem mi vyplo topení,
mrazírna z pokoje,
co mám z toho, že venku jinde teplo je.
Slunce je koláč s medem
a já koušu chleba k snídani,
dvě jonatány nesu na dlaních,
tak jde rok po roce
a já jsem velkou zimou nemocen.
Na na na ...
3. Daří se mi, daří,
jako když je osm pod nulou,
slunko se mi krásně vyhnulo,
šlo na lov na mouchy,
já píšu koncert pro dva rampouchy.
A dva malí rampoucháři
mi nahlíží do rozepsaných not,
co poztrácel jsem, teď mi přišlo vhod,
ale už pozdě je,
každý sklízí to, co zaseje.
Na na na ...
4. Daří se mi, daří,
jako když je osm pod nulou ...

741. Píseň o ženách (Jarek Nohavica)

- F C F C F C F C*
R: Svobodná, provdaná, ovdovělá, rozvedená,
F C F C F C F C
 černovlasá, hnědovlasá, prostovlasá, prostě žena,
Dmi A Dmi A Dmi A Dmi A
 Pokorná, Novotná, Michnová, Nováková
Gmi C F C F C F C F C
 ráda má, ráda má, ráda má, ráda má tahleta mužova slova:
- F C F C F C F C*
1. Miluju tě, miluju tě, miluju tě, rád tě mám
F C F C F C F C
 a necháš-li mě, necháš-li mě, tak si něco udělám,
Dmi Ami Dmi Ami Dmi Ami Dmi A
 já nebudu žít, nebudu žít, fakt, nebudu žít
Gmi C F C F C F C F C
 a vezmu si, vezmu si, vezmu si, vezmu si, vezmu si kyanid.
- R:**
- 2.** Nakoupím ti, navařím ti, vysaju ti, vyperu ti,
 sám od sebe, jak mi srdce velí, jak mě láska nutí,
 čti si 100+1 nebo na televizi se dívej,
 ty moje malá, utahaná, unavená, uvláčená, lehni si a odpo-
 čívej.
- R:**
- 3.** Dva tisíce, tři tisíce, dva tisíce, tři tisíce,
 na zálohu bylo málo, na výplatu bude více,
 tož kup si něco na sebe, Marto, kup si něco na sebe,
 já vydělávám, vydělávám, vydělávám, vydělávám, vydělávám
 jen na tebe.

742. Píseň pro tu jedinou (Jarek Nohavica / Paul Simon)

- D G D A*
1. Necht' mi všechny hezké holky prominou,
D G D G A
 nechť mi všechny hezké holky prominou,
Hmi A D Hmi A D
 ať se nezdám nebo zdám, ale já už jednu mám
G A G A G A D G D G D A D
 a za ruku se vodím jen s tou jedinou.
- 2.** [: Ona je tou mojí nejkrásnější příčinou, :]
 že když se k spaní uložím, tak spíš nespím nežli spím
 a nad oblaky lítám jen s tou jedinou.
- 3.** [: Já neříkám, že nekouknu se za jinou, :]
 ono oko, marná věc, oko je velký zvědavce,
 ale v srdci, tam si nosím jen tu jedinou.
- 4.** [: Všechny trable, které mám, hned pominou, :]
 když po dvou, po třech dnech zase běžím po schodech
 a ve dveřích tam vidím tu svou jedinou.
- 5.** [: A když se její ruce ke mně přivinou, :]
 na čelo ji políbím, neboť na sto procent vím,
 [: že tu jedinou bych nevyměnil za jinou. :]

743. Píseň pro V.V. (Jarek Nohavica)

- C F⁹ Fdim Ami⁷*
1. V ošatce na mém stole je pořád kousek chleba
F⁹ Cmaj⁷ Dmi C
 a vodka chladí se a spát máš taky kde,
F C F C G
 ač vím, že nepříjdeš, říkám si: co když třeba,
Ami F G C
 jakoby zázrakem náhle se zjevíš zde.
E⁷ Ami Fdim C
 Psal jsem ti dopisy, ach, těžko se ti píše,
E⁷ Ami F⁹ G
 zmuchlané, zmuchlané letěly přes pokoj,
F C F⁹ Cmaj⁷
 po pás se ukloním přešťasten, kdybys přišel,
Dmi⁷ E⁷ Ami G C
 menja zovut Jarek a kak tebjá, drug moj,
Dmi E⁷ Ami E⁷ Ami
 menja zovut Jarek a kak tebjá, drug moj.
- 2.** Zajisté omluvíš můj přízvuk kostrbatý,
 jsem pouhý samouk, ač kdysi dobrý žák,
 své školní sešity dávno jsem, dávno ztratil,
 nadobro zapomněl, kam dávat měkký znak.
 Špatně mě učili slovíčkům z učebnice,
 ty za to nemůžeš, a já byl ještě kluk, hm hm,
 časem jsem pochopil, a dneska je mi třicet,
 menja zovut Jarek a kak tebjá, moj drug,
 menja zovut Jarek a kak tebjá, moj drug.
- 3.** Říkali: přátelství, a mysleli tím sebe,
 říkali: navěky, a mysleli tím snad,
 já za to nemůžu, tak si to kór moc neber,
 náš dům má spoustu zvonků, na ten můj zvoň čtyřikrát.
 Dopsat své dopisy až do poslední tečky,
 pak ať se rozláme náš starý psací stroj, hm hm,
 karavany jdou dál, ač vyjou vlčí smečky,
 menja zovut Jarek a kak tebjá, drug moj,
 menja zovut Jarek a kak tebjá, drug moj.
- 4.** Já nikdy v životě, fakt, nebyl jsem na Tagance,
 tak jsme se minuli v čase i prostoru,
 poslouchám písně tvé, a to je moje šance
 proplout svou planetou odzdola nahoru.
 V kuchyni na mém stole je pořád kousek chleba
 a buchtý Martininy, máš-li je jak já rád, hm hm,
 ač vím, že nepříjdeš, říkám si: co když třeba,
 menja zovut Jarek a kak tebjá, moj brat,
 menja zovut Jarek a kak tebjá, moj brat.

744. Píseň psaná na vodu (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} G & & & & C \\ \text{Nad lotosovým květem na vteřinu zastavil se čas,} \\ G & & C & & G \\ \text{na břehu cop si plete dívka, jež má velmi tichý hlas,} \\ & & E_{mi} & H_{mi} & C^{maj7} \\ \text{je slyšet klapot větru o koruny sekvojových dřev,} \\ C & & A_{mi}^7 & D^7 & G \\ \text{na tisíc kilometrů slyším její velmi něžný zpěv.} \end{matrix}$
2. Mládenec útloboký odvažuje od břehu člun,
v rákosí u zátoky měsíc se vynořil z vln,
z nebe se na zem sypou stříbrňáky dynastie Čcheng
a starý básník Li-Po báseň píše na pergamen.
3. V klobouku čaroděje ukrývá se tygr a hroch,
dívce se srdce směje, po hladině přichází hoch,
lehounce vlny plynou, básník má čarovnou moc,
rozprostřel nad krajinou svoje ruce, a je tu noc, na na ...

745. Píseň spokojeného člověka (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} C \\ \text{Dva plus jedna v třetím štoku,} \\ F & & C \\ \text{družstevní byt už pět roků,} \\ \text{teplá voda, elektrika,} \\ F & & C \\ \text{prostorný sklep, kam nezatýká,} \\ G & F & C \\ \text{jó, ve vlastním bytě} \\ F & G & C & F & G & C & F & G^7 & C \\ \text{já žiju si jak prase v žitě.} \end{matrix}$
2. Teplá strava třikrát denně,
půlku platu dávám ženě,
druhá půlka je na cigára,
poslouchá mě moje stará,
jó, zeli k vepřové kytě,
vždyť žiju si jak prase v žitě.
- R: $\begin{matrix} C & F & G & C \\ \text{Krásně je na světě, život je valčíček,} \\ F & G & C \\ \text{ústřední topení hřeje a hřeje,} \\ F & G & C \\ \text{štěstí je hračička, autíčko na klíček,} \\ F & G & C & F & G^7 & C & F & G & C \\ \text{hloupého přejede, chytrému přeje.} \end{matrix}$
3. V půl sedmé vstávám, v sedm píchám,
kam bych se hnál, nepospíchám,
dva osmset plus prémie,
třináctej plat - komedie,
jó, někdo tváří se zbitě,
ale já žiju si jak prase v žitě.
4. Televizor značky Tesla,
u stolku gauč a dvě křesla,
na posteli se překulím,
za pět minut usnu a spím,
jó, žít se má hbitě
a já žiju si jak prase v žitě.
- R:
5. Dvoje kára a osm pik,
hraju betla, jak velí zvyk,
kdo dá fleka, ať se leká,
mé porážky se nedočeká,
já věčný jsem vítěz,
vždyť žiju si jak prase v žitě.
6. Držím hubu a taky krok,
nevylejzám, a tak mám nárok,
co bych neurval, by urval jiný
a to ostatní jsou hovadiny,
jen ať se naplní sítě,
vždyť žiju si jak prase v žitě.
- R: $\begin{matrix} C & F & G^7 & C & F & G^7 & C & G & C & G & C \\ \text{La la la ...} \end{matrix}$

746. Píseň strážného na středověkém hradě (Jarek Nohavica)

1. Strážím v noci, strážím ve dne,
strážím taky odpoledne,
[: hradní pán chce mít klid,
já jsem jeho štít. :]

2. Stojím pevně, stojím zpříma,
až mám kruhy pod očima,
[: hradní pán mne má rád,
může klidně spát. :]

3. Držím vartu v zimě, v létě,
co jsem na tom božím světě,
[: dělám tuhle práci rád,
umím pevně stát. :]

4. Hlídám s mečem, hlídám s kopím,
pán mi řekne, já se chopím,
[: hradní pán je (můj) šéf,
tak ať teče krev! :]

5. Co se děje uvnitř, vzadu,
na to kašlu, na to dlabu,
[: já mám tady post
před branou, a dost! :]

747. Píseň zhrzeného trampa (Jarek Nohavica)

1. Poněvadž nemám kanady a neznám písně z pamp,
hóhóhó, a neznám písně z pamp,
vyloučili mě z osady, že prý jsem houby tramp,
hóhóhó, že prý jsem houby tramp.

2. Napsali si do cancáků, jen ať to každéj ví,
hóhóhó, jen ať to každéj ví,
vyloučený z řad čundráků ten frajer libový,
hóhóhó, ten frajer libový.

R: Já jsem ostuda traperů, já mám rád operu,
já mám rád jazz (folk), rock,
chodím po světě bez nože, to prý se nemože,
to prý jsem cvok,

já jsem nikdy neplul na šifu, a všem šerifům
jsem říkal: „Bane, pane,“

já jsem ostuda trampů, já když chlempu,
tak v autokempu.

3. A povídal mi frajer Joe: „Jen žádný legrácky,
hóhóhó, jen žádný legrácky,
jinak chytneš na bendžo, čestný čundrácký,
hóhóhó, čestný čundrácký.“

4. Že prý se můžu vrátit zpět, až dám se do cajku,
hóhóhó, až dám se do cajku
a vodříkám jim nazpaměť akordy na Vlajku,
hóhóhó, akordy na Vlajku.

R: A tak teď chodím po světě a mám zaracha,
hóhóhó, a mám zaracha,
na vandr jezdím k Markétě a dávám si bacha,
hóhóhó, a dávám si bacha.

6. Dokud se tramské úřady nepoučí z chyb,
hóhóhó, nepoučí z chyb,
zpívám si to svý „nevadí a zase bude líp,“
hóhóhó, „a zase bude líp.“

R: + v tempu.

5'. A tak je mi do pláče, že nesmím na vandr,
hóhóhó, že nesmím na vandr,
a namísto maskáče nosím skafandr,
hóhóhó, nosím skafandr.

6'. Dokud se mí kamarádi nepoučí z chyb,
hóhóhó, nepoučí z chyb,
zpívám si to svý „nevadí a zase bude líp,“
hóhóhó, „a zase bude líp.“

748. Píseň žárlivého (Jarek Nohavica)

1. Přišel jsem o dva dny dřív, a vedle ní válel se chlap,
 Dmi Ami E Ami E Ami(-)
 Dmi Ami E Ami
 cvaklo to jak v bedně piv, když jsem ho po hlavě křáp'.
- R: Hejha, dokola, dřív než přijde patrola, lej, lej, lej,
 C Ami C Ami G E
 Ami Dmi E Ami Emi(E) Ami
 rum mi nalívej, jsem dneska nějak žárlivej a zlej, zlej, zlej.
2. Z hlavy mu kapala krev, ale neměl k ní lézt do kvartýru,
 mně když popadne hněv, tak to já potom neznám míru.
- R:
3. Člověk jen vystrčí nos a nestačí říct ani „švec“,
 a už mu leze kdejakej kos k jeho holce na kavalec.
- R:
4. Za pět let vrátím se zpět, a to ti říkám, holka moje:
 nechtěj, abych i tobě šunky zved', až vejdu zase do pokoje.
- R:

750. Planu (Jarek Nohavica)

1. Ruce položil jsem na tvá ňadra, která ve tmě svítí,
 D C D C
 G D G D
 měsíc ozářil ti tvář,
 C D C
 tvoje jemně rozevřené tělo mě chytá do svých sítí
 D C
 G D G D
 jako rybu rybář,
 C D C D
 planu, planu, planu, planu.
2. Kolenem dotýkám se tvého, pak se vkládám mezi tebe,
 máš víčka od luny,
 na svých bedrech cítím tíhu celého pohanského nebe
 se svými hromy a Peruny,
 planu, planu, planu, planu.
3. Srážíme se jako mlha na skle jedoucího vozu,
 jako kapka v kapce,
 křídla sov pleskají o větve, ztrácím rozum,
 muž mění se v chlapce,
 planu, planu, planu, planu ...

749. Píšu historický román (Jarek Nohavica / Bulat Okudžava)

1. V prázdné láhvi od piva dobré zahraniční značky
 Ami E Ami Dmi
 Ami E Ami
 kvetla růže ohnivá hrdě, pomalu a plačky.
2. Psal jsem řádek po řádku historické veledílo,
 vysedával na zadku, až se slilo, co kde bylo.
- R: Všichni píší jen, co slyší, všichni slyší to, jak dýší,
 Dmi Ami E Ami
 tak, jak dýší, tak i píší, je to marné, spadla klec,
 Dmi
 v přírodě je to tak dáno, ptát se „proč?“ je zakázáno,
 Ami E Ami
 to už není naše věc.
3. Byly dálky pobudů, byly výmysly i kravál,
 z jizev svého osudu jsem si stehy vytrhával.
4. Nadbíhal jsem hrdinům, vyprávěl o zašlé době,
 poručickou ofinu jsem si přistříhl sám sobě.
- R:
5. Kostel není ještě mše, fantazie není lhaní,
 dopřejte mi dopsat vše, co mám ještě na napsání.
6. Dokud září rudý květ rudé růže v temné flašce,
 dopřejte mi vykřičet slova, co mám na bumážce.
- Ami E Ami
 *: Všichni píší jen, co slyší, na na na ...

751. Plebs blues (Jarek Nohavica)

1. *Ami*
Když poprvé jsem spatřil pyramidu,
Dmi
proklel jsem všechny Cheopse a Ramsese,
Ami
jsem totiž jeden z téhle miliardy lidí,
Dmi
který to za ně vždycky odnese,
Ami
oni si projektují pískovcové sfingy,
Dmi
aby snad historie nezapomněla,
C
a já pak kroutím šroubky na Pershingy
E
a kdyby snad ne, tak mi dají do těla.
- R:** *Ami* Tohle je Plebs blues, Plebs blues, Plebs blues, *Dmi*
Ami *E* *Ami*
tohle je Plebs blues, Plebs blues, Plebs blues.
2. Za svazek ředkviček a taky za cibuli
jsem šašek dějin, bezejmenný muž,
rohožka Caesara a kopí Caliguly,
negativ dějin připravený na retuš,
zvedal jsem často hlavu, vždycky přišla rána,
ač v různých formách demokracie,
přestávám věřit v dobro Krista pána,
přestávám věřit v to, že Kristus nějaký je.
- R:**
3. V novinách o mně píšou, že jsem páteř světa,
a já jsem jenom jeho unavený sval,
k Měsíci co půl roku raketa létá
a já se plazím jako brouk hohnivál,
mám přece také srdce, srdce, které bouchá
a nemyslete, že furt myslím na žrádlo,
proč mě však na tom světě nikdo neposlouchá,
proč mám být jenom hloupé malé děladlo?
- R:**
4. Nevěřím v žádný kec, věřím už jen v sebe,
a to, co neurvu, to nebudu mít,
pročpak mi slibujete po mý smrti nebe,
když jsem se jednou narodil, tak chci i žít,
jsem jenom jeden z téhle miliardy lidí,
kolečko v soukolí, co krásně zapadá,
já nechci stavět vaše blbé pyramidy,
vlezte mi na záda, vlezte mi na záda!
- R:** I s tímhle Plebs blues, Plebs blues, Plebs blues,
i s tímhle Plebs blues, Plebs blues, Plebs blues.

752. Plivni si do rukávu (Jarek Nohavica)

1. *G* *Ami*
Mý vlasy jsou jak slunko rozesmátý,
F *G*
jak pomeranč po předcích,
Ami
a ze všech cest já znám jenom ty zlatý
F *G*
a nedumám o následcích,
Dmi *Ami* *F* *C*
dávno nebrečím, jsou i škaredší,
F *G* *C* *Ami*
vím, že v bazáru se vždycky najde místo,
Dmi *Ami* *F* *C*
co když někdo pak mě tam za šesták
Dmi *G* *C*
koupí, koupí, koupí.
2. Mý vlasy jsou lék na největší nářky,
čarovnou moc skrývají,
závidí mi i báby kořenářky:
takovou bylinu nemají,
jsi-li rozsmutněn, stačí vyjít ven,
vyjít tak, abys byl kolemjdoucí,
okolo mě plout, správně vyčihnout
chvíli, chvíli, chvíli.
- R:** *C* *Dmi* *G C* *Dmi* *G C*
Kouknout se na mou hlavu, plivnout si do rukávu,
Ami *Dmi* *G C* *Ami* *Dmi* *G*
a potom štěstí v koutě určitě naleznou tě,
C *F* *G* *C* *F* *G*
určitě objeví se jako malej kluk na jaře s kuličkama,
C *Dmi* *G*
však ani muk, co když je to ta dáma,
C *Ami* *Dmi* *G* *C*
a bez kuliček, a lidi myslí si, že lžu.
3. Sedím, a kolem mě už všechno plivá,
mně přitom píšou zelení,
že dolů půjde moje zlatá hřívá,
že mě pak major ocení.
Na vojné:
Sedím, a kolem mě už všechno plivá,
mé štěstí letí komínem,
šla dolů moje zlatá hřívá,
jsem ostříhaným vojínem.
No a dneska:
Sedím, a kolem mě už všechno plivá
a já jsem volný jako pták,
narostla mi zas moje zlatá hřívá,
jsem záložák.
Dávno nebrečím pro ty škaredší
chvíle naplněné takhle velkou slzou,
štěstí uvadlo, já si zrcadlo
koupím, koupím, koupím.
- R:** Kouknu se na svou hlavu, plivnu si do rukávu,
a potom šťastné břímě určitě zatíží mě,
určitě objeví se jako malej kluk na jaře s kuličkama,
však ani muk, ona je to ta dáma,
a bez kuliček, a lidi myslí si, že lžu.
- R:** Kouknu se na svou hlavu, ohohó, plivnu si do rukávu, ohohó
...

753. Pod hospodským stolem (Jarek Nohavica)

- Dmi Gmi A Dmi*
1. Pod hospodským stolem probouzí se piják,
B^b C F
rozhlíží se kolem, nechápe to nijak,
Dmi Gmi A Dmi
celý konsternován léčí kocovinu,
v ^barech Gottwaldova prochlastal se k Zlínu, na na na ... Gmi A Dmi hrapot v hrudním koši, no to je zážitek,
2. Mužům na čepelkách už se bělá pěna,
započala velká ranní hygiena,
myjeme si zuby a čistíme si líce,
líce, ba i ruby, a ruby radši více, na na na ...
3. Tři kopáči v triku, od námahy rudí,
kopou do pomníku jako do mičudy,
zpod podstavce lezou mravenci a krysy,
včera to byl hezoun, a dnes mu měknou rysy, na na na ...
4. Hasnou hvězdy bludné, holky neposedné,
bledé nebe rudne a Rudé právo bledne,
v řadách na rohlíky vracejí se bony
a [: z Hlasu Ameriky přejou nám „good morning“ . :]

754. Podzemní prameny (Jarek Nohavica)

- A C#mi*
1. Na obličej slunce kreslilo mi milióny teček,
Hmi E⁷
řeka teče mezi stromy, mezi stromy řeka teče,
A C#mi
a já chodím, bloudím jako tichá řeka mezi lidmi všemi,
G E⁷
hledím k zemi, co mne čeká, co mne asi čeká v zemi.
A C#mi
R: Podzemní prameny, potoky neznámé,
Hmi E⁷
slova jsou znamení, významy neznáme,
A C#mi
hledáme kořeny, nic o nich nevíme,
G E⁷ A
bloudíme v podzemí, podzemím bloudíme marně a přece.
2. Kterápak to byla z těch mých lásek, která zlomila mě,
kdo mi rámě podá zase, kdo mi zase podá rámě,
stojím před výlohou, vidím jen svůj obrys skleněný a matný,
nejsem dobrý, nejsem špatný, já jsem dobrý a i špatný.
R:
3.=1.
A
*: Podzemní prameny ...

755. Podzimní (Jarek Nohavica / Karel Plíhal)

- D Emi D A⁷ D*
Za komunistů se špatně nežilo,
Emi D A⁷ D
v létě bylo vedro, v zimě sněžilo,
A E⁷ A E⁷ A
zjara ledy tály, byly povodně,
D Emi D A⁷ D
to jste, milé děti, přišly o hodně!

756. Pochod marodů (Jarek Nohavica)

- Dmi F C B^b Dmi*
1. Krabička cigaret a do kafe rum, rum, rum,
F C B^b Dmi
dvě vodky a fernet a teď, doktore, čum, čum, čum,
Gmi B^b Dmi Gmi B^b A
v *arech* hrapot v hrudním koši, no to je zážitek,
Dmi F C B^b Dmi
my jsme kámoši řidičů sanitek, -tek, -tek.
2. Měli jsme ledviny, ale už jsou nadranc, -dranc, -dranc,
i tělní dutiny už ztratily glanc, glanc, glanc,
u srdce divný zvuk, co je to, nemám šajn,
je to vlastně fuk, žijem fajn, žijem fajn, fajn, fajn.
Dmi F C F
R: Círhóza, trombóza, dáivý kašel,
Gmi Dmi A Dmi
tuberkulóza - jó, to je naše!
F C F
neuróza, skleróza, ohnutá záda,
Gmi Dmi A Dmi
paradentóza, no to je paráda!
Gmi Dmi C F
Jsme slabí na těle, ale silní na duchu,
Gmi Dmi A Dmi
žijem vesele, juchuchuchuchu!
3. Už kolem nás chodí pepka mrtvice, -ce, -ce,
tak pozor, marodi, je zlá velice, -ce, -ce,
zná naše adresy a je to čiperka,
koho chce, najde si, ten natáhne perka, -rka, -rka.
4. Zítřka nás odvezou, bude veselo, -lo, -lo,
medici vylezou na naše tělo, -lo, -lo,
budou nám řezati ty naše vnitřnosti
a přitom zpívati ze samé radosti, -sti, -sti.
R: Zpívati: círhóza, trombóza, dáivý kašel,
tuberkulóza, hele, já jsem to našel!
Neuróza, skleróza, křivičná záda,
paradentóza, no to je paráda!
Byli slabí na těle, ale silní na duchu,
žili vesele, než měli poruchu.

757. Pokání (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{Dmi} \\ \text{Smazal jsem všechny své kazety,} \\ \text{E} & & \text{Ami} \\ \text{nechal jsem na nich jen ticho,} \\ & & \text{Dmi} \\ \text{od zítřka rozvážím bričky,} \\ \text{E} & & \text{Ami} \\ \text{budu si pěstovat břicho,} \\ & & \text{Dmi} \\ \text{stanu se občanem průměru,} \\ \text{G} & & \text{C} \\ \text{vrátím se do rodné víscky,} \\ \text{Ami} & \text{Edim} & \text{Dmi} & \frac{\text{Dmi}}{\text{F}} \\ \text{na drnky-brnky se vydlabu,} \\ \text{E} & & \text{Ami} \\ \text{z kytary nadělám třísky.} \end{matrix}$
2. Zříkám se tužky i papíru,
do sběrný odvezu knihy,
vlasy si přistříhnu na míru,
pudrem si přemáznu pihy,
budu pít mléko a smetanu,
sám sobě zruším své kruhy,
chci žít jak většina občanů,
což slibuji před svými druhy.
3. Neznám ni matku, ni manželku,
bratra ni otce, ni syna,
ležím tu před vámi na délku,
nezměrně velká má vina,
přes mříže cely mé bylo mi zít,
jak člověk lehounce shoří,
vemte si duši, však nechte mě žít,
slovutní inkvizitoři.
4. Blouznil jsem z mladické hlouposti,
rochnil se ve vlastní štávě,
teď vím, že jsou i jiné starosti,
nežli jen myšlenky v hlavě,
proč na mě tak divně civíte,
kaju se před vámi trpce,
jo, že vy jako teďka nevíte,
jestli z vás nedělám blbce.
5. Přísámbůh, smazal jsem všechny své kazety,
nechal jsem na nich jen ticho ...

758. Polámaný anděl touhy (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} \text{A} & & \frac{\text{Haddg}}{\text{A}} \\ \text{Když padne noc, mé srdce osíří,} \\ \text{Hmi} & \text{D} & \text{A} \\ \text{na duši kámen mi sedá,} \\ & & \frac{\text{Haddg}}{\text{A}} \\ \text{po nebi letí milostní verbíři,} \\ \text{Hmi} & \text{E}^7 & \text{A} \\ \text{mně to k nim připojit se nedá,} \\ & & \text{Hmi} \\ \text{spadl bych dolů na betonovou zem} \\ \text{D} & & \text{A} \\ \text{jak široký, tak dlouhý,} \\ & & \text{Hmi} \\ \text{když padne noc, já bez tebe jsem} \\ \text{E}^7 & \text{A} & \text{Hmi E}^7 \text{ A Hmi E}^7 \text{ A} \\ \text{polámaný anděl touhy, na na na ...} \end{matrix}$
2. Když padne noc a tíží peřina
a z dálky jsou slyšet vlaky,
je jako věčnost každá vteřina,
a to mi nepřidává taky,
po městě chodí lační kocouři,
a mě to občas v duši sevře,
jsou noci, v kterých, kdo oči zamhouří,
ten už je nikdy neotevře, na na na ...
3. Když padne noc na všechna nároží,
přemýšlím zběsile o tom,
kam bych teď svoje horké ruce položil
a co bych udělal potom:
spadl bych dolů na betonovou zem
jak široký, tak dlouhý,
když padne noc, já bez tebe jsem
polámaný anděl touhy, na na na ...

759. Potulní kejklíři (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & & \text{Emi} & & \text{Ami Emi} \\ \text{Potulní kejklíři jdou zasněženou plání,} \\ \text{Ami} & & \text{Emi} & & \text{Ami Emi} \\ \text{v obitém talíři vaří vítr ke snídani,} \\ & & \text{C} & & \text{G} \\ \text{s cvičenou opičkou na rameni,} \\ \text{Ami} & \text{Dmi} & \text{G} & \text{C} & \text{E}^7 \\ \text{životem malinko unaveni,} \\ \text{Ami} & & \text{Emi} & & \text{Ami Emi Ami Emi} \\ \text{potulní kejklíři jdou bílou plání.} \end{matrix}$
2. V kovárně na kraji vsi všečen sníh už ztál,
dobrý kovář odžene psy a pozve je dál,
sláma je postelí i peřinou
a oni jeden k druhému se přivinou
a zítra na návsi začíná candrbál.
 $\begin{matrix} \text{Ami} & \text{Emi} & \text{Ami Emi} & \text{Ami Emi} & \text{C G} \end{matrix}$
- R: Kejklíři, kejklíři jdou.
3. Po schodech kostela poskakuje míč,
muž s tváří anděla ohýbá železnou tyč
a krásná dívka jménem Marína
zatančí tanec pohanského bůžka Odina
a zítra po polednách budou zase pryč.
4. Vozíček z lipových dřev po hlině drkotá,
červená nepokojná krev je erbem života,
všechno, co chceme, leží před námi
za devatero poli, devatero řekami,
nad zimní krajinou slunce blikotá.

R:
R:
R:

760. Povijan (Jarek Nohavica)

1. G C Ami G
 Emi C D G
Moja najmilejší sa ně rozvíjá,
z bílého hedvábu šije povijan,
 Emi Hmi C D^7 G H^7
šije na něm, šije velká písmenka,
 C D^7 G D^7 G
buď to bude Matěj, a nebo Mařenka.
2. Bude-li to Matěj, bude kovářem,
bude podkovávat koně v kočáře,
za čtyři dukáty čtyři podkovy,
páni budou platit Matějíčkovi.
3. Bude-li Mařenka, bude, jak jsi ty,
celá v marcipánu bude si žítí,
jedna sladká třešňa v naší zahrádce,
každý sa ohlíдне po Marijánce.
4. A budú-li to oba, bude najmilšé,
díky, panebože, žes' ňa vyslyšel,
před našimi vraty dvě lipky zasadím,
pak ňa, moja milá, celú pohladím.

761. Praha - Montreal (Jarek Nohavica)

1. G C
 G C
V letadle Praha - Montreal
padají slova jak slzy do lavoru,
 G C
na nebi šustí staniol,
 G C
staniol z čokolády za třicet pět korun.
- R: Ami D G Emi
 Ami D G
Žluté jsou vlny Atlantiku,
racek je úředníkem mořské ambasády,
 Ami D G Emi
cestujem ze šuplíku do šuplíku
 C Hmi Ami
a svět je malý pomeranč,
 C Hmi Ami
a svět je malý pomeranč,
 D G
ve kterém tam, to není tady.
2. Ať bydlíš kdekoli, jsi bratr můj,
do stejných plínek jsme pouštěli hovínka,
ať bydlíš kdekoli, jsi bratr můj,
ostravské dvory nás pojí jako vzpomínka.
- R:
3. Ať bydlíš kdekoli, jsi bratr můj,
jsou mezi námi jen pomyslné čáry,
ať už jsi kdokoli, jsi bratr můj,
šest světadílů je šest kuliček od kytary.
- R: Ami D G Emi
Žluté jsou vlny Atlantiku,
racek je úředníkem mořské ambasády,
cestujem ze šuplíku do šuplíku
[: a svět je malý pomeranč, :]
ve kterém tam bude i tady.

762. Pravda a Lež (Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij)

1. Ami Dmi
 E Ami
Šla Pravda světem a na chudý duchem se smála,
pro blahoslavený navlíkla honosný šat,
 A^7 Dmi
v zákoutí špinavým drzá Lež ve stínu stála,
 E Ami
ta Pravdu pozvala k sobě přenocovat,
 G C
a Pravda znavená usnula, jen co si sedla,
 A^7 Dmi
ze sna se culila, naivka důvěřivá,
 Ami
jen oči zavřela, už se Lež z postele zvedla
 E Ami
a začla si pokradmu zkoušet ten její háv.
2. S Pravdou mi můžete leda tak políbit záda,
ženská je ženská, tak jakýpak cavyky s ní,
kdopak tu rozpozná, která je Lež, která Pravda,
až budou obě dvě donaha vysvlečený,
na její blůzu si její brož fešácky připla,
pod paži stříkla si jejím dezodorem,
peníze, doklady, hodinky, všechno jí štípla,
odplivla, odporně zaklela, vypadla ven.
3. K ránu až zjistila Pravda, co všechno jí schází,
před zrcadlem se pak notně podivila:
někdo už odněkud donesl hrst černých sazí,
aby se ta čistá Pravda tak nelišila,
Pravda se smála, že na ni kameny hází:
„Vždyť Lež je to všechno a Lež taky mý šaty má,“
blahoslavení s ní protokol sepsali rázem,
byla to rozmluva dost málo přívětivá.
4. Vyfásla pokutu a ještě mohla být ráda,
ostatně cizí šmouhy přišli jí,
nějaká mrcha tu tvrdí, že je prej Pravda
a zatím se potlouká nahá a ve škarpě spí,
Pravda se brání a přiznat se nechce,
to máš, holka, marný, jak chceš se dušuj a křič,
Lež zatím, potvora, ukradla vzrostlýho hřebce
a dlouhý a pěstěný nohy ji odnesly pryč.
5. Leckterý hlupák se dodneška o Pravdu hádá,
pravdy se ovšem v těch řečičkách nedobereš,
jistě, že ve světě nakonec zvítězí Pravda,
ale až dokáže to, co dokáže Lež,
často je k mání vodky jen půl litru na tři
a ani nevíš, s kým dneska přenocuješ,
někdo tě vysvlíkne, řeknou ti, že ti to patří,
a dřív, než se naděješ, nosí tvé kalhoty,
a dřív, než se naděješ, nosí tvé hodinky,
a dřív, než se naděješ, jede na tvém koni Lež.

763. Pred hospodú (Jarek Nohavica)

- G D
Spadl jsem na hubu pred hospodú,
 G D G
už padat nebudu, piju vodu.

764. Pro malou Lenku (Jarek Nohavica)

1. Ami D^7 G $\frac{\text{G}}{\text{F}\#}$ Emi
 Jak mi tak docházejí síly, já pod jazykem cítím síru,
 Ami D^7 G
 víru, ztrácím víru, a to mě míchá,
 Ami D^7 G $\frac{\text{G}}{\text{F}\#}$ Emi
 minometry reflektorů střílí, jsem malým terčem na bitevním poli,
 Ami D^7 G
 kdekdo mě skolí, a to mě bolí, u srdce píchá.

- R:** Ami D^7
 Rána jsou smutnější než večer,
 G $\frac{\text{G}}{\text{F}\#}$ Emi
 z rozbitého nosu krev mi teče,
 Ami D^7 G
 na čísle 56 109 nikdo to nebere,
 Ami D^7
 rána jsou smutnější než večer,
 G $\frac{\text{G}}{\text{F}\#}$ Emi
 na hrachu klečct, klečct, klečct,
 Ami D^7 G
 opustil mě můj děd Vševěd a zas je úterek.
 Ami D^7 G $\frac{\text{G}}{\text{F}\#}$ Emi
 Jak se ti vede? No někdy fajn a někdy je to v háji,
 Ami D^7 G
 dva pozounisti z vesnické kutálky pod okny mi hrají:
 Ami D^7 G Emi Ami D^7 G Ami D^7 G Emi Ami D^7 G
 tú tú tú ...

2. Jak říká kamarád Pepa: co po mně chcete, slečno z první řady,
 vaše vnady mě nebaví a trošku baví,
 sudička moje byla slepá, když mi řekla to, co mi řekla,
 píšou mi z pekla, že prý mě zdraví, že prý mě zdraví.

R:

3. Má malá Lenko, co teď děláš, chápej, že čtyři roky, to jsou čtyři roky
 a čas pádí a já jsem tady a ty zase jinde,
 až umřem, říkej, žes' nás měla, to pro tebe skládáme tyhle sloky,
 na hrachu klečíme a hloupě brečíme a světu dáváme kvinde.

- R:** Rána jsou smutnější než večer,
 z rozbitého nosu krev nám teče,
 na čísle 56 109 nikdo to nebere,
 rána jsou smutnější než večer,
 na hrachu klečct, klečct, klečct,
 opustil nás náš děd Vševěd a zas je úterek.
 Jak se vám vede? No někdy fajn a někdy je to v háji,
 dva pozounisti z vesnické kutálky pod okny nám hrají:
 tú tú tú ...

765. Proutníci kluci (Jarek Nohavica)

1. Gmi Cmi D^7 Gmi Cmi D^7
 Proutníci kluci jdou na věc úplně jinak,
 Gmi Cmi D^7 Gmi Cmi D^7
 v hlavě pod kapucí jim tiská časovaná mina,
 Gmi Cmi D^7
 nejprve řeknou něco ze života,
 Gmi Cmi D^7
 pak citát z Voltaira či Diderota,
 E^b B^b
 když tohle holce hlavu nezamotá -
 Gmi Cmi D^7
 - její vina.

2. Proutníci kluci zásadně nepijou pivo,
 ctí evoluci a vědí, že všechno chce svůj vývoj,
 tak žádné hopem-skokem do náruče,
 nejdřív si poslechnem, jak srdce tluče,
 vám teda tluče, že by člověk skučel,
 slečno Ivo.

- R:** Gmi Cmi D^7 Gmi Cmi D^7
 Iva, Iveta, Marie, Alžběta, Dáša,
 Gmi Cmi D^7 Gmi Cmi D^7
 Ája, Alice, Alena, Blažena, Máša,
 Gmi Cmi D^7 Gmi Cmi D^7
 Ida, Irena, Lysistrata, Renata.

3. Proutníci kluci vědí, kdy a co se říci má,
 trucu-trucu-trucu, proč jste ke mně taková zlá,
 to by mě teda vážně moc mrzelo,
 kdybyste si myslela, že jde mi jen o tělo,
 jsem hrozně sám a je mi neveselo,
 buďte má.
4. Proutníci kluci mluví hlasem o oktávu níž,
 nezlobte se, kruci, ale já si s dovolením sednu blíž,
 do mého srdce zabodla se dýka,
 co kdybychom si teda začli tykat,
 mám doma super desku od Mišíka,
 já jsem Jura.

R:

766. Před dveřmi (Jarek Nohavica)

1. Ami D Ami
 Před dveřmi mého bytu noc co noc někdo stává,
 D Ami
 když přimknu ucho k dveřím, slyším, jak pokašlává,
 D Ami
 nahlídnu přes kukátko, kdo ruší mi můj pokoj,
 D Ami
 a ze špehýrky na mne se dívá cizí oko.
2. Veliké cizí oko, já nevím, komu patří,
 zamrká na mně ze tmy, jako že jsme dva bratři,
 otevřu prudce dveře: „Kdo jste a co mi chcete?“
 a na chodbě je prázdno, jen elektroměr klepe.
3. Noc co noc se to vrací, to popokašlávání
 a velké cizí oko a veliká tma za ním,
 a to se špatně skládá, a to se špatně žije,
 být malou nahou rybkou plovoucí akváriem.

767. Před sochou Puškina (Jarek Nohavica / Bulat Okudžava) 769. Přítel (Jarek Nohavica)

1. Před sochou Puškina se fotí hlouček lidí,
 $\begin{matrix} C & E & Ami \\ Dmi & G & C \end{matrix}$ Ami
 fotograf zmáčkne spoušť, a teď vyletí ptáček,
 $\begin{matrix} Dmi & G & C \\ Dmi & G & C \end{matrix}$ Ami
 fotograf zmáčkne spoušť, a náhle všichni vidí,
 $\begin{matrix} Dmi & G & C \\ Dmi & G & C \end{matrix}$ Ami
 před sochou Puškina jak vylétává ptáček,
 $\begin{matrix} Dmi & E & Ami \\ Dmi & E & Ami \end{matrix}$ G
 před sochou Puškina jak vylétává ptáček.
2. Hádky jsou srovnány a účty dopočteny,
 na Tverském bulváru je těsno, jak je nával,
 z oken se vyklánějí velmi krásné ženy
 [: a na nás mávají a ptáček vylétává. :]
3. Před sochou Puškina se fotí hlouček lidí
 a ten, kdo pochopí, ten rukou nad tím mává,
 vy naše podvůdky a každodenní bídy
 [: před sochou Puškina, kde ptáček vylétává. :]
4. Tak šťastni zůstanem díky snímku do půl pasu,
 život je krátký jak obnošený fráček,
 my však už uvízli v té velké síti času,
 před sochou Puškina, kde, pozor, letí ptáček,
 na fóně Puškina, kde, pozor, letí ptáček.

768. Přelezl jsem plot (Jarek Nohavica)

1. Přelezl jsem plot, zul šněrovací boty,
 $\begin{matrix} Ami & G & C \\ G & Ami & G \end{matrix}$ E Ami
 vojáčku, co ti je, máš ruce z železa,
 $\begin{matrix} G & C \\ G & C \end{matrix}$
 na smrt a na život nás rozdělily ploty,
 $\begin{matrix} G & Ami & G & E & Ami \\ G & Ami & G & E & Ami \end{matrix}$
 tomu, kdo přežije, těžko se přelézá,
 $\begin{matrix} G \\ G \end{matrix}$
 na smrt a na život, a není střední cesty,
 $\begin{matrix} Ami \\ Ami \end{matrix}$
 a není mělký brod, buď smůla, nebo štěstí,
 $\begin{matrix} F \\ F \end{matrix}$
 na smrt a na život mi rozpůlili lásku,
 $\begin{matrix} C & E \\ C & E \end{matrix}$
 jsem jako loutka na provázku, jako loutka na provázku.
2. V první putyce, u rozžhavených kamen,
 dám si horký grog, holky si přisednou,
 já sáhnu po klice, a nebe sundám z ramen,
 udělal jsem krok přes propast bezednou,
 na poště od slečny dostal jsem telefonní seznam,
 je mi tak zbytečný, já nikoho tu neznám,
 jsem jako cizí host venku za touhleťou branou,
 človíčku, nashledanou, ahoj a nashledanou.
3. Jsem jako cizí host v tomhleto divném světě,
 bojuju o život a sedím v tramvaji,
 prosil jsem o milost, oni mi řekli: „Dobrá, jděte“,
 přelezl jsem plot, další mě čekají,
 je postní neděle a majestátné ticho,
 v hraděnském kostele si pánbůh nacpal břicho
 a v dobrém rozmaru nazval mě vlastním synem,
 pak jsme se opili erárním mešním vínem.
- Ami
 *: Přelezl jsem plot ...

1. Jestlipak vzpomínáš si ještě na ten čas,
 $\begin{matrix} A & E \\ D & E \end{matrix}$
 táhlo nám na dvacet a slunko bylo v nás,
 $\begin{matrix} Hmi & D \\ Hmi & D \end{matrix}$
 vrabci nám jedli z ruky, život šel bez záruky,
 $\begin{matrix} A & E \\ A & G\# \end{matrix}$
 ale taky bez příkras.
2. Možná, že hloupý, ale krásný byl náš svět,
 zdál se nám opojný jak dvacka cigaret
 a všechna tajná přání plnila se na počkání
 anebo rovnou hned.
 $\begin{matrix} Hmi & D \\ Hmi & D \end{matrix}$
- R: Kam jsme se poděli, kam jsme se to poděli,
 $\begin{matrix} A & E & F\#mi \\ A & E & F\#mi \end{matrix}$
 kde je ti konec, můj jediný příteli,
 $\begin{matrix} Hmi & E \\ Hmi & E \end{matrix}$
 zmizels' mi, nevím kam,
 $\begin{matrix} F\#mi & D & A & E & D & A & E \\ F\#mi & D & A & E & D & A & E \end{matrix}$
 sám, sám, sám, jsem tady sám.
3. Jestlipak vzpomínáš si ještě na tu noc,
 jich bylo pět a tys' mi přišel na pomoc,
 jó, tehdy, nebýt tebe, tak z mých dvanácti žeber
 nezůstalo příliš moc.
4. Dneska už nevím, jestli příběh' by jsi zas,
 jak tě tak slyším, máš už trochu vyšší hlas
 a vlasy, vlasy kratší, jó, bývali jsme mladší,
 no a co, vem to řas.
- R: Kam jsme se poděli, kam jsme se to poděli,
 kde je ti konec, můj nejlepší příteli,
 zmizels' mi, nevím kam,
 sám, sám, sám, peru se teď sám.
5. Jestlipak vzpomínáš si ještě na ten rok,
 každá naše píseň měla nejmíň třicet slok
 a my dva jako jeden ze starých reprobden
 přes moře jak přes potok.
6. Tvůj děda říkal: ono se to uklidní,
 měl pravdu, přišla potom spousta malých dní
 a byla velká voda, vzala nám, co jí kdo dal,
 a tobě i to poslední.
- R: Kam jsme se poděli, kam jsme se to poděli,
 kde je ti konec, můj bývalý příteli,
 zmizels' mi, nevím kam,
 sám, sám, sám, zpívám tu teď sám.
7. Jestlipak vzpomínáš si na to, jakýs' byl,
 jenom mi netvrď, že tě život naučil,
 člověk, to není páčka, kterou si, kdo chce, mačká,
 to už jsem dávno pochopil.
8. A taky vím, že srdce rukou nechytím,
 jak jsem se změnil já, tak změnil ses i ty,
 a přesto líto je mi, že už nám nad písněmi
 společný slunko nesvítil.
- R: Kam jsme se poděli, kam jsme se to poděli,
 kde je ti konec, můj jediný příteli,
 zmizels' mi, nevím kam,
 sám, sám, sám, jsem tady sám.

770. Psohlavci (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} C & & D \\ G & & E mi & C & D \\ \end{matrix}$
 stará vdova Kozinová smaží vaječninu,
 $\begin{matrix} C & & D & & G \\ E mi & & C & & D \\ \end{matrix}$
 čeká na syna, co se má vrátit za hodinu,
 neví, že tělo synovo je na polovinu.
R: $\begin{matrix} G & C & D & & G & C & D \end{matrix}$
 Ono je, je, je, ono je, je, je.
2. Zaplakali Psohlavci a Psohlavkyně,
 my jsme na tom byli povinně ze školy v kině,
 ale já jsem musel jít na záchod zrovna v polovině,
 takže nevím nic o Kozinově vině či nevině.
R: Nevím nic, nic, nic, vůbec nic, nic, nic.
3. Učitelky dějepřavy,
 ty vám měly prsa, že až oči lezly z hlavy,
 jedna, ta mi přála dlouhá léta, pevné zdraví,
 a abych neskončil jak Kozina a nešel do šatlavý.
R: Ne,ne, ne, já, já, já.
4. Nejsem Psohlavec a nestojím o marnou slávu,
 ale člověk nikdy neví, kdo mu nasadí psí hlavu,
 a proto, mámo, nechystej mi večer stravu,
 jsem připraven, připraven na popravu.
R: -vu, -vu, -vu, -vu, -vu, -vu.
5. Kdo nemá v občance, ten musí mít pod čepicí
 a kdo nemá pod čepicí, ten ať pije slivovici,
 dáš si jednu velkou a máš opici,
 a to je chvíle pro písničky Jaromíra Nohavici.
R: Je, je, je, ano, yes, yes, yes, da, da, da, ano.

772. Radosti života (Jarek Nohavica / František Gellner)

1. $\begin{matrix} Ami & & C \\ D mi & & Ami \\ \end{matrix}$
 Droby pod stůl hází nám osud,
 ostatní vše je nicota,
 $\begin{matrix} D mi & & Ami \\ F & E & Ami \\ \end{matrix}$
 [: alkohol ještě je, holky jsou posud,
 jsou ještě radosti života. :]
2. Žena jak žena v života vraku,
 konečně jedno vše bude ti,
 [: jedna ubíjí něhou svých zraků,
 druhá jedem svých objetí. :]
3. Šetřiti léty, jež nemají ceny,
 v tom žádná moudrost nevězí,
 [: dobré je opium, alkohol, ženy,
 schází-li schopnost k askezi. :]
4. Jsem smutný mládenec, rouhavý cynik,
 v rozpuku mládí zhořkl mi svět,
 [: v ovzduší krčem a v zápachu klinik
 (Ami) (E) (Ami)
 vypučel písně mé jedový květ, :]
 $\begin{matrix} F & E & Ami & E & Ami \end{matrix}$
 vypučel písně mé jedový květ ...

771. Pyšný Janek (Jarek Nohavica / Petr Bezruč)

1. $\begin{matrix} A \\ D & & A \\ \end{matrix}$
 [: Pyšný Janku na okénku,
 pyšný v poli, pyšný v šenku. :]
 $\begin{matrix} E & (F\# mi) & (D)(A) \end{matrix}$
 [: [Kajže ty si najdeš ženku. :], jé.
2. [: Děvuchy do kola chodí,
 ani jedna neuškodí. :]
 [: [Za ruky se spolu vodí. :], jé.
3. [: Bo ty, švarný, pyšný Janku,
 nechceš žádnů za galánku. :]
 [: [Inum koňa, inum šklanku. :], jé.

773. Ragby (Jarek Nohavica)

1. Já utíkám a nesu balón šišatý, no to je paráda,
 svalnatí šílenci mi funí na paty a šlapou na záda,
 největší z hromotluků už natahují ruku
 a křičí: Kluku, kluku, narvem ti dres!
 Málo mi stačí plíce, cítím, že budu chycen,
 nebudu žítí více, kam jsem to vlez'?
- Modřiny, uši od hlíny,
 a v ústech dva zuby
 a v očích pohled plný záhuby,
 Zabiják Běda, Krvavý Bill
 běží za mnou ze všech sil, jó jó ...
2. Má milá je kůže nádherná jak růže z Orientu,
 řekla mi: „Chci muže, jenž všechny přemůže,“ a tak jsem tu,
 dva metry chybí k cíli, ještě mě nechtyli,
 diváci hrůzou šílí jak jeden muž
 a s přáním všeho zlého skandují: Sejměte ho!,
 konec života mého blíží se už.
 Má milá, tys to způsobila,
 tak chystej obvazy,
 až mě ti dva k zemi porazí,
 Zabiják Běda, Krvavý Bill
 funí za mnou ze všech sil, jó jó ...
3. Ten, kdo chce škádlit bohy a vylézá z davu a touží po boji,
 musí mít rychlé nohy anebo chytrou hlavu, a nejlíp obojí,
 sto metrů měří hřiště, na konci je trojkoviště,
 tak tedy možná přistě, když už ne dnes,
 sto kilo vážíš, Bille, jednou však přijde chvíle,
 udělám z tebe filé, tak se už třes!
 Ale teď jsem chycen, mele se mlýnice,
 ztrácím se pod těly,
 smíchán s nepřáteli i přáteli
 a někde z dálky slyším volat svou milou:
 „Bravó, to se mi líbilo!“, jó jó ...
- 3'. Kde jste, mí kamarádi, kdesi daleko za čarou půlící,
 nikdo mi neporadí, jsem, ach, naměkko, podoben zající,
 vinna je moje milá, která mě přemluvila,
 abych převezl Billa, dal mu na frak,
 vinna je mužská touha, poslední klička dlouhá,
 pád k zemi, ouha, ouha, už je to tak.
 Jsem chycen, mele se mlýnice,
 ztrácím se pod těly,
 smíchán s nepřáteli i přáteli
 a někde z dálky slyším volat svou milou:
 „Bravó, to se mi líbilo!“
- 4'. Děkuju ti, Bědo, děkuju ti, Bille, už jsem vám prominul,
 má milá šije dnes svatební košile pro svého hrdinu,
 a její hrdina, podoben modřině,
 sám ani nedojde do obřadní síně,
 a tak ho podpírají, aby včas tam byl,
 svědek Běda a svědek Bill, hm,
 svědek Běda a svědek Bill ...

774. Rakety (Jarek Nohavica)

1. Hodláš-li, lásko, přijít za mnou až zítra,
 třeba bude už pozdě,
 jsem jen hromádka kostí a shluk bílkovin
 a naježené rakety mi míří rovnou do slabin
 a také na mou hlavu,
 a tak přijď už radši dnes, ať spolu dočkáme se jitra,
 a o sebe se se mnou rozděl,
 než přiletí nějaký mimozemšťan od novin
 a začne spočítávat kapky krve jako plody jeřabin
 a podá o tom zprávu.
- R: A pak na titulní stránce Vesmírného kurýra
 vyjdou reportáže o tom, jak Zem umírá,
 generálské prýmky, velvyslancův žaket,
 exkluzivní snímky nablýskaných raket
 s různými emblémy, jó, to bude prima článek,
 Země srovnaná se zemí, plus příložený plánek.
2. Byl jsem vhozen do života bez toho, že by se mě ptali,
 a bez toho, že by se mě někdo zeptal, budu zase vyhozen,
 a tak prosím jenom o jedinou malou službu:
 netvrďte mi do očí, že jednáte z mé vůle,
 že tohleto všechno je i moje přání,
 svět je brouk hovnivál, který svou kuličku válí
 jako v hypnóze
 a pěkně dokolečka dokola a pěkně po kruhu,
 až se mu hlava zatoří, tak vyhrabe si v zemi důlek,
 že tam přežije to bombardování.
- R: 3. Hodláš-li, lásko, přijít za mnou už zítra,
 může být už pozdě,
 nikdo nás neposlouchá, poslouchejme sebe,
 jak se naše srdce hlásí: ještě chvíli,
 ještě moment, ještě vteřinu, ach, tady na zemi,
 a tak přijď už radši dnes, ať spolu dočkáme se jitra
 a o sebe se se mnou rozděl,
 cítím, že nebudu mít strach, když budu ležet vedle tebe
 a tak najdou nás za milión roků
 asi návštěvníci z vesmíru a přikryjí nás kamením.
 + mohyly, mohyly kamenů
 všechno mlčky přikryjí,
 i miliardu Romeů,
 i miliardu Julií ...

775. Ranní gymnastika (Jarek Nohavica / Vladimír Vysočák) **776. Robinzon** (Jarek Nohavica)

kij)

- Ami
1. Předklon, záklon, rukama vířit,
vdech a výdech, tři a čtyři,
Dmi
jen co ráno vyskočíte z postele,
pěkně křepce, lokty na zem,
Ami
temno v lebce zmizí rázem,
E Ami
prospěje to na duchu i na těle.
 2. Ať vám tělo svaly hýří,
dřep a výskok, tři a čtyři,
nedejte na sousedovo chrápání,
kdo co říká, ať si říká,
nejlepší je gymnastika,
tělo si pak lépe zvyká na rány.
 3. Ve světě se chřipka šíří,
bacha na ni, tři a čtyři,
slabý člověk na sto procent chytne ji,
jedna sprcha vodou chladnou:
bacil prchá, viry chřadnou,
chřipka nemá vůbec žádnou naději.
 4. Netvařte se jako výří,
s písni na rtech, tři a čtyři,
nenadávejte a zuby zatněte,
když se tělo leskne potem,
ručník froté vemte poté,
masáž - to je nejlepší věc na světě.
 5. A když v samém závěru jste,
běh na místě ještě zkuste,
běhají tak dneska lidé nejedni,
[: v starostech sílu vám dodá
tenhle běh - světová móda,
nikdo není první ani poslední! :]

- Ami
1. Za dveřmi střevíce a ve schránce psaní,
vůně skořice, otisky dlaní
Dmi G#maj7 C E7
v mém pokoji, na mém ostrově,
Ami
puštěná televize, jablko v šátku,
byl tady, zas mi zmizel, já mu říkám Pátku,
Dmi G#maj7 C E7
snad se nebojíš, snad se nebojíš?
- Ami F C
- R:** Jsem Robinzon, jsem Robinzon, jsem Robinzon,
B^bmaj7 B^bdim
dnes ráno na úsvitě píšu do notýsku,
Dmi B^bmaj7
na ostrově objevil jsem stopy v písku,
G#maj7 G7
samota je žlutá pustá pláž,
C E7 Ami
proč mi utíkáš, proč mi utíkáš, Pátku?
2. Bojím se přílivu s večerem do pokoje,
zůstaneš naživu, i když stopy tvoje
moře tmy odplaví, Pátku,
dávám střevíce do botníku, otvírám psaní,
snad v tomhle okamžiku očekávání
se mi objevíš, Pátku, kde jsi?
- R:** Jsem Robinzon, jsem Robinzon, jsem Robinzon,
jediným srdcem, jedním dechem, jednou lžící,
samota mi zavoněla po skořici,
do skály nožem vrývám nemizící stopu tvoji,
Ami B^bmaj7 B^bdim Dmi G7 C
tak pomoz mi, Pátku, Pátku, Pátku ...

777. Samodruhá (Jarek Nohavica)

Rec: Zlořečena budiž tato žena,
studna hříchu, smilství a neřestí,
nádobu nízkých pohnutek,
které každého člověka přivedou do neštěstí,
její muž Alexej, náš dobrý soused, muž bohobojný a pracovitý,
s nepřítelem někde předaleko srdnatě bojuje,
ona se tady zatím, ta děvka jedna,
kdo ví s kým, a kdo ví kde, a kdo ví jak muchluje,
bim bam bom - ona je v tom.

2. $\begin{matrix} \text{Ami} & E & \text{Ami} & E \\ C & G & C & E \end{matrix}$
Vlezla do postele a dala bůhvíkomu,
ta děvka nestydatá, a teď to máme,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & E & \text{Ami} & E \\ C & G & C & E \end{matrix}$
stigmata po těle, parchantí děcko k tomu,
tváří se jako svatá, ale my ji známe!

R: $\begin{matrix} Dmi & \text{Ami} \\ F & E \end{matrix}$
V komíně troubí trubač z Jericha, cha, cha,
červi ať jí vlezou do břicha, cha, cha,
 $\begin{matrix} \text{Ami} & E & \text{Ami} & E & \text{Ami} & E & \text{Ami} & E \end{matrix}$
ona je samodruhá, samodruhá, ona je samodruhá!

3. Taková ostuda, chudáci tchán a tchýně,
aby snad chodili kanálama,
člověk jí lásku dá, a ona potom, svině,
si noční košili sundá sama!

R:
 $\begin{matrix} \text{Ami} & E & \text{Ami} & Dmi & \text{Ami} \\ Dmi & E & \text{Ami} & E & \text{Ami} & Dmi & \text{Ami} \\ Dmi & E & \text{Ami} \end{matrix}$
*:
Vinna, vinna, vinna, vinna, nevěrná muži,
na rameno vypálit jí růži,
vinna, vinna, vinna, vinna, kolem krku kámen,
ať si říká, kdo co říká, amen.

4. Vy, dobří sousedi, žijící ve vsí ctnosti,
před vámi stojí žena ďábelnatá,
neberte ohledy, služte spravedlnosti,
ať klekne na kolena a do bláta!

R: V komíně troubí trubač z Jericha, cha, cha,
jen ji klidně kopněte do břicha, cha, cha,
ona je samodruhá, samodruhá, ona je samodruhá!

*:

778. Sarajevo (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} Emi & \text{Ami} \\ H^7 & F^\# \end{matrix}$
Přes haličské pláně vane vítr zlý,
to málo, co jsme měli, nám vody sebraly,
 $\begin{matrix} \text{Ami} \\ F^\# \end{matrix}$
jako tažní ptáci, jako rorýsi
 $\begin{matrix} H^7 & Emi \end{matrix}$
letíme nad zemí, dva modré dopisy.

R: $\begin{matrix} Emi & \text{Ami} \\ D^7 & G & H^7 \\ F^\# \end{matrix}$
Ještě hoří oheň a praská dřevo,
ale už je čas jít spát,
 $\begin{matrix} Emi & \text{Ami} \\ H^7 & Emi \end{matrix}$
tamhle za kopcem je Sarajevo,
tam budeme se zítra ráno brát.

2. Farář v kostele nás sváže navěky,
věnec tamaryšku pak hodí do řeky,
voda popluje zpátky do moře,
my dva tady dole a nebe nahoře.

R:
3. Postavím ti dům z bílého kamení,
dubovými prkny on bude roubený,
aby každý věděl, že jsem tě měl rád,
postavím ho pevný, navěky bude stát.

R: Ještě hoří oheň a praská dřevo,
ale už je čas jít spát,
tamhle za kopcem je Sarajevo,
tam zítra budeme se, láska, brát ...

Setkání s A. S. Puškinem Jarek Nohavica / Bulat Okudžava

1. $\begin{matrix} \text{Ami} & E^7 & \text{Ami} \\ C & G & C \end{matrix}$
Co bylo, je pryč jednou provždy, a stesky jsou k ničemu,
každá epocha má vlastní kulisy, herce i kus
 $\begin{matrix} A^7 & Dmi & G & \text{Ami} \\ E^7 & \text{Ami} \end{matrix}$
[: a líto mi je, že už nikdy se nepotkám s Puškinem,
nezajdu si s ním na čaj do bistra U sedmi hus. :]

2. Dnes už nechodíme, jak zastara bosáci, naboso,
řvou motory aut, my z oken sčítáme galaxie
[: a líto mi je, že už po Moskvě nejezdí drožkáři
a nebudou víc, nebudou, a to líto mi je. :]

3. Před tebou se skláním, má bezbřehá epocho poznání,
a vzdávám ti hold, lidský rozum nad rozumem,
[: a líto mi je, že jak dřív se i dnes bůžkům klaníme
a na kolenu bijem hlavami o tvrdou zem. :]

4. Podél našich cest dlouhé aleje vítězných praporů,
náš boj za to stál, my máme vše, za co šli jsme se bít
[: a líto mi je, že se stavějí pomníky z mramoru
a vyšší než my, vyšší než veškerá vítězství. :]

5. Co bylo, je pryč, vyjdu ven na špacír, koukám: noc je tu,
vtom zničehonic vedle arbatských vrat u vody
[: stojí drožkář a kůň, a pan Puškin jde po prázdném pro-
spektu,
já krk za to dám, zítra že se něco přihodí ... :]

779. Smutná žena (Jarek Nohavica)

1. *Ami G Ami E Ami*
Smutná žena, která muže nepoznala,
G C E
studánečka spadlým listům zaházená,
Ami G C E
kdo se do ní podívá, bolesti se nedohlídá,
Ami G Ami E Ami G Ami E Ami
smutná žena, která muže nepoznala.
2. Smutná žena, která dítě nechovala,
jabloňová píšťalička polámaná,
zpívá, zpívá písničku o slunci a jablíčku,
smutná žena, která dítě nechovala.
3. Smutná žena, která muže pochovala,
prázdná loďka k břehu řeky přivázaná,
řeka teče do moře, ach, ty hoře-přehoře,
smutná žena, která muže pochovala ...

780. Soutěžní výstava chovných koček (Jarek Nohavica)

1. *Dmi F C Dmi*
Na soutěžní výstavě chovných koček
F C Dmi
cpe se hlava na hlavě, velký počet,
F Dmi Gmi Dmi
[: přišel jsem se podívat na to zblízka,
B^b A Dmi A Dmi
kterépak to ze zvířat cenu získá. :]
2. Kočka Lenka je sexy, nahore bez,
má bohužel komplexy, štěká jak pes,
[: mínus deset bodíků, ať to lítá,
zde se znalost jazyků nepočítá. :]
3. Kočce Věrce řekli hned, když šla z domu:
„Nevracej se, holka, zpět bez diplomu!
[: Na to jsme se nedřeli na svou dceru,
aby byla poslední z outsiderů.“ :]
4. Jedna kočka u vchodu trému měla,
z důvodů střevních pochodů ... lalalalala,
[: teď ji čeká od pána hořká lázeň,
byla diskvalifikována za nekázeň. :]
5. Také číča Helena soutěží tu,
ukazuje kolena, hrud' i kýtu,
[: figlů, těch zná forotu, cožpak Hela,
podplatila porotu částí těla. :]
6. Buldok Fero ze všech sil tváří se kočkou,
komisař mu přislíbil, že přivře očko,
[: máš to marný, hošíku, už tě znají,
ač je tvůj pán v balíku, ty jseš v háji. :]

781. Spartakiáda (Jarek Nohavica + Karel Plíhal / Ludwig van Beethoven)

1. *G D G D*
Každá holka to má ráda zezadu či zepředu,
G D G D G
ač žije spartakiáda, já tam na ni pojedu.
D G D G D G A D
R: Na stadioně tisíce pičí seřazených je v jeden šik,
G D G D G
tenhle pohled srdce ničí, podejte mi kapesník.
2. Na na na ...
3. Máš-li, holka, ještě věnec, či máš jiné potíže,
vždy se najde dorostenec, který ti ju vylíže.
- R: [: Na stadioně tisíce pičí seřazených je v jeden šik,
tenhle pohled srdce ničí, říkají mi kurevník. :]

782. Spatřil jsem kometu (Jarek Nohavica)

1. *Ami*
Spatřil jsem kometu, oblohou letěla,
chtěl jsem jí zazpívat, ona mi zmizela,
Dmi G⁷
zmizela jako laň u lesa v remízku,
C E⁷
v očích mi zbylo jen pár žlutých penízků.
2. Penízky ukryl jsem do hlíny pod dubem,
až příště přiletí, my už tu nebudem,
my už tu nebudem, ach, pýcho marnivá,
spatřil jsem kometu, chtěl jsem jí zazpívat.
- R: *Ami Dmi*
O vodě, o trávě, o lese,
G⁷ C
o smrti, se kterou smířit nejde se,
Ami Dmi
o lásce, o zradě, o světě
E E⁷ Ami
a o všech lidech, co kdy žili na téhle planetě.
3. Na hvězdném nádraží cinkají vagony,
pan Kepler rozepsal nebeské zákony,
hledal, až našel v hvězdářských triedrech
tajemství, která teď neseme na bedrech.
4. Velká a odvěká tajemství přírody,
že jenom z člověka člověk se narodí,
že kořen s větvemi ve strom se spojuje
a krev našich nadějí vesmírem putuje.
- R: Na na na ...
5. Spatřil jsem kometu, byla jak reliéf
zpod rukou umělce, který už nežije,
šplhal jsem do nebe, chtěl jsem ji osahat,
marnost mne vysvlékla celého donaha.
6. Jak socha Davida z bílého mramoru
stál jsem a hleděl jsem, hleděl jsem nahoru,
až příště přiletí, ach, pýcho marnivá,
já už tu nebudu, ale jiný jí zazpívá.
- R: O vodě, o trávě, o lese,
o smrti, se kterou smířit nejde se,
o lásce, o zradě, o světě,
bude to písnička o nás a kometě ...

783. Sportu zdar! (Jarek Nohavica)

1. *Ami C*
V neděli v pět deset, sraz u Baníku,
Ami C
co čumíš, frajere, chceš do ciferníku,
G⁷ Ami E⁷
jestli mě dožereš, hele, jsem bedna!
F Ami
Tribuna na stání, necpi se, vřede,
Dmi Ami E⁷
hadráři-Spartáni, Ostrava, jedem!
Ami Dmi
Už to má správný var, jen počkej, až tě ...
E⁷ Ami
Dobrý den, sportu zdar, fotbalu zvláště!
2. *Ami C*
Tři nula na rohy a jinak šul-nul,
berte je přes nohy, liga je liga,
dnes jsem měl odpolední, tak jsem to bulnul,
zacláníš, chlape, sedni, navalte cíga!
Zelená je tráva, rozhodčí, nekřepči!
Ostrava, jedem, Ostrava, Lička je nejlepší!
Pětku mě lístek stál, tak se ukažte!
Dobrý den, sportu zdar, fotbalu zvláště!
3. *Ami C*
Lumpové, hovada, Chovanec - karta,
jesličky, paráda, šij to na bránu!
Bijte je, Pražáky, hanba, Sparta,
jaký saky-paky, sedm banánů!
Stojím v davech lidu, jsem fanda svýho klubu,
ten gól byl z offsidu, sudímu rozbít hubu!
Kde je ten autokar, propíchnout pláště!
Dobrý den, sportu zdar, fotbalu zvláště!
4. *Ami C*
Ty mlč, ty páprdo, no, ty v tom baloňáku,
fotbalu rozumíš jak koza nákladáku,
být tebou, tak nežvaním a rychle mažu,
jinak se neubráním a pak ti ukážu!
V neděli v půl desáté, kdo umí, ten umí,
hej, vrchní, co děláte, pět nula na rumy!
Já bych jim ukázal, na šachtu s nima ...
Dobrý den, sportu zdar, fotbal je prima!

784. Stál voják na dešti (Jarek Nohavica / Jiří Šotola)

1. *Ami D Ami D*
Stál voják na dešti a bylo to už k ránu,
Ami D C Cdim E⁷
stál voják na dešti a hlídal zbrojní sklad,
Ami G F Dmi C E⁷
stál voják, stál tam sám, přšelo do kaštanů,
Dmi Ami
malounko svítalo, šli ho už vystřídat.
2. *Ami C*
Vzal voják samopal, dal do úst hlaveň tmavou,
a byl ten polibek hořký a ledový,
co mu tam na dešti v té chvíli táhlo hlavou,
od toho vojáka nikdo se nedoví.
3. *Ami C*
Leží a nedýchá, liják mu ránu myje,
krev bloudí, země má, co s ní - nu jen ji ber,
je zbytečná ta krev, i voják zbytečný je,
navždycky zbytečný, navždycky dezertér.
4. *Ami C*
A my tu sedíme a soudit by se chtělo,
tohle se nedělá, tak neumírá muž,
jenže to promoklé, to natažené tělo
nevzbudí žádný soud a žádná moudrost už.
5. *Ami C*
Kdopak mu pomohl, kdopak mu ruku podal,
když v noci na pryčně seděl a nemoh' spát,
tak někdy cizí jsme, lhostejní jak ta voda,
a pak se na dešti zastřelí, zastřelí kamarád ...

785. Stanice Jiřího z Poděbrad (Jarek Nohavica)

1. *C Dmi⁷ G⁷*
V metru na schodech vídáme se spolu,
C F G
já jedu nahoru a ona vždycky dolů,
F^{maj7} C^{maj7} A⁷
vracím se z noční směny, ona jde na ranní,
Dmi⁷ G⁷ C A⁷
oba jsme unavení a málo vyspaní
Dmi⁷ G⁷ C Ami
a schody jedou a nechtějí stát
F G C
na stanici Jiřího z Poděbrad.
2. *Ami C*
Praha v šest hodin ještě sladce chrápe,
to jenom my dva blázni povinnosti chápem,
já dělám ve Škodovce a ona v traface,
oba jsme černé ovce, dva kusy z tisíce,
a schody jedou a nechtějí stát
na stanici Jiřího z Poděbrad.
3. *Ami C*
Pětkrát do týdne máme v metru rande,
jak se tak míváme, jsme protilehlý tandem,
já vlevo, ona vpravo držíme madla,
jí čeká Rudé právo a mně už padla
a schody jedou a nechtějí stát
na stanici Jiřího z Poděbrad.
4. *Ami C*
V metru na schodech, tam se dějou divy,
tam jsem se zakoukal do trafikantky Ivy,
v tom spěchu stačím jen říct „ahoj“ a „dobré ráno“,
neb líbat během jízdy je přísně zakázáno,
a schody jedou a nechtějí stát
na stanici Jiřího z Poděbrad.
5. *Ami C*
Praha v šest hodin ještě sladce chrní
a my jsme milenci velice opatrní,
v průvanu na schodišti vlasy nám lítají,
neb všechny věci příští nás teprv čekají
a schody jedou a nechtějí stát
na stanici Jiřího z Poděbrad.

786. Staré dobré časy (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} C & & Ami \\ \text{Řekla mi včera dívka Tereza,} \\ C & & Ami \\ \text{že patříš do starého železa,} \\ C & & Ami \\ \text{že už mi šroubky, nýty reziví,} \\ C & & Ami \\ \text{já se té dívce vlastně nedivím,} \\ F & & Dmi \\ \text{jsem starý vysloužilý partyzán,} \\ C & & \frac{C}{H} & & Ami \\ \text{puding, co byl už z misky vylízáán,} \\ Fmi & & G \\ \text{příslušník dávno vyhynulé rasy,} \\ C \\ \text{jó, kde jsou ty časy,} \\ \text{jó, kde jsou ty časy, jó, kde jsou ty časy.}$
2. Člověk měl starý břich, však víry byl pln,
uši měl otláčené od krátkých vln,
do práce chodil jenom na vyspání
a všichni mukli byli pruhovaní,
melouny stály sedm a třešně tři,
Slováci byli naši rodní bratři,
kdo tě chtěl urazit, řek': ty jsi Vasil,
jó, kde jsou ty časy,
jó, kde jsou ty časy, jó, kde jsou ty časy.
3. Hráli jsme nebezpečnou muziku
a dívky byly svolné ke styku
a ten, kdo nechyt' jednu pendrekem,
ten nebyl právoplatným člověkem,
pod heslem „Spějeme ke šťastným zítřkům!“
jsme rozkládali rodnou zemi zvnitřku
my - příslušníci disidentskej rasy,
jó, kde jsou ty časy,
jó, kde jsou ty časy, jó, kde jsou ty časy.
4. Vaškovi do vězení v Heřmanicích
jsme tajně posílali smaženici
a mezi vajíčkama byly skryty
pilníky, ba i libri prohibiti,
jézedák staral se jen o dobytek,
jistý byl sociální výdobytek,
po lukách zněly šťastné dětské hlasy,
jó, kde jsou ty časy,
jó, kde jsou ty časy, jó, kde jsou ty časy.
5. Písně se pašovaly pod košilí,
náměstím velel soudruh Džugašvili,
ruskému medvědovi línala srst,
jestřábům z Ameriky podbíral prst,
dostat se za železnou střeženou zeď,
to bylo dobrodružství, ne jako teď,
teď mají všichni vůkol svoje pasy,
jó, kde jsou ty časy,
jó, kde jsou ty časy, jó, kde jsou ty časy.
6. Svetr se po vyprání správně srážel,
prezident na Hradě moc nepřekážel,
na polích moh' jsi potkat antikrista
a hrdě znělo slovo „komunista“,
noviny byly troje, strana jedna
a policie krásně zodpovědná,
cikánům hrůzou ježily se vlasy,
jó, kde jsou ty časy,
jó, kde jsou ty časy, jó, kde jsou ty časy.

7. Armáda střežila nám klidné spaní
a žáci byli disciplinovaní,
čtyřicet korun stálo maso hovězí
a vůkol znělo to, že pravda vítězí,
dnes už to není, co to bývalo,
všecko se jaksi blbě splantalo,
jediné, co mi dneska zbývá asi,
je zpívat: jó, kde jsou ty časy,
staré dobré časy, staré dobré časy.

787. Starý muž (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} G & & Hmi & & Emi \\ \text{Až budu starým mužem, budu staré knihy číst} \\ C & & D \\ \text{a mladé víno lisovat,} \\ G & & Hmi & & Emi \\ \text{až budu starým mužem, budu si konečně jist} \\ C & & D \\ \text{tím, koho chci milovat,} \\ G & & Hmi \\ \text{koupím si pergamen a štětec a tuš} \\ Emi & & D \\ \text{a jako čínský mudrc sednu na břeh řeky} \\ G & & Hmi & Emi & C & D & G & Hmi & Emi & C & D \\ \text{a budu starý muž, starý muž.}$
2. Až budu starým mužem, pořídím si starý byt
a jedno staré rádio,
až budu starým mužem, budu svoje místo mít
u okna kavárny Avion,
koupím si pergamen, štětec a tuš
a budu pozorovat lidi, kam jdou asi,
a budu starý muž, a budu starý muž.
- R: $\begin{matrix} C & \frac{C}{H} & Ami & \frac{C}{H} & C & \frac{C}{H} & Ami & \frac{C}{H} & C & \frac{C}{H} & Ami & \frac{C}{H} & C & \frac{C}{H} & D \\ \text{Na na na ...} \end{matrix}$
3. Až budu starým mužem, budu černý oblek mít
a šedou vázanku,
až budu starým mužem, budu místo vody pít
lahodné víno ze džbánu,
koupím si pergamen, štětec a tuš
a budu mlčet, jako mlčí ti, kdo vědí už,
starý muž, starý muž.

788. Stodoly (Jarek Nohavica)

- A*
1. Za kopci hořely stodoly,
havrani kroužili nad poli,
Hmi D A
stařenky smály se do dlaní,
Hmi D A
navěky jsme spolu svázáni.
2. Na seně stébla nás píchala,
oblaka zrychleně dýchala,
rozpálen sladkými přísliby
oči zavřel jsem, abych tě políbil.
3. Kristus pán sekerou tesaný
díval se z božích muk na strání,
svatou mši sloužili v kostele
a mé tělo stalo se tvým tělem.
4. Křičel jsem, lásko má, na hory, na doly,
až jsem vyplašil ony havrany v údolí,
vylétli, jako když vystřelí,
a pak pod nebem stali se bílými anděly,
A
pod nebem bílými anděly ...

789. Sudvěj (Jarek Nohavica)

- Hmi*
1. Tolik, kolik je mi teď, už mi nikdy nebude,
vteřina za vteřinou ukrajují můj pecen chleba,
A
neklepej na dveře, posečkej chvíli, můj osude,
Hmi
ještě tolik věcí udělat je třeba, ještě tolik věcí udělat je třeba.
2. Staré ženy nosí haleny z šedého batistu
a když je pánská volenka, sedí samy v rohu,
kulhavý taneční mistr obrací list po listu,
ještě tolik věcí dělat mohou, ještě tolik věcí dělat mohou.
- D*
- R:** Řeka se prodírá koryty a slepými rameny
Emi A
a pak se v moři doširoka rozprostírá,
Hmi G A
je čas rozmetávat kameny a je čas, je čas ty kameny sbírat.
3. Rodina sedí v trávě, směje se a snídá,
je to rodina šťastného malíře Vojkůvky,
najednou přilétá straka a žena říká: vida,
podívejte, děti, nese borůvky, podívejte na ni, nese borůvky.
4. Tohle, co se děje teď, už se nikdy nestane,
hromničkou na našich hrobech budou naše knihy,
vůně milujících se těl jednou ráno vyvane
z té nekonečné tíhy, z té nekonečné tíhy.
- R:** Napsal jsem dopisy a rozeslal ty dopisy a čekám
a monogramem tiché naděje na poslední řádce,
je čas kráčet někam a je čas odněkud se vracet.
5. Ze svého diáře vyškrtávám první umřelé,
na třídě Svobody stojím s rukama svěšenýma,
mladinkě ženy kolem pletou svetry pro své manžele,
aby jim nezabýlo zima, aby jim snad nezabýlo zima.
6. A mně je den ode dne, noc od noci stále chladněji,
v průvanu věků mizí mé roky rozmařilé,
tohles' mi neprozradil, Sudvěji, ach, Sudvěji,
že jednou přijde ona chvíle, že jednou přijde ona chvíle.
- R:** Z mlhy u cesty se vynořili dva bílí buvoli,
něco jim zpívám, ale můj hlas zní tak cize,
je čas zasévat na poli a je čas, je čas na poli sklízet.
7. V podloubí šternberského hradu u stěny je lavice,
sedám si na ni a malíř přináší mi kávu,
a v druhé ruce nový obraz jménem Svatá trojice,
Bůh na něm sbírá borůvky a zrzavou má hlavu.
8. Není ta káva příliš silná, ptá se jeho paní,
ach, kdyby manžel nebyl blázen, tak jsme dávno bohatí,
a malíř Libor směje se a nade mnou se sklání,
co jednou namaluješ, to se neztratí, co namaluješ, to se neztratí.
- R:** Tolik, kolik je mi teď, už mi nikdy nebude,
vteřina za vteřinou ukrajují můj pecen chleba,
neklepej na dveře, posečkej chvíli, můj osude,
ještě tolik pláten udělat je třeba, ještě tolik písní udělat je třeba.

790. Svatá Dorota (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{cccccc} G & D & G & D & A & D \\ C & & G & C & & G D G \end{array}$
Byla svatá Dorota, byla svatá Dorota
pobožného života, pobožného života.
2. [: A ta svatá Dorota, :][: měla věnec ze zlata. :]
3. [: Měla věnec z leluje, :][: od panenky Marie. :]
4. [: Zamiloval si ju král, :][: za Dorotou listy psal. :]
5. [: Chceš-li, Dorko, moja být, :][: má tě svět co paní ctít. :]
6. [: A já už mám jiného, :][: Krista pána samého. :]
7. [: Král se na to rozhněval, :][: do vězení Dorku dal. :]
8. [: Do vězení Dorku dal :][: a na vojnu odjechal. :]
9. [: Sedm let tam bojoval :][: a na osmý přijechal. :]
10. [: Dorota vyvedená, :][: před krále postavená. :]
- 11.=6.
- 12.=7.
13. [: Král se na to rozhněval :][: a pec strašně topit dal. :]
14. [: Čím se déle smažila, :][: tím víc krásy nabyla. :]

791. Svatava (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{c} G \\ C \quad G C G \end{array}$
Poslyšte baladu, je o jednom případě,
bude to smutné velice,
je o dívce Svatavě, žijící v městě Ostravě,
 $\begin{array}{c} C \quad G C G \end{array}$
Gottwaldova ulice.
- R1:** $\begin{array}{c} Ami \quad D^7 \quad G \quad Emi \\ Ami \quad D^7 \quad G \quad Emi \end{array}$
Otec Svatavy pracuje u dopravy
a matka Svatavy vedoucí je Potravin
 $\begin{array}{c} Ami \quad D^7 \quad G \quad Emi \\ Ami \quad D^7 \quad G \end{array}$
a jejich dcera Svatava jak lilie,
zamilovaná do poezie.
2. Příběh začíná ve večerních hodinách
v pátek třetího října,
venku zima je, televize nehraje,
ale hřeje peřina.
- R2:** Otec Svatavy má špičku u dopravy
a matka Svatavy inventuru Potravin
a jejich dcera Svatava jak lilie,
zamilovaná do poezie.
3. Slávek Slováček, v lásce žádný nováček,
už se blíží podle stěn,
nutno ještě vědět, že má doma dvě děti
a třetí je na cestě.
Zjistil, že:
- R2:**
4. Svatava si myslela, že to zvoní Adéla
a nese jí Nezvala,
když svůj omyl zjistila, velice se zlobila:
Pane, já vás nezvala!
- R3:** Slávek byl však muž činu, uchopil tu dívčinu
a pak do ucha jí píp': Svatavo, vy jste můj typ,
a teď bez dlouhých veršů a citátů
zahraju si na mámu a na tátu.
5. Když ji vzal do náruče, mlátila ho Bezručem
a dusila Baudelairem,
dvě modřiny pod nosem schytl Janisem Rycossem
a jednu Jacquesem Prevertem.
- R4:** V bitvě předem prohrané tloukla ho S.K.Neumannem,
ale ani Rudé zpěvy neuchránily pel té děvy,
a tak, když k ránu spokojeně usnula,
k hrudi tiskla Valeria Catulla.
6. Jak nás učí dějiny, pouze čin je účinný,
básně nemají tu moc,
i když je to ku pláči, verše jaksi nestačí
dívčinám na celou noc.
- R5:** Začas se otec Svatavy tloukl pěstí do hlavy
a matka Svatavy, ta se chtěla otrávit,
že jejich vnučka Svatava jak lilie
žvatlá první veršiky poezie,
žvatlá Dvakrát sedm pohádek Františka Hrubína.

792. Svatba (Jarek Nohavica)

1. C Ami G
[: Nablýskané vozy s girlandama
 C Ami G
přijíždí před radnici, :]
 Ami Emi F C
[: ženich jede sám, nevěsta jede sama,
 Dmi G C
tchán pije slivovici. :]
2. [: Tajemník MNV je přioptit,
z repráků Mendelssohna hrají, :]
[: svatební šaty skrývají, co nelze skrýt,
hlavně, že se rádi mají. :]
- Ami Emi F C
R: [: Ej, lásko, lásko, divoká jsi voda,
 F C G C
sváží-li ti břehy, bude tě škoda. :]
3. [: Díky, maměnko, za vychování,
díky, otče, za peníze, :]
[: ach, jak je nádherné milování,
co jsme sázeli, budem sklízet. :]

R:

793. Svatební (Jarek Nohavica)

1. D A^7 G A^7
Barokní varhaník navlík' si paruku
 D A^7 G A^7
a pudrem přemázl tvář,
 D A^7 G A^7
Magda a Jan se drží za ruku
 D A^7 G A^7
a kráčejí před oltář.
 D A^7 G A^7
Hou, hou, hou, zvony bijí,
 D A^7 G A^7
hou, hou, hou, a já v sakristii,
 D A^7 G A^7
hou, hou, hou, tajně schován,
 D A^7 G A^7 D A^7 G A^7
hou, hou, hou, zamilován.
2. Tři krásní velbloudi - dar krále Hasana
frkají před kostelem svatého Matěje,
bílý je pro Magdu, černý je pro Jana,
ten třetí, černý vzadu pro mě je.
Hou, hou, hou, už jsou svoji,
hou, hou, hou, a já v černém chvoji,
hou, hou, hou, tajně schován,
hou, hou, hou, zamilován.
3. Na staré pramici po řece Moravě
příplouvá kmostr Jura,
fidlá na housle, klobouk má na hlavě
a všichni křičí: hurá, hurá!
Hou, hou, hou, už jdou spolem,
hou, hou, hou, a já za topolem,
hou, hou, hou, tajně schován,
hou, hou, hou, zamilován.
4. Ech, lásko, bože, lásko, zanechala si ně
a to sa nedělá,
srdce ti vyryju na futra předsíně,
abys nezapomněla,
hou, hou, hou, že byl jsem tady,
hou, hou, hou, umřel hlady,
hou, hou, hou, tajně schován,
hou, hou, hou, zamilován,
 A^7 G A^7 D
[: tvůj zamilován ... :]

794. Svátky slunovratu (Jarek Nohavica)

- Emi Ami Emi Ami*
1. Od rána zvoní u mě telefon, a já ho radši nezvedám,
Emi Ami Emi Ami
od rána zvoní u mě telefon, a já takový normální strach mám,
Emi Ami Emi Hmi Emi
že na mě vědí něco, co na sebe nevím ani já, ani já.
2. O svátcích slunovratu, převlečen za maňáška, hrál jsem co hrál,
rum pil, třaskavé kapsle třaskal a boží jméno nadarmo do úst bral,
a on se na mě dívá a vidí, co nevidím ani já, ani já.
- Emi G Ami*
R: Oči máme po otcích a vlasy po matkách,
Emi Hmi
ale jsme napůl sirotci a napůl děti všech,
C Ami H⁷
hledáme jména na náhrobcích a jiných památkách,
Emi Ami H⁷ Emi
my bezprizorní, my umístění v panelových internátech.
3. V muzeu voskových figurín svítí modrá lucerna,
hlídač dal si dvacet a jeho stará doma je mu nevěrná,
tišeji, tišeji, tišeji, zloději, zloději, zloději!
4. Dejte mi krompáč, rýč a lopatu, já nejlíp znám své rozměry,
dejte mi krompáč, rýč a lopatu a počítejte údery,
prvý, druhý, třetí, čtvrtý, od narození k smrti.
- R:

795. Svlíkni si košilku (Jarek Nohavica)

- Hmi Emi Hmi F^{#7} Hmi*
1. Svlíkni si košilku, lásko moje,
D A D F^{#7}
do rána bílého daleko je,
G D Edim F^{#7}
[: do rána daleko, k srdci kousek,
Hmi Emi Hmi F^{#7} Hmi
krásné je, když lidi milujou se. :]
2. Včeras' mi utekla, dnes jsi tady,
jako já žádnéj tě nepohládí,
[: na vodě, voděnce tajou ledy,
co když jsme teď spolu naposledy. :]
3. Svlíkni si košilku z porculánu,
krásnější nežli ty nedostanu,
[: červánky na nebi, rudá krvi,
budeš má prvá a já tvůj prvý. :]

796. Šnečí blues (Jarek Nohavica)

- G C⁷ G $\frac{D}{F\#}$ G C G D⁷*
1. Jednou jeden šnek šíleně se lek',
G G⁷ C Cmi
nikdo už dnes neví, z čeho se tak zjevil,
G C⁷ D⁷ G D⁷
že se dal hned na útěk.
2. Přes les a mýtinu rychlostí půl metru za hodinu,
z ulity pára, ohnivá čára,
měl cihlu na plynu.
3. Ale v jedné zatáčce, tam v mechu u svlačce,
udělal šnek chybu, nevyhnul se hříbu,
nevyhnul se bouračce.
4. Hned seběhl se celý les a dali šneka pod pařez,
tam v tom lesním stínu, jestli nezahynul,
tak leží ještě dnes.
5. A kdyby použil vůz anebo autobus,
[: nebylo by nutné zpívat tohle smutné,
smutné šnečí blues. :]

797. Telátko oblíbené (Jarek Nohavica)

- G C*
R: Telátko oblíbené, telátko baculaté,
G C
telátko nasycené, telátko moje zlaté,
G C
telátko na pastvině, telátko u kravičky,
G C
telátko na mém klíně, telátko z mé písničky.
- G C*
1. Ach, jak je milé, hebké a hladké,
G C
má dlouhé nohy a uši krátké,
F C
jak na mě hledí vřele a sladko,
G C
telátko moje, moje telátko.
- R:
2. Kdybych ho neměl, žalem bych skonál,
nic kloudného bych v žití svém nevykonál,
jste pro mě všechno, otče i matko,
však nejvíc je mi moje telátko.
- R:
- R: Pam pam ...
- 3.=2.
- R: Telátko PC, telátko DC,
telátko AT3, telátko na B3,
telátko milostné, telátko radostné,
telátko dajné a nepoddajné.
4. Sud kulatý, rys tu pije,
tu je kára, ten to ryje,
sud kulatý, rys tu pije,
tu je kára, ten to ryje.

798. Tenis (Jarek Nohavica)

Rec: *Ami Emi C G C E Ami Emi*
 Servis, vž, bum, out, fifteen, lá-bravó, lob, hop hop hop
Ami
 hop, pozdě - vpravo.

R: *Ami E Ami*
 Flushing Meadow, go, go, Lendl, McEnroe.
Ami ...

Rec: Forehand, vžum, backhand, vžum, fullhand, vžum, smeč, heč, křeč, teč. „Pane rozhodči, jaka teč? Jsem to viděl přece, teč nejsem slepy, ne? Se divam, teč oči mam na co, ne? To bylo minimálně dvacet čísel nad pásku, fakt, normálně.“
 Úvaga, uvaga, new ball.

R:

Rec: Yes, sir, yes. money is my job, yes, Ferrari - yes, Hitachi - yes, Tesla - no.

R:

Rec: Teda, pane redaktore Škorpil, já jsem to normálně házel dozadu, jo, fakt, no jo, a on mi to teda vracel na kříž dneska, jo, a já jsem tam na ten kříž dost poctivě teda chodil, jo, ale on mě prohazoval, teda fakt, jo, já nevím, čím to dneska bylo, jestli tím, že měl delší ruce a kratší, nebo - prostě nějak mu to šlo, nevím, no fakt.
 Jo, a v tom třetím setě, jak jsme se tahali, jo, tak jsem myslel, že ho mám na lopatě, jo, a neměl.
 A jo, a abych nezapomněl ještě další věc, jo, to vám mu-
 sím
 fakt říct, normálně mně dneska nešlo druhé podání, teda fakt. První mi šlo, dost jako, ale to druhé, to jsem se fakt nechtal, jo.
 A já mu to vrátím, fakt mu to vrátím, a co nejdřív, teda, v
 Davis Cupu.

R:

Ten, kdo přede mnou s ní žil
 Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij
Ami

1. Ten večer nepil, nejed' jsem,
 jenom na ni hleděl jsem

Dmi Ami
 a byl z ní vedle, a byl z ní vedle,
Dmi

[: však ten, kdo přede mnou s ní žil,
Ami E

mi řekl, abych odpálil, mi řekl, abych odpálil,
Ami

a že prý hnedle. :]

2. Chlápek, co přede mnou s ní žil,
 to pěkně zostra do mě šil
 a bral to zhusta, a bral to zhusta,
 [: ale když odejít jsem chtěl,
 [: ona mi řekla: kam bys šel, :]
 klidně tu zůstaň. :]

3. Však ten, kdo přede mnou s ní žil,
 se zřejmě k smrti urazil
 a jednou v září, a jednou v září
 [: s kámošem jdu a najednou
 [: osm jich stojí přede mnou :]
 a zle se tváří. :]

4. Mám v kapse nůž, říkám si: kuš,
 tedkon se, chlapče, teda tuž!
 Tak pojdte, lumpi, vás teda baštím!
 [: Nedám se mlátit jenom tak,
 [: já nasadil jsem pravý hák :]
 a první praštil. :]

5. Však ten, kdo přede mnou s ní žil,
 mi hezkou kaší navářil,
 takový hajzlík, takový hajzlík,
 [: jeden z nich ze zadu mě chňap',
 [: Valjucha křikl: Bacha, chlap!, :]
 a vtom mě majzli. :]

6. Snaž se jak snaž, prd z toho máš,
 věžeňský špitál znám až-až,
 rok jsem tam trčel, rok jsem tam trčel,
 [: doktůrek šil mě ze všech sil,
 [: říkal: jen mlč, když ses tak bil, :]
 a tak jsem mlčel. :]

7. Rok přešel, než bys řekl švec,
 nepočkala, no její věc,
 člověk to chápe, člověk to chápe,
 odpouštím jí, no tak tēpic,
 [: komu však neodpustím nic, :]
 to je ten chlápek,
 odpouštím jí, no, o co jde,
 [: komu však jednou spočtu vše, :]
 to je ten chlápek!

799. Těšínská (Jarek Nohavica)

Ami Dmi F E Ami Dmi F E Ami
 1. Kdybych se narodil před sto lety v tomhle městě,
Dmi F E Ami Dmi F E Ami
 u Larischů na zahradě trhal bych květy své nevěště,
C Dmi
 moje nevěsta by byla dcera ševcovy
F C
 z domu Kamiňských odněkud ze Lvova,
Dmi F E Ami Dmi F E Ami
 kochal bym ja i pieščil, chyba lat dwieščie.

2. Bydleli bychom na Sachsenbergu v domě u žida Kohna,
 nejhezčí ze všech těšínských šperků byla by ona,
 mluvila by polsky a trochu česky,
 pár slov německy, a smála by se hezky,
 jednou za sto let zázrak se koná, zázrak se koná.

3. Kdybych se narodil před sto lety, byl bych vazačem knih,
 u Prohazků dělal bych od pěti do pěti a sedm zlatek za to
 bral bych,
 měl bych krásnou ženu a tři děti,
 zdraví bych měl a bylo by mi kolem třiceti,
 celý dlouhý život před sebou, celé krásné dvacáté století.

4. Kdybych se narodil před sto lety v jináč době,
 u Larischů na zahradě trhal bych květy, má láska, tobě,
 tramvaj by jezdila přes řeku nahoru,
 slunce by zvedalo hraniční závoru
 a z oken voněl by sváteční oběd.

5. Večer by zněla od Mojzese melodie dávnověká,
 bylo by léto tisíc devět set deset, za domem by tekla řeka,
 vidím to jako dnes: šťastného sebe,
 ženu a děti a těšínské nebe,
 ještě že člověk nikdy neví, co ho čeká,
Ami Dmi F E Ami Dmi F E Ami
 na na na ...

800. To nechte být (Jarek Nohavica)

1. Auto i dům, postel i vzduch mi můžete vzít,
přitáhnout uzdu, otrávit pramen, přestříhnout nit,
obrat mě o všechno, chcete-li, můžete,
to, co však v sobě mám, to mi nevezmete,
to nechte být, to nechte být, to nechte být.
2. Všechny ty krásy, co jsem kdy poznal, ty v sobě mám,
závratě lásky i přečtené knížky i lidi, jež znám,
obrat mě o všechno, chcete-li, můžete,
to, co však v sobě mám, to mi nevezmete,
to vám nedám, to vám nedám, to vám nedám.
3. Šaty i chléb, světlo i čest, berte si vše,
i kdybych žebrák byl, budu mít víc, než myslíte,
obrat mě o všechno, chcete-li, můžete,
to, co však v sobě mám, to mi nevezmete,
to je jen mé, to je jen mé, to je jen mé.

801. Trsátko (Jarek Nohavica / Karel Plíhal)

D Emi D A⁷ D
Zahraju vám tedka pouze nakrátko,
Emi D A⁷ D
že Karel tady ztratil svoje trsátko,
A E⁷ A E⁷ A
až ho najde, budem hrátí dále,
D Emi D A⁷ D
ten koncert měl teď trochu namále.

802. Trubač (Jarek Nohavica)

1. Jsme břehy jedné řeky, jsme kola jedné káry,
nás pojí stejný osud, ať v dobrém nebo zlém,
když na Krakovské věži zatroubí trubač starý,
zas chytám svůj šavli a jsem plný naděje.
2. Jdem v ošuntělých šatech a sandály nás tlačí,
a slzy našich sester jak Jaroslavnin pláč,
zahrajte, harmoniky, ať lépe se nám kráčí,
jdem za svobodu bít se a je nám sedmnáct.
3. Co svoboda, že nespát, že porozbíjet vázy,
že vysmát se všem koním a jezdit rychlíkem,
na to jsme příliš vážní, nám ironie schází,
my za svobodou jinou teď krok za krokem jdem.
4. A koho vzítí s sebou, to kdyby člověk věděl,
a kdo bude náš vůdce, kdo prádlo bude prát
a kam se vrhnout nejdřív, a kdo si bude hledět,
jen aby ten svůj vozík dotáhl beze ztrát.
5. Je mrtev starý trubač, však dál zní jeho tóny,
velká je jeho láska, to věčné SOS,
[: jsme školáci, jsme děti, za chvíli bude zvonit
a z otevřených oken v rádiu hraje jazz. :]

803. Třetí (Jarek Nohavica)

1. První láska v mechu spí, mlčky chvěje se,
druhá láska, ta už ví, jak všechno děje se,
a ta třetí, ta je bič, modrá záda má,
v zámku láme klíč, bouchá dvířkama,
a ta třetí, ta je bič, modrá záda má,
v zámku láme klíč, bouchá dvířkama.
2. První válka, vem ji das, kdesi vzadu je,
druhá válka ještě v nás boty pucuje,
[: a ta třetí, ta zlá, ta nás vyleští,
vinen budu já, vinen budeš ty. :]
3. První lež, no, stane se, bylo-nebylo,
druhá lež se pronese, váží pár kilo,
[: a ta třetí, ach, lež, když se dostaví,
ta je horší než šrapnel do hlavy. :]

804. Třiatřicet (Jarek Nohavica)

1. Přicházím už do let pána Krista,
začínaj' mě bolet různá místa,
cítím bolest v kostech vždy, když leje,
máme po radostech, láska, zle je,
umíraj' mi buňky, to jsem dopad,
nemůžu pít truňky, kurníkšopa.
- R: Penze je daleko, mládí v čudu, plápolá moje svíce,
jak dlouho ještě tu strašit budu, je mi třiatřicet.
2. To je konec srandy, konec smíchu,
musím nosit kšandy kvůli břichu,
pod džínama spodky svého ujce,
místo flašky vodky piju juice,
knedlo-vepřo-zelo snad mě spasí,
zvedá se mi čelo, padaj' vlasy.
- R:
3. Holky-mladý koně furt mě lákaj',
já jsem ale pro ně stará páka,
tak jsem zvolna vstoupil v druhou půlku,
už abych si koupil bílou hůlku,
díky těm svým rokům více chápu,
ale když usnu na boku, tak děsně chrápu.
- R: + třiatři-, třiatřicet.

805. Tři čuníci (Jarek Nohavica)

1. C
V řadě za sebou tři čuníci jdou,
 Ami
řápají si v blátě cestou-necestou,
 Dmi G
kufrý nemají, cestu neznají,
 Dmi G
vyšli prostě do světa a vesele si zpívají: úí úí úí ...
- 2.auta jezdí tam, nákladáky sem,
tři čuníci jdou, jdou rovnou za nosem,
ušima bimbají, žito kroupají,
vyšli prostě do světa a vesele si zpívají: úí úí úí ...
- 3.levá, pravá - ted!, přední, zadní - už!,
tři čuníci jdou, jdou jako jeden muž,
lidé zírají, důvod neznají,
proč ti malí čuníci tak vesele si zpívají: úí úí úí ...
- 4.když kopýtka pálí, když jim dojde dech,
sednou ke studánce na vysoký břeh,
ušima bimbají, kopýtka máchají,
chvilinku si odpočinou, a pak dál se vydají: úí úí úí ...
- 5.když se spustí déšť, roztrhne se mrak,
k sobě přitisknou se čumák na čumák,
blesky bleskají, kapky pleskají,
oni v dešti, nepohodě vesele si zpívají: úí úí úí ...
- 6.za tu spoustu let, co je světem svět,
přešli zeměkouli třikrát tam a zpět
v řadě za sebou, hele, támhle jdou,
pojďme s nima zazpívat si jejich píseň veselou: úí úí úí ...

806. Tři sudičky (Jarek Nohavica)

1. G D C D G
Tři sudičky u kolébky, hoj-hoj, stály mi,
 D C D G
podle tvaru mojí lebky, hoj-hoj, věštily,
 D C D G
já jsem zrovna dělal kaku, hoj-hoj, do plenek,
 D C D G
nechápal jsem smysl jejich, hoj-hoj, myšlenek.
 G D C D G
R1: [: Hoj-hoj-hola-hoj, budoucnost je boj,
 D C D G
hoj-hoj-hola-hoj, a tak se, chlapče, boj! :]
- 2.první babka byla mírně, hoj-hoj, obězní,
ta mi přála ruku krásné, hoj-hoj, princezny,
ať s ní strávím ve svém loži, hoj-hoj, co to dá,
čili, jak to zpívá Samson, hoj-hoj, pohoda.
- R1:**
- 3.druhá babka byla zloduch, hoj-hoj, od kosti,
snad proto mi přivěštila, hoj-hoj, starosti,
jenom ať se hošík trochu, hoj-hoj, potrápí,
ať je jeho princeznička, hoj-hoj, na chlapy.
- R1:**
- 4.třetí řekla: „Holky, vy snad, hoj-hoj, blbnete,
víte, jaká nemoc vládne, hoj-hoj, ve světě,
ať zavládne v jeho žití, hoj-hoj, idyla,“
vzala nůž a fik! a věštby, hoj-hoj, zrušila.
- R2:** [: Hoj-hoj-hola-hoj, budoucnost je boj,
hoj-hoj-hola-hoj, a tak se, chlapče, hoj! :]
- 5.z toho plyne poučení, hoj-hoj, pro všechny,
každý problém dá se řešit, hoj-hoj, vědecky:
aby nekradlo se, urež lidem, hoj-hoj, ručičky,
aby nezdrhali za kopečky, hoj-hoj, nožičky.
- R1:**

807. Tvůrčí muka (Jarek Nohavica)

1. Ami C E
[: Bílý papír, černá tužka, poetické nálady, :]
 Ami C G E Ami E Ami
daleko máš, kamaráde, do Viléma Závady,
 Ami C G E Ami E Ami
daleko máš, Jaromíre, do Viléma Závady.
- 2.[: Žena štěká a dítě pláče, vydělávat načase, :]
[: daleko máš, kamaráde, do Františka Halase. :]
 Ami G C E Ami G C E
- R:** V LŠU nedávají lekce, jak máš psát - tvrdě nebo měkce,
 Ami
jsou to tvůrčí muka.
- 3.[: Zastaví tě na nádraží, řeknou: jménem zákona, :]
[: daleko máš, kamaráde, do Francoise Villona. :]
- 4.[: V levé ruce láhev rumu, v pravé ruce kytara, :]
[: daleko máš, kamaráde, do Josefa Kainara. :]
- R:**
- 5.Kdo má ruce, vydělá si, kdo nepije, vyžije,
kdo má ruce, vydělá si, kdo neblbne, vyžije,
daleko máš, kamaráde, do Klubu poezie,
daleko máš, kamaráde, do encyklopedie.
 Ami
- R:** + a navíc bolí ruka, hlava, plíce, játra,
ledviny, kolena, všechno ...

808. Ukolébavka (Jarek Nohavica)

1. G $\frac{G}{F}$ $\frac{G}{E}$ $\frac{G}{F}$ G
Den už se sešelil, už jste si dost užili,
 Ami $\frac{Ami}{G}$ $\frac{Ami}{F\#}$ $\frac{Ami}{G}$ Ami
tak hajdy do peřin, a ne, abyste tam moc řádili,
 G $\frac{G}{F}$ $\frac{G}{E}$ $\frac{G}{F}$ G
zítra je taky den, slunko mi to dneska slíbilo,
 Ami $\frac{Ami}{G}$ $\frac{Ami}{F\#}$ $\frac{Ami}{G}$ Ami
přejme si hezký sen, a kéž by se nám to splnilo,
 G Emi Hmi Emi Ami D^7
na na na ..., aby hůř nebylo, to by nám stačilo.
- R:** G C G D^7 G
Hajduly, dajduly, aby víčka sklapnuly,
 C G D^7 G
hajduly dajdy, každý svou peřinu najdi,
 D^7 G D^7 G
hajajajajajajaja, Kuba, Lenka, máma a já,
 C G
zítra, dřív než slunce začne hřát ...,
 D^7 G
dobrou noc a spát.
2. V noci někdy chodí strach, srdce náhle dělá buch-buchy,
nebojte, já spím na dosah, když mě zavoláte, zbiju zlé du-
chy,
zítra je taky den, slunko mi to dneska slíbilo,
přejme si hezký sen, a kéž by se nám to splnilo,
na na na ..., aby hůř nebylo, to by nám stačilo.
 D^7 G D^7 G
- R:** + a spát, a spát ...

809. Usnula, nečula (Jarek Nohavica)

1. $G \quad C \quad G \quad D \quad G$
Usnula, nečula, usnula, nečula,
 $C \quad G \quad D \quad G$
a kocúrka do komůrky pustila, a kocúrka do komůrky pustila.
2. Ona spí, nečuje, ona spí, nečuje,
a kocůrek po komůrce rajtuje, a kocůrek po komůrce rajtuje.

810. V bufetě (Jarek Nohavica)

1. $C \quad F \quad C$
V bufetě na stojáka jím párek s hořčicí
 $F \quad C$
hned vedle tramvajáka, má modrou čepici,
 $A_{mi} \quad G \quad C \quad F \quad G^7 \quad C$
má kruhy pod očima, je rozdrnčen z kolejí,
 $F \quad G^7 \quad C \quad A_{mi} \quad D_{mi} \quad G^7 \quad C$
jsem zase, já jsem zase mezi svýma, mezi těma, kteří rychle jí.
2. Utek' jsem z kanceláří, z teploučka do chladna,
hej, pane pochůzkáři, láska je bezvadná,
půjčte mi vysílačku, anebo raději klíč,
má milá dala si česnekačku, tož abych utekl pryč.
- R:** $F_{add9} \quad C$
[: Nemáme čas, ve stoje jíme,
 $F_{add9} \quad E_{mi} (C)$
hluboko v nás nepokoj dříme,
 $G \quad C$
v polední pauze pár minut jen,
 $G \quad C$
párek a křen, párek a křen. :]
3. Čekám tě ve Džbánu na Kuřím rynku u sklenky džusu, krabice krekerů,
jestliže nepřijdeš, můj budulínku, v pijácké pýše se patrně poperu,
poslední stokoruna je zelenou nadějí,
pojd', zajdem raději do Neptuna mezi ty, kteří rychle jí.
- R:** $G \quad C$
+ párek a křen, párek a křen ...

812. Velký umění (Jarek Nohavica)

1. $D_{mi} \quad F \quad C$
Jednu neděli rozhýbem hory sádla
 $D_{mi} \quad F \quad C$
a místo na chatu zajdeme do divadla,
 $F \quad G_{mi} \quad C^7$
co vlastně dávají, drama či operetu,
 $F \quad G_{mi} \quad A^7$
potom zjistíme ve frontě u bufetu.
- R:** $D_{mi} \quad B^b_{maj7}$
Velký umění, malý sáček arašidů,
 $G_{mi} \quad C^7 \quad F \quad A$
lístky v přízemí pro nás, vyšší třídu,
 $D_{mi} \quad F$
jednu neděli jsme vyšli na kulturu,
 $G_{mi} \quad A^7$
aby viděli, jak šplháme se vzhůru.
2. V druhým jednání opery nebo operety
najdem konečně zapadlý knoflík od manžety,
v břiše tlačí nás uzene od večere,
všechno spiklo se, toneme v nedůvěře.
- R:** Velký umění v našem malém úzkém saku,
díky spoření v novým cadillacu,
jednu neděli namísto televize
trocha veselí, a ona zatím krize.
3. A tamten vepředu, co tu hru vidí zblízka,
už se postavil a, koukni, mámo, píská,
jako jeden muž, tak jako na fotbale,
všichni za jedno a velký pískot v sále.
- R:** Těmahle rukama jsme si to zaplatili
a máme přihlížet, jak si z nás někdo střílí,
házeme rajčata, červené máme ruce,
jako od krve, začala revoluce!

811. Večerní (Jarek Nohavica / Karel Plíhal)

$D \quad E_{mi} \quad D \quad A^7 \quad D$
Každý večer stejně znova zhasneme,
 $E_{mi} \quad D \quad A^7 \quad D$
kam se světlo schová vždy, když zhasneme,
 $A \quad E^7 \quad A \quad E^7 \quad A$
včera bylo u morčete v bedniče,
 $D \quad E_{mi} \quad D \quad A^7 \quad D$
dneska jsme ho našli zmrzlé v ledniče.

813. Very Fine House (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{cc} G & C \\ \text{Moje žena je kost, i já jsem feš,} \\ D^7 & G \\ \text{takový pár, jak jsme my dva, nena jdeš,} \\ & C \\ \text{ona pije džin a já piju rum,} \\ D^7 & G \quad D^7 \quad G \\ \text{vedle Staré Bělé máme rodinný dům.} \end{array}$

R: $\begin{array}{cc} G & C \\ \text{Ha, ha, ha, moje žena a já} \\ D^7 & G \\ \text{pojídáme kaviár a šoupem nohama,} \\ G & C \\ \text{ha, ha, ha, moje žena a já} \\ D^7 & G \quad D^7 \quad G \\ \text{máme domek polepený stokorunami.} \end{array}$

2. Začínal jsem jako čistič bot,
moje budoucí mi utírala z čela pot,
na Kuřím rynku měl jsem zákazníky,
do bedýnky házeli mi desetníky.

R:

3. Druhým rokem, co jsme spolu žili,
z desetníků na budku jsme ušetřili,
žena vařila grog, já dělal hot-dog
na Fifejdách, na ÚANu po celý rok.

R:

4. V grillbaru „U Waldy“
jsme prodávali za sto marek Gottwaldy,
konto rostlo, nám se otevřel svět
na lince Katowice-Ostrava a zpět.

R:

5. Loni v zimě jsme se uklidnili,
něžně jsme se revolučně zapojili,
moje zručná žena šila trika
a já na ně maloval tatíka Masaryka.

R:

6. Pan John Howard Bridge z města Longbeach
přiletěl k nám na návštěvu, byl z toho pryč,
provázel jej sám ministr Klaus,
oba svorně řekli: „Máte very fine house.“

R:

814. V hospodě Na rynku (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{cccc} C & E_{mi}^7 & A_{mi} & C \\ \text{V hospodě Na rynku dal jsem si rum,} \\ F^{maj7} & C & D_{mi}^7 & G \\ \text{než jsem co stačil říct, vzali mě k vojákům,} \\ C & E_{mi}^7 & A_{mi} & C \\ \text{svázali lanama, mohlo se jet,} \\ F^{maj7} & C & G & C \\ \text{kůň pletl nohama - pitomej svět.} \\ F^{maj7} & E_{mi}^7 & F^{maj7} & C \\ \text{V ležení u hranic dali nám kvér,} \\ D_{mi}^7 & G & & \\ \text{generál Líbršvic ukázal směr:} \\ F^{maj7} & E_{mi}^7 & F^{maj7} & C \\ \text{Támhle só Francóze, proklatá sběř,} \\ D_{mi}^7 & G & C & \\ \text{neptej se, nevzpouzej, kušuj a běž.} \end{array}$

2. Kuličky burácí, která je má,
země se kymácí pod mýma nohama,
doma už posekli a budou sít
a já tu, v předpekli, nemám kam jít.
Srdce mi svázali do kozelce,
proti mně poslali ostrostřelce,
a to vše proto jen, že jsem pil rum,
v hospodě sedl si k verbírům.

3. Nějaký zpěváček za dvěsté let
jistě si vzpomene, jak jsem se hloupě splet',
ale z cizího neteče a hvězdy lžou,
nesměj se, člověče, na viděnou.
Falešní hostinští nalejvaj rum,
panenky za okny mávají mládencům.
Tady, co ležím, teď vyroste strom,
[: prachbídne zahyne Napoleon. :]

815. V jednom dumku (Jarek Nohavica)

1. C G
V jednom dumku na Zarubku
 G^7 C
mjal raz chlopek švarnu robku
 G G^7 C
a ta robka toho chlopka rada nemjala.
 G
Bo ten jeji chlopek dobrotisko byl,
 G^7 C
on tej svoji robce všicko porobil,
 G
čepani ji pomyl, bravku dával žrat,
 G^7 C
děcka musel kolibat.
2. Robil všecko, choval děcko,
taky to byl dobrotisko,
ale robka toho chlopka rada nemjala.
Štvero novych šatu, štvero střevíce,
do kostela nešla, enem k muzice,
same šminkovani, sama parada,
chlopka nemjala rada.
3. A chlopisku - dobrotisku
slze kanu po fusisku,
jak to vidí, jak to slyší, jaka robka je.
Dožralo to chlopka, že tak hlupy byl,
do hospody zašel, vyplatu prepil,
a jak domu přišel, řval, jak hrom by bil,
a tu svoju robku zbil.
4. Včil ma robka rada chlopka,
jak on píská, ona hopka,
Hanysku sem, Hanysku tam, ja tě rada mam.
Věřte mi, ludkově, že to tak ma být,
raz za čas tře robce kožuch vyprášíť
a pak je hodna tak jako ovečka
a ma rada chlopečka.

816. Vlaštovko, leť (Jarek Nohavica)

1. C Ami
Vlaštovko, leť přes Čínskou zeď,
 F G
přes písek pouště Gobi,
 C Ami
oblétni zem, příleť až sem,
 F G
jen ať se císař zlobí.
 Emi Ami
Dnes v noci zdál se mi sen,
 F G
že ti zrní nasypal Ludwig van Beethoven,
 C Ami $F G C$
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď.
2. Zeptej se ryb, kde je jim líp,
zeptej se plameňáků,
kdo závidí, nic nevidí
z té krásy zpod oblaků.
Až spatříš nad sebou stín,
věz, že ti mává sám pan Jurij Gagarin,
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď.
3. Vlaštovko, leť rychle a teď,
nesu tři zlaté groše,
první je můj, druhý je tvůj,
třetí pro světloňoše.
Až budeš unavená,
pírka ti pofouká Máří Magdaléna,
 C Ami $F G C$
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď,
 Ami
vlaštovko, leť, nás, chudé, veď,
 C
vlaštovko, leť ...

817. Vlci (Jarek Nohavica)

1. Ami
Dnes v noci přišel sníh jak vojsko v řadách sevřených
 Dmi Ami Dmi E
a bílí tamburaši zvedli prach, a už se práší
 $Ami F$ E
a už je mráz, a už je mráz.
2. Dnes v noci přišel sníh a v našich domech teploučkých
krásně hrály pece - je lehké vysmívat se věcem,
když jdou mimo nás, když jdou mimo nás.
 E $Dmi E$ Ami
- R: Dnes v noci vlci vyjí, smrt chodí dokolečka,
 Dmi G C
život je parodií, když hlad má vlčí smečka,
 A^7 Dmi Ami
dnes v noci vlci vyjí, někdo má knedlík v krku
 F E
a někdo hlasem vlčím přidá se k zpěvu vlků
 $Ami Dmi E$ $Ami Dmi E$
a s vlky vyje, vyje a žije, a s vlky vyje, vyje a žije.
3. Dnes v noci každý z nás si zvolí vlastní part a hlas,
pak už to půjde samo, hrát svoje concertino a moll,
umřít či žít, umřít či žít.
4. Dnes v noci každý z nás buďto, že vlkům zláme vaz
a zakrouťí jim krkem, anebo sám se stane vlkem
a bude výt, a bude výt.
- R: [: Dnes v noci vlci vyjí, smrt chodí dokolečka,
život je parodií, když hlad má vlčí smečka,
někdo se v koutě krčí, někdo má knedlík v krku,
a někdo hlasem vlčím přidá se k zpěvu vlků :]
a s vlky vyje, vyje a žije, a s vlky vyje, vyje a žije ...

818. V moři je místa dost (Jarek Nohavica)

R: $\begin{array}{ccccccc} C & & Dmi & & G^7 & & \\ V\ moř\ i\ je\ m\ i\ s\ t\ a\ dost, & v\ moř\ i\ je\ m\ i\ s\ t\ a\ dost, & & & & & \\ C & & Ami^7 & & Dmi^7 & G^7 & C \\ v\ moř\ i\ je\ m\ i\ s\ t\ a, & m\ i\ s\ t\ a, & ach, & m\ i\ s\ t\ a, & v\ moř\ i\ je\ m\ i\ s\ t\ a\ dost. & & \end{array}$

1. $\begin{array}{cccc} C & & & \\ Podmořs\ k\ y\ kon\ i\ k\ klu\ s\ e\ s\ n\ a\ k\ l\ a\ d\ e\ m\ ořs\ k\ e\ pěny, & & & \\ F & & G^7 & \\ cesta\ je\ v\ e\ l\ m\ i\ m\ o\ k\ r\ a, & kon\ i\ k\ je\ p\ o\ p\ l\ e\ t\ e\ n\ y, & & \\ C & & & F \\ za\ p\ r\ v\ n\ i\ v\ l\ n\ o\ u\ v\ l\ e\ v\ o\ o\ k\ o\ l\ o\ m\ ořs\ k\ y\ c\ h\ patn\ i\ k\ u, & & & \\ & & G^7 & \\ za\ r\ o\ h\ e\ m\ v\ G\ o\ l\ f\ s\ k\ e\ m\ p\ r\ o\ u\ d\ u\ u\ z\ v\ i\ d\ i\ A\ f\ r\ i\ k\ u. & & & \end{array}$

R:

2. Međúzy průhledné jak výkladní skřín,
čím blíže jsou k hladině, tím vidět jsou míň,
na vlnách houpají se a když je nikdo nevidí,
šfouchají do lehátek, strkají do lidí.

R:

3. V chaluhách pod hladinou perou se chobotnice,
na každém chapadle boxerská rukavice,
perou se, melou se, padají, vstávají
a všechny ryby kolem ploutvemi pleskají.

R:

4. Rejnoci placatí jak kuchyňské utěrky
šestého každý měsíc dobíjout baterky,
na mořských křižovatkách blikají světla,
aby se nesrazily ryby s rybama.

R:

819. Voláme sluníčko (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{ccccccc} D & & G & F^{maj7} & A & D & \\ Voláme\ slun\ i\ c\ k\ o\ haló, & haló, & & & & & \\ & & G & D & A & D & \\ tepla\ je\ na\ svě\ t\ e\ málo, & málo, & & & & & \\ D & & G & F^{maj7} & A & D & \\ v\ y\ l\ e\ z\ a\ r\ o\ z\ e\ ž\ e\ n\ m\ r\ a\ k\ y, & m\ r\ a\ k\ y & & & & & \\ & & C & G & D & & \\ a\ já\ t\ i\ p\ o\ m\ ů\ ž\ u\ t\ a\ k\ y, & h\ m. & & & & & \end{array}$
2. Voláme skřivana haló, haló,
písni je na světě málo, málo,
přileť a zazpívej pro mě, pro mě,
žijeme přec' v jednom domě, hm.
3. Voláme: človíčku, haló, haló,
 $\begin{array}{ccccccc} G & D & G & D & G & D & \\ lásky\ je\ na\ svě\ t\ e\ málo, & málo, & málo & \dots & & & \end{array}$

820. V půlnoční hodinu (Jarek Nohavica)

1. $\begin{array}{ccccccc} C & & G & C & Dmi & & C & G \\ [: V\ p\ u\ l\ n\ o\ c\ n\ i\ h\ o\ d\ i\ n\ u\ a\ n\ děl\ se\ z\ j\ e\ v\ u\ j\ e, :] & & & & & & & \\ Dmi & & F & & C & & G & C \\ [: radostnou\ novinu\ pastýřům\ z\ v\ e\ s\ t\ u\ j\ e. :] & & & & & & & \end{array}$
2. $\begin{array}{ccccccc} C & & G & C & Dmi & & C & G \\ [: Nebespán\ naplnil\ sliby\ své\ z\ a\ j\ i\ s\ t\ e, :] & & & & & & & \\ Dmi & & F & & C & & G & C \\ [: Kristus\ se\ narodil\ z\ m\ a\ t\ i\ c\ k\ y\ p\ ř\ e\ c\ i\ s\ t\ e. :] & & & & & & & \end{array}$
3. $\begin{array}{ccccccc} C & & G & C & Dmi & & C & G \\ [: Pastýři, & v\ s\ t\ á\ v\ e\ j\ t\ e, & p\ o\ s\ p\ e\ s\ t\ e\ k\ b\ e\ t\ l\ e\ m\ u, :] & & & & & \\ Dmi & & F & & C & & G & C \\ [: z\ p\ r\ á\ v\ u\ t\ u\ p\ o\ v\ e\ z\ t\ e\ n\ a\ c\ e\ s\ t\ e\ k\ a\ ž\ d\ e\ m\ u. :] & & & & & & & \end{array}$

821. Vrchol (Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij)

1. $\begin{array}{ccccccc} Ami & & & & & & \\ Zde\ v\ r\ c\ h\ o\ l\ y\ c\ n\ i\ a\ m\ r\ a\ k\ y\ t\ u\ j\ s\ o\ u & & & & & & \\ a\ l\ a\ v\ i\ n\ y\ ř\ i\ t\ i\ se\ z\ a\ l\ a\ v\ i\ n\ o\ u & & & & & & \\ Dmi & & G & & & & C \\ a\ k\ a\ m\ e\ n\ y\ p\ a\ d\ a\ j\ i, & p\ a\ d\ a\ j\ i\ t\ v\ r\ d\ e\ j\ a\ k\ p\ e\ s\ t, & & & & & \\ & & Dmi & & & & \\ zde\ p\ ř\ i\ k\ ř\ y\ je\ s\ r\ á\ z\ a\ s\ t\ r\ m\ ý\ je\ s\ v\ a\ h & & & & & & \\ Ami & & & & & & \\ a\ d\ a\ se\ j\ i\ t\ j\ i\ n\ o\ d\ y, & o\ b\ e\ j\ i\ t\ s\ v\ a\ h, & & & & & \\ E & & & & & & Ami \\ m\ y\ j\ s\ m\ e\ v\ š\ a\ k\ z\ v\ o\ l\ i\ l\ i\ n\ e\ j\ n\ e\ b\ e\ z\ p\ e\ c\ n\ e\ j\ š\ i\ z\ c\ e\ s\ t. & & & & & & \end{array}$
2. Kdo neriskoval, kdo nelezl sem,
ten nemůže říct: „Už vím, jaký jsem,“
střípeček hvězdy je pro mě ten největší dar,
tam dole je klid a, tvrd' si, co chceš,
tam za celý život svůj nenalezneš
setinku tak nádherných kouzel a čar.
3. Hrát funébrmarš zde neuslyšíš,
zde nevlaje flór a netrčí kříž,
jen kámen tu zbude, u něhož našel jsi klid,
a na štítu hor, kde bílý je led,
tam plápolá pochodeň věčná jak svět,
a to je ten vrchol, jež nestačil jsi pokořit.
4. Ať mluví, co chtějí, ať žvaní, co chtějí,
smrt není věcí zbytečnou,
je horší zemřít z chlastu či na kašel,
a další zas jdou, a přijdou sem zas
a slunce smění za nečas
a dojdou tam, kam tys' už nezašel.
5. Své stěny se drž a pevně se chyt',
tam dole není záchranná síť
a kameny drolí se, drolí se ze zrádných skal,
sám sobě jen věř, že stačí ti síl,
věř skobě, jež jsi do skály bil
a modli se, aby pojistka držela dál.
6. Tak lezeme výš a ani krok zpět,
ač kolena únavou začla se chvět
a srdce by nejraději vyběhlo k vrcholům hvězd,
[: máš na dlani svět a dole je zem,
jsi šťastný a trochu jen závidíš těm,
těm dole, kteří se chystají k vrcholům lézt. :]

822. V tom roce pitomém (Jarek Nohavica)

V tom roce pitomém, kdy přišlo přiměří,
seděli pod stromem opilí žoldněři,
opilí žoldněři, prý tuze nábožní,
smažili k večeři karase na rožni.
A co teď, žoldněři, co vlastně umíte,
zabít a udeřit, obírat zabitě,
ládovat kanóny a kecat o právu,
rozdupat zákony, vykonat popravu,
pít krev jak upíři, lámat a drtit,
nabít a namířit ve jménu smrti,
kurvit se s kurvama a chlastat kvas,
těmahle rukama polámat vaz.
Je konec pranice, špatně jdou obchody,
namísto žranice udice do vody,
sedíte pod stromem, myslíte na grešli
v tom roce pitomém, kdy války odešly.
A co teď, žoldněři, co bude s vámi,
bušíte do dveří, jste ovečkami,
bušíte na branky, že někdo přijde
nenechat beránky zahynout v bídě,
beránku-žoldněři, z ruky krev kape ti,
nikdo ti nevěří, jsi navždy prokletý.
Je konec pranice, ale, ať ztratím,
chcete-li zabít se navzájem, platím!

823. Vyletěli chlapi z hnízda (Jarek Nohavica (Alexander Blok))

1. Hmi D $Edim F\#7$
[: Vyletěli chlapi z hnízda, k Rudé gardě budou brát, :]
 Hmi D $Edim F\#7$ Hmi
[: vyletěli chlapi z hnízda, škoda chlapců nastokrát. :]
2. [: Ach, ty hoře, přehoře, živořeníčko, :]
[: ucouranej hacafráčku, rakušácká flintičko. :]
3. [: Na popy a na buržuje požár světa nastupuje, :]
[: rozfouknem ho do všech stran, pane Bože, žehnej nám. :]

824. V zeleném lese (Jarek Nohavica)

C
V zeleném lese netřese se,
 $D7$ $G7$
v zeleném lese netřese se,
 C
v zeleném lese netřese se,
 $G7$ C
třese se v lese, kde se pejsek nese.

825. Zajíci (Jarek Nohavica)

1. G C G
Podzimní bílá mlha válí se po mechu,
 C D G
myslivci vstávají už ráno,
 G C G
zajíci zalezli a nechce se jim z pelechu,
 C D G
neboť se chtějí dožít vánoc.
 G D
- R: Vzduchem zní fanfára - tramtarararara,
 C G
po poli kráčeji střelci,
 D C G
[: já se svou kytarou zpívám písničku prastarou
 C D G $G D C G$ ($G C G$ $Ami D G$)
o tom, že malí budou velcí. :]
2. Zajíci naposledy potřesou si tlapkama
a potom obléknou dresy,
začíná speciální slalom mezi brokama
na trati pole-louky-lesy.
- R:
3. Už volá hlavní zajíc: „Pravda vítězí,
nohy jsou naše hlavní zbraně,
až to tu skončí, sraz je v sedm večer na mezi,
a teď, zajíci, hurá na ně!“
 Ami D G
- R: + že malí budou jednou velcí ...

826. Zatančí (Jarek Nohavica)

1. Emi G D Emi
Zatančí, má milá, zatančí pro mé oči,
 G D Emi
zatančí a vetkni nůž do mých zad,
 G D Emi
ať tvůj šat, má milá, ať tvůj šat na zemi skončí,
 G D Emi
ať tvůj šat, má milá, rázem je sňat.
 Emi G D Emi
- R: Zatančí, jako se okolo ohně tančí,
 G D Emi
zatančí jako na vodě loď,
 G D Emi
zatančí jako to slunce mezi pomeranči,
 G D Emi
zatančí, a pak ke mně pojď.
2. Polož dlaň, má milá, polož dlaň na má prsa,
polož dlaň nestoudně na moji hrud,
obejmi, má milá, obejmi moje bedra,
obejmi je pevně a moji buď.
- R:
3. Nový den než začne, má milá, nežli začne,
nový den než začne, nasýt můj hlad,
zatančí, má milá, pro moje oči lačné,
zatančí a já budu ti hrát.
- R:
- R:

827. Zatímco se koupeš (Jarek Nohavica)

1. Hmi D
 Zatímco se koupeš, umýváš si záda,
 G A^7 D
 na největší loupež ve mně se střádá,
 $Gdim$ Hmi
 tak, jako se dáváš vodě,
 $Fdim$ A^7
 vezmu si tě já, já - zloděj.
2. Už v tom vážně plavu, za stěnou z umakartu
 piju druhou kávu a kouřím třetí spartu
 a za velmi tenkou stěnou
 slyším, jak se mydlíš pěnou.
- R:** D G D
 Emi G D
 Nechej vodu vodou, jen ať si klidně teče,
 Emi G D
 chápej, že touha je touha a čas se pomalu vleče,
 Emi G D
 cigareta hasne, káva stydne, krev se pění,
 Emi G D
 bylo by to krásné, kdyby srdce bylo klidné, ale ono není.
3. Zatímco se koupeš, umýváš si záda,
 svět se se mnou houpe, všechno mi z rukou padá,
 a až budeš stát na prahu,
 všechny peníze dal bych za odvahu.

R: Emi A^7 D Emi A^7 D
 + zatímco se koupeš, zatímco se koupeš ...

828. Zestárli jsme, lásko (Jarek Nohavica)

1. A $\frac{E}{G\#}$ $F\#mi$ E
 A $\frac{E}{G\#}$ Hmi^7 E^7
 Náš syn je už veliký, do plínek už nedělá,
 zestárli jsme, lásko, s ním docela,
 D A
 oči má po mně a vlasy po tobě,
 D A
 padají mu do čela,
 E A E A
 tak nebuď z toho smutná, buď radši veselá.
2. Naše dcera je už veliká, když koupe se, je nesmělá,
 zestárli jsme, lásko, s ní docela,
 kluci koukají se po ní, jak koukali jsme po tobě,
 a my zamykáme panelák,
 tak nebuď z toho smutná, buď radši veselá.
- R:** D A
 Protože jedna a jedna jsou čtyři
 D E A $F\#mi$
 a dvě hrušky a dvě jabka, to je osm třešní na talíři,
 Hmi E^7 A D E A
 i kdybys nechtěla, nechtěla.
3. Náš starý kredenc z roku jedna-dvě už brzy dodělá,
 zestárli jsme, lásko, s ním docela,
 kávový svatební servis z Číny
 dostal léty pěkně do těla,
 tak nebuď z toho smutná, buď radši veselá.
4. Líbat se tak na ulici, to se v našem věku nedělá,
 zestárli jsme, lásko, zestárli jsme docela,
 v televizi běží film pro pamětníky,
 pan Marvan dělá Anděla,
 tak nebuď z toho smutná, buď radši veselá.
- R:**
5. I ta píseň, co jsem kdysi pro tě napsal, je už omšelá,
 zestárli jsme, lásko, s ní docela,
 ale včera, když jsi spala a já na tebe koukal,
 napsal jsem ti novou docela,
 a to je tahleta píseň, trošku smutná, trošku veselá,
 A E D E A
 a to je tahleta píseň, trošku smutná, trošku veselá ...

829. Zítř ráno v pět (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} E_{mi} & G \\ C & D^7 & G & E^7 \end{matrix}$
Až mě zítř ráno v pět ke zdi postaví,
ještě si naposled dám vodku na zdraví,
 $\begin{matrix} A_{mi} & D^7 & G & \frac{G}{F\#} & E_{mi} \end{matrix}$
z očí pásku strhnu si, to abych viděl na nebe,
 $\begin{matrix} A_{mi} & H^7 & E_{mi} & E^7 & A_{mi} & D & G & \frac{G}{F\#} & E_{mi} \end{matrix}$
a pak vzpomenu si, láska, na tebe,
 $\begin{matrix} A_{mi} & H^7 & E_{mi} \end{matrix}$
a pak vzpomenu si na tebe.
2. Až zítř ráno v pět přijde ke mně kněz,
řeknu mu, že se splet', že mně se nechce do nebes,
že žil jsem, jak jsem žil, a stejně tak i dožiju
a co jsem si nadrobil, to si i vypiju,
a co jsem si nadrobil, si i vypiju.
3. Až zítř ráno v pět poručík řekne: „Pal!“,
škoda bude těch let, kdy jsem tě nelíbal,
ještě slunci zamávám, a potom líto přijde mi,
že tě, láska, nechávám, samotnou tady na zemi,
že tě, láska, nechávám, na zemi.
4. Až zítř ráno v pět prádlo půjdeš prát
a seno obracet, já u zdi budu stát,
tak přilož na oheň a smutek v sobě skryj,
prosím, nezapomeň, nezapomeň a žij,
na mě nezapomeň a žij ...

830. Žirafák (Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij)

1. $\begin{matrix} A_{mi} & E^7 \\ A_{mi} & A^7 & D_{mi} \end{matrix}$
V Africe, tam teče Nil, tam je zvířat plno,
tam se jednou provalil průšvih jako Brno,
slon to byl, kdo hloupě řek': „Svět je před potopou,
 $\begin{matrix} A_{mi} & E^7 & A_{mi} \end{matrix}$
žirafák má románek, s kým? No s antilopou!“
- R: $\begin{matrix} A_{mi} \\ E^7 & A_{mi} \end{matrix}$
A hnedle šum a hněv a zlost, jen papoušek řek': „Tak už dost,
tenhle žirafák je král, krk dlouhý má, on vidí dál.“
2. Bude zetěm antilop, on, a kdeže zetěm,
i když se mu tvrdilo, že rovnost vládne světem,
antilopám zdá se být povýšený velmi,
tak ti dva šli radši žít kam? No mezi šelmy.
- R:
3. Křičeli: „Je rohatá!“, žirafák prásk' fousy
a řek': „Dnes už všechna zvířata rovnoprávná jsou si,
když ji však mé okolí nebude mít rádo,
říkejte si cokoli, já opouštím stádo!“
- R:
4. V Africe, tam teče Nil, ale teď i slzy,
táta žirafák se zpil, matku život mrzí,
neplatí už zákony, a to v žádném směru,
když ten fešák bizoní vzal si jejich dceru.
- R: Žirafák to proflák', mýlil se, jó, tak jak tak,
ale nejciv ten, kdo řval: „Krk dlouhý má, čímž vidí dál!“

831. Život (Jarek Nohavica)

1. $\begin{matrix} E_{mi} & \frac{D}{F\#} & E_{mi} \\ C & D & G \end{matrix}$
Život je minové pole,
kde roste kopřiva vedle růže,
 $\begin{matrix} A_{mi} & E_{mi} & A_{mi} \end{matrix}$
to, co tě učili v základní škole,
 $\begin{matrix} E_{mi} & H^7 & E_{mi} & A_{mi} & E_{mi} & A_{mi} & H^7 & E_{mi} \end{matrix}$
to ti tady nepomůže, na na na ...
2. Život je popravčí četa,
jenom jeden střelec náboj má,
vyhnout se tomu pravému je zákon světa,
je jediná věc rozumná, na na na ...
3. Život je vřetéčko nití,
ó, jak lehce trhá se nit,
tři tisíce tři sta třicet tři cest vede žitím,
a ty jen po jedné můžeš jít, na na na ...
4. Život je kobercový nálet,
chce to jenom, chlapče, získat gryf,
až se budeš v prachu hlíny vedle cesty válet,
buď rád, že jsi ještě živ, na na na ...

832. Beze jména (Pepa Streichl)

1. $\begin{matrix} D & A^7 \\ D & A^7 \\ D \end{matrix}$
Rozkvetla vůně parfému
v pokoji z Moliéra,
koláže z dýmu cigaret,
neznáme svoje jména.
2. Prozrazen vášní, nedýchám,
dotykem prstů ptám se
otázku, která do ticha
pozbývá význam, zdá se, hm ...
3. Hláskuji tichem pozpátku,
co jsem chtěl říct už včera,
jen křížek padlý z řetízku
říká mi, co se nemá.
4. Z plecháčku pijem svítání,
elixír probuzení,
byla jsi moje neznámá
z kratičkých zastavení, hm ...

833. Co mi nese (Pepa Streichl)

1. $\begin{matrix} G & C^7 & G \\ D^7 & C^7 & G \end{matrix}$
[: Co mi nese velká voda, co mi nese její kalný proud, :]
že se nikdy nezastaví, jak ona dál musím plout.
2. [: Co mi nese velký vítr, co mi nese jeho velký chlad, :]
jenom další velkou starost, kam dnes večer půjdu spát.
3. [: Co mi nese zlatý slunce, když mě ráno probudí, :]
jsem si jistý, že mě večer na stejný štrece uvidí.

834. Cyril (Pepa Streichl)

1. $F\#mi$ D
 Na rohu ulice s bandaskou od guláše,
 A $C\#7$
 do očí čepice stál tu a prosil plaše
 Hmi $F\#mi$
 o jedno cigáro a jednu sirku k tomu,
 D $C\#7$
 říkal si Cyril, Metoděj zdrhnul z domu.
2. A hvězdy hnuly nebem, když pohnul malíčkem,
 pravdu prý sytil chlebem, zvláštní lesk pod víčkem,
 tou nocí jako zázrak zní zvony do kraje,
 šeptal mi jako náznak: tu něco nehraje, [: tu něco nehraje.
 :]
- R:** Hmi $F\#mi$
 [: Odevšad na mě míří, kolem jde strach,
 D $C\#7$
 oči má netopýří, už na mě sáh'. :]
3. Na rohu ulice tyká si s polostíny,
 s očima jak svíce po letech dávno jiný,
 na věži bije druhá, kde hledat odvahu,
 Cyril, co ztratil druha, bojí se o hlavu.
4. A ruce se mu třásly, mráz běhal po těle,
 plamínky v očích hasly, smutek bez přítele,
 víra - ta sluší tomu, kdo hledá na duši,
 Metoděj zdrhnul z domu, [: [: kdo nás to naučí? :]

835. Džínová nevěsta (Pepa Streichl)

1. Ami $Cdim$ $Hdim$
 Stál jsem vedle a hleděl na ně,
 Ami $Cdim$ $Hdim$
 přál jim štěstí a mačkal dlaně,
 Ami $Hdim$
 topil se v citech, co neměly cenu,
 $Cdim$ $E7$
 styděl se za ně a záviděl jemu.
2. Dlouhý jak čára v erárním kvádru,
 věneček v klopě namísto řádů
 a přísně tajná hodnost a jméno,
 drobná a štíhlá, teď bude jeho.
- R:** Ami $Cdim$ $Hdim$
 Barevná nevěsta, džínová, modrá,
 Ami $Cdim$ $Hdim$
 voněla smíchem, závist je hrozná,
 Ami $Hdim$
 ukrytá v barvách, zelená khaki,
 G_6^7 $E7$
 jak jsem mu záviděl, chtěl jsem ji taky,
 Ami $Cdim$ $Hdim$ Ami $Cdim$ $Hdim$
 džínovou nevěstu, á, džínovou nevěstu, á.
3. Trvalo chvíli, pak řekla „ano“,
 bylo mi teskno a v ústech plano,
 lítost jsem hledal v perlivé vodce,
 jsem v pravém rohu na svatební fotce.
4. Večer když zaklepal na okenní rámy,
 lehl si vedle ní, zůstali sami,
 záclona protkaná v půlnoční černo,
 doteky a slůvka, co je to věrnost?
- R:**
5. Loučení v oparu nádražní hospody,
 pohledy do očí při rumu bez sody,
 a ruka ruku pevně svírá,
 budem však veselí, vždyť se neumírá.
6. Snad je mu do breku, když si sedne v kupé,
 loučení na nevím je tak trochu kruté,
 v erární posteli noc je vždycky stejná,
 ale co ona, zůstane věrná?
- R:** Barevná nevěsta, džínová, modrá,
 voněla smíchem, závist je hrozná,
 ukrytá v barvách, zelená khaki,
 jak jsem mu záviděl, už ji mám taky,
 Ami $Cdim$ $Hdim$ Ami $Cdim$ $Hdim$
 džínovou nevěstu, á, džínovou nevěstu, á,
 Ami $Cdim$ $Hdim$
 džínovou nevěstu, á ...

836. Hajcman blues (Pepa Streichl)

1. A E^7 $A A^6 A^7 A^6 A A^6 A^7 A^6$
 Až narubeš vagon uhla o revirni sobotě,
 $F^\#$ mi
 až vyfaraš po rekordu s rukama až na zem,
 H^7 D^7
 až ze špice odvezou tě policejním vozem,
 A E^7 A
 tvoja fotka viseť može před Bezručem na plotě.
2. Až přežeš nizke stoly se sbijakem na hřbetě,
 až sam oberštajger na gořalku pozve tě,
 až ti bude stejná středa tak jak neděla,
 až se zřekneš roby, děcek aji kostela,
 potom teprv možeš chodit s noseem navrch po světě.
3. Až tě, synku, za patami z ničeho nic zavali,
 podivaš se na ten život, jak se říka, zpovzdali,
 vzpomeneš si, že jsi hraval rock'n'roll a jazz,
 poznaš, že jsi dopadnul jak zaběhnuty pes,
 a my jsme tu, abysme ti poslední blues zahráli.

837. Kamila (Pepa Streichl)

1. D $\frac{D}{C}$ $\frac{D}{H}$ D
 Hodil jsem do sebe jednoho panáka
 G A
 a viděl všechno dvojace,
 D $\frac{D}{C}$ $\frac{D}{H}$ D
 tebe i sebe i onoho vojáka,
 C G D
 jak se k nám od baru potácel.
2. Měla ses narodit na jiné planetě,
 tahle je pro tebe malá,
 dva chlapi na jednu, ďábel ať vezme tě,
 perlivě ses tomu smála.
- R: D H mi
 Bylo mi prachbídne, komu by nebylo,
 E^7 A^7
 já si tě před barem sbalil,
 D E^7
 voják měl upito, kdes' byla, Kamilo,
 A^7 A_4^7sus A^7
 když jsme se o tebe rvali.
3. Myslel jsem na lásku a prohrál na body,
 srdce mi zbaběle puklo,
 skončily uliční boxerské závody,
 Ostrava prohrála s Duklou.
4. Voják se podivil, když jsme se vrátili,
 kam ses, Kamilo, poděla,
 pozval mě na ruma, a když jsme platili,
 Cohen nám zpíval zvesela.
- R: Po nočním přívoze jezdily taxíky,
 on to měl za dvě stě dvacet,
 v kapse nám cinkaly tři zbylé pětníky,
 když jsme šli společně zvracet.
5. Kéž by tak, Kamilo, v kasárnách životů
 milován milovat moci,
 dva chlapi bez jedné stáli jsme u plotu
 s rozparky do černé noci,
 [: dva chlapi bez jedné stáli jsme u plotu
 s rozparky do černé noci ... :]

838. Kdybych se zabil (Pepa Streichl)

1. C $\frac{C}{B^b}$ F G
 Kdybych se zabil v autě u volantu,
 C $\frac{C}{B^b}$ F G
 ono se klidně všechno může stát,
 C $\frac{C}{B^b}$ F G
 kupte mi jenom kytku amarantů,
 C A mi G C $\frac{C}{B^b}$ F G C $\frac{C}{B^b}$ F G
 co stojí sedm, sedm padesát.
2. Všechny své knížky, hlavně ty od Hemingwaye,
 kdybych se zabil, dávám Ondrovi,
 on to byl první, který řekl mi, jak hřeje
 zjevená pravda, pravda nad slovy.
3. Kdybych se zabil, těch pár desek, co mám,
 daruju Daně, proč, to ona ví,
 kdyby snad u nás nikdo nebyl doma,
 F C
- R: To není smutek, tohle nejsou slzy,
 $D^\#$ dim $F^\#$ dim G
 jednu jen v autě, smutku na dostřel,
 C $\frac{C}{B^b}$ F
 kdybych se zabil, tak jedině mě mrzí,
 C G
 že nerozdal jsem všechno, co jsem v sobě měl.
4. Kdybych se zabil a rozmlátil si hubu,
 jen žádnou píseň smutně určvanou,
 sraz jako vždycky o půl deváté v klubu,
 kdybych se zdržel, šel jsem za Danou.

839. K svátku (Pepa Streichl)

1. C G
 Hráli jsme čáru na náměstí
 C
 a sochy kolem nám házely rozumy,
 D mi G
 cítili se chlapy, byli však malí,
 C
 kdopak rozumí?
2. Kamenné hlavy s pohledem věčnosti
 hleděly mlčky na naši hru,
 vítr se točil kolem korouhvičky,
 bylo mu jedno, jaký to druh.
 C G
- *: Hlava a orel, padají mince,
 C
 penízky stáčí vítr do štěstí,
 G
 hlava a orel jako kříž a srdce
 C
 padají v rohu, v rohu náměstí.
 D mi G
- R: Copak ti pošlu k tvému svátku,
 D^7 G
 trochu úsměvů do dlaní
 F C
 a trochu slov z větru na památku
 G C
 jako způsob vyznání.
3. Život je čára, rub a líc mince,
 bronzové hlavy z kamenných cest
 a krůpěj rosy na konvalince,
 co čísi botou přestala kvést.
- *:
 R:
 R:

840. Mně to můžeš říct (Pepa Streichl / Pete Seeger)

R: [: Co tě dnes učili ve škole,
 G D^7 G
 mně to můžeš říct, mně to můžeš říct. :]

1. Říkali, že Washington nikdy nelhal,
 C G
 C G
 říkali, že vojáci málokdy umírají,
 C G
 učil jsem se, že je každý svobodný,
 C G D
 učitel to ví, toho za to platí,
 G D G
 to nám dnes říkali ve škole, to jsem se dnes učil.

R:

2. Říkali, že naše vláda pořád sílí,
 má vždycky pravdu a nikdy se nemýlí,
 že naši vůdci jsou nejlepší lidé,
 znovu a znovu že je zvolíme,
 to nám dnes říkali ve škole, to jsem se dnes učil.

841. Ostrava (Pepa Streichl)

1. Ostrava je zakouřený město, Ostrava je zakouřený město,
 G D
 G G^7 C
 když jedu směrem na Těšín, ten pohled mě netěší,
 G D G
 Ostravo, mé město.
2. [: Řeka je černá stále víc, Ostravo, :]
 pouštěj' do ní z Vítkovic, to máš tak, těch závodů je víc,
 Ostravo, mé město.
3. [: Jen na jaře je plná zeleně a kvítí, :]
 když ale začne slunce svítit, je ten kouř po celým městě cí-
 tit,
 Ostravo, mé město.
4. [: Bejvalo hůř, teď už je líp, Ostravo, :]
 kytky každého potěší, ale železo je produkt přednější,
 Ostravo, mé město.
5. [: Pittsburg town - smoky town, Ostrava, :]
 [: Pittsburg town - smoky town, :]
 Ostrava, my gorod.

842. Samota, samota (Pepa Streichl)

1. Samota, samota je tvrdý klín,
 G Hmi C^{maj7} G
 Hmi A^7 D^7
 někdo mě zamotá do pavučin,
 C^{maj7} G C^{maj7} G
 všichni mi zmizeli, já nevím, kam,
 Hmi D^7 G
 můj malý příteli, nechci být sám.
2. Dělán si z papíru dalekohled
 a hledím k vesmíru, vrať se mi zpět,
 vesmír je plný hvězd a černých děr,
 jenom to nepoplést, neztratit směr.
3. Samota, samota, děravý plot,
 na dvoře života zarostlý vchod,
 cestu ti ukážu, máš-li mne rád,
 v údolí pavučin stojí můj hrad.

843. Vojáci lásky (Pepa Streichl)

1. Chodili po ulicích s tornou od plynové masky přes rameno,
 C G Ami
 C G Ami
 pseudonym z ulice udávali jako svoje pravé jméno,
 F C
 za lásku platili vyznáním v modré barvě,
 Ami F E
 vyznáním z korálků ztracených v trávě,
 F C
 po kapsách náladu pro každou noc,
 F G
 na klopě placku „The War Is the Ox“,
 Ami
 vojáci lásky.
2. Památník naděje na dně zaprášené torny,
 lžičku na gábl, náhradní tkaničku, abychom byli jak vy,
 na krku amulet ve tvaru růže
 pletený z pramínek ohmatané kůže,
 horký dech milenců zanechali ve mně
 vojáci lásky.
3. Večer se snesl do města mezi šedivými domy,
 nahota večera z včerejška třídila své dojmy,
 napsala cedulku „prodejní cena“,
 rtěnkou přeškrtnla písmenka jména,
 zavřela dveře a řekla „sbohem“,
 a pak se ztratili za vedlejším rohem,
 vojáci lásky.

844. Zatáhní rolety (Pepa Streichl)

1. Tak už se stmívá, a nejen v ulicích,
 A D^7 E^7 A
 D^7 Hmi E^7
 tak už to bývá, na jaře taje sníh,
 A D^7
 jak zimní ptáci mizí i ty,
 A D^7 A D^7 E F E
 zavři dveře, vypni zvonek, zatáhní rolety.
2. Tak už se stmívá, tma houstne víc a víc,
 v hospodách z piva smutek padá do sklenic,
 slůvka se svlíkaj' do vlastní nahoty,
 zavři dveře, vypni zvonek, zatáhní rolety.
- 3.=1.
4. Tak už se stmívá, snad zítra bude líp,
 ve smutku bývá jen ten, kdo tam chce být,
 po noci míváš rozkousané rty,
 tak zavři dveře, vypni zvonek, zatáhní rolety.

103.	Hop trop		
613.	Jarek Nohavica / Karel Plíhal	Aby nás voda nesla	43
614.	Jarek Nohavica	Afričančata	207
615.	Jarek Nohavica	Ahoj, slunko	207
21.	Pavel Dobeš	Ach, není tu, není	207
420.	Nedvědi	Ach, ta rána	6
273.	Karel Kryl	Albatros	153
104.	Hop trop	Alibi v A-moll	102
181.	Slávek Janoušek	Amazonka	43
274.	Karel Kryl	Amerika	67
182.	Slávek Janoušek	Anděl	102
275.	Karel Kryl	A tak jsem zůstal sám	67
22.	Pavel Dobeš	Atlantis	102
276.	Karel Kryl	Ať mi nikdo neříká, že ne	6
616.	Jarek Nohavica / Pavel Dobeš	Azbuk	102
277.	Karel Kryl	Až to se mnou sekne	208
278.	Karel Kryl	Babylon	103
617.	Jarek Nohavica	Bacil	103
279.	Karel Kryl	Bahama rum	208
280.	Karel Kryl	Bakterie	103
216.	Vojta Kidák Tomáško	Balada Manoně	103
551.	Nezmaři / Louis Capart	Balada z hor	86
552.	Nezmaři / P. Yarrow	Balancování	188
105.	Hop trop	Barevněj svět	188
281.	Karel Kryl	Bejvalej lodník	43
106.	Hop trop	Běla (Podběly)	104
832.	Pepa Streichl	Betty	44
421.	Nedvědi	Beze jména	280
282.	Karel Kryl	Bible	154
217.	Vojta Kidák Tomáško	Bílá hora	104
283.	Karel Kryl	Bílej tirák	86
284.	Karel Kryl	Bivoj	104
107.	Hop trop	Blátivá stráž	105
553.	Nezmaři	Bláto na botách	44
618.	Jarek Nohavica	Blázen za komínem	188
554.	Nezmaři / Pepa Štross	Bláznivá Markéta	208
24.	Pavel Dobeš	Bláznivej den	189
23.	Pavel Dobeš	Blažek II.	7
25.	Pavel Dobeš	Blažek I.	7
108.	Hop trop	Bleděmodře	7
286.	Karel Kryl	Bloudivej brzdař	44
285.	Karel Kryl	Bludiště	106
619.	Jarek Nohavica	Bludný Holanďan	105
555.	Nezmaři	Blues o hotelích	209
620.	Jarek Nohavica	Blues o nepodané ruce	189
287.	Karel Kryl	Blues o velkých prdelích	209
556.	Nezmaři / Miki Ryvola	Blůs pro papírový děfče	106
1.	Bobři	Bodláky ve vlasech	190
621.	Jarek Nohavica / Leopold Mozart	Botanická vycházka	1
289.	Karel Kryl	Bourrée	210
288.	Karel Kryl	Bratříčku, zavírej vrátka	106
422.	Nedvědi	Bratři (Tak vás tu máme)	106
290.	Karel Kryl	Brdskej kemp	154
423.	Nedvědi	Bridge	107
		Budík	154

622.	Jarek Nohavica	Bud' vítán	210
291.	Karel Kryl	Buffalo Bill	107
183.	Slávek Janoušek	Byla to jízda	68
2.	Bobři / Ch. Monroe	Byl gól!	1
623.	Jarek Nohavica / Tom Paxton	Byl jeden král	210
26.	Pavel Dobeš	California	8
27.	Pavel Dobeš	Calvera	8
28.	Pavel Dobeš	Casey R.	9
557.	Nezmaři	Cestám a stromům	190
218.	Vojta Kidák Tomáško	Cesty do nadějí	86
833.	Pepa Streichl	Co mi nese	280
424.	Nedvědi	Copánek	154
292.	Karel Kryl	Co řeknou?	107
425.	Nedvědi	Cos' mi chtěl	155
426.	Nedvědi	Co týden dal	155
624.	Jarek Nohavica	Co ty můžeš vědět	210
29.	Pavel Dobeš	Country boy	9
625.	Jarek Nohavica	Cukrářská bossa-nova	211
626.	Jarek Nohavica	Cyklistika	212
834.	Pepa Streichl	Cyrl	281
293.	Karel Kryl	Čardám, čardáš, čardá	108
427.	Nedvědi	Čárky	155
294.	Karel Kryl	Čarnogurské tanky	108
109.	Hop trop	Čas to vzal	44
558.	Nezmaři / Bob Dylan	Časy se mění	190
110.	Hop trop	Černej den	45
627.	Jarek Nohavica / Bulat Okudžava	Černý kocour	212
219.	Vojta Kidák Tomáško	Červený kamion	86
628.	Jarek Nohavica / Petr Bezruč	Červený květ	212
220.	Vojta Kidák Tomáško	Česačů bavlny bál	87
295.	Karel Kryl	Číslo na zápěstí	108
428.	Nedvědi	Číše	156
429.	Nedvědi	Čtyřlístek	156
224.	Vojta Kidák Tomáško	Ďáblovy nástrahy	88
296.	Karel Kryl	Dachau blues	109
297.	Karel Kryl	Dalas	111
30.	Pavel Dobeš	Dálnice č. 35	10
629.	Jarek Nohavica	Dál se háže kamením	212
111.	Hop trop	Dál šíny zvoní	45
630.	Jarek Nohavica	Danse macabre	213
631.	Jarek Nohavica	Dárky	213
632.	Jarek Nohavica	Darmoděj	213
298.	Karel Kryl	Darwin?	111
633.	Jarek Nohavica	Dcerko z Huslenek	213
299.	Karel Kryl	Dědicům Palachovým	112
222.	Vojta Kidák Tomáško	Dej Bůh II.	87
221.	Vojta Kidák Tomáško	Dej Bůh I.	87
300.	Karel Kryl	Děkuji	112
112.	Hop-trop	Delegace	45
634.	Jarek Nohavica	Delfíni	214
301.	Karel Kryl	Demokracie	113
31.	Pavel Dobeš	Denver	10
302.	Karel Kryl	Deštivý den	113
635.	Jarek Nohavica	Děvenka Štěstí a mládenec Žal	214
636.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Dialog u televizoru	214

303.	Karel Kryl	Dívčí válka	114
304.	Karel Kryl	Dívka havířka	114
637.	Jarek Nohavica	Dívky v šatech z krepdešínu	215
305.	Karel Kryl	Divný kníže	114
184.	Slávek Janoušek	Divný suchý rok	69
638.	Jarek Nohavica	Divoké koně	215
113.	Hop trop	Dlouho nejel žádnéj vlak	46
223.	Vojta Kidák Tomáško	Dneska ráno	87
306.	Karel Kryl	Dneska už se smí	114
430.	Nedvědi	Dobrej den	156
114.	Hop trop	Dobrej vítr	46
639.	Jarek Nohavica	Dokud se zpívá	215
640.	Jarek Nohavica	Dolní Lhota	215
641.	Jarek Nohavica / Petr Bezruč	Domaslovice	216
115.	Hop trop	Do mraků	46
642.	Jarek Nohavica	Dopisy bez podpisu	216
307.	Karel Kryl	Dopisy	114
643.	Jarek Nohavica / Bulat Okudžava	Duben	216
308.	Karel Kryl	Důchodce	115
309.	Karel Kryl	Dvacet	115
644.	Jarek Nohavica (Alexander Blok)	Dvanáct	216
116.	Hop trop	Dvě noty půlový	47
117.	Hop trop	Dvoukolák	47
835.	Pepa Streichl	Džínová nevěsta	281
645.	Jarek Nohavica	Ej, dívča, dívča	217
310.	Karel Kryl	Elegie	115
311.	Karel Kryl	Ellena	115
32.	Pavel Dobeš	Epitaf	11
118.	Hop trop	Fajn džob	47
559.	Nezmaři	Fénix	191
431.	Nedvědi / Glen Campbell	Frenky	156
646.	Jarek Nohavica	Gaudeamus Igitur	217
432.	Nedvědi	Generační	157
312.	Karel Kryl	Gero	116
313.	Karel Kryl	Gloria	116
647.	Jarek Nohavica	Grónská písnička	217
314.	Karel Kryl	Gulášová polířka	116
315.	Karel Kryl	Habet	117
836.	Pepa Streichl	Hajcman blues	282
119.	Hop trop	Hajnej Hruška	48
648.	Jarek Nohavica	Haleluja - Velká zpověď	218
185.	Slávek Janoušek	Halleyova kometa	69
433.	Nedvědi	Hance	157
316.	Karel Kryl	Hanina	117
434.	Nedvědi	Hanka	158
317.	Karel Kryl	Hannibal	118
560.	Nezmaři	Hej, člověče Boží	191
120.	Hop trop	Hej! Kapitáne!	48
435.	Nedvědi	Hejna včel	158
121.	Hop trop	Hej, Tome!	48
3.	Bobři / John D. Loudermilk	Hermelín	1
649.	Jarek Nohavica	Heřmánkové štěstí	218
318.	Karel Kryl	Hlas	118
319.	Karel Kryl	Hle, jak se perou	118
650.	Jarek Nohavica	Hlídač krav	219

436.	Nedvědi	Hlídej lásku, skálo má	158
561.	Nezmaři / Pepa Štross	Hlídej	191
33.	Pavel Dobeš	Hluchoněmá zem	11
651.	Jarek Nohavica / Bulat Okudžava	Hlupáci	219
562.	Nezmaři	Hned teď	192
320.	Karel Kryl	Holáryjó	118
652.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Holka moje zlatá	219
437.	Nedvědi	Holky	158
34.	Pavel Dobeš	Honda	12
438.	Nedvědi	Honzík	159
439.	Nedvědi	Hopsinky	159
225.	Vojta Kidák Tomáško	Hospoda Svět	88
440.	Nedvědi	Hrad	159
441.	Nedvědi	Hrášek	159
442.	Nedvědi	Hráz	160
653.	Jarek Nohavica	Hrdina nebo dezertér	219
35.	Pavel Dobeš	Hrušky	12
122.	Hop trop	Hřívý	49
654.	Jarek Nohavica	Husita	220
226.	Vojta Kidák Tomáško	Hvězdy nad Chicago	88
227.	Vojta Kidák Tomáško	Hvězdy v Garden City	88
655.	Jarek Nohavica	Chtěl jsem vám říct	220
123.	Hop trop	Chvilé	49
656.	Jarek Nohavica	Chytneš se za ruce	220
321.	Karel Kryl	Idyla	119
443.	Nedvědi	Igelit	160
322.	Karel Kryl	Ignác	119
186.	Slávek Janoušek	Imaginární hospoda	70
36.	Pavel Dobeš	Interhotel Čtvera	13
323.	Karel Kryl	Irena	120
657.	Jarek Nohavica	Jacek	220
5.	Bobři / David, Altman	Já do sedla vsedl	2
124.	Hop trop	Já ho znal	49
658.	Jarek Nohavica / Petr Bezruč	Já II.	220
125.	Hop trop	Já kdysi v dokách	49
563.	Nezmaři	Jako když se valí kameny	192
187.	Slávek Janoušek	Jakubovi	70
444.	Nedvědi	Jakub	160
659.	Jarek Nohavica	Já na vojne jsem vzatý	221
660.	Jarek Nohavica	Já neumím	221
37.	Pavel Dobeš	Jarmila	13
445.	Nedvědi	Jarní tání	160
324.	Karel Kryl	Jaro desáté	120
446.	Nedvědi	Jaro	161
188.	Slávek Janoušek	Jasnovidcká	71
126.	Hop trop	Jasný jak facka	50
661.	Jarek Nohavica	Já su synek	221
662.	Jarek Nohavica	Jdou po mně, jdou	221
325.	Karel Kryl	Jednou-dvakrát	120
564.	Nezmaři / Jim Groce	Jednou zrána	192
326.	Karel Kryl	Jedůfka	120
565.	Nezmaři / Jim Webb	Jedu sám	193
663.	Jarek Nohavica	Jen mě nelituj	222
228.	Vojta Kidák Tomáško	Jenom ať zůstanu stejnej	89
6.	Bobři / F. Churchill	Jen se s písničkou smát	2

229.	Vojta Kidák Tomáško	Jen tak dál.....	89
327.	Karel Kryl	Jeřabiny	121
664.	Jarek Nohavica	Jestli jsi	222
230.	Vojta Kidák Tomáško	Jestlipak víš.....	89
665.	Jarek Nohavica	Ještě mi scházíš.....	222
447.	Nedvědi	Ještě ne	161
127.	Hop trop	Je to děs.....	50
189.	Slávek Janoušek	Je to možný, tohleto?.....	72
448.	Nedvědi	Ježek	161
328.	Karel Kryl	Jidáš	121
128.	Hop trop	Jih australskej.....	50
38.	Pavel Dobeš	Jihočeský děvčata	14
449.	Nedvědi	Jižní kříž.....	161
129.	Hop trop	Joe Ventil	50
450.	Nedvědi	Johanka	162
130.	Hop trop	Jonatán.....	51
451.	Nedvědi	Josef	162
666.	Jarek Nohavica	Jsem tvůj muž.....	223
39.	Pavel Dobeš - Jarek Nohavica	Jumbo jet	14
330.	Karel Kryl	Jupí, jupí II.....	122
329.	Karel Kryl	Jupí, jupí I.	121
331.	Karel Kryl	Kádrují mě.....	122
452.	Nedvědi	Kahánek	162
332.	Karel Kryl	Kain IX.	123
667.	Jarek Nohavica	Kaj pokročíš, Mária	223
453.	Nedvědi	Kamarád.....	162
837.	Pepa Streichl	Kamila	282
131.	Hop trop	Kamínek	51
231.	Vojta Kidák Tomáško	Kamínky na cestách	89
454.	Nedvědi	Kamínky	162
668.	Jarek Nohavica	Kapr.....	223
333.	Karel Kryl	Karavana mraků.....	123
669.	Jarek Nohavica (Alexander Blok)	Káťa.....	223
334.	Karel Kryl	Kateřina	123
670.	Jarek Nohavica / Petr Bezruč	Kdo na moje místo	223
190.	Slávek Janoušek	Kdo to zavinil?	72
838.	Pepa Streichl	Kdybych se zabil	282
671.	Jarek Nohavica	Kdyby	224
672.	Jarek Nohavica	Když mě brali za vojáka	224
566.	Nezmaři / Samson	Když nad ránem ozvou se kohouti	193
132.	Hop trop	K horám	51
133.	Hop trop	Kláda	51
567.	Nezmaři / Pete Seeger	Kladivo	194
191.	Slávek Janoušek	Klukovské války	73
673.	Jarek Nohavica	K našim sedmdesátinám	225
674.	Jarek Nohavica / Charles Aznavour	Knihovnická.....	225
40.	Pavel Dobeš	Koclířov 1, Svitavy 5	15
232.	Vojta Kidák Tomáško	Kocovina	90
455.	Nedvědi	Komár	163
675.	Jarek Nohavica	Komenský	226
41.	Pavel Dobeš	Kominík	16
568.	Nezmaři	Konvička	194
676.	Jarek Nohavica	Kopačák	226
677.	Jarek Nohavica / Karel Plíhal	Kormidlo	226
678.	Jarek Nohavica	Kosatá a Zubatá	226

42.	Pavel Dobeš	Kostelíček	16
335.	Karel Kryl	Kostelní věž	124
456.	Nedvědi	Kousek	163
679.	Jarek Nohavica	Kozel	226
680.	Jarek Nohavica	Krajina po bitvě	227
336.	Karel Kryl	Král a klaun	124
457.	Nedvědi	Kroužek	163
43.	Pavel Dobeš	Krtci	16
4.	Bobři	Kruci, na mě káplo!	1
458.	Nedvědi	Křeček	164
459.	Nedvědi	Křížek	164
839.	Pepa Streichl	K svátku	282
192.	Slávek Janoušek	Kuchyňský rituál blues	74
569.	Nezmaři	Kukačka	194
134.	Hop trop	Kulatý obdélníky	52
460.	Nedvědi	Kuličky	164
44.	Pavel Dobeš	Kuvajtský šejk	16
461.	Nedvědi	Kužel	164
463.	Nedvědi	Kyjovská hospoda	165
462.	Nedvědi	Kyjov	165
337.	Karel Kryl	Kyselý sníh	124
464.	Nedvědi	Kytka	165
681.	Jarek Nohavica	Kytky v květináči	227
682.	Jarek Nohavica	Kývací plyšový pes	228
683.	Jarek Nohavica	Lachtani	228
684.	Jarek Nohavica	Láska je jak kafemlýnek	230
338.	Karel Kryl	Lásko!	125
339.	Karel Kryl	Ledvinové kamínky	125
465.	Nedvědi	Lék	165
340.	Karel Kryl	Lektorská	125
685.	Jarek Nohavica	Leninova ulice	230
45.	Pavel Dobeš	Leporelo	17
570.	Nezmaři	Léto	194
135.	Hop trop	Liberátor	52
466.	Toronto / Tom Paxton	Lidská přání	166
341.	Karel Kryl	Lilie	125
467.	Nedvědi	Lilie	166
342.	Karel Kryl	Limericky	126
468.	Nedvědi	Lipka	166
46.	Pavel Dobeš	Lisa z N.Y.C.	17
469.	Nedvědi	Lístek	166
686.	Jarek Nohavica	Litanie u konce století	230
136.	Hop trop	Lodníkův lament	52
571.	Nezmaři / H. Gillespie, J. F. Coots	Lod'	195
137.	Hop trop	Louisiana	52
205.	Slávek Janoušek & Luboš Vondrák	Revize jízdenek	80
470.	Nedvědi	Luka pod Medníkem	167
572.	Nezmaři	Maják	195
233.	Vojta Kidák Tomáško	Malá víla	90
138.	Hop trop	Málem tekla krev	53
573.	Nezmaři / Gordon Lightfoot	Malíř	196
234.	Vojta Kidák Tomáško	Málo lásky	90
235.	Vojta Kidák Tomáško	Máme to za pár	90
687.	Jarek Nohavica	Mám já jednu zahrádečku	230
574.	Nezmaři / Jiří Voldán	Mám rád to krásné děvče za řekou	196

688.	Jarek Nohavica / Johann Sebastian Bach	Mám rád ty holky	231
575.	Nezmaři / Žalman	Mamuti	196
47.	Pavel Dobeš	Mangalia	18
471.	Nedvědi	Manitu	167
343.	Karel Kryl	Marat ve vaně	126
689.	Jarek Nohavica	Margita	231
472.	Nedvědi	Marod	167
690.	Jarek Nohavica / Karel Kryl	Martina	232
344.	Karel Kryl	Martině v sedmi pádech	127
576.	Nezmaři	Mary Lou	196
595.	Nezmaři / Peter, Paul & Mary	Přicházíš	201
691.	Jarek Nohavica	Masopust	232
236.	Vojta Kidák Tomáško	Masožravá kytka	91
345.	Karel Kryl	Maškary	127
473.	Nedvědi	Máta	167
692.	Jarek Nohavica	Maturitní práce z českého jazyka	233
693.	Jarek Nohavica	Mávátka	233
237.	Vojta Kidák Tomáško	May-Day	91
474.	Nedvědi	Mayovky	168
139.	Hop trop	Město	53
695.	Jarek Nohavica	Metro pro krtky	234
694.	Jarek Nohavica / Bulat Okudžava	Metro	233
697.	Jarek Nohavica	Mikymauz	234
193.	Slávek Janoušek / Vítězslav Nezval	Milenky	74
696.	Jarek Nohavica	Mladičká básnička	234
840.	Pepa Streichl / Pete Seeger	Mně to můžeš říct	283
48.	Pavel Dobeš / Jaroslav Ježek	Mobilizace	18
577.	Nezmaři	Modravý dým	197
698.	Jarek Nohavica	Moja mamka	235
699.	Jarek Nohavica	Moje malá válka	235
140.	Hop trop	Mokrý duše	53
346.	Karel Kryl	Monika	128
700.	Jarek Nohavica	Monika	235
347.	Karel Kryl	Monology	128
348.	Karel Kryl	Morituri te salutant	129
349.	Karel Kryl	Mořská kráva	129
578.	Nezmaři	Mosty	197
701.	Jarek Nohavica	Možná, že se mylím	236
475.	Nedvědi	Mrazík	168
702.	Jarek Nohavica	Můj pes	236
703.	Jarek Nohavica (Alexander Blok)	Muko, mučenko	236
194.	Slávek Janoušek	Mumie	74
476.	Nedvědi	Můra	168
579.	Nezmaři	Musíš jít dál	197
704.	Jarek Nohavica	Muzeum	237
705.	Jarek Nohavica	My, ročník padesátý třetí	237
706.	Jarek Nohavica	Myš na konci léta	237
238.	Vojta Kidák Tomáško	Myš, ty a já	91
477.	Nedvědi	Nábřeží	168
239.	Vojta Kidák Tomáško	Na co jsme byli tak hrdí	91
240.	Vojta Kidák Tomáško	Naděje	92
195.	Slávek Janoušek	Nádherný letní den	75
478.	Nedvědi	Nad Sázavou	169
707.	Jarek Nohavica	Na dvoře divadla	238
49.	Pavel Dobeš	Na hřiby pod Kříby	19

708.	Jarek Nohavica	Na jedné lodi plujem.....	238
350.	Karel Kryl	Na jednu notečku.....	129
479.	Nedvědi	Na kameni kámen.....	169
241.	Vojta Kidák Tomáško	Nákladák do L.A.....	92
580.	Nezmaři	Na nejtenčí nitce.....	197
709.	Jarek Nohavica / Ludwig van Beethoven	Napil jsem se vody.....	238
242.	Vojta Kidák Tomáško	Napiš mi, panenke.....	92
50.	Pavel Dobeš	Na pranýři.....	19
51.	Pavel Dobeš	Nashville.....	20
196.	Slávek Janoušek	Náš dům.....	75
710.	Jarek Nohavica	Našel jsem já pytlíček.....	238
711.	Jarek Nohavica	Našel jsem včera hvězdu.....	238
712.	Jarek Nohavica	Na trávu tekla krev.....	239
713.	Jarek Nohavica	Na zídce staré kašny.....	239
243.	Vojta Kidák Tomáško	Nebe je přes léto zavřený.....	92
244.	Vojta Kidák Tomáško	Nebe plné koní.....	92
52.	Pavel Dobeš	Něco o lásce.....	20
480.	Nedvědi	Neděle.....	169
351.	Karel Kryl	Nehažte kamení.....	130
141.	Hop trop	Nehrálo se o ceny.....	53
352.	Karel Kryl	Nechej ho spát.....	130
714.	Jarek Nohavica	Nechte to koňovi.....	240
7.	Bobři	Nejsladší růže.....	2
245.	Vojta Kidák Tomáško	Nejsme svatý.....	93
715.	Jarek Nohavica	Ne, ne, ne.....	240
581.	Nezmaři / Miki Ryvola	Neuhádneš.....	198
716.	Jarek Nohavica	Nevermore.....	240
353.	Karel Kryl	Nevidomá dívka.....	130
717.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Nevrátil se z boje.....	241
246.	Vojta Kidák Tomáško	Nezajímá.....	93
53.	Pavel Dobeš	Niagara.....	21
481.	Nedvědi	Nitka.....	170
197.	Slávek Janoušek	Nižší matematika.....	76
582.	Nezmaři	Noc.....	198
54.	Pavel Dobeš	Noční příloha Vyhl. 90 Sb.....	21
482.	Nedvědi	Noe.....	170
354.	Karel Kryl	Noviny.....	130
483.	Honza Nedvěd	Noviny.....	170
355.	Karel Kryl	Novoroční.....	131
583.	Nezmaři	Novoroční.....	198
718.	Jarek Nohavica	Novorozeně.....	241
719.	Jarek Nohavica	Nový rok.....	241
142.	Hop trop	Nultej poledník.....	54
484.	Nedvědi	Občanka.....	170
143.	Hop trop	Obchodník s deštěm.....	54
720.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Obluda.....	242
485.	Nedvědi	Obrázek - oblázek.....	171
247.	Vojta Kidák Tomáško	Obyčejnej vlak.....	94
356.	Karel Kryl	Ocelárna.....	131
357.	Karel Kryl	Od Čadce k Dunaju.....	131
198.	Slávek Janoušek	Odkud jdeš a kam.....	76
721.	Jarek Nohavica	Odyssea.....	242
144.	Hop trop	Ohradník.....	55
722.	Jarek Nohavica	O Jakubovi.....	243
55.	Pavel Dobeš	Oko ztratíš ve chvíli, když pracuješ bez brýlí.....	22

358.	Karel Kryl	Okupační popěvek	131
56.	Pavel Dobeš	O lese	23
359.	Karel Kryl	Omezená suverenita	131
723.	Jarek Nohavica	Ondřej muzikant	243
57.	Pavel Dobeš	Optimistická	23
724.	Jarek Nohavica	Opuštěná	243
248.	Vojta Kidák Tomáško	Opuštěná	94
585.	Nezmaři	Orel	198
725.	Jarek Nohavica	Osmá barva duhy	244
586.	Nezmaři / Peter Yarrow	O stavbě světa	199
841.	Pepa Streichl	Ostrava	283
360.	Karel Kryl	Ostrov pokladů	132
486.	Nedvědi	Ostružiny	171
726.	Jarek Nohavica	Osud	245
58.	Pavel Dobeš	O štěstí	23
145.	Hop trop	Ovce	55
199.	Slávek Janoušek	O zradě	77
587.	Nezmaři	Padly vody	199
487.	Nedvědi	Paneláky	171
728.	Jarek Nohavica	Panna na oslu jede	246
727.	Jarek Nohavica / Luděk Lešnovský	Panoptikum lásek a hrůz	245
729.	Jarek Nohavica / Boris Vian	Pánové nahoře - Dezertér	246
59.	Pavel Dobeš	Papíroví draci	24
8.	Bobři	Parní válec	2
730.	Jarek Nohavica / Petr Bezruč	Par nobile	246
731.	Jarek Nohavica / Leonard Cohen	Partyzán	246
361.	Karel Kryl	Pasážová revolta	132
60.	Pavel Dobeš	Pašáci jdou do světa	24
249.	Vojta Kidák Tomáško	Pátek v dešti	94
732.	Jarek Nohavica	Pavilon č. 5	247
588.	Nezmaři / Dick Smith, Felix Bernard	Pavučina	199
61.	Pavel Dobeš	Pecky v čokoládě	25
733.	Jarek Nohavica	Peklo a ráj	247
488.	Nedvědi	Peřina	171
734.	Jarek Nohavica	Petěrburg	247
489.	Nedvědi	Petrolejky	171
146.	Hop trop	Piáno	55
362.	Karel Kryl	Pieta	132
735.	Jarek Nohavica	Pijte vodu	248
490.	Nedvědi	Písek	172
589.	Nezmaři	Písek	200
736.	Jarek Nohavica / Bulat Okudžava	Píseň amerického vojína	248
363.	Karel Kryl	Píseň na vobjednáfku	133
364.	Karel Kryl	Píseň Neznámého vojína	133
737.	Jarek Nohavica / Vladimir Vysockij	Píseň o převtělování	248
738.	Jarek Nohavica / Vladimir Vysockij	Píseň o příteli	249
62.	Pavel Dobeš	Píseň o starobylém hradu	25
739.	Jarek Nohavica	Píseň o té revoluci 1848	249
740.	Jarek Nohavica	Píseň o veliké zimě	249
590.	Nezmaři	Píseň o větě	200
741.	Jarek Nohavica	Píseň o ženách	250
365.	Karel Kryl	Píseň o žrďle	134
366.	Karel Kryl	Píseň pro blbouna nejapného	134
250.	Vojta Kidák Tomáško	Píseň pro copatou holku	94
742.	Jarek Nohavica / Paul Simon	Píseň pro tu jedinou	250

743.	Jarek Nohavica	Píseň pro V.V.	250
367.	Karel Kryl	Píseň pro Zuzanu	135
744.	Jarek Nohavica	Píseň psaná na vodu	250
745.	Jarek Nohavica	Píseň spokojeného člověka	251
746.	Jarek Nohavica	Píseň strážného na středověkém hradě	252
747.	Jarek Nohavica	Píseň zhrzeného trampa	252
748.	Jarek Nohavica	Píseň žárlivého	253
491.	Nedvědi	Písnička na dobrou noc	172
492.	Honza Nedvěd	Písnička pro pana Gorbačova	172
493.	Nedvědi	Piškotka	172
749.	Jarek Nohavica / Bulat Okudžava	Píšu historický román	253
368.	Karel Kryl	Pitomý chanson	135
494.	Nedvědi	Plakát	173
750.	Jarek Nohavica	Planu	253
369.	Karel Kryl	Platýs	135
370.	Karel Kryl	Plaváček	136
751.	Jarek Nohavica	Plebs blues	254
495.	Nedvědi	Pletenka	173
752.	Jarek Nohavica	Plivni si do rukávu	254
591.	Nezmaři / Joan Baez	Pocity	200
200.	Slávek Janoušek	Počkej si na radost	77
147.	Hop trop	Podběl	55
753.	Jarek Nohavica	Pod hospodským stolem	255
371.	Karel Kryl	Podivná ruleta (Ruská ruleta)	136
148.	Hop trop	Podraz	56
496.	Nedvědi	Podvod	173
754.	Jarek Nohavica	Podzemní prameny	255
755.	Jarek Nohavica / Karel Plíhal	Podzimní	255
372.	Karel Kryl	Pochod Gustapa	137
756.	Jarek Nohavica	Pochod marodů	255
201.	Slávek Janoušek	Pochodové cvičení	78
202.	Slávek Janoušek	Pochod veselých trosečníků	78
373.	Karel Kryl	Pochyby	138
63.	Pavel Dobeš	Pojď se mnou, Marie.	25
757.	Jarek Nohavica	Pokání	256
64.	Pavel Dobeš	Pokud vím	26
758.	Jarek Nohavica	Polámaný anděl touhy	256
65.	Pavel Dobeš	Porcelánové figurky	26
203.	Slávek Janoušek	Poslední komár letos	79
149.	Hop trop	Poslední kroky	56
150.	Hop trop	Pošťák	56
374.	Karel Kryl	Potkal jsem svou tchýni	139
759.	Jarek Nohavica	Potulní kejklíři	256
151.	Hop trop	Povíděj chvíli	56
760.	Jarek Nohavica	Poviján	257
9.	Bobři	Povím to tancem	2
592.	Nezmaři	Poznání	200
66.	Pavel Dobeš	Prague	27
761.	Jarek Nohavica	Praha - Montreal	257
593.	Nezmaři / Denis Pápin	Pramen lásky	201
594.	Nezmaři	Praštěná láska	201
762.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Pravda a Lež	257
497.	Nedvědi	Pražce	173
67.	Pavel Dobeš	Pražce	27
498.	Nedvědi	Pražské chrámy	174

763.	Jarek Nohavica	Před hospodů	257
68.	Pavel Dobeš	Príma den	28
10.	Bobři	Proč jsem mrtev?	3
764.	Jarek Nohavica	Pro malou Lenku	258
499.	Nedvědi	Prosba	174
765.	Jarek Nohavica	Proutníci kluci	258
500.	Nedvědi	Proužek	174
375.	Karel Kryl	Provizorní balada	139
376.	Karel Kryl	Prsten s kamejí	139
69.	Pavel Dobeš	Průzkumný let	28
251.	Vojta Kidák Tomáško	Přece to nevzdám	95
766.	Jarek Nohavica	Před dveřmi	258
767.	Jarek Nohavica / Bulat Okudžava	Před sochou Puškina	259
153.	Hop trop	Překvápko II.	57
152.	Hop trop / Pedro Mucha	Překvápko I.	57
768.	Jarek Nohavica	Přelezl jsem plot	259
377.	Karel Kryl	Přeludium	139
154.	Hop trop	Příběh	57
155.	Hop trop	Příbuzná	58
596.	Nezmaři	Příště beze slov	201
769.	Jarek Nohavica	Přítel	259
156.	Hop trop	Psí závody	58
770.	Jarek Nohavica	Psohlavci	260
501.	Nedvědi	Ptáci	174
502.	Nedvědi	Ptáčata	175
378.	Karel Kryl	Pták Noh	140
70.	Pavel Dobeš	Puerto Montt	28
503.	Nedvědi	Puškin	175
379.	Karel Kryl	Pušky a děla	140
771.	Jarek Nohavica / Petr Bezruč	Pyšný Janek	260
772.	Jarek Nohavica / František Gellner	Radosti života	260
773.	Jarek Nohavica	Ragby	261
774.	Jarek Nohavica	Rakety	261
380.	Karel Kryl	Rakovina	140
775.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Ranní gymnastika	262
597.	Nezmaři / Žalman	Ráno bylo stejný	202
504.	Nedvědi	Razítka	175
204.	Slávek Janoušek	Razítko	79
776.	Jarek Nohavica	Robinzon	262
505.	Nedvědi	Rok '94	176
381.	Karel Kryl	Romeo a Julie	141
206.	Slávek Janoušek	Rozhovor s nádražákem	80
157.	Hop trop	Ruce	58
382.	Karel Kryl	Ruka je most	141
158.	Hop trop	Růža	58
598.	Nezmaři	Růže	202
506.	Nedvědi	Růže z papíru	176
507.	Nedvědi	Rybka	176
599.	Nezmaři / Gordon Lightfoot	Řeka	202
159.	Hop trop	Řikal mi brácho	59
508.	Nedvědi	Říp	177
383.	Karel Kryl	Salome	141
384.	Karel Kryl	Sametové jaro	141
777.	Jarek Nohavica	Samodruhá	263
842.	Pepa Streichl	Samota, samota	283

778.	Jarek Nohavica	Sarajevo	263
71.	Pavel Dobeš	Sci-fi song	29
72.	Pavel Dobeš	Seděli jsme v zadní lavici	29
509.	Nedvědi	Sedmikráska	177
600.	Nezmaři	Sen, co si dám pod polštář	202
510.	Nedvědi	Signály	177
252.	Vojta Kidák Tomáško	Síla žít	95
160.	Hop trop	Silnice se táhla	59
511.	Nedvědi	Sílu mi dej	177
512.	Nedvědi	Skládanka	178
584.	pijeme na zdraví. :]	skrytí před vlastním stínem	198
73.	Pavel Dobeš	Skupinové foto	30
74.	Pavel Dobeš	Slané potočky	30
207.	Slávek Janoušek	Sleva na pohlázení	81
75.	Pavel Dobeš	Složitě	31
513.	Nedvědi	Slunovrat	178
385.	Karel Kryl	Smečka	142
779.	Jarek Nohavica	Smutná žena	264
514.	Honza Nedvěď	Solidarita	178
161.	Hop trop	Sotva se narodíš	59
76.	Pavel Dobeš	Souhvězdí Žab	31
780.	Jarek Nohavica	Soutěžní výstava chovných koček	264
515.	Nedvědi	Spánembohem	178
208.	Slávek Janoušek / Vlasta Redl	Spánembohem zvoníte	81
781.	Jarek Nohavica + Karel Plíhal / Ludwig van Beethoven	Spartakiáda	264
386.	Karel Kryl	Spásonosný song	142
782.	Jarek Nohavica	Spatřil jsem kometu	264
516.	Nedvědi	Splav	178
209.	Slávek Janoušek	Spokojená společnost	82
77.	Pavel Dobeš	Spolužák	32
517.	Nedvědi	Sponky	179
783.	Jarek Nohavica	Sportu zdar!	265
387.	Karel Kryl	Srdce a kříž	142
784.	Jarek Nohavica / Jiří Šotola	Stál voják na dešti	265
785.	Jarek Nohavica	Stanice Jiřího z Poděbrad	265
518.	Nedvědi	Stánky	179
786.	Jarek Nohavica	Staré dobré časy	266
787.	Jarek Nohavica	Starý muž	266
388.	Karel Kryl	Stéblo pšenice	143
389.	Karel Kryl	Stín topolů	143
78.	Pavel Dobeš	St. Loučka Blues	32
519.	Nedvědi	Stloukám den	179
788.	Jarek Nohavica	Stodoly	266
11.	Bobři	Strč prst skrz krk	3
390.	Karel Kryl	Strejček Strach a teta Obava	144
520.	Nedvědi	Střecha	179
12.	Bobři	Střel ho!	3
391.	Karel Kryl	Střepy	144
162.	Hop trop / Jiří Brabec	Studánka	59
789.	Jarek Nohavica	Sudvěj	267
790.	Jarek Nohavica	Svatá Dorota	268
791.	Jarek Nohavica	Svatava	268
792.	Jarek Nohavica	Svatba	269
793.	Jarek Nohavica	Svatební	269

163.	Hop trop	Svátek	60
794.	Jarek Nohavica	Svátky slunovratu	270
210.	Slávek Janoušek / Jiří moravský Brabec	Svatý Martin	82
253.	Vojta Kidák Tomáško	Své Rocky Mountains	95
601.	Nezmaři / Laurie Lewis	Světlo v tmách	203
392.	Karel Kryl	Svíčky	145
795.	Jarek Nohavica	Svlíkni si košilku	270
393.	Karel Kryl	Synonymická	145
521.	Nedvědi	Šafrán	179
13.	Bobři	Šampion	4
211.	Slávek Janoušek	Škoda 1000 MB	83
164.	Hop trop	Škrábej	60
254.	Vojta Kidák Tomáško	Šlapací mlýn	95
796.	Jarek Nohavica	Šnečí blues	270
522.	Nedvědi	Šňůrky	180
14.	Bobři	Šofér	4
255.	Vojta Kidák Tomáško	Špinavé řeky	96
165.	Hop trop	Štace	60
166.	Hop trop	Štěně	61
167.	Hop trop	Švorcák	61
168.	Hop trop	Táhnem dál	61
256.	Vojta Kidák Tomáško	Tak co nám schází	96
169.	Hop trop	Tak, holka, jdeme	62
394.	Karel Kryl	Tak jenom pojistit	146
257.	Vojta Kidák Tomáško	Tak se mi nějak scvrknul	96
170.	Hop trop	Tak si tam stůj	62
171.	Hop trop	Tak už se škrábu strání	62
212.	Slávek Janoušek	Tančí a zpívá	84
523.	Nedvědi	Táta	180
79.	Pavel Dobeš	Tečka	32
395.	Karel Kryl	Tekuté písky	146
797.	Jarek Nohavica	Telátko oblíbené	270
172.	Hop trop / Z. Petr	Ten dělá to a ten zas tohle	63
798.	Jarek Nohavica	Tenis	271
15.	Bobři / P. Henning	Tér, tér, tér	4
799.	Jarek Nohavica	Těšínská	271
173.	Hop trop	Tety	63
80.	Pavel Dobeš	Texasští střelci	33
396.	Karel Kryl	Tisící rok míru	147
16.	Bobři	Tiskařský valčík	4
524.	Nedvědi	Tma	180
258.	Vojta Kidák Tomáško	To bych nebral	96
259.	Vojta Kidák Tomáško	To je mi líto	97
800.	Jarek Nohavica	To nechte být	272
260.	Vojta Kidák Tomáško	Tony	97
525.	Nedvědi	Toronto - Osadní píseň	181
81.	Pavel Dobeš	To tedy ne	33
526.	Nedvědi	Toulám se klínem skal	181
261.	Vojta Kidák Tomáško	Toulavej	98
397.	Karel Kryl	Tragédie s agentem	147
527.	Nedvědi	Tramp	181
398.	Karel Kryl	Tráva	148
528.	Nedvědi	Triko	181
801.	Jarek Nohavica / Karel Plíhal	Trsátko	272
802.	Jarek Nohavica	Trubač	272

803.	Jarek Nohavica	Třetí	272
804.	Jarek Nohavica	Třiatřicet	272
805.	Jarek Nohavica	Tři čuníci	273
174.	Hop trop	Tři kříže	64
806.	Jarek Nohavica	Tři sudičky	273
399.	Karel Kryl	Tři variace na stejné téma	148
84.	Pavel Dobeš	Ťuky ťuky ťuk	34
529.	Nedvědi	Tulácký ráno	182
82.	Pavel Dobeš	Tum, tum, tum!	34
530.	Nedvědi	Tužka	182
83.	Pavel Dobeš	Tvář města	34
807.	Jarek Nohavica	Tvůrčí muka	273
400.	Karel Kryl	Ukolébavka	148
602.	Nezmaři	Ukolébavka	203
808.	Jarek Nohavica	Ukolébavka	273
531.	Nedvědi	Uličky	182
262.	Vojta Kidák Tomáško	U piva	98
809.	Jarek Nohavica	Usnula, nečula	273
263.	Vojta Kidák Tomáško	U svatého Václava (Ave Maria)	98
85.	Pavel Dobeš	Utah	34
532.	Nedvědi	Už nějak zapomínám	182
533.	Nedvědi	Užovka	183
264.	Vojta Kidák Tomáško	Už se málo milujem	99
534.	Nedvědi	Už se nemrač	183
17.	Bobři	Už větry tichnou	5
535.	Nedvědi	Valčíček	183
536.	Nedvědi	Vánoční lístek	184
401.	Karel Kryl	Vánoční	148
402.	Karel Kryl	Vasil	149
537.	Nedvědi	Vášek	184
810.	Jarek Nohavica	V bufetě	274
603.	Nezmaři	Věcí půl	203
538.	Nedvědi	Večerka	184
86.	Pavel Dobeš	Večer na disku	35
811.	Jarek Nohavica / Karel Plíhal	Večerní	274
403.	Karel Kryl	Ve jménu Humanity! - Varhany v Oliwie	149
404.	Karel Kryl	Veličenstvo Kat	149
812.	Jarek Nohavica	Velký umění	274
539.	Nedvědi	Velký vůz	184
87.	Pavel Dobeš	Vendelín Prouza	35
88.	Pavel Dobeš	Venku sněží	36
813.	Jarek Nohavica	Very Fine House	275
175.	Hop trop	Veselá bída	64
18.	Bobři	Veselý den v lese	5
89.	Pavel Dobeš	Vesnická GP	36
213.	Slávek Janoušek	Ve vlaku cestou tam	84
814.	Jarek Nohavica	V hospodě Na rynku	275
604.	Nezmaři	Vichřice P.	204
90.	Pavel Dobeš	Vichřice	37
605.	Nezmaři	Vím, co smím	204
91.	Pavel Dobeš	Víte, vono, holky	37
815.	Jarek Nohavica	V jedným dumku	276
540.	Nedvědi	Vlasy	184
816.	Jarek Nohavica	Vlaštovko, leť	276
817.	Jarek Nohavica	Vlci	276

265.	Vojta Kidák Tomáško	Vlčata	99
541.	Nedvědi	Vločky	185
818.	Jarek Nohavica	V moři je místa dost	277
542.	Nedvědi	Vodník	185
843.	Pepa Streichl	Vojáci lásky	283
819.	Jarek Nohavica	Voláme sluníčko	277
266.	Vojta Kidák Tomáško	Vožralá kobyla	99
820.	Jarek Nohavica	V půlnoční hodinu	277
92.	Pavel Dobeš	Vrabec	37
543.	Nedvědi	Vrány	185
821.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Vrchol	277
544.	Nedvědi	Všechno nejlepší	186
267.	Vojta Kidák Tomáško	Všem Juliím	100
822.	Jarek Nohavica	V tom roce pitomém	278
268.	Vojta Kidák Tomáško	V údolí srub	100
405.	Karel Kryl	Vůně	150
176.	Hop trop	Vyjedem si taky	65
823.	Jarek Nohavica (Alexander Blok)	Vyletěli chlapi z hnízda	278
545.	Nedvědi	Výroční oheň	186
824.	Jarek Nohavica	V zeleném lese	278
406.	Karel Kryl	Vzkázali mně hradní páni	150
269.	Vojta Kidák Tomáško	Wipi wipi	100
546.	Nedvědi	Zahrádky	186
93.	Pavel Dobeš	Zahradník	39
825.	Jarek Nohavica	Zající	278
94.	Pavel Dobeš	Zákony šachových polí	39
606.	Nezmaři / Randy Stonehill	Zamkni dům	204
177.	Hop trop	Zámky	65
547.	Nedvědi	Zapomeň, lásko	186
95.	Pavel Dobeš	Zapomenutý trumf	39
407.	Karel Kryl	Za prachy	150
408.	Karel Kryl	Zapření Petrovo	150
409.	Karel Kryl	Září	151
607.	Nezmaři / Miki Ryvola	Září	205
214.	Slávek Janoušek	Zase jedou jiní	85
96.	Pavel Dobeš	Zásnuby	40
844.	Pepa Streichl	Zatáhni rolety	283
826.	Jarek Nohavica	Zatanči	278
827.	Jarek Nohavica	Zatímco se koupeš	279
97.	Pavel Dobeš	Zátiší s červy	40
19.	Bobři	Za touhou koňmo	5
410.	Karel Kryl	Za vozem	151
270.	Vojta Kidák Tomáško	Zelená košile	101
271.	Vojta Kidák Tomáško	Země upírů	101
548.	Nedvědi	Zeptej se mě	187
828.	Jarek Nohavica	Zestárli jsme, lásko	279
829.	Jarek Nohavica	Zítرا ráno v pět	280
411.	Karel Kryl	Zítرا snad z oblaků	151
178.	Hop trop	Z konce světa	65
412.	Karel Kryl	Zkouška dospělosti	151
98.	Pavel Dobeš	Zločinec	40
413.	Karel Kryl	Znamení doby	152
179.	Hop trop	Znám jich moc	66
608.	Nezmaři	Zobák ptačí	205
414.	Karel Kryl	Z ohlasů písní ruských	152

99.	Pavel Dobeš - Jarek Nohavica	Zpátky do trenek	41
415.	Karel Kryl	Zpívání pro Miss Blanche	152
609.	Nezmaři	Zpověď	206
549.	Nedvědi	Zpráva	187
550.	Nedvědi	Zrnka	187
20.	Bobři / C. Emmy	Zuby	5
101.	Pavel Dobeš	Zum zum II.	42
100.	Pavel Dobeš	Zum zum I.	41
215.	Slávek Janoušek	Zůstat tam, kde jsem	85
180.	Hop trop	Zvadlo	66
416.	Karel Kryl	Zvěrokruh	152
610.	Nezmaři / Jim Croce	Zvláštní rána	206
102.	Pavel Dobeš	Žabka	42
419.	Karel Kryl	Žalm za Marilyn Monroe	153
418.	Karel Kryl	Žalm 120.	153
417.	Karel Kryl	Žalm 71.	153
611.	Nezmaři	Žárlím	206
830.	Jarek Nohavica / Vladimír Vysockij	Žirafák	280
831.	Jarek Nohavica	Život	280
612.	Jarek Nohavica	1953.	207
272.	Karel Kryl	31. kolej	101